

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

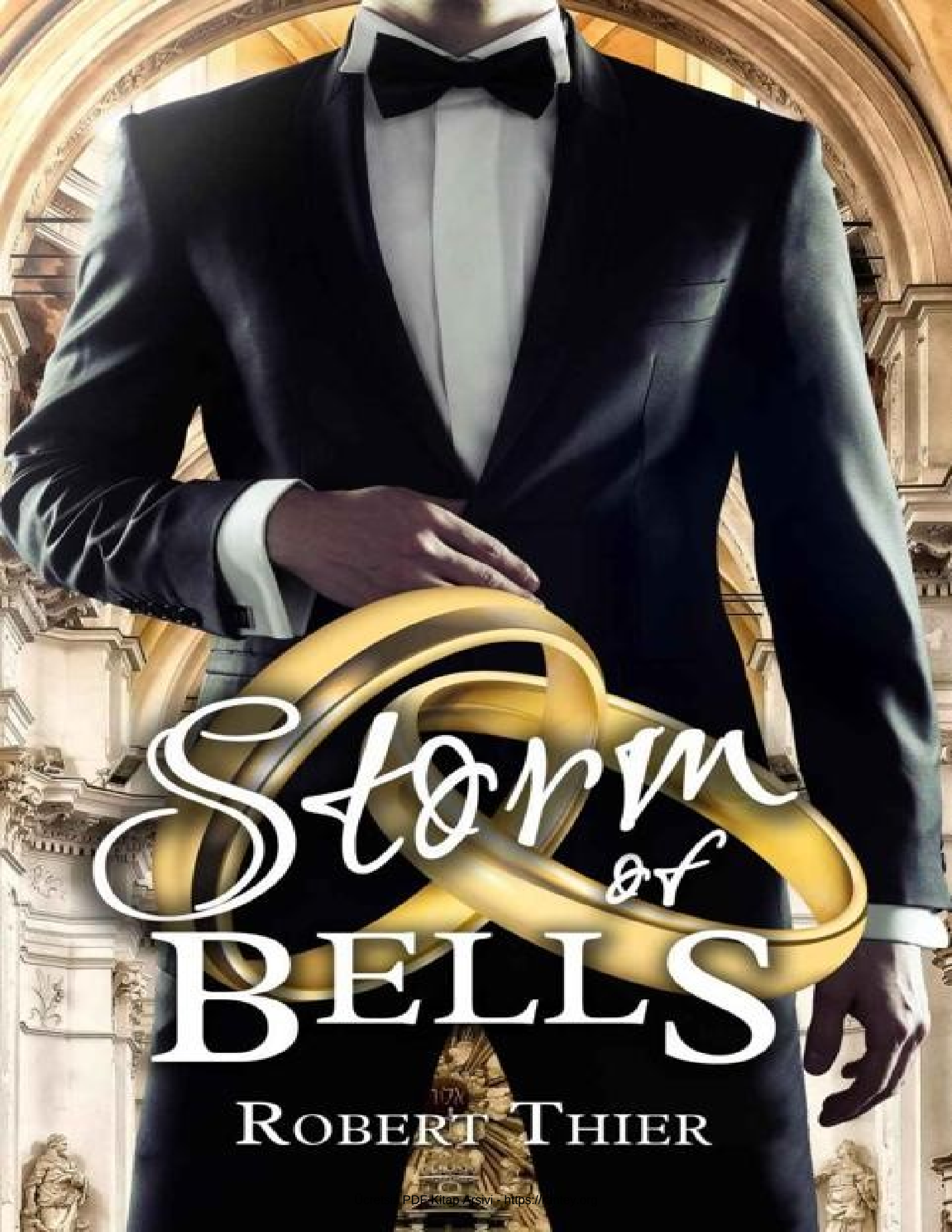
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Storm of BELLS

ROBERT THIER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇANLAR FIRTINASI

Robert
Thier
tarafından

Copyright © 2021 Robert Thier

Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap şunları içerebilir

yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu e-kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın.

Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, kendi kopyanızı satın almalısınız. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

İçindekiler

[Ziller açıkken!](#)

[Gelinlerin Savaşı Ben](#)

[Uyuşturucuyum!](#)

[Mutlu, Mutlu Müşteriler](#)

[Spiffing İstatistikleri](#)

[Metal Canavarın Saldırısı](#)

[Şimdiye Kadarki En İyi](#)

[Bebek İsmi Bütçe Sıkıntısı](#)

[Aile Zamanı](#)

[Büyük Silahları Ortaya Çıkarmak](#)

[Sabır ve Kopmayan Uzunlar için Dua](#)

[Alışveriş Saçmalıkları](#)

[Home Sweet Home](#)

[Hileleri ve Buharlı](#)

[Sahneler Planlıyor](#)

[Mutlu Aile Buluşması](#)

[Bay Rikkard Ambrose'un Evi Toptan Satış](#)

[Salonu](#)

[Şehirdeki Yeni Bayan](#)

[Tozun Altındaki Sırlar Özel](#)

[Yerler](#)

[Küçük Bir Liste Tehlikeli Bir Şeydir](#)

[Wenchy İstilas](#)

[Maids Made by Makeover](#)

[Giysiler İnsanı Erkek Yapmaz, Ama Birçoğunu Yakalar](#)

[Greymail](#)

[Cepleri ve... Başka Yerleri Aramak](#)

[Kadınların Harika Erdemleri](#)

[Ev Hanımı](#)

[Yeni Koruma](#)

[Greymail,](#)

[Perde 2](#)

[Bir Mücadele Şansı](#)

[Dalga Geçmeden](#)

[Striptiz Gerçek Hikaye](#)

[Cracking Dalgliesh](#)

[Kariyer Hareketleri](#)

[Beklenmedik](#)

[Misafir Büyük](#)

[Gün](#)

[Kalın ve İnce Yollardan](#)

[Çok Prezantabl](#)

[Sessiz Kalmak Bir](#)

[Olmak](#)

[Fırtınalı Bir Gece](#)

[Balayı](#)

[Kârlı ya da Kârsız, İşte Onu Benim Yapan](#)

[Soru Bu](#)

[Gece](#)

[Balıklı Küçük Deniz Kızı \(Alıntı\)](#)

[Soyguncu Şövalye - Özel Baskı \(Alıntı\) Yazarın](#)

[Notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Robert Thier Yazarının Diğer Kitapları](#)

İnternet ve Sosyal Medya

Sonnotlar

Ziller açıkken!

Ölüm çanı yankılanan bir kesinlikte çaldı. Kalbim küt küt atarak, ellerimi yumruk yaparak ileri atıldım. Lütfen! Lütfen! Bu şekilde olamazdı! Olamazdı! Ona zamanında ulaşmalıydım, önce-

Ba-dum ba-dum-ba-dum!

Siyah giysili bando takımı, kulakları sağır eden davul ve zurna sesleriyle köşeyi döndü ve caddeyi kapattı.

Kahretsin!

Çığlık atarak aniden durdum ve nefes nefese kalarak eğildim. Tabutu taşıyanlar görüldüğünde her iki yanımda karşıdan karşıya geçmeye çalışan herkes durdu ve saygıyla geri çekilerek şapkalarını çıkardı. Ben kendi adıma şapkamı kafamdan çıkardım ve hayal kırıklığı içinde yere fırlattım. Lanet olsun! Şimdi de cadde tıkanmıştı! İşe geç kalacaktım!

Herkes ölüm kimseyi beklemez derdi. Ama ben daha iyi biliyordum. Bay Rikkard Ambrose kimseyi beklemez ve ölümle randevumu hafta sonuna kadar ertelememi ve boş zamanlarımda bununla ilgilenmemi talep ederdi.

Hm... Cenaze alayına düşünceli bir şekilde baktım. Acaba tabutların üzerinden sıırıyla atlama alıştırmaları yapmak sosyal olarak kabul edilebilir mi?

Muhtemelen hayır.

Saatimi çıkardım, cenaze alayı beyin eritecek kadar yavaş bir tempoda geçerken kasvetli müzik eşliğinde ayağımı yere vurdum. İki dakika...üç...kahretsin! Daha hızlı hareket edemezler miydi? Ve neden öndeki ağlayan kadın her birkaç adımda bir yere yığılıp yas tutan arkadaşlarının omuzlarında hıçkırarak ağlamakta ısrar ediyordu?

"O bir deahahahaaad! Tökezleyerek masum seyircilerden birine sarıldı. "Deeaad!

"Ehem... evet hanımefendi. Yaşlı beyefendi boğazını temizledi. "Bunu görebiliyorum.

"Onun gibi birini bir daha nerede bulabilirim?"

"Mezarlıkta mı?"

Kadın aniden ağlamayı kesti, yelpazesıyla adama vurdu ve yoluna devam etti. Zihnimden beyefendiye çak bir beşlik yaptım. Ne yazık ki, en öndeki kadın biraz daha hızlı ilerlese de, kortejin ortasındaki tabut daha yeni yanımdan geçiyordu.

Gözlerimi güneşten koruyarak caddeden aşağı baktım ve Bay Six Feet Under'ın ne kadar popüler olduğunu anlamaya çalıştım. Tabutun ardından yürüyen ve aralarında müzisyenlerden cenaze konuklarına, siyah, tüylü arabalara kadar her şeyin bulunduğu kalabalığa bakılırsa, bir süre daha burada mahsur kalacaktım. Tabii...

"Affedersiniz.

Kimse çığlık atamadan tabutu taşıyanlara gülümsedim, yüklerinin altına girdim ve caddeyi hızla geçtim. Arkamda bir çığlık duydum ama ben çoktan en yakın köşeyi dönmüştüm. Yaşasın! Bir numaralı tabut parkuru bitti!

Bir dakika bile yavaşlamadan bir dönüş daha yaptım, bir dönüş daha ve sonunda oradaydı! Devasa bina tam önümde, caddenin diğer tarafında yükseliyordu: Empire House. Şehrin bu kısmındaki en yüksek bina, yüzlerce talihsiz, ezilmiş, düşük maaşlı ruhun iş yeri, çok uluslu bir finans ve sanayi imparatorluğunun evi ve müstakbel kocamın genel merkezi.

Bu arada, bana hala zam yapmamıştı.

Onu düşününce (ya da muhtemelen zam düşüncesiyle) kalbimin göğsümdeki hevesli sıçrayışını bastırarak caddeyi hızla geçtim ve ön kapıyı iterek açtım. İçeri adımımı atar atmaz yüzlerce meşgul küçük ayağın pıtırtısı beni karşıladı. Her zaman olduğu gibi insanlar koşuşturuyor, numune ürünlerle dolu kartonları ve yığınla belgeyi taşıyorlardı. Koridorun ortasında, aşırı çalışma sunağının üzerindeki solgun yüzlü bir put gibi, ön büro memuru Bay Pearson oturuyordu. Her şey her zamanki gibiydi.

Ama yakında bunların hepsi benim olacaktı.

Bu düşünce biraz başımı döndürdü. Elbette, acınacak derecede şovenist dünyamızda, bir kadın kocasının parası üzerinde, kocasının kendi parası üzerinde olduğu gibi gerçek bir güce sahip olamazdı - ama yine de ben tipik bir eş olmayacaktım. İki yıldan fazla bir süredir bir erkeğin dünyasında yaşamış ve çalışmışım ve istediğimi elde etmek için nereye gideceğimi ve ne yapacağımı biliyordum. Bu, burada olanlar üzerinde gerçek bir etkiye sahip olabileceğim anlamına mı geliyordu? Buradaki çalışanlara bir gün izin, hatta - Tanrı korusun- Noel tatili verebileceğim anlamına mı geliyordu?

Bu düşünce bile beni korkudan titretti. Bu arada Bay Ambrose'un bana intikam olarak ne yapacağını düşünmek de öyle. Sırtarak, bakışlarımın koridorda dolaşmasına izin verdim. Ah, olasılıklar...

Birden kaşlarım çatıldı.

Yanılmışım.

Salondaki her şey her zamanki gibi *değildi*. Odanın sağ tarafında, merdivenlerin hemen yanındaki duvarın büyük bir bölümünü bir branda kaplıyordu. Artık kulaklarım içerideki koşuşturmaya alıştığından, gizemli perdenin arkasından gelen mırıltılı konuşmaları duyabiliyordum. Gözlerimi kısarak ona doğru bir adım attım ve bir çift gözün üzerimde olduğunu hissedince durdum.

Dönerek Solgun Surat'a kocaman bir gülümseme verdim.

"Ah, Bay Pearson. Uzun bir aradan sonra melek yüz hatlarınızı tekrar görmek çok güzel!

"Bay Linton. Bana başıyla yarım selam verdi. Ben de ona bir çeyreklik verdim.

Arkamdan bir çınlama duydum ve gizemli brandaya bir kez daha bakmak için yarım döndüm. Yer değiştirdi ve bir çınlama daha oldu- sonra her şey bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Başparmağımı muşambaya doğru salladım. "Söylesenize Bay Pearson... bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?

Bu, Solgun Surat'ı bana gerçek bir gülümseme hediye etmeye teşvik etti. "Evet. Bekledim.

Ve bekledim.

Hiçbir şey
gelmedi.

"Eee? Ben talep ettim. "Ve?

Gülümsemesi genişledi. 'Ve Bay Ambrose bu önemli değişiklikten ofis çalışanlarının en önemli üyelerini haberdar etti bile. Eminim bir ara size de haber vermeyi uygun görecektir, Bay Linton.

Sefil küçük sümüklü orospu çocuğu...!

"Çok teşekkür ederim. Adama en parlak, dostça gülümsememi verdim. "Birkaç hafta içinde ne kadar yardımcı olduğunuzu hatırlayacağımdan emin olabilirsiniz.

Solgun surat kaşlarını çattı. "Neden? Birkaç hafta içinde ne olacak?

Pardösümün cebine uzandım ve orada sapasağlam duran büyük altın nişan yüzüğünü parmakladım. Gülümsedim.

"Oh, göreceksin. Göreceksin."

Onunla daha fazla vakit kaybetmeden merdivenlere doğru ilerledim. Geçerken elimde olmadan brandanın arkasına bakmaya çalıştım ama branda duvara çok sıkı bir şekilde tutturulmuştu. Ötesini görme şansım yoktu. Saklanmak için bu kadar zahmete girmeye değecek ne vardı ki?

Daha fazla oyalanmak için bir neden bulamayınca yukarı çıkmaya başladım. Birkaç kat yukarıda, Empire House'un en tepesinde, merdiven boşluğundan çıktım ve koridordan aşağıya doğru koştum, üst masadaki hoş genç adama gülümseyerek ve başımı sallayarak geçtim. "Günaydın Bay Stone.

"Günaydın Bay Linton.

Ofisimin kapısını iterek açtım ve tereddüt ettim.

"Bay Stone?

Yıllarca Bay Ambrose'un hizmetinde çalıştıktan sonra her nasılsa duygusal olarak bodurlaşmamayı başarmış olan resepsiyon görevlisi dostça, açık bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Evet, Bay Linton?

'Aşağıda kopan gürültünün nedenini bilmiyorsundur herhalde, değil mi? Hani şu büyük branda var ya?

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Notu almadın mı?" Sakin kalmaya çalıştım. Gerçekten denedim.

"Hayır. *Notu almadım.*

"Oh. Um. Kızardı. "Şey, sanırım "gizli" yazıyordu. Gözlerim alev alev parladı. "Öyle yazıyordu, değil mi?

"Evet, Bay Linton.

Anlıyorum. Yardımınız için teşekkür ederim, Bay Stone. Ona gülümseyerek ofisimin kapısını ittim ve sonuna kadar açtım. "Bay Ambrose içeride mi?

Binada. Ama sanırım şu anda ofisinde değil. Arşiv bölümündeki bir sorunla ilgileniyor. Ama her an dönebilir.

"Mükemmel. Ellerimi ovuşturdum. "Onunla biraz sohbet etmek için sabırsızlanıyorum.

Ofise girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Gözlerim etrafı taradı, tanıdık küçük alanı içine aldı. Benim alanım. Benim alanım. Onu elde etmek için çok çalışmışım ve onu korumak için daha da çok. Uzak diyarlarda yaşadığım onca maceradan, gördüğüm onca muhteşem manzaradan ve çeşitli haydutlar, devrimciler ve Tanrı bilir daha kimler tarafından ağzıma tıklılan onca pis şakadan sonra, yine de hiçbir şey nefesimi Londra'daki bu küçük ofis kadar kesmemişti.

Ve yakında, artık rol yapmak zorunda kalmayacaksın, Lillian. Yakında başındaki adamla evleneceksin ve o zaman bu saçma erkek kostümünü unutup sadece muhteşem kendin olabilirsin.

Sabırsızlanıyordum.

Bu düşünce beni o kadar iyi bir ruh haline soktu ki, Bay Ambrose'un ofisinin kapısı gıcırdayarak onun gelişini haber verdiğinde alt kattaki gizemli brandayı neredeyse unutmuştum. Masamdan kalkıp bağlantı kapısına doğru yöneldim ama daha bir adım bile atmadan çok tanıdık bir ses duydum.

Plink!

Masaya baktım ve sııttım. Masanın üzerinde küçük bir metal silindir duruyordu. Ah, ne güzel anıları canlandırıyordu...

Kudretli Ambrose'dan gelen mektuba uzanarak metal kapsülü açtım, mesajı açtım ve okudum:

*Bay Linton,
geç kaldınız.
Rikkard Ambrose*

Mutluluk içinde gözlerimi kapattım. Ah. Gelecekteki kocamın sevgi dolu sözleri.

Çok tatlı değil miydi?

Plink.

Tek göz kapağımı kaldırarak masaya baktım, orada da açılmaya hazır başka bir kapsül duruyordu. Ne, arka arkaya iki mesaj mı? Görünüşe göre Bay Ambrose bugün kendini oldukça geveze hissediyordu. Yaklaşan düğün yüzünden olmalı. Böyle bir olayın bir adamı duygusal olarak tamamen raydan çıkarabileceğini ve onu titreyen bir enkaza dönüştürebileceğini duymuştum.

*Bay Linton,
Bana 39XV225 numaralı
dosyayı getirin. Rikkard
Ambrose*

Bilgece başımı salladım. Evet, duygusal olarak tamamen raydan çıkmıştı. Düğün öncesi panik içinde eriyip gittiğini görebiliyordum. Müstakbel eşinin ve hayatının aşkının rahatlatıcı, cesaretlendirici sözlerine acilen ihtiyacı vardı. Masaya oturup yazdım:

*Sevgili ve en sevdiğim Bay Ambrose, Neden
kendin almıyorsun, tembel kemik?
Saygılarımla
Bayan Lilly Linton*

Sonra onu gönderdim, ayaklarımı masaya uzattım ve ıslık çalmaya başladım. Yanıt için çok beklemem gerekmedi.

Plink!

Bay Linton,

Eğer yakın gelecekte evlilik ilişkisine gireceğimiz için bu tür davranışlara müsamaha göstereceğimi sanıyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz. Derhal mürekkep israfına son ver ve 39XV225 numaralı dosyayı getir!

Rikkard Ambrose

Mutluluk içinde iç çekerek küçük kâğıda sarıldım. Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi!

Elime bir kalem ve bir kâğıt alarak anlamlı cevabımı kaleme aldım.

Benim en ateşli ve durmak bilmeyen tutkulu sevgilim Bay Ambrose, yoldayım.

Lalala Abrakadabra, Hokuspokus taterata! Slipslopy tootle'ı muhteşem malarkey'e doğru dolaştırıyorum. Buraya daha fazla mürekkep israfı ekleyin.

Saygılarımla Bayan Lillian

Linton

Düzyazı şaheserimi pnömatik tüpün içine iterek kolu çektim ve o cevap vermeye fırsat bulamadan dosya kutularının bulunduğu raflara doğru fırladım. Sadece yarım dakikalık bir aramadan sonra - Yüce Tanrım, bu kadar verimli bir çalışan mı olmuştum? Daha fazla kaytarmak için neler yapabileceğime bakmam gerekecekti.- Ofisimin diğer tarafına döndüm ve Bay Ambrose'un para kokusunu içine çektiği ve dünya hakimiyeti hayalleri kurduğu özel mabedine açılan bağlantı kapısını çaldım.

Muhtemelen sadece rüya görmüyordur. Büyük ihtimalle aynı zamanda o.

Efendim? İstenen belgeler bende var. Onları kaydırmamı ister misiniz? Kapının altından mı?"

Bir an sessizlik oldu ve sonra.

"Hayır. İçeri gel. Bir kaşımı kaldırdım. İşte şimdi eski günlerde olmayan bir şey olmuştu. Bay Ambrose kaçınabileceği halde yüzümü görmek mi istiyordu? "Sizinle konuşmam gereken bir şey var.

Konuşmak mı istedi?

Vay, vay. Mucizeler asla bitmez.

Kapının ardında aslı yerine öldürme niyeti olan bir Ambrose taklitçisi olma ihtimaline karşı temkinli bir şekilde kapıyı iterek açtım. Bay Ambrose masasının arkasında oturmuş yazıyordu. Ve şüphesiz gerçek Bay Ambrose'du. Bunu bilmemin nedeni, aynı anda iki eliyle birden çalışıyor olması, gözlerinin bir sağa bir sola gidip gelmesiydi.

"Efendim?"

Bir dakika, Bay Linton. Bu iki mektubu bitirmem gerekiyor. İşte!"

Yazdığı her harfin sonuna düzgün bir nokta koydu, sonra sonuca baktı. "Yeterli.

"Efendim? Ne yapıyorsunuz?"

'Yazmak, elbette. Ne yazık ki çek yazarken bunu yapamıyorum. Gizemli bir nedenden ötürü, İngiltere Merkez Bankası sol elimle imzaladığım çekleri kabul etmeyi reddediyor, hatta onlara aynı anda iki çek imzalayarak ne kadar zaman kazanabileceğimi ayrıntılı olarak açıklamama rağmen. Serseriler, hem de çok sayıda .^[1] Ama bu ne burada ne de orada. Konumuza dönelim, Bay Linton.'

Mektupları bir kenara iterek parmaklarını dikleştirdi ve üstlerinden bana baktı. Bana attığı bu bakışla, grevci işçileri tepelere doğru koşturabileceğinden, elli adımda bir su tankını dondurabileceğinden ya da bir kralı çizmelerinin içinde titretebileceğinden (ve gönderdiğinden) şüphe etmedim.

Ben ise sadece sııttım, en yakın sandalyeye doğru yürüdüm ve ayaklarımı kolluğun üzerinden sarkıtarak oturdum.

"Oturabilirsiniz," dedi Bay Ambrose bir kutup ayısını bile üşütecek kadar soğuk bir sesle.

Başımı öne eğdim. "Çok teşekkür ederim efendim.

'Sizi buraya önemli bir konuyu görüşmek üzere çağırdım, Bay Linton. Sizin de farkında olduğunuz gibi, yapmamız gereken bazı önemli planlar ve planlamamız gereken önemli etkinlikler var.

Kaşımı kaldırdım; çünkü müstakbel kocamdan çok daha iyi yapabileceğim bir şey olduğunu bilmek harika hissettirdi. Tanrı seni korusun, çok yönlü yüz ifadeleri!

"Düğün planlamasını akrabalarımıza bırakacağımızı sanıyordum? diye sordum.

Bay Ambrose başını eğdi. 'Hangi paket? Benimkiler mi, sizinkiler mi?'

Omuz silkdim. "Bırakalım savaşsınlar ve kim ayakta kalırsa onu seçelim diye düşünmüştüm.

"Haksız bir fikir değil, Bay Linton. Ancak beni yanlış anladınız. Şu anda düğün programını tartışmak istemiyorum. Daha acil bir konuyu görüşmek istiyorum: İstifa programınızı.

"Benim evim-

Sesim aniden kesildi. Ona baktım, duyduğumu sandığım şeyi duyduğuma tam olarak inanamıyordum.

"Benim... istifam mı? Doğru duyduğumdan emin olmak için tekrarladım.

'Evet. Artık evlilik ilişkisine gireceğimize göre doğal olarak eşinizin görevlerini üstlenmek için görevinizden istifa etmek istiyorsunuz. Gelecek hafta reklam departmanımın yöneticileriyle bir toplantım var ve o zamana kadar yeni bir sekreter bulmam zor olacak. Yani iki hafta daha kalacağınızı söyleyebilir miyiz? Bu size düğünden önce istifa etmeniz için yeterli zamanı verecektir.

Gözlerim kısıldı. "Çok düşüncelisiniz, efendim.

"Gerçekten de.

'Ve sorabilir miyim... benden üstlenmemi istediğiniz bu "eş görevleri" tam olarak nedir?

Taş heykeller ülkesinde omuz silkme olarak kabul edilen küçük bir omuz seğirmesi yaptı. "Fazla bir şey değil. Sadece benim ve birkaç düzine iş ortağım için yemek hazırlamak, evin elli bir odasını temiz ve düzenli tutmak, çamaşırları ve bulaşıkları yıkamak ve onarmak-'

"*Bulaşıkları yıkamak* mı?

"Kesinlikle. Porselen tutkalı harika bir icat. Lütfen bir daha sözünüzü kesmeyin, Bay Linton.

'Kesinlikle hayır, efendim. Lütfen devam edin.'

"Dediğim gibi, bulaşıkları ve giysileri yıkamak ve onarmak - bu arada, bu konuda dikkatli olmalısın, çünkü son on yılda bana bu kadar iyi hizmet ettikten sonra kuyruklu ceketimi atmaya niyetim yok - konut hesaplarını çift girişli muhasebede, üç aylık harcama incelememde beni rahatsız etmeyecek şekilde tutmak, takımlarımı ütülemek, gerekli tüm malzemeleri mümkün olan en düşük fiyata yakındaki dükkanlardan satın almak, kendiniz ve benim için giymek üzere yeni kıyafetler dikmek, tüm alacaklıları, sadaka arayan din adamlarını ve hayırsever kuruluşların üyelerini

Eve girmek, oh, ve tabii ki görevlerinizde size yardımcı olacak hizmetçileri yönlendirmek. Sonuncusu, duymaktan mutlu olacaksınız, zor bir görev olmayacak, çünkü büyük olasılıkla çok fazla olmayacak.

"Görevler?

"Hayır. Hizmetçiler.

"Ah. Tatlı tatlı gülümseyerek başımı salladım. 'O zaman neden onlardan tamamen kurtulmuyoruz? Ne de olsa senin yaptığın gibi uykumu günde dört saate indirebilir ve tüm işi tek başıma yapabilirim.

'Ne kadar takdire şayan bir öneri, Bay Linton. Yeni rolünüzde çok başarılı olacağınızı görebiliyorum.

'Ve belki de fazladan iki bacak ve kol büyütebilirim, böylece iki kat daha hızlı çalışabilirim.

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı.

"Hafif bir alaycılık mı seziyorum, Bay Linton?

"Hayır, elbette değil, efendim. Öne doğru eğildim, yüzümde hâlâ neşeli bir gülümseme vardı. "Bir sürü iğneleme algılıyorsunuz! Gülümsemem aniden kayboldu ve gözlerimde ateş parladı. 'Porselen yapıştırıcınızı alıp sıkı aranızı yapıştırmak için kullanabilirsiniz-'

"Bay Linton! Konuşmanıza dikkat edin!"

'Sadece bir dil mi? Sorun değil, elimde birkaç tane var. *Que te la pique un pollo !*^[2] *Tuki kalay kutay kahn!*^[3] *Vous avez le cervau d'un Soufflé.*^[4]'

'Eğer beynim gerçekten sufle tadındaysa, eminim köpekler çok memnun oldum.'

Ona pis bir bakış fırlattım. Lanet olası adam! Ona üç yabancı dilde hakaret etsen bile her kelimesini anlayıp karşılık vermiyordu! Böyle biriyle nasıl yaşayabilirdin ki?

Mutlulukla, çünkü onu seviyorsun.

Lanet olsun! İç konuşmamın bu kısmını gözlerimden okumamış olmasını çok ama çok umuyordum. Çenemi kaldırarak ona baktım.

'Seni cimri bekar oğlu bekar! Benimle sadece ücretsiz bir ev kölesi almak için evlenmek istiyorsun!

"Bu haksız bir suçlama, Bay Linton. Bana soğuk bir bakış attı. "Bu hiçbir şekilde *tek* neden değil, sadece en önemli nedenlerden biri.

Bay Rikkard Ambrose'a hakkını vermeniz gereken bir şey var, o da dürüst olmasıydı.

Muhtemelen Bay Rikkard Ambrose'a vermeniz gereken bir başka şey de kışına iyi bir tekme! Ancak şimdilik bundan kaçındım, çünkü şu anda hâlâ onun üzerinde oturuyordu. Bu bana yarın için sabırsızlanacağım bir şey verecekti.

'Ben evde sizin keyfinize göre emir verilecek bir çiçek değilim! Ben bağımsız bir kadınıyım!'

"Evet, öylesin.

Sözlerini çürütmek için ağzımı açtım - sonra aslında söylediği şey beynime ulaştı ve ağzımı tekrar kapattım. Pardon? Az önce benimle aynı *fikirde* miydi?

'Sen bağımsız bir kadınsın. Çünkü...' Takvimine bir göz attı.

"Yaklaşık üç haftadır. Gözlerini tekrar kaldırarak bana baktı. Kutup gözlerinin yoğunluğu sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Kötü bir ürperti de değildi, lanet olsun ona! "Ondan sonra benim olacaksın.

Yutkundum.

'Ve cidden bunu kabul etmemi mi bekliyorsun? Tüm bunlarla iyi olacağımı mı sanıyorsun? 'Eşlik görevlerimi' yerine getirmek için mutlu bir şekilde koşturacağımı mı sanıyorsun?

Masaya doğru eğilerek güçlü bir parmağını yanağımda gezdirdi ve omurgamda sıcak-soğuk bir karıncalanma daha yarattı. "Pek sayılmaz. Ama bir eşin tek görevi bunlar değil. İyinin kötüden daha ağır bastığından emin olmak niyetindeyim.

Aman *Tanrım*... Aslında kulağa o kadar da kötü gelmedi. Belki de onun yöntemini deneyip işlerin nasıl gittiğine bakabilirim.

Hayır! Kötü Lilly! Kötü! Sen çalışan bir beyni olan bağımsız bir kadınsın, unuttun mu?

Doğru ya. Onlardan bir tane vardı. Kafamın içinde bir yerdeydi, değil mi?

Elini tutarak sertçe yüzümden uzaklaştırdım ve avuçlarına nazık bir öpücük kondurdum.

'İkimiz arasındaki iyi şeyler her zaman kötü şeylerden daha ağır basacaktır,' dedim ona. 'İşte bu yüzden burada, senin yanında, en iyi yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim.

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Benimle aynı fikirde değil misin yani?

Sırıttım. Elimde değildi. "O da var. Ama ben daha çok sizin sadık sekreteriniz ve asistanınız olarak hizmet etmeyi düşünüyordum. Ne de olsa ben burada olmazsam, havadan gelen mesajlarınıza kim cevap verecek?

'Yakında evli bir kadın olacaksınız, Bay...*Bayan* Linton. Evli bir kadının yeri evidir.'

Takdire şayan bir sabırla, yine de ona hak ettiği tekmeyi atmadım. Ama ona 'Evli bir kadının yeri neresi olmasını istiyorsa orasıdır! Ama her şeyden önce sevdiği kocasının yanındır.

Bay Rikkard Ambrose ağzını açtı ve tekrar kapattı.

Şuna bakar mısınız? Bay Ambrose söyleyecek söz bulamıyordu. Başlangıçta muhtemelen ne kadar az kelime biriktirdiği düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Ayağa kalktım.

"Başka bir şey var mı, efendim?

Sol küçük parmağı seğirdi. 'Şu anda aklıma gelmiyor. Bu konuyla ilgili son sözünüz mü?

"Öyle.

"Evimin hanımı olarak yerinizi almayacak mısınız?"

"Almayacağım. Olduğum yerde kalmaya niyetliyim.

Başını sallayarak yakındaki bir yığın belgeye uzandı ve onları incelemeye başladı. "Anlıyorum.

Anladın mı?

Şüpheyi ona bir bakış attım.

Hepsi bu kadar mı? Beni ikna etmeye çalışmayacak mısın? Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?

Gözleri hareket etmeyi bıraktı. Yavaşça sayfadan kalkıp bana dikildiler. Çok soğuk. Karanlık. Çok yılmaz.

"Hayatım boyunca, Bayan Linton, eylemlerin sözlerden çok daha ikna edici olduğunu gördüm.

Gözlerini tekrar belgeye çevirerek parmağıyla beni işaret etti. Geri çekildim, son sözleri kulaklarımda uğursuzca yankılanıyordu.

Ne halt edecek?

Gelin Savaşı

Bufford amcamın mütevazı evinin kapısını açtığım anda onları duydum.

'...beyaz zambaklar, tabii ki! Hem süslemeler hem de buketler için. Yani, bu nasıl belli olmaz ki? Onun *adı* Lilly.'

"Adının ne olduğunu biliyorum, çok teşekkür ederim. Onunla sadece kafası çok güzel olduğundan beri en iyi arkadaşım! Ve size söylüyorum, beyaz çiçekler tamamen saçma. Bize kırmızı bir şey lazım! Ateşli bir şey! Onun karakterini ve herkesin bildiği gibi kırmızının beyazdan çok daha güzel olduğu gerçeğini yansıtacak bir şey.

"Pardon? Ben hep beyaz giyerim!"

'Kesinlikle.

Sırıttım. Bay Ambrose'a akrabalarımın ve arkadaşlarımın düğün planlamasından kimin sorumlu olacağı konusunda savaşmalarına izin vereceğimi ve ayakta kalanı seçeceğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Arkadaşım Eve, arkadaşlarımız arasında başka hiç kimsenin onu düğün planlamasına yaklaştıracak kadar deli olamayacağı gerçeğinden hareketle bu şansa atlamıştı. Ben daha ne olduğunu anlamadan, Jamaika ile Johannesburg arasında egzotik yerlere göz atıyor, kendi kendini yemiş ve tekrar kusmuş bir salata gibi görünen elbiseler tasarlıyor ve etkinlik için beş-yedinci zamanda bir düğün marşı besteliyordu.^[5]

Ama sonra bir şey oldu. Ne benim, ne teyzemin, ne de Eve'in beklemediği bir şey: Ella. Benim tatlı, küçük, ağırbaşlı kız kardeşim Ella, ki normalde onu demir bir baltayla tehdit etseniz bile biriyle tartışmaya zorlanamazdı, Eve'in üzerine yürümüş ve ona şöyle demişti: 'Hayır! Kız kardeşimin düğününü mahvetmene izin yok! Sana izin vermeyeceğim!

Eve gözlerini

kırptı. Ve tekrar

göz kırptı.

"Mahvetmek mi? Hiçbir şeyi mahvetmeye niyetim yok! Hayatının en harika gününü yaşatacağım!"

Ella, Eve'in üzerinde çalıştığı resmi parmaklarının altından çekip aldı. "Bununla mı? Bunun ne olması gerekiyordu ki? Düğün pastası mı?"

"Damat kıyafeti," diye itiraf etti Eve, dudaklarını büzerek. "Çok fazla krem şanti giyecek, değil mi?"

Bunun krem şanti olmaması gerekiyordu! Onu buraya ver!
Umutsuz vakasın!"

"Ben mi? Ella kendini 1.80'lik boyuna doğru çekti. 'Umutsuz olan sensin! Biri bu işi ciddiye almaya başlamazsa Lilly'nin düğünü de öyle olacak! Şu andan itibaren tüm düğün planlama işlerini *ben* üstleneceğim.

'Sen mi? Ha! Rüya da
görürsün!' "Bahse girmek
ister misin?

Çok ilginç bir sahne olmuştu, özellikle de arkasına yaslanıp sirkin tadını çıkarabilen kişi ben olduğum için. İkinci turu kimin kazanacağını görmek için sabırsızlanıyordum - özellikle de kuzey İngiltere'den bir çift bayan geldiğinde...

Gülümseyerek, güreşen düğün öfkelerinin bulunduğu odanın önünden sessizce geçtim ve Leadfield'ın her zamanki gibi soğuk yulaf lapası ve patatesten oluşan görkemli akşam yemeğimizi hazırladığı yemek odasına doğru ilerledim.

"İyi akşamlar, Leadfield.

"İyi akşamlar, Bayan Lillian. Yaşlı uşak o kadar derin eğildi ki sırtı gıcırdadı, bir an olduğu yerde sendeledi, sonra kendini toparlamayı başardı. "Yaklaşan nikâhınız için tebriklerimi sunma cüretini gösterebilir miyim?

Yaşlı adama gülümsedim, tabii ki o da bana karşılık vermedi. Ne de olsa o bir uşaktı. Ama kulakları çok dostane bir şekilde kıpırdadı.

"Yapabilirsin.

"Çok nazıksınız, hanımefendi. Koridorun aşağısına baktı, oradan daha yüksek sesler geliyordu, ardından bir çatırtı ve kumaş yırtılması gibi bir ses duyuldu. Ah. Bir gelinlik tasarımı daha çöpe gitti. 'Ehem... Genelde bunu önermezdim, Bayan, ama ailenizin geri kalanı ve misafirleriniz gelmeden önce yemeğinizi şimdi servis etmemi ister misiniz? Diğerleri gelene kadar biraz zaman geçeceğini hissediyorum.

"Her zamanki gibi çok zekisin Leadfield. Evet, elbette, servis yapın. Soğuk yulaf lapasının tartışmanın sıcaklığıyla yeniden ısınmasını istemeyiz, değil mi? Bu o bildik tadı ve dokuyu tamamen mahveder.

"Aynen öyle, Bayan Lillian.

En yakın sandalyeye doğru topallayarak benim için çekti. Oturdum ve tabağımı doldurdum, Leadfield'ın yapmasını beklersem Tantalus'un benden önce yiyeceğini biliyordum.^[6]

Koridorda ayak sesleri yaklaşıyordu ve tam başımı kaldırdığımda sevgili teyzem yemek odasına girdi, yüzünde her zamanki neşeli ve hazımsız ifadesi vardı. Beni gördüğü anda olduğu yerde dondu kaldı ve yüzü seğirmeye başladı.

Gülümsememi örtmek için hemen peçetemi kaldırdım. 'İyi akşamlar teyze. Seni görmek çok güzel.'

Şakağındaki bir damar nabız gibi atıyordu. Kemikli çenesi çalıştı. Sonunda, büyük bir dirençle karşılaşmasına rağmen dişlerini ayırdı ve hırıldadı: 'Evet. Bu çok... çok...'

"Harika mı?" diye sordum.

Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

"Güzel mi? Daha az saldırgan bir alternatif olarak öne sürdüm.

'...ben de seni gördüğüme sevindim,' diye bitirdi. Hızla masaya doğru yürüdü ve bir tabak kaptı.

Zavallı teyze... Son zamanlarda bana nasıl davranacağını tam olarak bilmiyordu. Bir yandan, kudurmuş bir gergedanın tavırlarına, bir papağanın giyim anlayışına ve -korkuların korkusu- kendime ait fikirlere, beynimden bile daha akıllı bir ağza ve bunu toplum içinde kullanma eğilimine sahip küstah bir gençtim. Kısacası, Hester Mahulda Brank'ın bu dünyada nefret ettiği her şey ve daha fazlası, düzgün, iyi doldurulmuş bir pakete sarılmışım.

Öte yandan, onun buruşuk küçük akbaba kalbinin en büyük dileğini - ailesinden biriyle evlenerek İngiliz aristokrasisinin üst kademelerine yükselmek- sonunda gerçekleştirecek kişi ben olacaktım gibi görünüyordu. Bu durum netleştğinde, teyzem evlenecek yeğeninin şu aşamalarından geçmişti:

1. Reddetme
2. Çılgın mutluluk
3. (Bay Ambrose'a iyice baktıktan ve onu benimle karşılaştırdıktan sonra) Daha fazla inkar. Çok daha fazla.
4. (Bay Ambrose'un doğum belgesini, tahmini net servetini ve *Debrett's Peerage*'daki kaydını inceledikten sonra) Daha fazla çılgın mutluluk
5. Teknik olarak bana *minnettar* olması gerektiğinin farkına varınca yavaş yavaş dehşete kapıldı. Daha da kötüsü, benden *hoşlanıyormuş* gibi davranmak zorunda kalacaktı.

Daha da kötüsü, pörsümüş siyah ruhunun küçük bir parçasının aslında şu anda varlığının her zerresiyle benden nefret etmediğini keşfetmişti. Yani şu anda duyguları oldukça belirsizdi. Bazen benden nefret ediyordu. Bazen de seviyordu. Özellikle kafası karışık olduğunda benden nefret ediyor ya da belki de beni seviyordu. Beni boğmak mı, sarılmak mı, yoksa her ikisini de aynı anda yapmak mı gerektiğine karar vermeye çalışırken yüzündeki mücadeleyi her gördüğümde, yüzümdeki sırtımayı engellemek için çok çalışmam gerekiyordu.

Ama yine de, tam on saat çalışmamış mıydım? Küçük bir molayı hak etmiştim.

Brank Teyze benim içler acısı neşeli yüzüme tiksinti ve beklenti karışımı bir ifadeyle baktı.

"Nişanlınızla vakit geçirdiğinizi görüyorum.

"Gerçekten de öyle. *Dosyaları taşıyor, iş yazışmalarını not alıyor ve gelecek haftanın programını düzenliyordum.* Ama bunu gerçekten bilmesine gerek yoktu.

Gözleri şüpheyle kısıldı. 'Onunla biraz fazla vakit geçirmediğine emin misin? Bütün gün yoktun.'

Romantik bir iç çektim. 'İşte beni bu kadar çok seviyor. Benden ayrılmaya dayanamıyor. *Maaşımı yarıya indirmeden olmaz yani.*

Şüphe ikiye katlandı. Teyzemin gözlerindeki yabancı düşünceleri alnına yazılmış gibi net görebiliyordum: *Bir erkek ve bir kadın... yalnız... Dışarı çıkmadan yapabilecekleri pek bir şey yoktu, sadece...*

"Bir refakatçin var, değil mi?" diye sertçe sordu.

"Elbette. Patateslere uzanarak tabağıma büyük bir porsiyon attım. 'Birinin hayal edebileceği en güzel refakatçi. Büyüleyici, tatlı...' ...*iki metre boyunda, sarıklı, erkeksi.* "Zavallıcık sakal konusunda biraz sorun yaşıyor ama.

Brank Teyze'nin eli içgüdüsel olarak üst dudağındaki mütevazı bıyığına gitti.

'Belli bir yaştan sonra yüz kılları tamamen normaldir! Eminim her kimse çok hoş bir hanımefendidir.

Ona parlak bir gülümseme verdim. 'Bunu kelimesi kelimesine iletceğimden emin olabilirsiniz.

Sözlerinizin büyük bir etki yaratacağından eminim.

Koridorun aşağısında bir yerde bir çarpma sesi duyduk. Ah. Görünüşe göre Gelin Savaşı doruk noktasına ulaşmıştı. Neyse ki, gelinin kendisi

yapacak daha iyi işlerim vardı. Lezzetli ve soğuk bir patates parçasını kemirirken arkama yaslandım ve iç geçirdim. Hayat güzeldi!

"Bayan Lillian?" Leadfield'in topallayarak yaklaştığını görmek için başımı kaldırdım, elinde gümüş bir tepsiye benzeyen ama Bufford Amcamı tanıdığım için muhtemelen tenekeden yapılmış bir mektup vardı. 'Yemeğinizi böldüğüm için en derin özürlerimi sunarım. Bu telgraf az önce size ulaştı.

"Telgraf mı? Brank Teyze sordu. "Kim *sana* telgraf gönderir ki?

"Hadi öğrenelim, olur mu?

Mektubu kaptığım gibi zarfı yırtıp açtım ve okudum:

Önümüzdeki Cuma STOP'a geliyorum Brown's Otel STOP'taki en iyi süitte kalacağım ve faturayı kardeşime göndereceğim.^[7]

Seni görmek için sabırsızlanıyorum

STOP Adaira

"Ve? Brank Teyze sordu.

Sadece sırttım. Hayat daha da güzelleşmek üzereydi.

Haftanın geri kalanı göreceli bir huzur içinde geçti - amcamın evinin oturma odasının ölümcül bir savaş alanına dönüşmesi dışında. Çoğunlukla oradan uzak durmaya çalıştım, ancak ara sıra bir elbise tasarımının harap olmuş kalıntılarına veya bir oturma düzeninin parçalarına bir göz attım. R.I.P., düğün planları. Hafızamızda yaşamaya devam edeceksin.

Bazı insanlar neden düğün sürecinde daha aktif bir rol almadığımı merak edebilir. Ama gerçekten de bana göre düğün gününün sadece üç temel bileşeni vardı:

1. Ben
2. Onu
3. Yeminler

Bunu göz önünde bulundurduğumda, bu işe karışmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim. Ayrıca, küçük kız kardeşimin kana susamış bir düğün canavarına dönüşmesini izlemek çok eğlenceliydi. Nişanlısı Edmund'u onun gaddarlıklarının kuyruklarıyla eğlendirdiğimden emin oldum, böylece dört gözle bekleyeceği bir şey olacaktı.

Ancak hayatımın tamamı eğlence ve oyundan ibaret olamazdı. Bazıları eğlence ve iş olmak zorundaydı.

"Günaydın Pearson.

"Günaydın, Bay Linton.

Birkaç gün sonraydı. Solgun Surat'a başımı salladım ve olabildiğince yavaş bir şekilde, hâlâ merdivenlerin yanındaki duvara yapıştırılmış olan gizemli brandanın yanından geçtim. Arkasından gelen sesler gittikçe daha gizemli bir hal alıyordu. Meraklı içgüdülerim gerçeği öğrenmek için haykırıyordu. Büyük salonda aceleyle dolaşan memurlardan birini durdurmak ve neler olduğunu öğrenmek için ağzım açık kalmıştı ki Pearson'ın kendini beğenmiş yüzünü gördüm ve ağzımı tekrar kapattım.

O halde ben yukarı çıkıyorum, Bay Pearson. "Evet.

Sanırım en iyisi bu, Bay Linton.

Lanet olsun ona! Bay Ambrose'a da lanet olsun! Onu yakalayıp boğmak istiyorum, ta ki-!

'Ah,' hemen arkamdan tanıdık, soğuk bir ses geldi. "İşte buradasınız, Bay Linton.

Neredeyse kendi ayaklarımın üzerine düşüyordum. Dönüp baktığımda Bay Rikkard Ambrose'un on adım ötede, granit bir anıt gibi uzun ve gururlu bir şekilde durduğunu gördüm. Etrafımızda, büyük salonun üzerine bir sessizlik çöktü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, sonra aceleyle "Efendim" diye devam ettim.

"Şimdiden unuttunuz mu, Bay Linton? Bugün reklam müdürlerimle bir toplantı yapacağız. Ve siz de benimle geliyorsunuz.'

Yüzüm aydınlandı. "Ben mi?

"Evet. Ben onların tekliflerini değerlendirirken siz de not alacaksınız.

"Yani, doğru anladıysam söyle... onlar yapacaklar, Elbette tamamen mecazi olarak, size fikirlerini *satmaya* çalışıyorlar ve siz, nasıl desem, onları *satın almak* zorundasınız?

"Gerçekten.

Sırıttım. Bu eğlenceli olacaktı. "Ne zaman gidiyoruz?

"Şu anda. Karim?"

Parmağını şıklatır şıklatmaz yakındaki bir kapıdan çıkan devasa Müslüman, etraftaki tezgâhtarların birkaç adım geri çekilmesine neden oldu. Nedenini tam olarak bilmiyordum. İri, sakallı dağa sarılma isteğime karşı koymak için kendimi zor tuttum.

'İşte buradasın! Seni haftalardır görmemiştim. Nerelerdeydin?'

Kerim bana bir savaşçının bir yük katırına gösterebileceği isteksiz saygıyı gösterdi, çünkü savaşçı ondan çok daha üstün olsa da, en azından ikisi de eşit derecede inatçı.

"Meşgul.

"Çok kötü oldu. Ama artık döndüğüne göre düğüne yardım edebilirsin' dedi. Ona sevimli bir gülümseme verdim. "Çiçekçi kız olmaya ne dersin?

"Eğer denersen, seni çıplak ellerimle deşerim.

Ah, dostluğun tatlı duyguları... Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek ne kadar rahatlatıcı.

"Bu kadar zaman kaybı yeter," diye emretti Bay Ambrose. "Gelin, ikiniz de! Ön kapıları iterek açtı ve neşeli, nemli ve kapalı Londra sabahına adımını attı. Pardösümü üzerime daha sıkı geçirdim ve onu takip ettim. Dışarıda, Bay Ambrose'un küçük şezlongu, önceki seferlerde bizi isteksizce çekmiş olan huysuz gri ata bağlanmış bir şekilde bekliyordu. Karim kutuya tırmanırken, Bay Ambrose arkadaki küçük boşluğa sıkıştı.

"Biliyor musun," diye düşündüm, ona doğru sokuldum ve bir kolumu omuzlarına attım, "eskiden bu lanet şeyin bu kadar küçük olmasından rahatsız olurum. Nedense artık umursamıyorum. Komik, değil mi?

Dokunuşumla Bay Ambrose kaskatı kesildi. "Bay Linton! Halkın içindeyiz!" 'Evet, öyleyiz efendim. Ne kadar da dikkatlisiniz.'

'Ve sen de... iş kıyafetini giyiyorsun. *Erkeksi* kıyafetler.'

"Söylemiyorsun.

"Ya biri bizi görürse?" diye tısladı, sesini alçaltarak. "Bu seferlik kolunu çek!

"Peki başka nereye saklamamı istersiniz? Küçük alana bakarak tatlı tatlı sordum. Bagaj rafında mı? Sanırım omuzlarında olmasını istemiyorsan, biraz daha aşağıya kaydırabilirim ve-'

Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı. 'Karim! Üstünü koy Kal

k!' 'Evet, *Sahib*. Derhal, *Sahib*.'

Bir çırpıda şezlongun örtüsü üzerimize açıldı ve bizi korudu. meraklı gözlerden. Bay Ambrose'a daha da sokularak burnumu boynuna sürttüm ve onu içime çektim.

"Bay Linton!

"Hmm?

"Vazgeç!

"Kimse bizi göremez.

Mesele bu değil. Ben...sen...'

Ona sııttım. 'Düğün gecesinden önce erdemini çalacağım dan mı korkuyorsun? O zaten halledildi, hatırladın mı?'

Yanağındaki bir kas seğırdi. Bir an için hiçbir şey söylemedi.

Sonra...

Eli yanağıma dokundu. "Unutmam mümkün değil.

Dokunuşuna doğru eğildim. *Ben de öyle*. "Peki... Ne düşünüyorsunuz efendim?

"Gizli iş konuları, Bay Linton.

Sırıttı geri döndü. "Başka bir deyişle, düğünden önce beni en iyi nasıl kovabileceğinizi düşünüyorsunuz.

Yanağıma yaslanan küçük parmağım hafifçe seğırdi. "Yorum yok.

Ona baktım. "Sorun değil. Benim için sorun değil.

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Sakıncası yok mu?

Neden kovayım ki? Beni daha önce kovmayı denediniz. İşe yaradı mı?"

Bir an için sadece sessizlik oldu. Sonra... "Hayır.

'Aslında, bunu birçok kez denediniz. Bu konuda en ufak bir başarı elde ettiniz mi? Hiç kaybettim mi?'

Bir başka sessizlik, bu seferki bir öncekinden çok daha kutupsal.

Sonunda.

"Hayır, Bay Linton.

"Aynen öyle. Ona sııttım. 'Her seferinde kazandım. Kazanmaktan oldukça keyif alıyorum, bu yüzden bir şans daha elde etmeyi dört gözle bekliyorum.

Gözlerinde bir fırtına toplanmaya başladı. Sadece bakışlarının gücüyle beni koltuğa yapıştırdı ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

"İstiyorsun, değil mi?

"Evet, gerçekten, efendim.

Bana o kadar yoğun bir bakış attı ki, yemin ederim arabanın altımda titrediğini hissedebiliyordum.

'Peki... o zaman işleri sizin için zorlaştırmak için elimden geleni yapacağım. Müstakbel gelinimin sıkılmasını istemem.

Ben Dope'um!

Sıkıldın mı?

Son kelimesi üzerine bir kahkaha krizine girdim. "İnan bana, hayatımın geri kalanını seninle geçirme fikrini düşünürken beni endişelendiren birkaç şey oldu ama *sıkılmak* asla bunlardan biri değildi.

Öne doğru eğilerek yüzümü iki elinin arasına aldı.

"Bildiğim iyi oldu. Söyle bana, eğer can sıkıntısı değilse, endişelendiğin şey nedir?

Gözleri fırtına renginde karanlık havuzlar gibi dönüyordu. Bir kız o gözlerde boğulabilirdi.

"Kendimi kaybediyorum," diye fısıldadım kendimi durduramadan. Kavrayışı sıkılaştı. 'Geçerli bir endişe. Ama endişelenme. "Hayır mı?

"Hayır. Eğer yaparsan, seni tekrar bulurum. Ve beni öptü.

Güpegündüz. Sokakta, Londra'nın ortasında. Kutsal Moly!

Vay anasını! Evet, şezlongun örtüsü kalktı ama yine de biri bizi görebilir!

Belki de yapmamalıyız. Belki de...

Ya da belki öyle yapmalıyım. Evet. Evet. Evet, tekrar düşününce ve dudaklarıma danışınca, kesinlikle yapmalıyım.

"Ehem... *Sahib?*

Biri mi konuşuyordu?

"*Sahib!*

"Ne oldu Karim? Bay Ambrose homurdandı.

"Geldik, *Sahib.*

Şezlongun durduğunu ancak o zaman fark ettim. Şaşkınlığımı üzerimden atana kadar Bay Ambrose çoktan kollarımdan kurtulmuş ve şezlongdan inmişti.

'Peki, ne bekliyorsunuz Bay Linton? Bilgi güçtür, zaman paradır!'

Karim'e pis bir bakış fırlatarak Bay Ambrose'u takip ettim ve terzime

XXL beden bir çiçekçi kız elbisesi hazırlatmayı aklıma not ettim.

Bay Ambrose ve benim yaklaşmakta olduğumuz bina Empire House kadar büyük değildi ama yine de etkileyici bir devdi. Üç katlı

Yüksek, zarif bir şekilde boyanmış bir cephesi, girişin önünde uzanan neşeli çiçek tarhları ve ön bahçede çınlayan bir çeşmesi vardı. Ön kapıda parlak mavi ve altın üniformalı bir kapıcı duruyordu.

Bay Ambrose'a bir bakış attım.

"Buranın ofislerinizden biri olduğuna emin misiniz?

Yanağındaki bir kas seğirdi. "Reklam müdürlerim bana olumlu bir imaj yansıtanın hayati önem taşıdığını söylediler.

"Ve pahalı bir tane?

"Başarı vaatlerini yerine getirmezlerse memnun olmayacağımı söylemekle yetineyim.

Kapıcıya doğru yürüdük. Yolumuza çıkan adam, gözlerini kibirli bir şekilde Bay Ambrose'un on yıllık, nane kondisyonlu ceketindeki ince noktaların üzerinde gezdirdi.

"Yolunuzu kaybetmiş gibi görünüyorsunuz, efendim.

Size yardım edebilir miyim?' 'Evet. Yolumdan çekilebilirsiniz.'

"Korkarım bunu yapamam, efendim.

Ah canım. R.I.P., sevgili kapıcı.

"Gerçekten mi? İki karanlık, buz gibi göz kapıcının figürünün üzerinde dolaştı. "Eminim Bay Humphreys ve Bay Byrd'ün bu konuda söyleyecekleri vardır.

Bay Humphreys? Bay Byrd?" Kapıcının adem elması titredi. "Yöneticilerin isimlerini nereden biliyorsunuz-

Bay Ambrose hiçbir şey söylemedi. Sadece elini cebine attı, kartını çıkardı ve kapıcıya uzattı. Zavallı adam karta şöyle bir baktı, yüzü kızardı ve kenara sıyrıldı.

Çok özür dilerim Bay Ambrose, efendim! Elbette hemen içeri girebilirsiniz efendim. Bay Humphreys ve Bay Byrd sizi bekliyor, efendim.

"Yeterli. Kart?"

Kapıcı gözlerini kırptırdı. "Siz... kartımı mı istiyorsunuz?

"Tabii ki hayır! Benimkini geri istiyorum. Bugünlerde bu tür şeyleri basmanın ne kadar mal olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

Elbette! Buyurun efendim! Verdiğimiz rahatsızlık için çok özür dileriz efendim. "Hm.

Kapıcıyı iterek geçen Bay Ambrose giriş salonuna doğru yürüdü. Yetişmek için acele ederek sordum: "Peki... altın varaklarla süslenmiş beş yüz adet kabartmalı düğün davetiyesi bastırmaya ne dersiniz?

"Hayal kurmaya devam edin, Bay Linton.

Ben de öyle düşünmüştüm. Peki... insanları düğünümüze nasıl davet edeceğiz?"

"Güzel, el yazısıyla yazılmış kaligrafik davetiyeler düşünüyordum.

Ona baktım, gözlerim kısılmıştı. "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Düğünümüz için en iyisi."

Kalbim sıcaklıkla doldu. "Bu çok... teşekkür ederim. Sadece teşekkür ederim. "Katılıyor musun?"

"Kesinlikle.

"Güzel! Omzumu okşadı. "O zaman ofise döner dönmez bir sonraki görevin kaligrafi becerilerini geliştirmek olacak.

Ben cevap vermeyi düşünemedim merdiven boşluğunda kaybolmuştu.

Lanet olsun adama!

Gözlerimden kıvılcıklar saçarak peşinden koştum ve merdivenleri çıktım. En üstte bir koridora çıktığımda, kapı kapanmadan önce paltosunun kuyruk ucunun bir odada kaybolduğunu gördüm. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Şimdi beni dinle! Eğer düşünüyorsan-!"

Sesim kesildi.

Bay Ambrose, önünde bir yığın belge bulunan büyük bir konferans masasının etrafında, renkli yelekler giymiş, orta yaşlı, çok önemli görünen iki beyefendinin karşısında oturuyordu. Bana bakmak için döndüğünde başını eğdi.

"Evet, Bay Linton?"

Yumruklarımı sıktım, zihnimden ona kadar saydım ve tekrar açtım.

"Eğer buranın doğru oda olduğunu düşünüyorsanız, şimdi içeri gireceğim, efendim. "Evet. Girin."

"Teşekkür ederim, efendim. *Ve kendini hazırla. İntikam benim olacak.*

İçeri girip masanın bir köşesine yerleştim. Karim arkamdan içeri girdi, kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapının önünde durdu, içeriden geçecek herhangi bir istilacı orduya karşı kapıyı savunmaya kararlı görünüyordu.

"Nerede kalmıştım?" diye sordu iki seçkin beyefendiden daha uzun olanı, bana sinirli bir bakış fırlatarak.

Bay Ambrose kutup bakışlarıyla onu kısırdı. "Muhteşem reklam kampanyanızın neden yüzde sıfır nokta sıfır iki beşlik bir satış artışıyla sonuçlandığını açıklamak üzereydiniz, Bay Humphreys.

"Ah. Um. Evet, o."

"Eee?

"Görüyorsunuz efendim, mevcut piyasa koşullarında şunu anlamalısınız...

Bay Humphreys, 'verim yönetimi', 'adnorm' ve 'kategori gelişim endeksi' gibi kelimeler içeren uzun bir konuşmaya başladı. Bay Byrd ara sıra 'teminat materyalleri' ya da 'galley proofs' hakkında bir yorumda bulundu. Tüm bunları takip etmek biraz zordu, özellikle de Karim'in kafasının etrafında vızıldayan ve burnunun üzerine yerleşip yerleşmemeyi düşünen bir sinek benim için çok daha ilgi çekiciydi. Cesur küçük böcek ve o şu anda bir bakışma yarışına girmişlerdi. Aralarında geçen konuşmaları neredeyse duyabiliyordum.

"Sakin buna cüret etme! O benim burnum. Sakin oturayım deme!" "Ha! İstedğim her şeyi yaparım, koca adam!"

Sineği destekliyordum.

Yine de zihnimin bir kısmı Bay Humphreys'in reklam konusundaki konuşmasını takip etmeye çalıştı. Görünüşe göre, piyasada yeni bir madde vardı, Bay Ambrose'un astlarının çeşitli gıda ürünlerine koyduğu bir bitki özü ya da başka bir şey ve firma sokaktaki sıradan insanın bu garip şeyle ilgilenmesini sağlamakta gerçekten büyük sorun yaşıyordu.

Zavallı küçük sinek Karim'in bakışları altında geri çekildi ve odanın başka bir köşesine vızıldadı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde dikkatimi tekrar konuşmaya verdim ve Bay Humphreys'i dürttüm. "Yine satmaya çalıştığınız bu şeyin adı neydi?

Bay Humphreys bana üstün bir bakış fırlattı.

'Lütfen takip etmeye çalış genç adam,' diye azarladı beni. 'Bu önemli ve saygın iş adamlarının bir araya geldiği ciddi bir iş toplantısı ve bölünmelere izin vermiyoruz. Kokainimizi en iyi nasıl satabileceğimize dair geçerli bir iş stratejisi belirlemeliyiz.

'Kokain... hmm...' Tuhaf ismi ağzımda evirip çevirdim. "Bedava numune dağıtmayı denediniz mi?

Bay Humphrey gözlerini devirdi. 'Bu kitaptaki en eski numara, genç adam! Bu asla işe yaramaz!

"O zaman reklam mecrasını değiştirmeye ne dersiniz? Ben düşündüm. 'Sadece gazetelere ilan vermek yerine, çeşitli yolların yanındaki panolara dev, parlak renkli posterler asabiliriz.

Bay Humphreys homurdandı. 'Sanki yol kenarına karalanmış bir şeye kimse inanacakmış gibi. Ha! Amatörler!'

Diğer beyefendi kıkırdadı. Yüzümün ısındığını hissettim ve içgüdüsel olarak Bay Ambrose'a baktım; o kıkırdamıyordu. Aslında oldukça dikkatli bir şekilde beni izliyordu.

"Sessizlik!

Bu tek kelime erkekler kulübünün eğlencesini kesmek için yeterliydi. Bay Ambrose ayağa kalkarak bana doğru geldi.

"Yani... siz bu işi profesyonellerden daha iyi yapabileceğinizi mi düşünüyorsunuz, Bay Linton?

"Eğer profesyoneller bunlarsa?" Bay Humphrey ve Bay Byrd'e bir bakış attım. "Kesinlikle.

Bu şans bulamayacak olmam çok kötü.

"Yeterli. İş sizindir, Bay Linton.' Bekle, ne?

"Ne? Bay Humphrey ayağa fırladı. İnanılmaz. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

O yaşlı moruk mu? Belki de pantolonu çok uzun giymiştim. "Ne dedin sen?

Bay Ambrose adama bir buz heykelini bile üşütecek bir bakış attı. "Kendimi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yok, Bay Humphreys.

"Yine de yapsan iyi olur! Bir parmağımı kulağıma sokup yavaşça çevirerek ona söyledim. Mutlaka bir yerlerde kulak kiri kalmış olmalıydı. "Çünkü sanırım kulaklarımda bir sorun var.

"Kesinlikle yok. Bana doğru dönen Bay Ambrose, bana da bir bakış gönderdi. Vücudumda aşağı yukarı kayan tamamen farklı bir bakış ve şöyle dedi: *Kulaklarınızda ya da geri kalanınızda hiçbir sorun yok.* Bir ürperti bastırmak için çok çalışmam gerekti. "Bu sizin için bir şans, Bay Linton.

"Benim şansım mı?

"Elbette. Ne de olsa, uzun vadede yanımda kalmak istediğinizi ifade ettiniz. Her zaman bir sekreter olarak mı kalmak niyetindesiniz, yoksa bir noktada yeteneklerinizi geliştirmeyi ve kendinizden daha fazla bir şeyler yapmayı mı planlıyorsunuz? İşte size kendinizi kanıtlama şansı.

Ya da kendini tamamen aptal durumuna düşürüp koşa koşa eve gelip benim iyi karım olman için.

Kelimeleri yüksek sesle söylemedi ama bağırması da olabilirdi. Arkasındaki Bay Humphrey ve Bay Byrd'ün ifadeleri çok şey anlatıyordu. Bay Ambrose'un kutup bakışları buz gibi bir yoğunlukla beni delip geçti ve fark ettim: *Benden hayır dememi bekliyor. Geri çekilmemi bekliyor.*

Sırıttım.

Anlaşılan beni henüz yeterince iyi tanımıyordu. "Pekâlâ.

Bay Byrd sandalyesinden fırladı. "Ne?

Ona ve yönetmen arkadaşına baktım. "Siz ikiniz bu kelimeye oldukça düşkünsünüz, değil mi?

"Bağırışları anlaşılabilir, Bay Linton. Bay Ambrose öne doğru eğildi, parmaklarını dikleştirdi. "Şakanız pek zevksiz.

"Şaka mı? Ne şakası?" Ona parlak bir gülümseme vererek, masanın üzerine yayılmış belge yığınını aldım, saatlerce dosya toplarken oluşan kaslarımla omuzladım ve kapıya doğru yürüdüm. "Gidelim, olur mu?

Ve ürkmüş Karim'in kolunun altından geçerek, kimse bir şey söyleyemeden koridora çıktım.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden indim ve girişten geçtim.

Salon.

Bana yetişmesi ne kadar sürer? Hm...her an olabilir.

Üç...iki...o-

Taş kadar sert bir el koluma dolandı. Hızım ikimizi de ileri taşıdı ve birlikte ön kapıdan içeri yuvarlandık. Beni etrafında döndüren Bay Ambrose evin duvarına doğru bastırdı, dosya yığını aramızda bir kalkan gibiydi.

Buz gibi gözleri içimi yaktı.

"Ne oynadığınızı sanıyorsunuz, Bay Linton?

"Ne oynuyorum ben? Ona sevimli bir gülümseme verdim. 'Neden, tabii ki senin oyunun. Ürününüzü başarılı kılmamı mı istiyorsunuz? Ben yapacağım.

"Yapacaksın, değil mi?

"Yapabileceğime inanmıyor musun?

Diplomasi hiçbir zaman Bay Rikkard Ambrose'un güçlü yanı olmamıştı. Laf kalabalığı da öyle.

"Hayır.

'Peki o zaman, kaybedecek bir şeyin yok, değil mi? Küçük bir bahse ne dersin?'

Gözleri sonsuz derecede kısıldı ve beni kavrayışı sıkılaştı. 'Ben bahis oynamam. Paramı sokağa atmak gibi bir alışkanlığım yok.

'Oh, ama bu parayla ilgili değil. Bu seninle ve benimle ilgili. Peki, ne dersin? Tavuk mu?'

Kavrayışı daha da sıkılaştı, sanki beni kendisine kalıcı olarak bağlamaya çalışıyordu. Zavallı adam. Bunun için ellerine ihtiyacı olmadığını fark etmedi mi?

"Hiçbir şeyden korkmuyorum!

Bir an için 'anne' kelimesiyle cevap vermeyi düşündüm ama sonra vermesem daha iyi olacağına karar verdim.

'O zaman kanıtla! Benden kurtulmak için düğüne kadar vaktin var. Bana istediğin görevi verebilirsin, istifa etmem için aklına gelebilecek her şeyi önüme koyabilirsin ama sadece düğüne kadar! Düğünü yaptığımızda işten ayrılmamış olursam, küçük parmağın seğirmeden bana açıklayabileceğin geçerli bir neden olmadığı sürece beni bir daha kovmaya çalışmayacaksın! Anlaştık mı?'

Tereddüt etti.

İşte bu, o küçük an, kalbimi her şeyden daha çok ısıttı. Bunu kimseye, en azından kendisine itiraf edemeyebilirdi, ama içten içe, evet, belki de biraz şansla bu işi başarabileceğime inanıyordu - reklamcılık hakkında hiçbir şey bilmesem de. Bana inanıyordu. Ve açıkça bu gerçekten nefret ediyordu. Çok sevimli değil miydi?

"Küçük parmağım," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı, "seğirmiyor.

Bir elimi kaldırarak parmağımı göğsüne soktum ve hemen pişman oldum. Kahretsin, çok sertti!

'Yap. Biz. Var. Anlaştık mı?'

Bir an için sessizlikten başka bir şey yoktu. Uzun, çok uzun bir an. Sonunda...

"Meydan okuma kabul edildi, Bay Linton. Buz gibi gözleri bana dikilmişti. "Bir anlaşmamız var.

'Kakaonuzda kokain! Bunun gibi bir şey yok. Hm...hayır. Bu işe yaramaz. Peki ya... Hindistan cevizinize biraz kokain alın! Şimdi %30 indirimli! Hm...hayır. Lanet olsun! Burada Bay Rikkard Ambrose ile uğraşıyorum. Mali ucuza satmaya başlarsam hiç memnun olmaz.

Çılgınca başımı kaşıyarak ofisimde bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Bay Humphreys ve Bay Byrd ile yaptığımız toplantıdan döndüğümüzden beri, son üç gündür bu işle uğraşıyordum. Neredeyse geri bile dönmemiştim.

uyumak ve yemek için. Peki çabalarımın karşılığında elimde ne vardı? Hiçbir şey. Hiçbir şey. Zilch.

Belki de çok uzun süre aşağı yukarı yürümekten dolayı zemindeki bazı oluklar hariç. Yaşasın!

Konsantre ol, Lilly. Çalış! Kokain hakkında düşün.

Bu malla ne yapabilirim ki? Sloganlar yeterli olmazdı. Böylesine popüler olmayan bir üründen kurtulmak için daha büyük ve daha iyi bir şeye ihtiyaç vardı. Hm... özellikleri kimin ilgisini çekebilirdi ki? Bilgi formuna uzanarak açıklamayı bir kez daha gözden geçirdim. Ama hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Bir küfür mırıldanarak yürüyüşe döndüm ve bağırmaktan sesim kısılana kadar sloganlar attım.

Yakındaki bir su şişesine uzanarak bir bardak doldurdum ama bir yudum alamadan öksürük nöbeti beni ele geçirdi. Aceleyle birkaç yudum aldım. Soğuk su, aşırı kullanılmış ses tellerimi rahatlattı ama yine de çiğ gibi hissediyordum. Keşke bir şey olsaydı...

Dondum kaldım.

Bu kadar kolay olabilir mi?

Fikri kafamda evirip çevirirken elimdeki su bardağını dikkatlice yere bıraktım. Çok basitti. Çok kusursuz. Çok...çok...

"Evet!" Havayı yumrukladım. Harika! Bulmuştum! Çözüm! Şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir! Masama doğru koşarak, beni doğrudan Solgun Surat'a bağlayan konuşma kornasını kaptım.

Pearson? Pearson, orada mısın?"

Bir an soluk soluğa bekledim, sonra... 'Bay

Pearson sizi arıyor, Bay Linton' dedi.

'Evet, evet, Pearson! Tabii ki öyle. Şimdi dinleyin. Tasarım departmanına koş ve en iyi adamlarını derhal ofisime göndermelerini söyle! Sonra *Times*'a bir ulak gönder ve önümüzdeki iki hafta için en iyi reklam alanlarından iki sayfa ayır. Bir başkasını da Londra'nın ana caddeleri boyunca ve çeşitli parkların girişlerinde, yani yoldan geçen hanımların görebileceği her yerde afiş yeri kiralaması için gönder.

"Bayanlar?"

'Evet. Unutmadan, Liverpool ve Manchester gibi şehirlerdeki yerel gazetelerde de biraz reklam alanı kiralayın. Bundan büyük bir kampanya çıkaracağız.

"Bu bir servete mal olacak, Bay Linton!

Sırıttım. "Ve daha büyük bir tane getirecek.

'Bu yukarıdan mı geliyor? Bay Ambrose'un emriyle mi?

'Şey...' Bu proje üzerinde bana tam yetki vermişti, değil mi? Buna gerekli fonları harcamak da dahil olmalı. Aksi takdirde benden nasıl bir şey başarmamı bekleyebilirdi ki? 'Evet! Evet, öyle. Hiçbir masraftan kaçınmayın. Bu Büyük Britanya tarihindeki en büyük reklam kampanyası olacak!

Ve en başarılı olanı. Umarım.

Happy, Happy Müşterileri

"Mmm ltnnn.

Düzeltilme yaptığım mektuptan başımı kaldırıp baktım. Bu ses de neydi? Nereden gelmişti bu? "Mmm

ltnn!

Konuşan kornaya baktım. Bu... olabilir miydi? O şeyi alıp kulağıma götürdüm. "Evet?

"Ah. Merhaba, Bay Linton.' Bay Pearson'ın sesindeki kutsal olmayan neşe beni anında gardımı almaya itti. "Sonunda cevap vermeniz ne güzel.

"Ben her zaman iyiyimdir. *İnsanlar bana iyi davranmadığı sürece.* "Özel bir sebep için mi aradınız?

'As a Madde . gerçek, I am. Bay Ambrose dilekler için bkz. hemen.'

"Neden beni kendisi aramadı?

"Bilemiyorum. Gerçi adam öldürme suçundan hüküm giymemek için sizin yakınlarınıza gelmemekle ilgili bir şeyler söylemişti.

"Oh. O yaptı, değil mi?

"Evet. Hafifletici sebeplerden de bahsetti.

"Söylemiyorsun.

"Şey... Size bol şans diliyorum.

"Öyle mi?

"Ah, evet. Buna ihtiyacın olacak.'

Kornayı indirdim. Tam tutucusuna koymadan önce, hafif bir kıkırtı duydum.

Ah canım.

Parlak reklam kampanyam beklendiği gibi gitmemiş olabilir mi?

Saçmalık! Ben güçlü, kendine güvenen bir kadındım! İşime ve kendime inanmalıydım. Kararlılıkla ilerleyerek Bay Ambrose'un ofis kapısına yaklaştım ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, sonra tereddüt ettim.

Temkinli bir şekilde elimi geri çektim. Sonra tekrar ileri doğru hareket ettirdim.

Sonra geri.

Hm... Tahtaya gerçekten dokunmadan bir kapıyı çalabilir misiniz? Bir masanın altında saklanırken güçlü ve kendine güvenen bir kadın olabilir misiniz? Belki de

bu konuda bir deney yapmanın zamanı gelmişti.

Bir adım geri attım.

"Girin Bay Linton," dedi kapının diğer tarafından gelen soğuk ve buyurgan bir ses.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık!

Kapı kolunu kavrayıp sıkışması için dua ederek ittim. Kapı açıldı.

Çok teşekkürler, Tanrım!

"Bay Ambrose? Temkinli bir şekilde kafamı kapıdan içeri uzattım ve dondurucu sıcaklığı hemen fark ettim. Aman Tanrım. Bu hiç iyi değildi. "Beni mi görmek istediniz, efendim?"

"Kesinlikle. Kapıyı

kapatın.' "Elbette,

efendim.

"İçeri girdikten sonra.

"Oh. *Lanet olsun!* "Nasıl isterseniz, efendim.

İçeri girdim ve kapı arkamdan bir klik sesiyle kapandı.

Bay Ambrose masasında oturuyordu, parmakları dikilmişti, önünde masaüstünde bir gazete duruyordu. Şaşkınlıkla fark ettim ki bu sabahın gazetesiydi, her zamanki gibi çöp sepetinden alınmış dünün gazetesi değil. Ancak, bana nasıl baktığını fark ettiğimde bu küçük düzensizlik kısa sürede önemini yitirdi.

Ah canım...

Kirpiklerimde buz kristallerinin oluştuğunu hissedebiliyordum. Çok geçmeden burnumun ucunda bir buz saçağı büyümeye başladığı. Burnumu bu haliyle daha çok seviyordum. O yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve öne doğru adım attım.

"Evet, efendim?"

"Ah. Bay Linton. Varlığınızla beni onurlandırdığınız için çok teşekkür ederim.

Aman Tanrım. *Kibarlık* yapıyordu. Bu ciddi bir şey olmalı. Ama hayatım boyunca neyi yanlış yapmış olabileceğimi düşünemedim.

"Benim için bir zevk, efendim.

"Öyle mi?" Gözleri buz gibi parlıyordu. 'Bugünlerde benim gibiler için çok meşgul olduğumu sanıyordum. Ne de olsa reklam kampanyanız üzerinde çalışıyorsunuz, değil mi?"

Ah. Bu.

Tamam, belki fikrim biraz alışılmadık... ama ne olmuş yani? Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz!

Tüm cesaretimi topladım. 'Hayır, efendim. Reklam kampanyam çoktan başlatıldı'.

Bay Ambrose sesini tehlikeli bir tona alçaltarak, "*Bunu* gördüğümde ben de böyle düşünmüştüm," diye cevap verdi. Önündeki kâğıda vurdu. Boynumu büktüm ama parmak eklemlerinin altında yazılı olan reklamı göremedim. "Ama sonra düşündüm ki," diye fısıldayarak devam etti, "Hayır! Bay Linton orta derecede yetkin bir sekreter ve orta derecede akıllı başında bir insan. Bana planlarını göstermeden, hatta ön izin bile almadan yeni bir ürün için ülke çapında bir reklam kampanyası başlatmaz!

Boynumdan aşağı ter damlamaya başladı. Yüzüme büyüleyici bir gülümseme yerleştirerek omuz silktim. "Her zaman ne derler bilirsin. Bilgi güçtür, zaman paradır. Değerli vaktinizi nasıl boşa harcayabilirim ki? Önemli işlerinizi yaparken sizi rahatsız etmek istemedim.

'Ne kadar düşüncelisiniz. Benim de sık sık ne dediğimi biliyor musun?' 'Hayır mı?

'Felaket reklam kampanyaları paraya mal olur! Beceriksiz çalışanlar kovulur!'

Düşünceli bir şekilde başımı kaşıdım. 'Hatırlamaya çalışıyorum ama şu anda bunu söylediğin tek bir örnek bile hatırlayamıyorum. Emin misin? Çünkü eğer söylediyse-'

"Sessizlik!

Ağzımı kapattım.

"Neden?" diye sordu. "Neden benim onayımı almaya gelmedin?

Bir an düşündüm. "Ee... çünkü sen de Bu mu?"

'Onay istemenin *amacı* da bu zaten, Bay Linton! Reddetmek işvereniniz olarak benim ayrıcalığımdır!'

Parmaklarımı şıklattım. "Bu istihdam meselesinde hoşuma gitmeyen bir şeyler olduğunu *biliyordum*.

"Sen...sen...*ifrit*!

Sırıttım. Elimde değildi.

"Yüzünüzdeki o sırıtışı silin, Bay Linton! Bu iş ciddi!"

'Elbette efendim. Hemen efendim.'

'Bu saçma sapan planınızın nasıl bir zarara yol açacağı hakkında bir fikriniz var mı? Çılgınca, aptalca reklamlar için ne kadar para harcanacak?

"Fikrime tam olarak delilik diyemem-

"Gerçekten mi? Gözleri buz gibi parlayan Bay Ambrose masadan gazeteyi kaptı ve bana doğru itti. Parmağıyla ön sayfadaki geniş, renkli bir ilanı gösterdi. 'Peki *buna* başka ne isim verirdiniz?

Gözlerim ilana kaydı. İtiraf etmeliyim ki, tasarımcı oldukça takdire şayan bir iş çıkarmış. Resimde biri sağda yatağında uzanmış, diğeri solda bahçede mutlu bir şekilde oynayan iki çocuk görülüyordu. Ortada büyük, parlak bir çanta ve hemen altında neşeli, mutlu bir el yazısıyla gurur verici bir mesaj vardı:

KOKAIN ÖKSÜRÜK DAMLASI
Anında Etkili! Mutlu çocuklar garanti!
Torba başına sadece 1 peni!^[8]

Yukarı baktım.

"Haklısın. Hızlı bir slogan eklemeliydim. Bir şeyler eksik, sence de öyle değil mi?

Bay Ambrose'un çenesindeki bir kas seğirdi. "Memnuniyetsizliğim bir sloganın olmamasına yönelik değil.

'Oh? Çalışmalarımı beğendiniz demek? Muhteşem!' Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. "Onaylamana çok sevindim.

Boğazından bir hırıltı çıktı. Aceleyle güvenli bir mesafeye çekildim.

Kokainli öksürük damlası mı? Bay Linton, ciddi ciddi

Yani, *çocuklar için tatlılar* mı?"

Hâlâ geri çekilirken omuz silktim. 'Şey... kötü bir öksürük berbat kokuyor. Gençken gribe yakalandığım ve bana bakacak sadece teyzemin olduğu zamanları hatırlıyorum. Huyumu ya da onunkini tatlandırmak için kesinlikle bir şeyler kullanabilirdim. Parladım. 'Hey! Bu da bir fikir. Anneler için de yeni bir tatlı serisi ekleyebiliriz! Eminim bu-'

Bay Ambrose'un gözlerindeki ifade ağzımı kapatmama neden oldu.

"Yani bu kadar mı? Bütün bir reklam kampanyasını *kişisel çocukluk deneyiminize* mi dayandırdınız?

"Ee... Anladığım kadarıyla bu şekilde yapılmaması gerekiyor?" "Öyle. Öyle. Değil.

"Oh.

"Ülke çapında bir kampanyanın ne kadara mal olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

Biliyordum. Tam olarak biliyordum. Ne de olsa bu işe ben izin vermiştim. Ama aklımın bir köşesinde dolaşan rakamdan söz ettiysem, bu

Bay Ambrose'un ruh halini iyileştirecek
gibi görünüyor. "Hayır, efendim.

"En az bin pound!

Gözlerimi açtım. "Ne? O kadar çok mu?"

O zaman bu miktarın iki katını harcadığımdan bahsetmek pek akıllıca
olmazdı. Belki de o on balonu bir reklam gösterisi olarak kiralamak biraz
abartılı olmuştu. Ama ne diyebilirdim ki? Çocuklar balonları severdi.

'Bin pound! Çukurdan aşağı bin pound... Ben... Ben...'

Bay Ambrose sözünü kesti ve boğazının arkasından kaba, belirsiz bir ses
geldi.

"Boğazınızla ilgili bir sorunuz mu var efendim? İlgiyle sordum ve elimi
cebime atarak renkli bir kese kağıdı çıkardım. "Buyurun. Bunların çok etkili
olduğunu duydum. Eminim denedikten sonra kendinizi çok daha rahatlamış
hissedeceksiniz-'

"Dışarı! Dışarı, Bay Linton!"

'Nasıl isterseniz, efendim. Hemen efendim.' Aceleyle başımı eğerek
ofisten hızla çıktım.

O akşam amcamın evine yaklaştığımda, çatışma seslerini oldukça uzaktan
duyabiliyordum.

"Beyaz!

"Kırmızı!

"Beyaz!

'Sen...delisin...! İmkansız...!' 'Tadı

yok...! Ne olursa olsun...!'

Evin içinde bir yerde bir kapı çarpıldı. Ya da belki birinin kafasına vuran
bir sopanın sesiydi. Bu dostane düğün öncesi tartışmalarında asla
bilemezsiniz.

Temkinli bir şekilde ön kapıyı açtım ve sağa sola bakındım. Etrafta kimse
yok gibiydi. Yukarıdan yumuşak ayak sesleri geliyordu, demek ki kız
kardeşlerimden en az biri yukarıdaydı. Ayrıca şingirtılar ve biraz da
homurdanma vardı. Muhtemelen Bufford Amca para sayıyordu. Yakın
çevrede kimse yoktu. Ya şimdi ya da asla!

Aceleyle içeri adım atarak koridordan odama çıkan merdivenlere doğru
koştum. Ama daha yolun yarısını bile tamamlamamıştım ki

Sol kapım açıldı ve küçük kız kardeşim Ella dışarı çıktı.

"İnanılmaz! Bu kıza inanabiliyor musun?"

"Ee... ne? Her ihtimale karşı bir adım geri çekilerek sordum. 'Buketin içinde menekşe istiyor. Menekşeler!'

"Anlıyorum. Peki bu...?"

'Korkunç! Korkunç! İğrenç!'

"Kesinlikle! Başımı salladım. Daha önce cani manyakların esareti altında kaldığım için, onlarla her zaman aynı fikirde olmanın en iyisi olduğunu biliyordum. "Ve bunun nedeni...?"

"Belli değil mi?"

"Tabii ki, tabii ki öyle! Çünkü...um...err...." "Çünkü saçınızla uyuşmuyorlar, tabii ki!"

"Ah. Tabii ki."

'Bir insan nasıl olur da bu kız kadar zevksiz bir tarza sahip olabilir aklım almıyor! Hayal bile edemiyorum... Ben...' Birden sesi kesildi ve öksürmeye başladı. Yaklaşarak sırtına vurdum.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. 'Bütün sabah sesim kısık bir şekilde bağırıp durdum. "Ah, zavallıcık. Cebime uzandım ve renkli bir kağıt torba. "Bonbon ister misin?" "Çok nazıksın, Lill! Teşekkürler!"

"Düğün günümü hayatımın en özel günü haline getirmek için yaptığınız tüm sıkı çalışmaları göz önünde bulundurarak yapabileceğim en az şey bu.

Ella gülümseyerek tatlıyı ağzına attı. "Hmm! Bu iyi!" 'Öyle mi düşünüyorsun?"

'Evet! Tadı biraz alışılmadık ama... güzel. Çok iyi.'

'Ha! Biliyordum! Olumlu müşteri geri bildirimi. Ona söyleyene kadar bekle!' 'Ona mı? Kime?"

'Oh, şey... hiçbir şey, hiçbir şey. Yani onları seviyorsun?"

Kesinlikle. Evet, kesinlikle! Çok tatlılar... ve beni çok... çok... hissettiriyorlar...' Küçük bir kıkırdama yaptı. 'Sanırım oraya geri döneceğim ve bunu Eve ile tekrar tartışacağım. Eminim dostane bir çözüme ulaşabiliriz.

"Bravo!" Kendimle gurur duyuyordum. Bonbonlarımın kesinlikle tatlandırıcı bir etkisi var gibiydi.

"Ve eğer olmazsa," diye ekledi Ella başka bir kıkırdamayla, "onu her zaman pencereden atabilir ve ayaklarını yiyebilirim.

Ve böylece dönüp dans ederek odaya geri döndü ve ulusal marşı söyledi.

Göz kırptım.

Yanlış duymuş olmalıyım.

Evet. Kesinlikle. Muhtemelen sadece stresliydi.

Bir süre sonra üst kattaki odamda oturmuş kitap okuyordum ki Eve kaşları çatılmış bir halde kapıdan kafasını uzattı. "Lilly... Tanrı aşkına Ella'ya ne dedin sen?"

Göz kırptım. 'Ben mi? Hiçbir şey. Neden?'

Soldan sağa bakarak, sanki korkunç derecede çirkin bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı. "Çünkü birdenbire benimle aynı fikirde oldu.

'Ee...bu kötü bir şey mi? Yaşadığınız onca tartışmadan sonra bir anlaşmaya varmanızın hoşunuza gideceğini düşünmeliydim.

"Düğününüzü pembe, turuncu ve bordo renkleriyle yapmayı önerdiğimde bile mi?"

"Sen ne?"

"Ya da sağdıç olarak tütü giymiş bir eşek alalım dediğimde?" "Şey..."

Damadımın bunu kabul edeceğinden pek emin değilim. "Seni kaz!"

Bunu gerçekten yapmayacağım!"

"Sen değil misin?"

"Hayır!"

Güzel. Yani, eşeklere karşı olduğumdan değil, ama damat gelini ayağa kaldırırsa, gelinin sağdıçla evleneceğine dair eski bir gelenek var ve şey... üzülmektense tedbirli olmak daha iyidir.

"Bir eşekle evlenmeni istemiyorum! Ella'nın nesi var bilmek istiyorum! Ona ne söyledin?"

İki elimi de havaya kaldırdım. 'Hiçbir şey! Yemin ederim. Sadece boğaz ağrısı için ona bir şeker verdim, hepsi bu. Al, bir tane ister misin?"

Kese kağıdını uzattım ve duvara yaslanmış olan Eve yüzünde minnettar bir ifadeyle bir tane aldı.

"Teşekkürler! Bunu gerçekten kullanabilirim. Üç saattir durmadan bağıriyorum ve-mmm! Fena değil. Hiç de fena değil.

Canlandım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet! Bunları nereden aldın?"

"Daha yeni çıktılar," dedim ona hevesle. 'Her mağazada bulabilirsin ve fiyatları da çok makul.

'Gerçekten mi? Flora ve Patsy'ye söylemeliyim ve... ve...' Eve gözlerini kırıştırdı. Yüzünde hafif hülyalı bir ifade şekilleniyordu. "Ne söyleyecektim ki?"

"Ella'dan bahsediyordun.

'Ah, evet! Sevgili, tatlı küçük Ella! İkimizin daha önce neden anlaşılamadığını merak ediyorum. Anlaşılamamak çok kötü bir şey. Kim bilir, belki de pembe-turuncu-mor o kadar da kötü bir renk değildir. Hiç deneyen oldu mu?'

"Muhtemelen hayır.

Eve bana sarıldı ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle ayağa fırladı. 'Ben de öyle düşünmüştüm! Yaşasın! Ella'ya söylemeliyim! Bu mükemmel olacak! Düğününü unutulmaz bir gün haline getireceğiz, Lilly! Korkma! Sana gelmiş geçmiş en iyi eşeği alacağım!'

Ve odadan dışarı fırladı.

Birkaç dakika orada oturdum, arkasından bakakaldım. Şey...

En azından şekerler lezzetliydi, değil mi?

Evet. Belki biraz fazla lezzetli. Belki de Bay Ambrose'a kokaini düzgün, renkli paketlerde tanesi bir peniye satmadan önce gerçekte ne olduğunu sormalıydınız.

Düşünceden sıyrıldım. Hayır. Tehlikeli olması mümkün değildi. Bay Ambrose kısa yoldan kâr etmek için asla tehlikeli maddeler satmazdı, değil mi?

Birkaç dakika öylece oturup hiçbir şeye bakmadım, sonra yatağıma uzandım ve yüzümü yastığımla kapattım.

"Oh, kahretsin.

Spiffing İstatistikleri

Cumartesi geldi ve ardından Pazar. İş haftasının başlamasını endişeyle bekledim. Geçen Cuma günü Bay Ambrose, iş dünyasının 'ateş' ve 'ing' hecesini içeren belli bir ritüelini yerine getiremeden beni ofisinden kovmuştu. Bugün düzeltmeyi hatırlayacağından emin olduğum küçük bir dikkatsizlik. Bir reklam kampanyası direktörü olarak performansımın pek memnun görünmüyordu.

Bu hiç adil değil! Tatlılarım harika! Ella onları sevdi, Eve ve diğer arkadaşlarım da öyle!

Aslında, onları biraz fazla seviyor gibiydiler. Ayrıca tadına baktıktan sonra biraz tuhaf davrandıkları da söylenebilir. Ama kesinlikle bu sadece bir tesadüftü.

Her neyse, onları sevmesi *gereken* insanlar sevmedi. Eczacıların önünde, çocuklarının öksürüğünü yatıştırmak için benim muhteşem yeni ürünümlü satın almayı bekleyen umutlu annelerden oluşan uzun kuyruklar görmedim. Ama belki de yüz mil içinde tek bir hasta çocuk bile olmadığı düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Lanet olsun! Hayatta bir kez gerçekten vebaya ihtiyaç duyarsınız, ama Tanrı buna mecbur mu? Tabii ki hayır! Tüm iyi şeyleri eski Mısırlılar için saklıyor.

O gece, pencereden içeri giren aya bakarak uyanık yattım, aklımda tek bir soru dönüp duruyordu:

Ya gerçekten yaparsa? Ya beni kovarsa?

Bu düşünce bile içimde ateşli bir öfke dalgası yarattı. Kovulmayı hak etmiyordum! Yıllar boyunca iyi işler yapmıştım! Daha da fazlasını! Normal bir sekreterin yapmasının beklenemeyeceği şeyler yapmıştım! Onunla birlikte dünyanın en uzak köşelerine seyahat etmiş, iyi günde kötü günde yanında durmuş, onun için defalarca kanlı boynumu riske atmıştım-

Dondum kaldım.

Gerçekler çok basit bir resim oluşturacak şekilde değiştikçe zihnimde bir şeyler *klik* sesi çıkardı. Tabii ya. Bunu daha önce göremeyecek kadar aptal mıydım?

Onun için boynumu tekrar tekrar riske atmak.

Aptal, şovenist bekar oğlu! Bana gerçekten aşık, değil mi?

Sorun şu ki, bir kadının gerçekten neye ihtiyacı olduğunu bilmek konusunda bir kayanın bale dansında olduğu kadar iyiydi. Aslında daha kötüsü. Bir kaya

doğru düzgün bale ayakkabısı alamayacak kadar cimri olmazdı.

Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini mi sanıyordu? Hayatımı kontrol edebileceğini mi düşündü?

Ona bir ders vermemiz gerekecek, değil mi?

Ne de olsa sekreter çalıştıran tek şirket Bay Ambrose'unki değildi.

Yuvarlanarak yastığıma sarıldım ve dudaklarımda bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Ertesi sabah kalktım, arka bahçeye çıktım ve her zamanki gibi erkek kıyafetlerimi giydim. Ne olur ne olmaz diye cebime bir paket katı çikolata ve tam doldurulmuş bir tabanca koydum. Belimi de kuşanırdım ama ne yazık ki kuşağım yoktu ve nasıl bulacağımı da bilmiyordum.

Melon şapkamı başıma geçirerek doğruldum ve birkaç hafta önce duvara astığım küçük, kirli aynada kendimi seyrettim.

"Savaşa hazır mısın?" diye sordum kendime.

Olabileceğin kadar hazırsın, diye sessizce cevap verdi aynadaki görüntüm. Çok iyi.

Ya da belki yeterli demeliyim.

Kapıyı iterek açtım, bahçeye girdim ve arka kapıdan sokağa çıktım. Henüz fazla trafik yoktu. Bay Rikkard Ambrose'un çalışanları hiçbir zaman trafik sıkışıklığıyla ilgili sorun yaşamazlardı, çünkü işe herkesten en az bir saat önce gitme onuruna sahiptiler. Hem de yarı ücretle.

Her şeye rağmen kovulmak istemediğine emin misin?

Ağzımın bir köşesi gülümseyerek kıvrıldı. Evet. Öyleydim.

Empire House'a ulaşmam uzun sürmedi. Devasa bina her zamanki gibi uzun, gururlu ve sade duruyordu. Adeta "ateş etme zamanı!" diye bağırıyor gibiydi. Ön kapıyı itip giriş salonuna adım attığımda, Solgun Surat'ın yüz ifadesini gördüm ve bu pek de umutlarımı artırmadı.

"Merhaba, Bay Linton," dedi, bana onu en yakın çöp kutusuna tıkma hayalleri kurduracak kadar içten bir ses tonuyla. "Harika bir sabah, değil mi?

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?

"Ah, evet. Harika beklentiler. Elini uzatarak, zaten tertemiz olan masasının üzerindeki bir noktayı koluyla cilaladı. 'Yukarı çıksanız iyi olur. Bay Ambrose geldiğinizde sizinle konuşmak istediğini bildirdi. Hem de *acilen*.

"Teşekkür ederim. Ona doğru bir adım atarak elimi cebime attım ve rengârenk bir kâğıt torba çıkardım. "Bonbon mu?

"Şey... Yapmamın bir sakıncası yok. Teşekkür ederim. Birinin yenilgiyi zarafetle kabul ettiğini görmek güzel.

"Evet, öyle, değil mi?

Öksürük damlasını ağzına atana kadar izledim ve bekledim, sonra gülümsedim ve şapkamı çıkardım. "İyi günler Bay Pearson.

Ve adımlarımı hızlandırarak merdivenlere doğru ilerledim. Eğer bugün buradaki son günüm olacaksa, bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydim!

Bay Ambrose beni ofisinde bekliyordu, pencerenin önünde duruyordu, sırtı odaya dönüktü. Perdeler neredeyse çekilmişti ve ortadaki aydınlık boşluktan şehre bakıyordu. Birdenbire bu ofise girdiğim ilk günü hatırladım. O gün de aynı şekilde duruyordu. O gün de, tıpkı şimdi olduğu gibi, beni buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmaya niyetliydi.

Ama o artık eskisi gibi bir adam değil. Ve ben de artık aynı kız değilim.

Çünkü artık bir kadındım.

Bay Ambrose, sırtı hâlâ bana dönük bir şekilde, "Şunu baştan açıklığa kavuşturalım," dedi, "Bu durum sana karşı hissettiklerimde hiçbir değişiklik yaratmıyor. Bugün ne olursa olsun, seni hala seviyorum.

Başımı salladım. "Bildiğim iyi oldu. Bil diye söylüyorum, bugün ne olursa olsun, beni kovarsan senden sonsuza dek nefret ederim.

Bir an sessizlik oldu. "Düğünü iptal edecek kadar mı?

Yüzüme hınzır bir sırıtma yayıldı. "Ve hayatımın intikamını alma şansımı elimden mi alayım? Senin tatlı hayatında olmaz!"

Arkasını döndü ve sert, kutup gözleri benimkileri buldu. Uzun, çok uzun bir süre birbirimize baktık.

"Bu en iyisi, biliyorsun. "Öyle mi?

"Evet. Bir kadının yeri evidir. Bir ofiste değil. Gemilerle dolaşmak, ormanlarda yürümek ve risk almak değil-

Aniden kesti.

Hayatını riske atıyor.

Biliyordum. Her şeyin bununla ilgili olduğunu biliyordum. Tatlı, taş kafalı, şovenist salak!

Başımı salladım. "Anlıyorum.

'Ama endişelenmenize gerek yok. Evimin reisi olarak senin için çok iş olacak. Her şeyi planladım.'

"Biliyorsun, değil mi?

Yani beni kovduktan hemen sonra kılık değiştirip başka bir yerde işe girersem muhtemelen pek memnun olmayacaksınız?

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Henüz büyük silahları ortaya çıkarmaya gerek yoktu. Savaş daha yeni başlamıştı.

'Evet, yakında alışacaksın. Ne de olsa evde çalışmak bir kadının gerçek mesleğidir.

"Öyle mi?

Şansımı nerede denemeliyim? Bir avukatın ofisinde mi? Banka mı? Hm...hayır. Bay Ambrose ile çalışmak bana sıradan bir sekreterin yapacağı işlerin biraz ötesinde deneyimler kazandırmıştı. Eğer başka bir iş bulacaksam, bu farklı bir şey olmalıydı. Heyecan verici bir şey. Silah konusunda oldukça becerikliydim. Belki Karim bana koruma olarak iş bulmamda yardımcı olabilirdi ya da-

Bay Linton! Bay Linton, beni dinliyor musunuz?"

"Ne? Oh, evet, evet. Kadınlar, meslekler, her neyse.'

Bay Ambrose bana kuşkuyla baktı. "Aklınızdan neler geçiyor Bay Linton?

Belki de Bay Ambrose'un bir yerlerde rakibi vardı? Tabii ki kötü olmayan tür, olmadan a güce aç manyak isimli Dalglish de işin içinde. İş dünyasında onu alt etmek hoş olmaz mıydı? "Aklım mı? Gözlerimi açtım. 'Hiçbir şey. Aklımdan hiçbir şey geçmiyor. hiç yok.'

"Hm. Bana bir kez daha şüpheyle baktıktan sonra pencereden uzaklaştı ve masasına baktı. Orada net bir el yazısıyla yazılmış bir belge duruyordu. En üstte önceden basılmış *İşten Çıkarma Mektubu* sözcüklerini okuyabiliyordum.

"Devam edelim, olur mu? Oturarak belgeyi incelemeye başladı. 'Her şey yolunda görünüyor. Ama imzalamaya geçmeden önce -'

"İmzalamaya geçmeden önce beklemelisiniz, efendim.

Bay Ambrose'un kalemine doğru yarı uzanmış olan eli havada dondu kaldı. Gözleri sonsuz derecede kısıldı.

"Pardon, Bay Linton? Ne dediniz?"

"Beklemen gerektiğini söyledim. Çenemi kaldırdım. "En azından bir ya da iki hafta. "Peki bunu neden yapmalıyım?"

'Reklam kampanyam hakkında yalnızca kişisel değerlendirmenize dayanarak bir yargıya varıyorsunuz. Bana iş dünyasındaki kararların tek bir şeye, sadece tek bir şeye dayanması gerektiğini öğrettin.

Ne olduğunu söylemedim.

Söylememe gerek yoktu. "Başarı.

"Kesinlikle, efendim.

Uzun bir süre odada sessizlik hüküm sürdü, sonra elini kalemden çekti. Rahat bir nefes almamaya çalıştım.

"Ürününüzün başarılı olup olmadığını görmek için size koca bir hafta vermem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet, efendim.

Benim saatim sizinkinden daha hızlı işliyor, Bay Linton. Bilgi güçtür, zaman paradır. Ancak...' Uzun bir parmağını yontulmuş çenesinde gezdirdi.

"Ama kimse benim adil olmadığımı söyleyemez.

Gözlerimi kırptım. "Yapamazlar mı?"

Bana soğuk bir bakış attı. "Hayır.

Yapamazlar. "Oh.

İnsan öğrenmekten asla vazgeçmiyor.

"İşte bu yüzden sizi işten çıkarmadan önce satış departmanından birini çağırarak şekerlemelerinizin son satış rakamlarını getirmesini istedim. Belki bu size bir ders olur.

Kapı çalındı. 'Ah. Bu o olmalı.

Girin!"

Kapı temkinli bir şekilde açıldı ve genç bir adam kafasını içeri uzattı. "İzin verir misiniz, Bay Ambrose?"

Sevgili nişanlının eli bir kez titreyerek adamı içeri davet etti. 'Evet, evet, Ellis. İçeri gel. Bu iğrenç planın bana ne kadar paraya mal olduğunu biliyor musun?"

İçeri giren Ellis boğazını temizledi. "Şey, evet... bir bakıma, efendim. Ve hayır." "Ne demek istiyorsun, dostum? Açık konuş!"

Genç adam elindeki dosyayı sanki koruyucu bir kalkanmış gibi sıkıca kavradı. Ve aslında, kalkan olarak fena bir iş çıkarmayabilir. Bir klasör için

sıfır kâr listeliyor, şaşırtıcı derecede kalındı.

"Şey, efendim... Numaralar bende var ama..." Genç adam dosyayı daha da sıkı tuttu. "Ama bunlar tam olarak sizin... sizin..."

"Ver şunu, dostum! Bay Ambrose masanın öbür ucuna uzanarak dosyayı genç adamın elinden kaptı. Kitabı çevirerek açtı ve ilk sayfayı incelemeye başladı. 'Şimdi bu çılgınlığın bana ne kadara mal olduğunu... görelim...'

Sesi yavaşça kısıldı ve kaskatı kesildi. Gözleri hızlandı, satır satır yuttu.

"Hrm.

Bir sayfa çevirdi, şimdi daha da hızlı

okuyordu. 'Hrm. Hmph.'

"Efendim?" diye sordu genç adam temkinli bir şekilde. "Ben... her şey yolunda mı?" "Evet. Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayılmaya başladı ve bir adım attım

Bay Ambrose'a doğru. Acaba...? "Bunu ben de bilmek isterim, efendim.

Bay Ambrose dosyayı kapattı. Bir çift kutup gözü yavaşça kalkarak masum genç memura odaklandı. Bakışlarına bakılırsa, Bay Ambrose 'elçiye zeval olmaz' sözünü hiç duymamıştı. Ya da belki de başında 'vurma' olmadan söylenmesini tercih ediyordu.

"Ne," diye sordu, her kelimeyi soğuk ve net bir şekilde telaffuz ederek, "bunun anlamı nedir?

"Şey..." Genç adam bir adım geri çekildi. "Kokain Öksürük Damlası'nın son iki günlük satışlarına ilişkin kâr raporu.

'Ben de bunu demek istiyorum! Neden kâr var? Neden? Ve neden bu kadar çok?' 'Şey...' Zavallı memur sanki dünyası başına yıkılmış gibi görünüyordu.

"Çünkü, şey... iyi satıyorlar? Bu iyi bir şey, değil mi? Kârlar iyi mi?"

Sesi çok emin gelmiyordu.

"Evet, bize fikrini söyle," diye cesaretlendirdim, yüksek sesle gülmek için kendimi zor tuttum. 'Kârlar iyi midir? Her zaman öyle olduğuna inanmıştım, ama bu konudaki fikriniz değiştiyse, elbette beni eğitin.

Bay Ambrose'un küçük parmağı kıpırdadı.

"Bu konudaki görüşüm değişmedi.

"Bunu duymak ne kadar sevindirici. Kıkırdarken boğulmak üzere olan bir özel sekretere yakışır bir ciddiyetle başımı öne eğdim. 'Şimdi bize en yeni ürününüzün ne kadar başarılı olduğunu anlatmayacak mısınız? Hepimiz son dahiyane hamlenizin ne kadar para kazandırdığını duymak için sabırsızlanıyoruz.

Bay Ambrose bana öyle bir baktı ki, eğer çenemi kapatmazsam birileri gerçekten de ölecekti - vahşice ve aniden. Kendime küçük bir sırtış izni vererek şimdilik sustum.

Bu arada Bay Ambrose buz gibi gözlerini masum kâtibe çevirdi.

"Neden?"

"Neden efendim? Genç adam birkaç adım geri çekildi. 'Neden daha başarılı olmadı? Bir dahaki sefere daha iyi bir iş çıkarabileceğimize eminim! Reklamları iyileştirmek için hemen buraya bir ressam getireceğim ve-'

'Hayır, dostum! Neden başarılı oldu ki? Bunun bir felaket olması gerekiyordu! Tam ve mutlak bir başarısızlık!'

"Ee... öyle miydi? Ama bu oldukça maliyetli olmaz mıydı?"

Bay Ambrose bu soruya cevap vermemeyi tercih etti. Onun yerine raporu karıştırmaya başladı, gözleri projektör gibi sayfaları hızla tarıyordu. 'Ne oldu? Bu nasıl oldu? Küçük çocuklar arasında daha önce duymadığım bir grip salgını mı vardı? Londra'nın anneleri aniden delirdi mi? Ne oldu?'

"Şey..." Bay Ellis boğazını temizledi. "Şekerlemeleri satın alanlar çocuklar değil, Bay Ambrose.

"Değil mi?"

'Hayır. Ve anneleri de değil. Şurayı görüyor musunuz? Genç adam temkinli bir adımla öne çıkarak bir istatistiği gösterdi. "Nedense tüm şekerler on yedi ile yirmi bir yaş arasındaki genç kadınlar tarafından satın alınıyor gibi görünüyor.

"Genç kadınlar mı?"

"Evet, efendim. Yeni şekerlemeyle ilgili haberler aralarında hızla yayılmış gibi görünüyor. Bazı nedenlerden dolayı, ürün onların yaş grubunda olağanüstü popüler görünüyor. Nedenini tahmin edemiyorum.

Bay Ambrose gözlerini kaldırarak, keşke yün iç çamaşırı giyseydim dedirten delici bir bakış attı. "İçimde bir açıklama olduğuna dair bir his var.

"Evet, efendim.

"Ellis?"

"Evet, efendim?"

"Git.

Emredersiniz, efendim! Derhal, efendim! Kokain Öksürük Damlası satışlarından haberdar olmak ister misiniz? Size birkaç öneri sunabilirim.

satışların nasıl artırılacağı

konusunda-' 'Dışarı! Dışarı,
hemen!'

'Yessirrightawaysir!'

Kapıya doğru koştu, kapıyı açtı ve sonra aniden duraksadı. "Şey... Sizi rahatsız etmek istemem efendim ama bir şey daha var-" "Ne?"

"Bu Bay Pearson, efendim. Dans ediyor gibi görünüyor.'

"O adamın boş zamanlarını nasıl harcadığından bana ne?"

"Ehem... anlamıyorsunuz efendim. O dans ediyor. Hemen şimdi.'

"O..."

"Evet, efendim. Masasının üzerinde.'

İfademî sakın ve masum tutmak için elimden geleni yaptım. Ancak Bay Ambrose'un bakışlarının beni nasıl delip geçtiğine bakılırsa, pek de başarılı olduğumu sanmıyorum.

"Ellis... bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Birkaç dakika efendim. Bay Linton geldikten kısa bir süre sonra tuhaf davranmaya başladığı söylendi. Yukarı çıkarken yanından geçtiğimde, İngiltere Merkez Bankası Başkan Yardımcısını doğaçlama bir tango gösterisiyle selamlıyordu.

"İyi bir performans mıydı?"

"Oldukça enerjik biriydi, efendim.

Anlıyorum. O zaman başkan yardımcısından giriş ücreti alın ve beni üçüncü konferans odasında beklemesini söyleyin. Hemen orada olacağım. Pearson'a gelince... Karim'e haber verin. O durumla ilgilenecektir.'

'Emredersiniz, efendim! Nasıl isterseniz, efendim!'

Kapı zavallı memurun arkasından *gümbürtüyle* kapandı ve ben de geri çekilen ayak seslerini dinledim. Ah, zaferin tatlı sesi...

Ancak zaferin görüntüsü kadar tatlı değildi. Her anın değerini bilerek bakışlarımı Bay Rikkard Ambrose'a çevirdim. Koltuğunda oturmuş, buz gibi gözlerini önündeki belge yığınınına dikmişti. Başarımı kanıtlayan belgelere. Bu belgeler, bu ofise ilk adımımı attığımdan beri oynadığımız oyunun son raunduna başlayacağımız anlamına geliyordu. Her iki durumda da, yeminlerimizi ettiğimiz gün, her şey karara bağlanmış olacaktı.

"Eee? Çenemi kaldırarak ona baktım, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmaya çalışması için ona meydan okudum. Verdiği sözü unutmuş gibi davranması için ona meydan okuyordum.

'Hm...' Yavaşça, çok yavaşça başını kaldırdı, karanlık, anlaşılmaz derinlikteki deniz rengi gözleri benimkilerle buluşana kadar. 'Görünüşe göre dileğiniz gerçekleşti, Bay Linton. Pekâlâ. Kendinizi kanıtlamak için düğüne kadar vaktiniz var. Oyun başlasın!'

Metal Canavarın Saldırısı

Ertesi sabah Bay Ambrose'un 'oyun devam ediyor' derken neyi kastettiğini anladım. İşlerin her zamanki gibi gitmeyebileceğine dair aldığım ilk ipucu, ofisime girdiğimde ve neredeyse yüzüstü giriş yolunu kapatan dev bir tahta sandığa çarptığımda oldu.

'Gah! Tanrı aşkına, bu şeyin ofisimde ne işi var?'

"Şef? Gri-kahverengi iş kıyafetleri içindeki kıllı, sakallı bir adam devasa sandığın köşesinden kafasını uzattı. "Bunu buraya koymamız söylendi.

Anlıyorum. Yani size onu başka bir yere koymanızı söylersem-' 'Yapamam, şef. Yukarıdan emir aldık.'

"Herhalde Vezüv Yanardağı'nın tepesini kastetmiyorsunuz, değil mi ?^[9] Çünkü şu anda hem Bay Ambrose'un hem de lanet olası sandığının orada olmasını diliyordum. Güzel, sulu bir patlamadan hemen önce.

"Şef? Vesuwhat?'

"Boş ver, boş ver. Adama el salladım, yüzündeki şaşkın ifadeyi dağıtmaya çalıştım. "Şuraya, köşeye koyar mısın?

Sakallı adam ensesini kaşıdı. 'Şey... onu da yapamam, şef. Masanıza koymam söylendi.'

"Masamda mı? O zaman nasıl çalışacağım?' 'Şey... yerde mi?

"Yerde çalışamazsın!

Elbette yapabilirsin. Çalıştığım eşyaları hep yere koyarım. Yataklar, komodinler, dolaplar...'

'Sen bir nakliyecisin! Ben sekreterim!' 'Ee...evet, şef?'

Bristly-Beard'ın muhtemelen bu tartışmayı yapmak için doğru kişi olmadığına karar verdim. Etrafımda dönerek bağlantı kapısına doğru yürüdüm ve yumruğumu tahtaya vurdum.

"Bay Ambrose!

Cevap yok.

Bay Ambrose? Açın!'

Yumuşak bir *tıkırtı* dışında hâlâ cevap yoktu. Başım dönerek masanın üzerinde yanımda duran küçük kapsüle baktım. Hızla elime aldım, yırtarak açtım ve kâğıdı açtım.

*Bay Linton,
ne?
Rikkard Ambrose*

Kısa ve kesin. Tıpkı onu sevdiğim ve ona aşık olduğum gibi. Kalemimi elime alıp nişanlıma bir aşk mektubu yazdım.

*Sevgili Bay Ambrose,
Şu lanet sandığı ofisimden çıkar!
Saygılarımla,
Bayan Lillian Linton*

Not: Seni seviyorum.

Romantik değil miydim?

Mektubu tüpün içine doldurup kolu çektim. Bay Ambrose'a doğru vızıldayarak gitti ve ben de derin bir nefes alarak masama yaslandım.

"Dikkatli ol, şef!

Parmaklarımın ağır bir tahta sandık tarafından ezilmemesi için tam zamanında sarsıldım. Masaüstüne çarptı ve yüzeyin yaklaşık dörtte üçünü tamamen kapladı.

"Pekala, o zaman bu kadar, şef. Teslimatçı şapkasını eğdi. "Ben gidiyorum.

Ne? Bekle! Beni böyle bırakamazsın!"

Üzgünüm, şef. Bugün yapmam gereken bir düzine teslimat daha var. Görüşürüz.' Ve kapıdan çıktı.

Arkamdan yumuşak bir ses geldi, bir başka metal kapsül tahta sandıktan sekerek masanın hala erişilebilir olan kısmına düştü. Kapsülü kaptığım gibi yırtarak açtım.

*Bay Linton,
hayır.
Bay Ambrose*

Not: Sanırım aşk duyguları konusunda daha önce yorum yapmıştım. Battlewood'un dokuz mil yirmi yedi yarda güneydoğusundaki Marford Köprüsü'nde 14th Aralık günü öğleden sonra saat 3'te yaptığım açıklamalara atıfta bulunuyorum.

Hayır mı?

Hayır mı?

Sakin ol, Lilly. Bir ilişkide partnerlerden biri diğerine hayır dediğinde, buna her koşulda saygı gösterilmelidir. Büyük bir tahta sandığı alıp yukarıda bahsi geçen diğerinin boğazına tıkmak isterseniz bile.

Ayrıca, bu oyunun bir parçasıydı. Beni test ediyordu. Kazanmasına izin veremezdim! Milyon yıl geçse bile!

Bu yüzden, ofisinin bağlantı kapısını tekmeleyip intikam fantezilerimden birini gerçekleştirmek yerine, bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Şömineye doğru yürüdüm ve sopayı kaptım.

Hayır, belli bir kişinin taşlaşmış kafasını ezmek için değil. Bu güçlü cazibeye direnmek yerine doğruca sandığa doğru yürüdüm ve sopanın sivri ucunu sandığın tahtaları arasına sokup çekiştirdim.

Hiçbir şey olmadı.

Daha sert çektim. 'Nnnng! Rrrrg!'

Hâlâ bir şey yok.

'Hadi, Lilly! Bunu yapabilirsin! Bunu yapabilirsin-'

Çatlak!

"-iiiouch!

Oldukça kabaca, iyi doldurulmuş kırımın üzerine düştüm. Ayaklarımı sürüyerek sandığa yaklaştım ve parçalanmış tahtanın bıraktığı boşluktan karanlık iç kısımlarına baktım. Orada bir şey vardı... metalik bir şey. Bir eğri ve psikopat bir örümceğin piyano klavyesi gibi görünen bir şeye bağlı minyatür metal çekiçlere benzeyen şeyler.

Bu da ne...?

Bir sonraki kâğıt parçasını kaparak işverenime haklı ve kibar bir soru yönelttim.

Sevgili ve en yakınım Bay Ambrose,

aklınızı mı kaçırdınız?

Endişeli ve deli gömleği giydirilmiş bir doktor çağırmak üzere olan bendeniz, Lillian Linton

Not: Normal insanlar hayatlarında birden fazla kez 'seni seviyorum' demeye itiraz etmezler, biliyorsunuz.

Yanıtın gelmesi uzun sürmedi.

*Bay Linton,
Başlangıçta bilyelere hiç sahip olmadım. Böyle anlamsız oyuncaklara asla para harcamazdım.*

Ah. Bu birkaç şeyi açıkladı.

Ayrıca, faturayı kendiniz ödemek istemiyorsanız, bir tıp uzmanını aramayın. Sorunuza gelince, masanızdaki nesne bir chirographer. Onu sizin kullanımınız için aldım.

Bay Rikkard Ambrose

Not: Bu uygulamanın arkasındaki mantığı anlayamıyorum. Bu konudaki açıklamamı duydunuz. Romantik eğilimlerim değişmedi. Başka bir şey sadece gereksiz gevezeliktir. Bilgi güçtür, zaman paradır, Bay Linton.

Gerçekten mi? O zaman neden bir cümlede cevaplanabilecek bir soruyu geçiştirmek için dört cümle kullandınız?

Lanet olası bekar oğlu bekar! Ve 'benim kullanımım için aldım' derken ne demek istedi? Bay Rikkard Ambrose ne zamandan beri benim için bir şey satın alıyor? İkimiz de ölmek üzere olsak bile, muhtemelen kutusunu almayı reddederdi.^[10] Ve ne halt etmeye bir -ne demişti?- kırıya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu ki?

Bir sonraki kâğıt parçasına uzandım.

*Çok sevgili ve fevkalade sevdiğim Bay Ambrose,
Kutu içindeki mekanik doktorunuza ihtiyacım yok. Kemiklerim gayet iyi, sorduğun için teşekkürler.*

Saygılarımla,

Lillian Linton

Not: Arada sırada biraz gereksiz konuşkan olun lütfen. Benim için.

Cevap her zamanki çabuklukla geldi.

Bay Linton,

Bir şeyi karıştırıyorsunuz. Bir kiropraktör, kiropraktör değil. Bay Ambrose

Gerçekten tek bir olası cevap vardı. Yani, kırıya bir sopa yemek dışında.

*Çok sevgili Bay Ambrose,
Yazık. Bir kayropraktör bana kolunuzu nasıl etkili bir şekilde
bükebileceğimi gösterebilirdi. Belki ikisi arasındaki farkı açıklama nezaketini
gösterirsiniz. Kiropraktör de neyin nesi?!*

*Sonsuza dek sevgiyle,
(Hala tamamen ve tamamen kadın) Bayan Lillian Linton
P.S. Lütfen. Sadece bir kere.*

Cevap o kadar hızlı geldi ki, ben sorumu göndermeden önce çoktan
hazırladığından emin oldum. Bay Rikkard Ambrose hakkında bilebileceğiniz
bir şey varsa, o da her zaman hazırlıklı olduğuydu.

*Bay Linton,
Bir kiropraktör ile bir kirograf arasındaki fark, birinin paraya mal olması,
diğerinin ise zaman kazandırmasıdır. Nasıl kullanacağınızı öğrenin. Çeyrek
saat içinde dikte almaya hazır olmanızı bekliyorum.*

*Bay Ambrose
Not: Ben de seni seviyorum.*

Birkaç saniye boyunca sadece son dört kelimeye baktım. Ağzımın
kenarlarında bir gülümseme belirdi. O yaptı. Gerçekten seviyordu. Ve
aramızda başka ne olursa olsun, bu asla değişmeyecekti. Bu küçük oyunu
kazanıp ona yerimin onun yanı olduğunu ilk ve son kez göstersem bile.

Gözlerim mesajın geri kalanına kaydı. Bir dakika... Kaşlarımı
çattım. Dikte mi? Ne demek istiyordu?

Bir an için zihnimde beyaz önlüklü bir masörün bana yaklaşıp şöyle
dediği bir görüntü canlandı: 'Pekala, şimdi şu kemikleri ayarlayalım, olur mu?
Sonra da üzerlerine bir iş mektubu kazıyacağız.

Hayır. Bay Rikkard Ambrose bile insan kemiğini yazı malzemesi olarak
kullanmazdı. Ne de olsa kağıt çok daha ucuzdu. Ayrıca.... içimde bir kuşku
vardı: Bir kirograf ne olursa olsun.... Bay Ambrose'un beni çalıştıracığı kemik
dışında herhangi bir kemikle pek ilgisi yoktu.

Dayanabilirim! Bana attığı her şeye ve daha fazlasına dayanabilirim!

Kararlıydım, maşayı aldım ve sandığa doğru yürüdüm. Kısa bir süre
sonra, çatırdayan ve parçalanan tahtaların sesi ofisi doldurdu.

'Lanet olsun! Yol ver, seni lanet şey! Yol ver!'

Çatlak!

"Nihayet!

Sandığın bir tarafı yarıldı ve düştü. Yüzümdeki teri silerek köşedeki saate endişeli bir bakış attım. Bay Ambrose'un son teslim tarihine sadece beş dakika kalmıştı.

Tahta kalıntıları kenara çekerek gölgeli sandığın içine baktım. Beni karşılayan manzara daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

"Bu da ne...?"

İçine uzanarak, kilise orgu ile işkence aleti karışımı bir şeye benzeyen metal mekanizmayı çıkardım. Aletin ortasından küçük, parıldayan metalik çekiçlerden oluşan bir halka yükseliyordu. Her çekiç bir iple tek bir ahşap diske bağlıydı. Disklerin üzerine harflerin kazınmış olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatarak okumak için öne doğru eğildim.

"Q-W-E-R-T-Y," diye deşifre ettim. "Ne the...?"^[11]

Başka bir kağıt parçası olarak bir mesaj karaladım ve tüpün içine ittim.

Sevgili Bay Ambrose,

Qwerty de kim? Ve neden sana saçma sapan makineler gönderiyor?

Saygılarımla,

Bayan Lillian Linton

Cevap yarım dakikadan kısa bir sürede geldi.

Bay Linton,

Bu saçma makineyi anlamlandırmak için tam iki dakika otuz iki saniyeniz var.

Rikkard Ambrose

Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum, değil mi? Makineye geri dönerek Qwerty'nin soyadını kontrol ettim. Bulduğumda gözlerim büyüdü ve emin olmak için iki kez kontrol ettim. Ama haklıydım. Sonra gidip Bay Ambrose'un takviminde ve rehberinde Bay Uiop'tan söz edilip edilmediğini kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Yok. Zilch.

Ancak makineyi incelemeye geri döndüğümde ve Bay Uiop'un ortakları Bay Asdfgh Jkl ve Bayan Zxcv Bnm'nin isimlerine ulaştığımda, bir üretici ismiyle karşı karşıya olup olmadığımı konusunda bazı şüphelerim oluşmaya başladı.

En azından öyle olmadığını umuyorum. Çünkü eğer öyleyse, zavallı Zxcv'nin ailesinin peşine düşüp işledikleri suçtan onları sorumlu tutmam gerekecek.

Dikkatli bir şekilde makinenin üzerinden uzanıp oyulmuş ahşap disklerden birine dokundum. Parmağımın altında hareket etti. Bastırdım ve-

Thwack!

"Aaah!

Geri sıçrayarak burnumun kopmasından kıl payı kurtuldum. Yüzümün yanından metalik bir şey geçti ve beni birkaç santimle ıskaladı. Sıçrayarak geri döndüm ve oymalı ahşap disklerin tam önünde durana kadar masanın etrafından dikkatlice dolaştım. Hayır... anahtarlar, fark ettim, çünkü onlar buydu. Piyanodaki tuşlar gibi. Sadece bir piyano müzik yapardı. Diğer yandan bu şey.

Tekrar tuşlardan birine uzandım ve bastım.

Twack!

Bu sefer çekicin hareketini yakaladım. Metal halkadan vızıldayarak çıktı ve makinenin ortasına sıkışmış siyah bir oklavaya benzeyen karanlık bir şeye çarptı. Tekrar bastırdım ve bu sefer anahtara bağlı ipin çekici nasıl çektiğini ve hareket ettirdiğini gördüm.

Pekala. Bu çekiçlerin bir şey yapması gerekiyordu. Tuşlara basarak onlara yaptırdığım bir şey. Makineye doğru eğilerek çekiçlerden birini daha yakından inceledim ve ilk kez ucuna kazınmış bir harfin küçük, ters şeklini fark ettim. Gözlerim tekrar ona bağlı tahta diskin üzerindeki harfe kaydı. O da aynıydı. K.

Çeyrek saat içinde dikte almaya hazır olmanızı bekliyorum.

Dikte. Bunun için makineyi mi kullanmam gerekiyordu? Ama mektubu çekiçten kağıda nasıl aktaracaktım? Bay Ambrose mürekkepten tasarruf etmek için mekanik olarak kabartmalı iş mektupları oluşturmanın bir yolunu mu bulmuştu? Ama hayır. Mürekkepsiz kabartmalı harfler zor okunurdu. Dikte ettiğim mektuplardaki /'lerin üstündeki noktalar tam yuvarlak olmadığında şikayet eden bir adam için bu yeterli olmazdı. Başka bir açıklaması olmalıydı. Ama ne?

Bağlantı kapısının arkasından bir gıcırta geldi. Bay Ambrose geliyor muydu? Zamanım çoktan dolmuş muydu?

Düşün, Lilly, düşün! Sen bu lanet makineden daha zekisin! Ve sen kesinlikle ondan daha zekisin!

Keşke bir ipucum olsaydı! Bana nasıl olduğunu söyleyebilecek herhangi bir şey.

Gözlerim kutuya doğru uçu. Öne doğru zıplayarak kutuyu kaptım ve kafamı içine soktum.

"Evet! Eureka!

Elimde kalın bir kâğıt destesiyle yeniden ortaya çıktım. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf kâğıttı. Neredeyse karton kadar kalındı ve dokunulduğunda tuhaftı. Bay Ambrose bu kadar kalın ve pahalı bir kağıda para vermez. Tabii...

Tırnağımı kâğıdın kenarına soktum ve -vay canına!- kâğıt parçalandı, altından siyah bir tabaka çıktı.

Kapının diğer tarafından gelen ayak sesleri beni aceleyle makineye doğru yöneltti. Kapı açıldığında masamda oturuyordum, kâğıtlar siyah oklavanın etrafına sarılmıştı, parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu.

Bay Ambrose odaya girdi, soğuk gözlerle önündeki manzarayı inceledi. Makinenin başında oturduğumu görünce çenesindeki bir kas seğirdi. Bir kaşımı kaldırdım.

'Neredeydiniz efendim? Yıllardır bekliyorum.' "Gerçekten mi?

"Gerçekten de öyle.

"Övgüye değer.

Bekle a an... vardı *Bay Rikkard Ambrose* sadece verilen
Ben a

İltifat mı?

"Bu kadar hızlı çalışmaya devam edebileceğini düşünüyor musun?" diye caka sattım. "Kesinlikle, efendim!

Pencereye doğru yürüdü, sırtı bana dönük, kolları arkasında, omurgası dimdik duruyordu. Orada durmuş, sanki Londra'nın sahibiymiş gibi şehri seyrediyordu. Düşündüm de, muhtemelen bu çoğunlukla doğruyd.

"Bunu duyduğuma sevindim, Bay Linton. O zaman kendimi tutmam gerekmeyecek.'

Hay aksi. Öyle bir niyeti yoktu... 'Bay Arbuthnot,

Kasım ayının son günlerinde yaptığımız görüşmeye istinaden, gençlere kira sözleşmemizin bundan böyle sona erdiğini ve benimle sizin aranızdaki tüm iş ilişkilerinin bundan böyle kesildiğini bildiririm.

Bu konuyla ilgili daha fazla sorunuz olursa-' Dedi.

Lanetleyin onu! Onu cehennemin yedinci çemberine
lanetle! '...

Söz konusu depolardaki malzemelerin satışı, konuyla ilgili olarak BayFilling'e ulaşmanızı tavsiye eder.

Bir daha düşündüm de, küfretmek yok. Şu anda küfredecek vaktim yoktu! Gitmem gerekiyordu!

Parmaklarım tuşların üzerinde çılgınca step dansı yapan bir cinin ayakları gibi uçuyordu. Kafamı ikiye ayıracak kadar kötü bir gürültü eşliğinde boş kâğıtta sıra sıra harfler belirdi. Bunlar doğru harfler miydi? Hiçbir fikrim yoktu! Kontrol edecek zamanım bile yoktu. Ama Bay Ambrose'un benim için hazırladığı en kötü şeyin bu olduğunu düşündüysem, fena halde yanılmışım. Yaklaşık on dakika boyunca, ben iyice bitkin düşene ve parmaklarımın her yeri ağrıyana kadar çılgın temposunu sürdürdü ve sonra bir çentik daha attı! Bir insanın kendi dilini yutmadan nasıl bu kadar hızlı konuşabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama o zaman, hiç kimse Bay Rikkard Ambrose'un insan olduğunu varsaymadı, değil mi?

Bunu yarım saat boyunca sürdürdü. Sonunda bitirdiğinde, elinde en az bir inç kalınlığında mükemmel bir şekilde daktilo edilmiş bir yığın mektup vardı ve benim de ellerimde, eskiden parmaklarımın olduğu yerde, arızalı dallardan oluşan bir koleksiyon vardı.

Mektup yığınının göz gezdirdikten sonra başıyla onayladı. "Yeterli.

"Böyle düşünmene çok sevindim," diye inledim, ellerimi zonklamayı durdurmaları umuduyla duvarın soğuk taşına bastırdım.

"Bunları derhal göndermesi için Bay Stone'a vereceğim.

Ofisin kapısı arkasından bir tıkırtıyla kapandı. Bir iki dakika sonra geri dönmeyince rahat bir nefes aldım. Geri gelmeyecekti! İnleyerek gözlerimi kapattım, kollarımı gerdim ve arkama yaslandım. Nihayet! Bana bir mola veriyordu.

Tam o sırada, kıyametin sesi kulağıma ulaştı.

Plink!

...

Kahr
etsin!

Gelmiş Geçmiş En İyi Bebek İsmi

Yavaşça gözlerimi açtığımda önümdeki masanın üzerinde duran metal kabı gördüm. Zonklayan iki parmağımla kaldırıp mesajı bulmaya çalıştım.

Bay Linton,

Üst çekmecene bak. Orada, daktilo edilmesini ve yarım saat içinde gönderilmeye hazır olmasını istediğim bir dizi el yazısı not bulacaksınız.

Rikkard Ambrose

Ağır bir kalp ve daha da ağır parmaklarla, daha dün sadece birkaç kalem ve diğer ofis malzemelerinin bulunduğu çekmeceyi açtım. Ancak şimdi...

Elimi içeri uzattım, inledim ve son gücümle devasa kâğıt yığının çekmecedan çıkarmayı başardım. Bir gümbürtüyle masaüstüne düştü. Nefes nefese, bir parça kâğıt kaptım ve karalamaya başladım.

Sevgili, dengesiz Bay Ambrose,

Kimse bu kadar hızlı yazamaz! Özellikle de o şeytan makinesiyle!

Sen delisin! Git Thames nehrine atla ve öl!

Saygılarımla,

Lillian Linton

Not: Seni sevmekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Unut gitsin!

Senden nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Nefret!!!

Birkaç dakika sonra, bir tıkırtı Kudretli Ambrose'dan bir cevap geldiğini duyurdu.

Bay Linton,

Araştırmalar, makine destekli yazının, ünlü bir stenograf tarafından elde edilen dakikada otuz kelimelik dünya rekorunu çok aştığını göstermiştir. Artık böyle bir makineye erişiminiz olduğuna göre, bunu kullanın. Sizden eskisinden iki kat daha hızlı çalışmanızı bekleyeceğim ve ben de kendi işimi buna göre hızlandıracam.

Bay Ambrose

Not: Ben de seni seviyorum.

Yutkundum, gözlerim son birkaç kelimeye takıldı.

Ben de seni

seviyorum.

Hem de çok!

Bekarın piç oğlu! Nereden biliyordu? Yalan söylediğimi nereden bilebilirdi?

Lanet olsun ona, tatlı, şovenist göt!

Ama yenilmedim. Hiçbir şekilde. Elimdeki not yığınınını makineye doğru iterek incelemeye başladım. Bay Rikkard Ambrose tekrar ofisime girdiğinde, sandalyemde asılı kalmış, nefes nefese ve bitkin bir haldeydim

-Ama muzaffer!

"Ah. Daktilo edilmiş kâğıt yığınınını soğuk bir ilgisizlikle inceledi. "Yeterli. Oldukça yeterli.

"Hiç sorun olmadı," diye mırıldandım ve ona muzaffer bir gülümseme verdim. 'Bu yeni makine muhteşem. Gelmiş geçmiş en iyi icat.

"Ne büyük şans. O zaman birkaç mektup daha dikte etmemin bir sakıncası olmaz, değil mi?

Neden? Neden koca ağzımı kapalı tutamadım?

"Başlayalım, olur mu? Boğazını temizledi.

'TothepresidentofHenningtonMachinery&Co,Imust
expressmydispleasuwiththedirectionyourbusinesshasrecentlytaken-'

On dakika daha katlandım. Sonunda canıma tak etti.

İş başka bir şeydi, bu tamamen başka bir şeydi.

"Daha yavaş! Sıkılmış dişlerimin arasından
homurdandım.

Bay Ambrose'un aralıksız yazışmaları kesildi. Bir çift buz gibi göz bana dikildi.

"Ne dediniz Bay Linton?

Bakışlarıyla yüz yüze gelince çenemi kaldırdım. "Daha yavaş
dedim!" "Bana emir vermeye mi çalışıyorsunuz, Bay Linton?

Ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Evlendiğimiz zaman için iyi bir
alıştırma.

Birdenbire odadaki atmosfer değişti. Bir an önce, işveren ve çalışan
olmuştuk. Ancak şimdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar önümdeydi, gözleri içimi yakıyor,
parmakları yüzümü kavırıyordu. 'Kimse bana emir veremez, Bay Linton.
Anlıyor musunuz? *Hiç kimse.'*

Geri adım atmadım. Daha yavaş gideceksin! Yapacaksın, yoksa ben... ya
da ben...'

Derin, kara gözlerinde güç ve kibir parlıyordu. "Yoksa ne yaparsınız, Bay Linton?"

"Yoksa ilk çocuğumuzun adını Qwerty Uiop Ambrose koyarım!"

Bay Ambrose sertleşti. Parmakları lezzetli bir şekilde gerildi.

"Buna cüret edemezsin!"

Hayır, yapmazdım. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Ona sııttım. "Dene beni!"

Bir iki dakika öylece durduk, birbirimize baktık, sonra aniden beni bıraktı.

'Sanırım biraz daha yavaş gidebilirim. O pahalı makineyi çok fazla zorlamak istemem.

'Hayır, tabii ki istemeyiz. Bunu istemeyiz.'

"Peki, Bay Linton...?"

"Evet?"

Beni tekrar tutarak masanın üzerine çekti. Dudaklarımız sert ve şiddetli bir saniye boyunca buluştu.

"Bir oğlumuz olduğunda," diye dudaklarıma karşı hırladı, "adını *ben* seçeceğim.

İçimde garip, sıcak bir his yükselirken kalbim çarpmaya başladı. Ne zaman? *Ne zaman* demişti! *Ne zaman, eğer* değil.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, kirpiklerimi masumca ona doğru kırıştıtararak. "Qwert-mmmph ismini sevdim!"

Dudakları bir kez daha sözümü kesti.

"*Ben* seçeceğim," diye tekrar emretti.

Başımı salladım. "Seçeceğim.

"Hayır.

"Evet!"

"Eğilmeyeceğim, Bay Linton!"

"Bunu benim önümde diz çökmüş olan adam söylüyor.

Birkaç santim geri çekilerek bana baktı. Gözleri artık buzla kaplı değildi, ama daha kötü ve aynı zamanda çok daha iyi olan şiddetli bir yoğunlukla doluydu.

'Bunu gerçekten yapmazdın. Tartışmalarımızı çocuğumuzun üzerine yıkmazdınız.

O sormuyordu. Sesindeki kesinlik, güven, içime bir sıcaklık dalgası daha gönderdi. "Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, yapmam.

"Ee... şimdi ne olacak?"

"Veto hakkına ne dersiniz? İsimleri ben seçerim, beğenmediklerinize itiraz edebilirsiniz'.

Bir an için düşündü. "Makul.

Gözlerimi kırptım. Bay Ambrose benimle aynı fikirde miydi? Vay, vay. Ne de olsa domuzlar uçabiliyordu. Özellikle de sarı olanlar.

Ancak Bay Rikkard Ambrose ile işim henüz bitmemişti. Hâlâ intikam isteyen on zonklayan parmağım vardı. Boynuna sarılıp sıkamak için gayet uygun olsalar da, yakında onunla mihrapta buluşmak istiyorsam böyle bir politika pek akıllıca görünmüyordu. Bu yüzden, onun yerine, dikte etmeyi ve genel olarak gün boyunca bana patronluk taslamayı bitirene kadar bekledim. Güneş batmaya başladığında ve Kerim'in Bay Ambrose'un gitmeyi planladığı yere kadar kendisine eşlik etmesini beklediği koridora çıktığımızda boğazımı temizledim.

"Bay Ambrose, efendim?

Başını kımıldatmadan gözlerini bana doğru kaydırdı. 'Evet, Bay Linton? Fazla mesai için biraz daha kalmak ister misiniz?

Bir kez daha onu boğazlama dürtüsüyle savaştım. Bunun yerine ona kocaman bir gülümseme verdim. "Hayır efendim," dedim ona. 'Aslında, önünüzde boş bir mesai olduğunu *siz* bildirmek istedim.

'I?' Gözleri yarım milimetre kadar kısıldı. "*Benim* için çalışıyorsun, unuttun mu?

"Bu durumda değil. Gülümsemem genişledi. 'Sevgili kız kardeşim ve bir arkadaşım düğünümüzü planlıyorlar. Faturayı siz ödeyeceğiniz için-'

"Ben *ne*?

"Elbette. Amcamın bunu ödeyeceğini düşünmedin, değil mi?"

"Düşünmüştüm ki-

O zaman tekrar düşünün. Faturayı kesinlikle siz ödeyeceksiniz. Ve kimin ödeyeceğinden bağımsız olarak, bazı konuların tartışılması gerekecek. Bu yüzden yarın saat 14:00'te paydos edeceğiz ve düğün planlama konferansı için eve gideceğiz.

"*Düğün planlaması* mı?

Kelimeleri sanki 'zehirli salyangoz sümüğü' ile eşanlamlıymış gibi telaffuz etti. Ya da daha kötüsü, 'vergi tahsildarı'.

Omuz silktim. "Şey, evet. Bilirsiniz... çiçekler, gelinlikler, süslemeler, yemek şirketlerini işe almak, davetli listesini hazırlamak ve benzeri için farklı seçenekler

' dedim. Sırıttım, gözlerimde kötü niyetli bir neşe dans ediyordu. 'Duyduğuma göre, Ella ve Eve özellikle dantel trenin ne kadar uzun olması gerektiği konusunda senin fikrini duymak istiyorlar. Eve altı metre, Ella ise sekiz metre istiyor.

Bay Ambrose'un sol küçük parmağı seğirdi.

"Saçmalamayın, Bay Linton. Trenler çelikten yapılır, dantelden değil! Dantel asla buhar makinesinin ısısına dayanamaz. Hem trene ne gerek var ki? Oraya yürüyerek gidebiliriz!"

Öksürdüm. "Ah canım. Bunun ilginç bir toplantı olacağını şimdiden görebiliyorum. Yarını dört gözle bekliyorum.

"Dur bir dakika! Öylece...!" Soğukkanlı, sakın, yaklaşılmaz Bay Ambrose kendisini kurtaracak birini arar gibi umutsuzca etrafına bakındı. Gözleri Karim'e takıldı.

Koruma görevlisi telaşla geriye doğru bir adım attı ve iki elini havaya kaldırdı.

'Hayır, *Sahib*. Hayır, hayır, hayır.' "Bana itaat edeceğine yemin ettin!"

"Senin için fırtınalara, zehirli hançerlere ve top ateşine göğüs gererim ama düşün hazırlıkları..." İri Muhammed ürperdi.

Bay Ambrose ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Bu bir isyandır, Kerim!"

"Evet, *Sahib*. Gerekli gördüğünüz cezayı verin."

"Hm. Dönüp yüzüme bakan Bay Ambrose, kutup gibi bir bakışla beni delip geçti. *Uygun bir şekilde oynadı*, gözleri söyledi. "Beni yarın saat iki on beşte bekleyebilirsiniz.

Yüzüme yayılan gülümsemeye karşı koyamadım. "Dört gözle bekleyeceğim, efendim.

Yılın küçümsemesi.

Çeyrek saat sonra ısıklık çalarak ve kaldırımda sekerek eve vardım. Kapıyı açtığımda hemen bir farklılık fark ettim. Gerçi bu farkın ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Sessizlik.

Bağırma yok. Tartışma yok. Çanak çömlek kırmak yok.

Gelin savaşı ilk iki kaybını vermiş miydi? Dikkatle, Ella ve Eve'in genellikle küçük tartışmalarını yaptıkları, ama şimdiye kadar birbirlerini öldürmedikleri salona doğru ilerledim. Belki de

Odanın adını biraz fazla abartmanın zamanı geldiğine karar vermişler ve kılıç çizmeye mi başlamışlardı?

Kapıyı iterek açtım, köşeden baktım. Hiçbir şey yoktu. Yerde küçük bir kan lekesi bile yoktu. Oda boş görünüyordu.

Sonra birden kapının arkasından bir inilti duydum. Heck! Ben de şaka yaptığımı sanıyordum! Gerçekten yaralanmışlar mıydı?

Kapıya doğru koşarken Eve'i bir kanepeye uzanmış, Ella'yı da bir koltuğa yığılmış halde buldum, ikisinin de alnında ıslak bezler vardı.

'Aman Tanrım! İkinize ne oldu?'

"Hiçbir fikrim yok! Ella inledi. 'Berbat hissediyorum! Kafanız patlayacakmış gibi ve dilinizin yerinde bir kunduz kuyruğu varmış gibi hissetmenize neden olabilecek bir şey biliyor musunuz?'

"Evet. Plonk.'

Ella tek gözünü yarı açarak gözlerini kısarak bana baktı.

"Pardon?" "Plonk. İçki. Viski.

"Sen..." Gözleri irileşti. "*Alkollü içecekleri* kastetmiyorsun değil mi?"

"Şey, evet.

Lilly! Ben bir hanımefendiyim! Böyle yasadışı maddelerin bir damlasına bile dokunacağımı nasıl düşünürsünüz?

"Şey..."

Buna diplomatik olarak cevap vermenin gerçekten bir yolu yoktu.

'Başka bir şey olmalı. Belki yediğimiz bir şey?'

Eve başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu. 'Evet. Gıda zehirlenmesi. Ama ikimiz bu tür bir etki yaratabilecek ne yemiş olabiliriz ki?

Boğazımı temizleyerek kapıya doğru geri çekilmeye başladım, kulaklarım kızarmıştı. "Hiçbir fikrim yok. Bunu düşünmeniz ve iyileşmeniz için sizi yalnız bırakayım, olur mu?"

"Evet, lütfen-hayır! Ella aniden elini kaldırdı. "Tamamen unutmuşum, sana bir şey söylememiz gerekiyor.

"Öyle mi?"

Dikkatli bir şekilde elimi cebime sokup lanet olası kanıtın hala orada olup olmadığını kontrol ettim ve parmaklarım bir kese kağıdına temas etti. Kahretsin!

"Evet. Ella acıya rağmen gülümsedi. "Sonunda senin için ideal düğünün ne olacağına karar verdik.

Dünyadaki herhangi bir gelin adayı olsaydım, muhtemelen bu cümlede itiraz edecek bir şey bulurdum. Ama, olduğu gibi, sadece

olan şey omuzlarımın rahatlayarak sarkmasıydı. Telaşla elimi cebimden çıkardım ve yüzüme ışıltılı bir gülümseme yerleştirdim.

"Öyle mi?

"Ah evet! Gözlerini zorla açan Eve bana sırtıtmayı başardı. 'Çok büyük olacak! Kraliyet düğünü çarpı on! Westminster Abbey'i kiralayacağız, tabii ki-

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "*Westminster Abbey?*" "Evet.

'Hımm... İngiltere hükümdarlarının geleneksel olarak evlendiği Westminster Abbey mi? O devasa, son derece pahalı yer mi?"

"Evet, neden sordunuz?

"Özel bir nedeni yok. Devam et.'

"Dediğim gibi, her şey Westminster Abbey'de olacak. Çiçekler için kırmızı güller üzerinde anlaştık-'

"-ve elbisen beyaz olacak! Ella ışıldayarak araya girdi. 'Üç gün boyunca kutlama yapacağız, ana etkinlikten sonra geniş bir düğün partisi vereceğiz ve en az beş yüz kişiyi davet edeceğiz! Tüm İngiltere senin ne kadar mutlu olduğunu bilmeli. Bundan emin olacağım, söz veriyorum! Bir bando ve orkestra, üç çeşit menü ve ah, elbiseniz olacak! Eve ve benim senin için seçtiğimiz tasarımı görmelisin! Diğer tüm bayanlar kıskançlıktan yeşile dönecek. Bu yılın en büyük sosyete etkinliği olacak!"

Bana gülümsedi.

Boğazımı temizledim. "Kulağa harika geliyor. Ama sadece bir öneri olarak..."

"Evet?

"Siparişleri vermeye başlamadan önce, tüm faturayı ödeyecek olan adamla konuşmak isteyebilirsiniz.

Ella sanki bu önemsiz ayrıntıyı ilk kez düşünüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Ella'yı tanıyorsam, muhtemelen öyleydi.

"Peki bu kim olabilir?

Şeytani bir şekilde gülümsedim ve mutluluk içinde bir anlığına gözlerimi kapattım. İntikam zamanı. "Nişanlım.

Ella gülümsedi. 'Oh, o zaman bu bir sorun olmaz, değil mi? Sonuçta, eğer sizi seviyorsa, birkaç bin poundu boş verin, mümkün olan en güzel düğünü yapmanızı isteyecektir.

Gülümsemem genişledi. Bu iyi olacaktı.

Bütçe Sıkıntısı

Ertesi gün öğleden sonra tam olarak iki saat, on dört dakika ve elli dokuz saniye sonra, amcamın ön kapısı çalındı.

Leadfield yaşlı başını kilerden dışarı çıkardı.

"Bayan, ön kapıyı getirmemi ister misiniz?

Yanından koşarak geçtiğimde sözünü kesti. 'Merak etme! Ben zaten yoldayım.'

Hanımefendi! Siz evin genç hanımısınız. Bu son derece düzensiz.'

"Biliyorum. Ona bir sırtış fırlattım. "Ama sen kapıya gelene kadar beklemek zorunda kalırsa, kalp krizi geçirir.

Kapıya ulaştım. Hafif bir reveransla kapıyı açtım. "Mütevazı evimize hoş geldiniz, Bay Ambrose.

"Bayan Linton. Başını sallayarak içeri girdi. "Karşı tarafı nerede bulabilirim?

Dirseğimi kaburgalarına gömdüm. "Bahsettiğin benim kız kardeşim ve arkadaşım!

Aynen öyle. Gidelim mi? Bu müzakerelerin zor geçeceğini hissediyorum ve mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum.

'Neden bu kadar acele ediyorsunuz? Bu bir aile toplantısı, iş değil.'

Küçük parmağı sanki titriyormuş gibi ileri geri seğirdi. "Aynen öyle.

Dirseğimi böğrüne daha sert bir şekilde geçirdim, sonra yüzümü buruşturdum ve acıyan dirseğimi ovuşturdum. 'Terbiyeli ol, olur mu? Benim küçük kardeşim nazik bir yaratıktır.

Öyle mi? Mükemmel. O zaman onu manipüle etmek kolay olacak.'

"Biliyorsunuz... normal insanlar böyle bir şeyi yüksek sesle söylemekten kaçınır.

"Muhtemelen bu yüzden benimle evleniyorsun.

Haklı değilse lanet olsun ona. Bay Ambrose hakkında korkulacak pek çok şey vardı. Ama içten içe onun her zaman açık sözlü, dürüst gerçeği söyleyeceğini biliyordum. Bu yüzden bu küçük buluşmayı hem dört gözle bekliyor hem de çok korkuyordum.

"Lütfen beni takip edin. Gülümseyerek onu koridora yönlendirdim. Diğer uçtan kapıların açılma sesi geldi.

"O burada mı? Ella'nın heyecanlı ciyaklaması koridorun aşağısından geldi. "O burada mı?

"Bu ses de ne? Bay Ambrose sordu. "Evcil sincabınız mı? Ona bir bakış attım. "Küçük kız kardeşim.

"Ah.

'O burada! Herkes, o burada!'

Koridordan beyaz-altın bir karaltı hızla geldi ve bir an sonra fırfırlı ve kız kardeş gibi bir şey Bay Ambrose'a çarptı ve sekti. Tökezleyerek geri dönen Ella neredeyse narin poposunun üzerine düşüyordu. Onu tutmak için uzandım ama onun yerine Bay Ambrose'u tuttu. Onu yakaladı ve *sarıldı*.

Bay Ambrose sertleşti.

'Sonunda sizinle tanıştığımıza çok ama çok sevindim! Ailemize hoş geldiniz.'

Bay Ambrose buz gibi bir sessizlikle karşılık verdi. Ella onu bırakmak yerine daha da sıktı. Belki de adam bakışlarıyla Ella'yı dondurmuştu. Bu tamamen mümkündü.

'Sonunda bir kardeşim olacağı için çok mutluyum! Sana Rick diyebilir miyim?'

Daha fazla sessizlik. Öyle bir sessizlik ki, koridorda kar yığını var mı diye etrafıma bakındım. Sonunda bir kelime geldi, bir celladın baltası gibi düştü. "Hayır.

'Teşekkür ederim, Rick! Seni tanıdığımıza çok memnunum!'

İtiraf etmeliyim ki, küçük kız kardeşimin seçici sağırlığından oldukça etkilenmiştim. Bu, taklit etmeye çalışmam gereken faydalı bir beceriydi.

"Bu kargaşa da ne?" diye bir ses geldi başka bir odadan. 'Duydum-oh kutsal moly! O burada, değil mi? O burada!'

Salondan bir kadın güllesi daha fırladı ve çileden çıkaracak kadar dik duran Ella ile Bay Ambrose'a çarptı.

"OhmyGodohmyGodohmyGod! Sonunda en iyi arkadaşımın kalbini çalan adamla tanışacağıma inanamıyorum! Gel, gel, seni herkesle tanıştırmalıyız! Ama yine de sizi tanıştırmak için önce adınızı bilmem gerekiyor...'

Cümlesini imalı bir şekilde sonlandırdı ve onun yanıtını bekledi. Ne yazık ki, Bay Rikkard Ambrose imalı sonlara karşı tamamen bağışıklıydı.

Sessizlik.

Her neyse, ben Eve'im! Lilly'nin en iyi arkadaşayım! Belki en iyisi değil ama gördüğünüz yerde sizi şemsiyeyle bıçaklamayacak en iyisi. Eğer size doğru gelen şu boylarda, bulldog gibi suratlı ve profesyonel bir boksör gibi yumrukları olan iri bir kız görürseniz, canınızı kurtarmak için kaçın.

Daha fazla sessizlik. Çok dokunaklı bir sessizlik. Bay Ambrose başını eğerek ona baktı, koyu renk gözlerinde sözsüz bir meydan okuma vardı. Eve yutkundu.

"Ya da belki de
yapmayın. Bay
Ambrose başını salladı.

"Hm. Kimin canlı çıkacağını görmek ilginç olabilir. Birden kaşlarını çattı, başını eğdi. 'Yüzün bir şekilde tanıdık geliyor. Daha önce tanıştık mı?

Hemen yakındaki bir gazeteyi kaptım ve sayfalarının arkasına saklandım. Daha önce tanışmamışlardı. Resmi olarak tanışmamışlardı. Eve ve diğer arkadaşlarımla Hyde Park'ta bir süfrajet gösterisi düzenlemeye çalışmasını ve Bay Rikkard Ambrose tarafından özet olarak vurulmasını saymazsak.

Lütfen, Eve! Dua ettim. Lütfen her zamanki gibi uçar, dikkati kolay dağılan ve unutkan ol!

Bay Ambrose ona soğukkanlılıkla baktı. "Hayır.

"Emin misiniz? Bir yerde tanıştırıldığımıza yemin edebilirim..." "Hayır.

"Boş ver, Eve! Ella heyecanla ellerini çırpı. 'Artık bir önemi yok, değil mi? Yakında aile olacağımız için değil! Adın neydi senin? Lilly söyledi ama ben unuttum. Komik bir şeydi, Richard Fenrose ya da Eckard Amuse gibi...'

Bir homurtuyu bastırmak için koluma atladım. Bay Ambrose, fizik kurallarına göre onu dünyanın en güzel buz sarkıtına çevirmesi gereken bir bakışla onu sabitledi. Öyle bir bakıştı ki, onu olduğu yerde büzüştürmeye niyetliydi. "Benim adım," dedi ona, her kelimesinden kar taneleri damlayarak, "Rikkard Ambrose.

"Oh, ne kadar harika! Bir kez daha kollarını ona doladı ve sıcak, samimi bir kardeş gibi sarıldı. Bay Ambrose'un yüzündeki acı dolu kabızlık ifadesine gülmek için kendimi zor tuttum. 'Aile olacağımız için çok mutluyum! Ama bunu zaten söyledim, değil mi?'

Gerçekten de. Birçok kez.'

"İşte bu, ne kadar mutlu olduğumu gösteriyor! Ona gülümseyerek baktı. 'Kız kardeşim onu benim kadar seven birini bulduğu için çok mutluyum. Onu seviyorsunuz, değil mi Bay Ambrose?'

Sessizlik.

Çok, çok uzun bir sessizlik anı - nihayet Ambrosian'ın boğazını temizlemesiyle bozuldu.

"Hissediyorum... kardeşinize karşı aşka yaklaşan bazı duygular, evet.

"Oh!" diye mırıldandı Eve köşeden. "Çok tatlı değil mi?

Neredeyse boğuluyordum. Bay Ambrose'un gözlerindeki ölüm bakışına bakılırsa, o da Eve'in başına böyle bir şey gelmesini diliyordu.

"Buraya şakalaşmaya gelmedim," dedi soğukkanlılıkla ikisini süzerek. "Buraya Bayan Lillian Linton'la aramızda yaklaşmakta olan evlilikle ilgili bazı önemli konuları görüşmeye geldim.

"Konuşma tarzını sevmiyor musun? Eve elinin arkasından Ella'ya mükemmel bir şekilde duyulabilir bir seviyede fısıldadı.

Ella şiddetle başını salladı. 'Çok seçkin. Kendine çok hakim.

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Üç," dedi.

"Bunu söyleme şekli! Eve ürperdi. 'Ona aşık olmasına şaşmamalı! Sence onu yarattıkları yerde onun gibi birileri daha var mıdır?

Ella Eve'i kaburgalarından bıçakladı. 'Eve! Kendini

kontrol et.' 'Evet, evet, biliyorum, ama...' Eve hülyalı bir

iç çekti. "İki," dedi Bay Ambrose.

"Neden geri sayıyor? Eve fısıldadı. "Hiçbir

fikrim yok. Belki de sormalıyız ve-' 'Bir.

Bay Ambrose herhangi bir tepki beklemeden ürkmüş iki hanımın yanından geçti.

"Nereye gidiyor? Eve talep etti.

Dudaklarımda sevgi dolu bir gülümsemeyle arkasından baktım. "Sanırım düğünü planlamak için çoğunlukla tek heceli kelimelerden oluşan kısa cümlelerle iletişim kurabilen birini aramaya gitti.

"Ama... ama bu evde böyle olan tek kişi Bufford Amca!" "Evet.

Ella'nın beti benzi atmış, yüzünde dehşet ifadesi belirmişti.

"*Bufford Amca* ile birlikte *düğününüzü planlamaya* mı çalışacak?" "Öyle görünüyor.

"Çekilin! Eve ve beni ellerimizden yakalayan Ella, Bay Ambrose'un peşinden koştu. 'Bu acil bir durum! Bay Ambrose! Bay Ambrose, gitmeyin! Sizinle konuşmam gereken şeyler var!'

Kadın ona yetiştiğinde adam çoktan merdivenleri yarılamıştı. Öne doğru sıçrayarak, bir akrep gibi onun koluna yapıştı.

"Misafir odasına gelmez misiniz, Bay Ambrose? Orada oturup rahatınıza bakabilirsiniz ve...'

"Hayır.

'İsterseniz ayakta da durabilirsiniz elbette. Sadece şu cereyanlı merdivenlerden uzak durun. Orada ilginç bir şey yok. Hiçbir şey yok.

"Hayır mı?

Hayır! Kesinlikle olmaz. Gel. Bu taraftan.'

Tüm gücüyle onu çekiştirdi ve adam bir santim bile kıpırdamadı. Onun yerine başını çevirdi ve bana doğru bir bakış fırlattı.

Başımı salladım ve ona cesaret verici bir gülümseme gönderdim. Buz gibi bir bakışla karşılık verdi. Zavallı adam!

Yüzünde uzun süredir acı çeken bir ifadesizlikle, kendisini salona götürmelerine izin verdi. Ella onu rahat bir kanepeye çekmeye çalıştığında ise kendini Ella'nın elinden kurtardı ve odanın bir köşesinde, sırtı duvara dönük, yoğun gözleri kendisini endişeyle süzen iki kıza odaklanmış bir pozisyon aldı. Onların duygularını anlayabiliyordum. Onu böyle, bu güçlü, güzel adamı görünce içimden bir ses fısıldamadan edemedi: *O gerçekten benim mi? Bunların hepsi bir rüya mı?*

Tabii ki, bir de diğer, daha belirgin bir parçam vardı, o da gitti: *Whoopee! Evet, evet, yessssss! Onu yakaladım!*

Ella boğazını temizledi.

"Şey. Ehem. Bay Ambrose. Ya da artık aile olacağımıza göre size Rick diyebilir miyim?

Ona köpek yavrusu bakışı attı.

"Hayır.

"Ricky?" "Hayır.

"Rikkard?"

"Hayır.

"Dick?"

Ona tek seferde öldürebilecek, derisini yüzebilecek ve derin dondurucu bir bakış gönderdi. "Hayır.

"Oh. Um. Şey..." Ella sanki havasız mobilyalardan yardım bekliyormuş gibi sağa sola baktı. Sonra hepimizin neden burada olduğunu hatırladı ve tekrar neşelendi. 'Şey, Bay Ambrose, geldiğiniz için çok teşekkür ederim.

Eminim Lilly size düğün planlarımızdan çoktan bahsetmiştir. Muhtemelen sürekli bundan bahsediyordur.'

"Hayır.

"Ah... Peki... şu ana kadar size söylenenleri beğendiniz mi?" "Hayır.

"Şey... şey..." Ella umutsuzca tekrar yardım için etrafına bakındı. Mobilyalar hâlâ gelmemiştir, bu yüzden çaresizce Eve'e baktı.

"Hayır'dan başka bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu her zaman yardımsever olan arkadaşım.

Bay Ambrose bunu uzun, sessiz bir an boyunca düşündü. Ve bir tane daha. Sonunda.

"Hayır.

"Sunağın önündeyken bu bir tür sorun olacak.

Sessizlik.

Ella bana yalvaran bir bakış attı. 'Lilly! Bay Ambrose'u hepimizden daha iyi tanıyorsun. Söyle bize, çiçekler, danteller ve kilise ilahileri hakkında ne düşünüyor?

Ağzımın kenarları seğirdi. Tüm gösteriyi iyi bir şekilde görebileceğim en yakın koltuğa doğru ilerleyerek yere çöktüm ve rahatladım. Düğün planlamanın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?

"Yüzde yüz kesinlikle söyleyebilirim ki hiç yok. "Oh. Kız kardeşim üzgün görünüyordu.

"Neden ona tüm fikirlerinden bahsetmiyorsun? Gözlerim masumca parlayarak önerdim. 'Eminim onları sevecektir. Ve eğer bir itirazı olursa, eminim sana söyleyecektir.

Gülümsedi. 'Bu harika bir fikir! Ne dersiniz, Bay Ambrose. Fikirlerimizi duymak ister misiniz?'

Bay Ambrose ağzını açtı. 'N-' Sevgi dolu bir dikkatle kaval kemiğine tekme attım. "-Hayır.

"Ah! Eve sevinç içinde ellerini çırpı. 'Harika! Muhteşem. Şimdi, düğün hakkında. Her şeyi Westminster Abbey'de yapmayı düşünüyorduk-'

"Hayır.

'-ki sizi temin ederim ki burası mükemmel bir yer olacak! Düğün partisi konusunda endişeleriniz varsa, e n d i ş e l e n m e y i n . Elbette, düğünün sadece ana kısmı

Düğün Westminster'da yapılacak. Parti için küçük bir otel kiralayacağız ve-

"Hayır, yapmayacaksın.

"-Haklısın! Büyük bir tane kiralamalıyız. Ne de olsa, bu yılın düğünü olacak! Londra'nın tüm sosyetesini orada olacak!"

"Hayır!"

"-oh, yani yurtdışından da insanları davet etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Harika! Sen çok cömert bir adamsın! Bu sezonun en muhteşem etkinliği olacak!"

"Hayır. Olmayacak.

"Olmayacak mı? Zavallı kız kardeşim baharda hiç çim olmayacağını öğrenen bir tavşan gibi şok olmuş görünüyordu.

"Hayır. Düğün için farklı planlarım var.

Küçük kız kardeşimin gözlerinde umut ışıldadı. Gülmemek için bu kadar çaba sarf etmek zorunda kalmasaydım, içimde bir acıma hissi uyanırdı.

"Öyle mi? Özellikle romantik bir şey mi planladınız?" "Evet.

"Aww! Parmaklarının ucunu yanaklarına bastıran Ella kendini zor tutuyordu. 'Bu çok tatlı! Genelde erkekler evlilik planlarıyla hiç ilgilenmezler. Ama sen bunca zamandır bunu mu düşünüyordun? İkimize öyle hülyalı bir bakış attı ki, bana şimdiden yeğenlerini saymaya başladığını söyledi. "Anlat bize!"

"Evet, bize her şeyi anlat! Eve heyecanla alkışlayarak ısrar etti. 'Düğünü nerede yapmayı planlıyorsunuz? İskoçya'da mı? Fransa'da mı? Süslü bir sarayda mı?"

"Hayır. Costerwood Caddesi. Ella gözlerini kırptırdı.

Eve kaşlarını çatı.

Her ikisi de onun sözlerini kafalarında tekrarlıyor, kelimeleri farklı bir sıraya dizdiklerinde kulağa daha romantik gelip gelmeyeceğini kontrol ediyor gibiydiler. İkisi de pek başarılı olamamış gibiydi.

"Costerwood Caddesi mi? Orası bir şehirde bir cadde mi?" "Evet. Burada, Londra'da.

"Orada bir katedral var mı? Ella umutla sordu, insanlığa olan inancından henüz tam olarak vazgeçmek istemiyordu. Zavallıcık. Çok sevimli bir kızdı.

"Hayır. Ama sokağın adına rağmen sağlam taştan inşa edilmiş ve kirası oldukça ucuz olan bir şapel var. Dahası, şapelle birlikte bir de papaz geliyor. Beyefendi ücretsiz ayin yapmaktan çok memnun görünüyordu.

'Ama... ama...' Ella şimdi ellerini çınlatıyordu. 'Düğünü bir şapelde yapamayız! Konukların oraya sığması mümkün değil!

Bay Ambrose elini umursamazca salladı. 'Oh, eminim ki, eğer birlikte sıkışsak, ikiniz de oraya sığarsınız.

"İki mi? Ama... ama...'

'Düğün partisine gelince, eminim biraz sandviç getirebilirsiniz.

Bu bizi yemek masraflarının yanı sıra bir sürü zahmetten de kurtaracaktır. "Sandviçler...

Eve ona inanamayarak baktı. Ella bayılmaya hazır görünüyordu. Onu yakalamak için ayağa fırladım ama bayılmadı. Onun yerine çok çok daha iyi bir şey yaptı. Hiç beklemediğim bir şey.

Patladı.

"Seni... seni... utanç verici insan! Seni kalpsiz canı! Seni aileme kabul ettiğime inanamıyorum! Mavi gözleri daha önce hiç görmediğim bir ateşle parlayarak ilerledi ve Bay Rikkard Ambrose'un taş kesilmiş yüzüne doğru ince bir parmak salladı. 'Bir şapel mi? Dünyanın her yerindeki erkekler için bir utanç kaynağısın! Kız kardeşime böyle bir şey yapmayı nasıl düşünebilirsin? Onu sevdiğini sanıyordum! Onu nasıl böyle incitebilirsin?"

Bay Ambrose başını eğerek parmağıyla benim durduğum yeri işaret etti ve Cheshire kedisi gibi sırıttı. "Özellikle incinmiş görünüyor mu?"

"Nasıl görüldüğü umurumda değil! O yaralı! Ya da en azından öyle olmalı! Dünyanın en iyi düğününü planlamak için *kıçımı yırtarak* çalışıyorum! Ve sırf çantan kabızlık çekiyor diye içeri girip her şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim!

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı.

'Cüzdanım gayet iyi durumda. Ben sadece gereksiz harcamaları sınırlandırıyorum.

"Gereksiz..." Ella ellerini kalçalarına sıkıştırdı. Kahretsin, yanıyordu! Birden geçmişte birkaç evlilik teklifini kabul etmediğim için pişmanlık duymaya başladım. Her evlenmek üzere olduğumda böyle davransaydı, yıllar boyunca çok komik eğlenceler yaşayabilirdim! 'Sen de mi

Kendini dinlemek mi? Gereksiz harcamalar! Bu onun hayatındaki en önemli gün olacak!"

"Hayır, olmayacak.

"Ne? Ella'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

'Mantiken, hayatının en önemli günü doğduğu gün olmalı. Ne de olsa o gün olmasaydı, bir hayatı da olmazdı.

"Oh! Sen...sen...*adamım*!"

"İltifatınız için teşekkür ederim.

Gözleri parlayan Ella bana doğru döndü. "Lilly? Bu herifle evlenmek istediğine emin misin?"

Bir an bunun hakkında düşündüm. "Oldukça eminim," diye itiraf ettim sonunda. "Çok daha iyisini yapabilirsin!"

İçimi çektim. "Biliyorum. Ama ona acıyorum, biliyor musun? Bensiz yapamazdı. Daha bu sabah, kendisi yazamadığı için bana birkaç mektup yazdırmak zorunda kaldı.

"Ne? Bay Ambrose'a doğru dönen Ella, ona tamamen inanmayan bir bakış gönderdi. 'Okuma yazma bile bilmiyor musun? Lilly, bu ezikle ne işin var?'"

"Aşk," diye iç geçirdim çaresiz bir omuz silkmeye. "Ne kadar istesen de ondan kaçamazsın.

Bay Ambrose bana bir bakış gönderdi. Özel 'bunun bedelini daha sonra ödeyeceksin' bakışlarından biri.

Göz kırptım ve ona 'İndirim alacak mıyım' diye soran bir bakış gönderdim.

"Emin misiniz? Ella, Bay Ambrose'a kalıcı olarak çirkin bir kurbağaya dönüşmüş Beyaz Atlı Prens gibi bakarak sordu. Hayal kırıklığına uğramış umutlarının her biri gözlerinde açıkça görülüyordu. 'Eminim Edmund'un çok hoş beyefendi arkadaşları vardır, onlar da bundan çok mutlu olurlar-'

Bay Rikkard Ambrose bir adım öne çıktı, gözlerinde cinayet ışıltıları vardı. "Buna," dedi, her kelimesi buz gibi, "gerek kalmayacak.

"Sen diyorsun! Ella karşılık verdi. "Bence bu konuda kararı kız kardeşime bırakmalıyız, sence de öyle değil mi?"

"Hayır. Yapmamalıyız.

"Ne? Sen... seni küstah...! Öfkelenerek bana doğru baktı. 'Bunu duydu mu, Lilly? Sana emir vermek istiyor!'"

"Ah, evet. Felsefi bir şekilde başımı salladım. "Bunu her zaman yapar.

"Ve sen ona *izin* mi *verdin*?

Sanki fazladan iki kafam çıkmış gibi bana baktı. Feminist olmayanlar. Omuz silktim. "Bana yeterince para ödediği sürece.

"Ne?

"Bayan Linton sadece şaka yapıyor. Telaşla bana doğru yaklaşan Bay Ambrose'un eli bileğimi sıkıca kavrayıp sıktı. "Ona asla ödeme yapmam!

"Şey, çok değil," diye izin verdim, daha sıkı sıkmasına aldırmadan. "İğrenç derecede cimridir.

"Ha, ha, ha. Bay Ambrose sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı. "Ne kadar harika bir mizah anlayışın var, hayatım.

Işıldadım. "Evet, öyle, değil mi? Kirpiklerimi ona doğru kırpiştirarak boştaki elimle yanağını okşadım. Tanrım, bu çok komikti! Hayatımda sadece bir düğün planlayabilecek olmam çok kötü. Ya da... belki bunu birkaç kez daha yapabiliriz, sadece eğlence için?

"Yani... bu bir şaka mıydı? Ella sordu, gözlerinde yeniden umut parlıyordu. "Hepsi bir şaka mıydı?

"Oh evet.

"Tanrıya şükür! Derin bir rahatlama nefesi aldı. "Gerçekten de düğünü Londra'nın en kötü mahallesindeki küçük, köhne bir şapelde yapmak istediğini sanıyordum.

"Hayır, o konuda ciddiye," diye aceleyle açıkladım. "Sadece son kısmı bir şakaydı.

"Ne?

"Bu kadar bağırmana gerek yok, Ella. Düğünümün ne kadar büyük olduğu umurumda değil, biliyorsun. Önemli olan onun orada olması, benim orada olmam, senin ve arkadaşlarımdan bu özel günümü paylaşmanız. Tek ihtiyacım olan bu.'

'Ama... ama...' Ella şimdi ellerini ovuşturuyordu. 'Düğününüzün böyle olmaması gerekiyordu! Büyük Britanya'nın en zengin insanlarından biriyle evleniyorsun ve-'

"En zengini," diye düzeltme nezaketinde bulundu Bay Ambrose. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Ella onun düzeltmesinden pek hoşlanmamıştı. Bana doğru dönerek, sanki anlamam için yalvarır gibi yalvaran bakışlarını üzerime dikti.

Lütfen! Lilly, bunun olmasına izin verme! Daha sonra pişman olacaksın, söz veriyorum!" "Ee..." Çenemi kaşıdım. "Özür dilerim, nasıl kıracağımı tam olarak bilmiyorum.

Bunu sana nazıkçe söyleyeceğim ama... Onunla gerçekten evlenmek istiyorum.

"O değil! Sanki Bay Rikkard Ambrose'la evlenip evlenmemem düşünmeye bile değmezmiş gibi küçümseyici bir hareket yaptı. 'Yine de kesinlikle daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum. Hayır, demek istediğim o hergelenin düğün gününüzü mahvetmesine izin vermeyin!

"Blighter? Bay Ambrose sordu, sesi buz gibiydi. 'Hanımefendi, kiminle konuştuğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum, ama insanların beni dinlemesine izin vermek gibi bir alışkanlığım yok.
-'

"Kapa çeneni, sen!

O kadar şaşırmıştı ki, her şeye rağmen gerçekten de öyle yaptı. Ella ona bir kez daha bakmadan bana döndü ve aynı yoğun, yalvaran bakışını üzerime dikti.

Yarın kiminle evleneceğin umurunda değil! Dur, hayır, tabii ki umurunda. Demek istediğim... Sen onunla mutlu olduğun sürece ben de mutluyum. Ona katlanamıyorsam ya da huysuz bir deniz aygırının tavırlarına sahip cimri bir buz kütlesi ise benim için fark etmez! Ben sadece senin seçiminden mutlu olmanı istiyorum. Ama düğün...' Başını salladı. 'Bir düğünün özel olması gerekir! Bir kadının hayatındaki en unutulmaz gün olmalı!

"Unutulmaz olacağına eminim.

"Güzel olduğu için unutulmaz demek istedim, seni ahmak, kilisenin çatısı aktığı ve sokak çeteleri en yakın sokakta kavga ettiği için değil!

"Oh. Açıklığa kavuşturmalıydın.

"Lilly! Ella beni iki omzumdan tutarak sarstı. Aman Tanrım, bu kızın içinde biraz güç varmış. 'Anlamıyor musun? Bu senin düğünün. Senin düğünün!'

"Ee... evet, bundan birkaç kez bahsetmiştiniz zaten.

"O haklı, biliyorsun. Eve diğer tarafımda belirdi, gözleri büyük ve samimiydi. 'Eğer bu günü özel kılmazsan, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın.

'Biliyor musun, gerçekten yapacağımı sanmıyorum. Fazla bir şeye ihtiyacım yok, biliyorsun. I
-'

Lilly Linton! Ben senin en iyi arkadaşlarından biriyim ve eğer sana Hayatının geri kalanında bir şeyden pişmanlık duymak istiyorsan, gidip pişman olsan iyi edersin, anladın mı?

Bay Ambrose araya girmek için o anı seçti. 'Bayan Linton zeki ve bağımsız bir genç kadın. Süslü, pahalı bir düğüne ihtiyacı olduğuna inanmıyorsa, neden-'

"Sen...! Etrafında dönen Ella neredeyse parmağını ona saplayacaktı. "Sen hiç susmaz mısın?"

"Oh, öyle," dedim ona. "Sık sık."

Bay Ambrose soğukkanlılıkla, "Ama şimdi değil," diye devam etti. "Benimle Bayan Linton arasındaki evlilik ilişkisini resmileştirmek gibi küçük bir meseleyi bu kadar büyötmeye kararlıyken olmaz."

'Evlilik ilişkilerini resmileştirmek gibi küçük bir mesele mi? Tanrım! Sen imkansızsın! Keşke sana haddini bildirecek biri olsaydı!

Sanki sihirle çağrılmış gibi kapı çalındı. Bir an sonra kapı açıldı ve Leadfield, eklem iltihabı olan uşığımız, topallayarak odaya girdi.

Bayan Lillian? Ön kapıda iki bayan var.

..!

"Yoo-hoo!" Geniş geniş sırttan genç bir kadının yüzü belirdi uşanın omuzlarında. Simsiyah saçları, sert yüz hatları ve çok tanıdık bir çift deniz rengi gözü vardı. 'Bütün bu bağırış çağırış da neyin nesi? Kardeşim yine kendini rezil mi ediyor?"

Aile Zamanı

"Adaira! Ella ve Eve'in arasından sıyrılarak yeni gelene doğru koştum, onu Leadfield'in yanından geçirip odaya soktum ve kollarımı ona doladım. 'Gel buraya! Seni çok özledim!

'Ben de seni özledim! Ve çok endişelendim, biliyorsun. Sahte bir endişe ifadesi takınarak elini alnıma koydu. 'Akli durumun hakkında çok endişe verici söylentiler duydum. İnsanlar senin aklını kaçırdığını ve kardeşimle evlenmeyi kabul ettiğini söylüyor!

"Çok komik," dedi Bay Ambrose arkamda bir yerden, sesinden buz damlıyordu. "Gerçekten de çok komik.

Adaira ona gülümsedi. 'Bir espri anlayışı mı edindin? Vay, vay, mucizeler hiç bitmiyor. Peki Lilly, söyle bana, hangi çılgınlık seni o huysuz granit bloğa zincirlemek istemene neden oldu?

"Kim olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu Ella, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bir adım öne çıkarak, "şu kusursuz erkek zevkine sahip hanımefendi kim?

Adaira başını Bay Ambrose'a doğru salladı, tıpkı inatçı bir araba atına el hareketi yapar gibi. "Ben onun kız kardeşiyim.

"Ah. Ella onun omzunu sıvazladı. "Merak etme. Bunu sana karşı kullanmayacağım.

'Çok nazıksınız. Hatalarım söz konusu olduğunda bu kadar cömert davranan insanlarla pek sık karşılaşmıyorum.

"Siz ikiniz işinizi bitirdiniz mi? Bay Ambrose bir adım öne çıkarak ikisine buz gibi bir bakış fırlattı, onlar da bunu tamamen ve neşeyle görmezden geldiler. "Belki de elimizdeki konuya geri dönebiliriz?

"Hangisi? Adaira bir kaşını kaldırdı. "Hepinizin tartıştığını duydum ama ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ella burnunu çekti. "Sevgili kardeşine parasını ödemesi gereken düğünün planlarını gösterdim ve o-

Adaira bir elini kaldırdı. "Başka bir şey söyleme. Diğer zamanlarda çok sıcak ve tatlı olan gözleri Bay Ambrose'a odaklandığında sertleşti. "Rick?

"Evet?

'Belki de biraz konuşmalıyız. Sadece ikimiz.' 'Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. I-

"Oh, ama ben biliyorum. Parmak eklemlerini çatlatan Adaira onu ceketinin kuyruklarından yakaladı.

"Hey! Bu palto sadece on yıllık ve hala nane gibi!

"O zaman şimdi ağlamadan önce gelsen iyi olur, değil mi? Onu en yakın kapiya doğru çekerken tatlı bir sesle söyledi. "Kaldır kışını, kardeşim!

"Tamamen aşırı tepki veriyorsunuz. Ben sadece mantıklı ve tutumlu bir bütçe azaltma politikası izliyordum..."

Kapı arkalarından bir *gümbürtüyle* kapandı.

Eve ve Ella birbirlerine baktılar. "Şimdi ne olacak?

Sırıtarak kapiya en yakın sandalyeye yerleştim. "Şimdi anahtar deliğini dinleyerek eğleneceğiz.

'Lill! Bu tüm nezaket kurallarına aykırı olur ve-'

Kapının arkasından bir gümbürtü geldi ve ardından bir kadının etkileyici bir şekilde yükselen sesi kalın ahşaptan bile yarı duyulabilir hale geldi.

"O zaman belki de anahtar deliğine ihtiyacımız kalmayacak," diye ekledim neşeyle.

Eve ve Ella birbirlerine bir kez daha baktıktan sonra telaşla koşarak kapının yanına yanıma geldiler. Tam Gizlice Dinleme Görevi'ne başlamak üzereydik ki ön kapı bir kez daha açıldı ve nazik gözleriyle mükemmel uyum sağlayan soluk mavi bir elbise giymiş yaşlı bir kadının ince figürü ortaya çıktı.

"Bayan Linton!

Leydi Samantha!

Sıçrayarak ona doğru koştum. Tam reverans yapacaktım ki, beni nazikçe tuttu ve kucakladı.

"Oh, fiddlesticks! Bu formaliteleri unut, canım. Ne de olsa yakında aile olacağız. Güldü, gözleri parlıyordu. "Aile! Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Benim küçük Rick'im evleniyor! Bakışları benim üzerimdeydi. "Ve daha iyi bir kadın seçemezdi.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?

"Tabii ki biliyorum! Geçen yıl o size evlenme teklif etmeden ikiniz Battlewood'dan ayrıldığınızda yıkılmıştım!

Oh. Ona o zamanlar bana gerçekten evlenme teklif ettiğini ve benim onu reddettiğimi söylemeli miyim? Birden fazla mı?

Muhtemelen hayır.

'İkinizden bir şey çıkmayacağını düşündüğümde çok yıkılmıştım. Ama sonra ondan bir telgraf aldım ve....' Anelik sevincine engel olamayarak neşeli kıkırdamalara boğuldu.

"Gerçekten sana bir telgraf mı gönderdi? Kaşlarımı kaldırdım. 'Onlar her cümle için bir servete mal olmuyor mu?

"Evet, o yaptı! İşte burada!"

Çantasını karıştırarak özenle katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Sanki bir telgraf gibi değil de cennetten gelen nimetleri duyuran bir mektup gibi görünüyordu. Dikkatle açarak bana uzattı. Aşağı baktım ve okudum:

R.A., L.L. ile evlendi.

Onaylayarak başımı salladım. İşte benim adamım. Neden gelecek zaman gibi gereksiz saçmalıklarla uğraşalım ki? Dilbilgisi zaten can sıkıcı bir şey. Ve neden 'wed'den iki harf eksikken 'marry'i kullanalım ki?

Leydi Samantha telgrafı dikkatle yeniden katlayarak kalbine bastırdı. "Bunu aldığımda benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz!

Sırıttım. "Gözlerindeki hülyalı bakış bana bir iki ipucu veriyor. 'Aileden biri olacağını bildiğim için çok mutluyum, canım. Çok mutluyuz! Bizim ailemiz

seninle birlikte çok daha mutlu ve huzurlu bir yer olacak.

Tam o sırada, yakındaki bir kapının arkasından bir vazo sesi geldi ve ardından bir erkek çığlığı duyuldu.

"Neydi o? Leydi Samantha sordu.

"Yok bir şey. Ella aceleyle onun yoluna çıktı. "Bahar temizliği.

"Ah. Peki bu güzel genç bayan kim?"

'Leydi Samantha, küçük kız kardeşim Ella'yı tanıştırebilir miyim? Ella, bu Leydi Samantha Genevieve Ambrose, Markiz Ambrose.'

Ella, Tanrı onu korusun, mükemmel bir reverans yaptı. "Benim için bir zevk, Hanımefendileri.

"Ve bu da Eve, Leydim.

"Markiz. Eve de etekliği yere degecek kadar derin bir reverans yaptı. "Ne büyük bir onur.

"Hayır, lütfen! Marki onları yukarı çekti ve kucakladı. 'Sevgili Bayan Linton'ın herhangi bir arkadaşı ya da akrabasıyla tanışmak benim için bir zevktir. O kadar sevinçliyim ki, böyle bir günde formalitelerle uğraşamam. Ama söyleyin bana... oğlum nerede?"

Yakındaki kapının arkasından bir gürültü daha geldi. Ella ve Eve hızla birbirlerine yaklaşarak yolu kapattılar. "Şey... sadece bazı düğün hazırlıklarıyla ilgili planlarını gözden geçiriyor. Sanırım birisi

Bazı hususlara ilişkin görüşünü değiştirmesine yol açan bazı geçerli noktalar vardır.

Leydi Samantha'nın mutlu yüzü endişeyle gölgelendi. "Yani henüz bir mekâna karar vermediniz mi?"

Crash!

"Biz konuşurken konu tartışılıyor. Eve'in yüzü aydınlandı. 'Neden düğünü sizin malikanenizde yapmıyoruz, Leydim? Adı neydi? Battlewood mu? Eminim bu çok daha uygun olur. Orası hakkında duyduğum kadarıyla, fazlasıyla yeterli alanınız var.

Markiz'in yüzündeki hüznün bulutları karardı. Kalbime dokundu. "Var, ama...

Dudağını ısırarak konuşmasını sonlandırdı.

"Babası mı? Nazikçe sordum.

Başını salladı.

Ella ve Eve birbirlerine baktılar. "Peki ya babası?"

"Beni onaylamıyor," diye iç geçirdim. Hanımefendinin yüzünü buruşturmasından tahminimin doğru olduğunu anladım.

"O kötü bir adam değil," diye yalvardı elimi tutarak. 'O sadece... kendi bildiğini okuyor. Her şeyin onun istediği gibi olmayabileceğini görmesini sağlamak zor olabilir.

Ağzımın bir köşesi kıvrıldı ve elini güven verici bir şekilde sıktım. "Hm... şimdi bu neden tanıdık geliyor?"

Gülümsememe karşılık verdi. 'Bilmiyorum. Belki böyle birini tanıyorsundur?'

"Hm. Evet, kulağa biraz tanıdığım birini anımsatıyor.

Bağlantı kapısının arkasından donuk bir gümbürtü geldi, ardından bir hırıltı ve ardından ayak sesleri duyuldu.

'Ve sanırım tartışmasını yeni bitirdi. Kızlar?'

Komutum üzerine kenara çekilip yer açtılar. Bir an sonra kapı açıldı ve bitkin görünen Adaira ortaya çıktı.

"Pes ediyorum," diye soluyarak kapının pervazına yaslandı. 'Lilly, eğer o kalın kafalı cimriyle gerçekten evlenmek istiyorsan, sana en içten taziyelerimi sunuyorum! O adamın paradan vazgeçmesini sağlayacak *bir şey* var mı?"

"Ee... daha fazla para?"

"Bunun dışında!"

"Bildiğim kadarıyla hayır.

"Her şeyi denedin mi? Ella talep etti. "Sen-

'Her şeyi! Her şeyi denedim! Tanıdığım herkese bebeklik fotoğraflarını göstermekle bile tehdit ettim!

Eve'in rengi soldu. "Sen yapmadın!

"Ben yaptım! Elimizde onun henüz iki yaşında ve büyüme sürecinde olduğu sevimli küçük bir minyatürü var... inanmak için görmeniz gerekir.

Yüzümü buruşturdum. "Hatırlat da sana asla kötü davranmayayım. 'Ha! Sanki bir şey başarmışım gibi!

Başarısız oldum!"

Arkasından soğuk bir ses geldi: "Benimle paylaşmadığın bazı kuruntulara kapılmış gibisin," dedi. 'Bir düğünün kilisede olması gerektiği ya da yemek ve ikiden fazla konuk içermesi gerektiği fikri gibi.

D ö n e r e k parmağını sevgili kardeşine sapladı. "Ve sanırım sen de bunu papaz olmadan yapmayı tercih edersin, değil mi?

"Sence bu mümkün olabilir mi? Sesi ilgisini çekmiş gibiydi. "Nasıl?"

"Aargh! Sen... sen...!"

'Penny-pincher? Sümüklü küçük gelincik?' Ella önerdi.

"Teşekkür ederim! Kesinlikle!

Tam o sırada, sümüklü sansar kapıdan içeri girdi, onu hiç görmediğim kadar taş gibi, soğuk ve dokunulmaz görünüyordu. Leydi Samantha'ya doğru sertçe başını salladı.

"Ah. Anne.' Sertçe başını salladı. 'Görüyorum ki gelmişsin-'

"Ah, Ricky! İleriye doğru koşan Markiz kollarını oğluna doladı. Yani, yarısına kadar. Küçük kolları ancak bu kadar uzanabiliyordu. 'Senin adına çok ama çok mutluyum! Söyleyemiyorum bile...oh...'

"Anne! Sanki betonla kaplanmış ve kurumaya bırakılmış gibi kaskatı kesildi. "Kendini kontrol et!

"İstemiyorum! Evleneceksin ve mutlu olacaksın ve... ve... Senin adına çok mutluyum! BEN... BEN...'

'...göz sıvısı salgılamak zorunda mı? Derhal kes şunu! Kuyruklu ceketimin lekelenmesine izin vermeyeceğim.'

"Sen... sen...! Aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordu ve Bay Ambrose orada granitten bir sütun gibi kıpırdamadan duruyordu, ta ki gözleri benimkilerle buluşana kadar.

O gözlerde, deniz renginde bir fırtınanın döndüğünü ve derinlerde gerçekte neler olup bittiğini ele verdiğini gördüm.

Gülümsedim ve onu dürttüm.

Yavaşça, çok yavaşça kollarını kaldırdı ve annesine doladı, bu sırada sol küçük parmağı seğiriyordu. O kadar tereddütle hareket ediyordu ki, annesinin her an patlamak üzere olan bir bomba olduğunu düşünebilirdiniz.

Sık, diye mırıldandım. Yavaşça.

Gözlerini sonsuz derecede kısmıştı. Gözlerindeki kelimeleri sanki alnına yazılmış gibi net bir şekilde okuyabiliyordum. *Ben. Yapmam. Sarılmam. Sarılmam.*

Başımı eğdim. *Benimle yapıyorsun. Devam et.*

Çenesindeki kas bir kez seğirdikten sonra dikkatlice sıktı. Annesi sevinçten hıçkırıklara boğulurken, Adaira şaşkınlık, neşe ve hayranlık karışımı bir duyguyla onu izliyordu. Bana doğru uzanarak elimi sıktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Masumca başımı eğdim. "Ne için? Ben hiçbir şey yapmadım.

Sırıttı ve elimi tekrar sıktı.

Bir iki dakika sürdü ama sonunda Markiz göz sıvıları salgılamayı bırakacak kadar kendini toparlamayı başardı ve Bay Ambrose'un kollarından kurtuldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Başını eğdi, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. "Ne için? Sadece sizi selamlıyordum."

Ella ve Eve bana baktılar. Arkamda Adaira bir inilti çıkardı. "Yüce Tanrım. İkiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız. Seni zavallı kız.

Annesi bunu duydu. "Tabii ki öyleler! Sen ne düşünüyorsun?"

Adaira omuz silktili, hiç istifini bozmadan sıırıttı. "Hâlâ aklının başına geleceğini umuyordum.

Adaira Louise Jannet Melanie Georgette Ambrose! Bu tür yorumları kendinize sakladığınız için size teşekkür edeceğim. Git ve valizlerimizin içeri getirilmesini sağla!"

Adaira sıırıtarak odadan çıktı. Leydi Samantha bana döndü ve sanki her an kaçıp gideceğimden korkuyormuş gibi ellerimi tuttu.

"Onun konuşmasının seni rahatsız etmesine izin verme, canım. Oğlumdan daha iyi, daha güçlü, daha nazik, daha düşünceli bir adam bulamazsın. En azından bu kadar çabuk değil.

Arkasından bir yerlerden Bay Ambrose'un soğuk sesi geldi: "Ciro için teşekkürler anne," dedi.

"Benimle bu tonda konuşma, evlat! Arkasını dönerek ellerini kalçalarının üzerine koydu. 'Şimdi, senin bir kadının olmadığı hakkındaki bu saçmalık da ne?

"Düğün için bir yeriniz var mı?" "Var.

Gözlerini kırptırdı.

"Öyle mi?" "Evet.

Sonra da ona söyledi. Leydi Samantha'nın yüzü bir hayalet gibi bembeyaz oldu, sonra kırmızılaştı, sonra da hafifçe yeşile döndü.

Rikkard Ambrose! Cidden niyetin-' 'Niyetim var.

"Ama... ama... bu senin *düğünün*!

'Nedense herkes bu gerçeği bana tekrar etme ihtiyacı hissediyor. Bunun gayet farkındayım, anne.

"Ama Rikkard... Doğu Yakası...!

"Papazlarının etkileyici bir şekilde kabul edilebilir ücretleri var. "Hırsızları ve katilleri de öyle!

"Küçük bir kusur.

Gözlerindeki çaresizlikle Leydi Samantha ellerini ovuşturarak etrafında döndü. Yalvaran bebek mavisini gözler birimizden diğerine geçti.

'Lütfen! Hiçbiriniz bir şey yapamaz mısınız?"

Ella kederle başını salladı. "Zaten denedim.

Leydi Samantha'nın yalvaran bakışları Eve'in üzerindeydi. Arkadaşım ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Sanırım artık daha iyi biliyorum.

Ve sonra, geldi. Lanet olsun. Bunun olacağını biliyordum. Leydi Samantha'nın büyük, mavi, anaç gözleri üzerime dikildi.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık!

"Lilly... yapamayız... yapamazsın...

Koca bir çift kokuşmuş saçmalık! Bu haksızlıktı! Arkama yaslanıp düğün karmaşasının tadını uzaktan çıkarmaya o kadar kararlıydım ki. Açıkçası öyle ya da böyle umurumda değildi. Bir samanlığın çatısında bir horoz tarafından evlendirilebilirdik ve ben çılgınca mutlu olurdum. Ama Leydi Samantha'nın gözlerindeki o bakış... Bir şeyler istememe neden oldu. İstedığimi bile bilmediğim şeyler. Onun anaç gözlerinde yansıyan umutları, beyaz elbiselerin, güzel çiçeklerin, neşeli arkadaşların ve ailenin görüntülerini gördüm...

Saçmalık.

Bundan kaçış yoktu, değil mi?

"Pekâlâ. Leydi Samantha'nın omzunu sıvazlayarak yanından geçtim. 'Merak etmeyin, Hanımefendileri. Bu işi halledebilecek birini tanıyorum.

"Öyle mi?

"Evet? Dudaklarım kıvrılıp gülümseyerek Bay Ambrose'a doğru yürüdüm ve kolunu sıkıca tuttum. "Ben.

Ve böylece ürkmüş iş adamını bağlantı kapısına doğru çektim ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım.

Büyük Silahları Ortaya Çıkarmak

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Bay Ambrose bana doğru döndü. Yüzü her zamanki gibi ifadesiz kalsa da, o koyu, deniz rengi gözlerinde kısmen sorgulayıcı, kısmen meraklı ve en çok da meydan okuyan bir bakış vardı.

'Gerçekten beni bu etkinlik için fahiş miktarlarda para harcamaya ikna edebileceğini mi sanıyorsun? Büyük bir kiliseye, çiçeklere ve kim bilir kız kardeşinin o pembe, kabarık beyninde başka neler pişirdiğine?

Sözlerini elimin tersiyle ittim. "Seni buraya bunun hakkında konuşmak için çekmedim.

Gözlerini kırptırdı. "Yapmadın mı? Ama... anneme söylediklerinden sonra...'Anneni unut. O neyin gerçekten önemli olduğunu bilmez.

Sonuçta, oğlunun düğün gününde onu ağlatmanızın ne önemi var, yeter ki orada burada birkaç kuruş tasarruf edin.

Boğazını temizledi. "Evet, aynen öyle düşünüyorum.

Ciddiyetle başımı salladım. 'Yıllarca değer verilen, uzun süredir devam eden hayalleri bir anda yerle bir etsen ve bu sözde mutlu olayın anısını sonsuza dek lekelesen ne fark eder? Sonuçta ikimiz de biliyoruz ki önemli olan tek şey sonuç.

"Kesinlikle. Bu konudaki düşüncelerimizin örtüştüğünü duyduğuma sevindim, Bayan Linton.'

"Ben de öyleyim, ben de öyleyim.

'Peki... eğer sorun bu değilse, beni tam olarak neden buraya çektiniz?

'Şey...' Ona sevgiyle baktım. 'Sadece aklıma gelen küçük bir mesele var. Sakıncası yoksa seninle konuşmak istiyorum.

"Harcamaları içeriyor mu?"

"Hiçbir şekilde içermiyor.

"O zaman buyurun, devam edin.

"Şey..." Tatlı tatlı gülümseyerek ona doğru bir adım attım. "Düğünümüz hızla yaklaştığına ve yakında birlikte yaşayacağımıza göre, birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmeye başlamamız gerektiği aklıma geldi.

"Hm. İlk isimler?" Bana dikkatle baktı. "Tüm istediğinin bu olduğuna emin misin?

"Ah, evet. Özellikle kısaltılmış versiyonlarını kullanırsak hem daha uygun olur hem de zamandan tasarruf sağlarız. Peki, ne diyorsunuz?"

"Şey..." diye düşünerek çenesini okşadı. Uzun, zarif parmağının yontulmuş çenesini okşadığını görünce elimi uzatmak istedim ama kendimi sıkıca dizginledim.

Odaklan, Lilly. Leydi Samantha'yı düşün. Bu çok önemli!

"Hm. Parmağı bir kez daha yontulmuş çenesini okşadı ve sonra aniden başını salladı. 'Nasıl isterseniz. Kimse benim mantıksız bir insan olduğumu söyleyemez.

Evet. Çünkü onlar daha tek bir kelime bile edemedi Kerim'i onları öldürmesi için gönderirsiniz.

Hemen atıldım. "Yani kabul ediyorsun? Şimdi ilk isim bazında mıyız?"
'Olumlu.

Yüzüme bir sırıtma yayıldı. Saf, lezzetli, şeytani bir zevk sırıtışı. "Aynı fikirde olmana çok sevindim... *Dick.*

Dondu kaldı.

"Ne dedin sen?"

Parmak uçlarımda ayağa kalkarak yanağına bir öpücük kondurdum.

"Sadece adın, Dicky-Wicky.

"Bayan Linton?"

"Evet?"

"Bana bir kez daha böyle seslen ve... ve..."

Sessizlik.

Daha fazla sessizlik.

"Lanet olsun!"

"Nedir bu? Ne olduğunu gayet iyi bilmeme rağmen masumca sordum. Az önce evlenmek üzere olan bir adamın başına gelebilecek en kötü şeyin geldiğini fark etmişti: tehditleri tükenmişti.

Buz gibi gözler bana dikilmiş, küçük şeytani ruhumun özünü görüyordu.

"Ne istiyorsun?"

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Pardon? Ne demek istiyorsun, Dicky?" 'Bana öyle demeyi kes! Taleplerin nedir?"

"Madem bahsettiniz... Küçük bir şey var, sevgili Dicky-Wicky.

"Yemin ederim Bay Linton, eğer bu kelimeyi bir kez daha kullanırsanız...!"

Yanına yaklaşıarak nazik ve sevgi dolu bir elimle yüzünü okşadım. "Hangi kelime, benim sevgili Dicky-Dum-Dums'ım?

Elimin altında çok ama çok derin bir nefes aldığını hissedebiliyordum. Nefesini tutarak sıkılmış dişlerinin arasından, "Ne. Bu. Bu. Sen. İstiyorsun?

'Şey...' Yavaşça, bir parmağımı yanağından çenesine doğru okşadım ve doğrudan gözlerimin içine bakana kadar aşağı doğru ittim. "Dışarıda hoş bir hanım var, yanılmıyorsam senin akrabası, oğlunun güzel bir mekânda düğün yapmasını çok istiyor. "Güzel "in tanımını netleştiremediyse diye söylüyorum, İsviçre Ulusal Bankası'nın merkez kasasından bahsetmiyorum. Aklımda daha romantik bir şey var.

Kutup bakışları beni ölümcül bir buz parçası gibi delip geçti. "Beni zorlamaya mı çalışıyorsun?

"Evet, sanırım öyleyim. Ona gülümseyerek baktım ve burnunun ucuna dokundum. "En iyisinden öğrendim.

Güçlü eller aniden kollarımı kavradı ve beni en yakındaki duvara çarptı. Üzerimde yükselen Bay Ambrose, yontulmuş yüzünü aramızda sadece birkaç santim kalana kadar aşağı indirdi.

"Peki bu anlamsız şenlik için aklınızda tam olarak ne vardı?" diye sordu.

"Şey... bir kilise, kesinlikle. Ne kadar büyük olursa o kadar iyi. Tüm konuklar için ihtiyacımız olacak.

"Kaç misafir var?"

"Şey, en az beş-

Beş mi? Hm. Pahalı olacak ama sanırım size bu kadarını verebilirim'.

"-dozen.

"Ne?

Ona mutlu bir gelin gülümsemesi daha verdim. 'Ya da belki altı, kim bilir. Kendimi şenlikli hissediyorum. Ve ayakkabı kutusundan daha büyük bir yerde evlenmek güzel olurdu. Sence de öyle değil mi, Dicky-Wicky?'

"Sen...! Bay Ambrose hırlayarak ağzımı kendi ağzıyla mühürlemek için aşağı daldı. Öpüşü aç ve talepkârdı, sahip olduğum her şeyi ilgiyle alıyordu. Dudakları yakıcı bir kutup buzunu gibiydi, sıcak ve soğuk, yakıcı ve akıcı, beni hayal bile edemeyeceğim yerlere götürüyordu. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Ta ki gözleri ihtiyaçla parlayarak bana bakana kadar.

"Sen... beni mahvetmeyi mi planlıyorsun?

Yakalarından tutarak, dudaklarımız bir kez daha neredeyse birbirine değene kadar onu kendime çektim. "Tamamen. Ama düğün gecesini bekleyeceğim.

"Sen... benim küçük *Ifrit'im!*

Bir kez daha ağzımı aldı, sert, hızlı ve pişmanlık duymadan. Sonunda beni bıraktığında o kadar sarsılmışım ki, ne hakkında konuştuğumuzu neredeyse unutmuştum. Muhtemelen onun planı da buydu, sinsi şeytan!

"Eee? Sağlam, hareketsiz omuzlarına tutunarak fısıldadım. "Anlaştık mı?

Bir an sessizlik oldu. Ve bir tane daha.

Uzun bir tane.

Yanağındaki bir kas seğirdi. "Hayal ettiğiniz bu düğün..." "Evet?

"Abartılı olmak zorunda mı?

Zırhındaki çatlağın üzerine atladım. 'Hiç de değil! Anneni bilirsin. Şatafatı pek umursamaz. Tek istediği güzel bir şey. Anlamalı bir şey. Değer verdiği herkesin paylaşacağı mutlu bir şey.

Başını salladı. "Evet. O böyle tuhaftır.

'Düğünün Westminster Katedrali'nde ya da Yonderdingleshire'da güzel bir kır kilisesinde olması onun için fark etmez. Tek istediği sonsuza dek hatırlayabileceği güzel bir gün.

Ve biz de yapabiliriz.

O ana kadar şunu fark etmemiştim: Belki benim de küçük bir parçam bu tür bir düğün istiyordu. Belki de küçük bir parçam güzel elbiseler, çiçekler ve yakaladığım adamı tüm dünyaya göstermeyi hayal ediyordu.

Başımı eğdim.

Teşekkür ederim, Leydi Samantha. Teşekkür ederim.

'Hm...' Bay Ambrose derin düşüncelere dalmış bir halde parmağını çenesinde gezdirdi. Ona baktım, o taş gibi kafasında hangi düşüncelerin kıpırdadığını anlamaya çalışıyordum. 'Bir taşra kilisesi mi dediniz? Kırsal mı? Yosun kaplı, düzensiz renkli pencereleri ve süslemeleri olan? Bazı mantıksız insanların "pitoresk" diyebileceği türden mi?

"Evet! Evet, tam da bu olurdu. Başımı eğerek yüzünü okumaya çalıştım. Oxford Deşifre Edilmemiş Diller Sözlüğü'nü okumaya da çalışabilirdim.

"Büyüleyici bir papazla mı? Bize dans ederek eşlik edecek cemaat üyeleri? Tarlalardan bedava toplanacak bolca çiçek?"

"Kulağa harika geliyor. Ama büyük miktarda para harcamadan böyle bir yeri nasıl bulacaksın? Sanki bütün bir malikaneyi kiralamayı planlıyormuşsunuz gibi geliyor!

"Olamaz. Sağ elimi iki elinin arasına alarak bana doğru bir adım attı. 'Kiralamaya gerek yok. Kendi evime gidebiliriz.

Doğru duyup duymadığımdan emin olamadan ona baktım. "Bir malikaneniz var.

"Evet.

"Bir malikane. Taşrada, hizmetçileri, arazileri ve yaşamak, uyumak ve çalışmak dışında başka şeyler için gerçek odaları olan büyük bir malikane mi?

Soğuk, deniz rengi gözleri beni delip geçti. 'Elbette, Bayan Linton. Size evimin sorumluluğunu üstlenmenizi istediğimi söylemiştim, değil mi?

"Ben... Ben sadece Empire House'daki insanları kastettiğinizi düşünmüştüm. "Kastetmedim.

'Ama... Anlamıyorum! Neden sizin bir malikaneniz olsun ki?"

"Malikane bir İngiliz beyefendisi olmak için gerekli değil mi Bayan Linton?

'Şey, evet, ama...'

Ağzımı kapattım.

"Evet mi?

Tam da *'ama sen bir beyefendiden, bir uğur böceğinin gerçek bir hanımefendiden uzak olduğu kadar uzaksın'* demek üzereydim.

Bu iyi bir fikir olmayabilir.

"Ama malikaneler büyüktür! Devasa, pahalı taş yığınlarıdır, yapılarına ihtiyaç duymadığınız işleri yapan hizmetçilerle, binmeyeceğiniz atlarla, kullanmayacağınız arabalarla ve avlanmayacağınız tazılarla doludurlar! İnanın bana, biliyorum! Babam da bunlardan birine sahipti. O günlerden pek bir şey hatırlamıyor olabilirim, ama onu ayakta tutmak için ne kadar para harcadığından yakındığını hatırlıyorum.

İki omzunu da tam olarak yarım milimetre kaldırdı -Bay Rikkard Ambrose'un umursamaz bir omuz silkme versiyonu.

"Bunu kârlı hale getirmenin bir yolunu buldum. Ona şüpheli bir bakış fırlattım.

"Buldun mu?" "Gerçekten.

Bu tek kelime beni daha da meraklandırdı. Bana söylemediği bir şey vardı.

Her zaman bana söylemediği bir şeyler vardı. Herhangi bir insanla yapılan normal konuşmanın yüzde doksanı kadar. Ama bu sefer, bundan daha fazlası vardı.

"Ne saklıyorsunuz, Bay Ambrose, efendim?

"Saklanmak mı? Ben mi?" Bana öyle bir bakış attı ki... şey... pek de masum sayılmazdı. Granit ne masum ne de suçluydu. Sadece umurunda bile değildi. "Neden bahsediyorsunuz, Bayan Linton?

"Hm.

Ona kısık gözlerle baktım. Hâlâ tam olarak açık konuşmadığından emindim. Rikkard Ambrose'a ait bir malikane mi? Buranın nesi vardı? Dağılıyor muydu? Tavan arasına saklanmış deli bir eski sevgilisi mi vardı? Şey...belki. Yeterince kira öderse.

Zihnimde, belki de bazı gizli geçitleri ve Bay Ambrose'un kendisine karşı gelmeye cüret eden ya da kendisinden yardım isteyen herkesi tutsak ettiği bir yeraltı zindanı olan, unutulmaz güzellikte Gotik bir harabenin görüntüleri canlandı. Ya da belki de tüm parasını biriktirdiği ve ara sıra içinde yuvarlanıp 'Benim' diye bağırdığı derin, karanlık bir mağara vardı. Benim! Benim! Hepsi benim, mwahahaha!

Yine de uğursuz hayallerime rağmen... dayanamadım. 'Benim evim' sözlerini duyduğum anda, içimi yakıcı bir arzu kapladı.

Görmem gerekiyordu!

Neden olmasın? Yakında, sadece onun evi olmayacak. Bizim olacak. Bizim evimiz.

Bu baş döndürücü düşünce dizlerimin bükülmesine neden oldu.

"Eee? Bay Ambrose başını bana doğru eğerek meydan okuyan bir bakış attı. "Ne diyorsunuz, Bayan Linton?

Bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Ben gidelim derim!

Birkaç dakika sonra Bay Ambrose ve ben salona geri döndüğümüzde herkesin gözü üzerimizdeydi. Adaira'nın gözleri birleşmiş ellerimizi buldu ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Bay Ambrose, "Yüzündeki o sırtışı sil," diye emretti.

Özür dilerim. Temizlik konusunda hiç iyi olamadım. Peki... seninle konuştu mu?"

"Hiçbir kadın beni etkileyemez!"

"Hayır, tabii ki hayır. Adaira'nın gözleri dans ediyordu.

Bununla birlikte, kabul edilebilir bir uzlaşmaya vardık.

Hızlı ve kesin kelimelerle planımızı açıkladı. Ella ona şüpheyile baktı. 'Peki bahsettiğin bu yerin, bu malikânenin bir kilisesi var mı? Gerçek bir kilise, mihrabı, sıraları, orgu ve her şeyi olan?

"Evet.

"Peki ev tüm konuklara yetecek kadar büyük mü?

'Yeterince büyük. Battlewood'dan daha büyük.'

Başımı çevirip ona baktım. Battlewood'dan daha mı büyük? Burası ne tür korkunç derecede görkemli bir yerdi? Ve pahalı olan her şey adına, Bay Ambrose burayı satın alacak kadar parayı nereden bulmuştu? En önemlisi, neden alsın ki? Burada şüpheli bir şeyler kokuyordu.

Ancak Leydi Samantha ne somon ne de köpekbalığı kokusu alıyor gibiydi. O kadar gururlu ve mutlu görünüyordu ki tek kelime etmeye dilim varmadı.

"Yarın yola çıkabilir miyiz?" diye sordu, gözlerinde parlayan bir hevesle. Elime bir bakış attı ve eğer yanında bir evlilik yüzüğü olsaydı, o anda yüzük parmağıma bir tane sıkıştıracağı izlenimine kapıldım. 'Ya da belki bugün? Eminim Canterbury Başpiskoposu'ndan özel bir ruhsat alabilirim ve siz ikiniz adresinde evlenebilirsiniz-'[\[12\]](#)

"Hayır.

"Ama-

'Özel bir lisans yok anne. Bunların ne kadar tuttuğu hakkında bir fikrin var mı?

"Ödemeyi seve seve yaparım-

'Hayır. Özel bir ruhsatın bize hiçbir faydası olmaz. Ruhsatımız olsun ya da olmasın, malikânemdeki personelin evi açıp gelişimize hazırlamak için birkaç güne ihtiyacı olacak. Özellikle de,' dedi bana bir bakış fırlatarak, 'eğer gelinim bu saçma sapan *misafir* isteme fikrinde ısrar ederse.

Karşılık vermek yerine ona gülümsedim ve yanağına dokundum. "Kesinlikle. Bütün arkadaşlarımı düğünümde görmek istiyorum. Tüm dünyanın seninle evlenebildiğim için ne kadar şanslı bir kız olduğumu görmesini istiyorum.

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Arka planda bir yerlerden bir kadın korosu 'Awwws' diye seslendi.

Peki, ne biliyorsun? Şeytani kibarlık saldırılarını daha sık denemeliyim.

"Bir hafta! Leydi Samantha zayıflığını hissederek teklif

etti. Bay Ambrose boğazını temizledi.

"İki ay," diye karşılık verdi.

"Bir buçuk hafta.

"Altı hafta.

"İki.

"Beş.

Sırtarak ikisini izledim. Bay Rikkard Ambrose'un ilk kez yukarı doğru pazarlık yapmaya çalıştığını büyük bir kesinlikle söyleyebilirim.

"Üç.

Dört. Son teklifim anne. Kabul et ya da etme.'

Leydi Samantha tereddüt etti ve bana bir kez daha özlem dolu, anaç bir bakış fırlattı. Beni kaçırmaya ve dolunayın ışığı altında doğaçlama bir düğün yapmaya gelme ihtimaline karşı geceleri pencerelerimi kilitlemek zorunda kalacağıma karar verdim.

"Hadi ama anne. Adaira, Markiz'in kaburgalarını dürttü. 'Yarın uyanıp kaçmaya karar verecek değil ya! Ayrıca, dört hafta bize hazırlanmak için bolca zaman verecek. Gerçek düğünden önce yapılacak çok şey var.

Leydi Samantha parladı. "Doğru ya! Elbiseler, çiçekler, davetiyeler var..."

"Aynen öyle. Adaira, Ella ve Eve'e gülümsedi. "Yarından sonraki gün hep birlikte elbise alışverişine çıkmalıyız.

Ella gülümsedi. "Kulağa harika geliyor!

Başımı salladım. "Neden olmasın? Kulağa ilginç geliyor-'

"Yarından sonraki gün imkânsız," diye sözümü kesti Bay Ambrose. 'O hafta içi bir gün. Bayan Linton hafta içi meşguldür.

Odadaki tüm kadınların gözleri ona çevrildi.

"Meşgul müsün? Adaira masumca gözlerini kırıştıtararak ağabeyine baktı.

"Henüz evlenmemiş bir hanım hafta boyunca ne ile meşgul olabilir ki sevgili kardeşim?

Ona öyle bir bakış fırlattı ki, öldürmese bile en azından ipotek edip haczedebilir ve borçlular hapishanesine atabilirdi.

"Evet, ne? Ella talep etti, normalde çok masum olan gözleri şüpheyile kısılmıştı.

"Eminim sevgili kardeşim yanlış söylemiştir," dedi Adaira'nın gülümsemesi genişleyerek. 'Eminim Bayan Linton'ı bizimle çıkmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktur. Ne de olsa iş günlerinde sadece erkekler meşgul olur ve Bayan Linton kesinlikle erkek değil. Haksız mıyım, kardeşim?"

Sessizlik.

Uzun, tüyler ürpertici bir kutup sessizliği.

Sonunda.

"Evet," dedi Bay Ambrose sıkılmış dişlerinin arasından.

'Ve eminim ödemeyi seve seve yaparsınız...'

Başka bir sessizlik. Daha da uzun bir sessizlik.

"Ben... yüzde otuzunu ödemekten mutluluk duyarım-"

"Ah? Adaira bir parmağını kaldırdı.

"- yarınki tüm alışverişleriniz için.

'İşte böyle! O kadar da zor değilmiş, değil mi? Yanağını okşayarak elimden tuttu ve beni odadan çıkarmaya başladı. 'Gelin millet, yapacak işlerimiz var! Birkaç gün sonra görüşürüz, sevgili kardeşim!

Ama odadan çıkarılıp omzumun üzerinden ona doğru bir bakış fırlattığımda, karanlık, deniz rengi gözleriyle karşılaştım ve onu bundan çok daha önce göreceğimi biliyordum. Ve onu gördüğümde, bedelini ödeyecektim.

Sırıttım.

Devam edin, efendim!

Sabır ve Kopmayan Uzunlar için Dua Ediyoruz

Ertesi sabah Empire House'a girdiğimde Sallow Face'i üstü örtülü duvarın önünde kocaman bir sırtıyla dururken gördüğümde, bu işin içinde olduğumu anladım. Büyük brandanın arkasındaki seslerin kesildiğini fark ettim ve tek değişiklik bu değildi. Merdivene açılan kapı tahta bir barikatla kapatılmıştı ve tüm ofis personeli toplanmış bekliyordu.

Başka bir deyişle, çalışmıyor.

Bay Rikkard Ambrose'un ofisinde.

Uh-oh. Bu iyi bir şey olamaz.

Tam o sırada, cimriler kralı yakındaki bir kapıdan çıktı ve hemen ardından Karim geldi. Büyük Muhammed'in yüz ifadesi endişemi tam olarak gidermedi.

"Karim? Fısıldadım. "Karim, neler oluyor?"

"*Sahibimiz* ofis işlemlerini hızlandırmak istiyor," diye cevap verdi, "*Dikkat!*" demek için kullanılabilecek bir sesle. *Ölümümüz yakın!* "Ayakların hızlı mı?"

'Şey...belki. Bilmiyorum.'

'O zaman dua etsen iyi olur. *Allah* uzunlarınızı korusun.' Bu da ne demek oluyor? Neler oluyordu?"

"Ah! Beni gören Bay Ambrose bir adım öne çıktı. 'Geldiniz, Bay Linton. Yeterli. Açılış için tam zamanında.'

"Açmak mı? Geriye doğru temkinli bir adım attım. "Neyin açılışı?"

'En yeni teknolojik yenilik, elbette. Bu ofisin çalışma yöntemlerinin demode olmaya başladığı sonucuna vardım. Eğer ödeme gücümüzü korumak istiyorsak en son teknolojik gelişmelere ayak uydurmamız.

"Yani başka bir deyişle, çalışanlarınıza işkence etmenin yeni yollarını buldunuz.

"İşkence mi? Bana soğukkanlılıkla baktı. "Kesinlikle hayır. Çalışanlarıma asla işkence etmem.

"Gerçekten mi, efendim?"

Gerçekten de. İşkence insanı aciz bırakır. Aciz insanlar çalışamaz.

"Ah. Başımı salladım. "Elbette. Tanrım, bu çok açık olmalıydı. Yani...' Kapalı duvarı ve celladın 'Pekâlâ, sıradaki hanginiz?' diye bağırmasından hemen sonra idam edilen bir kalabalık gibi etrafta dikilen endişeli çalışanları inceledim.

Boğazımı temizledim. "Tam olarak neden herkesi buraya çağırdınız?

'Ofis teknolojisindeki en son yenilikleri göstermek için. Bununla, en az kayıpla muazzam miktarda zaman ve para tasarrufu yapabileceğiz.

"Minimal... *ne?*

Duymamış gibi görünerek, sırttan Solgun Surat'ın yanından geçip brandaya doğru yürüdü. "Beyler, işte..." Uzanarak brandayı tuttu ve sertçe çekti. '*...asansör!*

Sessizlik.

Ve soğuk bir tür değil. Daha ziyade...

kafası karışık. Kafası çok karışık.

Böyle hissedenler sadece meslektaşlarım değildi. Elly Garsonu denen şeye baktım, kaşlarım şaşkınlıktan çatılmıştı. Bir garsonla hiçbir benzerliği yoktu. Duvara açılmış ve içinden metal bir kabinin görüldüğü bir açıklıktan başka bir şey gibi görünmüyordu. Kabin salona doğru açıktı ve diğer tüm yönlerde sağlam metal duvarlar vardı. Hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Bu da neydi böyle...?

Etrafımdan gürültülü bir alkış koptu. Bay Ambrose'un çalışanları tezahürat yapıyor, alkışlıyor ve çeşitli şapkaları havaya fırlatıyorlardı. En yakın tezgâhtara doğru eğildim.

"Yani... bu şeyin ne yaptığını biliyor musun?

"Hiçbir ipucu yok!" diye tısladı. 'Alkış! Alkışlayın!'

Ben alkışlamadım. Bay Rikkard Ambrose'un el çarpışmaları yoluyla gereksiz ses üretiminden etkileneceğinden şüpheliydim. Bunun yerine öne çıktım ve pişman olacağımı bildiğim soruyu yüksek sesle ve net bir şekilde sordum.

"Ne işe yarıyor?

Ve ne yaparsa yapsın, beni pes ettirmeyecek!

Bay Ambrose başını eğdi.

"Basit, Bay Linton. Duvardaki bir deliğe uzanarak bir şeyi çekti. Gizli bir kola benziyordu. "Bunu yapıyor.

Metalin gıcirtısı koridorda yankılandı. Taşın altındaki derin bir yerden bir tıkırtı geldi ve bir an sonra metal kabin çalışmaya başladı

yukarı doğru hareket ediyor. Ve daha hızlı. Ve daha hızlı. Çok geçmeden, duvarın içinde yarı yarıya kayboldu. Hayır... duvarın değil, fark ettim. Daha ziyade, brandanın arkasına inşa edilmiş bir şafta girdi, Tanrı bilir nereye kadar. Tanrı ve Bay Ambrose. Gözlerim yükseldi, yükseldi ve salonun tepesine kadar yükseldi. Branda tekrar ne kadar yukarıya uzanıyordu? Hatırlayamadım.

Ama... Bu lanet şeyin ne işe yaradığını hâlâ bilmiyordum. Yukarı doğru hareket eden metal bir kabin mi? Bir şey olmadığı sürece ne işe yarardı ki?

Ancak o zaman ilkinin arkasında yükselen bir sonraki metal kabini fark ettim. Sonra bir başkası geldi ve bir başkası. Ve parlak metal bölmelerin hemen yanında, duvardaki başka bir açıklıkta, daha fazla metal kutu aşağıya doğru vızıldıyor, sadece yüksek bir metal sesiyle dönüyor ve bir dakika sonra diğer tarafta tekrar yükseliyordu.

"Eee? Bay Ambrose bir adım öne çıkarak bana baktı. Nefis kutup gözlerindeki parıltı bana dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu.

Ama nedenini anlayamadım. Görebildiğim kadarıyla, bu harikaydı! Gerçekten harikaydı! Bir kez olsun etkilendim, hem de kötü anlamda değil. Bay Ambrose gerçekten iyi bir şey mi yapmıştı? Elbette bu şey ona zaman kazandıracaktı ama cimrilerin efendisi ilk kez çalışanlarına da fayda sağlayacak bir şey yapmış görünüyordu. Bu dahiyane icat sayesinde artık bitmek bilmeyen merdivenlerden inip çıkmak zorunda kalmayacaklar, bunun yerine asansörde bir iki dakika dinlenebileceklerdi. Bu, bir bakıma, gerçekten çok güzeldi.

Bu yüzden tabii ki hemen şüphelendim.

"İlgi çekici. Gözlerimi hafifçe kısarak makineye yaklaştım ve müthiş bir hızla vızıldayarak geçen metal kabinlere baktım.

"Öyle mi düşünüyorsunuz, Bay Linton?

'Oh evet! İlk kez denemek için sabırsızlanıyorum.

Bay Ambrose'un arkasında Karim nedense bir eliyle yüzünü kapatmıştı. Ona kaşlarımı çattım, sonra Bay Ambrose'a baktım.

"Peki, binmek için onu nasıl durdurabiliriz?

Bay Ambrose başını eğerek bana doğru baktı. "Biri değil. Donup kaldım.

"Ne?

Seyirciler arasındaki birkaç memur bayıldı. Üç kişi çıkışa doğru kaçtı. Bay Ambrose onlara aldırış etmedi, dikkatini tamamen bana odakladı.

"Sanırım oldukça sesli konuştum, Bay Linton. 'Ama... ama... insanlardan bunu bekleyemezsiniz-'

Gözlerimin önünde metal kabinlerin vızıldayan zincirine adım attığımda sözümü kestim. Mide bulandırıcı bir *gümbürtü* duyuldu. Sıra sıra konteynırların görüş alanımdan çıkmasını dehşetle izledim, daha yükseğe, daha yükseğe ve-

"Ne diyordunuz, Bay Linton?"

"Wwaaah!"

Etrafımda döndüm! İşte oradaydı! Bay Rikkard Ambrose hemen arkamdaydı, aşağıya doğru inen konteyner bacasından henüz çıkmıştı.

Tökezleyerek geri çekildim, titreyen bir parmak kaldırdım.

"Sen... sen...!" "...zeki bir işadamı mısın?"

'...delisin! Tamamen aklını kaçırmışsın! Bu şey birinin uzuvlarını kesebilir!'

'Son derece uzak bir ihtimal. En sağlam kabinlere sahip en yeni modeli satın aldım ve bu modelde uzuv kopması vakaları en aza indirildi.

"Yani *gerçekten oldu* mu?" "Nadiren.

Bay Ambrose'u gözümün önünden ayırmadan, toplanmış çalışanların arasında duran Bay Stone'a doğru eğildim. Yüzündeki solgunluğa bakılırsa, Bay Ambrose'un en yeni yeniliği hakkında hepimizden biraz daha fazla şey biliyordu.

"Nadiren" tam olarak ne kadar sık? Tısladım.

Bay Stone yutkundu. "Peki, şöyle anlatayım, Bay Linton. Bu tür asansörlere ne dendiğini biliyor musunuz?"

"İki dakika önce böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum!"

"Adı paternoster asansörü. Paternoster, Lord's Prayer'ın eski Latince versiyonu gibi mi?"

"Evet?"

"Üreticiler bunun nedeninin metal kapların tıpkı Katoliklerin dua ederken kullandıkları boncuklar gibi bir ipe dizilmiş boncuklar gibi dizilmesi olduğunu söylüyor. Onlara sürekli binmek zorunda olan maden işçilerinin bu ismin kökeni konusunda biraz daha farklı bir açıklaması var. Çoğu çok hızlı bir şekilde çok dindar insanlar haline geldi ve dua etmek için çok zaman harcıyorlar'.

Karım, Bay Ambrose'un arkasında gözleri kapalı, avuç içleri göğe bakar şekilde durmuş, dudakları sessizce kıpırdıyordu. Görünüşe göre, çoktan

Madencilerin örneğini kendi yöntemleriyle takip eden .^[13]

"Elbette," dedi Bay Ambrose, yüzünde bu tür duyguları göstermenin bir yolu olsaydı masumiyet olarak algılanabilecek bir ifadeyle ellerini açarak, "kimseyi bu yeniliği kullanmaya zorlamam.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yapmaz mıydınız, efendim?

"Tabii ki hayır. Gözlerime baktı ve gözlerinde şeytanın soğuk ışıltısını görebiliyordum. 'Kullanmak istemeyenler resepsiyonda Bay Pearson'a istifalarını sunmakta serbesttir. Maaşlarından sadece bugünün ücreti kesilecektir. Başka bir kariyer yapmayı seçen hiç kimseye engel olmayacağım. Sonuçta, kim bilir, belki de bu ofiste çalışmaktan çok daha ilginç ve uygun seçenekler vardır.

Ha! Bu hoşuna giderdi, değil mi?

Ve görünüşe göre birkaç kişi daha kaçtı. Arkamdan, daha fazla insan salondan kaçarken koşuşturan ayakların sesini duydum. Korkaklar! Onlara günlerini gösterecektim! Ve en çok da ona!

İleri doğru adım atarak Bay Rikkard Ambrose'un tam karşısına geçtim ve gözlerimi ona diktim. Bakışlarımız, etrafımızdaki havayı çatırdatan bir yoğunlukla buluştu ve bu sadece düşmanlıkla ilgili değildi. Hiç de değil. İçimde tanıdık bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim ve ensesinden tutup onu aşağı çekerek salonu ateşe verecek bir öpücük kondurma isteğime karşı koymak zorunda kaldım.

"Evet, Bay Linton? Yüce bir kibir, güzel yüzünün her çizgisine işlemiştii. Bir elini kaldırarak Bay Pearson'ın masasını işaret etti. Görevimden istifa etmem gereken yeri. "Ne bekliyorsunuz?

"Çok haklısın. Başımı salladım, onun rahatladığını gördüm ve sonra ona gülümsedim. "Yapacak işlerim var. Ve yanından geçip paternoster'a doğru yürüdüm.

Ne yapıyorsun? Bay Linton, sakın-!"

Sözlerinin geri kalanı makinelerin gürültüsü arasında kayboldu. Bana doğru yürüyen öfkeli iş adamına el sallamak için son bir kez döndüm, sonra atladım ve bir sonraki metal konteynere indim. Bunu başarabilirdim!

'Ouff! Argh!'

Saçmalık! Bunu yapamam! Bunu yapamam!

Bu his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve bir daha asla hissetmek istemeyeceğim bir şeydi. Sanki midem ayak tırnaklarımın arasından çekilip çıkarılıyordu.

Belki bu uzun sürmez. Lütfen sürmesine izin verme! Kahvaltımı olduğu yerde, midemin içinde seviyorum, teşekkürler!

Kendimi kabinin metal duvarına yaslayarak, kuyunun duvarlarının müthiş bir hızla geçip gitmesini izledim. Lanet olası, her şeye burnunu sokan cimri Ambrose! Neden beni olduğum gibi kabul edemiyordu? Evde kalmamı mı istiyordu? Güvende olmamı mı istiyordu? Bunu yapmanın yolunun bu olmadığını tahmin ediyorum! Bunu gözlerinde görmüştüm. Bu cehennem makinesine girmemi hiç beklemiyordu. Bir sürü ofis karıncası mı? Elbette. Sorun değil. Bay Ambrose'un onlar yüzünden uykusunun kaçtığından şüpheliyim. Uykunuzun kaçması için önce uyumak için zaman harcamanız gerekirdi. Ama ben?

Bu alete bindiğimde yüzündeki ifadeyi görmüştüm.

Beni gerçekten seviyor.

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Yoksa midem mi? Oh Tanrım! Nnng! Mmm! Kusmak yasak!

Üzerimdeki metal şingirtısı gittikçe daha yüksek sesle duyulmaya başladı. Kuyunun tepesine yaklaşıyor olmalıydım. Bu da şu soruyu gündeme getirdi: Zamanında inmeyip kabinde kalanlara tam olarak ne oluyordu? Metal kutu aşağıya doğru yolculuğu için ters döndüğünde yolcuların bir çingiraktaki pirinç taneleri gibi etrafa savrulmasını önleyen bir tür güvenlik mekanizması var mıydı?

Ne düşünüyorsun, Lilly? Bahsettiğin kişi Bay Rikkard Ambrose. Güvenlik mekanizmaları için bolca para harcıyor mu?

Saçmalık.

Gerilerek bulanık tuğlalara doğru ilerledim ve doğru anı bekledim. Kabinin hareket etme hızına bakılırsa fazla zamanım yoktu. Her an. Her an...

Şimdi!

Önümde bir ışık parlaması belirdi. Kendimi ileri attım ve metal konteyner şafta doğru kayarak fırsat penceremi ve neredeyse onunla birlikte ayak parmaklarımı koparmadan hemen önce paternosterden dışarı tökezledim.

'Cennetteki Babamız, adın kutsal kılınsın. Senin egemenliğin gelsin. Senin iraden gerçekleşsin ve gerisini hatırlamıyorum ama teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Nefes nefese en yakın duvara yaslandım. O cehennem makinesinin adını nasıl aldığını şimdi kesinlikle anlıyordum. Dizlerimin üzerine çöküp kurtuluşum için gerçekten inanmadığım Tanrı'ya şükretme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Arkamdan metalik bir tıkırtı duydum ve... bunlar ayak sesleri miydi? Lanet olsun, Bay Rikkard Ambrose o şeyin içine talihsiz bir ruh daha mı göndermişti? Etrafımda dönerek hızla ilerledim ve sonra donup kaldım.

Bay Rikkard Ambrose paternoster'dan çıktı, gözleri buz gibiydi, adımları kararlıydı ve doğruca bana doğru geliyordu. Tek bir kelime bile edemeden beni ensemden tutup kendine doğru çekti ve mengene gibi sarıldı. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve neredeyse dizlerimin bükülmesine neden olacak bir şevkle dudaklarımı yalayıp yuttu.

"Asla. Bir daha asla. Kelimeler ağzımdan hırıltıyla çıkıyordu. "Beni duyuyor musunuz, Bay Linton? Bir daha asla. Asla. Bir daha asla.

"Ne? Bir kaşımı kaldırdım. "İşe mi gidiyorsun?

Boğazından bir hırıltı daha çıktı ve beni geriye iterek duvara yapıştırdı.

"Bir daha asla. Beni duyuyor musun? O şeyi bir daha asla kullanmayacaksın." "Kurduğun şeyi mi kastediyorsun?

"Bu çok tehlikeli!

"Söylemiyorsun. Ne kadar dahice bir çıkarım." "Beni duydunuz mu, Bay Linton? Bu işe karışma!"

Korkarım yapamam. Ne de olsa burada çalışıyorum. Bu da demek oluyor ki hızınızı biraz düşürseniz iyi olur, öyle değil mi?

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bana şantaj yapabileceğini mi düşünüyorsun?" "Geçen sefer çok işe yaradı, ben de neden olmasın diye düşündüm.

"Sen... seni çileden çıkaran, imkansız...!"

"Eşsiz, çekici ve sevimli olduğunu unuttun.

Bir anda tekrar üzerime atladı, başka bir kelime söylememe izin vermedi. Dudakları nihayet beni bıraktığında gözlerine baktım ve orada buz gibi bir kararlılık gördüm.

'O ölüm tuzağına bir daha asla adım atmayacaksın. Duydun mu?'

'Yapamam. Bir şekilde buraya çıkmam gerekecek' dedi. Ona masumca göz kırptım. "Adını anmak istemediğim zeki bir adam merdivenleri kapattığından beri.

Gözlerimin içine bakarken çenesi sessizce çalışıyordu. Sonunda başını salladı.

"Paternoster'ın hızı yarıya düşecek. "Çok teşekkür ederim.

"Ama sakın bunu tembellik için bir bahane olarak kullanmaya cüret etme! "Aklımın ucundan bile geçmez, efendim.

"Yeterli.

Burnunun ucuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Aferin. O kadar da zor değilmiş, değil mi?

Gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. "Bana patronluk mu taslıyorsunuz, Bay Linton?

"Tabii ki hayır. Uzanıp yanağını okşadım. 'Ben bir kadını. Seni matronize ediyorum. Bu çok daha eğlenceli, inan bana.

Elleri yakalarımın etrafında sıkılaştı, beni kaçınılmaz bir şekilde tuttu - sonra aniden gevşedi. Başını sallayarak geri çekildi. Soğuk gözleri mükemmel, kara kaşlarının altından beni inceledi.

"Bu tur size gidiyor, Bay Linton.

Bir kaşımı kaldırdım. 'Sadece bu tur mu? Yani henüz pes etmedin mi? Gözlerinin derinliklerinde şimşekler çaktı. "Ben asla pes etmem, Bay Linton.

Düğünden önce hala zaman var. Bugünün zaferi sana ait olabilir, ama yarınki benim olacak.

"Olmayacağından oldukça eminim.

"Öyle mi?" Bana doğru bir adım daha attı, duruşunda lezzetli bir tehdit vardı. 'Beni bu oyunda yenebileceğinden çok eminsin, değil mi?

"Hayır, o değil. Cebimden iş takvimimi çıkarıp açtım. 'Sadece yarın, eğer doğru hatırlıyorsam....ah, evet. Yarın kaçınılmaz olarak alıkonulacağım.

Gözaltına mı alındın? Sen benim çalışanımsın! Ne zaman ve nereye gideceğini ben söylerim!" 'Gerçekten mi? Gülümsedim. 'Peki, annene açıklayabilirsin

ve kız kardeşim. Elbette, bizimle elbise alışverişine gelebilirsin. Eminim annen sana uygun bir şeyler seçme fırsatına bayılacaktır, özellikle de yeni bir frak, çünkü giydiğin bu eski şey kesinlikle bir düğün için uygun değil ve... Bay Ambrose? Bay Ambrose, nereye gidiyorsunuz efendim? Koşmanıza gerek yok!"

Shopping Shenanigans

'Size eşlik etmemi istediğinizden emin misiniz? Tam olarak emin değilim... Yani... belki de amcanı bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalıyım...'

"Oh, fiddlesticks. Muhasebe defterini yanınıza almadığınız sürece gittiğinizi asla fark etmez'.

'Ehem. Olabilir, ama, ama yine de...'

"Oh, lütfen, teyze. Ona en güzel bakışlarımı atarak gözlerimi kırptırdım. "Sen benim anneme en yakın şeysin. *Çünkü ailemdeki diğer tüm adaylar ayaklarımın altında çürüyor.* "Bunu sensiz yapmayı hayal bile edemezdim. Ayrıca, her zaman iyi bir evlilik yapmamı istediğini söylemedin mi? Bana bakacak varlıklı, iyi yetişmiş bir adam bulmam gerektiğini söylemiyor muydun? Artık buldum. Bana öyle geliyor ki en derin dileklerin gerçekleşiyor.

"Şey... ehem..." Brank Teyze duraksadı. Bunu söylemişti. Tekrar tekrar. Yüksek sesle. Ve şimdi gerçekleşmişti. Tek sorun, hayallerinde her zaman mucizevi bir şekilde zavallı, umutsuz küçük benim için bir şövalye ya da albayla evlilik ayarlamayı başaran *kişinin kendisi olmasıydı.* Sonra da önümüzdeki yirmi yıl boyunca kına yakacak ve bu hikayeyi tüm arkadaşlarıyla paylaşacak, bana üstünlük taslayacaktı.

Ancak şimdi, gidip bir şekilde kendime bir koca bulmuştum. Üstelik halamın hayal bile edemeyeceği kadar zengin ve sosyal merdivenin üst basamaklarında olan bir koca. Ve en kötüsü de bunu nasıl yaptığıma dair hala hiçbir fikri olmamasıydı!

Sempati duydum. Gerçekten anladım. İki saniye kadar. Sonra tatlı intikamımı alma işime geri döndüm.

"Lütfen. Kirpiklerimi tekrar kırptırarak kemikli elini elime aldım. "Bunu sensiz yapamazdım.

Her şeyden önce, mağdurun orada bulunması gerekir.

'Şey, eğer böyle söylersen...'

"Mükemmel! Hadi gidelim. Diğerleri bizi bekliyor olacak. Brank Teyze gözlerini kırptırdı. "Diğerleri mi?

'Oh evet, elbette. Bundan bahsetmemiş miydim? Bir başka masum kirpik fırlatma turu. Vay canına, vuruşlarda iyiydim. Belki de yerel bir kriket takımı için denemeler yapmalıyım.^[14] "Ayrılmadan önce birkaç arkadaşla buluşacağız ve-

Tam o anda, ön kapı zilinin sesi evin içinde yankılandı.

'Oh, onlar olmalı. Onları içeri alayım mı?'

Teyzem homurdandı. 'Arkadaşların, ha? Etrafında ne tür "arkadaşlar" olduğunu biliyorum, Lillian Linton. O arkadaşlarının sık sık gideceğimiz yüksek sınıf moda kuruluşlarında uslu durabileceklerinden emin misin?'

"Oh, oldukça eminim.

"Pekâlâ o zaman. Bırakın girsinler.'

Kapıyı açtım ve geniş bir gülümsemeyle dışarıda bekleyen iki bayana işaret ettim. 'İçeri gelin, içeri gelin! Hanımefendileri, size teyzem Bayan Hester Mahulda Brank'ı takdim edebilir miyim? Teyze, size niyetimin kız kardeşi Leydi Adaira Louise Jannet Melanie Georgette Ambrose ve annesi Leydi Samantha Genevieve Ambrose, Markiz Ambrose'u takdim etmekten memnuniyet duyarım.

İki hanımefendi mükemmel bir duruşla reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Brank," dedi Markiz. 'Sizinle tanışmayı çok istiyordum. Bana yeğeninizi nasıl bu kadar harika, sıcak, iyi huylu bir genç hanım olarak yetiştirdiğinizi anlatmalısınız.

"Wrx," dedi teyzem.

Dirseğimle onu dürttüm, bunun üzerine refleksleri devreye girdi ve sallantılı bir reverans yapmayı başardı.

"Çok ilginç," diye başını salladı Adaira, gözlerinde küçük bir şeytan dans ediyordu. 'Söylemeliyim ki wrx ebeveynlik yöntemini daha önce duymamıştım. Bunu gelecekteki çocuklarım üzerinde denemeliyim.

Bu kızı sevdiğimi söylemiş miydim?

"Peki, gidelim mi? diye sordum ve sevgili teyzem felçten uyanmadan önce onunla kol kola girdim. "Eminim atlar huzursuzlanmaya başlamıştır.

"Atlar mı? Brank Teyze, sanki bir rüyadan uyanmış da kendini bir kâbusun içinde bulmuş gibi başını sallayarak sordu. "Ne atları?

"Oh, bundan bahsetmemiş miydim? Markiz bize o gün için koçlarını teklif edecek kadar nazikti.

'Antrenörler mi? Çoğul mu?'

"Elbette. Sana bütün arkadaşlarımın geleceğini söylemiştim, değil mi?

Tam o anda kapı açıldı ve Flora, Eve ve Patsy hışımla içeri girdiler, ilk ikisi yüzlerinde kocaman, ısıltılı sırıtışlarla, ikincisi ise elinde büyük, silah gibi bir şemsiyeyle. Tam o sırada, Ella tepede belirdi

Merdivenlerden inerken arkadaşlarımı görür görmez sevinçle ellerini çırpı ve koşarak aşağı indi. Bir anda hepsi etrafımda toplanmıştı. Işıl ışıl, sevgili teyzeme doğru döndüm.

"Teyze? Flora, Eve ve Patsy'yi hatırlıyorsundur umarım?"

Zavallı teyze. Elinde değildi. Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Kemikli yanakları kızardı ve titreyen bir parmağını kaldırarak arkadaşlarımı işaret etti. 'Siz... hepiniz dışarı, sizi işe yaramazlar-'

Sonra birden sözünü kesti ve iri gözleri, her ikisi de yüzlerinde hafif bir çatıklıkla onları izleyen markiz ve kızına kaydı.

'Şey... Sizinle dışarı çıkmayı kastetmiştim, siz iyi, şanslı kızlarla. Alışveriş yapmamız gerekiyor.'

"Aynen öyle. Omzunu okşayarak onu kapıya doğru yönlendirdim. "Hadi gidelim.

"Oh, sabırsızlanıyorum! Markiz, teyzemin boştaki kolunu tutarak ve neredeyse onu saf asalet yakınlığından bayıltarak fişkırdı. "Bu çok eğlenceli olacak!

Bayan Hester Mahulda Brank, "Evet," demeyi başardı.

"Eğlenceli. Sırıttım.

Hayatım harika değil miydi?

Ding-dong.

Tezgâhtaki tombul kadın başını kaldırdı ve teyzemi görünce yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. 'Oh, *bonjour*, Madam Brank! Sizi bir kez daha bu mütevazı müessesemde ağırlamaktan çok memnunum. Bu sefer sizin için ne yapabilirim? Kendiniz için yeni bir elbise mi? Yoksa sevgili kızlarınız Anne ve Maria için mi? İkisi de çok tatlı kızlar.

Sonra beni fark etti. "Oh.

Onunla ilgili, değil mi?

Fark ettiniz mi bilmiyorum ama eğer sosyal becerileriniz gelişmişse, yukarıdaki selamlaşmadan teyzemin en sevdiği terzi ve benim pek de iyi arkadaşlar olmadığımızı anlamışsınızdır.

Madam Juliette Legrand -ya da ailesinin onu vaftiz ettiğini öğrendiğim şekliyle Judy Grand- altı yaşındayken Madam Legrand'ın elbiselerinden birinin üzerine limonata döktüğümünden beri teyzemin terzisiydi.

bana acı çektirdi. Madam Legrand yaratıcı bir kadındı. Cockney tarzisi bir İngiliz ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Legrand, dikiş dikme konusunda eldiven takmış bir fil kadar yetenekli olduğunu erken yaşlarda keşfetmişti. Bununla birlikte, doğuştan gelen bir Cockney yeteneği olan *H*'leri düşürme ve iğne deliğinden geçiyormuş gibi yapma konusunda kişisel bir yeteneğe sahipti. Yani, eğer gerçekten iyi bir terzi olamıyorsa, numara yapacak ya da denerken ölecekti. Böylece Fransa'nın ünlü tarzisi Madam Juliette Legrand doğdu ve *Madam Legrand - Haute Couture Tedarikçisi* adlı dükkânı kapılarını açtı.

İnsanların onun aldatmacasını anlaması uzun sürmedi. Birkaç küçük ama önemli ipucu vardı. İlk olarak, çocukluğundan beri bana işkence ettiği çizik çizik, ucuz kalite elbiselerinin iğrenç tasarımıları vardı. İkincisi, ön kapısının üzerindeki '*haute couture*' yazısının '*odd couture*' olarak yazılmasıydı. Yine de Judy kendisine 'Madam Legrand' denmesinde ısrar eder ve eski güzel İngiliz ismi 'Grand'dan bahseden herkese, Fransızca olduğunu düşündüğüm ama Rusça ya da Gujarati dilinde de olabilecek ilginç bir anlamsız dille ağzının payını verirdi. ^[15]

Kısacası, sevgili teyzem ve o birbirleri için mükemmellerdi. Dedikoducu, yargılayıcı, sosyal tırmanışı iki bezelye gibiydiler ve yıllarca hayatımı zindana çevirdiler.

Şey...

Küçük bir intikam zamanı!

Genişçe gülümseyerek öne çıktım ve reverans yaptım. "Bayan Grand. Sizi tekrar görmek çok güzel! Dükkânınız da harika görünüyor! Tadilat mı yapıyorsunuz? Bu harika!"

Madam Legrand bana ölümcül bir bakış attı, sonra burnunu çekti ve en sevdiği yön olan başımın üzerinden teyzemle konuşmak için arkasını döndü.

"Sanat eserlerimden birini onun için harcamak istediğinize emin misiniz Madam Brank?"

Teyzem boğazını temizledi. 'Bir elbise gerekli. Beyaz ya da mavi, lütfen ^[16]

Madam Legrand'ın gözleri büyüdü.

"Yani..."

"Evet. Lilly yakında evlenecek.

"Sonunda onu boşaltacak bir zavallı buldun, değil mi? Madam Legrand burnunu çekerek bana baktı. "O bunak aptal kim?"

"Bu," dedi Leydi Samantha, en yakındaki giysi rafının yanından geçerken, sesi Rikkard Ambrose'un soğuk ses tonunu nereden aldığını birden anlamamı sağladı, "benim oğlum olurdu.

"Bayan Grand? Bu anın değerini bilerek ona gülümsedim. "Sizi Leydi Samantha Genevieve Ambrose, Markiz Ambrose ile tanıştırebilir miyim?

"Markiz? Madam Legrand mırıldandı.

'Evet. Sanırım dükkanınıza bu kadar büyük birini getirmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama şimdi, aristokrasi ziyarete geldi. Bu harika değil mi?'

Kadın ağzını açtı, gözleri zehirle doldu - sonra Leydi Samantha'nın yüzündeki hoşnutsuzluğu gördü ve öfkesini, neredeyse diliyle birlikte yuttu.

'Evet. Ehem. Muhteşem. Çok büyük.'

"Sahip olduğun her şeyin en iyisini göster bize," diye buyurdu Leydi Samantha, tam bir Markiz modunda, yaşlı kadına duyduğum sevgiyle kalbimin kabarmasına neden olarak. "En iyisini.

"Bu kadar önemsiz bir konuyu gündeme getirmekten nefret ediyorum..." Madam Legrand boğazını temizledi. "Ama bir bütçe belirtme nezaketinde bulunursanız...

Adaira gözlerini kadına dikti. "Sevgili dostum Lillian, Lord Rikkard Ambrose ile evlenmek üzere.

Sahte Fransız kadının yüzündeki tüm renkler kayboldu - şaşırtıcı bir şekilde, boyadığı yüz bile.

"Yani...

Evet. Rikkard Ambrose. Kendisi tesadüfen benim ağabeyim olur. Yarın bir sokak köşesinde mendil satmak istemiyorsanız, oyalanmayı bıraksanız iyi olur. Bütçe falan yok. Sınır gökyüzüdür.'

'Evet, Leydim! Elbette, Leydim! Hemen döneceğim, Leydim! Tekrar tekrar reverans yapan Madam Legrand arka odada gözden kayboldu. Adaira ve annesine dönerek onlara gülümsedim.

"Size hiç sizi sevdiğimi söyledim mi?

Adaira kraliçe edasıyla el salladı. 'Elbette, durmayın. Kitlelerin hayranlığının tadını çıkarmaya bayılıyorum.

"Ve sence kardeşin gelinliğimin bütçesi konusunda "sınırın gökyüzü olduğunu" öğrenmekten hoşlanacak mı?

"Sanmıyorum. Gözleri parlayarak Madam Legrand'ın çılgınca çılgınlıklarının geldiği arka odanın kapısına baktı,

ipek ve saten arıyor. 'Ve eğer kardeşimi tanıyorsam, öğrendiğinde buraya gelecektir. Ve bu müessesenin sahibinden hoşnut olmayacaktır.

Gülümsemem yüzümü parçalayacak kadar genişledi. "Siz, Leydi Adaira Louise Jannet Melanie Georgette Ambrose, kötü kalpli küçük bir cadısınız.

"Teşekkür ederim.

"Nedime bölüğüme katılmak ister misin?

Adaira'nın gözlerinde gördüğüm sevinç içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Beni elimden tuttu. "Sanki o koridordan bensiz geçmene izin verecekmişim gibi!

"Bunu duymak hoşuma gidiyor.

Arka odanın kapısı hızla açıldı ve Madam Legrand, önündeki yarım düzine talihsiz genç terziyi kovalayarak içeri girdi.

"Pekâlâ, bu kadar konuşma yeter hanımlar! Patsy ellerini çırttı. "Görünüşe göre büyük etkinliğin zamanı geldi!

O ana kadar provalardan hiç hoşlanmamıştım; bunun en büyük nedeni de uygun bir şekilde adlandırılmamış olmalarıydı. Kızım her zaman elbiselerin olması gerektiği gibi oturmaması konusunda ısrarcı görünüyordu. Ancak bu kez, bir elbise baştan aşağı, sadece benim için dikiliyordu. Madam Legrand terzilik konusunda sarhoş bir yunus kadar yetenekli olsa da, onun ezilmiş köleleri aslında işlerinde oldukça iyiydiler ve patronlarına bir ya da iki kez haddini bildirmemi izledikten sonra şaşırtıcı derecede hoş biri haline geldiler.

"Buyurun, hanımefendi. Kızlardan biri utangaç bir gülümsemeye bana mavi bir kumaş şeridi uzattı. Korkuyla ona baktım.

'Bununla ne yapmam gerekiyor? Bir eşarp için biraz küçük.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. 'Oh hayır, bayan! Bu bir eşarp değil. Bu bir kurdele.

Saçına böyle bağlarsın. Görüyor musun?"

"Neden?" diye sordum, şaşkın ve gerçekten meraklıydım. "Ee... güzel görüldüğü için mi?

"Ah. Öyle mi düşünüyorsun?" En yakın aynada kendime eleştirel bir gözle baktım. "Anlayamıyor musun?

'Şey... bunu nasıl söyleyebilirim...'

...son iki yıldır, aynaya bakarak geçirdiğim zamanın çoğu şunu düşünmekle geçti: yeterince erkeksi görünüyor muyum? Kendime takma bıyık almalı mıyım?

'Bir daha düşündüm de, belki de hiç koymamalıyım. Bana sadece kurdeleyi ver.

"Elbette, hanımefendi.

Birden aklıma bir şey geldi. "Bu arada, adın ne?

Lavinia, hanımefendi. Ama çoğu insan bana sadece Vinnie der. Neden?"

"Pekala, Vinnie..." Aynada kendime bakarak kurdeleyi saçıma bağlamaya çalıştım. Üç denemeden sonra, saçımdan uygun büyüklükte bir tutam koparmayı ve kanlı şeyi onun etrafında döndürmeyi başardım. Sonucun güzel görünüp görünmediği ise tamamen bir fikir meselesiydi. "Yakında bir hanımefendi olacağım.

"Ee... sen şimdi bir değil misin?

Bir an için Britanya İmparatorluğu'nun en zengin ve muhtemelen en güçlü adamı olan Bay Rikkard Ambrose ile evlenme olasılığını en iyi nasıl açıklayabileceğimi düşündüm.

"Fazladan bir hanımefendi," dedim sonunda. "Oh.

'Sorun şu ki...' İnatçı kurdeleyi bir kez daha çektim ve bu sırada neredeyse kafa derimin yarısını koparıyordum. "Ah! Sorun şu ki, bu hanımefendi olma işinde pek iyi değilim.

"Söylemediniz, hanımefendi. Asla tahmin edemezdim.'

Kıza hızlı bir bakış attım, ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Hımm. Bu kızda cesaret vardı. Güzel. Buna ihtiyacı olacaktı.

"Peki, leydimin hizmetçisi olarak benim için çalışmak ister misin?" "Ne?

Kız neredeyse gözünün köşesine saplanan iğneyi yutacaktı.

Ağzını. Yüzündeki tüm renk solmuştu.

"Beni duydun. Her gün tek başıma böyle giyinemem. Aynadaki şaheseri işaret ettim. "Ayrıca..." Parmaklarımı arkamda birleştirdim. "Benim için para harcamaya bayılan, korumacı bir müstakbel kocam var. Eminim beni memnun etmek için biraz daha fazla personel almakta bir sakınca görmeyecektir.

"Ciddi misin? Vinnie taburemin üzerinde dikilmiş bana bakarken gözlerini kocaman açmıştı. İğne hâlâ ağzının köşesinden dışarı çıkmıştı. "Gerçekten ciddi misiniz, Bayan?

"Evet, tabii ki. Ama burada kalmayı tercih ederseniz-' 'Ne zaman başlayabilirim ve kendimi nerede göstermeliyim?

"Ben hazırım, sen beni istiyorsun!

"Al. Cebimden bir kart çıkarıp ona uzattım. "Önümüzdeki birkaç gün öğle tatilinde istediğin zaman buraya gel.

"*Empire House* mu?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ama... ama orası o inanılmaz zengin, cimri herifin yaşadığı yer değil mi?

"Müstakbel damadımı kastediyorsanız, evet, kesinlikle.

"Senin..." Vinnie kendini sabitlemek için yanındaki figürü boynundan yakaladı. Neyse ki bu bir mankendi. "Çok, çok özür dilerim, Bayan! Asla söylememeliydim... Ben... Aman Tanrım, ne dedim ben?

Neşeli bir şekilde omzunu sıvazlayarak 'Gerçeklerden başka bir şey değil' dedim. "Taşlı" ve "buz gibi" kelimelerini atlamış olsan da.

"Oh. Um. Sen... kızgın değil misin?"

Başımı eğdim.

"Kızgın mı görünüyorum?"

Hayır. Beni endişelendiren de bu. Çoğu kadın söylediklerim yüzünden beni öldürmeye ya da en azından kovdurmaya çalışırdı.

"Ben de çok farklı değilim. Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Sadece h'yi f'ye tercih ediyorum.

Anlaması birkaç dakika sürdü. Anladığında da bana deliymişim gibi baktı. "Yani... Hala işe alındığımı mı söylüyorsun?"

"Bay Rikkard Ambrose'a cimri diyecek cesaretin vardı. Omzuna bir kez daha vurdum. 'Kesinlikle işe alındın. En kısa zamanda *Empire House*'u ara ve Bay Victor Linton'ı sor. Ayrıca danışmadaki zayıf, solgun yüzlü cinin seni korkutmasına izin verme. Ya da kılıçlı ve sarıklı kocaman sakallı adam. Ya da buranın sahibi olan adam. Hiçbiri sizi diri diri yemeyecektir, görünüşe bakmayın.

"Ee... iyi misin?"

"Mükemmel! Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme daha verdim. 'Sen gerçekten de tam aradığım kişisin. Maaşınızı ikiye katlamak için ani bir istek duyuyorum.

"Ama bana henüz ne olacağını bile söylemedin!

'Bu da her şeyi çok daha ilginç kılıyor. Bana ne kadar istediğinizi söyleyin ki iki katına nasıl çıkaracağımı bileyim, olur mu?

"Maaşımı *benim* seçmemi mi istiyorsunuz?"

"Neden olmasın? Kulağa yeni bir yaklaşım gibi geliyor.

"Yani ben daha çalışmaya başlamadan iki katına çıkarabilir misin?" "Akıllı bir kız olduğunu biliyordum. Seni işe aldığım için mutluyum.

"Ee... um... ve sanırım sizin için çalışacağım için mutluyum.

'Şu ayakkabıları verir misin? Elbiseyle nasıl uyum sağladıklarını görmek istiyorum.'

'Elbette, hanımefendi. Hemen efendim.'

On dakika sonra aynada kendime bakıyordum. Yoksa kendime mi? Tam olarak emin değildim, çünkü aynadaki kadın bir hayaldi. Biraz cömert bir kıcı olan bir hayal, ama yine de bir hayal. Bembeyaz, yere kadar uzanan elbisesi zarif kıvrımlarla etrafına yayılmış, zambak ve unutmı beni desenleriyle süslenmişti ve o kadar gerçek görünüyordu ki, onları elbisenin üzerinden alıp koklamak istedim. Duruşu dik ve kendinden emindi, yüzü mutlulukla doluydu ve gözleri geleceğe dair umutla parlıyordu.

Ella arkamdan yaklaştı, aynaya huşu içinde bakıyordu. Bana. "Çok güzel," diye fısıldadı.

Patsy başını salladı ve aynanın yaldızlı, cömertçe süslenmiş çerçevesine dokundu. "Evet, aynalara göre fena değil.

Eve onun kaval kemiğine bir tekme attı.

'Ah! Evet, evet, fena değil. Eğer onunla gerçekten evlenmek zorundaysan, onun da canına okuyabilirsin!

Mutluluk içinde arkadaşlarıma gülümsedim. Hayat daha iyi olabilir miydi?

Tam o sırada, mağazanın ön tarafından, girişin üzerindeki zillerin şingirtisini ve ardından yaşlı bir kadının enerjik sesini duydum:

'Bütün ekibiniz bir gelin üzerinde çalıştığı için benimle ilgilenemiyorsunuz da ne demek oluyor Madam Legrand? Yıllardır bu mağazanın müşterisiyim ve kocamın Lordlar Kamarası'nda çok önemli bir pozisyonda olduğunu bilmenizi isterim. Tüm ilginizi tekeline alan bu kadın kim? İngiltere Kraliçesi mi?'

'Pek sayılmaz, Leydi Metcalf, ama... ehem... şey...'

Sorum yanıtlandığında sırtışım genişledi.

Evet, hayat daha iyi olabilir. Hem de çok.

"Ah, Leydi Metcalf! Köşeden kafamı uzattığımda, beni görünce neredeyse yere yığılacak olan yaşlı engerek yılanına gülümsedim. 'Sizi burada görmek ne büyük bir tesadüf! Neden buraya tekrar gelmiyorsun? Gelinliğim hakkındaki fikirlerini duymak isterim.

Evim Güzel Evim

'Biliyor musun, kız kardeşime yeterince kredi verdiğimi sanmıyorum. Düğünleri planlamak gerçekten çok zor bir şey.

"Gerçekten mi, Bay Linton?

'Evet, gerçekten efendim. Mesela şu sevmediğiniz insanları davet etme meselesini ele alalım. Hayır, bu tam olarak doğru değil... belki de bağırsaklarından nefret ettiğiniz ve cehennemde küçük bir alevin üzerinde yavaşça kızarmasını istediğiniz insanları davet etmek demeliyim, daha sonra aç iblis çocuklarının hak ettiği küçük bir kuluçka için yiyecek olarak hizmet etmek.

"Gerçekten mi, Bay Linton?

"Evet. Bir yandan onları *gerçekten* davet etmek istemiyorsunuz, çünkü bu özel gününüzün yüz mil yakınına bile gelmelerini istemiyorsunuz. Diğer yandan da onları davet etmek, ne kadar mutlu olduğunuzu ve üç kızları da hala bekarken dünyanın en harika erkeğiyle evlendiğinizi yüzlerine vurmak *istiyorsunuz*.

Bay Ambrose bir iki dakika bu konuyu düşündü.

"Onları davet et," diye karar verdi sonunda. "Geldiklerinde de Kerim'i gönderip bir yanlış anlaşılma olduğunu ve davetin yanlışlıkla kendilerine gönderildiğini söyle.

Yüzüme bir sırtıma yayıldı. "Siz, efendim, şeytani bir kötüsünüz. "Teşekkür ederim, Bay Linton.

"Seninle evlendiğim için mutluyum.

Koyu renk gözlerinin derinliklerinde bir şeyler yanıp sönerken yanağımlı okşamak için eğildi. "İnan bana," diye fısıldadı. "Ben de öyleyim. Aniden doğruldu. "Ancak bu, çalışma programımızın daha fazla gecikmesine tahammül edeceğim anlamına gelmiyor. Yazma zamanı, Bay Linton!"

'Emredersiniz, efendim! Hemen efendim!"

Makineye doğru dönerek dik oturdum ve dikte işleminin başlamasını bekledim. Son birkaç gündür, cehennem gibi makine ve ben Faustvari bir bar kazanmıştık.^[17] O ruhumu emip beni hüsrana boğmayacağına söz vermişti, ben de onu ofis sandalyemle paramparça etmeyeceğime söz vermiştim. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti.

Öte yandan Bay Rikkard Ambrose... kesinlikle ruhsuz bir metal parçası kadar barışçıl ve sevecen olmayacaktı. Saat işliyordu,

Yavaş ama emin adımlarla ÷lkeye doğru yolculuğa çıkacağımız an için saniyeleri sayıyordum. Kalbim bu düşünceyle çarpıyordu ve bunun nedeni sadece yıllardır ziyaret etmemiş olmasına rağmen 'evim' dediği bu gizemli yeri görmek için yanıp tutuşuyor olmam değildi.

Hayır, heyecanın damarlarımda dolaşmasının asıl nedeni, ikimiz evlenmek üzere Londra'dan ayrıldığımızda, ilk ve son kez kazanmış olacak olmamdı. Bir daha benden kurtulmaya çalışamayacaktı. Onun yanında, ait olduğum yerde, kendi ayaklarımın üzerinde duracaktım.

Elimde olmadan, gözlerim klavyeden uzaklaştı ve onu bulduklarında, beni izlerken onunkilerle buluştular.

"Klavyeye konsantre olun, Bay Linton!" diye emretti. Başımı eğdim. "Notlarınıza konsantre olun, efendim.

Gözleri sonsuz derecede kısıldı.

Benimkiler de öyle.

"Konsantre olun dedim, Bay Linton!

Aramızdaki havada kıvılcımların uçtuğunu hissettim. "Konsantre oluyorum.

"Benim diktemle!

"Ne diktesi efendim? Konuşmuyorsunuz.'

Bay Ambrose tüm gücüyle bakışlarını notlarına geri çevirdi. '*...bu süreci kolaylaştırmak için kıtalararası iletişimi teşvik etmeliyiz. Böyle bir kıtalararası ilişki-um...*'

"Pardon, efendim? Bay Ambrose'a göz kırptım. "Kıtalararası ilişki" mi? Ne kadar heyecan verici bir gelişme. Teknolojinin bu kadar geliştiğini bilmiyordum.

Bay Ambrose bana buz gibi bir bakış attı, eğer onu bu kadar sevmeseydim beni daha çok korkutabilirdi. Onu çok seviyorum.

'İletişim, Bay Linton. *Kıtalararası iletişim.*' "Elbette efendim.

Aynen dediğiniz gibi, efendim.'

Dikte etmeye devam etti. Ve dahası, bunu şaşırtıcı derecede ılımlı bir hızda yaptı. Kafasında bir şeyler dönüyordu. Kıtalararası ilişkiden başka bir şey.

Son savaş yaklaşıyordu. Bu sefer ne olacaktı? Bir tuzak mı? Başka bir korkunç makine mi? Bu sefer ne bulacaktı? Gizli belgeleri yırtmak için dişleri olan bir makine mi? Çalışanları için düşünen bir beyni olan bir makine mi?

Gülümseyerek başımı salladım.

Hayalperestleşıyorsun, Lilly! Hiç kimse böyle bir şey inşa etmeye çalışacak kadar çılgın olamaz.

"Bay Linton?

Durdum ve etrafıma bakındım. Tam da akşam için ayrılmak üzereydim ama şimdi Bay Ambrose ofisimin kapısında durmuş, sanki beş saniye erken ayrılmaya cüret edecekmişim gibi dikkatle bana bakıyordu. Cep saatime baktığımda, hayır, durumun böyle olmadığını gördüm. Kaytarmak gibi büyük bir günah işlemiyordum. O zaman neden bana öyle bakıyordu?

Tam olarak suçlayıcı bir bakış değildi. Daha çok bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Evet, efendim? Başımı eğdim.

"Neden benim için çalışmak istiyorsun?

Kaşlarımlı çattım. 'Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum. Ben çalışmak istiyorum.

"Evet, ama..." Bir iki dakika sessiz kaldı. Ama bu her zamanki sessizliği değildi. Soğuk, sert, mesafeli bir sessizlik değildi. Bu derin bir düşüncenin sessizliği idi. "Ama evimin reisi olarak boş duracak değilsin ya. Yapacak çok işiniz olacak.

"Sen evde yaşarken mi? Ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Düşünsene. Asla şüphelenmezdim.

"Ciddi olun, Bay Linton!

Ona doğru adım atarak uzandım ve nazik bir elimi yanağına koydum. "Öyleyim," dedim ona, gözlerim açık ve korumasız. 'Çok çalışacağını tahmin ediyorum. Ama buna değeceğini de biliyorum.

Güçlü, erkeksi bir el benimkinin üzerine geldi.

'O zaman neden bunda ısrar ediyorsunuz? Neden burada çalışma ihtiyacı hissediyorsun?

"Rakiplerinize ve hain lordlara karşı arkanızı kollamak ve bağımsızlığımı istemek dışında mı?

"Evet.

"Şey..." Dudağımı ısırdım. "Bu tür işlerin bana daha uygun olduğunu hissediyorum. Evde kalıp kıyafetleri onarmak, çamaşır yıkamak, tavanı fırçalamak, bacayı cilalamak ve bir ev hanımının yapacağı diğer her şeyi yapmak konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Beni yanlış anlamayın.

İşin bir değeri olduğunu anlarlar. Eşler ve anneler...' Belirsiz bir görüntü zihnimin önünde titreşirken yutkunmaktan kendimi alamadım. Neredeyse unuttuğum ama yine de bir şekilde hep hatırlayacağım bir kadın. "Her gün harikalar yaratıyorlar, Brank Teyze'nin yerine geçmek zorunda kaldığımdan beri bu gerçeği daha iyi anlıyorum. Şahsen, giysilerimdeki lekeleri çıkaracak küçük kız kardeşim olmadan kaybolurdum! Ama bu sadece... bana göre değil, anlıyor musun? Her zaman dışarı çıkmak ve dünyayı etkileyecek şeyler yapmak istemişimdir - sadece kendi dört duvarım arasındaki küçük dünyayı değil.

'Hm...' Bay Ambrose düşünerek çenesini sıvazladı ve sonra başını salladı. "Anlıyorum. Açıkladığınız için teşekkür ederim.

Gözlerimi kırptım. "Sen... anlıyor musun? Başını eğdi. "Kesinlikle anlıyorum. "Peki kızgın değil misin?

'Bana karşı dürüst olduğun için nasıl kızabilirim? Sevdiğim kadın hakkında bir şeyler paylaştığın için?

Kulaklarıma inanamıyordum. Boynuna uzanarak içgüdüsel olarak kendimi yukarı çektim ve dudaklarına sıcak, tutkulu bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başardık! İlişkimizin ilk dürüst ve açık konuşmasını yapmıştık. Eğer bu bir alamet ise, evliliğimiz için iyi şeylerden başka bir şey vaat etmiyordu.

Ne kadar yanıldığımı ancak ertesi gün fark ettim. Bu açık ve dürüst bir konuşma değildi. Açık ve dürüst bir sorgulamaydı.

Ertesi sabah ofisime girdiğimde her şey her zamanki gibi görünüyordu. Duvarlar çıplaktı, çöp kutusu boştu ve chirographer masamın üzerinde durmuş, işe başlamamı bekliyordu. Ofiste sıradan bir gün daha.

Duvarın içinden pnömatik tüplerin vızıltısını duydum. Aceleyle masama doğru ilerledim ve duvardaki delikten fırlayan küçük kapsülü yakalamak için tam zamanında yerime yerleştim. Bugünkü programda ne olacaktı? Dikte edilecek bir mektup mu? Kapsülü çekip açarak mesajı açtım.

Sevgilim,

Lütfen bana bir fincan çay getirme nezaketini gösterin.

*Teşekkür
ederim.
Rick*

Sözcükler beynime ulaşıp gerçekten kaydedilmeden önce ayağa kalkmış ve dosya rafının yarısına kadar gelmiştim.

Bir dakika bekle.

Neyi getireyim?

Ve... Sevgilim?

Bir şeyler yanlıştı. Korkunç, korkunç derecede yanlış bir şey vardı. Ve bu her neyse, Bay Ambrose'u bundan kurtarmalıydım! Ofis kapısına koştum ve tahtaya vurmaya başladım.

Alo? Merhaba, içeride misin? Uyuşturucu mu aldın? Öksürük damlasını dışarıda bırakmadım, değil mi? Yoksa yakalandın ve yerine bir görsel ikizin mi geldi? Lütfen! Konuş benimle! Neyin var söyle!

Plink.

Ses dikkatimi masama yöneltti. Orada beni bekleyen başka bir mesaj duruyordu. Koşarak gidip aldım.

Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun, tatlım? Ben gayet iyiyim. Gerçi bir fincan çay iyi giderdi. İyi bir fincan çaydan daha rahatlatıcı bir şey yoktur, sence de öyle değil mi?

Seni seven nişanlın,

Ricky

Tanrım, daha da kötüye gidiyordu! Her ne ise. Bok, bok, bok!
Ne yapmam gerekiyordu? Bir doktor çağırmalı mıydım?

Delirmiş olsun ya da olmasın, o hala senin patronun. O yüzden öncelikle ona bir fincan çay getirsen iyi olur.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Sekreterlerin yapması gereken şey bu değildi! Benim pozisyonum güvenilir bir sırdaşın pozisyonuydu! Tüm önemli iş konularında onun sağ koluydum. Sekreterlerin içecek getirmeye gönderilmesi gibi tuhaf bir fikri kim duymuş?

Kapıya doğru yürüdüm, iterek açtım ve kafamı aralıktan dışarı uzattım.
"Ee... Bay Stone?

Taze yüzlü resepsiyonist telaşla okuduğu kitaptan başını kaldırdı ve renkli kapağı masanın altına itmeye çalıştı.

"Evet, Bay Linton?

"Buralarda bir fincan çayı nereden bulabileceğinizi biliyor musunuz acaba?

İç çekti. "Keşke. Öğleden sonra ben de bir tane alabilirim ama korkarım şansınız yok. Şaşırtıcı bir şekilde, Bay Ambrose çalışanları için içecek parası ödemiyor.

'Çay benim için değil, Bay Stone. Bay Ambrose için.'

Bay Stone'un kitabı elinden kayıp yere düştüğünde bir *gümbürtü* duyuldu. Bana baktı.

"*Bay Ambrose içecek* bir şey ister mi?" "Evet.

"Musluk suyu *olmayan* bir şey mi?"

"Evet.

"Doktoru aramalı mıyım?

"Bunu ben de düşünmüştüm ama... hayır. Henüz değil. Belki garip bir gün geçiriyordur. Belki ofisinde misafirleri vardır.

"Hayır, yok. Bay Stone kaşlarını çattı ve bir eliyle mümkün olduğunca dikkat çekmeden romanını aramaya çalıştı. "Bu sabah kimsenin içeri girdiğini görmediğime eminim.

"Yani... çay gerçekten onun için.

Belki de doktoru çağırmak o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi. Göze çarpan bir gerçeği göz önünde bulundurursak, bu kesinlikle daha kolay bir seçenek olurdu: Nasıl çay yapılacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Bu, hanımların ustalaşması gereken birçok sosyal beceriden biriydi ve teyzem bunu kafama sokmaya çalıştığına buna şiddetle direnmişim.

Pnömatik tüpe koşarak geri döndüm ve hızlıca bir not karaladım.

Sevgili Bay Ambrose,

"Çay" demek istediğinizden emin misiniz, efendim? Güzel bir bardak musluk suyunu tercih etmeyeceğinize emin misiniz?

Saygılarımla

Bayan Lillian Linton

Cevabı bekledi. Ve

bekledi.

Ve biraz daha bekledim.

Sonunda...

Plink!

Hemen kabı kaptım ve yırtarak açtım.

Sevgilim,
Hayır, güzel bir fincan çay iyi olur. Beni biraz rahatlatmak için doğru şey olacak.

XOXO, [\[18\]](#)

Rikkard Ambrose

XO...!

Sarılmak ve öpmek mi?

Tüm dünya çıldırmış mıydı?

Odadan koşarak çıktım. O ofise girmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı ve buna hemen şimdi ihtiyacım vardı!

Bay Stone? Çaya ihtiyacım var!"

Bir gümbürtüyle, bir kitap yere düştü. Telaşlanan Bay Stone, kitabı saklamak için sandalyesini kaydırmaya çalıştı ve aceleyle dik oturdu.

"Ee... şimdi

mi?" "Evet,

şimdi!

İlerleyerek notu burnunun dibine soktum. Bir an okudu, sonra gözleri kocaman oldu.

"Sarılmak

ve..." "Evet.

"Ve bu Bay Ambrose'dan mı geldi?"

"Evet.

'Belki de gerçekten bir doktor bulmalıyız. Bir hayır kurumu hastanesinde ücretsiz bir konsültasyon ayarlayabilirim-'

O anda kapı çalındı. Bay Ambrose'un ofisinin içinden.

"Sizi rahatsız etmek istemem, Bay Linton," diye seslendi, "ama vaktiniz varsa, çayın yanında bisküvi verirseniz sevinirim. Acele etmeyin, acelem yok.

Bay Stone ve ben bakıştık.

'Bak bakalım o doktoru bulabilecek misin,' dedim ona.

Birkaç dakika sonra kendimi elimde dumanı tüten bir fincan çayla Bay Rikkard Ambrose'un ofis kapısını çalarken buldum.

"Bay Ambrose, efendim? İçeri girebilir miyim?"

Nefesimi tutarak, her an gelebileceğini bildiğim, hayır, dua ettiğim o kısa cevabı bekledim...

'Elbette, elbette, içeri gelin ve oturun. Her zaman hoş karşılanacağınızı biliyorsunuz.

Aman Tanrım. Bu gerçekten ciddi idi.

Kapıyı iterek açtım, odaya girdim ve donup kaldım.

Bay Rikkard Ambrose masanın arkasındaki tanıdık yerinde oturuyordu. Ama önümdeki manzarayla ilgili tek tanıdık şey de buydu. Bu sadece ciddi bir durum değildi. Bu hayal edebileceğim her şeyden daha kötüydü.

Ofis *rahat* görünüyordu.

Sadece tanıdık ve güven verici bir rahatlıktan bahsetmiyorum. Oh hayır. Birisi, cehennemin yedinci katında sonsuza dek çürüyebilir, düz sırtlı ahşap ziyaretçi sandalyelerini pelüş deri koltuklarla değiştirmişti. Koltukların üzerinde minderler vardı. Üzerlerine *çiçekler ve kedi yavruları* işlenmiş pelüş *minderler*. Bu saygısız eşyaları getiren aynı kötü kalpli şeytan, Bay Ambrose'un kutsal boş masasının üzerine de güzel bir çiçek vazosu yerleştirmişti. Ve Bay Ambrose'un arkasındaki taş duvarda, normalde mutluluk verici bir şekilde çıplak ve soğuk, şimdi asılı duruyordu -görünce ürperdim- iki *romantik gün batımı* tablosu ve en kötüsü, gururla *Home Sweet Home* kelimelerini ilan eden bir tabela.

"Ah, işte buradasın, sevgilim.

Bu sözler beni dehşete kapılmış felç halimden uyandırdı ve gözlerimi ilk kez Bay Rikkard Ambrose'un kendisine çevirdi. Bir an sonra keşke bakmasaydım dedim. Çünkü koltuğunda rahatça arkasına yaslanmış, *ayaklarını masanın üzerine uzatmış* oturuyordu.

"Ah! Çayım ve bisküvilerim. Ellerini ovuşturarak fincanı elimden aldı, bir yudum içti ve memnuniyetle içini çekti. "Öğleden sonra biraz rahatlamak için daha iyi bir şey olamaz, değil mi?

Sakin mi olayım? *Rahatlamak mı?*

Aklımdaki kesinlikle bu değildi. Ve onun da aklında olmamalıydı!

"Bay Ambrose? Kendinizi iyi hissettiğinizden emin misiniz?"

"Evet, kesinlikle hayatım.

"O resimleri duvarlardan söküp takıntılı bir şekilde çalışmaya başlamak için gizli, bastırılmaz bir dürtü hissetmiyor musunuz?

"Hiç sanmıyorum. Çayım için bana biraz şeker getirebilir misiniz?"

Ağır bir travma geçirerek sendeleyerek odadan çıktım ve kapıyı yanımdan iterek kapattım.

"Şeker istiyor," diye bilgilendirdim Bay

Stone'u. "Şeker.

"Evet.

"Tuz ya da limon suyu

değil mi?" "Hayır.

Bakışlarımız buluştu.

"Doktor yolda mı? Ben sordum.

Bay Stone boğazını temizledi. "Korkarım ki hayır.

"Ne? Neden olmaz?"

"Sanırım tam olarak şu sözleri söyledi: "O cimri piç Ambrose'a söyle, eğer benden bir kez daha bedava danışmanlık almaya kalkarsa, ona ipecac şurubu yazacağım!".^[19]

"Oh.

"Aynen öyle.

"O zaman ne yapmalıyız? Bacaklarım kendi kendine hareket etmeye, beni koridorda bir aşağı bir yukarı taşımaya başladı. Bir ileri bir geri gittim, bir ileri bir geri. Ellerimi sıkarak Bay Stone'a umutsuz bir bakış fırlattım. "Bir şeyler yapmak zorundayız!

"Durumun gerçekten de korktuğunuz kadar ciddi olduğundan emin misiniz?" Duraksadı. 'Yani, anladığım kadarıyla Bay Ambrose yakında evleniyor ve hayatında yeni bir sayfa açıyor. Birçok erkek hayatının belli bir aşamasına geldiğinde biraz değişir.

Tam cevap vermek üzereydim ki ofisimden gelen yumuşak bir ses duydum.

Aceleyle içeri girdim, kapsülü aldım ve yırtarak açtım.

Not: Şekeri alırken çiçekçiye gidip güzel bir saksı bitkisi alır mısın? Sanırım ofisimi kalıcı olarak daha sade hale getirmek için bir şeye ihtiyacım olacak.

XOXO

Rick

"Bay Linton?

Döndüğümde Bay Stone'un ofisimin kapısında durduğunu gördüm. Kaşlarını kaldırarak mesajı işaret etti. Sözümü sakınmadan ona doğru bir adım atarak kâğıt parçasını uzattım. Şöyle bir baktı ve yutkundu.

Başımı eğdim.

"Durumun ciddi olmadığı konusunda ne diyordunuz?

Tuzaklar ve Planlar

Lütfen tekrar iyi olsun. Lütfen tekrar iyi olsun!

Ertesi sabah işe gittiğimde zihnimi dolduran tek şey buydu. Evlendikten sonra, bir kadının aniden kocasının her zaman kendini gösterdiğini ve ancak şimdi gerçek, uğursuz benliğini ortaya çıkardığını fark ettiği vakalar duymuştum. Gerçekten korkunç hikâyeler vardı. Birkaç hafta sonra bu hanımlarla çay içip üzücü hikayemi paylaştığımı hayal etmeye çalıştım:

"Ah, seni zavallı sevgilim! Adamın sonunda gerçek yüzünü gösterdi, değil mi?" "Evet, gösterdi, alçak herif!"

Ne yaptı? Tehdit mi etti? Canını mı yaktı?'

'Hayır. Birden bana gülümsemeye başladı.'

"Şok edici!"

"Ve o istedi... ah, bunu söylemeye kendimi zor tutuyorum!" "Ne, canım?"

"Bir fincan çay içmek istedi!" "Aman

Tanrım!"

"Ve duvara resimler ve neşeli alıntılar astı!" "Tanrım!"

Erkekler ne kadar piç!"

Ve en kötüsü de, henüz resmi olarak evlenmemiştik bile! Düğün gecesinden önce böyle değişecekse, sonrasında ne kadar kötü olabilirdi ki?

En azından o sırada endişelenmene gerek kalmayacak. Onunla geçirdiğim son geceye bakılırsa.

Bu düşünceyi çabucak bir kenara iterek Empire House'a girdim, Sallow-Face'e bir selam vererek giriş holünü geçtim ve paternoster'a atladım. Ama bu kez, cehennem gibi inşaat yüzünden dua etmedim. Tamamen farklı bir neden vardı.

Lütfen normale dönmesine izin verin! Lütfen soğuk, sert ve buz gibi olsun ve.... ve...

"Ah, işte buradasın! Asansörden dışarı adımımı atar atmaz beni parlak bir gülümseme karşıladı. Bay Stone köşedeki masasında oturmuş, kitabının arkasına saklanmış ve korku dolu gözlerle patronunu izliyordu. Koridorda duran Bay Ambrose bana gülümsedi. "Harika bir sabah, değil mi?"

Bu sizin tanımınıza göre değişir.

"Evet, efendim. Kesinlikle, efendim."

"Aynı fikirde olduğunuzu duyduğuma çok sevindim. Bana bir fincan çay daha yapar mısın? Ben ofisimde olacağım.

Ve böylece kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Bay Stone'a baktım. "aydanlıkla sihrinizi bir kez daha yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?

Genç adam kasvetli bir şekilde başını salladı. Biraz sarsılmış görünüyordu. "Evet, Bay Linton.

"Harika! Çok teşekkür ederim. ay ve sert bir bardak viski itiğinizde bana haber verin.

"Viski mi? Bay Ambrose sadece çay demişti, değil mi?"

"O yaptı. Omuzlarımı dikleştirerek ofisime doğru adım attım. "Viski benim için.

Kıbar Bay Stone bana gerekli tüm içecekleri sağladıktan sonra Bay Ambrose'un kapısını aldım.

"Girin lütfen. Lütfen mi? *Lütfen mi?*

Eğer işler böyle devam ederse, kendi cebimden doktor parası ödemek zorunda kalacağım.

Kapıyı dirseğimle iterek açtım, içeri girdim ve arkamdan sıkıca kapattım. Başkalarının onu bu halde görmesine izin vermenin bir anlamı yoktu. Daha sonra, iyileştiğinde, bu çok korkunç bir utanç kaynağı olacaktı.

Tabii iyileşebilirse.

Böyle düşünme, Lilly! Elbette iyileşecek! Göreceksin, yakında normale dönecek. Yakında yine o soğuk, sert, yıpratıcı-

"Ah, hayatım, işte buradasın. Bay Ambrose beni geniş bir gülümsemeyle karşıladı.

Daha kötü bir şey olabilir mi?

Ona daha yakından baktım ve fark ettim: evet, olabilirdi.

"Kuyruklu ceketin nerede? Gözlerimi dikerek sordum. Bay Ambrose, masasının arkasında, on yıllık, nadide kuyumcu ceketini olmadan mı oturuyordu? Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemiştim. İkisi birbirinden ayrılmazdı. Fiziksel olarak mümkün olsa, düğün gecemiz boyunca o şeyi üzerinde tutacağından emindim. Ve şimdi burada, üzerinde sadece bir pantolon ve kolları pazularının üzerine kadar kıvrılmış beyaz keten bir gömlekle oturuyordu.

Ve ne güzel pazular.

Kötü Lilly! Konsantre ol!

"İşte burada. Bay Ambrose elini uzatarak, iki yığın evrakın arasında benim fark etmediğim bir şekilde duran katlanmış ceketini aldı. 'Kıyafetler artık eskisi kadar kaliteli değil. Ona gösterdiğim özene ve yakın zamanda satın almış olmama rağmen kumaşında bazı delikler olduğunu fark ettim.

"Söylemiyorsun.

"Evet. Bu yüzden senin ilgilenmeni istiyorum. "İlgilenmek...

"Evet. Onar.

Ona bakakaldım. Ciddi miydi? "Ee...

Bay Ambrose...

"Evet?

"Şey... bunu nasıl söylesem...?

Aklınızı mı kaçırdınız, sevgili bayım? Dosya yığınları, haydut avları ve çılgın gösteriler, çatışmalar ve lanet olası sıcak gecelerle geçen son birkaç yılımız boyunca, iğne kullanmayı bildiğime dair size en ufak bir fikir vermiş olabilir mi? Sinir bozucu adamların kışkırtmalarına saplamak dışında tabii.

Ayrıca, bunun için kaydolmamıştım! İçecek getirmek, kıyafetleri tamir ettirmek... Bir sekreterin yapması gereken bu değildi! Herkes sekreterliğin önemli bir güven pozisyonu olduğunu bilirdi, patronun her istediğini yapması emredilebilecek bir ayakçı olmadığını. Dışişleri Bakanı içecek getirmek zorunda mıydı? Ha! Bence değil!^[20]

"Um..." Boğazımı temizledim. "Bunun için doğru kişi olduğumu sanmıyorum. Başını eğdi. "Neden olmasın, sevgilim?"

Belki de iğne kullanmakta o kadar beceriksizim ki, evlenmeden geçirdiğimiz ilk gecemizde 'eldiven parmakları' dikmek için küçük kız kardeşimin yardımına ihtiyaç duydum?

Belki de bu en iyi cevap olmayabilir.

"Çünkü bu benim uzmanlık alanımın dışında kalıyor, efendim.

"Asistanım olmak istiyorsun, değil mi sevgilim?" İtiraz edemeden ceketini bana uzattı, yüzümü kavradı ve beni öne doğru çekti. Neyin peşinde bu? Niyeti neydi-

Ve sonra dudakları benimkileri yakaladı. Ciğerlerimden nefesi, beynimden düşünceyi çekip alana kadar beni sıkıca kavradı.

saf mutluluk ile vakum.

"Bana yardım et," diye fısıldadı.

"Lütfen. 'Nng. Fff. Brg.'

Çok açık sözlüsün, Lilly. Bravo. Feminizmi savunmanın yolu budur.

Bir şekilde kendimi ofisinin önünde buldum, ceketini elimdeydi ve kafamda tek bir soru yankılanıyordu:

Az önce ne halt olmuştun öyle?

"Lanet olsun! Lanet olsun, patlat ve tekrar

lanet olsun!" "Err... Bay Linton? Her şey

yolunda mı?"

Kafamı kaldırdığımda Bay Stone'un ofisimin kapısından içeri baktığını gördüm.

-Bir şekilde Bay Rikkard Ambrose'un kişisel terzi dükkânı haline gelmiş bir ofis. Oda çeşitli giysilerle doluydu. Görünüşe göre, Bay Ambrose'un on yıllık nadide kuyruklu ceketini, iğneyle biraz ilgilenilmesi gereken tek giysisi değildi. Pantolonu da öyle. Ve tek çift çorabı. Ve balık ağı olduğunu sandığım ama bana aslında biraz iğne işiyle düzelecek giysiler olduğunu söylediği üç kutu dolusu delikli nesne. Yardım etme nezaketini gösterebilir miyim?

Ve lanet olsun adama, ona nasıl hayır diyeceğimi bilemiyordum! Emirlerini reddetme konusunda hiç sorun yaşamamıştım. Ama bu sefer, o emretmemişti. Olamaz.

O sormuştu.

İlk kez gülümsemiş, bana nazik bir öpücük vermiş ve *sormuştu*. Sinsi piç!

Sorununun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama o karanlık, deniz rengi gözleriyle bana bakıp "Bana yardım eder misin?" diye sorduğunda ona nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Ow!

Parmaklarımın zararına, görünüşe göre yapamadım.

Zavallı uzantıyı ağzıma sokarak derin nefesler almaya çalıştım. Bay Stone kapıdan endişeyle beni izliyordu.

"Um...işler nasıl gidiyor?

Parmağımı ağzımdan çekerek, delik deşik olmuş zavallı şeyi havaya kaldırdım. "Sana nasıl görünüyor?

"Ah canım.

"Kesinlikle. Herhalde eli iğneye yatkın birini tanımıyorsun, değil mi? Umutsuz umudumu gizleme zahmetine girmeden sordum. "Bana ücretsiz yardım etmekten çekinmeyecek biri.

"Şey, aslında..." Boğazını temizledi. "Benim de iğne konusunda biraz yeteneğim var.

Delikli uzantımı neredeyse tamamen unutarak ona baktım.

"*Sen mi?*

"Evet. Kulakları olabilecek en şirin şekilde kızardı. "Annem bana öğretti. Bir erkeğin her zaman kendi çoraplarını tamir edebilmesi gerektiğini söylledi.

Sırıttım. "İlginç bir bayana benziyor.

Öyle. Aslında oldukça hoşuma gidiyor. Oldukça rahatlatıcı. Bay Ambrose için alacaklıları savuşturmaktan kesinlikle daha rahatlatıcı. Sadaka istemeye gelen o küçük yaşlı kadınlardan bahsetmiyorum bile...'

Bazı travmatik anıları açıkça hatırlayarak ürperdi.

Birden aklıma şeytani bir plan geldi, tamamen şekillenmiş, şeytani ve uygulamaya hazırды.

"Şey, Bay Stone..."

"Evet?

"Bir süreliğine resepsiyonu devralmama ne dersiniz?

Yavaşça, yüzüne mutlak bir mutluluk ifadesi yayıldı. 'Yapar mıydın? Gerçekten yapar mıydın? Ama... hayır. Bunu senden isteyemem. Evsiz Kedileri Koruma Derneği'nden Bayan Emeline Windham- Wendroth bugün üç kez geldi. Buna başka birini maruz bırakamam.'

"Merak etme. Sırıtarak ayağa kalktım. 'Bayan Emeline Windham-Wendroth'u bana bırakın. İçimden bir ses ikimizin birlikte çok eğleneceğimizi söylüyor.

Yüzünde mutlu bir gülümseme olan Bay Stone, odadaki paçavra yığınının bir zamanlar çorap olan bir şey aldı. Beklentiyle o şeye baktı. 'İkimiz de öyle yapacağız. İğne mi?'

"Al bakalım. İyi eğlenceler.'

Sonraki birkaç gün boyunca Bay Ambrose gittikçe kötüleşti. Mola verdi. Mırıldandı. *Diğer çalışanların* yanında bile gülümsemeye başladı. Karim ilk kez tam doz aldığıında, neredeyse sakalını korkutacaktı.

zavallı adam. Bana gelince... bir sekreterin ne tür işler yapması gerektiğine dair fikirleri gün geçtikçe daha da garipleşiyordu.

"Ne istiyor? Kerim öyle bir sarsıldı ki neredeyse sarığı başından düşecekti.

Emin olmak için elimdeki nota tekrar baktım. "Çikolatalı kek.

"*Kuthay da puthar!* Karim küfretti.

Aynen benim düşüncelerim. Rikkard Ambrose'un *lezzetli* bir şeyler yemek isteyeceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim. *Benim sevdiğim* bir şey. Ürperdim. 'Onun nesi olduğu hakkında bir fikrin var mı, Karim?

"Bilseydim çoktan harekete geçerdim," diye cevap verdi koruma asık suratla. "Rahman'dan rehberliğini isteyeceğim."[\[21\]](#)

Başımı salladım, sersemlemiştim. İngiltere Kilisesi'nin canı cehenneme! Bu noktada, ben alabileceğim her yardımı almaktan çekinmedim.

Bu da bana şunu hatırlattı.

İçimde yeşeren umutla kapıyı iterek koridora açtım; Bay Stone masasında oturmuş, bir kez daha kitabını okuyordu; kitabın kapağında bir kadınla bir erkeğin oldukça uzlaşmacı bir kucaklaşma içinde olduğunu fark ettim.

Boğazımı temizledim.

"Wha-! Bay Stone kitabını elinden bırakarak uçurdu, yakalamaya çalıştı, başaramadı ve masanın altına gönderdi. Yanaklarını kızartan allığı fark etmemiş gibi davranarak sordum: "Geçen gün bana annenizden bahsetmiştiniz...

"Evet?" diye sordu, kitabı dikkatli bir şekilde masanın altına iterek kapağını görünmez hale getirdi.

"O olağanüstü hanımefendi size çikolatalı kek pişirmeyi de öğretmiş olamaz, değil mi?

Yüzü aydınlandı. "Evet, öyleydi. Aslında çikolatalı kek ben büyürken en sevdiğim ikramdı.

"Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum! Ellerimi ovuşturarak koridora çıktım. "Birkaç saatlik iş değişimine daha ne dersin?

O andan itibaren, Bay Stone ve ben hayat kurtaran bir anlaşmaya vardık. Bay Rikkard Ambrose her on dakikada bir çay mı istiyordu? Sorun değil! Bay Rikkard Ambrose tüm değerli eşya koleksiyonunun tozunun alınmasını mı istiyordu? Çoktan halledildi! Bay Rikkard Ambrose birisinin

ceketini ütüleyip pantolonunu mu yıkayacaktı? Bay Stone bununla ilgilenirdi. Bu arada ben de resepsiyonda oturuyor, adamımın servetini alacaklılardan, dolandırıcılardan ve çılgın kedi kadınlardan koruyordum. Boş zamanlarımda da Bay Stone'un kitabına göz attım. Oldukça ilginç olduğu ortaya çıktı.

Kendi başıma olsaydım ne yapardım bilmiyordum. Son zamanlarda sırtıma yüklenen tüm o iğrenç görevler, tam da kendi işimi kurarak kaçınmaya çalıştığım şeylerdi! Bu günlerde Bay Ambrose bir işverenden çok, anlamsız derecede iyi ama muhtaç bir koca gibi davranıyordu. Böyle devam ederse, ben de onun istediğini yapabilir, işimden ayrılabilir ve-

Elim dondu, bir sonraki sayfayı çevirmek için yolun yarısındaydım. Hayır, hayır, hayır.

Olamaz.

Yapamazdı, değil mi?

Tam o anda ofisimden bir *tıkırtı* duyuldu. Ayağa fırlayarak ofisime girdim ve küçük kapsülü elime aldım.

Sevgilim,

Sanırım kıyafetlerim biraz yıkansa iyi olur. Bununla ilgilenir misin lütfen?

Teşekkür

ler!

Ricky

Not: Lütfen yakalarımı kolalar mısın?

Birisi gerçekten bu kadar soğukkanlı, hesapçı ve manipüle edici olabilir mi? *Ne düşünüyorsun, Lilly? O Rikkard Ambrose. Tabii ki yapabilir. O sinsî, sümüklü yılan...!*

Notu avucumun içinde ezerek ofisine giden kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı çalmadan tekmeleyerek açtım. Sevgili nişanlım koltuğunda oturmuş, bir fincan çayını yudumluyor ve pencereden dışarı bakıyordu; sevgili karısı çalışırken dinlenen evin erkeğinin mükemmel bir resmiydi.

"Sen... sen...! Ona doğru yürürken, buruşturulmuş notu ona fırlattım. Şans eseri, çay fincanının içine düştü. "Al bunu! Ve kolalı gömlek yakalarını al ve kolalı kışına sok!"

Bay Ambrose başını eğerek çay tepsisindeki şeker maşasına uzandı, dikkatlice çay bardağına daldırdı, rulo halindeki şeker parçasını çıkardı.

kâğıdı çay tepsisine bıraktı ve içeceğinin tadına baktı. Ancak o zaman bana döndü, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Ama gözleri...

Soğuk ve sakın bir hesaplamayla ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Lanet olsun!

Bunu daha önce nasıl görmedim?

'Eee... sonunda görevinizi bırakıp evin hanımı olmaya mı karar verdiniz?

Homurdandım. "Hiç şansın yok. Senin oyunun bitti! Neyin peşinde olduğunu biliyorum!"

Gülümsemesi, sanki biri çok çok ucuz bir boyayla boyanmış bir duvarın üzerine bir kova su dökmüş gibi yüzünden akıp gitmişti. Altında soğuk, taş gibi sert bir adamdan başka bir şey yoktu. Ve ben orada durup ona öfke kusarken, içimde küçük bir parçam zıpladı ve 'Huzzah! Yaşasın! O geri döndü!

"Sonunda," dedi Bay Rikkard Ambrose, çay fincanının içindekileri çöp kutusuna atıp şekerliğe kutupsal bir bakış atarak. 'Yeterince uzun sürdü. Sonsuza kadar bu pislikle yüzümü doldurmak zorunda kalacağımı sanıyordum.

Masasının üzerindeki zili çaldı. Birkaç dakika sonra Kerim, sakalını ve ona bağlı olan kafasını odaya soktu.

"Evet, *Sahib*?

Bay Ambrose şekerliği ona uzattı ve "Bunu satın aldığınız kişiye geri götürün ve paranızın tamamını iade edin" dedi.

"Ama sadece yarısı kaldı, *Sahib*. 'Aynen öyle. Senin yaratıcılığına güveniyorum, Karim.

Kerim'in yüzündeki kıllı halının arasında parlak ve beyaz bir şey belirdi. Neredeyse...hayır. Olamazdı. *Gülümsüyor* muydu? "Geri döndüğünüze çok sevindim, *Sahib*! Derin bir selam verip kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı. Tanrı o şekeri satan zavallı bakkala merhamet etsin.

"Eee?

O ses. O soğuk, uzak, lezzetli ve tehlikeli ses. Günlerdir onu duymak için yanıp tutuşuyordum. Ve şimdi nihayet duyduğuma göre, işverenimin masasında açan güzel çiçek vazosunu alıp granit kafasında kırmak istiyordum. Muhtemelen zarar bile vermezdim.

"Peki ne? Tersledim.

Parmaklarını buyurgan bir tavırla salladı. 'Gömlek yakalarım kendi kendine kolalanmıyor, Bay Linton. İşe koyulun.'

Anlamayarak başımı salladım. 'Ama... Sana az önce komplonu anladığımı söyledim! Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum!

'Neyin peşinde olduğumu bilmeniz, hizmetlerinizin *Abney & Co, Laundry for Gentlemen of Modest Means*'inkilerden çok daha ucuz olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ayrıca...' Uzun zamandır ilk kez kutup bakışlarını bana odakladı ve omurgamda tanıdık bir ürperti hissettim. Oh, bunu nasıl da özlemişim! 'Bilsen de bilmesen de önündeki seçim hâlâ aynı. Buradaki işinden ayrıl ya da genişletilmiş görevlerle sekreterim olarak devam et.

Gözlerim büyüdü ve bir an sonra ateşle parladı. "Yani beni sonsuza kadar kişisel aşçın, temizlikçin ve köpek bakıcın olarak mı kullanacaksın?

"Hayranlık uyandıracak kadar özlü bir ifade tarzı, Bay

Linton. "Sen... sen...!

'...müstakbel kocanı seviyor musun?"

'*Cabrão! Pollas en vinagre!*'

"Bazen gerçekten de yurtdışında çok fazla zaman geçirdiğinizi düşünüyorum, Bay Linton.

"Yakın gelecekte başka seyahatlere çıkmayacağım, değil mi?

"Hayır.

"Yani, yenilgiyi kabul etmemi ve seninle eve dönmemi sağlamak için, işyerini bir eve dönüştüreceksin, ben de ev hanımı olacağım.

"Gerçekten.

"Sen...!

O anda, ben bile yeterince iyi bir hakaret düşünemedim. Bir bekârın sinsi, alçak, şeytani zekâlı oğlu! O piç kurusuna aşık olmama şaşmamalı!

Uygun hakaretlerden yoksun olduğum için, sadece bakışlarımla onu koltuğuna çivilemeye çalıştım. Hiç istifini bozmadan masasındaki çiçekleri, resimleri ve diğer sahne dekorlarını kaldırmaya başladı ve masasını eski bozulmamış haline döndürdü.

"İşte bu kadar. Nihai planın."

"Gerçekten de öyle. Yenilgiyi kabul edip benimle evlenene kadar göreceğin tek şey bu ofisin duvarları ve bir sürü iş olacak.

Bir adım öne çıktım. "Peki pes edeceğimi nereden çıkardın? Ya önümüzdeki dönemde bana yükleyeceğin tüm angarya işlerin üstesinden gelmeyi başarırsam?"

birkaç gün?"

Zarif kaşlarından biri milimetrenin onda biri kadar yükseldi. 'Bu, Bay Linton, pek olası değil. Sizi tanıyorum. Neler yapabileceğinizi ve neler yapamayacağınızı biliyorum. Dikiş? Yemek pişirmek? Çay yapmak? Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım. Herhangi bir uzvunu koparmadan önce vazgeçmeni tavsiye ederim.'

"Gerçekten mi? Gözlerim parlayarak ellerimi masasına vurdum ve beni yüzünden sadece birkaç santim ayırana kadar öne doğru eğildim. Dudaklarından. O çileden çıkarıcı, güzel, kımıldamaz, öpülesi dudaklarından! "Sadece bekle! Ben güçlü, bağımsız bir kadını! Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin!"

Buharlı Sahneler

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır, Bay Linton," diye içini çekti Bay Stone, ütüyü sağa sola hareket ettirirken buhar etrafına yayılıyordu. "Bütün o yorucu ofis işlerinden sonra çok güzel bir tatil oldu.

"Evet... tatil. Bay Stone'un arkasında, neredeyse ofisimin tavanına kadar yükselen dev çamaşır yığınlarına şüpheyle baktım. Bay Rikkard Ambrose'un tüm ofis personelinin çamaşırlarını kucağıma döktüğüne dair içimde sinsi bir şüphe vardı. "Sakıncası olmadığına emin misiniz?

"Akıl mı? Şaka mı yapıyorsun?" Bay Stone ütü masasına sevgiyle baktı, bakışları uzaklara daldı. 'Bu bana annemle geçirdiğim eski güzel günleri hatırlatıyor. Yakında onu tekrar ziyaret etmem gerekecek.

"Bunu sen yapacaksın. Ben resepsiyonda olacağım. Bu arada... notlarınızı biraz düzenlesem sorun olur mu?

"Öyle mi?" Bana taparcasına bir bakış fırlattı. 'Teşekkür ederim, Bay Linton! Çok teşekkür ederim! Bay Ambrose'un dosyalama sistemini bir türlü anlayamıyorum.

"Rica ederim.

Kapıya doğru adım attım ve tam çıkmak üzereydim ki, bir gümbürtüyle masamın üzerine küçük bir metal kap düştü. *Güm* diye değil de *güm* diye gelmesinin nedeni, masamın bir düzine beyefendinin yelekleriyle kaplanmış olmasıydı. Kapsülü elime aldım, açtım, kağıdı açtım ve okudum,

Bay Linton,

Yakında bir çamaşır yükü daha gelecek. Hazır olun.

Rikkard Ambrose

Kalemi elime alıp bir şeyler karaladım:

*Çok sevgili Bay Ambrose, devam
edin!*

*Saygılarımla Lillian
Linton*

Sonra ıslık çalarak odadan çıktım ve koridora adım attım.

Bir süredir dışarıda masanın başında oturmuş, Bay Stone'un küçük kitabında düğün gecem için bana ilginç fikirler veren büyüleyici bir sahneyi okuyordum ki, paternoster'ın tıkırtısını duydum. İlgimi çekti ve yukarı baktım. Kuyunun içinden, boğuk bir vurma sesi duydum, 'Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Bu ne cehennem makinesi böyle? Sevgili kardeşim, seni elime geçirdiğimde...!

Sırtarak kitabı indirdim, kim olduğunu zaten biliyordum. Birkaç dakika sonra, muhteşem, kuzguni saçlı bir öfke paternoster'dan tökezledi ve mekanizma hareket etmeye fırsat bulamadan, ona yankılanan bir tekme attı. "Lanet olası şeytan icadı!

"Sana da merhaba Adaira. Ona el salladım ve o da bana doğru döndü.

Bana bir gülümseme verdi -ki bu gülümseme çabucak kaşlarını çatmaya dönüştü. Elleri kalçalarında, bana doğru ilerledi. 'Hey, bu da ne? Müstakbel baldızımın rütbesi sekreterlikten resepsiyonistliğe mi indirildi?

Yan odadan, kaynayan sıcak bir ütüden çıkan buharın tıslaması duyuldu.

"Ben bunu stratejik bir terfi olarak düşünmeyi tercih ediyorum," dedim sırtarak. "Ayrıca... bu iş çocuk oyuncağı, gerçekten.

"Öyle mi?

"Ah, evet. Masanın çekmecelerinden birine uzanarak, Bay Stone'un annesinin tarifine uygun bir tabak ev yapımı çikolatalı kek çıkardım. O kadın nasıl pişireceğini biliyordu! 'Hala biraz var. Biraz ister misin?

"Vay, vay! Burada, Empire House'da nasıl yaşanacağını biliyorsunuz. Kardeşimin çalışanlarına karşı bu kadar cömert olduğunu bilseydim, ben de katılmayı düşünürdüm.

Biraz ürperdim.

"Dostça bir tavsiye: Yapma. En azından burada değil. Bay Ambrose bana karşı şovenist bir ofis zorbasıysa, konu küçük kız kardeşine geldiğinde ne kadar kötüleşeceğini hayal bile edemezdin.

Bay Stone'un masasının etrafına yerleştik ve çay, viski ve çikolatalı kek eşliğinde güncel olaylar, Bay Ambrose, en yeni düğün modaları, Bay Ambrose, Paris'teki maceralarım, Bay Ambrose, Battlewood'da işlerin nasıl gittiği ve Bay Ambrose hakkında dedikodu yaptık.

Ne zaman gündeme gelse aynı fikirdeymişiz gibi görünmesi inanılmazdı.

'Bu arada...' Kaşlarım çatıldı, öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. 'Bay Ambrose'un bir eve sahip olmakla neyi kastettiği hakkında bir fikriniz var mı? Burası dışında yani? Taşrada bir malikane?'

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. İlk defa duyuyorum. Ve eğer bunu bana sen söylemeseydin, kahkahalarla gülerdim. Kardeşim, taşrada bir malikâneye para mı harcıyor? Kont Casanova'nın bekaret kemerine para yatırmasını da bekleyebilirsin.

"Ben de öyle düşünüyordum. Düşünceli bir şekilde masanın üst kısmına vurarak uzaklara baktım. 'Ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bir şeylerin kokusunu aldığım.

'Ve çikolatalı bir şey kokusu alıyorum. Bir parça daha alabilir miyim?" "Elbette, buyurun.

Teşekkürler. Ben gerçekten-'

Adaira, arkasından gelen bir sesle sözünü kesti. Gözlerimiz paternoster'a kaydı.

"Başka birini bekliyor muydunuz? Adaira sordu.

"Pek sayılmaz. Ama Evsiz Kedileri Koruma Derneği'nden Bayan Emeline Windham-Wendroth ara sıra uğruyor.

"Bayan *kim*?

Tam cevap vermek üzereydim ki, son paternoster kabini geldi ve kafası ağaç kütüğüne benzeyen, melon şapkalı, iri yarı bir adam çıktı. Alnında neredeyse 'bankacı' yazıyordu. Bodur bacakları üzerinde paytak paytak bize doğru yürüdü ve başını eğdi.

'İyi günler efendim,
hanımefendi. Ben-'
'Hanımefendileri,' diye
düzelttim.

Gözlerini kırptırdı. "Pardon?

"Leydim," diye tekrarlardım, Ayla'ya doğru elimle işaret ederek.

"Efendim, şu anda Leydi Adaira Louise Jannet Melanie Georgette Ambrose'un huzurundasınız. "Ah. Yüzü kızaran adam o kadar derin bir şekilde eğildi ki, bir an için

Devrilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Özür dilerim leydim. Benim adım Willaby Chadwick, Chadwick, Millerstone ve Chadwick bankasından. Konuşmanızı böldüğüm için lütfen beni bağışlayın, ancak bu beyefendi ve amiriyle görüşmem gereken bazı acil iş konuları var. Belki çekilme nezaketini gösterirsiniz?"

Tercümesi: Paramızı istiyoruz! Defolun buradan da edepsizleşeyim.

Şimdi merakımı uyandırdınız. Kardeşimle işiniz mi var? Şimdi kalmak zorundayım. Adaira gözlerini masumca kırıştıtararak ona baktı. "Söyle bakalım, konu nedir?"

"Şey..." Boğazını temizleyen Bay Chadwick, Adaira'dan bana garip bir şekilde baktı ve geri döndü. 'Mesele şu ki... bu tatsız bir iş meselesi. Bu tür konuların genç bir hanımın kulaklarına uygun olduğundan emin değilim.

Adaira adama alaycı bir bakış attı.

"Şimdi, şimdi, efendim. Bir hanımefendinin ricasını geri çevirecek kadar centilmenlik dışı davranmazsınız, değil mi? Lütfen, sevgili kardeşimle ne işiniz olduğunu bilmek isterim.

Sırıtarak sandalyemde arkama yaslandım. Tanrım, çok iyiydi.

Bay Chadwick'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Adaira'nın büyüleyici, hanımefendi gülümsemesinin altında kıvrandı.

'Gördüğünüz gibi Leydim, mülkümüzün bir kısmının kardeşinize satışı konusunda bazı güçlükler ortaya çıkmış görünüyor. Kendisi ve finans müdürümüz, mülkü satın almak için gereken uygun para miktarı ve ödeme hızı konusunda anlaşmazlığa düşmüş görünüyorlar.

Tercümesi: Hindistan cevizinden limon suyu çıkarmak, Rikkard Ambrose'dan para çıkarmaktan daha kolaydır.

Bu işte iyiydim. Eğer Bay Ambrose beni kovduysa, çevirmen olarak bir iş bulmalıyım.

"Evet, Bay Chadwick," dedi Adaira ona gülümseyerek. 'Tüm sorunlar iyi niyet, bir dilim kek ve bir fincan çay ile çözülebilir. Oturmaz mısınız?

'Bunun uygun olacağını sanmıyorum...'

Gözlerini ona dikti. Gülümsemesi biraz daha... yoğunlaştı. "Oturmaz mısınız, Bay Chadwick?"

'Elbette, Leydim. Hemen, Leydim.'

On dakika sonra, Chadwick, Millerstone ve Chadwick'ten Bay Chadwick, çikolatalı kekle epeyce doymuş, ancak para ya da cevap vermemiş bir halde ayrıldı. Sandalyemde arkama yaslanarak Adaira'ya hayranlık dolu bir gülümseme verdim.

'Kahretsin, sende yetenek var, kızım! Belki de seni işe almalıyız. Adaira sırtıttı. 'Hizmetimden memnun kaldığınızı duyduğuma sevindim, Bay Linton. Bir dilim daha kek alabilir miyim?'

'İstediğiniz kadar alın. Aslında, sen-'

Yan kapıdan gelen bir *tıkırtı* beni böldü. Etrafıma bakındım, sandalyemi geriye ittim. "Affedersiniz. Görev çağırıyor. Aslında bir not yazmış ama kimin umurunda.

Eskiden ofisim olan cehennemin buharlı saunasına doğru aceleyle ilerlerken, yirmi ikinci pantolonunu ütölemekte olan ve mutlu bir şekilde ılık çalan Bay Stone'a bir bakış attıktan sonra uzanıp Kudretli Ambrose'tan gelen son mektubu aldım.

*Bay Linton,
Vazgeçmeye hazır
mısınız? Rikkard Ambrose*

Kalemi elime aldım, gülümsedim ve bir şeyler karaladım:

*Çok sevgili Bay Ambrose,
Sanırım bu cehennem azabına bir süre daha dayanabilirim.
Saygılarımla,
Lillian Linton*

Sonra aceleyle dışarı çıktım ve kendimi tekrar sandalyeye attım. "Şimdi... Nerede kalmıştık?"
"Lezzetli bir çikolatalı pastanın önünde."
'Ah, evet! Aynen öyle.

Sonraki birkaç gün hayatımın en eğlenceli günlerinden biriydi. Bay Rikkard Ambrose, zavallı Bay Victor Linton'ın üzerine ev kadınlığı görevlerinin tüm hiddetini saldı. Fırınlamak, toz almak, ortalığı toplamak, yemek pişirmek, bulaşık yıkamak, dikiş dikmek, buharlı temizlik yapmak ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, buharlı temizlik yapmak.

Şey... sonuncusuna gelince, kesinlikle *denedi*. Ancak Bay Ambrose, Bay Victor Linton'ın yerine getirmesi için ne tür şeytani, imkânsız görevler bulursa bulsun, nedense Bayan Lillian Linton bundan pek rahatsız olmuyordu.

Plink.

Tembelce tek kaşımı açtım. Bir esnemeyle bacaklarımı Bay Stone'un masasından çektim ve ofisime doğru yürüdüm. Orada beni yeni bir mesaj bekliyordu.

*Bay Linton,
Yeni bir çamaşır yüküm geldi. Hazırlıklı olun. Rikkard
Ambrose*

Hızla bir cevap kaleme aldım.

*Çok sevgili Bay Ambrose,
Şimdiye kadar iki yüz kırk üç gömlek, eşit sayıda pantolon, altmış yedi
frak, seksen beş yelek ve yirmi mendil saydım. Hepsinin farklı bedenlerde
olması dikkat çekicidir. Bu kadar hızlı kilo alıp vermek sağlıklı değil. Belki de bir
doktora görünmelisiniz. Ya da... bunların hepsi aslında size ait olmayabilir mi?
Sevgili nişanlın,
Lillian Linton*

Mesajı tüpün içine ittim ve bekledim. Çok geçmeden cevap geldi.

*Bay Linton,
Size yalan söyler
miyim? Rikkard
Ambrose*

Bir an için soruyu düşündüm ve sonra başka bir kâğıda uzandım.

*Evet.
Saygılarımla,
Lillian Linton*

Birkaç dakika sonra cevabı masaüstüme düştü.

*Bay Linton,
O zaman neden sorarak zamanımı
harcıyorsun? Çamaşır için hazır ol.
Rikkard Ambrose*

Parlak bir şekilde gülümseyerek başımı en yakın dosya rafının köşesinden
uzattım.

"Merhaba Bay Stone. Başka bir yük için hazır mısınız?"

Genç adam sanki ona cennetten kudret helvası sunmuşum gibi gülümsedi.
'Elbette, Bay Linton! Çok memnun olurum!'

Şaşkınlıkla ona bakarak başımı salladım. "Sadece meraktan soruyorum...
Küçük bir çocukken başınızın üzerine mi düştünüz?"

"Hayır.

"Oh.

"Bir keresinde ayak parmağımı kapıya çarpmıştım," diye yardım teklif etti.
"Neden?"

"Sebebi yok. Sen devam et... eğlenmene bak.'

'Kesinlikle öyle yapacağım. Görüşürüz, Bay Linton.'

Masama geri dönerek sevgili işverenime bir not daha karaladım.

*Sevgili Fevkalade Kolalı Çamaşır Ustası,
teslimatınızı nefesimi tutarak bekleyeceğim,
Saygılarımla,
Lillian Linton*

On beş buçuk saniye sonra cevabı geldi.

*Sizden tek bir yanık ya da kırıksıklık bırakmamanızı
bekliyorum. Rikkard Ambrose*

Kaşlarım çatıldı, kalemimi alt dudağıma götürdüm. Hm... en iyi nasıl
cevap verebilirim?

Oh, evet. Mükemmel bir fikir.

Öne eğildim, karaladım

Efendim,

*Yanık mı? Kırıksık mı? Bir hanımefendinin ev işleri hakkında oldukça
fazla düşünüyor olmalısınız. Kılık değiştirmiş bir kız olmadığınıza emin
misiniz? Eğer öyleyse, bana güvenebilirsiniz. Söylemem.*

*(Biraz endişeli) nişanlınız, Lillian
Linton*

Bu kez yanıt vermesi yalnızca yedi nokta üç saniye sürdü.

Bay Linton,

Hepinizin daha iyi bilmesi gerekirdi. Ama birlikte geçirdiğimiz geceye dair anıların bu kadar çabuk solduysa, sana hatırlatmam gerekecek. Çok yakında.
Rikkard Ambrose

Sırtımdan aşağı lezzetli bir ürperti indi. Buna verilebilecek tek bir cevap vardı.

*Sevgili (ve varsayımsal olarak erkek) Bay Ambrose,
Çok yakında. Ne de olsa bilgi güçtür, zaman paradır.
Sabırsızlıkla,
Lillian Linton*

Çok geçmeden, resepsiyonda oturmuş bir parça daha kek yiyordum (Bay Stone gerçekten yetenekli bir adamdı) ve bir fincan sıcak çikolata yudumluyordum ki, paternoster'dan bir çamaşır dağı çıktı.

"Dur! diye bağırdım. "Dost musun, düşman mısın yoksa kokuşmuş don mu?

Dev yığının arkasından tanıdık ve pek de eğlenmeyen sakallı bir yüz çıktı.

"Nereye," diye sordu Kerim, sarığından işlemeli bir mendil sarkan bir adamın yapabileceği kadar vakur bir şekilde, "bunu nereye koyayım?

"Eee... ofisimde," dedim ona tereddütle. Ofisimde ter içinde olmam gerekirken beni burada çikolata yudumlarırken görmesinin pek de iyi bir fikir olmadığını yeni fark etmiştim. Ben bu konuda daha fazla düşünmeden yanımdan geçip ofise girdi. Bir dakika sonra geri dönmüş, beni ve Bay Ambrose'un ofis kapısını geçip paternoster'a doğru ilerliyordu.

"Beni ispiyonlamayacak mısın?" diye sordum.

Durdu. Yavaşça döndü. Kocaman sakalının ardında yüzünün az da olsa görünen kısmı okunamıyordu.

"Fareleri sevmem.

"Ne demek istediğimi biliyorsun.

"Hm. Kılıcının kabzasına vurarak bana bir an için eleştirel bir gözle baktı, sonra başını salladı. "Hayır. Yapmayacağım.

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?

Zavallıcık sanki az önce ekşi bir limon yutmuş gibi görünüyordu. Bana kibirli bir şekilde bakarak şöyle dedi:

'Nedenlerimi size açıklamak zorunda değilim. Halkımın eski bir deyişi olduğunu söylemek yeterli. *Naraka! Usa nē tuhānū lōra hai, isē karakē* .' [22]

Bununla birlikte, döndü ve gitti.

Sonraki birkaç gün boyunca Kerim'i dikkatle izledim, artan miktarda çamaşırı ofisime taşıyordu. Ama bir kez olsun işverenine tek kelime etmedi. Kendi kendime gülümseyerek çikolatalı pastadan bir ısırık daha aldım. Bay Ambrose bunu nasıl ifade etmişti? Sessizlik altındır. En sevdiği ilkelerden birine böylesine sıkı sıkıya bağlı kaldığımız için Kerim ve benimle gurur duyardı herhalde.

"*Bitti* mi? Nasıl *bitmiş* olabilir?" Ya da... belki de değil.

Sandalyemden kalkarak ofis kapısına doğru ilerledim. Hm... müstakbel kocanın anahtar deliğini dinlemek yanlış olur muydu? Muhtemelen, teyzeme göre. Onun yerine diz çöktüm ve gözümü anahtar deliğine dayadım. İzlemekle ilgili hiçbir şey söyleyememişti.

Bay Rikkard Ambrose ofisinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu, uzun bacakları yeri yalayıp yutuyordu, kolları dimdik sırtının arkasındaydı.

"Emrim doğrultusunda tüm çamaşırları ona teslim ettiğinden emin misin? Kerim köşede duruyordu, sakalı verimlilikle kabarmıştı.

"Hepsi ofisine teslim edildi, *Sahib*.

"Ama nasıl? Tüm bunlarla nasıl başa çıkabilir?"

"Bilemiyorum, *Sahibim*.

"Bir yük daha al!

'*Sahibim*, personel soyunma odasında depolanan tüm çamaşırların çoktan getirildiğini belirtmeliyim. Yapamam-'

'O zaman çamaşırhanelerimden birinden daha getir!

Şimdi!' 'Emredersiniz, *Sahib*.'

Kerim ofisten çıktığında ben yine sandalyemde oturmuş, ayaklarımı masaya uzatmış, masum bir melodiyi ıslıkla çalıyordum.

Ofisteki gerginlik giderek artıyordu. Ülkeye hareket tarihimiz hızla yaklaşırken, Bay Ambrose bana giderek daha fazla iş yükledi; kapı tokmaklarını diş fırçasıyla parlatmak, bir metrelik merdivenle altı metre yüksekliğindeki odaların köşelerindeki örümcek ağlarını temizlemek ve son olarak da Empire House'un tüm personeli için öğlen yemeklerini hazırlamak gibi ilginç görevler de buna dahildi.

"Biliyor musunuz," diye nefes nefese soludu Bay Stone, mutfaktaki büyük fırından yirmi ikinci turtayı çıkarırken yüzündeki teri silerek, "Ben

Bay Ambrose'un ev içi zevklere olan yeni ilgisini takdir ettiğimi söylediğimi biliyordu, ama sanırım biraz abartıyor.

"Merak etme. Omzunu okşadım. "İçimden bir ses bunun uzun sürmeyeceğini söylüyor.

"Gerçekten mi? Neden?"

Üst kattan kararlı bir ses geldi ve ardından ürkek bir haykırış duyuldu.

'İşte bu yüzden,' dedim ve göz kırparak merdivenleri çıkmaya başladım. Giriş holünde, Sallow-Face masasının arkasına sinmiş, Leydi Adaira Louise Jannet Melanie Georgette Ambrose'un etkileyici varlığından çekiniyordu. Beni görür görmez yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ah, Bay Linton! Belki bana yardım edebilirsiniz. Bu gülünç adam beni kardeşimi görmeye gitmekten alıkoymaya çalışıyor.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ve bunun sizi durdurmasına izin mi verdiniz Leydim?"

"Tabii ki hayır. Sadece gerekmedikçe ona zarar vermek istemiyorum.

"Şimdi, buraya bakın, genç bayan-" diye başladı Sallow-Face ve Adaira bakışlarını ona çevirince aniden kesti.

"Zamanı geldi mi? Kalbim küt küt atarken sordum.

Neredeyse. Araba bu öğleden sonra gelecek. Toparlanmak ve...' bakışlarını anlamlı bir şekilde üzerimde gezdirdi, 'üstümü değiştirmek için'.

Kalbim yerinden fırladı. Beklentiyle. Korkuyla. Şiddetli, harika bir sevinçle. Tüm bunlar karşısında patlamak yerine başımı sallamayı başardım.

"Pekâlâ. Sesim kulağıma tuhaf geliyordu. 'Size üst katın yolunu göstereyim, Leydim. Eminim kardeşiniz heyecanla gelişinizi bekliyordur.

Paternoster'a atladık ve birkaç dakika sonra Bay Rikkard Ambrose'un ofis kapısının önünde durduk. Şemsiyesini kaldırarak, eliyle kapıya vurdu.

"Evet!" İçeriden gelen ses buzdan bir kırbaç gibiydi. 'Buraya gelin, Bay Linton! Pantolonlar katlandı mı? Turtalar pişti mi?"

Kapıyı iterek açan Adaira başını içeri uzattı. "Bilemiyorum, sevgili kardeşim. Ama sanırım senin kazın oldukça pişmiş.

Bir an sessizlik oldu. Sonra... "Burada ne yapıyorsun?"

Gülümsedi. "Vakit geldi.

"Hayır! Kapı patlayarak açıldı ve orada durdu, yumrukları sıkılı, gözleri soğuk ateşle yanıyordu. Daha fazla zamanım olmalı! Yapmalıyım... Ben... Ben...'

"Kaybettin mi?" diye sordum tatlı tatlı.

Bir anda üzerime atladı. Gözleri gözlerimin içine bakıyordu, kaya gibi sert kolları beni sarmıştı.

"Ne," diye nefes aldı tenime karşı, "az önce ne dedin sen?"

"Pekâlâ," diye haykırdı Adaira, bir kolunu sıkıca gözlerinin üzerine kapatarak. "Gitme sırası bende. Yan odada bekleyeceğim. Ya da alt katta. Ya da üç evren ötede, kardeşimi asla *böyle* bir şey yaparken görmek zorunda kalmayacağım bir yerde.

Kaçtı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Tam olarak emin değildim ve

gerçekten önemsiyordum. Dikkatimin çoğunu, Bay Rikkard Ambrose'un neredeyse acı veren bir kararlılık ve çaresizlik karışımıyla gözlerimin içine bakması oluştuyordu.

Çenemi kaldırdım.

"Kaybettiğini söyledim.

"Hayır," dedi, gözleri sanki onun için dünyanın en değerli hazinesiymişim gibi bana dikilmişti. Ya da en azından kasasındaki bilinmeyen Da Vinci tablosundan sonra ikinci en değerli hazineymişim gibi. 'Ben kazandım. Bahsimizi kazandım. *Seni* kazandım.

Bu sözlerin gerçekliği nefesimi kesmeden önce, bunu şu şekilde yaptı ağzıma sahip çıktı. Beni sertçe, şiddetle, demir gibi bir kararlılıkla öptü.

"Lanet olsun sana!" diye fısıldadı dudaklarıma karşı. "Neden seni güvende tutmama izin vermiyorsun?"

"Çamaşır yıkamayı gerçekten ama *gerçekten* sevmediğim için mi? Ben önerdim.

Boğazından bir hırıltı çıktı ve beni duvara yaslayarak yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Ve ben," diye fısıldadı, "seni gerçekten, gerçekten seviyorum.

Ona bakarken kalbim eridi. Bay Rikkard Ambrose gereksiz bir yoğunlaştırıcı mı kullanmıştı? Sadece benim için gereksiz bir ek kelime mi?

Beni gerçekten seviyor.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "O zaman evlenelim," diye fısıldadım.

Tam o sırada kapı açıldı ve genişçe gülümseyen Leydi Samantha ortaya çıktı. Boğazının arkasından belli belirsiz bir ses çıkararak geri sıçradım.

"Oh, yapma! Leydi Samantha memnuniyet dolu gülümsemesini bana yöneltti. "Sanırım

Tebrik etmek için sarılmak çok tatlı! Erkekler genellikle duygularını ifade etmekte zorlanırlar, Bay Linton. Oğlum gerçek bir erkek olmak konusunda sizden çok şey öğrenebilir.

Buz gibi soğuk bir bakış enseme yaktı. Boğazımı temizleyerek, tedbir amacıyla ondan bir adım uzaklaştım. "Bundan şüpheliyim, Leydim.

Her zamanki gibi çok mütevazı. Gelin, siz ikiniz! Gidip Bayan Linton'ı getirelim. Vakit geldi!"

Boğazımı tekrar temizledim. "Zamanı geldi" derken, demek istiyorsun ki...

"Evet!" Anaç gülümsemesi genişledi. 'Büyük olay burada! Ve hepimiz birlikte seyahat edeceğiz. Harika değil mi?"

Happy Aile Buluşması

'Aman Tanrım! Bakın, bayan, bakın!'

Öne doğru eğilerek pencereden dışarı baktım, yeni hizmetçimin işaret parmağını takip ederek heyecandan titriyordum.

"Oh. Um... evet. Bir inek. Ot yiyor."

"Heyecan verici değil mi? Vinnie bayılacakmış gibi ellerini göğsüne bastırarak içini çekti. 'Ve-oh! Bir tane daha var! Ve bir tane daha! Üç inek!'

"Vinnie?"

"Evet, hanımefendi?"

"Daha önce hiç Londra dışına çıkmadın, değil mi?" "Nereden biliyorsun?"

"Sadece bir tahmin."

Koltuğuma geri yerleşerek bakışlarımın otobüste gezinmesine izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, kendi inançsızlığımı ve heyecanımı zor zapt ediyordum. Kalbim boğazımda güm güm atıyor, her an dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. Ama heyecanım huzur içinde otlayan üç ineğe yönelik değildi.

Bu gerçekleşecek. Gerçekten, gerçekten olacak.

Emin olmak için uzanıp en büyük üç parmağımdaki nişan yüzüğüne dokundum.

Evleneceğim. Bay Rikkard Ambrose ile evleneceğim.

Başımı kaldırıp Bay Ambrose'un oturduğu köşeye baktım, dizleri mükemmel bir doksan derecelik açıyla bükülmüştü, sırtı dimdikti, etrafını saran neşenin acısı yüzündeki buz gibi maskenin arkasından parlıyordu.

Sonra da onun hayatını mutlu ve kaotik bir cehenneme çevireceğim.

Gülümseyerek Leydi Gwyneth B. Patterson'ın *Genç Evli Hanımlar için Rehber kitabına* baktım. Gerçekten yararlı bir kitap olduğunu kanıtlamıştı. Kalın sayfaları arasında, üzerinde çalıştığım parlak broşürü gizlemek kolaydı. *Leydi Lillian Ambrose tarafından kurulan Oy Hakkı ve Eşit Haklar için Kadın Vakfı. Ayağa kalkın ve hayalinizi yaşayın!* Fena bir slogan değil. Görünüşe göre, reklamcılıkta geçirdiğim kısa süre boşa gitmemişti.

'Aww! Kendini hazırlamak için şimdiden çaba mı sarf ediyorsun?'

Leydi Samantha bana doğru eğilerek gülümsedi.

'Yeni Başlayanlar İçin Kendini Savunma' bölümünün taslağını gizlemek için kitabı tam zamanında kapattım ve ona geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Evet, kesinlikle!

Leydi Samantha'nın gülümsemesi daha da genişledi. Uzanıp elimi sıktı.

'Ne kadar sevimli bir kızsın sen. Ailenin bir parçası olacağını bildiğim için çok mutluyum, canım,' dedi, gözleri ılgılık atarken: *Rahatladım! Çok rahatladım! Sonunda bir münzevi olacağını düşünmüştüm! Teşekkür etmek için ayaklarınızı öpebilir ve onunuza heykeller dikebilir miyim?*

"Ben de öyle. Ona tek kolumla sarıldım, diğer elimle de kitabı koltuğumun altına ittim. "Ait olmayı tercih edeceğim bir aile düşünemiyorum.

"Kardeşinin gelemediğini duyduğuma çok üzüldüm," diye içini çekti Leydi Samantha, sonra da oğluna onaylamayan bir bakış fırlattı. 'Keşke *biri* onu sözde acil bir iş için göndermeseydi.

Bay Ambrose annesine soğuk bir bakış gönderdi.

"İngiltere Merkez Bankası ile bir işim vardı, anne.

'Ve bunun kendi kız kardeşinin düğününden daha önemli olması mı gerekiyor? Burnunu çekti. 'Eğer kız kardeşiyle aynı koridorda yürüyemezse bu senin suçun olacak.

"Nedense," dedi Bay Ambrose, buz gibi bakışlarını bana çevirerek, ben çok ama çok kadınsı görünmeye çalışırken beni koltuğa mıhladı, "bundan hiç kuşum yok.

"Kim bilir..." Gözlerinde bir şeytan dans ederken Adaira öne doğru eğildi. 'Her şeye rağmen başarabilir. Bu eğlenceli olmaz mıydı?

"Hayır! Bay Ambrose ısırdı.

"Rikkard Ambrose! Leydi Samantha oğluna yaralı bir anne ayı gibi baktı. 'Nasıl böyle bir şey söylersin? Duygularından tamamen mi yoksunsun?

Bir an için soruyu düşündü. "Evet.

Markiz bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Tüm annelik içgüdülerine karşı savaştığı belli olan ama görevi gereği mecburen bana döndü, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Lilly, canım... onunla evlenmek istediğinden emin misin?" "Oldukça eminim.

'Hımm' Leydi Samantha eteklerini çekiştirerek daha dik oturdu ve oğluna bir bakış daha attı. 'Ben kendi adıma, her nereye götürülüyorsak oraya varır varmaz Bay Linton'a bir mektup gönderip onu da davet edeceğim. Onu kendi kız kardeşinin düğününde bulunmaktan alıkoymak, bu yapılmaz! Seninle koridorda yürümek için orada olmalıydı.

"Ah evet. Adaira'nın gözlerindeki küçük şeytan şimdi zafer bayrakları sallayarak aşağı yukarı zıplıyordu. 'Ne hoş olurdu değil mi? Bunu görmeyi çok isterdim.

Hacimli kombinezonlarımın örtüsü altında, inciklerine tekme attım.

"Merak etmeyin. Eminim Bufford amcam bunu yapmaktan mutluluk duyacaktır." "Öyle mi?

"Oh evet. Sırttım. "Bir şeyler vermeyi çok seviyor.

"Hevesli olduğunu duyduğuma çok sevindim!

"Hevesli" doğru kelime mi bilmiyorum.

Bufford Amca'nın birleşik ofisinin ve gizli hazine deposunun kapısını çaldım.

"Amca? İçeri girebilir miyim?"

"Duruma göre değişir," diye tanıdık, sert bir ses geldi içeriden. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Evet.

"O zaman defol.

Bir an için seçeneklerimi düşündüm. Görebildiğim kadarıyla sadece iki seçenek vardı:

1. Amcama hayatımın aşkıyla evleneceğimi ve hayatımın en mutlu gününde yanımda olmasını istediğimi söyledim.

2. Yaşlı boz ayıya rüşvet ver.

Kararımı verdim.

"Fikrimi değiştirdim," diye seslendim kapıdan. "Sana rüşvet vermek istiyorum.

'Peki, neden bunu hemen söylemedin, kızım? Gel buraya!'

Bufford Amca masanın arkasındaki her zamanki büyük koltuğunda oturuyordu. Son gittiğimden beri odada değişen tek şey para yığınlarının oldukça büyümüş olmasıydı.

Elimi amcama uzattım ve nişan yüzüğümü gösterdim. "Ben evleniyorum, amca.

"Duydum. Elimini inceledi ve gür kaşlarından biri kalktı. "Bu bir perde halkası mı?

Muhtemelen tam tersini protesto etmeye çalışmalıydım. Bunun yerine Cheshire kedisi gibi sıırttım.

"Bu soruyu gerçekten soran ilk kişi sensin," diye itiraf ettim kıs kıs gülerek. "Diğerlerinin yüzünde tuhaf bir ifade var ve gözlerini kısarak gözlerinde bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar.

"Hm. Yani,
öyle mi?'
'Evet.'

Başıyla onayladı. 'Adamını sevdiğimi biliyordum. Akıllı adam. Zaten sadece birkaç hafta takacağın bir yüzüğe para harcamanın anlamı yok, değil mi? Gerçekten de çok akıllı bir adam.

"Sizden gelen böyle bir tavsiye muhtemelen beni ters yöne doğru koşturmalı.

Gri kütlenin içinde bir yerlerde birkaç sakal teli kalktı. Bir gülümseme mi?
Gerçek bir
gülümseme
mi?

"Muhtemel
en.

Bir an sessizlik oldu. Sonra... "Ee, kızım,
benden ne istiyorsun?

Ona bir bakış attım. Bufford Amca pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi. 'Bu bir düğün, amca. Ailenin katılımı gelenekseldir.'

Bunu düşündü. 'Aşağıda bir sürü aile var. İsteddiğin kadarını sana ödünç verebilirim. Fazla para da istemem.

"Gelmeni istiyorum.

"Ne...? Aklını mı kaçırdın, kızım?' 'Beni
vermeni istiyorum.

"Hm. Sanırım bu soruyu yanıtlıyor.

Bir adım öne çıktım. "Çok ciddiym amca.

Keskin gözleri o anda saymakta olduğu para yığınının kalkıp bana odaklandı. 'Bunu görebiliyorum. Anlayamadığım şey ise neden olduğu. Neden akli başında biri beni düğününde istesin ki?

"Çünkü" dedim ve bir adım öne çıktım. Bu eve girdiğim andan beri bana öğretilen tüm görgü kurallarını hiçe sayarak masanın üzerinden uzandım ve onun kıllı yanağına dokundum. Elime sanki korkunç bir tarantulaymış gibi baktı. 'Çünkü ailemden bir üyenin

Ella'nın yanı sıra nasıl bir adamla evlendiğimi önemseyen biri var, sadece cüzdanının ne kadar şişman olduğunu ya da unvan listesinin ne kadar uzun olduğunu değil.

Amcamın şaşkın bakışlarını uzun bir süre üzerimde tuttuktan sonra geri çekildim ve sıırttım. "Ve çünkü bu senin için harika bir iş fırsatı olabilir.

Boğazını temizleyerek sandalyesinde dik oturdu ve bana doğru bir bakış fırlattı. Gözlerimi kibarca indirdim. Ne de olsa öfkesini hak ettiğim açıktı. Ona iyi davranmaya ve sebepsiz yere dostça şeyler söylemeye nasıl cüret edebilirdim? Eski güzel İngiltere'de böyle şeyler yapılmazdı!

'Harika bir iş fırsatı mı diyorsunuz? Açıkla.' "Şey, nişanlımı biliyorsun...

"Evet?

"Yüzlerce fabrikası, dünyanın dört bir yanına uzanan ticaret yolları ve senden çok daha fazla parası olan mı?

Sevgili amcamın gözleri kısıldı. 'Evet, kızım. Sadede gel.'

'Onun düğünü sadece bir düğün olmayacak,' dedim ona, parmaklarımı arkamda çaprazlayarak. 'Böyle bir adamın en önemli iş ortaklarını davet etme ve çıkarlarını ilerletme fırsatını kaçıracağını düşünebiliyor musun? Hayatın her kesiminden bir sürü önemli adam orada olacak.

Eğer 'çok' kelimesini tek olarak tanımlarsanız.

"Hm. Sandalyesinde arkasına yaslanarak sakalını sıvazladı. 'Tek teklifin bu mu? Daha önce rüşvet hakkında söylediğin şey neydi?

Gülümseyerek öne doğru eğildim ve ellerimi masasının üzerine koydum. 'İşte rüşvet bu, sevgili amca. Düğünüme gel. İyi davran. Ya da en azından bir süreliğine öyleymiş gibi davran. Yakında Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamının karısı olacağım. Senden çok daha fazla güce ve nüfuzla sahip olacağım. Hayatı senin için çok kolaylaştırabilirim ya da seçimine bağlı olarak çok zorlaştırabilirim. Akıllıca seç.'

Gözleri tekrar kısıldı, parmaklarını dikleştirdi.

"Sen," dedi, "kötü kalpli, sinsî bir kadın olmuştun.

Utanmadan sırtarak başımı salladım. "Evet.

"Hm. Senden hoşlanmamın bir nedeni

olduğunu biliyordum. Kalbim yerinden fırladı.

"Yani gelecek misin?

"Kafana girmesine izin verme.

Önüme çıkan dağ gibi para yığınlarına aldırmadan kendimi öne attım ve yaşlı boz ayıya sarıldım. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!

'Beni hemen bırak, kızım! Bu çok yakışksız!'

"Evet! İşte bu yüzden çok eğlenceli! Biraz daha sıktım ve kel kafasına bir öpücük kondurdum, sonra da bıraktım. Boğazını temizleyerek yakasını düzeltti ve bana ters ters baktı.

'Senin düğünün için ne zaman yola çıkacağız? Sizi uyarıyorum, takvimim oldukça dolu. Ayın on dördünden önce Londra'dan ayrılmam mümkün değil-'

"Bugün.

"Pardon?"

"Tam olarak şu anda. Ona büyüleyici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "Araba aşağıda bekliyor.

"Amcanızın yanınızda olacağını duyduğuma çok sevindim. Leydi Samantha gülümsedi ama sonra yüzü düştü. "Ama madem konu akrabalarından açıldı, teyzen nerede?"

"Oh, o diğer vagonda. Sırıttım, kendime kısa bir şeytani neşe parıltısına izin verdim. "Amcam, ikiz kız kardeşlerim ve en iyi arkadaşım Patsy ile birlikte.

"Ne kadar tatlı! Çok hoş arkadaşların var, canım. Yaşlı bir kadına iyi kalpliliklerinden dolayı arkadaşlık etmek..." Daha da yaklaştı ve sesini alçaltarak herkese duymaya değer bir şeyden bahsettiğini işaret etti. "Aralarında evli olan var mı?"

Sırıtişımın genişlediğini hissettim. "Aslına bakarsanız, hayır, değiller.

"Söylemiyorsun. Gözleri ava çıkmış bir köpekbalığının gibi parlıyordu. Küçük, yaşlı ve gerçekten pembe bir köpekbalığı. "Um... Lilly, canım?"

"Evet?"

"Birkaç genç bey tanıdığımı düğünüze davet etmemin bir sakıncası olmaz, değil mi?"

"Evet," diye araya girdi Bay Ambrose, sesi buzdan bir bıçak gibiydi.

"Yapardım.

Dönüp ona baktım, gözlerim sahte bir şaşkınlıkla açılmıştı. "Aman Tanrım. Senin adının da Lilly olduğunu bilmiyordum. Bana bildirdiğin için teşekkürler. Evlilik yemini ettiğimizde çok işime yarayacak.

Annesi, "Düğününde erkekler de olmalı, Rick," diye onu uyardı. "En azından bir tane.

"Hayır, bilmiyorum.

"Peki sağdıcınız kim olacak?"

"Karım.

Leydi hazretleri ancak bir İngiliz markizinin yapabileceği gibi dehşetle baktı. "*Korumanızın* düğününüzde yanınızda duran sağdıncınız olmasına izin veremezsiniz!

"Neden olmasın? Zaten yanımda durmak için para ödüyor.' 'Şey... çünkü... çünkü...'

Ağzı defalarca açılıp kapandı, hiçbir kelime çıkmadı.

Dışarı.

"İtiraf etmeliyim ki bu fikir hoşuma gitti. Sırttım. 'Hatırlıyor musun o eski Damadın başına beklenmedik bir şey gelirse sağdıncın onun yerine geçmesi geleneği mi? Eğer son anda vazgeçersen, en azından Karim'in dehşete düşmüş yüz ifadesini dört gözle bekleyeceğim. Çılgınlıklarını şimdiden duyabiliyorum. Ne kadar hızlı koşacak merak ediyorum.'

Bay Rikkard Ambrose bana vagonun öbür ucundan öyle bir bakış attı ki içimdeki sıcaklık arttı ve Adaira kusuyormuş gibi yaparak pencereden dışarıya doğru eğildi.

'Sizi temin ederim Bayan Linton, böyle bir şey olmayacak. *Kimse* kaçmayacak.'

"Sevgili Bay Ambrose... bu bir tehdit miydi?" "Evet.

İç çekerek bir elimi göğsüme bastırdım. "Bir kızın kalbine nasıl gireceğini gerçekten iyi biliyorsun.

Leydi Samantha eğilerek kolumu çekiştirdi ve ağzının kenarından, "Gerçekten, *gerçekten* emin misin?" diye fısıldadı.

Gülümsedi

m.

"Kesinlikle.

Yolculuk bir esinti içinde geçti. Hava güzeldi, hava tazeydi ve köşedeki nahoş insan salkımını saymazsak, yol arkadaşlığı çok keyifliydi. Manzara görülmeye değerdi. Basit inekleri çoktan geride bırakmıştık ve şimdi pencerenin dışındaki uçsuz bucaksız tepeler ot kemiren koyunlarla süslenmişti. Gördüğümüz tek güzel mucize bu da değildi.

"Oh bakın, bayan! Şuraya bakın! Bir kirpi! Gerçek bir kirpi!"

'Evet. Çitin hemen yanında. Ne kadar olağanüstü.'

Kesinlikle! Bayan, beni bu harika geziye götürdüğünüz için çok teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!"

Yeni hizmetçim zaman zaman oldukça hevesli olabiliyordu. Muhtemelen bir noktada sinirlerimi bozmaya başlamış olmalıydı. Ama Bay Ambrose'u köşede, saatini her beş dakikada bir açıp kapatırken ve ona fark etmediği yeni bir bakış atarken görünce, yolculuğun tadını sonuna kadar çıkarmaktan kendimi alamadım. Kirpiler harikaydı! Çok yaşa kirpiler!

Ancak yolda ilerledikçe, her geçen dakika hedefimize daha da yaklaştıkça, neşem yavaş yavaş azalmaya başladı ve yerini artan bir gerginliğe bıraktı. Kirpilere, kuşlara, kelebeklere ya da Vinnie'nin bitmek bilmeyen masum sorularına ne kadar konsantre olmaya çalışırsam çalışayım, aklımda sürekli bir soru dönüp duruyordu.

Malikane mi? Gerçek bir malikanesi mi var?

Hala tam olarak anlayamadım. Bay Rikkard Ambrose'un bir evi mi vardı? Meşgul işçi arılarla dolu olmayan, ama aslında yaşamak gibi abartılı bir faaliyet için ayrılmış bir ev? Hem de öyle sıradan bir ev değil, geniş bir kırsal arazinin ortasında bir malikâne?

Tam olarak hayal edemiyordum. Ama sonra tekrar... Belki de bu iyi bir şeydi.

Bay Rikkard Ambrose'un sahip olabileceği türden bir 'malikaneyi' gerçekten hayal etmeye çalışsaydım, hayallerim pek de iyi olmazdı...

Ding-Dong.

Günaydın, Bayan Linton. Bay Ambrose'un malikanesine hoş geldiniz. Ben kahyayım. Saydamlığım konusunda endişelenmeyin, doksan iki yaşında öldüm ve Bay Ambrose, maaşımı bırakmayı kabul ederse beni eski görevimde tutmayı nezaketle kabul etti. Lütfen beni takip edin. Dikkatli olun! Gevşek döşeme tahtasına basmayın. Çürükler yerleştiğinden beri o kadar da sağlam değil. Ayrıca, gıcirtı kilerdeki hortlakları uyandırabilir. Şimdi size odanızı göstereyim. Evin en üst katında, tavan arasındaki deli kadının hemen yanında.

Evet. Aynen öyle. 'Oh,

Bayan, bakın! Bakın!'

Düşüncelerimden aniden irkildim, ki bu düşüncelerin nereye gittiğini düşünürsek, muhtemelen iyi bir şeydi. Kafamı kaldırdığımda Vinnie'nin oturduğu yerden fırladığını ve kendini ileri attığını gördüm. Kendini pencereden atmak ister gibi görünüyordu ama onu tanıdığım için muhtemelen sadece daha yakından bakmak istiyordu. Öne doğru atıldım ve

Elbisesinin arkasından tutarak yola burun üstü dalmasını engelleyebildim. Genç kız tamamen habersiz bir şekilde, hızla yaklaşımakta olan ahşap bir sokak tabelasını işaret etti.

'Bakın, bayan!

Orada!' Baktım.

"Ee... Bay Ambrose? Vinnie'yi benimle birlikte arabaya geri çekerek sevgili işverenime baktım. "Evinizin inşa edildiği köyün adı ne demiştiniz?

Bay Ambrose zamanının değerli bir anını feda ederek incelemekte olduğu iş belgelerinden başını kaldırdı. "Ben söylemedim.

Gözlerim kısıldı. "Peki *ya* sen söyleseydin? *Düğün gecenizi 'Notre Dame'ın Kamburu'nun üç cildini de okuyarak geçirmek istemiyorsanız cevabınıza dikkat edin!*

Bir dakikalık saygı duruşu.

"O zaman Collundale olmalı.

"Ah. Başımı salladım. Göğsümde, kalbim hızlı bir step dansı yapıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm.

Yutkunarak pencereden dışarı, tabelaya tekrar baktım.

Collundale - 10 Mil

On mil. Sadece 10 mil. Çok yakın.

"Ve, um... senin şu mülkün..."

"Evet?

"Tam olarak ne durumda olduğunu söyleyebilirsiniz?"

Bir an için soruyu düşündü. "Yeterli.

Burnunu yumruklama isteğine direnerek gözlerimi kapattım. "Lanet olsun!" "Ne dediniz Bayan Linton?

"Hiçbir şey, hiçbir şey.

Yeterli. Bay Ambrose'un muazzamdan dehşete kadar her şey için kullandığı kelime buydu. Ama bir an için burada kiminle uğraştığımızı düşünelim. Bu öyle bir adamdı ki Empire House'un mahzenindeki fareler bile greve gitmiş ve protesto için evi terk etmişti. Evi ne durumda olurdu?

Sana üç tahmin vereceğim.

Beni merdivenlerden yukarı takip edin, bayan, lütfen. Yerdeki deliklere aldırmayın. Yarasalar su basan mahzenden çıkış yolunu böyle buluyorlar. Biz yapmazdık.

küçük sevgililerin içeride kilitli kalmasını istemeyiz, değil mi? Şimdi, burası senin odan. Köşedeki şu sevimli küçük gübre yığını senin yatağın. Horozu taşınmaya ikna etmen gerekecek.

Boğazımı temizledim. "Son yıllarda tam olarak ne sıklıkla orada kaldınız?"

"Orada sık sık kalırım, Bayan Linton.

"Ah. Peki, hiç orada misafir ağırlamak zorunda kaldınız mı?"

Bir anlık sessizlik. Sonra...

"Hayır.

"Ah.

Şu perdelere bakar mısınız? Çok güzeller! Kuşkusuz eskileri de fena değildi ama onlar çürüyüp gittikten sonra örümcekler en az iki kat daha dekoratif olanlarını yaptılar. İnsan bu şık örümcek ağı desenine bayılıyor, sizce de öyle değil mi hanımefendi?

Hayır. O kadar kötü olamaz. Olamaz. Bir kere Bay Ambrose kirayı ödemeyi reddeden örümcekleri çoktan kovalamıştı. Ayrıca... beni *seviyordu!* Beni zemini olmayan ve çatısı çürümüş bir kulübeye tıkmazdı, değil mi?

İçgüdüsel olarak perde/nişan yüzüğüme baktım.

Lanet olsun!

'Oh, bakın! Bakın, bayan! Vinnie heyecanla parmağını pencereden dışarı uzatarak başka bir tabelayı işaret etti. "Sadece üç mil kaldı!"

"Gerçekten mi? Ne kadar...muhteşem."

Ve hanımefendi, evleneceğiniz, neo-gotik çürüyen harabe tarzında inşa edilmiş güzel bir şapelimiz var. Sıra olarak kullanmak üzere ağaç gövdeleri getirdik ve burada da sunak için büyük bir kütük var. Çok güzel değil mi? Çok açık ve havadar, özellikle de çatı çöktüğünden beri. Gerçekten atmosfere katkıda bulunuyor.

"İşte! Vinnie bağırdı. 'İşte, ağaçların arasından görebiliyorum! Her an-oh.'

Ellerimi gözlerimin üzerine kapattım.

"Bakamıyorum! Boştaki elimle Adaira'nın kolunu tuttum. 'Düşündüğüm kadar kötü mü? Lütfen söyle! Lütfen söyle bana!

"Şey..." Adaira'nın sesi boğuk çıkmıştı. "Şey..." Sesi kesildi.

"Ne oldu?

Cevap yok.

"Ne oldu, lanet olası?"

Hâlâ cevap yoktu. Kalbim küt küt atarken, gözlerimin üzerindeki parmaklarımı ayırmaya zorladım ve başımı kaldırıp pencereden dışarı bakarak Bay Rikkard Ambrose'un malikânesine ve gelecekteki evime ilk kez baktım.

Vinnie'nin 'oh' demesinin ne anlama geldiğini hemen anladım. Bu beklediğim kadar kötü değildi.

Çok, çok daha kötüydü.

Bay Rikkard Ambrose'un Evi

Çok güzeldi. Çok güzeldi! Hayır, güzel yeterince güçlü bir kelime değildi. İnanılmazdı. Hayranlık uyandırıcı. Muhtemelen Battlewood ve Buckingham Sarayı'nın toplamından daha büyük ve kesinlikle daha görkemliydi. Battlewood bir malikaneydi. Bu... bu saraylar arasında bir saraydı. Lanet bir mucize! Ve ben düşünmüştüm ki...

Ve bir bekârın oğlu bunu düşünmeme izin vermişti!

Gözlerim alev alev yanarken Bay Rikkard Ambrose'a döndüm. "Neden bana *böyle* olduğunu söylemediniz?

"Ne gibi? Başını eğerek bana sakın bir bakış attı. 'Kendine saygısı olan hiçbir beyefendinin, hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığı kadınla evlenmeyeceği yıkık dökük bir harabeden farklı mı?

"Şey...um...err...

Lanet olsun ona! Haklıydı.

Öfkelenerek pencereden dışarıyı işaret ettim. 'En azından ön bahçenizde lanet bir çeşme olduğu konusunda beni uyarabilirdiniz! Ve altın bir güneş saati! Ve bir heykel bahçesi! Lanet olası bir heykel bahçesi, Tanrı aşkına!'

"Özür dilerim, Bayan Linton. Bir dahaki sefere heykelsi süslemelerden hoşlanmadığınızı dikkate alacağım.

"Ben... Ben... Yani... Arg! Sen çok...!"

Ne diyeceğimi bilemeden Adaira ile bakıştık. Ama o orada öylece oturmuş, önümüzde uzanan saray yavrusu malikâneye ağzı açık bakıyor, belli ki en yakın takvimi kapıp 1 Nisan olup olmadığını kontrol etmek için benimle aynı dürtüyü hissediyordu. Leydi Samantha bile gözlerine inanamıyormuş gibi görünüyordu, her ne kadar gerçekten inanmak istese de.

Garaj yoluna girdiğimizde ön kapılar açıldı ve yarı saydam bir hayalet olmayan uşak güneş ışığına çıktı. Bir uşak! Bay Rikkard Ambrose gerçek bir uşak mı çalıştırıyordu? Biri beni çimdiklesin!

Arabalar yavaşça garaj yoluna çıktı ve durdu. Kerim'in kutudan aşağı atladığını ve kapıyı benim için açık tuttuğunu fark etmem birkaç dakikamı aldı. Kerim'i görmezden gelmek mi? Sadece bu başarı bile şok seviyem hakkında size bir şeyler anlatmalı.

"*Sahiba?*

Elini uzattı ve ben saray gibi malikâneye bakmaya o kadar odaklanmıştım ki, şimdiye kadar sahip olduğum tüm feminist içgüdüleri unutup elini tuttum ve beni arabadan çıkarmasına izin verdim. En azından bir tek ben değildim. Arkamda Flora, Ella, Eve ve hatta Patsy bile yüzlerinde şaşkınlık ifadesiyle arabanın merdivenlerinden iniyorlardı. Bufford Amca'nın sakalları bile açık alana çıktığında biraz etkilenmiş bir tavırla titredi. Onu suçlayamazdım. Dört katlı devasa malikânenin ön cephesi altın ve gümüşle boyanmış heykellerle süslüydü. Uzun, zarif pencereler, eğer 14. Louis, zavallı herifin gerçekte olduğundan iki kat daha zengin olsaydı, Versay Sarayı'na ait olabilecek kadar zengin odalara bir göz atmaya izin veriyordu.

Ama günün sürprizleri henüz bitmemişti. Olamaz.

Evin arkasından aniden hızlı, ritmik bir gümürtü sesi geldi ve ardından nefes nefese...

Heck! Bu bir *havlama* mıydı?

Sorum bir an sonra iki devasa köpek köşeden fırladığında cevaplandı. Uzun ve şık, çelik grisi tüyleriyle yeni bilenmiş bir çift kılıç kadar ölümcül görünüyorlardı. Hırlayarak ve nefes nefese küçük grubumuza doğru koştular. Bir adım geri çekildim ve şemsiyemi kaldırdım.

'Ee... güzel köpekler. İyi köpekler.'

Durmadılar, hatta yavaşlamadılar bile. Bize doğru koşarken gözlerinde açlık parıltıyordu.

'Barb! Tel! Topuk!'

İki canavar, sanki biri onları olduğu yerde dondurmuş gibi durdu. Ve gerçekten de olan buydu. Bay Rikkard Ambrose'un komutu avluyu bir kutup esintisi gibi soğuttu. Bir an sonra başlarını ona doğru çevirdiler ve tekrar ileri atıldılar, ancak Bay Ambrose'un ayaklarının dibinde aniden durdular. Kulaklarının arkasını kaşımak için yavaşça bir elini uzatan Bay Ambrose, köpeklere tehlikeli bir şekilde şefkate yakın bir şeyle baktı. "Yeterli çocuk.

Bay Ambrose'un arkasından bir ses geldi. Bir kıkırdamada boğulmamak için umutsuz bir çabaya benziyordu. Bay Ambrose yarı dönerek başını eğdi.

"Bir şey mi söyledin Adaira?

Hayır, hiçbir şey! Kesinlikle hiçbir şey. Lütfen, devam edin.'

Arkasını döndüğünde, Bay Ambrose'un gözleri benimkileri buldu ve onları tuttu. Vücudumda önce bir sıcaklık dalgası, sonra soğuk bir ürperti, sonra tekrar bir sıcaklık hissettim. Yüzüme gülünç bir sırıtma yayıldı.

Vardık. Gelecekteki evime varmıştık ve... bu bir kabus olmayacaktı. Bir şekilde, mucizevi bir şekilde, güzel bir rüyaya dönüşmüştü. O, bunu bir rüyaya dönüştürmüştü.

İleri atılarak kollarımı Bay Ambrose'un boynuna doladım. "Oh! Sen...sen...!"

Arkamdan bir hırıltı geldi ve bir dizi güçlü çene elbiseme yapıştı, çekiştirdi, köpek ödülleri istiyorsam sıraya girmem gerektiğini açıkça gösterdi. Umurumda değildi. Yüksek sesle gülerек onu öptüm.

"Bayan Linton! Kendinizi unuttunuz."

"Evet biliyorum! Ama sadece bunun için tüm beyin hücrelerime ihtiyaç olduğu için! Parmak uçlarımda ayağa kalkarak yanağına bir öpücük daha kondurdum. Yarı dönerek saray gibi malikâneyi, güzel araziye, her şeyi işaret ettim. 'Bu harika bir şey! Bütün bunları sadece benim için mi yaptın?"

Bir eliyle yanağıma kavrayarak, içinde boğulacak kadar derin karanlık gözleriyle bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Ona sıkıca sarıldım, göğsüne gülümsedim ve Rikkard Ambrose'la ilgili olarak söylemeyi hiç düşünmediğim o tek cümleyi söyledim. "Sen harika derecede cömert bir adamsın.

'Olumlu. Şimdi lütfen beni bırakır mısın?"

"Kesinlikle! Yüzümde geniş bir sırıtışla geriye sıçrayarak eve doğru döndüm. "Burayı keşfetmeliyim!"

"Hayır, Bayan Linton, bekleyin! Henüz yapamazsınız."

Ama ben dinlemiyordum. Çoktan girişe doğru koşmaya başlamıştım, gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Kahyanın yanında çığlık atarak durdum.

"Affedersiniz... Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.

Ben de onu nazıkçe dürttüm. Yaşasın! Sağlam! Hiç ekto plazma yok!

"Şey... Bayan? Saygıdeğer yaşlı beyefendi bir kaşını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Zaten yaptın. Kulaktan kulağa sırtarak tamamen ona doğru döndüm. "Söyle bana, adın ne, ey bu dünyada gelmiş geçmiş en harika çalışan?"

"Err... Benson, Bayan.

"Peki senin bir adın var mı, Benson?"

"Görünüşe göre, hanımefendi. Kız kardeşim anlayamadığım bir nedenden dolayı bu kelimeyi kullanmakta ısrar ediyor. Boğazını temizledi. 'Burada ne işiniz olduğunu sorabilir miyim, hanımefendi? Evin efendisi ziyaretçileri pek teşvik etmez. Ayrıca. Korkarım şu anda evde değil.

Bay Rikkard Ambrose'un şu anda arkasına saklandığı ve gözden uzakta duran arabalara bir göz attım.

"Ne yani, önceden bir telgraf göndermedi mi-" diye kestirip attım, daha sorumu bitirmeden kendi soruma cevap vermiş oldum. Bu Bay Rikkard Ambrose'du. Elbette eve dönüşünü bildirmek için üç şilini telgrafa harcamamıştı.

Tam o sırada, söz konusu adam arabanın etrafından dolaştı, büyük gri hayvanlar topuklarının dibinde tırıs gidiyordu ve efendilerine elini süren herkesi yemeye hazır görünüyordlardı. Benson'ın gözleri büyüdü ve sonra Bay Ambrose'dan bana kaydı. Tam olarak yüzük parmağıma. Gözleri daha da büyüdü.

'Sen... sen...' Birden ağzı kapandı ve sanki biri sırtına bir tahta bağlamış gibi esas duruşa geçti. "Küstahça sorularım için özür dilerim hanımefendi. Tamamen sizin emrinizdeyim hanımefendi.

"Teşekkür ederim. Yanından geçerken evin içine bir göz atmaya çalıştım. "Yeni evime bir göz atabilir miyim?

'Yeni eviniz mi? Şey... Bayan...' Duraksadı ve ben de ona baktım. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Yargılayıcı ya da onun gibi bir şey değildi. Onaylamadığına dair bir ipucu yoktu. Hayır, yüzündeki ifadeye bakılırsa, Benson'ın personel ile çarpışma rotasındaki buzdağı Rikkard Ambrose arasında bir tampon olmasından memnun olacağını söyleyebilirdim.

Ama gözlerinde bir şey vardı... Sanki umutsuzca bir bahane bulmaya çalışıyordu. Arkasından Bay Ambrose'a işaret ettiğini gördüm, o da hemen adımlarını hızlandırdı.

"Perdelerin tozunu almaya vaktin olmadı, değil mi? Omzunu okşadım. "Sorun değil. Benim için sorun değil. Kendim içeri gireceğim.

Hayır, bayan, bekleyin! I-

Ama ben çoktan girişe doğru adım atmıştım.

Gözlerimin gördüklerine inanması için bir iki kez gözlerimi kırpmam gerekti. Şüpheli küçük zihnimin bir yerinde, evin devasa, zengin dış cephesine rağmen, bir parçam hala evin içinin bir şekilde duvarlarında delikler ve yağmur suyu olan küçük bir izbe olmasını bekliyordu

tavandan düşüyordu. En azından kısmen haklıydım. Tavanda bir delik vardı. Işıltılı bir cam kubbeyle örtülmüş kocaman bir delik. Muhteşem yapıdan içeri süzülen ışık, nefesimi kesmeye yetecek bir manzaranın üzerinde parlıyordu.

Küçük bir kulübe

mi? Ha.

Ha. Ha.

Empire House'un giriş salonundan bile daha büyük, devasa bir salonun bir ucunda duruyordum. Ama kendimi Külkedisi ve Bay Ambrose'un da prensin daha zeki ve yakışıklı maliye bakanı olduğu garip bir rüyaya girmiş gibi hissetmemen neden olan şey devasa büyüklüğü değildi. Zenginlikti. Tüm salon altın ve gümüş süslemelerle ısıltılı ısıldı. Portreler, manzaralar ve Tanrı bilir daha neler duvarları doldurmuştu ve heykeller kollarını göğe doğru kaldırarak etrafa dağılmıştı.

Değerli şeyler hakkında bir ya da üç şey öğrenmeden Rikkard Ambrose'un kuyruklarında iki yıldan fazla zaman geçiremezsiniz. Bakışlarım odayı taradı, gözlerimle karşılaştıklarına inanmakta güçlük çekiyordum. Rönesans'tan modern döneme kadar ünlü ressamların tablo üstüne tabloları. Bu odanın içinde sanatla ilgili bir servet olmalıydı! Resimlerin arasında, her çağdan silahlar duvarlara asılmıştı, kılıçları sanki daha dün dövülmüş gibi parlıyordu. Aşağıda, değerli ağaçlardan yapılmış, altın ve sedef kakmalı sayısız mobilya parçası serpiştirilmişti. Oda tam anlamıyla bir ihtişam şöleniydi. Hayır, ziyafet değil, bir orman. Görülecek çok şey vardı.

Hatta o kadar ki, odadaki diğer insanları fark etmem birkaç dakikamı aldı.

"Bu gerçekten güzel bir tane, sence de öyle değil mi Herbert?"

Bakışlarım sesin kaynağına kaydım ve gözlerim olduğundan daha da büyüdü. Bay Ambrose'un evindeki değerli tablolar, heykeller ve çeşitli diğer pahalı süs eşyalarının varlığı yeterince şaşırtıcı olsa da, bu bambaşka bir seviyedeydi.

"Hm. Aşırı süslü elbiseli tıknaz kadın duvardaki bir tabloya eleştirel bir gözle baktı. 'Bunun hakkında ne düşünüyorsun? Sence misafir odasında güzel durur mu?"

"Evet, hayatım," dedi kocası, gözlerini karşı yöne dikmiş, dikkati dağılmış bir şekilde duvardaki bir sineğin hareketini takip ederken.

"Herbert! Dikkatini veriyor musun?"

'Tabii ki veriyorum, sevgilim.'

"O zaman az önce neden bahsediyordum?"

Kocanın gözleri aniden sinekten uzaklaştı, aniden çaresizce cevaplar ya da en azından dikkat dağıtıcı bir şeyler aramaya başladı ve bana dikildi.

"Oh!" diye ağzından kaçırdı, rahatlama yüzüne yayılıyordu. Ortalama bir hırsızdan beklediğim bir tepki değildi. Ama eğer hırsız değillerse, o zaman ne olacak- 'Merhaba.

Merhaba, evimi işgal eden yabancı kişi. Bir fincan çay ister misin?

"Ee... merhaba. Elimi kaldırdım ve el salladım, bu şartlar altında reverans yapmanın pek de uygun olmadığını hissettim. Ama doğru yaklaşım ne olabilirdi ki? Bisküvi ikram etmek mi? Kırmızı halı sermek mi?"

"Oh, merhaba! Kadın dönerek bana geniş, anaç bir gülümseme verdi. 'Burada başka kimsenin olduğunu fark etmemiştim. Burası harika bir yer, değil mi?"

"Evet.

"Gözünüzü neye diktiğinizi görebiliyorum. Kadın göz kırptı. 'Ama korkarım önce ben gördüm. Ve sanırım gerçekten beğendim. Herbert, indir şunu, olur mu?"

İç geçiren zavallı koca, duvardaki sineği incelemeyi bir kez daha bıraktı. Bir adım öne çıktı ve karısının hayranlıkla baktığı tabloyu duvardan koparıp aldı.

Ağzım açık kaldı.

"Evet. Leydi başını salladı, parlak bir şekilde gülümsedi. "Bu gerçekten de oturma odasına çok yakışacak. Bana el salladı. 'Güle güle, canım. Umarım aradığını bulursun.

Kadın dışarı çıktı, kocası da arkasından, bir şekilde tabloyu omzunda dengede tutmaya çalışıyordu. Arkalarından bakakaldım, az önce tanık olduğum şeyi tam olarak kavrayamıyordum. Kendine saygısı olan tüm hırsızlar adına *bu* da neydi?

Yoldan çekilin, bayan! Amiral geliyor!"

Sıçrayarak tam zamanında döndüm ve kahverengi iş gömlekleri ve kepler giymiş üç adamın bana doğru geldiğini gördüm. Aralarında Amiral Nelson'ın büyük mermer büstünü taşıyorlardı. Ben daha ağzımı açamadan yanımdan geçip kapıdan çıktılar. Bir iki dakika öylece bakakaldım, sonra peşlerinden koştum. Kapıya geldiğimde durdum ve

Üç adamın mermer büstü, mor bir kanep, üç masa ve hala tıkırdayan bir dede saati de dahil olmak üzere mobilyalar, biblolar ve değerli eşyalarla dolu bir arabaya yüklemelerini izledi.

Pekâlâ... Ya hırsızlar son zamanlarda çok daha cesur olmaya başlamıştı ya da burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Üç hırsız ön kapıdan tekrar içeri girip köşede duran bir dolabı kapıp yerden kaldırdıklarında ikincisine dair hafif bir işaret aldım.

"Hey, sen! Arkalarından yürürken parmağımı havada salladım, keşke şemsiyem yanımda olsaydı diye içimden geçirdim. Keşke Patsy de burada olsaydı. "Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz siz?

Üç adam karşılıklı bakıştılar.

"Şu dolabı kaldıralım mı?" diye önerdi içlerinden biri.

"Dışarı! Açık kapıya bir parmak salladım. 'Dışarı! Hepiniz dışarı!'

"İşte oraya gidiyoruz hanımefendi," diye işaret etti üçlünün en yaşlısı, arkadaşlarına "histerik kadına aldırmayın" bakışı atarak.

"Dolap *olmadan*" diye açıklık getirdim.

"Gerçekten mi? Tütününden bir ısırık alarak çiğnedi ve bana ne kadar etkilenmediğini belli eden bir bakış attı. "Peki bize emir verme hakkını nereden buluyorsun?

"Bu! Nişan yüzüğümün olduğu elimi burnunun altına sokarak ona söyledim.

Bir an ona baktı, sonra kaşlarını çatı. "Bir perde halkası mı?

Pekâlâ. Bu

kadardı.

Benimle tanışan ve kolunun bükülmesini istemeyen herkesin tanıklık edebileceği gibi sabırlı bir kadındım. Karşılık vermeden önce çok şey kaldırabilirdim. Ama bu mu? Kendi müstakbel evimde? Düğünümünden hemen önce?

Parmak eklemlerimi kırarak adama doğru bir adım attım.

"A f f e d e r s i n i z .

Az önce *ne* dedin sen?'

Toptan Satış Salonu

Derin bir nefes alarak en yakın duvara yaslandım ve parmak eklemlerimi ovuşturarak uzakta kaybolan aceleci ayak seslerini dinledim. Bir dakika kadar sonra dışarıdan birinin yaklaştığını duydum. Kapı itilerek açıldı ve Ella kafasını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı, Lill?"

"Her şey mükemmel," diye nefes aldım, yumruklarımı yavaşça açtım ve değerli nişan yüzüğümde hasar olup olmadığını inceledim. Hiçbir şey yoktu. Güzeldi. "Tek kelimeyle harika."

"Gerçekten mi? Çünkü buradan gerçekten garip bir ses duydum, sanki bir canavar hırıliyordu."

Vay, vay. Sabahları iltifatlar her zaman güzeldir. "Söylemiyor musun?"

"Evet, sonra üç adam sanki cehennem köpekleri peşlerindeymiş gibi koşarak buradan çıktılar. Etrafına sağdan sola göz gezdirdi. 'Sence o iki büyük köpekten biri miydi? Eminim içlerinde gerçekten büyük yumuşaklardır ama biraz korkutucu görünüyorlar, değil mi? O zavallı adamların onlar tarafından saldırıya uğradığını düşünmüyorsunuz değil mi?"

Bir adım öne çıkıp başımı salladım. "Köpeklerin sorun olacağını sanmıyorum. Parmak eklemlerimi çatırdatarak onun yanından geçip dışarıya, Bay Ambrose'un bulunduğu yere doğru yürüdüm. Bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti. "Ama içimden bir ses yakında birinin bir canavar tarafından parçalanacağını söylüyor."

"Ah canım! Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey. Bu canavarın demir gibi bir kararlılığı var. Gözlerim Bay Rikkard Ambrose'u buldu ve daraldı. "Kurban zaten ölü sayılır."

"Aman Tanrım!"

"Neden gidip birkaç bandaj getirmiyorsun, Ella?"

"Evet, tabii ki! Hemen gidip uşağa soracağım. Yardım etmeye hevesli bir şekilde koşarak gitti. Ve bana gelince..."

Bay Rikkard Ambrose'a doğru yürüdüm. Kendisinden birkaç adım ötede durdum ve tehditkâr parmağımı göğsüne doğru kaldırdım. "Sen... sen...!"

Sağında ve solunda iki alçak hırıltı yükselmeye başladı. İki yanında duran iki canavara baktım, sanki bir çift çok tüylü, çok

uzun dişli koruyucu şeytanlar. Gözlerim daha da kısıldı. "Kışt!

Hırlama anında kesildi. İki köpek birbirlerine baktılar. Sonra kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırarak Ella'nın peşinden koşmaya başladılar.

Akıllıca bir karar. Bay Ambrose'a doğru bir adım daha attım ve Karim aceleyle yoluma çıktı.

'*Sahiba*, seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama eminim ki sorun dostane bir şekilde çözülebilir.

Bir bakışla sözünü kestim. Yine de yoluma çıktı ve Bay Ambrose'a giden yolu kapattı.

Hm...onu nasıl geçeceğiz?

Denemekten zarar gelmez, değil mi?

"Kışt? Deneysel olarak söyledim.

Kerim'in boğazının arkasından belli belirsiz bir ses geldi. Yüzü karardı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. İfadesine bakılırsa, evet, denemek *canını yakabilirdi*. Şoku atlatıp intikam almak için kılıcını kınından çıkardığında canı çok yanabilirdi.

En iyisi öylece durup beklemeyeyim. Onun dikkatini dağıtmak için yanından uzandım ve Bay Rikkard Ambrose'u kolundan yakaladım.

"Sen! Tısladım. 'Benimle geliyorsun! Direnmeyi aklından bile geçirme!'

Çekiştirdim ve şaşırtıcı bir şekilde tek kelime itiraz etmeden beni takip etti. Onu ön salona sürükledim ve ön kapıyı arkamızdan kapattım. Etraftaki ihtişam dolu devasa evi işaret ederek, ölümcül bir bakışla onu olduğu yere mıhladım.

"Burası neresi?

Bir yolcu gemisine çarpmak üzere olan bir buzdağı kadar masum bir şekilde bana baktı. Ve bu konuda tecrübelerime dayanarak konuşuyordum.

Pardon, Bayan Linton? Ne demek istiyorsun? Burası benim evim ve umarım yakında sonsuza dek sizin olur, böylece mutlu ve huzurlu bir yaşam sürebiliriz.

Tam o sırada, salonun arka tarafındaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve üzerinde 'Chippendale Komodin, Bayan Valeria Gastrell, Northumberland Bulvarı 17, Londra' yazan dev bir kutu taşıyan üç adam dışarı çıktı.

Ön kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar gözlerimle onları takip ettim, sonra bakışlarımı yeniden Bay Ambrose'a odakladım.

"Tekrar dene.

Sessizlik.

Çok ama çok yüksek sesle konuşan bir sessizlik.

Bakışlarım salonda dolaşmaya başladı ve beynimdeki dişliler dönmeye başladı. Soldan sağa döndüm ve ilk kez odanın her tarafına ne kadar çok değerli mobilya, tablo ve heykelin dağılmış olduğunu fark ettim. Çok fazla. Sanki sergileniyorlarmış gibiydi, sanki...

Bakışlarım tekrar Bay Rikkard Ambrose'a kaydı.

"Hayır.

"Pardon, Bayan Linton?

"Hayır. Yaptığınızı düşündüğüm şeyi sen bile yapmazdın!

"Gerçekten mi?

Suçlayıcı bir parmak kaldırdım ve göğsüne sapladım.

'Sen...sen...beni düğünümü *kutlamak* için mi getirdin?

mobilya deposu mu?'

İki omzunu da tam olarak yarım milimetre yukarı, sonra aşağı oynattı. Rikkard Ambrose'un omuz silkme versiyonu. "Şehirde depolama alanı pahalı.

Kapı çaldı. Tam arkamı döndüğümde kapı açıldı ve tamamen yabancı bir kadın kafasını içeri uzattı.

"Ee... dükkan açık mı?

Ona bir parmak salladım. "Dışarı!

Bağırarak geri çekildi ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdi. Tekrar Bay Ambrose'a döndüm. 'Kendimi düzeltmememe izin verin. Kombine depo ve mağaza. Sağlam tutmak istediğinizi varsaydığım taşaklarınız adına, burası da ne böyle? Uzattığım parmağımla neredeyse burnuna mızrak saplayacaktım. 'I. İstiyorum. İstiyorum. Gerçeği!

Bay Rikkard Ambrose başını eğdi ve uzattığım parmağıma sinir bozucu bir sinekmiş gibi baktı. 'Oldukça güzel özetlediniz Bayan Linton. Burası depo ve mağazanın birleşiminden oluşuyor. Dediğim gibi, şehirdeki emlak pahalı. Varlıklı insanların çoğunun zaten şehrin dışında yaşadığını da hesaba katarsak, lüks mobilyaların sergileneceği birleşik bir mağaza ve teşhir evi için en ideal yerin Londra'dan çok uzak olmayan kırsal bir bölge olduğu sonucuna vardım. Şehrin yakınlarında bir arazi boşaldığında, burası mükemmel bir yer gibi göründü.

Ağır ağır nefes alarak yaklaştım. "Ve sonra da düğünümüz için mükemmel bir yer olacağı sonucuna vardın.

Başını salladı, sonunda anladığım için memnun olmuş görünüyordu. "Kesinlikle.

Soğuk, hareketsiz yüzüne baktım ve ilk kez kendime hangi aptal aşk tanrısının beni böylesine devasa bir cimriye aşık edecek kadar kötü bir amacı olduğunu sordum. Neden ve nasıl olduğunu bilmeden ağzımın kenarından bir gülümseme geçti.

Kahretsin, Lilly! Kendine engel olamıyorsun, değil mi?

Kahretsin! Hayır, yapamazdım. Onu seviyordum, buz gibi aptalı. Ona ihtiyacım vardı. Ve şu anda daha da önemlisi, *onun bana* ihtiyacı vardı. Hem de acilen.

Bir kaşımı kaldırdım.

'Peki Patsy ve Adaira bagajları boşalttıktan sonra buraya gelip buranın ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrendiklerinde ne diyecekler dersiniz?

Bir an düşündü. "Sağduyulu ve tutumlu olmamdan etkilenecekler mi?

Uzanıp yanağını okşadım. "Seni mutlu edecekse hayal kurmaya devam et.

Bana doğru, içime doğru adım atarak yüzümü tuttu ve gözleri benimkilerle aynı seviyeye gelene kadar eğildi. Sesi kısık bir hırıltıya dönüşene kadar alçaldı. 'Ne dedikleri umurumda değil. Ne düşündükleri umurumda değil. Benim için önemli olan tek kadının düşüncesi, Bayan Linton, sizinki.

Kollarımı boynuna dolayarak yanağına nazik bir öpücük kondurdum. "Bu hem inanılmaz derecede şovenist hem de inanılmaz derecede tatlı. Boynunun arkasındaki saçları tutup sıkıca kavradım ve kendi gözlerimle gözlerinin derinliklerine daldım. 'Ama birkaç yumuşak sözle bu işten sıyrılacağını sanma! Senin kişisel Harrods versiyonunda evlenmeyeceğim!^[23]

"Sen değil misin?

"Hayır!

"Neden olmasın, dua et?"

"Çünkü... Çünkü...

Ağzımı bir iki kez açıp kapadım, parlak bir argüman gelmesini bekliyordum. Bir tane olması gerektiğini biliyordum. Bir yerlerde önemli bir neden vardı ve... ve...

Aklıma gelmedi.

Patlat!

Çünkü ben değilim! İşte bu kadar!'

"Ah.

"Bana öyle bakma!" "Bakmak mı, Bayan Linton?

"Şu "UYARI! Histerik kadın" bakışı! Boynunun arkasını daha sıkı tutarak onu bir öpücük için aşağı çektim. "Bu, beni ciddiye almaman için çok önemli," diye nefes aldım ağzına karşı. 'Bu bizim düğünümüz. Burası bizim evimiz. Ateşli bir kararlılıkla ona baktım. "Ya da en azından ben bu işi bitirdiğimde öyle olacak.

Bana baktı ve soğuk gözlerinin derinliklerinde yorgunluğun titreştiğini gördüm.

"Bu bakışı biliyorum. Her ne yapmayı planlıyorsanız Bayan Linton, bunu yasaklıyorum!

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

"Ah!

Son taşınan adam, kötü muamele görmüş kışını ovuşturarak ön kapının önündeki çakıllara indi. Kaçmak için çabalarken bana ters ters baktı.

"Buna hiç gerek yoktu hanımefendi!

"Anlaştık. Başımı sallayarak dışarı çıktım, elimde çekiç ve çiviler vardı. "İlk sorduğumda beni görmezden gelmek yerine çekip gidebilirdin.

"Ama emirlerim-

"Ve şimdi yenileri var," diye kestim sözünü. Cüzdanıma uzanarak adama bir şilin attım. 'Zahmetin için. Git buradan.

Tartışmak için ağzını açtı, sonra şiline baktı, omuz silkti ve koşarak uzaklaştı. Çekicimi kaldırarak ön kapıya doğru ilerledim ve iki çivi dudaklarımın arasında, Kâhya'nın hazırlamama nazikçe yardım ettiği Benson tabelasını kaldırdım. Kararlılıkla çekiçle vurmaya başladım. Gürültüden dolayı, biri omzuma dokunana kadar kimsenin yaklaştığını fark etmedim.

"Ah! Ah! Çekici bırakıp döndüm ve aniden zonklayan başparmağımı ağzıma soktum. 'Tanrım, Flora! Bir dahaki sefere çekiç kullanırken gizlice yaklaştığın bir kızı uyar, olur mu?

"Şey... evet, elbette. Flora'nın bakışları endişeyle benim, kapıdaki tabelanın ve hala ayakta duran düğün ekibinin geri kalanı arasında gidip geliyordu

vagonların etrafında dolaşıyor, sohbet ediyor ve valizlerini alıyordu. Tabelayı işaret etti.

"Bilmem gereken bir şey var mı?

Üzerinde büyük siyah harflerle şu kelimelerin yazılı olduğu tahta parçasına döndüm: *BİR SONRAKİ DUYURUYA KADAR KAPALIDIR!*

"Oh. Elimi salladım. "Bu senin için geçerli değil.

"Ah. Omuzları rahatlatarak çöktü, sonra kaşları çatıldı. 'O zaman kime-'

Aceleyle kapıyı itip açtım ve onu içeri soktum. 'İçeri gir, olur mu? Eminim Benson senin için bir oda bulacaktır. Ben de arabayı boşaltmak için diğer hizmetkârları bulmaya çalışayım. Diğerleri yeterince bekledi.'

Arabanın etrafındakilere işaret ederek seslendim: 'Lütfen içeri gelin ve fuayede rahatınıza bakın. Bavullarınızı taşımanıza yardımcı olacak hizmetli olmadığı için üzgünüm. Gelişimizi bildiren telgrafta küçük bir karışıklık oldu. *Karışıklık, taş kafalı bir bekar oğlunun ilk etapta bir telgraf göndermemiş olmasından kaynaklanıyor.* "Hizmetçilerin arabayı boşaltması için ne yapabileceğime bakacağım.

'Hizmetçiler mi? Saçmalık! Hizmetçiye kimin ihtiyacı var? Biz kadınız! Patsy ellerini birbirine vurdu. "Kendi bagajımızı kendimiz taşıyabiliriz! Ve böylece arabanın tavanından iki büyük sandığı çekip aldı ve omuzlarına yükleyerek eve doğru yürüdü. Teyzem ve kız kardeşlerim gözlerini kocaman açmış onun ardından bakıyorlardı ve benim hatırı sayılır eğlenceme göre Kerim de öyle.

"Şey..." Flora boğazını temizledi. "Sanırım uşakları beklemeyi tercih ederim.

"Hemen onlarla birlikte döneceğim. Merak etmeyin!"

Tekrar içeri girerek giriş holüne doğru yürüdüm ve etrafa bakındım. Hm... hizmetkârların odası için uygun bir yer neresi olabilirdi?

Gözlerim en basit, en az gösterişli kapıya takıldı ve ilerlemeye başladım. Arkasında ya hizmetkârların odasını ya da Bay Rikkard Ambrose'un kişisel odasını bulacaktım. Her iki durumda da kazanmış olacaktım.

"Alo?

Temkinli bir şekilde ilk kapıyı çaldım. Tek tepki sessizlik oldu.

Yani ya kimse yok ya da Bay Ambrose var.

Kapıyı kırarak içeri baktım ve köşeye yığılmış birkaç kasanın olduğu çıplak bir odadan başka bir şey bulamadım.

Demek burası Bay Rikkard Ambrose'un odası?

Hm. Hayır, muhtemelen değil. Havadaki para kokusu kaybolmuştu.

Burası kesinlikle bir hizmetçiye tahsis edilecek bir odaya benziyordu. Ama sanki yıllardır içinde yaşanmamış gibi görünüyordu. Kaşlarımı çatarak bir sonraki odaya geçtim. Duvarda soluk kırmızı tebeşirle yazılmış büyük bir kalple çevrili "Jim Macy'yi seviyor!" yazısı dışında burası da boştu.

Kesinlikle Bay Rikkard Ambrose'un odası değil.

Ama... hizmetlilerin odası olabilir mi? Birkaç odayı daha kontrol ettim ama görünürde kimse yoktu. Hizmetkârlar her neredeyse, birilerinin burayı ele geçirme zamanının geldiği açıktı! Evin hanımı olarak rolümü üstlenmenin zamanı gelmişti. Ne de olsa ben modern bir kadındım. Kimse bana hem kariyer sahibi bir kadın *hem* de ev halkının korkulu rüyası olamayacağımı söyleyemezdi.

Koridora geri dönerek bir oda bulana kadar yürüdüm. bir çan çekişiyle. O şeye doğru yürüdüm ve sertçe çektim. Zil tüm evde yankılandı ve ben durup beklemeye başladım. Ve bekledim. Ve bekledim. Aman Tanrım. Hizmetçi geldiğinde ona söyleyecek bir iki şeyim olacaktı. Şimdiye kadar hiç etkilenmemiştim.

Çok fazla beklememe gerek kalmadı. Birkaç dakika sonra, sakın ayak sesleri yaklaştı ve bir kapı açılarak uşak Benson'ın fevkalade sert dudaklı figürü ortaya çıktı.

"Ah, merhaba Benson. Görünüşe göre ev personelinin tek güvenilir üyesi olan uşağa gülümsedim. Kaç kişiyi kovmak zorunda kalırsam kalayım, onu tutacağımı zaten biliyordum. "Hizmetçi bekliyordum. Nerede o?"

Benson boğazının arkasından hassas bir ses çıkardı. "Son derece üzülerek itiraf etmeliyim ki, bir süre önce ücret yetersizliği nedeniyle istifa etti, Bayan.

Zihinsel dişlilerimin çalışmaya başlaması ve onun butlerian konuşmasını işlemeye geçmesi birkaç dakika aldı.

Tercümesi: Nişanlım bir dangalak.

Oh, pekala. Sanırım böyle bir şeyi beklemeliydim. Ne de olsa burası normal bir malikane değildi. Bay Ambrose gerçekten tam kadro çalışır mıydı?

"Pekâlâ. O zaman aşçıyla konuşabilir miyim lütfen?"

Adam tekrar boğazını temizledi. "İstifa etti hanımefendi. Yetersiz ücretlendirme nedeniyle.

Ensemde bir karıncalanma hissettim. Hayır. Olamaz, değil mi? Bay Rikkard Ambrose bile...

'Baş uşak o zaman? Oda hizmetçisi? Eğer kapları ovmakla meşgul değilse, bir bulaşıkçı?

"İstifa ettiler, hanımefendi, çünkü-
Bir elimi kaldırdım. "Sanırım tahmin edebilirim. Sessizlik.

Uzun, anlamlı bir sessizlik. "Benson?

"Evet, Leydim?

"Burada hiç personel kaldı mı?

'Arka taraflarına çok güzel bir şekilde yerleştirdiğiniz uzaklaştırma görevlileri hariç mi, Leydim? Hayır.'

Saçımı yolmak için güçlü bir dürtü hissettim. Ya da daha iyisi, Bay Ambrose'un saçlarını yolmak. Teker teker. Sonra onu bir masaya bağlayıp bir tüy, buzlu su dolu bir kova ve bir tirbuşonla işkence etmek. Derin bir nefes aldım.

"O zaman neden kaldın? diye sordum. 'Diğer herkes parasını alamadığı için gittiyse, uşak neden kaldı?

Yaşlı beyefendinin yüzü biraz kızardı. "Ben, şey... uşak değilim, hanımefendi.

Gözlerimi kırptım. "Sen değil misin?

"Hayır. Ben... Leydi Magnolia Vincent'ın hizmetinde uşak olarak çalışıyordum, buranın yaklaşık bir düzine mil batısındaki malikanesinde. Ama sonra hanımefendi uşak olmak için çok yaşlı olduğuma karar verdi ve bavullarını taşıyacak genç ve dinç birini istedi. O da bu ayrıcalığını kullanarak işime son verdi, Bayan.

"Yaşlı cadı!

"Belki bu kadar güçlü bir şekilde ifade etmezdim, Bayan, ama bu konudaki düşüncelerimi kısa ve öz bir şekilde ifade ettiniz.

"Peki sonra ne oldu? Ona ilgiyle bakarak sordum.

"Şey... Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim olmadan birkaç mil boyunca dolaşım. Bu yaştan sonra asla başka bir iş bulamayacaktım. Sonra bu yere rastladım ve şey...' Yanaklarındaki kızarıklık daha da arttı. Sonbaharda hâlâ ağacında asılı duran küçük, buruşuk bir elma gibi oldukça sevimli görünüyordu. "Bir sürü boş oda vardı ve birinde boş bir uşak üniforması buldum. Para istemediğim sürece kimse kalmamı sorun etmiyor gibiydi. Bazı varlıklı hanımefendiler ve beyefendiler bir şeyler satın almak için gelmişlerdi.

Mobilyalar bazen bana kapıları açmam ya da bir şeyler getirmem için ipuçları verirdi. İdare ediyorum. Bay Ambrose varlığıma cömertçe izin verdi.'

'Yani Bay Ambrose cömertçe onun için ücretsiz çalışmanıza izin verdi demek istiyorsunuz!

"Şey, şey... evet, bayan.

Parmak eklemlerimi kırdım.

"Benson?" "Evet, Bayan?

'Kendini işe alınmış say! Artık resmi olarak uşak ilan edildiin.'

Yaşlı beyefendinin yanaklarını renklendiren tüm renk b i r anda kayboldu.

"B-butler?

Bu kelimeyi normal insanların 'kral' ya da 'evrenin saygıdeğer hükümdarı' için ayırdıkları saygıyla söyledi. Ve bir bakıma, bu çok da uzak değildi. Kâhya hizmetçilerin kralıydı, tıpkı hizmetçinin kraliçe olması gibi. Onu kâhya yapmam, diğer tüm hizmetkârların artık ona hesap vermesi gerektiği anlamına geliyordu.

Eğer başka hizmetkârlar da olsaydı.

Birbiri ardına gelen şeyler, Lilly.

Benson titreyen elini kaldırdı. "Bunu sormaya cesaret edemiyorum, Bayan," diye fısıldadı. "Hiçbir şekilde ağgözlü görünmek istemem. Ama, bir uşak olarak, bana...wa...'

'Elbette maaş alacaksınız!' 'Peki

ya Bay Ambro-'

"Sen," diye kestim sözünü acımasız bir gülümsemeyle, "Bay Ambrose'u bana bırak.

Yaşlı beyefendinin elleri heyecandan titreyerek onları birbirine kenetledi. "Tanrı'ya şükürler olsun, bir mucize!

Ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Pek sayılmaz. Sadece bir Lilly. Elimi uzatarak yaşlı beyefendinin omzunu nazıkçe sıktım. "Siz, efendim, artık kendinizi... buranın resmi kahyası olarak görebilirsiniz... buranın adı neydi?

Benson'ın yanaklarına yeniden renk geldi. "Sanırım "Ambrose Güzel Mobilya Mağazası", hanımefendi.

İkimiz birbirimize baktık. "Oh,

hayır," dedim.

Ciddiyetle başını salladı. "Korkarım öyle leydim.

'Bunun gitmesi gerekecek. Anlaştık mı?'

"Çok öyle, Leydim.

"Dostum, senden mükemmel bir uşak olacağını şimdiden görebiliyorum.

Yeni atanan kâhya ince bir hayranlıkla bana baktı. 'En içten şükranlarımı sunarım leydim. Tanrı sizi korusun! O kadar derinden eğildi ki neredeyse yere kapaklanacaktı. "Hizmetinizdeyim.

"Mükemmel. Gülümseyerek ellerimi birbirine sürttüm. Demek Bayan'dan Leydim'e terfi etmiştim, öyle mi? İyi bir alamet. "Çünkü senin için yapmam gereken bir sürü hizmet var.

"Elimden geleni yapacağım, Leydim. Bir an için yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Ama korkarım ben sadece yaşlı bir adamım.

"İlk görevin," dedim ona, "bu küçük sorunu halletmek olacak. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani...

'Evet, Benson. Dışarı çık ve sarıklı büyük adama arabayı hazırlamasını söyle. Köye gidiyoruz!'

Şehirdeki Yeni Bayan

"Bayan Linton! Tam arabaya binmek üzereydim ki, arkama baktığımda Bay Rikkard Ambrose'un hızla bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Malikânemdeki tüm personeli işten çıkarmanızla ilgili duyduklarım da neyin nesi?

Ambrose'un Mobilya Mağazası'nın teslimatçıları mı diyorsun?

Yine de bunu yüksek sesle söylemekten kaçındım. Bunun yerine ona neşeli bir gülümseme armağan ettim. "Ah, evet. Bunun için çok özür dilerim. Ben de tam durumu düzeltmek üzereydim.

Bir an için bana baktı. "Yani... yaptığın hatayı anladın mı?

'Kesinlikle. Personele ihtiyacımız var. Ben de bunu sağlamak niyetindeyim.

Buz gibi gözlerinde şüphe parlıyordu. "Yani iznim olmadan işten çıkardığınız adamları geri almak niyetindesiniz, doğru mu? Yapacağınız şey bu mu?

Ona büyüleyici bir gülümseme daha verdim ve kendimi arabaya attım. "Her zaman benden yapmamı istediğin şeyi yapacağım: evinin sorumluluğunu üstleneceğim.

"Şimdi, bir dakika bekle! Bir adım öne çıkarak elini uzattı. "Sana yasaklıyorum-

"Karim! Bağırdım. "Şimdi!

Güzel bir Pencap laneti İngiliz taşra havasına yükseldi. Bir kırbaç şakladı. Bay Ambrose beni tutamadan, araba ileri doğru sarsıldı ve araba yolundan aşağı, malikaneden uzağa doğru yuvarlanmaya başladı. Pencereden eğilerek en sevdiğim buzdağına el sallamaya başladım.

"Beni bekleme, tatlım! Ben seslendim. "Birazdan gelirim!

Kerim'e dönerek ileriye, ağaçların ötesinden bir yerleşim yerinin dumanlarının havaya yükseldiğini görebildiğim vadinin aşağısını işaret ettim.

"Bakalım burası meşhur Collundale köyü değil mi? Kerim yarı homurtu, yarı hırıltılı bir ses çıkardı. "Bunun bedelini sonra ödeyeceğim.

'Muhtemelen öylesin,' diye izin verdim. 'Ama eğer bir personel bulabilirsem, en azından önlük giyip uşak, ahır görevlisi ve bulaşıkçı olarak hizmet etmek zorunda kalmayacaksın. Bu güzel olmaz mı?

Bunun üzerine Kerim kırbacını tekrar şaklattı ve atları daha hızlı gitmeleri için teşvik etti. Sanırım onun fırfırlı beyaz önlüklü görüntüsü, Rikkard Ambrose'un gazabından bile daha iyi bir motivasyon kaynağıydı.

Ormanın etrafından dolaşıp vadinin ve içinde yatan her şeyin güzel manzarasını sunan dolambaçlı bir yola çıkmamız uzun sürmedi. Collundale köyünü ilk kez gördüğümde bir an için nefesim kesildi. Kalbim her zaman bir şehir kızı olmuştu. Ama tepelerin yamacına yaslanmış bu küçük köyde beni etkileyen bir şeyler vardı.

"İşe koyulalım, olur mu?"

Şemsiyemi arabanın tavanına doğru sardım. "Sür, lütfen."

Birkaç dakika sonra, bir düğün arabasından çok bir cenaze arabasına benzeyen devasa siyah araba Collundale köyüne girdiğinde, tüm köy donmuş gibiydi. Herkes işini gücünü bırakıp araca baktı, belli ki diğer her şey gibi onun da geçip gitmesini bekliyorlardı.

Sonra araba hanın önünde durdu.

Kapıyı iterek açtım, dışarı çıktım ve alçakça temiz kır havasını kokladım. Duman yoktu. Ter yoktu. Köpek pisliği bile yoktu. Sanırım taşralıların *gerçek* havanın ne olduğunu bilmelerini bekleyemezsiniz.

Kerim'in merdivenleri uzatmasını beklemeden çamurlu yola atladım, elbisemin tozunu aldım ve çok uzakta olmayan bir duvarın dibinde oturmuş eski bir çift botu temizleyen bir çocuğa doğru adım attım.

"Merhaba genç adam. Bir hanımefendinin kaliteli yaşamın tüm gerekliliklerini stoklayabileceği yerel bir yer biliyor musunuz? Tercihen hoş bir sohbetin yapılabileceği bir yer?"

Çocuğun çenesi sarktı ve ağzının köşesine sıkışmış olan saman parçası neredeyse dışarı fırlıyordu. Çabucak yakaladı. İki büyük, yuvarlak, mavi gözüyle bana bakarak cılız kolunu sokağın aşağısına doğru uzattı.

"Bayan Jenkins sokağın aşağısında, bayan. Kapısının üzerinde büyük kırmızı tabela olan dükkan."

"Teşekkür ederim. Cebime uzanıp bir peni çıkardım ve çocuğa fırlattım. Onu yakalamak yerine, sanki bir bombaymış gibi eğildi. Ancak küçük metal disk patlamadan önündeki toprağa düştüğünde dikkatle ona baktı.

"Siz... siz bana *para* mı veriyorsunuz, bayan?" "Evet."

"Ve... Bende kalabilir mi? Bu şekilde mi?"

Yüce Tanrım. Bay Ambrose burada epey zaman geçirmiş olmalı.

"Evet.

Bir el fırladı ve peniyi kaptı.

'Teşekkür ederim! Çok teşekkürler, Bayan!' Küçük velet gözlerini kocaman açarak bana hayranlıkla baktı. 'Bir süre daha burada botları temizleyeceğim. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa...'

'...Seni nerede bulacağımı biliyorum. Başımı eğdim. "Bir dahaki sefere kadar. Ve büyük kırmızı tabelalı dükkana doğru yola koyuldum. Beş dakika sonra, kapıyı iterek açtığımda bir zil çaldı.

Her Yaştan Bayanlar için Jenkins Giyim ve Aksesuarları.

Dükkan...

Buraya 'gelişen bir iş yeri' demek abartılı olur. Benim dışımda dükkânda sadece iki kişi daha vardı: malları yeniden yerleştirirken uyuyakalmış gibi görünen, şapkası hâlâ elinde olan bir çocuk ve hurda dilenmeye gelmiş gibi görünen ama nedense tezgâhın *arkasında* duran küçük, yaşlı bir kadın. Onun dükkânın sahibi olma ihtimalini hesaplamaya çalıştım ve zayıf olduğuna karar verdim.

Yine de burada başka kimse yoktu. Peki, başka kim olabilirdi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Küçük yaşlı kadın burnunu bir kitaba gömmüştü, ben de yaklaştım ve boğazımı temizledim.

Büyük boy gözlüklerinin ardından bir baykuş gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Sen kimsin?"

Soruya kaşlarımı kaldırarak duvarlardaki çeşitli rafları dolduran boneleri ve eldivenleri gösterdim. Kadının gözleri önünde gerçekleşen mucize karşısında şaşkınlık ve hayretle açıldı.

"Bir... müşteri mi? Gerçek, dürüst bir müşteri mi?"

Bir an için tezgâhın arkasında donup kaldı, sonra aniden tezgâhın etrafından dolanıp reverans yaptı.

'Hoş geldiniz, hanımefendi! Hoş geldiniz, hoş geldiniz, mütevazı müesseseme hoş geldiniz. Size nasıl hizmet edebilirim? Ne istersiniz? Boneler? Şal? Eldiven?'

"Şey..." Düşünceli bir şekilde ellerime baktım ve hâlâ ağrıyan eklemlerimi ovuşturdum. Taşımacıların sert çeneleri vardı. "Eldivenlerim son zamanlarda çok yıprandı. Ve içimde bir his var, işler böyle giderse bu şekilde devam edecek.

Yaşlı kadın -sanırım Bayan Jenkins- bir barut lambası gibi ışıldıyordu: parlak ve kısa ömürlü. 'Eldivenler! Ne kadar harika, bayan! Tek kelimeyle harika! Tutkulu bir bahçıvan arkadaşsınız, değil mi?

"Ehem, şey... Yakın gelecekte kesinlikle bir kürek ya da başka sert aletler kullanabilirim.

'Peki, bakalım neler sunuyorum. Lütfen beni takip edin, Bayan! Sert bir rüzgârla ikiye bölünecekmiş gibi görünen biri için şaşırtıcı bir hızla raf sırasından aşağı inen Bayan Jenkins, kutuları birbiri ardına indirdi ve içlerine göz attı. "En sevdiğiniz rengi paylaşma nezaketinde bulunur musunuz, Bayan?

'Oh, gerçekten umurumda değil. Sadece sağlam ve pratik bir şey olduğundan emin olun.

"Elbette, hanımefendi. Sorabilir miyim... sadece buradan mı geçiyorsunuz yoksa bölgede bir süre kalmayı mı planlıyorsunuz?

Kadının sesinde neredeyse çaresiz bir özlem vardı. Şaşırmadım. Bay Rikkard Ambrose'un soyluların tek temsilcisi olduğu bir ortamda, hanımefendilerin giysilerini satan bir mağazanın müşteri bulmakta epey zorlandığını tahmin edebiliyorum.

Bunu değiştirmek için ne yapabileceğimize bir bakalım, olur mu?

"Aslında buraya yerleşmeyi planlıyorum.

Bayan Jenkins neredeyse tüm kutuları ve kendisini düşürüyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, spagetti bacakları üzerinde yalpalayarak bana baktı. "Sen... sen misin?

"Evet. Burası küçük şirin bir köye benziyor.

Bayan Jenkins'in omuzları çöktü.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne yani, burayı sevmiyor musun?

Yaşlı başını hüzünlü bir şekilde salladı. 'Beni yanlış anlamayın hanımefendi. Burası çok güzel bir yer. Yeryüzündeki cennetten küçük bir parça. Ama Şeytan gizlice girdiğinde cennet bile mükemmel olmayabilir.

Kaşlarımı çatarak bir adım öne çıktım. Zavallı yaşlı kadın o anda çok savunmasız görünüyordu. "Ne? Bana mahallede bazı istenmeyen kişiler olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

Eğer öyleyse, burada uzun süre kalamazlar! Burası artık benim bölgemdi!

Bayan Jenkins, 'Dedikodu yapmak için can atıyorum ama...' dercesine sağa sola baktı.

"Bana güvenebilirsin," dedim ona içtenlikle, bir elimi kalbimin üzerine koyarak. 'Buralarda ağırlığını koyan her kim olursa olsun korkmana gerek yok. Bana söylediklerinin tek kelimesini bile ağzıma almayacağım.

"Şey, Bayan..." Sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "İyi bir genç bayana benziyorsunuz ve burada yaşamayı planladığınızı söylediniz, bu yüzden sizi uyarmaktan başka seçeneğim yok. Ama lütfen bu işin daha fazla uzamasına izin vermeyin, olur mu?"

"Kesinlikle hayır.

'Bir süredir buralarda işler kötüye gidiyor. O geldiğinden beri.'

"O mu? Yaklaştım, kulak kesildim. "Söyle! Kim bu uğursuz şahsiyet? Belki yardım etmek için bir şeyler yapabilirim.

Başını çılgınca salladı. 'Hayır, lütfen denemeyin! Sadece kendini tehlikeye atarsın. Bu adam acımasız ve zerre kadar vicdanı ya da terbiyesi yok. Ve en kötüsü de... O malikânenin lordu!'

Neredeyse dilimi yutuyordum.

"Pardon?"

"Evet, doğru duymuşsun. Ciddiyetle başını salladı. "Malikânenin lordu. Buruşuk yüzünü buruşturdu. "Ya da belki de ona malikânenin mobilya satıcısı desem daha iyi olacak. O... o..." Sesini sadece bir fısıltı haline gelene kadar alçalttı. 'Bir şeyler satıyor! Eşya *satan* bir *lord*! Hem de kendi evinin dışında! Hayal edebiliyor musunuz?'

"Bir şekilde yapabilirim, evet.

"Pekala. Bayan Jenkins ofladı pufladı. 'Londra'da neyin moda olduğunu bilmiyorum ama buralarda böyle şeyler uygun görülmez. Lordlar lord olmak için vardır. Toprak sahibi olmak ve lordluk yapmak için, normal insanların işlerine karışmak için değil. Onun iğrenç "dükkânı" benim için bir rakip olamaz. Gururla çarpık sırtını düzelterek ya da en azından düzeltmeye çalışarak harap haldeki küçük dükkânını işaret etti. "Kadın eşyaları satıyorum, malikânedeki o lüks şeylere benzemiyor. Ama yaşlı lord öldüğünden ve bu... Londra'dan gelen bu *kişi* malikaneyi satın aldığından beri malikanede tek bir balo bile olmadı! Bir tane bile! Yeni lord burada birden fazla kez kalmasına rağmen, tek bir kez bile balo ya da piknik için misafir davet etmedi! Bu inanılmaz değil mi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, sesim kısıktı. "Bunu oldukça inandırıcı buluyorum. "Neydi o, bayan?"

'Yok bir şey, yok bir şey. Devam et.'

'Ve artık hiçbir misafir kalmaya gelmediği için, neredeyse hiçbir bayan dükkânıma gelmiyor. Malikânenin yeni lorduna gelince...'

"Dur tahmin edeyim. Kadınlarla ya da kadın kıyafetleriyle ilgilenmiyor mu?"

"Solucanlar uçar mı?

Gülümseyerek, yaşlı kadının benim için tezgâhın üzerine serdiği eldivenlerden birine uzandım. "Daha garip şeyler de gördüm.

'Eğer kadınlara karşı bir ilgisi varsa, kesinlikle onlar için para harcamıyor. Gördüğüm kadarıyla tam bir cimri!'

Sırıttım. "Ses tonunuzdan anladığım kadarıyla buradaki komşuları tarafından pek sevilmiyor.

Yaşlı kadın homurdandı. 'Doktorumun verdiği son diyeti sevdiğim kadar sevdim. Ucuzdu ve beni zayıflattı ama...'

"Ama bir daha bunu önerirse doktorunuzun kafasına bir tokmak indirmek istersiniz.

"Kelimeleri ağızımdan alıyorsunuz, Bayan. Bayan Jenkins içini çekti. 'Onun süslü müessesesinin işleri köye sıçrasaydı o kadar da kötü olmazdı, ama size söylüyorum, bu adam en ufak bir kâr olasılığı gördüğü anda, onu kapıyor ve hayatı boyunca ona tutunuyor. Kendi araba servisini bile teklif etti ve eskiden yerel lordun evi olan o ruhsuz türbenin yanına bir restoran inşa ediyordu. Başını üzüntüyle salladı. "Bir gün o adamla evlenmek zorunda kalacak zavallı kıza acıyorum.

Boğazımı temizledim, nazikçe.

"Şey... neden bana bonelerinizi de göstermiyorsunuz Bayan Jenkins? Hazır başlamışken, malikânedeki o cimri herif geldiğinden beri köyde işlerin nasıl gittiğini biraz daha anlatın. Kulağa gerçekten içler acısı geliyor! Sanırım çok fazla hizmetçi çalıştırmıyor?"

"Ha! Ağızına ucu sokmanın bir yolunu bulsa kendi arabasını bile çeker.

İrkildim. Yaşlı kadının ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Büyük parçalar ve ağır arabalar için şükürler olsun.

"Neden sordunuz hanımefendi? Yüzünde umutlu bir ifade belirdi. 'Birkaç kişiyi işe mi almak istiyorsunuz? Tanıdığım bazı gençler var, hepsi de iyi çocuklar ama o bekar oğlu bekar başa geçtiğinden beri işsizler. Eğer bir hizmetçi ya da seyis arıyorsanız, onlardan birine iş verecek kadar nazik olursanız harika olur.

'Benim zaten bir hizmetçim var. Ama yine de...' Aynada kendime gülümsedim, saçıma ateş kırmızısı bir bone taktım. "İçimden bir ses işe alım yapacağımı söylüyor.

"Bu harika, Bayan! Bayan Jenkins ellerini çırpı, neredeyse yerinde dans edecekti. 'Yapabileceğiniz her şey büyük takdir görecektir. Malikânedeki o deli adam geldiğinden beri kiracı çiftçilerin çoğu zor durumda, hatta bazıları evlerini kaybetti, zavallılar ve ailelerini zor besliyorlar. Onların durumu benden çok daha zor. İyi talihin onlara da uğramasının zamanı geldi de geçiyor bile. İç çekti. "Keşke malikânedeki o taş kalpli dangalağı alt edebilecek kadar güçlü biri olsaydı.

'Asla bilemezsiniz. Mucizelerin gerçekleştiği bilinir. Bayan Jenkins'e göz kırparak ona kırmızı boneyi ve iki çift sert deri eldiveni uzattım. 'Bunları ben alayım. Onları benim için paketler misin lütfen? Ve lütfen benim için o insanların adreslerini yazın. İşle ilgilenebilecek olanların yani. Bir de evlerini kaybeden çiftçilerin adreslerini.

"Çiftçiler de mi? "Evet.

'Elbette, hanımefendi. Hemen efendim.'

Bayan Jenkins isteğimi yerine getirmek için acele etti. Paketlenmiş paketi bana uzattığında, sanki gerçek olduğuma hâlâ inanamıyormuş gibi elimi tuttu. 'Demek gerçekten burada kalacaksınız, hanımefendi? Size burası hakkında anlattığım tüm o korkunç şeylere rağmen mi?

"Evet, kalacağım. Kapıyı açtım ve Bayan Jenkins'e göz kırpmak için son bir kez arkamı döndüm. 'Malikânede, tam olarak söylemek gerekirse, zengin cimrinin yanında. Düğünümüze davetiye almanı sağlayacağım.

Islık çalarak dışarı çıktım.

Haber köyde bir yangın gibi yayıldı. Köyü neredeyse harabeye çeviren malikânenin lordu, yanında bir gelinle gelmişti. Ve daha da şaşırtıcı olanı, bir harpinin vicdanına ve Kral Midas'ın açgözlülüğüne sahip kalpsiz bir mermer heykel değildi. İlk bakışta gerçekten de bir *insan* gibi görünüyordu. Ve bir şeyler *satın alıyordu*. Ve insanları *işe alıyordu*. *Gerçek parayla*.

Bir numaralı müstakbel çalışana ilk ziyaretimi yaptıktan sadece birkaç dakika sonra, ilk insanlar beni işaret etmeye ve fısıldamaya başladı. Sonra meraklı seyirciler toplanmaya başladı, ben köyü ve çevresini gezerken beni takip ettiler. Daha önce bir iş bulduğumu hatırlamıyordum.

Patsy geçen Nisan akası Günü sırtıma 'tekme at' tabelası yapıştırdığından beri bu hızlı takipten bylendim. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, bazıları beni büyülenmiş bir dehşetle, bazıları da içten bir acımayla izledi.

"Yani... sen o musun? Bana doğru adım atan yaşlı kadın tamamen yabancıydı. Yine de bu onun ellerimi tutmasına ve yaşamak üzere olduğum trajediye sempati duyarak omzumu sıvazlamasına engel olmadı. "Malikânedeki o... kişiyle evlenmek zorunda mısın?

'Onunla evlenmeyi planlıyorum, evet, ama-'

"Ne oldu, zavallı kız? Parmaklarımı biraz daha sıktı. 'Seninle ilgili bir şey mi var? Annenle baban paraya sıkıştıkları için mi seni ikna ettiler? Yaşlı Emma'ya söyleyebilirsin, tatlım. Papazı tanıyorum ve senin için iyi şeyler söylersem, o adamdan kurtulmana yardım edecektir.

Çok cömertsiniz hanımefendi. Teşekkür ederim. Ama sanırım reddetmek zorundayım.'

Yaşlı kadın bir i çekti, gözlerinin kenarlarında yaşlar parıldıyordu. 'çok cesur. Korku karşısında çok güçlü. Ellerimi bir kez daha sıktı. 'Sen iyi bir kızsın! Eğer konuşacak birine ihtiyaın olursa, ben buradayım.

"Teşekkürler hanımefendi. Bunu unutmayacağım.'

Yaşlı kadın etrafımı kolaçan ederek Kerim'in iri cüssesine şüpheli bir bakış fırlattı. 'Yüce Tanrım! Bu dev seni mi izliyor?'

'Evet, sanırım yle. Bir bakıma.'

Yaşlı ve saygıdeğer başını salladı. 'Unutma, biz senin yanındayız. Ne zaman yardıma ihtiyaın olursa, bana haber ver.

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Vay, vay. şimdiye kadar her şey güzel gidiyordu. Yeni evimi şimdiden sevmiştim. Görünüşe göre buradaki insanlar mükemmel bir sağduyuya sahipti.

"Papazla arkadaş olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?" diye sordum.

"Ah, evet. Onu çocukluğundan beri tanırım. Yaşlı kadın kıkırdadı. "Pazar günleri, ağalarımdan elma kopardığı için bahçemde süpürgeyle kovaladığım küçük Bertie Evans'ın Hristiyan değerleri hakkında vaaz verişini izlerken biraz eğleniyorum.

Sırıttım. Bu bayandan hoşlanmıştım. 'Beni onunla tanıştırmaya ne dersiniz? Dğnmle ilgili konuşmam gereken birkaç şey var ve töreni planlamaya başlamadan önce onunla tanışmak istiyorum.

Yaşlı kadın sanki İngiltere Kraliçesi'ni en sevdiği yeğeniyle tanıştırma şansı elde etmiş gibi gülümsüyordu. Benim

Şaşırtıcı bir güçle kolunu kaldırıp bana baktı.

'Elbette! Çok memnun olurum. Hemen kiliseye gidelim, olur mu? Papaz genellikle bu saatlerde kilisenin bahçesiyle ilgilenir.'

Ve bir kedi yavrusu gibi çaresiz, mütevazı köy evlerinin arasından çıkan kilisenin kulesine doğru sürüklendim. Çok geçmeden kilisenin kendisi ve önünde güzel güllerden oluşan küçük bir tarlaya bakan papaz görüldü.

"Alo? Alo, Papaz?" Beni esir alan kişi bir koluyla enerjik bir şekilde el sallarken diğer koluyla da beni sıkıca hapsedti. "Sizi görmesi için çok özel birini getirdim!

"Ah? Papaz biraz gergin bir ifadeyle başını kaldırıp baktı. Hâlâ genç bir adamdı ve yaşlı kadına bakarken gözlerindeki ifadeye bakılırsa, belli bir süpürgeyi çok iyi hatırlıyordu. Yaşlı kadının bugün getirdiği şeyin hiç de o kadar kıllı olmadığını görünce yüzü rahatladı. 'Genç bayan kim, Bayan Ritson? Bir akrabanız mı?'

"Olamaz. Cılız yaşlı kadın -Bayan Ritson- göğsü olmadığı için üçlü yün atletini şişirdi. 'Lord'la evlenecek olan genç bayan, işte bu! Adın neydi canım?'

"Linton. Kendimi onun elinden kurtararak papaza doğru bir adım attım ve reverans yaptım. "Bayan Lillian Linton.

"Oh. Gözleri irileşen papaz bahçe makasını aceleyle yere bıraktı. "Çok özür dilerim! Lütfen kabalığımı bağışlayın. Beni derinden selamladı. Ama Bayan Ritson'a attığı bakış, malikânenin lordunu gücendirmekten çok süpürgeyi gücendirmekten endişe ettiğini düşündürdü bana. Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. "Hoş geldiniz. Küçük köyümüze hoş geldiniz.

"Teşekkür ederim. Ne kadar da güzel bir köy. Öne doğru eğilerek küçük bahçesindeki gülleri kokladım. Evet, ben bir şehir kızıydım ama hayatım boyunca yeterince parkta dolaşmış ve oradaki yeşilliği takdir etmiştim. "Sizin bahçeniz özellikle çok güzel.

"Gülleri seviyorsun, değil mi?" diye sordu papaz, yüzü aydınlanarak.

"Ah evet. Ona masum bir gülümseme vererek bir kez daha kokladım. "Benim favorim Rosa Annoyinga Bodyguarda.

Arkamdan, kızgın bir boğa kurbağasının vıraklaması ile buhar makinesinin iniltisi arasında bir ses duydum.

patladı. Arkamı dönme zahmetine girmeden gülümsemem genişledi ve omzumun üzerinden el salladım.

"Ah. Karim. Sonunda bana yetiştin, değil mi? Yaşlandıkça gerçekten yavaşlıyorsun. Döndüğümde Kerim'in birkaç adım ötede durduğunu gördüm; yüz ifadesinden anladığım kadarıyla iç organlarını çıkarıp öldürmeye hazırdı. 'Gel ve bize katıl. Papaz ve ben botanik hakkında çok canlandırıcı bir sohbet yapıyorduk.

Yanımdaki papaz gıcırdadı. O ve Bayan Ritson, kilisenin köşesinden adım atan Karim'e gözlerini dikmiş bakıyorlardı. İkisi de o anda botanikten çok kaçış bilimiyle ilgileniyormuş gibi görünüyorlardı.

"Bu zevkten vazgeçiyorum," dedi Karim, yüzü sakallı bir odun yığınıydı. Ama gözleri... ateş saçıyordu.

"Eee..." Papaz belli etmeden Kerim'in belindeki kılıca baktı ve arkamdan bir adım atmaya çalıştı. "Kim bu... beyefendi?

'Bu Karim. Nişanlım için çalışıyor.'

"Ah. Gerçekten mi? Papazın adem elması sallandı. "Hangi sıfatla?

Kerim ona, çok daha cesur erkekleri bile ıslatabilecek bir bakış fırlattı. 'İstenmeyen şeyleri ortadan kaldırıyorum. Kalıcı olarak.

"Nakliyecisi mi? Papaz aydınlandı, biraz rahatlamış görünüyordu. "Ne kadar ilginç. Aceleyle küçük gül tarlasına döndü ve kılıcın görüntüsünü evreninden kovmaya çalıştı. "Bayan Linton, en sevdiğiniz gülün adının Rosa Annoyinga Bodyguarda olduğunu söylemişsiniz, değil mi?

Dönüp ona baktım. "Evet, gerçekten. 'Hm...Garip.

Bunu daha önce hiç duymamıştım.

Arkamda bir yerden bir hırıltı geldi. Gülümsemem genişledi. "Bu beni şaşırtmadı. Aslen Hindistan'dan geliyor ve bu iklimde çok nadir çiçek açıyor. Ama açtığında da... ah, size garanti ederim, asla ona eşdeğer yapraklar göremezsiniz.

'Ne kadar güzel! Bana tohum bulabilir misin?'

Homurdanmamı bastırmak için elimi ağzımın önüne bastırmayı pek başaramadım. Ancak Kerim boğazından çıkan sesi bastırmakta o kadar başarılı olamadı.

'Ben... Ben... bunun oldukça zor olabileceğini düşünüyorum, Rahip. Ama elimden geleni yapacağım.

"Harika! Papaz bana gülümsedi. "Çok nazik ve verici bir kadınsınız, Bayan Linton. Bizim kilisemize harika bir şekilde uyum sağlayacağınızı şimdiden söyleyebilirim.

Cemaat.'

Ona gülümsedim. 'Bunu söylediğinizi duyduğuma çok sevindim, Papaz. Bu da beni sizinle konuşmaya geldiğim konuya getiriyor. Birkaç kişiyle konuştum ve müstakbel eşim malikaneye taşındığından beri köyde işlerin nasıl gittiğini anlattılar. Ben de bu konuyu düşündüm ve size birkaç küçük önerim olacak...'

Tozun Altındaki Sırlar

Yaklaşık bir saat sonra malikaneye döndüğümde, uzun boylu, karanlık bir figür dışarıda, merdivenlerin tepesinde, bacaklarını açmış, kollarını kavuşturmuş, malikanenin önünde duruyordu. Kimi beklediğini anlamak için gözlerindeki buz gibi parıltıyı görmeme gerek yoktu.

"Merhaba. Arabadan inerek ona el salladım. "Küçük bir gezinti için harika bir sabah, değil mi?

Granit yüzü hiç kıpırdamadı bile. "Nerelerdeydin?" "Oh, sadece köye küçük bir ziyarette. Yukarı uzanarak, kırmızı Başımdaki bone yamuk durdu ve inatçı saç tellerinin dışarı çıkmasına izin verdi. "Neden?" diye sııttım. "Sana bir şey almamı mı istiyorsun?

"Kesinlikle," dedi, her kelimeyi yavaşça ve belirgin bir şekilde telaffuz ederek, "değil.

"Bu ne sürpriz.

Gözlerini sonsuz derecede kısarak bir adım öne çıktı. 'Neden köye gittin? Orada ne arıyordun?'

"Bunun gibi birkaç küçük şey aldım. Ateş kırmızısı boneye dokundum. "Beğendin mi?

Gözleri daha da kısıldı. "Pahalı mıydı?" "Hayır.

Ayrıca kendi paramla ödedim. "Peki, bu durumda, çok beğendim. "İltifatınız için çok teşekkür ederim efendim.

"R i c a ederim, Bayan Linton. Bir adım daha attı, yoğun gözleri bir an bile benden ayrılmadı. "Ve tüm yaptığınız bu mu?

"Evet.

"Şey..." İlk kez, duruşu biraz olsun gevşedi. "Eğer durum buysa...

"Oh!" Parmağımı şıklattım. "Üç düzine insanı işe almak dışında.

"Ne?

'Ya da belki dört düzine. Yarı yolda saymayı unuttum.' Sessizlik.

Buz gibi sessizlik.

Uykusuz ayların kış uykusu sırasında diledikleri türden bir sessizlik.

Ama sessizliğin yüzeyinin altında, yaklaşan patlamayı hissedebiliyordum. Gözleri soğuk bir ateşle yanmaya başladı. Ağzı açıldı. Her an...

"Ne yaptın?"

Gözlerimi

kıptım.

Ses Bay Rikkard Ambrose'dan gelmemişti. Kimden...?

Tam zamanında Leydi Samantha'nın ön merdivenlerden koşarak indiğini görmek için kenara çekildim. Oğlunu tamamen görmezden gelerek yanından hızla geçti ve bir an sonra kollarını bana dolayarak sarıldı.

Doğru mu duydum? Güvenilir kişileri işe almakla ilgilendin mi? Oh, Lilly, harikasin! Aradım, taradım ama koca evde tek bir hizmetçi bile bulamadım! Oğlumun tüm çalışanlarının nereye kaçtığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama her kimlerse, misafirlerin geldiğine dair ilk ipucunda ortadan kaybolurlarsa kesinlikle onlara güvenilemez! Ve oğluna anlamlı bir bakış atarak ekledi, 'onları işe alan adam da öyle. Bu kadar öngörülü ve şefkatli bir nişanlın olduğu için mutlu değil misin?

'Sevindim. Öngörü.' Bay Ambrose yutkundu. Yanağındaki belli bir kasın seğirdiğini gördüm. 'Evet. Çok sevindim. Çok... sevindim... gerçekten.

'Aww! Çok tatlısın, sevgilim.' Uzanıp yüzünü avuçladım ve kirpiklerimi ona doğru kıptım. "Bana karşı her zaman çok tatlısın.

O kas yine seğirdi.

'Belki de onu bırakabilirsin, anne. Bayan Linton'a yaptığı her şeyden ne kadar "memnun" olduğumu özel olarak göstermek istiyorum.

"Gerek yok. Annesinin kucağından sıyrılarak parmak uçlarımda ayağa kalktım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Beni ne kadar takdir ettiğini biliyorum.

"Gerçekten mi? Gözleri buz gibi parlıyordu. "Şu anda hissettiklerimi tam olarak anlayamadığınızdan eminim.

"Oh, ne kadar tatlı! Ellerini birbirine kavuşturan Leydi Samantha gözlerinde pembe kalpler yanıp sönerek bize baktı. 'İkinizi hiçbir şeyin ayıramayacağını görebiliyorum. Kiliseye gidip papazı ziyaret edeceğim, her şeyin hazır olduğundan emin olmak için-'

Alçak bir gürültüyle konuşması kesildi. Hepimiz döndük, tam zamanında bir at arabası ve bir at arabasının garaj yoluna çıktığını gördük.

"Kim o? Bay Ambrose sordu.

"Bu," dedim ona gülümseyerek, "papaz olmalı.

Leydi Samantha sevinçle sıçradı. 'Lilly! Gerçekten her şeyi düşünüyorsun!

"Ah," diye devam ettim ve büyük arabayı işaret ettim, "ve tabii ki kiraladığımız hizmetkârlardan bazıları.

Bay Ambrose sevinçten zıplamadı.

"Biz mi?

'Evet. Ne de olsa evlilik fikrinin bütün amacı bu, değil mi? Benim olan senindir, senin olan da benim.

Yıllar ve aylar önce onunla tanıştığımndan beri ilk kez Bay Rikkard Ambrose'un gözlerinde gerçek bir korku parıltısı gördüm. Küçük sol parmağı kıpırdadı.

'Yap. Yapma. Hatırlatma. Bana.'

Ona doğru eğilerek arkasına uzandım, elimi ceketinin kuyruğunun altından geçirdim ve sıktım.

Sarsıldı.

"Senin olan benimdir," diye fısıldadım, sonra önce kendime, sonra da anlamlı bir bakışla ona baktım. "Ve benim olan senindir.

Boğazının arkasından bir hırıltı çıktı.

"Gördün mü? Birdenbire kulağa o kadar da kötü gelmemeye başladı, değil mi?" "Bayan Linton?

"Evet, efendim?

'Hareket et. Senin. Elini.'

"Özür dilerim. Kirpiklerimi ona doğru fırlattım. "Nereye taşımamı istersiniz?

Tam o sırada araba ve curricle malikânenin önünde durdu ve papaz, peşinde bir grup meraklı kadınla birlikte indi.

"Uzaklara.

Bir kaşımı kaldırdım. "Pardon?

"Elin. Nereye koymanız gerektiğini sormuştunuz. Bay Ambrose'un gözleri papazdan annesine ve en son, ama kesinlikle en az değil, elimin bulunduğu yere kaydı. 'Çekin onu. *Hemen!*

"Bayan Linton! Papaz kollarını açarak yaklaştı ve derinden eğildi. 'Nazik davetiniz için çok teşekkür ederim. Çok düşünceli ve cömert bir davranıştı, özellikle de siz hâlâ alışma sürecinde olduğunuz için.

"Bundan bahsetme. Özellikle de Bay Rikkard'ın huzurunda. Ambrose. Eğer bir kez daha 'cömert' kelimesini duyarsa, sonuçlarına katlanmayacağım.

Söylemeyecek misin? Ama bahsetmek zorundayım! Tüm cömertliğini övmek zorundayım. Eğer davetiniz zaten cömertçe ise, kilise çan kulesi hakkında ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bakışlarını Bay Rikkard Ambrose'a çevirdi ve sevgili nişanlımın buz gibi bir bakışla onu olduğu yerde dondurmasına fırsat vermeden elini tutup titretmeye başladı. 'Bay Rikkard Ambrose, sanırım? Ne diyeceğimi bilemiyorum efendim. Sadece itibarınızın bana fena halde yanlış tanıtıldığını söyleyebilirim. Hayatımda karşılaştığım en cömert adamlardan birisiniz. O kadar cömertsiniz ki buna inanamıyorum.

Bay Ambrose patlamadı.

Papazı ezip krep haline getirmede. Sadece iki kısa, buz gibi söz söyledi. "Kilise çan kulesi mi?

Kerim arabanın kasasından aşağı kaydı ve boğazını temizleyerek yaklaştı.

"*Sahiba*, kilisenin çan kulesinin ne kadar kötü durumda olduğunu gördükten sonra, papaza düğünden önce onu tamir ettirmeyi teklif ettiğinizi anlattı, *Sahib*.

"Yaptı, değil mi?

"Evet, öyle yaptım. Ona sevgiyle bakmak için dönerek yanağına dokundum. 'Ne de olsa kilisenin yıkılıp beni ezmesini istemezsin, değil mi?

Bir işleme bekliyordum. "Ben olsam bundan pek emin olmazdım!" gibi bir şey. Soğuk bir bakış bekliyordum. Beklemediğim şey ise o kadar karanlık, o kadar uzun, o kadar sessiz bir bakıştı ki bunu iliklerime kadar hissettim. Deniz rengi gözleri beni içinden çıkılmaz bir girdap gibi içine çekti. Bana doğru uzanarak yüzümü kavradı.

"Hayır. Hayır, yapmam.

Kutsal Moly...

"Ve öyle görünüyor ki," diye devam etti soğukkanlı bakışları yeni gelen arabadan inen kadın ve erkeklerin üzerinde gezinirken, "her halükarda bir sürü yedek elim var. Eli öne doğru uçarak işaret etti. "Siz! Evet, siz şuradaki üç kadın! Eve girin, mutfağı hazırlayın ve biraz yemek hazırlayın. Gözleri papaz ve çevresindekilere odaklandı. 'Görünüşe göre misafirlerimiz var. Size gelince, erkekler, kulübeden birkaç alet alın ve kiliseye gidin! Yapmanız gereken onarım işleri var!

'Eee...' Arabadan inen köylülerden biri elini kaldırmaya cesaret etti. 'Ama efendim, biz bir kilisenin temelini onaramayız! Biz inşaatçı değiliz, sadece hizmetçiyiz ve... ve...'

Bay Rikkard Ambrose'un buz gibi bakışları altında sesi yavaşça kısıldı.

Sevgili nişanlım başını eğdi. "Ne diyordun?"

Hiçbir şey, efendim! Kesinlikle hiçbir şey! Sizin için çalışıyor olmak bir zevk. Mutlak bir zevk!"

Ve kaçıp gittiler.

Aptal gibi sırtarak Bay Ambrose'un yanına yaslandım.

"Piç kurusu bir cimri gibi davranmandan hoşlanmam yanlış mı?"

"Hayır.

"Mükemmel. Onun sert koluna sarıldım. Daha önce hiç bu kadar rahat bir granit yastık olmamıştı. "Çünkü hoşuma gitti. Hem de çok.

"Gerçekten mi?"

"Oh evet, gerçekten, efendim. Kolumu uzatarak onunkiyle birleştirdim.

'Hadi içeri girelim. Karşılamanız gereken misafirlerimiz var.

"Doğru. Gözleri parlıyordu. 'Ve onlardan kurtulduktan sonra, ikimiz damatlarının onayı olmadan önemli konulara karar veren dik başlı nişanlılar hakkında biraz sohbet edeceğiz.

Hiçbir şey söylemedim, sadece onu takip ettim. Birçok şey söyleyebilirdim. Zekice bir karşılık verebilirdim. Karar vermeden önce bir erkeğe danışmaya ihtiyaç duymayan güçlü ve bağımsız bir kadın olduğuma dair bir şeyler söyleyebilirdim. Son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, ona daha önce malikânenin var olmayan hizmetkârlarını ararken bulduğum küçük odadan bahsedebilirdim. Ama iyi bir sebepten ötürü hiçbir şey söylemedim.

Bulduğum oda neredeyse diğerlerine benzeyen bir odaydı. Bir köşesinde sandıklar, ölü sinekler, toz ve bolca örümcek ağı vardı.

Sadece, büyük bir fark vardı.

Yine boş. O lanet hizmetkârları bulmadan önce bu odalardan kaç tanesini kontrol etmem gerekecekti?

Tam arkamı dönüp odadan çıkmak üzereydim ki, göz ucuyla sandık yığınının arkasından bir şeyin çıktığını fark ettim. Şüpheli bir şekilde sandığa benzemeyen bir şey.

Köşeden kafamı uzattığımda ne olduğunu gördüm. Bir şilte.

Topak topak, eski ve içi basit bir samanla doldurulmuştu ama bir şilte olduğu kesindi.

Burada biri yaşamış.

Her kimlerse, bir süredir burada olmadıkları oldukça açıktı. Ama ince şilte ve battaniye inkar edilemez bir şekilde önümde duruyordu. En az on yıllık olduğu anlaşılan battaniye hâlâ nane gibi görünüyordu. Yatağın ötesinde, üzerinde yontulmuş eski bir kupa ve ucuz bir toprak kap bulunan devrilmiş bir karton kutu vardı. İkisi de boştu ve kalın toz tabakalarıyla kaplıydı. Bu odalarda hizmetçi olmadığına dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varsa, işte buradaydı. Ama şu anda odaklandığım şey onların yokluğu değildi.

Bunun yerine, gözlerim iki döşeme tahtası arasındaki karanlık bir şeride odaklandı.

Bir şeyler ters görünüyordu.

İleriye doğru bir adım atarak ayağımı dikkatli bir şekilde söz konusu döşeme tahtasının üzerine indirdim.

Gıcırdadı ve kaydı.

Eteklerimi toplayarak diz çöktüm, parmaklarımı iki tahta arasına kaydırdım ve çektim. Hiçbir şey kıılmıdamadı.

'Hadi seni aptal şey! Nnng! Çekil!' Tekrar

çektim, daha sert, ve-

Çatlak!

Taban tahtası gevşedi ve beni kırımın üzerine geri gönderdi. Hayatımda ilk kez belli bir bölgenin ne kadar dolgulu olduğuna şükrettim. İnleyerek, ortaya çıkardığım şeyi incelemek için kendimi ileri ittim. Döşemenin altındaki karanlık delikte bir şeyler görebiliyordum. Bazıları köşeli, bazıları yuvarlak nesneler. Hepsi de bol miktarda toz ve örümcek ağıyla kaplıydı.

Aman Tanrım. Eğer düşündüğüm şey buysa... belki de bunu yapmamalıyım.

Bu.

Belki de yapmalısın. Belki de gerçekten, kesinlikle yapmalısın.

Deliğe uzandım.

Anında bir toz bulutu, sinek pisliği ve ölü örümcek bacakları patladı Yukarı doğru. Öksürerek ve hıçkırarak yana yuvarlandım. Dünyanın en ucuz hırsız korumasını kurmayı Rikkard Ambrose'a bırakın! Sinüslerimi tüm toz tavşanlarından temizledikten sonra

ve bir kez daha elimi uzattım. Parmaklarım yuvarlak ve pürüzsüz bir şeye dokundu. Onu dışarı çektim.

Bir taşı. Yuvarlak, pürüzsüz, neredeyse sıradan bir taşı -eğer rengi olmasaydı. Daha önce sadece bir kez gördüğüm tuhaf, kırmızımsı gri bir kahverengiydi. İngiltere'nin en kuzeyinde, İskoçya sınırına yakın bir arazinin araba yolunda.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Battlewood'un garaj yolundaki bir taşın burada ne işi vardı? Bir kez daha deliğe uzandım. Birbiri ardına, üzerinde tanıdık bir arma olan gümüş bir iğne, güve yeniği bir mendil, üzerinde delikler olan tuhaf, eski bir tava, birkaç soluk kâğıt parçası ve son olarak da... onu çıkardım.

Minyatür.

Alışılmış türden bir minyatür değildi. Genellikle bu küçük resimlerde sadece bir kişi gösterilirdi. Ancak bu, dört kişiyi gösteriyordu. Bir aile. Kadının kucağındaki küçük kızı tam olarak tanıyamadım. Ama annesi çok tanıdık geliyordu, kadının kocası da öyle. Genç oğlana gelince.

Gözlerim onun yüzüne sabitlendi. Alışık olduğumdan biraz daha dar ve kesinlikle daha az soğuk ve sertti. O kadar az soğuk ve sertti ki görmek kalbimi sızlattı. Ama gerçekten hiç şüphe yoktu. Bu oydu.

Gözlerimi ondan ayırıp kadına diktim. Hayır, 'kadın' değil. Leydi Samantha Genevieve Ambrose. Çok daha genç ve daha az sorunlu bir Leydi Samantha. Yüzünde daha önce hiç görmediğim dingin bir mutluluk vardı. Şey...belki son zamanlarda hariç. Bazen Bay Ambrose'a ve bana baktığında bunun anlık yansımalarını görüyordum.

Ama ona bakmak, genç ve masum Bay Rikkard Ambrose'un yüzüne bakmak kadar acı verici değildi. Genç yüzüne göre biraz fazla büyük olan geniş, deniz rengi gözlerinde alıştığım buz ve karanlık yoktu. Sanki bir kez olsun tüm dünyanın yükü omuzlarında değilmiş gibi rahat duruyordu ve bana şöyle bakıyordu...

Aradığım kelime neydi? Mutlu.

Mutlu görünüyordu.

Evine baktı.

Kalbimde acı bir sızı hissederek küçük odaya göz gezdirdim ve ilk kez bir şeyin farkına vardım. Burayı satın almasının bir nedeni vardı. Ülkedeki herhangi bir eski binayı, mallarını depolamak için kullanabilirdi.

eserler. Bir ahır. Bir deniz feneri. Bir kale harabesi. Bunun yerine, hayatımda gördüğüm en güzel malikanelerden birini satın aldı ve sonra beni buraya getirdi.

Taşrada ucuz bir depolama alanından bahsetse de, asıl istediği, asıl ihtiyacı olan şey bir evdi. Ve ben de ona bir ev alacağından emin olacaktım!

"Ne düşünüyorsunuz Bayan Linton?

"Hm? Aniden anılarımdan koptum. Gözlerimi kırıştıtararak Bay Rikkard Ambrose'a baktım - büyümüş, sert, katı, soğuk. Tıpkı onu sevdiğim gibi.

"Sordum," diye tekrarladı başını eğerek, "ne düşünüyorsun? Bu bakışı biliyorum. Bir şey mi planlıyorsun?

"Ben mi?" Kirpiklerimi masumca ona doğru fırlattım. "Neden böyle düşündün ki?

Özel Yerler

Normal şartlar altında, Bay Rikkard Ambrose yetkiliydi. Her şeyden. Her zaman. Bu yüzden o akşam elini tutup onu salonun kapısına doğru çekmeye başladığımda, bir elimi de gözlerine siper ettiğimde pek memnun olmadı.

Bayan Linton? Ne yapıyorsunuz?"

"Bu bir sürpriz," diye kulağına fısıldadım ve kulak memesine nazik bir öpücük kondurdum.

Sertleşti.

'Bayan Linton, az önce bir köy papazı ve üç yaşlı kocakarıyla birlikte üç saat, kırk iki dakika ve yirmi yedi saniye harcadım, cevaplamak istemediğim sorulara ve var olmayan cömertliğime iltifatlara maruz kaldım. Eklemeliyim ki, bana üç düzine sürpriz getirdiniz, bunların çoğu şu anda benim tarafımdan istihdam ediliyor ve bu evi temizliyor ve mutfaklarda yemek pişiriyor. Tüm bunlardan sonra gerçekten bir sürpriz isteyeceğimi mi düşünüyorsunuz?

Bir an sorusunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Evet.

"Siz," dedi Bay Ambrose elimin arkasından, hâlâ yüzünü kapatarak, "hayal görüyorsunuz.

"Ve sen beni olduğum gibi seviyorsun. Bir dakikalık saygı duruşu. Sonra-

"Daha önce de belirtmişim, evet.

Ona sıırttım. Göremediğini bilsem bile, eminim bunu hissedebiliyordu. "Eğer ben hayal görüyorsam ve sen yine de beni seviyorsan, bu seni ne yapar? Sessizlik.

Çok uzun, çok kayıtsız bir sessizlik.

"Dikkatli ol," diye uyardım.

'Neden? Wh-aaah! Nnf!'

"Çünkü önünüzde basamaklar var," diye yardımsever bir şekilde açıkladım. "Erken uyarı için çok teşekkür ederim, Bayan Linton.

"Rica ederim, efendim.

"Elini gözlerimden çekecek misin?"

"Sanmıyorum, hayır.

"Bayan Linton?

"Evet, efendim?"

'Elini çek! Şimdi!'

"Acelen ne? *Kiçınıza* geri *koymamı* ister misiniz?" 'Bayan Linton...!'

"Dikkat edin! Başka bir merdiven."

"Mammon adına beni nereye götürüyorsun?"

"Göreceksin."

"Yani bir noktada elini nezaketle gözlerimden çekmeyi planlıyorsun, öyle mi?"

"Eğer kibarca

sorarsan. 'I.

Yaparım.

İstemiyorum.

İstemiyorum.'

Benim için sordun.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim çünkü söylememe gerek yoktu. O biliyordu. I

biliyordum. Gerekli olan tek şey buydu.

'Artık çok uzun sürmeyecek... sadece bir köşeyi daha döndükten sonra... işte!'

Buradayız.'

Durdum ama yine de elimi yüzünden çekmedim. "Peki

"burası" tam olarak neresi Bayan Linton?

Yumuşak bir klik sesi duyuldu.

"Neydi o?" diye sordu. "Ben.

Sadece kapıyı açtım.'

"Neyin kapısı?"

Bir an için sessizlikten başka bir şeyle cevap vermedim -sırf eğlence olsun diye. Sonra onu yavaşça ileriye doğru götürmeye başladım. "Odanın kapısı.

'B u r a s ı benim odam değil! Gözlerim olmasa bile, odam zemin katta ve burası-'

"Pardon," diye özür diledim ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Sizin odanız dememeliydim. *Bizim* odamızı kastetmiştim.

Ve elimi gözlerinden çektim.

Parmaklarımın altında, onun

sertleştiğini hissettim. "Bu da ne...!"

Önümüzde var olan en güzel, en sıcak oda uzanıyordu. Ne çok küçük ne de çok büyüktü, ama tüm odaya yayılmış büyük, pelüş bir halıyı, akşam manzarasını sıcak, gölgeli bir ışığa dönüştüren tek bir tutumlu küçük mumun bulunduğu güzel bir ferforje avizeyi barındıracak kadar büyüktü ve...

Yatak.

Koyu maun ağacından yapılmış devasa bir dört direkliydi. "Kral yatak" deyimini duymuş muydunuz? Bu yatak kral ve kraliçe boyutlarındaydı. Örtüler koyu, deniz rengi bir mavi-gri, minderler ise hoş, sıcak, çikolata kahverengisiydi. Korkunç bir kombinasyon olmalıydı. Dehşet verici bir şekilde birbiriyle çatışıyor olmalıydı ama her nasılsa öyle değildi. Her nasılsa, birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı.

"Nasıl...? Bay Ambrose soldan sağa dönerek, sanki bir anda yardımsever bir browni sürüsünün ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi şüpheyle odanın her köşesini inceledi. Sonra bana döndü, gözleri öfkeliydi. 'Bu odanın neye benzemesi gerektiğini biliyorum, Bayan Linton. Burası bir depo odası, tavana kadar kasalar yığılmış! Burası en son ben burayı satın almadan önce ana süit olarak kullanılmıştı!

"Canım benim. Başımı eğdim. "Görünüşe göre tam olarak güncel değilsiniz, değil mi efendim?

"Nasıl?" Öne doğru bir adım atarak beni omzumdan yakaladı. Yine de gözlerinde suçlama yoktu. Aslında, tam tersi. 'Alt kattaki odadan bir dakika bile ayrılmadın! O papazın gevezelikleriyle bizi tutsak ettiği süre boyunca oradaydın!

'Hizmetçilere kesin talimatlar verdim. Talimat verme konusunda çok iyiyimdir. Ona gülümsedim. "Ustamdan öğrendim.

Bir anda kollarımdaydım ve odanın içine doğru sürükleniyordum. Bacaklarımın arkası yatağa çarptı ve bir solukta tüylü minderlerin arasına düştüm. İki yanımdaki yatağa iki yumruk çarptı. Bay Rikkard Ambrose üzerimde yükseliyor, beni hapsediyordu.

"Öğrendin mi?" Gözleri buz gibi parlıyordu. Bir meydan okumayla. "Yoksa öğretmeye çalışan sen misin?

İkisi de. Olmamız gereken kişi olmak istiyorsak birbirimizden bir şeyler öğrenmeliyiz.

"Belki. Yüzümde küstah bir sırıtma belirdi. 'Ne de olsa iki yılın sonunda senden öğrenebileceğim her şeyi öğrenmişimdir.

Şimdi gözleri sadece ışıltanıyordu. Parıldıyorlardı. Korkunç bir tehlikeyle. "Gerçekten mi, Bayan Linton?

"Kesinlikle, efendim.

"Yani artık seni şaşırtmak için yapabileceğim bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?" "Hayır. Ben-Eli dışarı fırladı.

Kalbim yerinden fırladı, bana doğru gelmesini bekliyordum ama eli arkasına gitti, göremediğim küçük bir şey tutuyordu. Nesneyi uçurdu ve bir an sonra tek mum sönerek odayı zifiri karanlığa gömdü. Parmakları hafifçe gözlerime dokundu.

Nefesimi içime çektim.

"Dedikleri gibi," diye seslendi Bay Rikkard Ambrose'un karanlıktan gelen soğuk sesi, "oyunbozanlık adil bir oyundur.

Sonra üzerime geldi. Tam anlamıyla. Ağırlığı beni yatağa bastırıyor, nefesimi hayal edilebilecek en iyi, en kötü, en harika şekilde kesiyordu. Dudakları, sıcak ve soğuk, sert ve yumuşak, vahşi ve kesin, boynuma doğru ilerledi ve arkalarında yakıcı öpücükler bıraktı.

"Artık benden öğrenecek bir şeyiniz kalmadığı konusunda ne diyordunuz, Bayan Linton? Fısıltı bir kış esintisi gibi yumuşak ve serindi.

Tek yapmak istediğim çığlık atmak ve alev alev yanmakken nasıl oluyor da böyle konuşabiliyor? Durması için çığlık atmak. Bana daha fazlasını vermesi için. Bir şeyler yapması için!

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Biraz abartmış olabilirim. Dudakları kulağımın hemen altındaki belli bir noktayı buldu, yumuşak ve muhtaç ve... 'Biraz mı, Bayan Linton?

Oh...

"Pekala. Biraz abarttım.'

"İlimli mı?" diye tısladı. Birdenbire artık yüzümün yanında değildi. Karanlıkta bile bunu biliyordum çünkü elbisemin kıvrımları arasında ilerlediğini hissediyordum. "Sanırım sözlüğünüzdeki maddeleri yanlış kullanıyorsunuz, Bayan Linton.

"Ben...!

"Ne diyordun?"

"Ben... Ben...

Aniden tekrar kulağıma geldi. "Sana başka bir ders vermemi ister misin? Yanağımda bir yol açarak dudakları ağzıma ulaştı ve beni susturdu. Bu iyi bir şeydi, çünkü tam o sırada eli başka bir yerimi buldu ve...şey, bunu nasıl nazikçe söylemeliyim...

Saçmalık.

Yapamam.

"Nnnnnnnng!

"Sessizlik!" diye buz gibi bir emir geldi karanlığın içinden. "İşe aldığınız yeni personelin dikkatini çekmek istemezsiniz, değil mi?"

'Nn nn...'

"Ben de öyle düşünmüştüm. Parmaklarım elbisemin en üst düğmesinde belirdi. "Başka bir ders için hazır mısın?"

Başka bir ders mi? Bu noktada, öngörülebilir bir gelecekte bu yataktan kalkmak zorunda kalmayacağım anlamına geldiği sürece her şeye hazırdım. Gerçek hayat çok sıkıcıydı. Bu çok daha iyiydi.

"Eee? Hazır mısın?" diye sordu ve dudaklarımı bir anlığına serbest bıraktı. Zifiri karanlıkta bile buz gibi gözlerinin benimkileri yaktığını *hissedebiliyordum*.

"Seninle mi? Fısıldadım. "Her şeye hazırım.

"Yeterli.

Birden ağırlığı kayboldu. İrkilerek karanlığın içinde gözlerimi kırptım.

"Bay Ambrose?"

Cevap yok.

Bay Ambrose? Neler oluyor?"

Sessizlik - ta ki bir an sonra ağır bir kemer tokası büyük bir gürültüyle yere düşene kadar.

thud.

Oh.

Vay be. Demek bana böyle 'öğretebileceğini' düşünüyordu?

Belki de birileri *ona* bir ders vermeli.

"Yani bu kadar mı? Sesimi gırtlaktan çıkarmaya çalışarak sordum. Çekici. Nedense çok uğraşmama gerek kalmamıştı. "Bana neyi kaçırdığımı göstermek ister misin?"

"Evet," dedi üstümdeki karanlıktan gelen sesi ve ben de fırsattan istifade biraz yana yuvarlandım. Sadece birazcık. Yeterince.

"O zaman gel ve beni al.

"Planımız bu, Bayan Linton. Bir adım öne çıktığını duydum ve sırtıtmamaya çalıştım ama ne anlamı vardı ki? Zifiri karanlıktı. Bu durumun bazı avantajları olduğu gibi, Bay Rikkard Ambrose'un keşfetmek üzere olduğu gibi, bazı dezavantajları da vardı.

Bir adım öne çıktığını ve beni tutmak için uzandığını duydum. 'Sana göstermeme izin ver. Yum-mmmmmmpfine dokunmak için sabırsızlanıyorum!

Yüzü yanımdaki minderlere gömülürken yumuşak bir gümbürtü duyuldu.

"Ve? Yanına gidip sordum. Karanlıkta bile, ne olduğunu anlayabiliyordum.

yastıkların arasına gömülmüş yüzünün silik hatlarını görebiliyordu.

"Soffmpfumu nasıl buldunuz, efendim?"

"Sen," dedi bana, buz gibi ve hafif boğuk bir sesle, "bunun bedelini ödeyeceksin.

"Sevgili ben. Bugünlerde epey borç biriktiriyor gibiyim. Belki de-'

Kolu dışarı fırladı. Gıcırdayarak yolundan çekildim ve yatağın üzerinde çırpınmaya başladım.

"Buraya gel!

"Pardon? Doğru mu duydum?" Başımı eğerek karanlığa gülümsedim. 'Bu bir emir miydi, Bay Ambrose? Anlaşmamızın şartlarına göre, artık bana bunlardan hiçbirini vermeyeceğinizi sanıyordum.

"Oldukça doğru. Sesi ne kadar soğuktu. Ne kadar acımasız. Ne kadar kararlıydı. Benim için geliyordu. Bunu *hissedebiliyordum*. Tüm vücudum titremeye başladı. "Evlendikten *sonra* artık hiçbir emrime itaat etmek zorunda kalmayacağına yemin ettim. Birden bir el ayak bileğime dolandı. "*Henüz evlenmedik.*

Bileğimi çekiştirdim, kurtulmaya çalıştım - ama denemiş de olabilirdim demir prangalardan kurtulmak için! Elimi uzatıp onu tutmaya çalıştım ve elim bir ayak bileğinden çok daha ilginç bir şey buldu. Yüzüme kocaman bir sırtıma yayıldı.

"Bayan Linton!

"Evet, efendim, Bay Ambrose, efendim?" "Kaldırın. Senin elini.

Elini.'

"Gerçekten yapmamı istiyor musunuz, Bay Ambrose, efendim? Hırlayarak bana doğru yürümeye başladı ve ben de sıktım. 'Nnnng!'

Birdenbire, nedense bileğimi bıraktı. Anlaşılan ellerine aniden başka bir şey için ihtiyacı olmuştu. Geriye kaydım, bıraktım ve yataktan kaydım. Hızlı parmaklarımla elbisemin düğmelerini iliklemeye başladım.

"Bayan Linton?

Cevap olarak, bu dünyada en çok sevdiğim adamın örneğini izledim. Sessiz kaldım.

"Bayan Linton, nereye gidiyorsunuz?

Parmak uçlarımda yataktan uzaklaşarak elimi uzattım ve etrafı yokladım. Duvar kaplaması, duvar kaplaması, boyama...evet! İşte oradaydı!

Parmaklarım kapı kolunu kavradı ve çevirdi. Bir an sonra, koridordan gelen bir mum ışığı odaya düşerek gerçekten muhteşem bir manzarayı aydınlattı. Kapı aralığında bir an durakladım ve

Bay Ambrose'un ani ışığı fark edip dönmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Vay, vay...

Manzara gittikçe güzelleşiyordu.

"Bayan Linton! Mammon aşkına ne yapıyorsunuz?"

"Sanırım buna "kapı açmak" deniyor efendim. İsterseniz bir ara size nasıl çalıştığını tam olarak açıklayabilirim'.

Yataktan sıçradı, bu da alt bölgelerinde ilginç bir harekete neden oldu. Gözlerim bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı gitti.

"Bayan Linton!

"Affedersiniz. Oldukça dikkat çekici.'

Gözleri alev alev yanarak bir adım öne çıktı. "Neden gidiyorsun?"

"Ah. Bunu açıklamadım mı?"

"Sen. Yaptın. Yapmadın'

Bir adım daha yaklaştı. Tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Oh. Şey..." Ona gülümsedim. Şimdiye kadar gülümsediğim en büyük, en parlak, en masum gülümsemedim. "Çünkü henüz evli değiliz.

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Beni baştan çıkarmak isteyen ve sonsuza dek onunla günah içinde yaşamaya ikna etmeye çalışan bir kadın olarak, birdenbire ahlaki vicdan azabı duymaya başladığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Ona bir sırtış attım.

"Tabii ki hayır, aptal! Sadece kıvrınmanı izlemek eğlenceli olacak. Ayrıca, seni manipüle edecek bir şeye sahip olmak gerçekten faydalı olacak.

Gözlerinde bir şey parlıyordu. Buz ya da şehvet olmayan bir şey. Hayır, çok daha iyiydi: küçük bir hayranlık belirtisi. "Sizden mükemmel bir müzakereci olur, Bayan Linton.

"Böyle düşündüğünüze sevindim efendim.

"Ama iyi bir müzakereci bile ikna edilebilir. Bana doğru üçüncü bir adım attı. "Yeterli kararlılıkla.

"Ricky? Ricky, neredesin?"

Sırtışım genişledi. 'Gerçekten mi? Şu anki kıyafetinizle annenizin karşısına çıkacak kadar kararlı mısınız?"

Bay Rikkard Ambrose'un boğazından çıkan sesi tarif etmek zordu. Bir aslanın hırlaması ile Sahra'da aniden mahsur kalan bir penguenin ciyaklaması arasında bir şeydi.

"Ricky? İçeride misin?"

Aniden yatağa doğru sıçradı ve battaniyenin altından sadece başının üst kısmı görünene kadar yorganın altına daldı. Bay Rikkard Ambrose için bazı kelimeleri kullanmak tamamen imkânsızdı. Ama öyle olsaydı, hızlı bir intikam alacağından emin olmasaydım, onun... sevimli göründüğünü söylerdim.

Aşk insanı gerçekten kör ediyor.

"Toodeloo. Ona el sallayarak son bir kez gülümsedim ve kapıdan çıktım.

Küçük Bir Liste Tehlikeli Bir Şeydir

Sonraki birkaç gün boyunca Bay Rikkard Ambrose bir an önce evlenmekle gerçekten ama gerçekten ilgilenmeye başladı. Her zaman zaman kaybının tam tersi olmuştu, ama yine de, gizemli bir nedenden ötürü, şimdi aciliyet sınırına dayanmış gibi görünüyordu.

"Onun nesi var böyle? Adaira, bir aşağı bir yukarı yürüyen ve zavallı, telaşlı görünen hizmetkârlara emirler yağdıran ağabeyini izlerken mırıldandı.

"Görmüyor musunuz leydim? Bu aşk! Vinnie içini çekti ve Ella ile Leydi Samantha'ya çay servisi yapmaya koştu.

'Hm...hayır. Hepsi bu olamaz. Onunla değil. Adaira'nın gözleri kısıldı, hâlâ kardeşini takip ediyordu. "Donunda arı varmış gibi davranıyor!

Boğazımı nazikçe temizledim ve Ella, Vinnie ve çevredeki diğer masumların beni duymaması için sesimi alçalttım. "Güven bana, öyle bir şey yok.

'Yani, kardeşimi bu şekilde ne harekete geçirebilir ki? Bu dünyada kim-'
Dondu kaldı. Sonra yavaşça gözlerini bana çevirdi.

"Lilly?

"Evet? Ona en masum gülümseme taklidimi yaptım. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?

"Duruma göre değişir. Eğer arı değilse kardeşinin donunda ne olduğunu bilmek ister misin?

Bir duraklama.

"Hayır. Kesinlikle değil.

"Ben de öyle düşünmüştüm.

"Sen oradaki! Bay Ambrose'un bağırarak verdiği emirler bize doğru geliyordu. 'Sandalyeler şuraya, altışarlı sıralar halinde, dinlemediniz mi? Kımıldayın! Ve sen, masa örtülerini getir!'

"Evet, efendim! Dediğiniz gibi efendim, ancak... bu ev yıllardır kullanılmıyor. Hiç beyaz masa örtümüz yok.'

'O zaman çarşaf kullanın! Tanrım, bugünlerde insanların hayal gücü yok mu?' 'Evet, efendim! Aynen dediğiniz gibi, efendim!'

Rekor sayılabilecek bir sürede malikâne eski ihtişamına kavuşturuldu. Daha önce, çeşitli değerli bibloları ve satılık mobilya parçalarını sergilemek için kullanılan büyük salonlardan sadece birkaçı iyi durumdayken, şimdi paslı, uzun süredir unutulmuş kapılar açılıyor, toz örtüleri yırtılıyor ve dükler ve markizlerin tozları alınıyordu. Sadece portrelerde, gerçek hayatta değil bu arada. En azından benim bildiğim kadarıyla. Biri Leydi Samantha'ya tüy silgisi götürmeye kalktıysa da bana haber vermedi.

Kilise de büyük gün için hazırlanıyordu. Köydeki tüm iyi kalpli yaşlı hanımlar (bir parça dedikodu için can atan işgüzarlar olarak okunabilir) süsleme ve temizlik işlerine yardım etmekten çok memnundu. Karşılığında istedikleri tek şey birkaç cazip dedikoduydu. Kim onları birkaç kelime dedikodudan mahrum bırakabilir ki?

Şey...

Size bir ipucu vereyim. Bu sorunun cevabının soyadı A ile başlıyor.

"Günaydın Bay Ambrose. Kilise dekorasyonu ne kadar güzel gidiyor değil mi?"

"Hayır.

İlk kez maruz kaldığınız için buraya şaşkın bir duraklama ekleyin 'Bu... bu değil mi?

"Hayır.

"Anlıyorum.

Yaşlı hanımlar gergin bakışlar atıyor, sonra birden gülümsüyorlar

'Ah! Şaka yapıyorsunuz. Çok komik ve tatlı bir adamsın.'

"Hayır, değilim.

bir duraklama daha ekleyin - daha uzun bir duraklama

"Eminim içten içe öylesinizdir. Ve konu tatlılıktan açılmışken, eminim yaptığımız tüm bu sıkı çalışmalar için minnettarlığınızı küçük bir şekilde göstermek istersiniz?

buraya imalı bir göz kırpın

Nefes nefese bir bekleyiş anı. Sonra... "Hayır.

Bakışlar değiş tokuş ediliyor. Bunun zor bir iş olduğunun farkına varan hanımlar, denenmiş ve test edilmiş 'İyi Nine, Kötü Nine' sorgulama tekniğine geri dönmeye karar verirler.

'Oh, lütfen yanlış anlamayın. Para istemeyi asla düşünmeyiz'.

"Güzel, çünkü hiç alamayacaksınız.

*"Şimdi, gerçekten, efendim! ***"Bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz! Bu konuşma sırasındaki davranışlarınızı gelininize anlatmak zorunda kalmamı mı istiyorsunuz?*

*"Bize biraz anlat. ***"İkiniz ilk nerede tanıştınız? Bir baloda mı?"*

'Eğer bize söylemezsen, nişanlın ve papazla konuşacağız.

***İyi Büyükanne ve Kötü Büyükanne nefeslerini tutmuş bekliyorlar.** 'Güzel. Bu artık beni rahatsız etmeyeceğin anlamına geliyor.*

İnançsızlık yayılıyor. İlk kez, İyi Büyükanne / Kötü Büyükanne tekniği deneğin kalbine dehşet salmayı başaramadı.

'Ama... ama... bize birazcık anlatmayacak mısınız? Hanımefendinin aile geçmişi, belki? Örneğin onun anne ve babasının burada olmadığını fark ettim, babanız da yok. Siz ve sizin hakkınızda çok az şey biliyoruz-'

"Güzel.

"Ama yapamaz mısın-

Hayır. Elveda hanımlar. Kilisenin dekorasyonunun yarın saat 10'a kadar hazır olmasını bekliyorum. Aksi takdirde maaşlarınızdan üç şilin keseceğim.'

"Ama... bize hiç maaş ödemiyorsunuz!

"Bu da bana üç şilin borçlu olacağınız anlamına geliyor. Negatif sayılar, Madam, buna negatif sayılar denir.'

Bay Rikkard Ambrose malikânenin efendisi olabilir ama kesinlikle görgü kurallarının efendisi değildi. Hanımlarla yaptığı küçük sohbetten sonra kiliseye inmek ve işlerine devam etmeye hazır olmadan önce skandala uğramış, geveze nineleri bir saat boyunca çay ve bisküvilerle oyalamak zorunda kaldım. Şu anda bu toprakları yöneten ve benim de kendimi zincirlemeye karar verdiğim gizemli, para hırsızı bir adam hakkında sorular sormaya başladıklarında, her zaman en iyi yaptığım şeyi yaptım: dolgulu kıcıma yalan söyledim.

Neden diye soruyorsunuz?

"Söyle bakalım canım, ikiniz nasıl tanıştınız?

Ben erkek kılığına girip yasadışı olarak ulusal bir seçimde oy kullanmaya çalışırken karşılaştık ve beni özel sekreteri olarak işe aldı.

Evet. Bu kesinlikle bana yaşlılar arasında bir itibar kazandırır.

-Ama tam olarak hedeflediğim gibi değildi. Kendi ailem bile benimle ilgili gerçeği kabul etmeye hazır değilse, yerel dedikodu tacirleri kesinlikle değildi.

Yaşlı kadına gülümsedim. "Bu sadece kaderdi. Ona karşı koyamadım. Onu gördüğüm anda yakalandım!"

Beni gece için hapse atan iki polis tarafından.

"Duyuyor musunuz, Dolly, Maisy, Melody? Yaşlı kadın elini kalbine bastırdı. "Ne kadar romantik, değil mi?"

Diğer yaşlı kadınlar gözlerinden yaşlar süzülerek başlarıyla onayladılar. "Bize daha fazlasını anlat, canım! Bize daha fazlasını anlat.

"Evet, evet! Bayan Ritson'ın başı o kadar enerjik sallanıyordu ki her an düşebilir diye endişelendim. Boynunun ne kadar ince olduğunu düşünürsek, bu fiziksel bir olasılıktı. 'Örneğin, bu düğüne kimler davet edilecek? Eminim Londra sosyetesinin tıklım tıklım insanları geliyordur?"

Oh, kahretsin.

Oh boktan boktan boktan.

Unuttuğum *bir şey* olduğunu biliyordum.

"Şey... şey... ailem.... arkadaşlarım.... akrabalarım.... tanıdıklarım ve... şey... affedersiniz! Çay fincanımı Bayan Ritson'ın ürkmüş parmaklarına doğru iterek köyün yeşilliklerine doğru fırladım. "Yakında döneceğim!"

Birkaç dakika sonra Bay Rikkard Ambrose'un odasının kapısını çaldım. Yakında bizim odamız olacaktı. Aslında kapıyı çalmama gerek yoktu. Yakında burası onun olduğu kadar benim de evim olacaktı. Ama kapıyı çalmazsam, o soğuk, umursamaz ses tonuyla şöyle dediğini duyma zevkine erişemeyecektim...

"Girin!"

Ah. Sesi ne kadar tatlı ve nazikti. Bir meleğin kanatları gibi. Cennetin denetim bölümünde çalışan ve Lucifer'in zimmetine elli bin altın arp geçirdiğini yeni keşfeden bir meleğin.

Kafamı kapıdan içeri soktum.

"Şey... seninle konuşabilir miyim? Düğünle ilgili olarak seninle görüşmem gereken önemli bir konu var.

Bay Rikkard Ambrose bakışlarını geçici çalışma masası olarak kullandığı maun sehpadan yavaşça kaldırdı. Koyu, deniz rengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Fikrinizi değiştirdiğinizi ve birkaç gece önceki karşılaşmamıza devam etmek istediğinizi söylemek için mi?

"Hayır.

"O zaman ilgilenmiyorum.

"Ama bu önemli," diye ısrar ettim. 'Bu bizim kimi davet edeceğimizle ilgili-'

'Meşgul olduğumu görmüyor musun? Sen sadece detaylarla ilgilen.'

'Ancak, görüşmek istediğim bazı kişiler hakkında kendi fikirleriniz olabilir. '

'Burada önemli meselelerle uğraşıyorum, Bayan Linton. Şüphesiz, siz bu işleri kendi başına halledebilir misin? Yoksa bu kadar beceriksiz misin?'

Hayır.

Olamaz.

Bunu az önce söylemedin, değil mi?

Taşaklarının şu anda mavi, yeşil ya da turuncu olması umurumda değildi. Kimse beni kovamaz! Bunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

Bu 'küçük meseleyi' kendim halletmem gerektiğini mi düşündü? Pekala. Hallederim.

Ona ısıltılı bir gülümseme verdim. 'Elbette canım. Sen sadece önemli işlerinle ilgilen. Buradaki küçük kadının tüm küçük, önemsiz düğün ayrıntılarıyla ilgilenecek. Sen hiç merak etme. Her şey yolunda gidecek. Ne de olsa ikimizin ailesi de burada, bolca yardım alacağım. Görüşmek üzere.'

Ve kapıyı kapattım. Sonra yavaşça arkamı döndüm ve içimdeki ateş püskürtme dürtüsünü kontrol etmeye çalıştım.

Gerçekten de küçük kadın! Ona göstereceğim!

Adaira? Adaira, neredesin?' Odama girdim.

"Vinnie?

"Oh, Leydim! Yeni leydimin hizmetçisi odaya dans ederek girdi, yüzü bir sevinç tablosuydu. 'Hayal edebiliyor musunuz? Burada inekler var! Gerçek inekler! Ve gerçek gübre yığınları bile bırakıyorlar! Büyüleyici, değil mi? Bu öğleden sonra bir tanesine daha yakından bakmak için yürüyüşe çıkacağım.

Normalde Vinnie'nin dizginlenemeyen şehir kızı coşkusu eğlenceli olurdu. Ama şu anda aklımda başka şeyler vardı.

Vinnie? Leydi Adaira'nın nerede olduğunu biliyor musun?'

"Sanırım onu dışarıda gördüm. Kızın yüzü aydınlandı. "Belki o da zindan tepelerine bakıyordur!

Belki. Onu getirme nezaketini gösterir misiniz? Onunla konuşmam gereken bir şey var.

'Hemen, Leydim, sadece bu bölümdeki iğne işlerini bitirmem gerekiyor-'

"Şimdi, lütfen, Vinnie.

'Oh. Elbette, Leydim! Yola çıkıyorum!'

Beş dakika sonra odanın kapısı açıldı ve tanıdık bir siyah saçlı içeri girdi. "Evet?

'Bir dakikalığına içeri gelebilir misiniz? Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var. 'Gözlerinizdeki ölümcül ışıltıdan bunun bir şey olduğunu mu anlamalıyım?

"bir şey" kardeşimi kızdırır mı?' 'Asilce.'

Ben daha gözümü kırpmadan odaya girmişti. Bir an sonra, önümde durdu ve selam verdi. 'Emrinizdeyim! Bana istediğinizi yapın.'

"Sana görünüşe olarak sahip olmayı çok seveceğimi söylemiş miydim?

'Evet, ama bunu istediğiniz kadar sık tekrarlayın. Egom zaman zaman biraz desteklenmeyi sever.

'O zaman doğru yere geldiniz. Beni takip edin.'

Onu odadan dışarı çıkardım. Şu anda Bay Ambrose'un keskin kulaklarına hâlâ çok yakındık. Bu yüzden onu koridordan aşağıya....well'e yönlendirdim, ne tür bir oda olduğundan tam olarak emin değildim. Misafir odası mı? Kahvaltı odası mı? Bayılma odası mı? Kafa karıştırıcı oda? Burası o kadar çok odaya sahipti ki kaybolmadığım ve uzak bir köşede çikolata yoksunluğundan ölmediğim için şanslıydım.

Ama şu anda nerede olduğumuzun pek bir önemi yoktu. Bir yere batmak

Şezlonga uzandım, parmaklarımı birleştirdim ve tepeden Adaira'ya baktım.

"Sen," dedi bana, "gerçekten de kardeşimle çok fazla vakit geçiriyorsun.

"Hm. Görünüşe göre o da öyle düşünüyor. Ondan düğün için davetli listesini hazırlamama yardım etmesini istedim ama görünen o ki Bay Rikkard Ambrose'un değerli vaktini ayıracak daha iyi işleri var.

"Yani... konuk listesini tamamen size mi bırakıyor?" "Evet.

Yavaş yavaş yüzüne bir gülümseme yayılmaya başladı. "Zavallı adamın neye bulaştığından haberi yok.

"Tanıdığım bir kişinin de dediği gibi, gerçekten de.

"Ee..." Adaira köşedeki küçük masaya doğru ilerleyerek kâğıt ve kalemi kaptı ve komplocu modunda yanına çömelerek bana döndü. "Kimi davet etmek istiyorsun?"

Çenemi okşadım. "Öncelikle, Londra'da yaşayan ve beni küçücük kalplerinin derinliklerinden hor gören tüm insanlar.

Adaira'nın kalemi tutan eli hareket etmeye başladı, sonra gözlerini kırıştırdı ve aniden başını kaldırıp baktı. Beklediği her neyse, o değildi.

"Tanrı aşkına *bunu* neden istiyorsun?"

Arkama yaslanıp yıllardır bana üstünlük taslayan -ya da taslamaya çalışan- tüm iğrenç insanları düşünürken yüzüme seraphic bir gülümseme yayıldı. Çok üstündüler... çünkü daha yüksek bir mevkileri, daha büyük bir cüzdanları ya da çoğu durumda sadece daha büyük bir kafaları vardı. Ama şimdi...

'Peki, şöyle sorayım: buraya geldiklerinde, burayı gördüklerinde ve müstakbel damadım, Marki Ambrose'un varisi Lord Rikkard Ambrose ile tanıştıklarında ne hissedecekler sizce?

Bir
duraklama.

Sonra...

"Lilly?"

"Evet?"

"Hatırlat da sana asla kötü davranmayayım.

"Bunun gerekli olacağından şüpheliyim. Gözlerimiz buluştu. Tüm kardeşlerim arasında sadece Ella bana gerçek bir kız kardeş gibi, her zaman ve sonsuza kadar güvenebileceğim biri gibi gelmişti. Ama şimdi... Yakında güvenebileceğim bir kız kardeşim daha olacağını düşünmeye başlamıştım.

Bakışlarımı tuttu ve başını salladı. "Ben de öyle. Peki, sorabilir miyim, bu sevmediğiniz insanlar listesinde olma talihsizliğine kim sahip?"

"Bir düşüneyim... Leydi Allbright, Bayan Mabel Finchley, Barones Marlinton, Leydi Ellington, Leydi Bindle, Leydi Allington, Leydi Vindington, Leydi Dellington, Leydi Harrington...

"Aman Tanrım. Bu bir ton bayan."

'Evet, bana karşı özel bir antipatileri var gibi görünüyor. Hm... başka kim beni küçümsüyor? Oh evet, tabii ki! Ailemin çoğu. Ama onlar zaten buradalar. Ve tabii ki, yıllar boyunca ayaklarını çiğnediğim birkaç dans partnerim var. Belki de en iyisi onları alfabetik sıraya göre listelemek. Bay Abbit, Bay Abbet, Bay Abbot, Bay Abbs, ki bu arada

Bay Abner, Bay Abney, Bay Abrahams, Bay Ace, o da yoktu, Bay Ackerly, Bay Ackland-'

"Lilly? Bu alfabetik listede tam olarak kaç kişi var?"

Düşünceli bir şekilde çenemi okşadım. 'Biliyor musun, tam olarak emin değilim. Şişmiş ayakları ayırt etmek çok zor.

"Hm. Bir gün bunu ben de denemek zorunda kalacağım.

'Elbette, yapın. Şimdi, şu listeye gelince... ilk fırsatta size tüm isimleri kağıt üzerinde vereyim mi?

"Bu güzel olurdu. Adaira notlarına göz gezdirdi. "Karpal tünel sendromuna yakalanmamayı tercih ederim.[\[24\]](#)

"Güzel. Şimdi ön hazırlıkları aradan çıkardığımıza göre...'

Ellerimi ovuşturdum ve ona bir sırtış fırlattım, 'hadi bu listenin ilgi çekici kısmına gelelim'.

Adaira'nın gözleri parladı. "Peki... sence kim kardeşimi ezik ayak takımından daha fazla kızdırabilir?

Soruyu düşündüm. Düğüne başka kimi davet edebilirdim ki? Kim gelmek isterdi ve Bay Rikkard Ambrose'un iyi düzenlenmiş dünyasını sarsacak kadar skandal yaratabilirdi?

Birden kafamda bir fikir belirdi. Çirkin bir fikir. Şeytani bir fikir. Muhteşem bir fikir. Neden daha önce aklıma gelmediğini merak ettim. Ne de olsa... Düğününüze kimi davet edersiniz?

Basit. Arkadaşların.

"Biliyorum! Gözlerim sevinçle parlarken sesimi alçaltmak için öne doğru eğildim. 'Davet edebiliriz-'

Tam o sırada arkamda bir kapı açıldı ve içeri giren elbiselerin hışırtısını duydum.

"İkinizi burada duyduğumu sandım! Ne yapıyorsunuz? Çok eğleniyor gibisiniz.'

"Kahretsin!" diye mırıldandı Adaira, yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve annesiyle yüzleşmek için döndü.

Ben de döndüm, gülümsemem çok daha doğaldı - ta ki Leydi Samantha'nın arkasında teyzemi görene kadar.

Lanet olsun.

"Evet, canlarım! Leydi Samantha gülümsedi. "Ne yapıyorsunuz?

"Evet. Teyzemin gözleri bana dikilmişti. İşildamadı. "Bunu ben de bilmek isterdim.

Çaba sarf ederek gülümsememi olduğu yerde tuttum. "Oh. Um. Ben... sadece düğün için bir davetli listesi hazırlıyorum.

"Oh, ne kadar muhteşem! Leydi Samantha ellerini çırparak yanımdaki *şezlonga uzandı*. 'Yardım edebilir miyim? Eminim sakıncası yoktur, değil mi? Lütfen bana sakıncası olmadığını söyleyin?

Bana baktı, bebek mavisi, anaç gözleri yalvarıyordu. Ne diyebilirdim ki?

"Elbette yapabilirsiniz leydim.

Lanet olsun! O etrafımdayken nasıl kötü olabilirim ki?

Leydi Samantha neredeyse yerinde zıplıyordu. Gözleri parlayarak listeye bakmak için öne doğru eğildi.

"Peki, konuk listesindeki son isim kim?

"Ehem, şey..." Yutkunarak, heyecanla karaladığım son isme baktım.

"Amy? Leydi Samantha kızına doğru eğildi ve listeye ilgiyle baktı. "Amy kim?

Boğazımı temizledim.

"Sadece Londra'dan bir arkadaşım. Harika bir insandır. Eminim düğündeki diğer konuklar, özellikle de soylu lordlar ve leydiler onu çok ilginç bulacaklardır.

"Ne kadar harika! Markiz ellerini çırttı. 'Ne kadar çok sevimli arkadaşınız var! İlk çıkışını yaptı mı?"

"Sanmıyorum, hayır.

Leydi Samantha sanki Noel erken gelmiş gibi görünüyordu. 'Harika! Onu sosyeteye tanıştırmalıyız.

Kaşlarım saçlarıma doğru kalktı.

"Mecbur muyuz?

"Oh evet! Eğer diğer arkadaşlarına benziyorsa, beyefendiler arasında çok başarılı olacaktır.

Neredeyse öksürüğümde boğuluyordum. "Evet. Sanırım öyle olacak."

'Muhteşem! Tek kelimeyle muhteşem! Her şeyi bana bırak. Eminim ki onu başarılı kılmak! Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.'

"Ben de öyle. Brank Teyze sohbete katılmak için o anı seçti. Keskin küçük gözleri projektör gibi bana odaklanmıştı. "Şu arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ah canım.

'Ee...' Leydi Samantha kurabiye dolu bir kavanozu açmak üzere olan küçük bir kız gibi ellerini ovuşturdu. "Sırada kim var?"

Güzel soru. Bay Ambrose'un silindir şapkasını uçurma ve Karim'in sakalını ateşe verme şansı daha yüksek olan biri var mıydı? Kim bu konuk listesini daha da patlayıcı hale getirebilir?

Adaira'ya baktım.

"Fikirlerim tükendi. Başka kimi davet edebileceğimizi biliyor musun?"

Kulağını çekiştirdi, düşündü - sonra yüzüne şeytani, pozitif yedinci cehennem çemberi diyabolik bir sırıtış yayıldı.

Leydi Samantha'nın yüzü ilgiyle aydınlandı. Teyzemin yüzü.

Bazen, küçük çocuklara kabus yaşatmamak için açıklama yapmaktan kaçınmak daha iyidir.

Ne? Ne düşündün?' Öne doğru eğilerek talep ettim.

"Önemli olan ne olduğu değil," dedi bana. 'Kim olduğu. Bil bakalım İngiltere'ye kimin döndüğünü duydum? Ve bana doğru eğilerek bir isim fısıldadı.

Leydi Samantha ellerini çırpı. "Ne kadar harika!"

"Evet, gerçekten. Başımı salladım, derinden etkilenmişim.

"Sen şeytansın. Sırıtışı neredeyse yüzünü yaracak kadar genişti. "Biliyorum.

Wenchy İstilası

'İşte oradalar! İşte oradalar!'

Adaira sanki ağabeyinin malikânesinin ön merdivenleri yerine bir trambolinin üzerinde duruyormuş gibi zıplıyordu. Elleri havada çılgınca sallanıyor, yoldan yaklaşan toz bulutunu işaret ediyordu. İlk tur misafirlerin gelişini haber veren bulut.

"Sakin ol, olur mu? Omzunu okşadım.

"Şimdiden burada mı? Parmak uçlarında durarak etrafına bakındı.

Yapamam! Yapamam! Arabaya bir kez daha baktı, sonra dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. "Nerede o? Gelmiyor mu?

"Kim gelmiyor? Ella, Adaira ve benim etrafımda toplanan kadın kalabalığını iterek sordu.

"Müstakbel damadımı bekliyoruz,' diye açıkladım.

"Bu değerli anı onunla paylaşmak mı istiyorsun? Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Bu çok tatlı!

Adaira öksürdü.

"Evet," diye onayladım, kaval kemiğine sert bir tekme attım. 'İşte bu yüzden. Değerli an paylaşımı.

"İşte geliyorlar! Leydi Samantha ellerini çırparak seslendi. "Acaba ilk kim olacak?

Toz bulutu yavaş yavaş üç arabadan oluşan bir sıraya dönüştü. İlki bir posta arabasıydı, arkasındaki iki araba ise kapılarında armaları parlayan özel arabalardı. Öndeki at arabası durdu. Kapı yavaşça açıldı ve içinden...

Göz kırptım.

"*Teğmen Ellingham?*

Adı dudaklarımdan döküldüğünde teğmen sıçradı. Gerçekten de sıçradı, neredeyse arabaya geri dönecekti. Gözleri endişeyle sağa sola kayıyordu, sanki karanlık, yüksek bir figürün her an gölgelerin arasından çıkıp ona saldırmasını bekliyormuş gibi.

Tam o sırada malikânenin ön kapısı açıldı ve gölgelerin arasından karanlık, yüksek bir figür belirdi. Teğmen bir gıcırta çıkardı ve geriye doğru sıçradı.

"*Sahib*'e onu beklediğinizi söyledim, *Sahiba*," diye haber verdi Kerim malikâneneden çıkarken. 'En kısa zamanda geleceğini söyledi-'

Sonra teğmeni gördü. Yüzü sertleşti, zavallı teğmen ise kaybolmak için en yakın tavşan deliğini bulmak ister gibi bakıyordu.

"*Onun* burada ne işi var?"

"Güzel soru! Adaira'ya doğru eğilerek tısladım.

Omuz silkti. "O senin listendeydi.

"Ben... şey, sanırım onu oraya ben koydum. Ne de olsa *teknik olarak* ayağıma basan insanlardan biriydi. Ama Bay Ambrose onu yıllar önce Çin'e gönderdi! Nasıl olur da..."

Parmaklarını oynattı. "Sinsi bir kız kardeşin gücünü asla küçümseme.

"Bayan Linton. Teğmen Ellingham temkinli bir şekilde tekrar öne çıktı ve bir yandan Kerim'i görüş alanında tutmaya çalışırken bir yandan da eğilmeye çalıştı. Sonuç neredeyse boynunu kıracak ve onu devirecekti. 'Yaklaşan evliliğiniz için tebriklerimi sunarım. Bu güzel haberi duyduğuma çok sevindim! Çok sevindim! Sevindim! Lütfen Bay Ambrose'a ne kadar çok sevindiğimi iletin!'

"Pekala. Yapacağım."

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Gerçekten minnettarım'.

Ve saklanacak bir delik bulmak için oradan uzaklaştı - umarım Bay Rikkard Ambrose'un onu bulamayacağı derin, çok derin bir deliktir. Adaira'ya dönüp ona aklından geçenleri anlatamadan bir sonraki misafir posta vagonundan çıktı. Kim olduğunu gördüğüm anda yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Ah, Bayan Hamilton. Bunca zaman sonra sizi tekrar görmek çok güzel. Işıl ışılsınız. Gözlerinizin bu sabah özellikle göz alıcı görüldüğünü söyleyebilir miyim?"

Birinin düşmanını düğününe davet etmesi gerçekten muhteşem bir deneyimdi!

Çeşitli vagonlardan inen ziyaretçilerin sayısı giderek artıyordu. Her birini gülümseyerek karşıladım ve onları Benson'a teslim ederek malikanedeki odalarına gönderdim. Az önce eski çocukluk mürebbiyemi, nam-ı diğer Bayan Rosalind You'll-never-find-a-

kocam Bleckwith'e kötü davranmaya devam edersen, arkamda malikânenin kapısı açıldı ve biri gün ışığına çıktı.

Birdenbire etraftaki konuşmalar kesildi. Herkesin gözleri malikânenin kapısına çevrildi.

"Ah. Arkamı dönmeden gülümsedim. "Bize katılmanız çok hoş, Bay Ambrose.

"Hoş" kelimesinin bununla bir ilgisi yok, Bayan Linton. Karim beni çağırdığınızı söyledi. Sanırım bir nedeni var?"

"Evet, gerçekten efendim. Işıl ışıl bir gülümsemeyle yaşlı mürebbiyeye döndüm. 'Bayan Bleckwith? Sizi Lord Rikkard Ambrose ile tanıştırebilir miyim, Marki Ambrose'un varisi ve benim müstakbel kocam?"

"Ffmbldmbl," dedi mürebbiye ve reverans yaparak eğildi.

Bay Ambrose başını yarım milimetre kadar eğdi. "Size de, madam.

Bana doğru döndü, başı öne eğikti. "Peki, neden beni önemli bir iş için çağırdın?"

"Önemli bir iş mi? Masum bir kaş kaldırdım. "Bu çok komik. Seni son kontrol ettiğimde, kurutulmuş morina fiçileri için bir siparişi iki kez kontrol ediyor gibiydin.

"Dediğim gibi, önemli bir iş. Gözleri donmuş morina balığı gibi soğukkanlılıkla parlıyordu. "Şimdi... beni ne için istiyorsun?"

İşte o an gelmişti. Beklediğim an.

"Neden, tabii ki misafirlerimizi karşılamak için. Bir kolumu beline dolayarak, kaçma ihtimaline karşı onu yerinde tuttum.

"Misafirler mi? Üç arabaya bakarken gözleri sonsuz derecede kısıldı. 'Peki bu kişilerden kaç benim "misafirim"?"

"Elbette hepsi! Ona gülümseyerek baktım. "Çok güzel değil mi?"

Bay Rikkard Ambrose'un gözlerindeki kutup ışıltısı bana bu gerçeği ne kadar 'harika' bulduğunu anlatıyordu.

"Şu insanlara bir bakın! Leydi Samantha fısıltıyla sevindi. 'Ah Rick, oğlum, senin hakkında asla kötü düşünmemeliydim! Bu düğünü acınacak küçük bir olay haline getireceğini düşünmüştüm, ama işte buradasın, Londra'nın yüksek sosyetesinin yarısını malikânene davet ediyorsun. Muhteşem olacak! Heyecan verici değil mi?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. Elimi uzatıp o noktayı gıdıklamamak için kendimi zor tuttum. Tekrar seğirdi.

"Gerçekten de öyle. Heyecanımı zor zapt ediyorum."

Ve sonra, gerçekten destansı bir zamanlamayla, muazzam bir Cockney aksanına sahip bir kadının sesi en arkadaki vagonun arkasından kalabalığın üzerine süzüldü.

'Oy, sen dere, guv! Çek şu süslü arabayı yoldan!' Yanımdaki teyzem kaskatı kesildi.

"Londra'nın yüksek sosyetesinden mi?" Bay Ambrose sordu, sesi ölümcüldü.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak omuz silkdim. Bu gerçekten zor bir savaştı. "Neyi yüksek bulduğunuza bağlı.

Eminim birkaç kişiyi ilginç yüksekliklere çıkarmıştır.

En arkadaki vagonun arkasından kesinlikle yüksek sosyeteye ait olmayan birkaç küfür yükseldi. Toplanan hanımefendiler ve beyefendiler dehşet içinde dönüp baktılar. Toplanan arabacılar ve Adaira da etkilenmiş bir şekilde dönüp baktılar. Arabacılar hızla araçlarını gelmekte olan kişinin yolundan çekmeye başladılar. Kendisine bulaşılmaması gereken bir kadının ses tonunu tanıdılar.

Üç otobüsün arkasından dördüncü bir araç ortaya çıktı. Gösterişli otobüsler zaten toplanmış olan kalabalık üzerinde sadece hafif bir etki bırakmışken, yeni gelen araç çok daha etkileyici bir tepki yarattı. Ve neden olmasın? Gerçekten muhteşem bir araçtı!

Harap haldeki eski saman arabası garaj yolunda yavaşça gıcırdayarak ilerliyordu. Kısmen arabayı çeken huysuz görünümlü öküzlerden, kısmen de kasadaki çiftçinin uzun zaman önce uykuya dalmış olmasından kaynaklanan buz gibi bir hızla ilerliyordu. Toplanan aristokratlar dehşet içinde avama ve onun içler acısı aracına baktılar.

Ancak gözlerim ne çiftçide ne de bu dünyada Bay Rikkard Ambrose'un çalışma ahlakına karşı koyabilecek tek varlık olabilecek sevgili öküzlerdeydi. Onun yerine bakışlarım, arabanın arkasındaki saman yığınının üzerine uzanmış, ağzının kenarında bir parça saman ve başının üzerinde onu parlak öğle güneşinden koruyan bir şemsiye tutan genç kadına takıldı.

Amy!

"Lilly! Annesinin kalçalarından daha geniş sırtarak -ki bu da bir şey ifade ediyordu- Amy saman yığınının aşağı kaydı, arabadan atladı ve bana doğru koştu. Onu yarı yolda karşıladım, kollarımı kıza doladım ve sıkıca sarıldım.

"Seni gördüğüme çok sevindim!" diye bağırdı.

"Ben de öyle. Göz kırptım ve başımı Bay Ambrose'a doğru eğdim. "*Onun* sınırların dışında olduğu konusunda net olduğumuz sürece.

Lilly! Benden nasıl şüphelenirsin? Ben senin arkadaşınım!" Ona bir bakış attım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Ayrıca," diye ekledi, "ondan tek bir kuruş bile alamayacağım. Gülümsedim.

"Ama..." Amy sesini alçaltırken gözleri Bay Ambrose'dan uzaklaşarak, muhtemel avını gözetleyen bir dişi aslan gibi diğer beyefendilere kaydı. 'Aynı "ve kapalı" kuralı geri kalanlar için de geçerli mi?

Gülümsemem hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Hiç de değil.

"Hm. Bakışları bir kez daha kalabalığın üzerinde gezindi ve sonra durdu. Karim'e. "İlginç.

'Merhaba canım! Hoş geldin!'

Arkamızı döndüğümüzde Leydi Samantha'nın gözlerinde parlayan ışıkla bize doğru koştuğunu gördük. Arkasında Bay Rikkard Ambrose yürüyordu. Gözlerinde kesinlikle parlayan *bir şey* vardı ama bu kesinlikle ışık değildi.

"Kim o?" diye sordu, sesi sıfırın altında bir sıcaklıktaydı, "kim o?

"Rick!" diye onu uyardı Markiz. "Bir misafir böyle mi karşılanır?

"Evet," dedi ona, gözünü bile kırpmadan. "Benim.

"Lütfen oğlumun kusuruna bakmayın, hanımefendi. Markiz sıcak bir gülümsemeye Amy'ye doğru döndü. Gözleri Amy'nin onarılmış ve ucuz olduğu her halinden belli olan elbisesinin üzerinde gezindi ama yüzünden dostluğun zerresi bile kaçmadı. O anda Leydi Samantha Genevieve Ambrose'u gerçekten ama gerçekten sevdim. 'Korkarım hiç terbiyesi yok. Yıllar önce onları bir rehin dükkanında elden çıkardı.

Amy reverans yaptı ve yüzlerce erkeğin kalbini değilse bile cüzdanını kazanmış olan bir gülümsemeye Markiz'e hediye verdi. "Bunu hiç düşünmeyin, Leydim. Beni korkutmak için ondan çok daha kötüsü gerekir.

"Ruhu olan bir hanımefendi! Markiz gülümsedi. "Harika! Arkadaşınız Bayan Linton'ı tanıştırmayacak mısınız?

Elbette. Leydim, sizi Bayan Amy Weston ile tanıştırmabilir miyim? Amy, bu Leydi Samantha Genevieve Ambrose, Markiz Ambrose ve benim müstakbel kayınvalidem.

"Gerçekten mi? Harika!" Amy kollarını ürkmüş bir markizinkine doladı ve onu riskli dekoltesine sımsıkı sarıldı. "Lilly bana senin hakkında çok şey anlattı!

"Öyle mi? Sallanan markiz şapkasını yeniden düzeltti. "Ne kadar da nazik.

"Ve sevgili nişanlımı da unutmayalım, olur mu? Ona gülümsemek için döndüm. "Bay Ambrose, sizi tanıştıracabilir miyim... Ah, tamamen unutmuşum! Alnıma bir şaplak attım. "Amy ile zaten tanışmıştınız, değil mi?

"Pardon? Bay Rikkard Ambrose'un kaşlarının sıfır nokta sıfır sıfır bir milimetre yukarı kalktığını görmekten ayrı bir zevk aldım. "Hiç sanmıyorum. Hatırlayacağıma inanıyorum.

"Şey... Sanırım *aslında* tanışmadınız. Ona neşeli bir gülümseme verdim. 'Sanırım birbirinizi özlediniz. O büyüleyici Bay Cox'la tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?

Bu isim ağzımdan çıkar çıkmaz Bay Ambrose'un tüm vücudu kaskatı kesildi. Gözleri dondu ve sol küçük parmağı Mors alfabesiyle telgraf çekmeye başladı. Muhtemelen SOS.

"Siz ikiniz iş konuşurken beni hanımlarla eğlenmem için yukarı göndermiştin, hatırladın mı? Uzanıp sevgiyle yanağını okşadım. 'Amy o gün beni eğlendirecek kadar nazik biriydi ve... Tanrım, beni eğlendirdi! Birlikte o kadar çok eğlendik ki onu düzenli olarak ziyaret etmeye başladım ve ikimiz *çok* ama *çok* yakın arkadaş olduk.

"Oh, öyle mi, öyle mi? Bay Rikkard'ın içinde cinayet ateşi yanıyordu. Ambrose'un gözleri. Soğukkanlı, açgözlü bir cinayet.

"Oh evet. Göz kırptım. "Bir bayana nasıl davranılacağı konusunda sana bir iki ipucu verebilir.

"Yapabilir, değil mi?

"Tanıştığımıza onur duydum, patron. Amy yanlış yazılmış bir çekten daha büyük bir yüzüzlükle sırtarak bir reverans daha yaptı. 'Ve ne zaman istersen sana tavsiyelerde bulunmaktan memnuniyet duyarım. Bazen erkekler istedikleri kadar iyi iş çıkaramazlar. Bunda utanılacak bir şey yok.

Bay Rikkard Ambrose tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki -ya da intikam almak için beni canlı canlı yemek için, kim emin olabilirdi ki- saman yığınının bir küfür yükseldi. Bir göz attık, ama arabanın sürücüsü hâlâ derin bir uykudaydı.

"Ey! Neden durduk? Sorun nedir, Amy? Sonunda bu vahşi kaz kovalamacasından bıktın mı?

"Pahalı kırımın kaz kovalamacası! Amy haykırarak arabaya doğru yürüdü. Bir iki dakika samanları karıştırdıktan sonra bir ayağa rastladı ve onu tuttu.

"Ey! Bırak!"

Büyük şans! Kıçını kaldır da buraya gel! Sana göstereceğim bir şey var!" Ve çekiştirdi.

"Ee... arkadaşlarını mı getirdin? Temkinli bir şekilde yanına yaklaşarak sordum.

Bana bakarak sırttı. 'Umarım sakıncası yoktur. Arkadaşlarıma taşrada bir malikanede bir lordun düğününe gideceğimi söylediğimde nedense bana inanmamışlardı.

"Düşünsene.

"Biliyorum, değil mi? Sanki yalan söylemek kadar alçakça bir şey yapabilmişim gibi.

Ayağı tekrar çekiştirdi ve bu sefer ayak hareket etti. Bir an sonra bir ayak bileği ve ardından bacaklar belirdi. Oldukça açık bir şekilde, yüzde yüz yirmi kadın bacağı. Toplanan erkek aristokratların gözleri faltaşı gibi açılmış, bu manzarayı görmekten kendilerini alamamışlardı. Saman yığınının daha gerilerinde bir yerde, hafif uykulu üçüncü bir ses, "Sorun nedir?" diye sordu. Öküzler sulanıyor mu?

Samanların arasından genç bir kadının başı belirdi. Güzel bir şeydi. Aşırı makyajının altında taze ve samimi bir yüz vardı ve o anda Londra sosyetesinden yaklaşık üç düzine lord ve leydinin kendisine bakmasından oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Oh. Um. 'ello?

Elini kaldırarak el salladı.

"Merhaba, canım," diye cevap verdi Markiz soğukkanlı bir neşeyle. "Tanrım, siz zavallı canlar uzun zamandır o korkunç saman arabasında mı yolculuk ediyordunuz? Ne oldu? Arabanızın tekerleği mi kırıldı?

"Koç mu?" Samanlıktaki kız gözlerini kırıştırdı. "Ne koçu? Bizim arabamız yok ki!" Amy, "Arkadaşım Cora'nın demek istediği de bu," diye bağırdı.

"Arabamız buradan birkaç mil ötede bozuldu ve o kibar beyefendi," diye özellikle sert bir horultu çıkaran ve uyumaya devam eden çiftçiye dürttü, "bizi götürme nezaketinde bulundu.

"Ya eşyalarınız? Leydi Samantha, kadınların normalde yanlarında taşıdıkları bir düzine kadar bavulu boş yere ararken sordu. "Bavullarınız mı?

"Şey... şey...

"Oh, tabii ki! Hanımefendi ellerini çırpı. 'Bavullar hâlâ arabada olmalı. Arabaya sığmazdı, değil mi?'

"Doğru, doğru! Amy başıyla onayladı. "Kesinlikle!

"Bagaj mı? Cora gözlerini kırıştırdı. "Ne saçmalıyorsun sen!

"Ah, zavallıcıklar! Leydi Samantha öne atılarak Amy'yi kollarının arasına aldı. 'Arabanızı ve tüm bavullarınızı kaybediyorsunuz! Biraz yıpranmış görünmenize şaşmamalı. Merak etmeyin! Sizi giydireceğiz.

Amy gözlerini kırıştırdı. "Yapacak mısın?

"Elbette! Ne de olsa, bu küçük düğünümüz olmasaydı, buraya asla gelmeyecek ve eşyalarını asla kaybetmeyecektin. Ayrıca..." Hâlâ samanların arasından çıkan ayağına bakarak hafifçe öksürdü. 'Sanırım kıyafetlerin biraz... seyahat yorgunu olabilir. Düğünde başka bir şey giymek isteyebilirsin.

"Umarım öyledir. Bay Ambrose buz gibi gözlerini önündeki üç kadının üzerinde gezdirdi. Daha doğrusu, şu anda görünen bir kadın, bir baş ve bir bacak üzerinde. "Bu bir gereklilik olacak.

"Ayrıca," diye ekledi Leydi Samantha parlak bir sesle, "oğlum bunu karşılayabilir. Adamın başı döndü. "Affedersiniz?

Onun omuzlarını okşadı. "İzinlisin. 'Ben ödemiyorum-'

Şefkatli bir nişanlıya yakışan sevgi dolu bir nezaketle arkasından yaklaştım ve elimle ağzını kapattım.

"Size elimizden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarız," diye parlak bir şekilde ilan ettim, parmaklarımı ısıramasın diye elimi dışarı çıkardığımdan emin oldum. 'Yarın yerel terzi dükkanına bir gezi yapabiliriz. Eminim Bayan Jenkins biraz iş yapmak ister.

'Mmm! Mgmgm mmh!'

"Kulağa harika geliyor! Adaira alkışlayarak ileri atıldı ve Amy'yi kolundan tuttu. 'İçeri gelir misin? Seninle biraz sohbet etmek isterim. Birbirimizden çok şey öğrenebileceğimize eminim.

"Gngrr! Elimin altından, Bay Rikkard Ambrose'un boğazından boğuk bir inilti çıktı.

"Mükemmel bir fikir. Her ihtimale karşı bir elimle onu tutarak arabaya doğru ilerledim ve şu ana kadar samanların arasından sıyrılmış olan ve sanki üç başım ve küçük sarı bir domuz kuyruğum varmış gibi bana bakan Carol'a elimi uzattım. 'İzin ver inmene yardım edeyim. İçeri girip güzel bir fincan çay içelim.

"Bir fincan... çay? Carol biraz şüpheyile sordu. Kızın yüzüne baktığımda, muhtemelen ilk kez birinin bana çay getirdiğini fark ettim.

karşılığında bir şey talep etmeden ona bir şey teklif etti. "Evet.

Bakışlarını tuttum. "Ve bisküvi.

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. Elimi tutarak arabadan indi ve ben de elini sıktım, sıkıca.

"Bekle! Samanların altından boğuk bir ses geldi ve yığının içinden çıkan ayak kıpırdanmaya başladı. "Peki ya ben?

"Elbette, kimse dışarıda kalmayacak. Ayağını tutarak ben de salladım.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan...?

Jenny. Çoğu insan bana Juicy Jenny der.'

Leydi Samantha gözlerini kırıştırdı. 'Ee... gerçekten mi? Peki neden?'

"Çünkü çok iyi meyve suyu yapıyor," diye açıkladım, yüzüm donuktu.

"Elma-portakal karışımını tadana kadar bekleyin.

'Kulağa çok hoş geliyor! Gelin, hepimiz içeri girelim.'

Çok geçmeden meyve suyu üreticisi Jenny saman yığınınından kurtuldu. İnce bir kızdı. Onunla bir baloda tanışmış olsaydım, zarif ve ince olduğunu söylerdim. Ama gözlerinin altındaki gölgelere bakınca aklıma 'bir deri bir kemik' kelimesi geldi.

"Biliyor musun? Parmaklarımı şıklattım. 'Sanırım biraz sandviç de yiyebiliriz. Ve herkes için bir fincan sıcak çikolata. Benson?'

Kapıda bekleyen uşak derin bir selam verdi. "Derhal, Leydim.

"Mükemmel! Gidelim mi? Son kızın da arabadan inmesine yardım ederek bir koluma onu, diğer koluma da Carol'ı aldım -zavallı Bay Ambrose'a hiç kol bırakmadan- ve malikânenin merdivenlerine doğru ilerledim. Yarı dönerek ona göz kırptım. 'Çay içerken gerçekten ilginç bir sohbet yapacağımıza dair bir his var içimde. Ama eminim ilgilenmeniz gereken önemli iş meseleleriniz vardır.

değil mi? Seni alıkoymak istemem-' 'Geliyorum!

"Madem ısrar ediyorsun. Arkadaşlarıma ve aileme başımla işaret ettim.

'Hadi kızlar. Biraz eğlenelim.

Ve kol kola girip malikaneye adım attık.

Eğer arkama baksaydım, gölgelerin arasından beni izleyen karanlık figürü fark edebilirdim.

Maid's Made by Makeover

Hiç düğününüzden hemen önce malikanenizin bir grup fahişe tarafından istila edildiği oldu mu?

Hayır mı?

Senin için üzülüyorum. Hayatında bir şeyler eksik.

"Yukarı! Seninle yukarı! Erkenci kız kontu yakalar!"

Sersemlemiş bir halde tek gözümü yarı açtım ve Amy'nin yatağının dibinde olduğunu gördüm. "O bir lord, kont değil," diye mırıldandım.

"Erken kalkmak için bir neden daha. Kaldır kıcını, kızım!"

İnleyerek yataktan çıkmak üzereydim ki Amy'nin arkadaşları büyük gözlerle etrafı süzerek odaya girdiler.

"Ehem. Boğazımı temizledim. 'Fark etmediysen diye söylüyorum, burası bir yatak odası. Biraz mahremiyet lütfen?"

Üçü karşılıklı baktı. "Neden?"

Amy merakla sordu.

Kuşlarımı anlamlı bir şekilde oynatarak onlara baktım. Hiçbiri ne demek istediğimi anlamadı. Ama o zaman... neden anlasınlar ki? Muhtemelen hayatları boyunca sayamayacağım kadar çok yatak odasına girmişler ve benim cömert popomun sağladığı büyüleyici manzaradan çok daha fazlasını görmüşlerdi.

İç çekerek yataktan çıktım ve çiçekler ve kuşlarla boyanmış bir paravanın arkasına geçtim. Üç kızın paravanın etrafına bakması yaklaşık beş saniye sürdü.

"Bu da ne? Cora merakla ekrana dokunarak sordu.

"Çok güzel! Jenny hayranlıkla kuşlara ve çiçeklere baktı. "Ama bunun ne anlamı var? 'Manzarayı nasıl engellediğini fark etmedin mi? Soyunurken kimse seni göremez, biliyorsun.'

"Söylemiyorsun. Hiç fark etmedim.'

"Yardım edebildiğime sevindim. Jenny güzel kuşları ve çiçekleri incelemeye devam etti. Amy ise daha çok beni incelemeye niyetli görünüyordu. Eleştirel olarak.

"Sakıncası var mı? Başımı anlamlı bir şekilde kapıya doğru eğdim.

"Evet, aslında biraz. Dar gözlerle beni inceleyerek etrafımda dolaştı.

"Lütfen bana bunun evlenme niyetin olmadığını söyle.

'Çıplak mı? Hayır, bunu gecenin ilerleyen saatlerine saklamayı planlıyordum. Cora akıllıca başını salladı. "İyi plan.

Jenny düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi. "Bilmiyorum. Her zaman ön sevişme sırasında kıyafetlerin üzerimde kalmasının benim için iyi olmadığını düşünmüştümdür.

Amy'ye döndüm. "Bu ikisi düğünün ne olduğunu biliyorlar, değil mi?"

"Hm..." Çenesini kaşdı. "Gerçekten emin değilim. Açıklamak istedim ama belki de unutmuşumdur.

Etrafımdakilere bakarak derin bir nefes aldım ve sonra bu küçük istilanın lideri Amy'ye odaklandım.

'Peki... gerçekten neden buradasın? Ne istiyorsun?"

"Sorduğuna sevindim. Arkadaşımın yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Sevgili müstakbel kayınvaliden dün beni bir kenara çekti..."

"Tanrım, hayır.

'...ve bana bu sabah hepimizi alışverişe götüreceğini söyleyecek kadar nazikti. Tüm masrafların karşılanacağını söyledi ve hayır cevabını kabul etmedi.

"En azından ona hayır cevabını vermeyi *denedin* mi?"

"Tabii ki hayır! Aptal gibi mi görünüyorum?"

"Buna dürüstçe cevap vermeli miyim?"

'Oh, kapa çenen! Ve giyin, olur mu?' Amy bir poz vererek saçlarını omzunun üzerinden attı. "Gitmem gereken yerler var. Bir markizle alışveriş gideceğim.

"Programınızı geciktirdiğim için çok üzgünüm.

Özür kabul edildi. Şimdi zaman kaybetmeyi bırak. Aşağıda bekliyor olacağım.

Hadi kızlar!"

Amy diğer ikisini odadan çıkarırken ben de giyinmeye başladım. Son etekli de kapıdan çıkana kadar devam ettim, sonra giyinirken donakaldım, koştum, kapıyı ittim ve anahtarı iki kez çevirdim. Her ihtimale karşı pencereye gittim ve mandalı iki kez kontrol ettim. Sonra ar perdesine döndüm ve ulaşabildiğim ilk elbiseyi kaptım. Londra'nın Doğu Yakası'nda büyümeyi başarmış bir kızı bekletmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Giriş salonunda küçük kız kardeşim Markiz Ambrose ve kızı Leydi Adaira'yı üç hanımefendiyle birlikte beklerken buldum. Eğer "bayanlar" terimini gece kadınlarını da kapsayacak şekilde kullandıysanız. Ve bu hanımlar...

Hayır.

Şüphesiz gözlerim beni yanıltıyordu.

'Çok büyük. Kesinlikle gerçekçi değil,' dedi Cora bir uzmanın sesiyle.

Leydi Samantha, Ambrose Güzel Mobilya Mağazası günlerinden kalma genç Yunan savaşçısının çıplak heykelinin yanında ona katıldı, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Oh, siz bir sanat uzmanısınız, öyle mi Bayan Cora?

"Cono... cone... evet, kesinlikle! Cora enerjik bir şekilde başını salladı. "Zamanında bunlardan çok gördüm.

"Bu çok güzel! Leydi Samantha alkışladı. 'Peki söyleyin bana, bu heykelin nesini gerçekçi bulmuyorsunuz? Şahsen sanatçının harika bir iş çıkardığını düşünüyorum ama sizin fikrinizi de duymak isterim.

"Şey, di-

"-Gitme vakti geldi dememiş miydin Cora, Amy? Öne atılarak Leydi Samantha'yı kolundan yakaladım. "Sizi beklettiğim için özür dilerim, Hanımefendileri.

"Merak etme canım! Gülümsedi. 'Yokluğunda arkadaşlarınla keyifli bir sohbet gerçekleştirdik.

"Ah evet. Amy, Aziz Peter'ın doğum günü partisini basmayı başarmış bir şeytan gibi sırtıttı. Kaşlarını oynattı. "Sohbetimiz gerçekten çok... uyarıcı olabiliyor.

"Pekâlâ, hadi gidelim. Sadece iki kolu olan biri için etkileyici bir başarı olan üç baş belasının her birini tutarak koridorun karşısına geçirdim ve kapıdan dışarı çıkardım. Dışarıda güzel bir sabah vardı, ama yine de alışılmadık sayıda insan tarlalar yerine köyün ana caddesinde görünüyordu.

"Şuna bakar mısınız? Işıl ışıl parlayan Ella, yanımızdan geçip giden, göze çarpmamak için ellerinden geleni yapan ama bunu başaramayan insanları işaret etti. Bir çocuk üç kez yanımızdan geçmişti bile, gözlerini kocaman açmış, aval aval bize bakıyordu. "Malikânenin yeni hanımefendisini şimdiden sevip hayran oldular ve size hayran olmak için dışarı çıktılar.

'Ee...evet. Bana hayran olun.' Jenny'nin poposunu oynattığını ve yanından geçen genç bir adama çapkınca göz kırptığını görmek için tam zamanında yan tarafa baktım. Adamın gözleri bir mıknaş gibi onu takip ediyordu. "Eminim öyledir.

Neyse ki ana cadde iki buçuk salatalıktan daha uzun değildi. Kısa süre sonra *Bayan Jenkins'in Her Yaştan Bayanlar için Giyim ve Aksesuarları'nın* önünde durduk.

Ding-dong.

"Alo? Bayan Jenkins?"

"Bir dakika, ben arkadayım... oh! Bayan Linton... Yani, Leydim. Sizsiniz, ne kadar hoş! Ve...' Küçük kardeşim, Adaira, Leydi Samantha, Cora, Jenny ve Amy birbiri ardına dükkâna girince gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir müşteri mi? Hayır, iki. Üç. Dört... Dörtten sonraki sayı neydi? Yaşlı kadının ağzı açık kaldı. Görünüşe göre, bu kadar yükseğe saymak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu.

"Günaydın, sevgili Leydi. Leydi Samantha tam bir hanımefendi edasıyla tezgâha doğru ilerledi. Amy, Cora ve Jenny'yi işaret ederek, "Bu üç genç hanımefendi," dedi, "yolda bavullarını kaybettiler. Her birinin üç yeni kıyafetin yanı sıra iyi yetiştirilmiş bir hanımefendinin ihtiyaç duyabileceği her türlü aksesuar ve ıvır zıvıra ihtiyacı var.

Evet! Um...evet, Leydim!" Bayan Jenkins, ışıltılı, yetersiz elbiseleri içindeki üç genç kadına baktı. İfadesine bakılırsa, kıyafetlerini nerede 'kaybettiklerine' dair kendine ait birkaç teorisi vardı ve çok fazla terbiye içeriyor olsa da, hiçbir ahlaki standarda göre iyi olmazdı. "Anlıyorum. Çok iyi... hanımlar. Bu taraftan lütfen.

Bizi dükkânın arka odasına götürdü; burada giysi yığınları ve elbise raflarıyla çevrili küçük bir tabure duruyordu. Bu işkence aletine gelinlik provamdan aşına olduğum için aceleyle bir köşeye çekildim. Amy, Cora ve Jenny ise sanki gözlerine inanamıyorlarmış gibi bu kutsal moda idolüne dikkatle yaklaştılar.

Ki muhtemelen yapamazlardı, birden fark ettim.

Onlar gibi yoksulluk içinde doğmuş, cebinde birkaç kuruş parası ve daha da az seçeneği olan kadınların, bırakın bir şey satın almalarını, böyle bir dükkana girmelerine bile muhtemelen asla izin verilmezdi. Birden fazla 'saygın' işyeri sahibinin, ödeyecek parası olsa bile, gecenin hanımını kulağından tutup dışarı attığını görmüştüm. 'Saygın' insanların her zaman kendi egolarına diğer insanlardan daha fazla saygı duyuyor gibi görünmeleri garipti.

Uzun zaman önce bir şeyler yapmalıydım. Amy'e yardım ederdim, ama...

Parası olmayabilir.

Seçenekleri olmayabilir.

Ama onda fazlasıyla olan bir şey vardı. Gurur.

Ama şimdi... şimdi gözleri önündeki manzara karşısında birden parlıyordu. Sert mizaçlı, ateşli kadın şimdi etrafına bakınıyordu

Köy dükkânında, yüzü küçük bir kızın basit merakıyla parlıyordu.
Belki... sadece belki...

"Gorblimey! Cora bir sağa bir sola dönüyor, kurdelelere, bonelere, güzel elbiselere ve en çok da kendisine tiksintiyle bakan insanların yokluğuna hayret ediyordu. "Bu gerçek mi?

"Evet. Amy onun kolunu tuttu. "Ama sakın aşırıya kaçma, duydun mu?

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Amy dükkân vitrinlerine öyle bir özlemle, öyle bir anlaşılmaz arzuyla bakıyordu ki...

Tam olarak
ne? Emin
değildim.

Ama belki de bu onun özel bir şey istemesiyle ilgili değildi. Belki de hayatında bir kez olsun, karşılığında yüksek bir bedel ödemek zorunda kalmadan *birinden bir şey* istemesiydi.

Aklıma şeytani bir plan geldi.

'Ella? Adaira?' Sesimi alçaltarak iki suç ortağımı kollarından tutup kendime doğru çektim. "İkiniz de benim için kardeş gibi olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?

Ella, "Ben senin kız kardeşinim,"
diye belirtti. İyi bir noktaya değindi.

'Bu da benim için bir kız kardeş gibi olmanı daha da kolaylaştırıyor, değil mi? Ama demek istediğim bu değil. Söylemek istediğim, ikinizi de ölesiye sevdiğimi ve sizin için her şeyi yapacağımı biliyorsunuz, değil mi?

"Elbette! Ella söyledi.

"Şimdiye kadar bilmiyordum, ama artık bildiğime göre, hatırlayacağımdan emin olabilirsin. Adaira sırtıttı. "Kiminle evlendiğini düşünürsek, önümüzdeki seksen kadar doğum günümde işime yarayacak.

"Bu çok ciddi! Dinleyecek misin?"

'Oh. Doğru, evet.'

'Ella... sana nedimem olmanı nasıl teklif ettiğimi hatırlıyor musun?

'Koleradan ölmekle meşgul olduğum zamanı mı kastediyorsunuz? Evet, bunu hatırlıyor gibiyim.'

Gözlerinde hüznü bir bakışla beyaz bir elbiseye bakan Amy'ye baktım. Ella'ya doğru eğilerek sesimi alçalttım.

"Rolü paylaşmak zorunda kalırsan bana çok kızar mısın? İki dakika

fısıltıyla konuştuktan sonra Amy'nin yanına gittim,

Hâlâ beyaz elbiseye özlemle bakıyordu. O an

Beni fark ettiğinde yüzündeki ifade kayboldu ve yerini tanıdık bir sırıtış aldı. 'Yüce Tanrım! Sakın bana bir doz için kendini dürtmene izin vereceğini söyleme.

"Aslında, hayır. Başımı salladım. 'Ben zaten dürtüldüm ve dürtüldüm. Ama nedimem yapacak.

'Ha! Bu işi alacak zavallı kazları kıskanmıyorum.'

"Mükemmel. Bir elimi omzuna attım. "Kendini kıskanmak oldukça karmaşık bir hal alabilir.

Paranın düşmesi bir iki dakika sürdü. Muhtemelen Bay Ambrose'un paralarından biri olduğu için bırakmaya gönülsüzdü.

Ne? Ne demek istiyorsun...!'

Yüzüme şeytani bir gülümseme yayıldı. 'Aslında, yapabilirim. Bu benim düğünüm, unutma. Kızlar? Yakalayın onu!'

Giysiler İnsanı Erkek Yapmaz, Ama Birçoğunu Yakalar

Cora ve Jenny sırtıarak ona doğru hamle yaptılar. Amy çılgınca bir geri sıçrayışla onlardan kurtuldu, önündeki elbiseye bakarken yüzüne panik yayıldı. "Ama... *Böyle* bir şey giyemem!"

"Haklısın. Düşünceli bir şekilde başımı sallayarak elbisenin etrafında yürüdüm, eleştirel bir gözle bakıyor. 'Temel görünüm güzel, ancak belli bir şeyden yoksun. Biraz daha geliştirilmeye ihtiyacı var. Belki biraz güzel bordürler, biraz dantel ve kesinlikle onunla birlikte gidecek inciler.

Amy bir adım daha geri çekildi. "Ne? İnci mi?"

Hayır!' 'Elmasları mı tercih edersin?"

'Hayır, hayır! Böyle bir şey giyemem! Yavaşça geri çekilmeye başladı, ancak aniden kendisini Ella ve Adaira tarafından arkadan engellenmiş buldu. "Mümkün değil! Yapamam, ben-!"

'Saçmalık! Baş nedimemin uygun bir şekilde giydirilmesi gerekiyor. *Ve eğer bir yardım elini kabul ederse, ona dünyada alıştığından daha fazlası olduğunun gösterilmesi gerekiyor.*

Amy saçını sertçe çekiyor, belli ki saç şeklini düzeltmeye çalışıyordu. Bunun nedeni bana kızgın olması olamazdı, değil mi?

Amy, küçük çocuklara 1 artı 1'in 11 etmediğini açıklamak için kullandığınız yavaş ses tonuyla, "Size bunu belirtmek isterim," dedi, "ama genellikle bir hizmetçimiz *hizmetçi* olmak zorundadır. Hizmetçi, Cockadoodle Lane'de komik işler yapmayan anlamında mı?^[25] Başlık buradan geliyor."

'Şey...' Ona sırtıttım. 'Her zamanki gibi bir kız olmadığım için şanslısın, değil mi?

Tek bir protesto sözcüğü daha söyleyemeden yedek birliklerime işaret verdim. Patsy ve Eve tarafından kuşatılan Ella ve Adaira içeri daldılar ve her biri bir kolunu yakaladı. Ha! İlk saldırıyı savuşturmuş olabilirdi ama şemsiyenin seçkin şovalyeleri karşısında çaresizdi!

'Hey! Bekle! Ne yapıyorsun? Yapamazsın-'

'Akışına bırak,' diye öğütledi Ella.

Patsy sert bir bakışla, 'Akış benim yürüdüğüm yöndür,' diye ekledi.

Birlikte, protesto eden fahişeyi Cora'nın zaten sırada beklediği odanın ortasına doğru sürükledik.

"Lütfen, Bayan? Bayan Jenkins odanın ortasındaki tabureyi işaret etti. "Çok nazik olur musunuz?"

Kafası karışmış görünen Cora tabureye tırmandı.

"Evet, aynen öyle, hanımefendi. Cebinden bir şey çıkaran Bayan Jenkins bir adım öne çıktı ve ellerini Cora'nın göğsüne doğru kaldırdı. "Şimdi izin verin-

"Oy! Tabureden geri sıçrayan Cora, kadına bir parmak salladı. "Ödeme yapmadan dokunmak yok, bayan!"

Bayan Jenkins'in yüzü kızardı. Amy arkadaşına ters ters baktı. Arka planda bir yerlerde birileri -büyük olasılıkla adı A ile başlayıp daire ile biten birileri- kıs kıs gülmelerini bastırmaya çalışıyordu.

Leydi Samantha nazıkçe boğazını temizledi. "Sanırım sadece senin ölçülerini almak istiyor Cora, canım.

"Ah. Cora gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? Hepsi bu kadar mı? Sanki tek *istediğinin* bu mu olduğunu sorar gibi, etkileyici bir ölçü oluşturacak olan şişkin çıkıntılara baktı. *Bunların nesi var? Dün de yeterince iyi çalışıyorlardı.* "Emin misin?"

"Oldukça eminim.

"Oh. Cora tekrar tabureye tırmandı. "Peki... devam et, sanırım.

Yüzünde şehit olmuş bir ifadeyle Bayan Jenkins öne çıktı ve ölçmeye başladı. Tüm bu süre boyunca Amy arkadaşlarının tutuşuna karşı mücadele etti, ancak Patsy artık onu sıkıca kavramıştı ve hiç kimse şemsiyenin korkunç sahibinin pençelerinden kurtulamadı.

"Bırakın beni! Amy iki büküm oldu ve bir kez daha kızların elinden kurtulmaya çalıştı. "Bunu yapamazsınız!"

"İşte bu noktada yanılıyorsunuz," dedim ona üzüntüyle. 'Ben gelinim. İstedğim her şeyi yapabilirim. Gözden geçirilmiş İngiliz Gelin Egemenliği Kanunu'nun yetmiş ikinci maddesi, on ikinci paragrafı.

"Bunu sen uydurdun!"

"Evet, ben yaratıcıyım, değil mi? Şimdi kıpırdamadan dur ve sessiz ol.

'Bunu yapamazsın! Bunu yapamam! Nedime olamam! Bana bir şeyler almaya başlayamazsın!'"

"Bu sabah yeterince istekli görünüyordun.

"O zaman tüm bunların büyük bir şaka olduğunu düşünmüştüm! Bana gerçekten bir şeyler almak isteyeceğini ya da orada olmamı isteyeceğini düşünmemiştim... şey... dışarıda! Kilisede! Önünde...' Sertçe yutkundu. "Yüzlerce insanın önünde... o...

Bana dik dik bakan insanlar. Siz olmasanız beni dışarı atacak, yüzüme çürük sebzeler fırlatacak ve daha kötü şeyler yapacak insanlar!

Düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum, o kadar net bir şekilde yüzüne yazılmışlardı ki.

Bu benim alışık olduğum atılğan, ateşli Amy değildi. O Amy kiliseye girer ve kendisine ters bakan herkesi mutlu bir şekilde tokatlardı. Ama önümdeki kız... o kız korkmuş görünüyordu.

Yapılacak tek bir şey vardı:

Burnunu sürt.

"Korkmuyorsun, değil mi? Kaşlarımı kaldırarak sordum. Amy sertleşti. "Korkmak mı? *Ben* mi?"

Kaşımı biraz daha kaldırdım. Uzun süren sinir bozucu ve tersleyici kariyerim boyunca, kaş cambazlığının oldukça etkili olabileceğini keşfetmiştim.

'Ha! Sana kimin korktuğunu göstereceğim! Cora? Kalk şu sallanan tabureden!

Ve sen, o elbiseyi bana ver!"

Yarım saat sonra, *Bayan Jenkins'in Her Yaştan Bayanlar için Giyim ve Aksesuar Mağazası'nın* kapısı açıldı ve üç figür gün ışığına çıktı. Bir anlığına görebilmek umuduyla dükkânın önünden çok ama çok yavaş yürüyen kalabalık olduğu yerde durdu ve bakakaldı. Amy bir *gümbürtüyle* yelpazesini açtı ve saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Yüzüne bir sırıtiş yayıldı.

"Vay, vay, bayanlar... Gidelim mi?"

"Hanımlar? Cora etrafına bakındı. "Burada hiç bayan var mı?"

"Seninle konuşuyorum, seni koyun kafalı mankafa!"

"Oh. Evet, doğru.

Çabucak yelpazesine uzandı ve açmaya çalıştı. Ve tekrar denedi.

Ve tekrar.

Patsy, arkasındaki dükkândan çıkıp şemsiyesini çevirerek, "Kapalı kalsın," diye öğüt verdi. "İnsanları bu şekilde dövmek daha kolay.

"Hm. Cora deneysel olarak kapı çerçevesine vurdu, görünüşe göre ortalama bir adamın kafasının yaklaşık yoğunluğuna sahip olduğunu düşünüyordu. "İpucu için teşekkürler!"

"Rica ederim.

Patsy'nin şemsiyesi açıldı. Cora'nın diğer tarafında Adaira bu hareketi taklit etti ve kalabalık dikkatlice geri çekildi. Bence akıllıca bir hareketti.

"Hadi gidelim!

Yeni bir özgüvenle -ki daha önce sahip olduğu miktar düşünülduğünde bu da bir şey ifade ediyordu- Amy köyün sokağına çıktı ve Cora, Jenny, Eve, Ella, Adaira ve Patsy'nin yanında, yolun kirinde inci gibi parlayarak yol boyunca yürüdü. Ben de sessizce arkadan geliyordum. Amy ve arkadaşlarını izlerken önden yürüyemeyecek kadar çok eğleniyordum. Cora hâlâ yelpazesıyla uğraşüyor, görünüşe göre erkeklerin kafasına vurmanın en iyi yolunu test ediyordu. Onu izlemek oldukça eğlenceliydi - bu yüzden bir dükkândan çıkıp doğrudan onun yoluna çıkan adamı ilk fark eden bendim.

"Ouph!

"Agh! Yelpazesini bırakan Cora, adama ters ters bakmaya başladı. 'Nereye gittiğine dikkat et, seni piç kurusu-'

İşte o anda karşısındakini gördü ve ağzı bir karış açık kaldı.

Affedersiniz, bayan? Ben yanlış bir şey yapmadım! I-'

Genç adamın sesi de aniden kesildi ve sanki hayatında daha önce hiç kadın görmemiş gibi Kıvrımlı Cora'ya baktı. Daha da önemlisi, Cora'nın yüzüne baktı, diğer, daha geniş varlıklarına değil.

Ya Cora?

Cora kızardı.

Kızardı. Dügün gecesindeki bir köylü genç kız gibi kızardı. Amy gözlerini kırıştırarak ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Cora? Sorun nedir? O bir müşteri değil, değil mi?

Cora cevap vermedi. Gözünü bile kırpmadı. Gözleri hülyalı bir bakışla karşısındaki genç adama sabitlenmişti.

Cora? Cora, kafana darbe mi aldın?"

"Eğer o yaptıysa," dedim fısıltıyla, "o da yapmıştır. Bak.

Genç adama doğru döndük. Yüzündeki hülyalı, özlem dolu ifade Cora'ninkine benziyordu. Ve ne yüzdü ama! Gök mavisi gözler, geniş, erkeksi omuzlara kadar inen uzun, kestane rengi saçlar... Kafasını kesip Sör Lancelot'a yapıştırabilirdiniz ve aradaki farkı fark etmezsiniz.

"Leydim! Genç adam aniden yarı eğilip yarı başını eğerek selam verdi. 'Tedbirsizliğim için özür dilerim! Bu kadar düşüncesizce hareket etmemeliydim!

"Hayır. Yüzü hala güzel, ödüllü bir patates kadar kırmızı, 'Yapmamalıydım... tamamen benim hatamdı, gerçekten.

Amy uzanarak arkadaşının alnına dokundu. "Cora? Hasta mısınız? Cora onu görmezden geldi.

Genç adam onu görmezden geldi.

"Lütfen aceleciliğimi bağışlayın ama..." Genç adam duraksadı. 'Nasıl oldu da sizi daha önce hiç görme şerefine nail olamadım? Bu şirin köyü ilk kez ziyaret etmiyorum ama daha önce tarlalarda böylesine güzel bir çiçeğin açtığını hiç görmemiştim.

Amy Jenny'nin arkasından öğürme taklidi yaptı. Geri kalanımız Cora'ya bakıyor, yelpazesini alıp adamın kafasına vurmasını bekliyorduk.

Thwack!

Vantilatörün açılma sesi sessizlikte ani ve gürültülü oldu. Cora onu yukarı kaldırdı ve... giderek kızaran yüzünün alt yarısını gizlemek için kullandı.

"Ben... ben... düşün için buradayım.

"Oh, bu her şeyi açıklıyor! Genç adam neredeyse istemeden de olsa bir adım öne çıkmış gibiydi. "Yine de... nasıl oldu da sezon boyunca sizi Londra'da görmedim? Bakışları kızın görkemli, zarif elbisesi ve vücudu üzerinde dolaştı. 'Sakin bana henüz dışarı çıkmadığınızı söylemeyin? Bu dünyadaki insanları prensesleri ve kraliçeleri aşan bir güzellikten mahrum etmek ne kadar zalimce! Lütfen söyleyin güzel bayan, adınız nedir?

Şimdiye kadar Cora'nın tüm yüzü, moda bilincine sahip bir çayır köpeği gibi yelpazenin arkasına dalmıştı.

'Ben... Ben bir la... Ben-'

"Bu kadar ilgiye alışık değil," diyerek aceleyle sözünü kestim ve dirseğimi kaburgalarına sapladım. 'Korkarım henüz ilk kez sahneye çıkmadı. Sevgili Cora'mız oldukça korunaklı bir yaşam sürdü. Hayatının büyük bir bölümünü arkadaşı Jenny ile birlikte başrahibesinin sert bakımı altında geçirmiştir.^[26]

Cora'nın ağzı açık kaldı.

"Ne? Genç adam haykırdı. "Onca yıl dünyadan koparılıp bir rahibe manastırına mı kapatıldınız?

"Bir trajedi, değil mi? İçimi çektim. 'Ama yine de, bu onun karakterini başka hiçbir kadında bulamayacağınız bir şekilde şekillendirdi. Nasıl olduğuna inanamazsınız.

"Sevgili küçük Cora'mız saf ve masum.

Genç adam yutkundu. 'Gerçekten, masumiyetin kişileşmiş hali. Tahmin etmeye cesaret edemiyorum ama...'

'Oh, devam et ve varsay. Hiç sorun değil.

Yakışıklı genç adam Cora'nın elini kaptı ve dudaklarına götürdü. 'Güzel gözlerinizden parlayan saflık ve masumiyet kalbimi fethetti! Bayan Cora... sizi kırlarda bir gezintiye davet etme onurunu bana bahşeder misiniz?

Vantilatörün arkasından bir gıcırtı geldi.

'Bu evet demek,' diye tercüme ettim. "Kabul etmekten onur duyacaktır. Amy'nin çenesi düştü.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Tıslayarak yanıma yaklaştı. "Ben mi?" Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım.

'Bana kırpiklerini kırpma, küçük hanım! Arkadaşımın ahlakını bozmaya ve onu doğruluk yolundan saptırmaya mı çalışıyorsun?

Başımı ona doğru eğdim. "Erkek avına çıkmak istediğini sanıyordum.

'Evet, ama... ama bunun için değil! Bu adam John değil! O...'

"Affedersiniz," diye sözünü kestim ve yüksek sesle konuştum. "İsminizi öğrenebilir miyim?

"Ama tabii ki. Genç adam bana doğru eğildi. 'Ne kadar ihmalkârım! Benim adım Wetherston. Lord John Wetherston.'

"İşte, gördün mü? Başımı Amy'ye doğru eğdim. "O bir John.

Amy bana bir dişi kaplanı bile kaçıratabilecek bir bakış fırlattı. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun, seni sinsi küçük-

"Ve tabii ki," diye gülümseyerek ona doğru konuştum, "geziniz için bir refakatçiye ihtiyacınız olacak. Amy'ye ne dersiniz? Eminim çok ister!

Amy'nin çenesi düştü.

"Harika bir fikir! Jenny'nin Amy'nin sol kolunu tutması ve Leydi Samantha'nın arkadan yaklaşmasıyla aniden takviye aldım.

Leydi, gözlerinde çöpçatanlık çılgınlığı parıldarken, "Bir kıdemli de hazır bulunmalı," dedi. Lord John'u hedef tahtasına oturttu. 'Neden bir ya da iki arkadaşınızı da getirmiyorsunuz? Eminim Bayan Amy ve Bayan Jenny size eşlik etmek isterler.

"Şey, aslında, ben-" diye başladı

Amy. Ayağına bastım.

"Ow!

"Harika! Yarın saat onda diyelim mi?" Cora kekelemeyi başardı: "Bu... kulağa çok hoş geliyor," dedi.

"Seni bir kez daha görene kadar nefes alamayacağım. Lord John son bir kez elini eğdi, yelpazenin arkasından bir ciyıklama daha duyuldu, sonra gözleri parlayarak bulutların üzerinde yürür gibi uzaklaştı.

"Az önce ne oldu? Cora yelpazesinin arkasından bakmaya cesaret ederek fısıldadı.

"Kur yaptınız," dedim ona, bu konuda uzman bir kişinin kesinliğiyle konuşarak.

"E... "E bana hanımefendi dedi! Hiç kimse bana hanımefendi demedi!

"O zaman yanlış adamlarla vakit geçiriyorsun, canım," dedi Leydi Samantha kararlılıkla.

Cora belli belirsiz bir gülümsemeyle uzaklara baktı. "Evet. Belki de öyleyimdir.

"Ve aynı şey sizin için de geçerli gibi görünüyor, canlarım. Leydi Samantha Jenny ve Amy'yi tuttu. 'Size de düzgün adamlar bulmamız gerekecek. Ne de olsa siz nedimesiniz. Düğünde size eşlik edecek birine ihtiyacınız olacak.

Amy'nin gözleri dehşet içinde açılmıştı. Leydi Samantha tarafından sürüklenerek götürülürken bana bir bakış fırlatmak için arkasını döndü... ki bu bakış son anda umut ve teşekkür karışımı bir bakışa dönüşmüş gibiydi.

Anında etrafında döndü.

Sırıttım.

Biz kızlar birlikte eğlenceli vakit geçirecektik.

Onlara yetiştim ve kol kola, her taraftan hayran bakışlar toplayarak caddede ilerledik. Malikâneye giden araba yolunun köy yolundan ayrıldığı noktaya varana kadar durmadım. Diğerlerinin fark etmesi bir an aldı. Sonunda Amy arkasını döndü ve kaşlarını çatı.

"Gelmiyor musun, Lilly?

"Yakında. Ama şu anda... şu anda yapmam gereken bazı işler var.' "İşler mi?

"Evet. Yüzümdeki sırıtmayı engelleyemedim. 'Ne de olsa düğündeki bir değişiklikten peder efendiyi haberdar etmem gerekiyor, değil mi? Eminim bir nedime bulduğumuzu duyunca çok sevinecektir.

Amy gözlerini kırıştırdı, sonra yüzüne cevap niteliğinde bir gülümseme yayıldı ve bir kez daha gözlerinde dans eden şeytanı gördüm. "Evet. Kesinlikle çok sevindim. Söyleyin

"Kendimi onunla tanıştırmak için aşağı ineceğim,
tamam mı?" "Tamam.

"Oh, ve... Lilly?"

"Evet?"

"Evli mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır.

Amy büyüyen sırtışını yelpazesinin arkasına sakladı. "Ah. O zaman *kesinlikle* çok sevinecek.

Ve göz kırparak malikâneye doğru döndü.

Başımı sallayarak köye geri döndüm ve küçük, pitoresk kiliseye giden yan yoldan aşağı indim. Papazı dışarıda bir yerde göremedim. Hm... belki de arka taraftaydı? Kiliseye son kez uzaktan baktığımda kırmızı ve pembenin ipuçlarını görmüştüm. Belki de arka tarafta başka bir gül bahçesi vardı.

Mırıldanarak kilisenin etrafından dolaştım, kemerleri ve vitray pencereleriyle büyük taş binanın gölgesine girdim. Sıcak yaz güneşinden uzakta olmak o kadar güzeldi ki bir an için gözlerimi kapatıp rahat bir nefes aldım -bu yüzden beni yakalayıp gölgenin içine çekmeden önce eli görmedim.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" dedi yumuşak, kültürlü ve korkunç derecede tanıdık bir ses. "Sizi yeniden görmek ne güzel, Bayan Linton -ya da *Bay* Linton mı demeliydim?"

Greymail

Göz kırpmaya bile fırsat bulamadan sırtım soğuk bir taş duvara çarptı ve bir kol boğazıma bastırarak beni olduğum yerde tuttu. Öksürerek Lord Daniel Eugene Dalglish'in ince yüzüne göz kırptım. Son karşılaşmamızdan bu yana zaman ona pek iyi davranmamıştı. Aslında, kum saatli düşünceli kadın onun kışına iyi bir tekme atmış gibiydi. Yüzünde, çehresinin her santimine kazınmış aristokrat kibrini vurgulayan yeni çizgiler vardı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez, sarı aslan yelesinde birkaç gri kıl gördüm. Küçük bir parçam bundan vahşi bir memnuniyet duydu. Ancak daha büyük bir parçam boğazıma saplanan sert koluyla ve az önce söyledikleriyle ilgiliydi.

Sizi tekrar görmek çok güzel Bayan Linton, yoksa Bay Linton mı demeliydim?

O biliyordu.

Benim hakkımda her şeyi biliyordu. Şey...

Belki 'her şeyi' değil. Eğer her şeyi bilseydi, kollarımın yanı sıra ayaklarımı da tutmayı ihmal etmezdi.

Ayağım kalktı ve tüm gücüyle onun zarif, yumuşak, siyah deri şehir ayakkabılarına çarptı.

'Aar! Sen-'

Ve sonra, sadece kadınlara özgü olmasaydı hakaret koleksiyonuma ekleyeceğim bir kelime söyledi.

"Şimdi, şimdi, o zaman, Lord Dalglish," dedim, elimi tabancamın bulunduğu cebe soktuğum gibi kolunun altından kayarak. "Görgü kuralları!

Birden Dalglish'in yanındaki gölgelerin arasından iki kişi daha belirdi. Sade çiftçi kıyafetleri giymişlerdi ama duruşlarına bakılırsa, tarım işlerinde çok fazla zaman geçirdiklerinden şüpheliydim. Ayrıca, pek çok çiftlik işçisinin sırtında yepyeni askeri sınıf tüfekler bulunmazdı. Daha yeni uzandıkları tüfekler.

"Yerinizde olsam yapmazdım, çocuklar," dedim onlara, bir uyarı parmağımı kaldırarak. Tereddüt ettiler, bakışları tabancamın namlusundan patronlarına doğru gidip geliyordu.

Lord Dalglish'in çenesi bir an kıpırdadı, sonra başını iki yana salladı. 'Size ellerinizi silahlarınızdan uzak tutmanızı söylemiştim, aptallar! Onunla bu şekilde başa çıkamazsınız.

"Yani..." Başımı eğdim. "Son görüşmemizden bu yana bir ders almışsın.

"Öyle de diyebilirsin. Keskin, çelik mavisi gözler bana dikildi. 'Seninle nasıl başa çıkacağımı öğrendim. İkinizle mi?' Yandaşlarına eliyle işaret etti.

"Gidin! Bay Linton ve benim konuşmamız gereken özel bir konu var.

"Bayım? Fedailerden biri etrafına bakacak kadar aptaldı.

Karışıklık. "Ama ben hiç sis görmüyorum-" "Git!

Lord Dalgliesh'in emri havayı bir kırbaç gibi kesti. İki uşak ellerini sallayarak gölgelere doğru kaçtı. Tanrı'nın evinin yanında, kendini Tanrı sanan bir adamla baş başa kalmıştım. İlk defa omurgamdan aşağı hafif bir korku titremesi geçti.

"Yani. Korkumu bir kenara iterek bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Biliyorsun işte.

"Seviyorum. Kelimelere ek bir anlam katan bir şekilde gülümsedi. Hiç hoşlanmadığım bir anlam.

Gözlerim kısıldı. "Neden buradasın?

"Sorduğunuza çok sevindim Bay Linton. Gülümsemesi genişleyerek etrafımda dönmeye başladı. Çabucak duvarla payandalardan birinin arasındaki köşeye geçtim.^[27] Ne yazık ki bu ona sadece beni köşeye sıkıştırma fırsatı verdi. Gözleri parlıyordu. "Size bir teklifim var, *Bay* Linton.

"Hayır.

Bir kaşını kaldırdı. "Ne teklif etmek istediğimi duymadın bile. 'Aynen öyle. Berbat olan senin teklif etmen. Dinlemek istemiyorum Söyleyeceğin tek bir kelimeye bile.'

"Hm. Ağzının köşesi kıvrıldı. Saldırmaya hazır bir palanın ucu gibi acımasız bir kıvrımdı. "Gerçekten umursadığımı mı sanıyorsun?

İyi bir noktaya değindin.

Bana doğru bir adım attı ve eli başımın hemen yanındaki taş duvara çarptı. En ufak bir irkilmeyi bile bastıramadım.

"Şimdi beni iyi dinleyin *Bay* Linton. İtiraf etmeliyim ki, oynadığınız oyunu anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda da...' Güldü. "İlk başta buna inanmakta güçlük çektim. Yani, kim onun bu kadar kolay kandırılabilceğini düşünebilirdi ki?

Ha?

Ne saçmalıyordu?

"Sıradan bir kızın kudretli Rikkard Ambrose'u kandırması..." Neredeyse hayranlıkla başını salladı. 'Onu evlenmeye ikna etmesi, bu arada erkek kılığına girip özel sekreterliğini yapması...'

Oh.

Aman

Tanrım.

Düşündü mü...?

Yüzümdeki sırıtmayı zar zor tutabildim. O yaptı! Aslında Yaptım!

"Dediğim gibi, son oyununuzun ne olduğunu bilmiyorum, *Bay* Linton. Ve Bir kez olsun dürüst ol, gerçekten umurumda değil. Ondan çalmak mı istiyorsun? Heyecanlanıyor musun? Yoksa İngiltere'deki diğer nefes alan kadınlar gibi onu mihraba götürmeyi mi planlıyordun? Amacınızın ne olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Yüzü benimkine sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştı. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum ve iğrenç bir koku olmadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. 'Umurumda değil, çünkü hedeflerinin artık bir önemi yok. Şu andan itibaren senin hedeflerin benim hedeflerim.

Öyleler, değil mi?

Kaşlarımı çattım. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?

Zaten oldukça iyi bir fikrim vardı. Ama eğer bu gerçekten düşündüğüm şeyse.

Bir kez daha kıkırdamak için delice bir dürtüyü bastırmak zorunda kaldım.

"Çok basit, Bayan Linton. Çelik gibi gözleri benimkilere dikilmişti. 'Şu andan itibaren benimsin. Şu andan itibaren ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapacaksın.

"Ya yapmazsam?

'Gerçekten bunu senin için heceleme zorunda mıyım? Tanrım, sandığımdan daha aptalmışsın.

Aynen, Lord Dogleash.

"Pekâlâ. Gözleri parladı ve sanki zafer kazanmış gibi sırıttı. 'Artık benim elimdesin. Bay Rikkard Ambrose'a sevgili nişanlısının boş zamanlarında neler yaptığını söylememi istemiyorsan, bundan sonra benim gözüm kulağım olacaksın!

Artık benim gücümde misin? Tanrım, gerçekten de melodramın dozunu arttırıyordu. En azından karşılık verebilirdim.

"Öğrenmek mi?" Sesime sağlıklı bir korku dozu katmak için elimden geleni yaptım. Ne de olsa bir opera primadonnası arkadaşım vardı. O olabilirdi

Eğer iyi bir performans sergileyemezsem gerçekten çok sinirlenecekti. Dramatik bir iç çekişle elimi kalbime bastırdım. "Sen... sen bana *şantaj* mı yapıyorsun?

Ya da whitemailing? Greymailing mi? Eskiden siyah olan ama Yıkamada soldu mu? İşe yaramayan şantaj dediğiniz şey tam olarak neydi?

Adı her ne olursa olsun, buna bayılıyordum! Yüzümdeki sırıtmayı zorlukla engelleyebiliyordum. "Seni ibne! Deneysel olarak ilan ettim. "Seni alçak alçak!

Hain gülümsemesi genişledi. Aptal küçük dişi sonunda her şeyi öğrenmişti ve şimdi onu parçalamaktan zevk alacaktı.

Ama aptal küçük kızın bundan zevk alacağı kadar değil. "Lütfen! Ellerimi etkileyici bir çaresizlikle birbirine kenetledim.

Gözlerim fincan tabağı kadar büyüdü. Belki bir dahaki sefere onları yemek tabaklarına kadar çıkarabilirim. "Lütfen yapmayın...

Yüzü acımasızca buruştu.

'Evet, ona söyleyeceğim. Ona söyledikten sonra da ilgilenilecek herkese söyleyeceğim. Yüzünde zalim bir sırıtma belirdi. 'Sevgili küçük kız kardeşinin, müstakbel görüncesinin sıradan dış görünüşünün altında sinsî, iki yüzlü bir fahişenin gizlendiğini öğrendiğinde ne düşüneceğini hayal edebiliyor musun? Ne diyeceğini hayal edebiliyor musun?

"Aman Tanrım! Artık oraya yayılmasını engelleyemediğim sırıtmayı gizlemek için ellerimle yüzümü kapattım. 'Ben... ben... bunu hayal edebiliyorum... sanki kendim görmüşüm gibi. Oh, hayır, lütfen yapma!"

Bir kız kendi kahkahasında boğulabilir mi?

"Peki ya adamın kendisi? Sırtışı düpedüz kötücül bir hal aldı.

Ellerimi yüzümden çekerek, şimdiye kadar hatırı sayılır oyunculuk yeteneğimle bir korku maskesi haline getirmeyi başardığım çenemi kaldırdım. Claudette benimle gurur duyardı! "Beni affetmeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?

"Seni affetmek mi?" Bir kahkaha attı. 'Tanrım, ne kadar safsın! Bay Rikkard Ambrose'u tanıdığını sanabilirsin ama onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sekreter olarak bir kadın almaktansa canlı sümüklü böcek yemeyi tercih eder!

"Gerçekten mi?" Her ihtimale karşı Bay Rikkard Ambrose'un günlük diyetini kontrol etmem gerektiğini düşünürken alt dudağımı titrettim.

'Elbette, seni küçük aptal! Kendine saygısı olan her beyefendi bunu yapar.

'Lütfen! Merhamet edin! Yakasına yapıştım, o fark etmeden önce onu boğmak için zamanım olup olmayacağını merak ediyordum. "Lütfen...

"Evet? İfadesi şeytani sınırlardaydı, bundan çok zevk alıyordu. "Lütfen ne?

"Lütfen yumuşak bir kafanız olsun.

Gözlerini kırptırdı. "Ha? Ne-

Yakasını sıkıca kavradım. Aniden onu öne doğru çektim ve bacağını kaldırdım. Öne doğru tökezleyerek doğruca kilisenin taş duvarına doğru düştü ve-

Çatlak!

"Nnng!

"Aman Tanrım," dedim endişeyle. 'Tökezledin mi? Yardım edeyim mi?

Hemen ayağım onun ayağına çarparak ona yardım etti.

"Aargh!

"Tüh. Bunun için çok üzgünüm. Menzilinden sıyrılıp kilise duvarından uzaklaşarak ışığa doğru ilerledim. "Ya da değil.

"Sen... seni sefil küçük...

Lord Dalgliesh'in eli ceketinin altından fırladı. Benimki de daha yavaş değildi. Böyle donup kaldık, birbirimize bakarak bekledik. Bir hareket için. Bir seğirme için. En ufak bir saldırı işareti için.

Tam o sırada köşeden gelen keskin bir ses duydum. Sanki...

"Köpekler mi? Dalgliesh tısladı ve ikimiz de tam zamanında döndüğümüzde Barb ve Wire'ın köşeden fırladığını gördük, masallar kabarmış, kulaklar öne doğru itilmişti.

'Ha! Aferin oğlum!' Işıldayarak Barb'a uzandım. "Ne zaman ortaya çıkacağını biliyorsun!

Köpek bana hırlarken aceleyle elimi geri çektim. Sözlerim üzerinde düşündüm ve sonra tekrar denedim.

"Ee... yeterli çocuk?

Anında, vahşi hayvanın boğazından mutlu bir yip sesi geldi ve kuyruğunu salladı. Bu sırada Wire, Dalgliesh'e doğru ilerledi.

"Geri çekil, seni canavar! Geri çekil, yoksa...'

Tel ileri atılarak Lord Hazretlerinin asil taşaklarına yapıştı.

"Yeterli çocuk! Alkışladım. "Siz ikiniz benim en sevdiğim hayvanlar olmaya başladınız.

Dalgliesh dişlerini sıkarak tekrar ceketinin altına uzandı ve yarı yarıya bir tabanca çıkardı. 'Çek şu canavarı üzerimden, yoksa sonuçlarını biliyorsun,

Seni aptal fahiş! Yenildiğini bile anlamayacak kadar aptal mısın?"
Buna birkaç cevap düşündüm.

A) Aynaya bakın bayım.

B) Evet, tamamen yenildim. Gülmemek için kendimi zor tuttuğumdan anlayabilirsiniz.

Ya da

C) benim favorim:

Kurşun ye, iğrenç herif!

"Bu pire torbasını vurmamı ve hemen şimdi malikaneye gitmemi ister misin?" diye tısladı, öne doğru eğilerek. "Bay Rikkard Ambrose'a oynadığınız küçük oyun hakkında her şeyi anlatmamı ister misiniz?"

Evet, lütfen git. Lütfen Bay Ambrose'a gidin ve erkek kıyafetlerimin altında sakladığım sinsi sırrı nasıl öğrenmesi gerektiğini açıklayın. Çok şaşıracak! Ne de olsa beni sadece Güney Amerika ormanlarında buharlı bir yürüyüşte iki ya da üç düzine kez soyunurken gördü. Böyle küçük bir şeyi kim hatırlar ki?

Ancak daha sonra Lord Dalgliesh'in Bay Ambrose'un evine girmesi ve güvenilir bekçi köpeklerini vurduktan sonra giysilerimin altında ne saklayıp saklamadığımı sorgulamaya başlaması halinde neler olabileceğini düşündüm. Çabucak fikrimi değiştirdim. Evliliğimin evlilik öncesi bir katliam olmadan gerçekleşmesini tercih ederdim.

Mağdur olma zamanı!

"Sen benim için fazla zekisin," diye fısıldadım, ondan uzaklaşarak. "Çok güçlüsün. Seni alt edemem. Söyle bana. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Kahretsin! İstiyorum, karınca değil! Başarılı kekemelik zordu!

Ancak görünen o ki Lord Dalgliesh kurbanlarının dehşet içinde kekelemeleri konusunda pek de yüksek standartlara ihtiyaç duymuyordu. Yaralı ayağını yere indirerek bir kez daha zehirli bakışlarını üzerime dikti.

Bunu sana ödeteceğim, dedi bakışları. Hem de çok.

Zavallı adamın hiçbir fikri yoktu. Bay Rikkard Ambrose'dan öğrendiğim tek bir ders vardı: İstemediğin bir şey için asla ödeme yapma.

"Senden ne yapmanı istiyorum?" Tehditkâr bir adım attı. 'Oh, ne yapmanı istediğimi söyleyeyim. Nişanlının evine döneceksin. Sen

hiç zaman kaybetmeyeceksin. Doğruca masasına gideceksiniz. Masasının yanında küçük siyah bir evrak çantası bulacaksınız. Çantanın kilidini açacaksınız-'

"Anahtarı nerede bulabilirim?

Elini sabırsızca havaya kaldırdı. 'Yanında olacak. Üzerinde olacak. Cebinde, giysisinin altında saklı, gerçekten umurumda değil. Onu bir şekilde almanız gerekecek.

Yapmak zorundayım, değil mi? Bay Ambrose'un cebini ve giysilerinin altını aramak...Hm. Şantaj uğramanın böyle ilgi çekici fırsatlar sunacağını kim bilebilirdi? Gerekirse o anahtarı nasıl ele geçirebilirim? Hm...

Alacakaranlıkta ona yanaşmak, ellerimi arka ceplerine sokmak için kollarımı ona dolamak ve -sadece anahtarı kontrol etmek için tabii ki, başka şeyleri hissetmek için değil...

Lord Dalgliesh düşüncelerimin nasıl dağıldığını fark etmemiş gibiydi. Bana bakarken gözlerinde bir parıltı vardı. 'Çantanın içinde Manhattan Şirketi'ne gönderilmiş bir zarf bulacaksın. O zarfı istiyorum. İçindekini istiyorum.'

Düğmelerini açıyorum, parmaklarımla gömleğinin altını inceliyorum - tabii ki sadece anahtar olup olmadığını kontrol etmek için-

"Hey! Beni dinliyor musun?

Ne? Oh. Doğru.' Hatırla. O, büyük kötü şantajcı. Ben, korkmuş küçük kurban. Kahretsin, bu çok zordu! "Lütfen! Ellerimi birbirine kenetleyerek ona saf korku dolu, geniş gözlerle baktım. Ya da belki travma geçirmiş bir gelinciğin şaşı bakışları. İhtiyacın olduğunda ayna neredeydi? "Lütfen bana bunu yaptırmayın!

Oh evet, evet! Lütfen bana bunu yaptır! Sadece bekle, anahtar, senin için geliyorum! Seni bulacağım, ne kadar derinlemesine aramak zorunda kalırsam kalayım.

"Kurtar onu! Ağzı bir kez daha zalimce kıvrıldı. Bundan zevk mi alıyordu? Benim kadar değil! 'Dediğimi yapacaksın. Yoksa...'

"Hayır, lütfen! Ellerim onu savuşturmak istercesine havaya kalktı. 'Lütfen! Bunu öğrenmemeli!'

En azından o anahtarı ceplerinde ve başka yerlerde arama şansım olana kadar.

Ağzının zalim kıvrımı genişledi. "Sırrınız benimle güvende olacak Bay Linton, en azından dediklerimi yaptığınız sürece. Gözleri sertleşti. "Zarf. Onu istiyorum ve hemen istiyorum. Onu bana getir. Seni bekleyeceğim

Üç gün sonra sabah saat 10'da malla birlikte buraya döneceğim. Yalnız gel.'

Yutkundum, adem elmamın etkileyici bir şekilde sallanmasına dikkat ettim ve keskin bir şekilde başımı salladım. Rol yapmam etkileyici olmalı, çünkü Barb ve Wire bile bunu yuttu. Koşarak yanıma geldiler ve etrafımı sardılar, ayaklarımın dibinde sızlanıp hırlayarak bakışlarını Dalgliesh'e diktiler. Sesim doğru titreşimle titreyerek, "Burada olacağım," diye fısıldadım.

"Mükemmel.

Yüzüne bir zafer gülümsemesi yayıldı ve pelerinini üzerine çekerek gölgelere doğru çekildi. "*Au revoir*, Bay Linton.

Bir çırpıda köşeyi dönerek gözden kayboldu ve bir gülümseme yayıldı Yüzüm.

Yalan söylememiştim. Burada olacaktım. Sadece yalnız gelmeyecektim. Lord Daniel Eugene Dalgliesh hayatının sürpriziyle karşı karşıyaydı.

Cepleri ve... Diğer Yerleri Aramak

"Tekrar hoş geldiniz, Bayan Linton. Giriş salonuna adımımı atar atmaz soğuk bir ses beni karşıladı. "Tam olarak neredeydiniz?"

Saçmalık, saçmalık, saçmalık!

Gözlerim giriş holü merdivenlerinin tepesinde duran uzun boylu, karanlık figüre odaklandı. Gözleri buz gibiydi ve...evet.

Küçük parmağı çift tempoda seğiriyordu. Yaşasın!

Çabucak, hâlâ tabancayı tutan elimi arkama sakladım. Arkamda, Barb elimi kokladı ve silahın namlusunu çiğnedi. *Yere yat, evlat! Yere yat!*

"Merhaba efendim. Güzel bir gün, değil mi?"

"Bu, Bayan Linton, sizin "güzel" tanımınıza bağlı. Kara gözleri alev alev yanarak merdivenlerden bana doğru yürümeye başladı. "Örneğin bazı insanlar güzel havanın son olaylar kadar önemli olmadığını düşünebilir.

O biliyor! Biliyor! Nereden biliyor ki?

Gerçekten sormama gerek var mıydı? Bu adam ülke dışına çıkarken korumasını sakallı bir gül ağacı kılığına sokarak beni gölgelemesini sağlayan adamdı. Gerçekten de baş düşmanımla gizli bir buluşmayı kaçıracağımı mı düşünüyordum?

Yine de elimde tüm suçluların ve haydutların güvenilir dostu kalmıştı: makul inkar edilebilirlik. Tabancayı dikkatlice eteğimin arkasına yerleştirdim - emniyetini takmayı unutmadığımı umarak- ve geri çekilmeye başladım.

"Um...düşündüğün gibi değil. Ben sadece... Ben sadece..."

"Zahmet etmeyin. Kutup gözleri parladı. "Ben her şeyi biliyorum.

Kahretsin! Gerçekten biliyor! Nasıl biliyor? Her şeyi biliyor mu?

Ona söylemeye niyetim olmadığından değil. Elbette ona söyleyecektim! O hayallerimin erkeğiydi. Bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim adam. Her şeyi onunla paylaşmak istiyordum.

Sonunda.

Beni canlı canlı yiyip tekrar tükürmek istiyormuş gibi görünmediğinde. Ve bir kez anahtarını bulmak için tüm vücudunu arama şansım oldu. Ah, şantajı uğramanın zevki...

Önümde duran Bay Rikkard Ambrose elini kaldırdı ve bir parmağını bana doğru uzattı.

'I. Biliyorum. Her şeyi'

Saçmalık, saçmalık, saçmalık, saçmalık.

"Arkadaşlarınla" gelinlik seçmeye gitmişsin. *Benim* paramla ödenen gelinlikler. Seni elime geçirene kadar bekle...!"

Oh.

Çok teşekkür ederim, Yüce Tanrım, inanmıyorum!

"Evet, kesinlikle! Işıldayarak başımı öyle bir salladım ki neredeyse başım düşecekti. 'Gerçekten çok kötüydüm. Bir öğleden sonra son iki yılın toplamından daha fazla para harcadım ve bir kuruşu bile benim değil. Bana korkunç bir ceza vermek ister misin?

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Şey... evet, ama...

'Mükemmel, mükemmel! Hadi yukarı çıkalım, olur mu? Ve ön kapıyı kapatalım, tamam mı? Dışarıda ilginç bir şey olamayacağına eminim ve her neyse, cezai önlemlere odaklanmak istediğinize eminim. Ne yapmak istiyorsunuz? Maaşımı yarıya indirmek mi? Beni ikiye bölmek mi? Gidip bunu yapalım, olur mu?"

Onu kolundan tutarak merdivenlere doğru götürmeye başladım ve-

Thud!

Benim ve Bay Ambrose'un bakışları yavaşça yere düştü. Wire, hayranlık uyandıracak kadar korkunç bir zamanlamayla, ıslak burnuyla eteğimi kenara itti ve yerde duran tabancayı ortaya çıkardı. Bay Ambrose bakışlarını benimkilere dikti, buz gibi gözleri beni delip geçti.

Omuz silktim. 'Hiç hafta sonu alışveriş yapmayı denedin mi? Sana söylüyorum, bu çılgınlık! En iyisi önlem almak.

"Gerçekten mi?

"Oh evet, gerçekten. Tabancamı almak için eğildim, ön kapıyı tekmeleyerek kapattım ve kolundan tuttum. "Şimdi yukarı çıkalım da benimle tartışabilesin, olur mu?

Ve onu merdivenlere doğru sürüklemeye başladım.

"Bunu hak ettiğinizi düşünmediğimden değil, Bayan Linton, ama... garip bir şekilde istekli görünüyorsunuz.

Hevesli mi? Ben mi? Yüce Tanrım, hayır. Senin haklı öfkenden korkuyorum, anlayamıyor musun?" Kirpiklerimi ona doğru fırlattım. "Hadi yukarı çıkalım, olur mu?

Daha yakına eğildi, sanki satın alınabilecek bir düveymişim gibi beni inceledi ve bir eksiklik buldu. "Burada oldukça şüpheli bir şeyler kokuyor, Bayan

Linton. Benden ne gibi sırlar saklıyordun?"

Çok yukarılardan tiz bir kız kıkırdaması geldi, ardından malikâne koridorlarında bir hanımefendiye yakışmayacak kadar hızlı koşan ayakların takırtısı duyuldu. Ağzımın bir köşesi kıvrıldı.

"Yani şu üç güzel bayanı davet etmek dışında mı?"

Lütfen silahı sorma. Lütfen bana nereden geldiğimi sormayın. Fahişeler yakında evlenecek bir çift için çok daha ilginç konular.

Amy takdire şayan bir zamanlamayla başını üst katın sahanlığındaki kapıdan uzattı.

"Ey, Lilly! Buradaki bekarlar mayıs sineklerinden daha hızlı yok oluyorlar!^[28] Senin arkadaşının yasak bölge olduğunu biliyorum, ve şimdi Cora, aptal kaz, bir erkeğe aşık olduğuna göre, parmaklarımı ondan da uzak tutmak zorundayım.

..'

"Ben moonin' yapmıyorum! Arka planda bir yerlerden Cora'nın protestosu geldi. 'Kesinlikle değilim-'

'Oh, şu küçük pembe romantizmini kes! Burada önemli bir şeyden bahsediyorum! Nerede kalmıştım... ah, evet! Seks ve taciz! Senin arkadaşın yasak bölge, ama... peki ya diğer düğün konukları? Onlar adil mi?"

Bay Ambrose kaskatı kesildi. Gözleri parlayarak Amy'ye döndü, ağzını açtı ve-

"Elbette," diye seslendim merdivenlerden yukarı. "İyi eğlenceler!"

Bay Ambrose'un ağzı tekrar kapandı ve bana doğru döndü. "Teşekkürler! Amy aşağı seslendi. "Bunu duydunuz mu kızlar? Açık sezon!" Bir kıkırdama daha patlak verdi. Kıkırdamalar sadece Carol ve Jenny'den, ama en az iki kadından daha. Birinin sesi şüpheli bir şekilde Adaira'ya benziyordu.

Ayak sesleri hızla uzaklaştı ve bir kapı çarparak kapandı. Boğazımı temizledim. "Evet. Nerede kalmıştık?"

"Sen," dedi bana doğru bir adım atarak, "bunun bedelini ödeyeceksin."

"Gerçekten mi?"

'Şu üç baş belasından kurtulduktan sonra! Düğünümün bozulmasına izin vermeyeceğim.'

Ve kız kardeşin bozuldu mu?

Tamamen intihara meyilli olmadığım için son kısmı yüksek sesle söylemedim.

"Ah, tabii ki. Başıımı salladım. 'Bu anlaşılabilir bir şey. Herhangi bir aksaklık istemeyiz.

"Aynen öyle.

"Yani kalmak zorundalar.

"Ne?

"Pekala," dedim gülümseyerek, "nedimelerim olmadan düğün yapamam, değil mi? Özellikle de baş nedimem olmadan.

"Hizmetçi...

Sırtını sıvazladıktan sonra, ağzı hafifçe açık bir şekilde onu orada bıraktım ve merdivenlerden yukarı doğru koşmaya başladım.

'Bunu sindirmek için acele etme, olur mu? Ben üst katta olacağım.' Merdivenleri yaralamıştım ki-

"Dur! Olduğun yerde kal!" "Pardon? Sizi duyamadım.'

"Dur dedim!

Daha hızlı koşarak üst sahanlığa ulaştım ve koridordan aşağıya indim. Geçidin yarısına geldiğimde, diğer yönde yürüyen Amy ile karşılaştım.

'Ah, işte buradasın! Sana bir şey soracaktım-'

'Şimdi olmaz! Meşgulüm!'

"Meşgul müsün? Ne yapıyorsun? Bay Rikkard Ambrose'un karanlık bir intikam meleği gibi koridorun sonunda belirdiğini gördü. Yüzünde gördüğüm en geniş, en müstehcen sırıtiş yüz hatlarına yayıldı. Amy için bu da bir şey ifade ediyordu. 'Ah, anlıyorum. Onları diken üstünde tutmalısın, değil mi? Küçük bir kovalamaca sikini kaldırmak için birebir.

Ne? Hayır, ben-'

"Ekipman çantamı ödünç almak ister misiniz?

Bay Rikkard Ambrose'un hızla yaklaşan figürüne bir bakış attım. Belki de sadece benim hayal gücümdü, ama sanki 'ekipman' kelimesini duyunca küçük parmağı yumruğuna doğru hızlı bir vuruş dansı yaptı.

"Belki sonra.

"Bayan Linton! Bay Ambrose'un sesi havayı bir buz jileti gibi kesti. "Buraya gelin!

'Um...şimdi gitmeliyim! Bye!'

Koridorda hızla ilerledim. Arkamda Bay Rikkard Ambrose'un ölçülü ayak seslerini duyabiliyordum. Lanet olsun! Koşmuyordu bile.

Sadece yürüyordu ama o lanet olası uzun bacaklarıyla hâlâ hızla yetişiyordu!

Çok yazık. Sanırım er ya da geç seni yakalayacak, değil mi?

Kulaktan kulağa sıırtmamak için elimden geleni yaparak en yakın köşeye koştum.

Bayan Linton! Size durmanızı emrediyorum! Bu konuda ciddi olamazsınız. Bir düğün ciddi bir meseledir ve benden bu üç baş belası, hainin varlığına göz yummamı bekleyemezsiniz-'

Adaira başını koridora uzattı. "Biri benim hakkımda mı konuşuyor?

Bay Ambrose'un ayak sesleri aniden kesildi. "Hayır! Odana geri dön!"

"Ama-

"Aması yok! Odana geri dön, kapıyı kilitle, anahtarı pencereden dışarı at ve o üç kadın gidene kadar orada bekle!

Carol ve Jenny, Adaira'nın odasından başlarını uzatarak hemen onun yanına geldiler. "Hangi üç kadın? Jenny sordu. "Bayan arkadaşların arasında hiç çürük elma yok, değil mi?

Sevgili müstakbel kocam ayırt edilemeyen bir ses çıkardı ve ben de bir an önce başlamanın iyi bir fikir olabileceğine karar verdim.

'Adaira! Çık o odadan!'

"Ama içerde kalmamı istediğini sanıyordum-

" "Çık dışarı, hemen!

"Beyler! Karar veremiyorsun, değil mi? Pekâlâ...' İç çekti ve ayak sesleri duydum. "Hadi, siz ikiniz, gidelim.

"Siz ikiniz değil! Bay Ambrose'un emri havayı yararak geçti. "Siz orada kalın!

"Ama bu şekilde kız kardeşinle sohbet edemeyiz!

"Kesinlikle! Adaira ekledi. "Onlar çok iyi kızlar. Ve anlatacak çok ilginç hikayeleri var-'

Bu cümle bir çığlık ve kapının çarpılarak kapanmasıyla kesildi. Bay Ambrose'un kız kardeşini Jenny ve Carol'un duyamayacağı güvenli bir yere götürdüğünü anlamak için Adaira'nın küfürlerini duymama gerek yoktu. Bu fırsatı değerlendirip koridorun geri kalanını hızla geçtim ve doğruca odamıza girdim.

Orada

bekledim.

Ve bekledim.

Ve...

Koridordan sert, hızlı ayak sesleri geliyordu. Kalbim kaburgalarımaya doğru hızla çarpmaya başladı. O geliyordu.

Her an... Her an...

Kapı hızla açıldı. Bay Rikkard Ambrose odaya girdi ve kutup bakışları odayı tarayarak beni aradı, ama boşuna.

Kapının arkasında beklediğimi söylemiş miydim?

Saklandığım yerin arkasından kayarak ona doğru yaklaştım ve saldırdım! Kollarımla boynuna sarıldım ve ürkmüş iş adamını aşağıya ve etrafına çekerek kendimi ona attım, dudaklarını ve geri kalanını benim olarak sahiplendim.

"Sen! Dudaklarımın arasından çıkan hırıltı hem bir suçlama hem de bir övgü gibiydi. 'Sen imkânsızsın! Başka kim düğününe gecenin üç hanımını davet eder ki?

Soruyu düşündüm. "Görücü usulüyle evlendirilmiş, yaratıcı önleyici tedbirler konusunda yetenekli, isteksiz bir gelin mi?

"Sen...! Beni tutarak, sırtım odaya ve yatağa dönük olana kadar döndürdü. Yavaşça bana doğru ilerlemeye başladı ve beni geri itti. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?

"Arkadaşlarımı düğünümeye mi davet ettin?

"Sen," diye fısıldadı, beni daha da geriye iterek ve babam, gözleri parlayarak, "üç kötü şöhretli... kadını neredeyse sadece evli olmayan erkeklerle dolu bir eve davet ettin!

"Oh. Um. Duruma bu açıdan bakmamıştım-"

Yatağa doğru bir adım daha. 'Ayrıca davet ettiğiniz ve yukarıda bahsi geçen bekâr erkeklerden birini kapmaktan başka bir şey istemeyen ve yollarına çıkan herkese savaş açmaya hazır olan birkaç düzine bekâr genç bayanı da unutmayalım.

"Ah. İyi bir noktaya değindin. Bunu gerçekten düşünmemiştim.

'*Bunu düşünmediniz* mi? Bunu nasıl düşünmezsiniz? Bundan daha kötü bir şey olamaz! Burası tımarhaneye dönecek!'

Ona gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Başka bir deyişle, her zaman hayalini kurduğum rüya gibi bir ev olacak. Kollarımı boynuna dolamak için uzandım. "Bu muhteşem değil mi?

"Bu, Bayan Linton, şu anki durumu tanımlama şeklim olmazdı. Büyük, kalın buz sarkıtları sesinden sarkıyor, altlarından geçmeye cüret eden herkesi düşüp mızraklamakla tehdit ediyordu. 'Ah, bir konu daha var...'

Boğazımı temizledim. "Evet?"

Gözleri parlıyordu ve yukarıda bahsettiğim buz sarkıtlarından birinin başımın üzerinde sallanmakta olduğu hissine kapıldım. Şimdi o zavallı yaşlı Damocles'in^[29] adam hissetmiş olmalı.

"Bahsi geçen genç adamların çoğunun, bu konudaki istihbaratıma göre, tanıdığım genç bir hanımın eski talipleri olduğundan bahsetmiş miydim? Eli yüzümü yakalamak için uzandı, parmak eklemleri yanağımı okşadı. Bir tehdit. Bir söz. Ve çok daha fazlası.

Bir adım daha attım ve topuklarım yatağa çarptı. "Söylemiyorsun. Belli bir genç bayan mı? Onu tanıyor muyum?"

"Kim bilir? Ama kesin olan bir şey var. Gözleri kutup soğuğuyla parlıyordu. "Biliyorum. Hem de çok yakından.

Gözlerim kırpmadan onunkilere dikildi. "Yeterince yakın değil.

Ve sonra ellerim saçlarındaydı, onu kabaca kendime doğru çekiyordum, benim olanı alıyordum, kendimi ona karşı şekillendiriyordum. Taş gibi sert vücudunun bana karşı sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Linton?"

"Müstakbel kocama olan sevgimi gösteriyorum elbette," diye nefes aldım ve ellerimi arka ceplerine soktum. Hımm. Anahtar yok. Ne kadar yazık. Sanırım devam etmem gerekecekti. "Başka ne yapıyor olabilirdim ki?"

Cevap vermek için ağzını açtı ve ben de hemen bu fırsatı değerlendirerek ağzını Fransız usulü yakıcı bir öpücükle kapattım. *Yaşasın Fransa!*

"Katılmıyor musunuz, efendim? Fısıldadım. "Beni yeterince yakından tanıdığınızı düşünüyor musunuz?"

Kendini uzaklaştırarak, gözlerinde kemiklerimi sıvı gibi hissettiren bir vahşilikle bana baktı.

"Yeter" benim kelime dağarcığımda yok, Bayan Linton.

"Benimki de değil. Onu yakasından tutarak etrafımızda döndürdüm ve ittim. Ve bir şekilde, inanılmaz bir şekilde, tüm dünya omuzlarına yıkılsa bile hayatı boyunca dik durmuş olan adam, yoksulluk ve sürgünde kendi ayakları üzerinde savaşmış olan adam, yumuşak bir itmeyle düştü.

Ona sııttım. 'Düştün mü? Sadece benim itmemle mi?' 'Hayır. Uzanıp yüzümü avuçladı. "Ben senden düşmedim. Ben senin için düştüm. Sen.'

Isı karnımda toplandı, sanki kanım kaynıyormuş gibi tüm vücuduma yayıldı. Bir anda yatağın üzerine çıktım, onunla yüz yüze gelene kadar mükemmel, yontulmuş yüzünün birkaç santim üzerinde durdum. Koyu, deniz rengi gözleri benimkilere bakıyordu.

"Neyin peşindesiniz Bayan Linton?"

"Ben mi?" diye sordum masumca, parmaklarım onun yanlarından ceketinin ceplerine doğru kayıyordu. 'Ben sadece sevgimi ifade ediyorum. Neden bir şeylerin peşinde olayım ki? Sana böyle bir şeyi söyleten nedir?"

"Seni tanımak.

Ah. İyi bir noktaya değindin.

"Böyle bir şeyi ima etmeye nasıl cüret edersin? Elimi ceketinin iç cebine sokarken talep ettim. Hâlâ anahtar yoktu. Lanet olsun! Koluma baktı ve hızla boğazına bir öpücük kondurdum. Anında altımda kaskatı kesildi ve nefesini içine çekti. "Bana güvenmiyor musunuz, efendim?"

"Hayır.

"Akıllı adam. Sırıtarak, sonunda gömleğinin en üst düğmesine ulaşana kadar dudaklarımın teninde aşağı, aşağı, daha aşağı gezinmesine izin verdim. Çevik parmaklarım kısa sürede işi bitirdi.

"Bayan Linton! Günün ortasındayız!"

Bir düğme daha açıldı. Bir öpücük daha. Göğsündeki kasların dudaklarımın altında büküldüğünü hissettim. "Söylemiyorsun. İtiraf etmeliyim ki, gökyüzündeki büyük, ateşli toptan çok şey tahmin ettim. Ona "güneş" dendiğini biliyor muydun?"

"Koridorun sonunda insanlar var!"

"Geçen sefer bu seni durdurmadı.

Sessizlik.

"Oh. Sırıttım. "Anlıyorum. "İnsanlar" derken "annemi" kastediyorsun.

"Bay Linton...! İki demir gibi sert el gömleğimi tehditkâr bir şekilde kavradı. Anlamı açıktı. *Devam etme. Sakın M-kelimesi ile devam etmeye cüret etme!*

Sırıtişım genişledi.

"Merak etme. Annen hemen köşede olabilir, ama üç profesyonel fahişe de öyle. Bu anne faktörünü ortadan kaldırıyor, öyle değil mi?"

Cevap olarak ağzından öyle bir ses çıktı ki sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Anahtar aramak harika bir eğlenceydi!

Bir düğme daha açıldı.

Evet, muhteşem. Özellikle de yolda bulduğunuz diğer şeylerle birlikte.

"Bayan... Bayan Linton!

"Evet, efendim?

"Vazgeç! Sana emrediyorum... Sana emrediyorum...'

Gömleğinin alt ceplerine ulaştım. Nedense o an için en çok ilgilendiğim şey onlar değildi.

"Hatırlamıyor musunuz, efendim? Bir an önce gömleğinin olduğu yere nazik bir öpücük kondurdum ve şimdi sadece o vardı. Sert, amansız, harika bir adam. "Artık emirlerine uymak zorunda değilim.

Çatladı.

Bir anda eller beni alıp götürdü. Kendimi sırtüstü yatar buldum, o ise üzerimde duruyordu, açık gömleği rüzgarda bir yelken gibi dalgalanıyor-

Tişört kimin umurundaydı ki? O

kesinlikle umursamadı.

Bir anda o şeyi kopardı ve odanın köşesine doğru uçu.

"Dikkatli olun, efendim, dikkatli olun! Ben uyardım. 'Bu sadece on yaşında ve hala nane kondisyonunda-mmph!

Dudakları benimkileri kapladı, beni kesti ve...oh...

Normalde, birinin beni susturmaya çalışmasından daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktur. İfade özgürlüğü vazgeçilmez bir haktır! Ama bu? Buna alışabilirim. Boş ver onu. Buna alışacaktım ve eğer düzenli dozumu almazsam greve gidecektim. Elleri her yerdeydi, bağcıklarını çözüyor, kat kat giysilerimi kenara çekiyordu. Ve bir kat daha. Ve bir kat daha. Lanet olsun, birilerinin kadın iç çamaşırlarını gerçekten basitleştirmesi gerekiyordu! Bu arada benim ellerim de daha az meşgul değildi, gövdesinden aşağı kayıyor, pantolonuna varana kadar üst vücudunun her sert çıkıntısını ve vadisini hissediyor ve kontrol etmek için yan ceplerine giriyorlardı-

Sertleşti. Uh-

oh...

Bir anda, iki güçlü el bileklerimi sardı ve on yıllık nane kondisyonlu pantolonundan kopardı. Bir an sonra kollarım yatağa sabitlenmişti ve yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Soğuk, sert, ölçülemeyecek kadar derin gözler doğrudan benimkilere bakıyordu.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Linton?" diye sordu, sesi donmuş bir süngünün ucundan daha soğuk ve daha ölümcüldü.

"Ben mi?" Ona masumca göz kırptım. 'Hiçbir şey, ben... Ben sadece...'

Lanet olsun, ihtiyacın olduğunda iyi bir yalan neredeydi?

Boğazımı temizledim. 'Şey... Sana söylemek için bekleyecektim... bilirsin. Böylece daha iyi bir ruh halinde olurdun.

Bakışları bir an bile benimkilerden ayrılmadı. "Öngörülebilir bir gelecekte ruh halim düzelecek gibi mi görünüyor, Bayan Linton?

"Hayır.

Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi. Ne. Neydi. Sen. Yapıyordun.

Boğazımı tekrar temizledim. "Hımm... bir ev dolusu gece kadınının ortalıkta dolaşmasından daha kötü bir şey olamayacağını söylediğini hatırlıyor musun?

"Evet?

'Bu düşünceye tutun. Gerçekten çok sıkı tutun.

Kadınların Muhteşem Erdemleri

Sahib? Sahib? Buradan bağırışlar duydum! Ne-?' Kapı hızla açıldı ve Kerim içeri daldı; ancak aniden durdu ve iki eliyle gözlerini kapattı. "*Kuthay da puthar* !^[30]

"Aslında ben bir insan dişisiyim," dedim üzerime bir battaniye çekerek. 'Bu arada, bu oldukça açık olmalıydı. *O kadar* da kötü bir donanıma sahip değilim, çok teşekkür ederim.

"Affınıza sığınıyorum, *Sahibim*! Kerim inledi, gözleri hâlâ kapalıydı ve yatağın başucundaki masaya doğru derin bir şekilde eğildi. 'Gözlerim yansın! Eğer bilseydim... asla yapmazdım...!

"Özür *mü* diliyorsun? Gözlerim kısıldı. "Affedersiniz! Tam olarak kimin organlarına aval aval bakıyordunuz? Sevgili nişanlığımın şimdiye kadar fark etmediğim anatomik özellikleri mi var?

Bay Ambrose beni tamamen görmezden gelerek, "Pardon, Karim," diye cevap verdi. Yanağındaki tanıdık bir kas seğiriyordu. "Bunlar... özel durumlar.

"Evet, *Sahib*. Üst kattan bağırışlar duydum ve düşündüm ki...' Başını sağa sola çevirdi, görünüşe göre sadece ince ayarlı koruma kulaklarıyla kötü niyetli davetsiz misafirleri tespit edebileceğine ikna olmuştu. "Bir sorun mu var?

"Duruma göre değişir. Bay Ambrose bana daha kalın bir battaniye istememe neden olan bir bakış gönderdi. Ya da belki altına saklanabileceğim bir iki kaya parçası? "Ömür boyu bağlanmayı düşündüğünüz kadının sizi sırtınızdan bıçaklamasına 'yanlış' der misiniz?"

"Oh, aş kendini! Sözlerini elimin tersiyle ittim. "Sana söyleyecektim. Sadece sen bu olayı atlatana kadar bekleyecektim... şey...'

'...evimi işgal eden fahişe sürüsü mü?' 'Ah, evet.

İşte o.'

"Nedimeniz olmasını planladığınız üç fahişe mi?" "Hımm... evet.

Kerim'in kolları yana doğru gevşedi.

"Üç *ne ne*?

Ona gülümsemek için döndüm. "Ah evet, unutmuşum. Sanırım Carol ve Jenny'yi zaten tanıyorsunuz.

'Ne? Böyle bir rezilliği ima etmeye nasıl cüret edersin, kadın! Ben asla-'

'Birkaç hafta öncesini düşünmeye çalış. Hani East End'de bir mekana gitmiştim ve sen de nedense benimle gelmek için *ısrar etmiştin* ya?

Yüzü tropikal bir ağaç kadar koyu renkli ve saçlarının yüzde sekseni kıllarla kaplı olan Karim, düğün gecesindeki bir genç kız gibi kızarak etkileyici bir iş çıkarmıştı.

"Sadece seni korumak için sana eşlik ettim!

"Eminim. Ona göz kırptım. 'Bu yüzden o üç güzel genç bayanla işiniz bitti. Muhtemelen benim için tehlikeliydiler.

"*Sahib!*

"Evet, Karim?" "Boğma

izni?" "Henüz değil,

Karim.

Korumaya muhteşem bir gülümseme gönderdim. "Carol ve Jenny'nin düğün için bir randevuya ihtiyaç duyacaklarından bahsetmiş miydin?

Kerim'in yüzünün rengi hızla tekrar değişti.

"Bu kadar yeter! Bay Ambrose'un soğuk sesi havayı yarıp geçti.

'Konuşmamız gereken çok daha acil bir konu var. Dalglish.'

Karim'in başı döndü. 'Dalglish burada mı? *Allah*'a şükürler olsun, yani korkunç! Korkunç! O ne yaptı, *Sahib?*'

"O-

Kapı çalındığında Bay Ambrose'un ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Yaklaşık yarım saniye sonra kapı açıldı ve Amy kafasını içeri uzattı.

"Merhaba Lilly, ben-oh!" Yüzüne bir sırıtma yayıldı. Sadece Amy'nin yapabileceği türden bir sırıtmaydı bu. "Böldüğüm için çok özür dilerim. Arkadaşım Lilly'yi arıyordum. Buranın üçlü süit olduğunu bilmiyordum.

Karim'in yönünden bir vıraklama geldi.

Amy'ye anlamlı bir bakış attıktan sonra elbisemin düğmelerini iliklemeye başladım ve yataktan kayarak çıktım. Gömleğini yerden alan Bay Ambrose da beni takip ederek hızlı ve ekonomik hareketlerle giyinmeye başladı.

Amy kaşlarını oynattı. 'Bunu benim hesabıma yapmana gerek yok.

Biliyorsun, eğer karar verirsen iyi para kazanabilirsin-'

O kadar hızlı hareket ettim ki, muhtemelen izleyenlere bulanık göründüm. Ayağım onunkinin üzerine indi.

"Tek kelime daha etme! Tısladım. 'İhtiyacım olan son şey müstakbel kocamın *bu* özel para kazanma yöntemini öğrenmesi.

Bana sırtıtmaya cüret etti, pis küçük şeytan! Burayı ziyareti sırasında karşılaştığı tüm beyefendilere içtenlikle acıdım.

Biri hariç.

Kendi başının çaresine bakabilecek biri.

Bay Rikkard Ambrose gömleğinin son birkaç düğmesini, giysileri tutturmak için kullanılan küçük metal parçalarından çok daha ölümcül bir tehditle ilikleyerek ona doğru döndü ve bakışlarıyla onu mızrakladı. Amy kendine rağmen geriye doğru bir adım attı.

Başını çevirmeden, ağzının kenarından, "Sana da öyle bakıyor mu?" diye sordu.

"Her zaman.

"Onunla evlenmek istediğine emin misin? Sırıttım. "Oldukça eminim.

Amy ihtiyaten geriye doğru bir adım daha attı. "Oh iyi. Bu senin kafan.'

Bay Rikkard Ambrose öne çıktı. "Bayan Weston. İlk geldiğinizde bu konuyu yeterince açık ifade edememiş olabilirim, o yüzden şimdi düzeltmeme izin verin: Geldiğiniz yerde insanların özel alanlarına habersizce dalmak kabul edilebilir olabilir, ancak burada bu tür davranışlar kabul edilemez. Buraya müstakbel gelinim tarafından davet edilmiş olabilirsiniz ama burada benim iznimle kalıyorsunuz. Söyleyin bana Bayan Weston, sonuçlarına katlanmadan özel odama girebileceğinizi size kim ya da ne düşündürdü?

Amy'nin arkasında kapı gıcırdayarak biraz daha açıldı ve Adaira kafasını odaya uzattı. "Oh, o bendim.

"Adaira!

'Bana öyle bakma, ağabey. Sen sekiz ya da dokuz yaşındayken ben hep senin odana gelirdim ve inan bana, şimdi hiç de ilginç görünmüyorsun.

İhtiyatlı bir şekilde boğazımı temizledim. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum.

Adaira odaya kadar girdi ve beni elimden yakaladı. 'Oh, yalvaracaksın ama sanırım günün sonunda merhamet için yalvaracaksın. Papaz düğündeki oturma düzenini konuşmak için aşağıdadır. Bayan Ingleby, Bayan Ritson ve Bayan Geoffries de

Tamamen zıt yöndeki bakkala giderken bu yoldan geçiyorlar. Bay Benson'ın görüşmesi gereken bazı personel meseleleri var ve-'

"Bunun beklemesi gerekecek! Bay Ambrose onun sözünü kesti. 'Planlarımızı konuşmalıyız-'

Odadaki tüm kadın gözleri ona bakmak için hareketlendi. Birdenbire ağzını kapattı.

"Planlar mı? Adaira kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri oturma planlarıyla ilgileniyorsun?

Bay Ambrose ağzını açtı, küçük kız kardeşine şantaj yoluyla en iyi arkadaşının düğününü mahvetmeye çalışan tehlikeli manyak hakkında her şeyi açık ve kesin kelimelerle anlatmak üzereydi - ta ki ben ayağına basana kadar.

"Öyle değil. Hem de hiç değil. Kaşlarımı imalı bir şekilde oynattım. "Kendi planlarımız vardı, ne demek istediğimi anlıyorsan.

"İstemiyorum. Ya da en azından gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Adaira ürperdi. "Kardeşimle evlenemez ve bu süreçte onunla hiçbir şey yapmadan kız kardeşim olamazsın, değil mi?

"Üzgünüm. Hiç şansım yok.'

"Ugh! Bir kez daha ürperdi. "Sanırım bununla yaşamak zorundayım. Elimden tutarak beni kapıya doğru çekmeye başladı. "Ama şimdi değil.

Adaira! Bay Ambrose bir adım öne çıkarak elini uzattı. "Oraya gidemezsin. Bu sırada olmaz...'

Gözlerimiz buluştu; onunki sert, benimki yalvaran. Bu bizim zamanımızdı. Sadece benim değil. Sadece onun değil. Ella'nın. Ailesinin. Hatta huysuz, kıllı sakalı bunu itiraf etmeden önce işkenceyle ölecek olsa da Karim'in. Bir bakıma hepimiz aileydik. Dalgliesh'in bizi rahatsız etmeye, bu mutlu zamanımıza gölge düşürmeye hakkı yoktu. Ayrıca...

Sorunlarını başkalarının çözmesine izin verecek türden bir kadın değildim.

Bay Rikkard Ambrose bana doğru hızlı bir adım atarak boştaki elimi tuttu ve öyle sıkı kavradı ki ne Adaira, ne Amy, ne de bir başkası beni benden ayırma şansına sahip oldu. Tamamen tesadüf eseri, tuttuğu el yüzüğümü taktığım eldi.

"Kendine iyi bak. Sesi her zamanki gibi sertti ama ilk kez hiç de soğuk değildi. "Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yolumuza çıkmasına izin verme.

Eli bir kez benimkini sıktı.

Belki de pozisyonumu tekrar gözden geçirmeliyim. Belki de, sadece belki de, artık benim sorunlarım *bizim sorunlarımızdı*.

İçime bir sıcaklık yayıldı. İlk defa güvenebileceğim bir şey vardı. Elbette, Ella her zaman yanımdaydı. Ama ne yazık ki küçük kız kardeşimin belayla baş etme yöntemi bayılmak ve belanın ona acıyıp tuz kokulu birini çağırmasını umduktan sonra gizlice uzaklaşmaktı. Emrinde üç koca ordu olan megaloman bir zorbayla başa çıkmanın en etkili yolu bu değil. Diğer yandan Bay Rikkard Ambrose.

Herkese karşı yanımda duracağını anlamak için gözlerine bakmam yeterliydi.

"Hadi, gidelim, Lilly! Sen de müstakbel baldızımı bırak, yoksa ona yedi yaşındayken küvetine bir kurbağanın atladığı zamanı anlatırım.

Ah. Görünüşe göre küçük kız kardeşi dışında herkes. Bay Ambrose sanki elim yanıyormuş gibi bıraktı.

Hadi gidelim! Diğerleri bekliyor. Biz kızlar çok eğleneceğiz! Amy'nin arkadaşları Jenny ve Cora çok komik!"

Beni kapıya doğru çekti. Bay Ambrose benden kapıya, sonra da pencereye baktı. Dışarıya, Dalgliesh'in beklediği yere.

"Karım?

Koruma geriye doğru bir adım attı. '*Sahib*. Bunu yapamazsınız....'

"Evet.

'Hayır, lütfen! *Sahib*, size yalvarıyorum! Tüm merhametliler adına-'

Gözleri buz gibi sert ve acımasız olan Bay Rikkard Ambrose emri verdi. 'Onlarla git. Nöbet tutun.'

Karım, yüzü tahta gibi, duruşu sert, başını eğmiş, gerçek bir savaşçının kararlı cesaretiyle kaderini kabullenmişti. Adaira ve Amy gevezelik ederek beni odadan çıkarırken, o da peşimizden yürüdü, giyotine giden bir asker gibi cesurca kaderiyle yüzleşti - ta ki merdivenlerin dibinde Jenny ve Cora'yı görene kadar, bu noktada en yakın sütunun arkasına atladı.

"Lilly!

Patsy bana gülümsedi. Arkasında Ella, Eve, Flora, Cora ve Jenny bekliyorlardı. Kaşlarımı kaldırdım. "Bir ülkeyi işgal etmeyi mi planlıyoruz?

Patsy sözlerimi elinin tersiyle itti. 'Ah, zaten buranın sahibi sizsiniz. Sadece işgalle ilgilenmemiz ve işgalci orduları püskürtmemiz gerekecek.

Şaka yapıp yapmadığından tam olarak emin olamamam Patsy hakkında çok şey söylüyordu.

Papaz bizi kapıda dostça bir gülümsemeyle bekliyordu. Derinden eğilerek beni kibar bir gülümsemeyle karşıladı - muhtemelen. Tam olarak emin değildim. Emin olmak için gerçekten gülümseyen bir amcamın olması gerekirdi diye düşündüm.

Bayan Linton! Sizi tekrar görmek çok güzel. Görünüşe göre daha fazla arkadaşınız da gelmiş.

"Oh, evet. Peder, lütfen sizi tanıştırmama izin verin. Bunlar Londra'dan çok sevdiğim bir arkadaşım olan Bayan Amy Weston ve arkadaşları Jenny ve Cora.

Papazın yüzü güldü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, hanımlar!

Amy gözlerini kırptırdı. Cora ve Jenny, sanki her an Babil fahişesi hakkında İncil'den ayetler yağdırılmasını bekliyorlarmış gibi ihtiyatlı bir adım geri çekildiler.

"Ee... öyle misin?

"Elbette! Bayan Linton'ın tüm dostları benim mahallemde ve kilisemde hoş karşılanır.

Kaburgalarına küçük bir dirsek darbesi Amy'nin tökezleyerek öne fırlamasına neden oldu. "Amy benim nedimem olacak," diye papaza gülümseyerek haber verdim.

Yüzü gülen papaz ellerini çırpı. 'Ne kadar harika! Yakında bir ara oturup düğünün ayrıntılarını konuşmamız gerekecek. Evlilik aşkı üzerine harika bir vaaz hazırladım ve sizin de fikirlerinizi duymak isterim.

Amy neredeyse kendi tükürüğünde boğuluyordu. "Ben...

şey..." "Çok memnun olur! Jenny hınzırca sırtarak söze girdi.

"Evet," diye başımı salladım, Amy'nin arkadaşlarını gerçekten sevdiğime karar vermiştim. "Kesinlikle çok memnun oldum.

Adaira'nın yüzüne bir kaş çatma ifadesi yayıldı. 'Ama... neden düğünü konuşmak için daha sonra gelmesini istiyorsun? Bunu yapmak için burada değil misin? Benson bana söyledi...'

"Ben, şey..." Papaz boğazını temizledi, yanakları gül bahçesi kadar kızarmıştı. "Orada ufak bir yanlışlık yapmış olabilirim.

Adaira'nın kaşları havaya kalktı. Amy öne doğru eğildi, yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Yalan söylediğini... söylemek istemezsin değil mi?

Papazın yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı. "Bu biraz aşırı bir ifade oldu ama aslında... evet.

Amy'nin sırıtışı genişledi. 'Sanırım bunu sevdim. Bunca yıldır kiliseye gitmediğim için bir şeyleri kaçırmış olabilirim.

Zavallı peder sertçe öksürdü. 'Yıllarca değil....Bayan! Ciddi olamazsınız...'

"Ee," diye sordum sevgili nedimemin ayağına basarak. "Eğer gelmenizin asıl nedeni düğün değilse, tam olarak neden buradasınız? İçimde endişe büyümeye başladı. Şu anda işlerin ters gitmesi için aklıma tek bir neden geliyordu. Yele gibi sarı saçları, çelik gibi bir gülümsemesi ve emrinde bir sürü kas gücü olan bir neden. "Neler oluyor?

"Şey..." Papaz boğazını temizledi. "Bir papazın görevlerini biliyor musunuz, Bayan Linton?

Ciddi görünüyordu. Soruyu ciddiyetle düşündüm.

"Cemaatinizin ruhani refahından ve evlilik, ölüm ve vaftiz gibi resmi etkinliklerden sorumlusunuz.

"Şey, şey... evet. Zavallı adam yırtıcı bir kuşun pençelerine yakalanmış bir solucan gibi kıpırdanıyor ve kıvranıyordu. Sorun neydi? O kadar da korkutucu değildim, değil mi? "Bu ve... Hristiyanlığın ruhuna uygun olarak, din adamları yoksulların refahından ve toplumun daha varlıklı üyelerine Hristiyan olarak hayırseverlik görevlerini hatırlatmaktan sorumludur.

Yavaş yavaş, her şey bir araya gelmeye başladı. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bunun Dalglish ile hiçbir ilgisi yoktu. Bu yüz kat daha kötü ve milyon kat daha iyiydi.

"Oh, elbette! Müstakbel eşimi görmeye ve ondan hayırsever bir bağış istemeye geldiniz. Çok övgüye değer. Sizi Bay Ambrose'a götürmesi için Benson'ı çağırayım ve-'

"Hayır!" Hayatımda hiç kimsenin kafasını bu kadar hızlı salladığını ve bu sırada kafasının devrildiğini görmemiştim. 'Teklifiniz çok nazikçe, ama hayır. Ben.... korkarım geldiğinden beri Lord Ambrose'a bu konuyla ilgili bir kez yaklaşmaya çalıştım ve...' Din adamı ürperdi. "Diyelim ki işler umduğum gibi gitmedi.

Ah canım. Adaira ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundum. "Ne dedi?

"Hiçbir şey söylemedi, Bayan Linton. Kâhyaya ziyaretimin nedenini açıkladıktan sonra koridordan öteye geçmedim. Ama Lord Ambrose bana bir mesaj gönderdi. Oldukça... zorlayıcı bir mesaj.

Büyük ihtimalle sakallı bir dinsiz tarafından teslim edildi. Sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum. "Eminim öyledir.

"Sorduğum için özür dilerim ama... müstakbel kocanız iyi amaçların çok ateşli bir destekçisi değil, değil mi?

"Tabii ki öyle!

"Öyle mi? Papazın yüzü aydınlandı.

"Ah evet. Sadece neyin "iyi bir amaç" teşkil ettiğine dair hafif bir tanımı var - *yani* cüzdanını şişiren her şey.

"Ah. Um.' Boğazını temizledi. 'Bu üzücü. Umuyordum ki... yani... Köyün bazı bölümleri, özellikle de malikaneye ait kiracı evleri, ciddi bir bakımsızlık içinde. Yıllardır Londra'ya yazıyorum, malikanenin lordunun dikkatini çekmeye ve mülkündeki sorunlara dikkatini çekmeye çalışıyorum, ama...'

"Dur tahmin edeyim. Hiç cevap almadınız.'

"Evet, yaptım. Bir keresinde. Birisi idari ücretler için yedi sterlin on iki şilin tutarında bir fatura gönderdi.

Sanki kuşkulandırılmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Şanslısın. Adaira onun omzunu sıvazladı. "Ucuz kurtuldun.

Papaz acı çekmiş görünüyordu. 'Gördüğünüz gibi Bayan Linton, eğer şimdi oraya gidip bağış talebimi yinelersem...'

"Pencereden hızlıca bağışlanacaksınız.

"Büyük ihtimalle. Ama... ama...' Zavallı adam artık ellerini çınlatıyordu.

"Bu da demek oluyor ki... bu..." Sesini alçaltarak yaklaştı. '...Bay Ambrose *hayırsever bir adam değil!*

Adaira ve ben birbirimize baktık.

"Evet? İkimiz de hemen hemen aynı anda söyledik.

"Elbette, bu doğru olamaz! Yalvaran gözlerini bana çevirdi. "Onu seven bir kadın olarak, onun soğuk dış görünüşünün altında altın gibi bir kalbin yattığını biliyor olmalısın, değil mi?

Sesi umutsuz bir umutla doluydu.

'Altın bir kalp mi? Şey, evet. Dökme demir bir kasanın içinde, bir müfreze banka muhafızı ve insan yiyen tazılar tarafından korunuyor.

Peder, birisinin benim şakama gülmeye başlamasını bekleyerek etrafımıza teker teker baktı. Kimse gülmeyince kendini 1.80'lik boyuna doğru çekti.

'Hayır. Hayır, buna inanamıyorum. İçten içe, Lord Ambrose'un tüm iyi Hristiyanlar gibi cömert ve verici bir kalbi olduğuna eminim.

Ani ve şiddetli bir öksürük nöbeti geçirdim. Nedense kahkahaya benzer bir ses geliyordu.

Bayan Linton! Bayan Linton. İyi misiniz?"

'Ehem. Evet, iyiyim. Evet.'

Papaz sırtımı sıvazlarken Adaira bana doğru eğildi ve fısıldayarak, "Bildiğiniz kadarıyla kardeşim en son ne zaman bir kiliseye girdi?" diye sordu.

"Yani Tanrı'dan kira toplamaktan başka bir amaç için mi?" "Evet.

"Uzun süreli hafızam *o kadar* uzun değil. "Ben de öyle düşünmüştüm.

"Yine iyi misiniz, Bayan Linton? Papaz sırtımı sıvazlamayı bıraktı ve ilgiyle bana baktı.

Boğazımı temizledim. "Evet, teşekkür ederim.

"Peki, o zaman ben yukarı çıkıyorum. Papaz bana zayıf bir gülümseme verdi ve omuzları çöktü. "Sadece şunu sormak istiyorum, Bay Ambrose'a bir yardım talebi konusunda en iyi nasıl yaklaşabileceğimiz konusunda bir öneriniz var mı?

Adaira ve ben birbirimize bir kez daha baktık. Adaira'nın papazın diğer kolunu tuttuğu anda elim fırladı ve papazın bileğine dolandı. Bazı insanların intihar etmesine engel olmak gerekiyordu.

"Şuna ne dersiniz, Peder. Neden benimle köye gelip *bana* neyin yanlış olduğunu göstermiyorsunuz?

Papazın yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Bunu yapar mısınız?"

'Elbette!

"Tanrı sizi korusun, Bayan Linton! Siz gerçek bir Hıristiyanısınız.

"Ee... teşekkürler.

"Ama..." Tereddüt etti. 'Senden bu şekilde yararlanıp yararlanamayacağımdan emin değilim. Ziyaret etmemiz gereken alanlar... diyelim ki, bir süredir ihmal edilmişler. Bir hanımefendinin, sadece benim zayıf benliğimi koruyarak o yerlere girmesinden rahatsız olurdum. Belki de nişanlınızla konuşmalıyım-'

"Yalnız olmayacak. Bir şemsiyenin sırtını dürttüğünü hisseden papaz irkilerek döndü ve Patsy'nin kararlı bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Onunla birlikte olacağız.

"Ben de öyle," dedi arkamdan tanıdık bir ses. Dönüp arkasına bakan papaz Kerim'le burun buruna geldi.

"Oh. Um... sizsiniz, efendim. Ne kadar güven verici.'

"Şey, merhaba. Patsy gözlerini kısarak bir adım öne çıktı, bakışları Kerim'e sabitlenmişti. "Yine karşılaştık.

Kerim bir kaşını kaldırdı. "Biriyle tanışmak için onun sizin dikkatinizi çekmeye değer biri olması gerekir. Bir cevap beklemeden tekrar

Papazın yakasına yapıştı. "Söylediğiniz her şeyi duydum, rahip!

"Evet?

'*Sahib*'in servetini *çalmak* için komplo kurdunuz ve şimdi de *Sahiba*'yı tehlikeye atmak niyetindesiniz.

"Sizi temin ederim, Bay... Efendim...

"Karim," diye ekledim, kendimi yardımcı hissederek. Ama Kerim'in koca yumruğunu adamın yakasından ayıracak kadar yardımcı olamadım.

"Sizi temin ederim, Bay Karim-

"Hayır. *Sizi* temin ederim. Kerim öne doğru eğilerek yüzünü papazınkiyle aynı seviyeye getirdi. 'Temas halinde olduğun itibarsız karakterlerden herhangi biri *Sahiba'nın* saçının teline bile zarar verirse, kısacık hayatının geri kalanında bunun pişmanlığını yaşarsın. Keşke hiç doğmasaydım dedirteceğim sana.

Onu kenara iterek -ya da en azından itmeye çalışarak- Patsy öne çıktı. 'Türbanını buruşturma, koca adam. Biz orada olacağız. Onu koruyacağız. Süfrajet takımına bir bakış fırlattı. "Değil mi hanımlar?

Herkes beni hırsızlardan, soygunculardan, katillerden ve canilerden ölümüne koruyacaklarına dair ona güvence vermekte gecikmedi.

"Caniler mi? Papazın gözleri büyüdü. "Hanımlar, hanımlar! Sizi nereye götürdüğüm konusunda tamamen yanlış bir izleniminiz var! Cemaatim arasında hiç katil yok mu?"

Amy'nin gözleri kısıldı. 'Peki neyle uğraşıyoruz, den? Pezevenkler ve tecavüzcülerle mi?

Zavallı papazın ayakları yerden kesildi.

"Haydi, Papaz! Adaira onu kolundan tutarak yukarı çekti ve Ella da daha nazik bir şekilde diğer tarafını tuttu. "Hadi gidip biraz iyilik yapalım.

"Ve biraz pezevenk kıcı tekmeleyin! Amy ekledi.

Zavallı peder başını salladı. "Rüya görüyor olmalıyım. Malikâneye gelirken arabada uyuyakalmış olmalıyım ve bir kâbus görüyor olmalıyım.

"Merak etme. Patsy onun elini okşadı. "Biz de seni koruyacağız. "Ve biz," diye mırıldandı Amy, hınzır bir sırıtişla Kerim'in arkasına sokularak, "*sizi* koruyacaktır.

Karim çaresiz bir ses çıkararak sola doğru kaçmaya çalıştı ama diğer kolu Jenny tarafından tutuldu. "Gerçekten de öyle yapacağız.

Kıvranan korumanın sırtını sıvazlayarak kapıyı açtım ve köye giden yolu gösterdim.

"Hadi gidip biraz hayır işi yapalım, olur mu?"

Ev Hanımı

Köye inen ana patikadan gitmedik. Bunun yerine, daha önce görmediğim küçük bir ağaç kümesinin kenarındaki küçük bir yan patikayı kullandık. Ağaçların ötesinde geniş, açık tarlalar uzanıyordu ve tarlaların arasında bir dizi garip toprak yığını vardı. Bazılarından dumanlar yükseliyordu.

"Bunlar nedir? Şekilsiz toprak yığınlarını işaret ederek sordum.

Papaz kafası karışmış bir halde bana göz kırptı. "Şey... sizi Lord Ambrose'un kiracılarına götüreceğimi söylemişim, değil mi?

Sözlerinin anlamını kavraması bir an aldı. "Bekle bir saniye. Bunlar ev mi?"

"Kutsal Moly. Amy ıslık çaldı. "Cidden karanlık yerlerde kaldım ama bu... bu pastayı alır.

"Hayır," diye düzelttim. 'Küflü ekmek. Buralarda kimsenin kek alacak parası olduğunu sanmıyorum.

İlk konuta ulaşmamız uzun sürmedi. Papaz Kerim'e bir bakış fırlatarak boğazını temizledi. 'Bayanlar ve baylar, biraz geride durabilir misiniz? Bazılarınız biraz korkutucu görünüyor.

Patsy memnun görünerek başını salladı. "Elbette. Gözden uzak duracağım. Sen, koca sakallı adam! Ön tarafa geç, olur mu?"

Papaz, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen bir ev olduğu anlaşılan şeye geri dönerek kapıyı çaldı. Tüm binanın sallandığına yemin edebilirdim.

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra içeriden ayak sesleri yaklaştı ve kapı bir aralık açıldı.

"Evet?

"Benim," dedi peder, güven verici bir gülümsemeyle öne doğru eğilerek. Kapı biraz daha geniş açıldı. "Malikaneden bazı ziyaretçiler getirdim.

Kapı sert ve hızlı bir şekilde çarparak kapandı. İçeriden çılgınca itiş kakış sesleri geldi. Sanki bütün bir aile üç ayaklı bir taburenin altına saklanmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Bu Lord Ambrose değil!" diye seslendi papaz gürültünün üzerine. Karıştırma sesi kesildi.

Birkaç dakika sonra, öncekinden daha tereddütlü ayak sesleri tekrar yaklaştı.

Kapıda bir çatlak belirdi.

"Emin misin?

"Oldukça eminim. Başımı papazınkinin yanındaki aralıktan içeri sokarak, aralıktan görünen tek göze bir gülümseme gönderdim. "Tabii son kontrol ettiğimden beri fazladan uzuvlarım çıkmadıysa.

Leydim! Papaz yardımcısı! Dışarıda bir bayan olduğunu söylemeliydiniz!" "Aslında yok," diye düzelttim.

"Yok mu?" "Hayır.

Bir tane bile yok.

Dokuz tane. "*Dokuz*

mu?

"*Aber ja doch*, Prens Albert'in dediği gibi .^[31]

"Lütfen beni affedin, Leydim! Aniden kapı yırtılarak açıldı. Tanımlanamayan kahverengimsi gri bir kumaştan yapılmış bir elbise giymiş olan ufak tefek bir kadın, içeri girmemiz için eliyle işaret ederek geriye doğru ilerledi. 'Lütfen, içeri gelin, içeri gelin! Size yalvarıyorum, lütfen evin durumunu bağışlayın. Son zamanlarda bazı sorunlar yaşadık.

"O kadar da kötü değil," dedim ona, tam o sırada çürümüş bir tahta lento parçası kafama düşüp sekti. Önümdeki kadın aceleyle reverans yaptı. Tahminen otuz yaşlarında olduğunu söyleyebilirdim, ancak sıkıcı elbisesi ve gölgeli çevresi onu yaklaşık on yaş daha yaşlı gösteriyordu. Benden birkaç yaş büyük bir kadın tarafından selamlanmak garip hissettirdi - yine de Brank Teyze'den buna alışmaya istekli olabilirdim.

Bakışlarım hâlâ reverans yapmakla meşgul olan kadına kaydı. Görünüşe göre, bir tanesinin yeterli olmadığını düşünüyordu. "Evimde kimi ağırlamak istiyorum leydim?

"Benim adım Lilly. Gülümseyerek reveransını iade ettim. "Bayan Lilly Linton. "Bayan Lin, *yeni Lord'un nişanlısı* mı?

Bu bir sorudan çok bir ciyaklamaydı. Geriye, odadaki ilk kez fark ettiğim diğer insanlara doğru kaçtı. Arkamdan papaz kulübeye girdi.

"Şuna bakın, Bayan Linton. Papaz üzüntüyle başını salladı ve kulübenin içinde bulunduğu acınası onarım durumuna baktı. "Hiç bu kadar sefil, küçük bir ev gördünüz mü?

Aklıma malikânedeki çıplak duvarlı, yerde güve yeniği ince bir hasırdan başka bir şey olmayan ve soğuk, neredeyse dondurucu havası olan minyatür bir oda geldi.

"Evet. Yutkunarak başımı salladım. "Evet, öyle.

"Ve kiracıları böylesine sefil koşullarda yaşarken, tüm bu toprakların efendisinin lüks içinde yaşadığını hayal etmek.

"Korkunç. Korkunç,' diye mırıldandım, sadece yarım kulakla dinliyordum. Dikkatim hâlâ iç gözümün önündeki sefil görüntüdeydi. Bu muydu yani? Bay Ambrose tüm hayatını bu şekilde yaşamıştı ve bu yüzden kimsenin bunun ötesine geçmesine nasıl yardım edeceğini bilmiyor muydu? Kendisine bile mi?

Lilly, ona bir yuva yapacağına dair kendine söz vermiştin, değil mi?

Gözlerim odanın köşesinde bir araya toplanmış aileye takıldı.

Bir anne ve bir baba, annenin eteklerinde saklanan iki küçük kız.

Teknik olarak, bu insanlar onun evinin bir parçası, değil mi? Ne de olsa binanın sahibi o. Onlarla ilgilenmek benim karılık görevim.

Elbette onun bu konuda farklı görüşleri olabilirdi. Ama bu beni hiç durdurmamıştı, değil mi?

"İşte şimdi! Ellerimi birbirine sürterek küçük kulübenin etrafına bakındım. Tam o sırada çatıdan bir şey düştü ve gümbürtüyle yere indi. Belki ölü bir kuş. Belki de çatının bir parçası. Tanımlamak zordu. "Patsy?

"Hay hay, hanımefendi?

"St Catherine Kız Yetimhanesi'nin yenilenmesine yardımcı olmak ve kadın hakları konusunda farkındalık yaratmak için yaptığımız geziyi hatırlıyor musun?

"Yetimhaneden ömür boyu men edilmemizle sonuçlanan geziyi mi kastediyorsun?

"Evet, şu! Hala o güzelim tadilat becerilerine sahip misin?"

Patsy parmaklarını çıtlattı. Evin erkeği hızla iki küçük çocuğunun önüne geçti, korku dolu gözleri Patsy'nin üzerindeydi.

"Kesinlikle öyle.

"Başka kimse var mı? Etrafıma bakındım. Havaya fırlayan ince beyaz elin küçük kız kardeşimden başkasına ait olmadığını görünce şaşırdım.

"Ben, Lill! İri gözleri şefkatle dolup taşarak ailenin küçük mekânına baktı. "Dışarıdaki hiçbir şeyle aram iyi değildir ama temizlik yapılabilir, toz alabilir, kumaş onarabilir, boya yapılabilir ve daha pek çok şey yapabilirim.

Amy'nin eli de havaya kalktı. "Üstümü başımı kirletmekten korkmuyorum. "Mükemmel! Dedim, tam olarak ne yapabileceğini düşünmemeyi tercih ederek

O ellerin nerede olduğunu düşünürsek.

"Ben de! Ben de! Eve heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Hepimiz yardım edelim!

"Ama... hanımlar, hanımlar! Papaz aceleyle öne doğru bir adım attı, yüzü soluyordu. 'Sizin kendinizin... belki nişanlınız Bayan Linton'a iyi bir şeyler söylersiniz diye düşünmüştüm, başka bir şey değil. Burada dikkat edilmesi gereken her şeyi onarmaya çalışamazsınız. Bu erkek işi!"

Kulübenin içine sessizlik çöktü. Dişi göz de denilen dokuz çift keskin nişancının arama ışıkları papaza yöneldi ve onu olduğu yerde dondurdu. Karim yüzünü kapattı ve Pencapça bir küfür mırıldandı.

"Ne dediniz, Peder?" "Ee...

Ben... um...

"Ne dediğini çok net duydum. Patsy gülümseyerek bir adım öne çıktı ve din adamının omzunu kavradı. "Yardımlarımızı kabul etmekten memnuniyet duyacağını söyledi, değil mi?"

"Evet, kesinlikle! Papaz öne atılarak cankurtaran halatını yakaladı. "Ben de öyle dedim.

"Mükemmel! Ellerini çırpan Adaira kapıyı iterek açtı. "Hadi işe koyulalım, olur mu?"

'Ama... ama...' Papazın topuklarını yere vurup fren yapma girişimleri, onu sıkıca kavrayan ve kapıya doğru çekmeye başlayan Patsy tarafından engellendi. Küçük aile güvenli bir mesafeden onu takip etti. 'Siz hanımlar ne kadar kararlı olursanız olun, gönüllü çalışma işe yaramayacaktır. Bu evlerde gerçek bir hasar var. Bu tür konularla nasıl başa çıkılacağını bilen uzmanların profesyonel yardımına ihtiyacımız var.

"Mükemmel bir nokta. Gülümseyerek ana köye giden yolu işaret ettim. 'Öyleyse neden koşup köydeki zanaatkârları bir araya getirmiyorsun? Eğer onlara minnettar olacağımı söylersen eminim yardım etmeye istekli olacaklardır.

"Şey... Emin değilim-

"Belki de başka şekilde ifade etmeliyim. Çok minnettar olacağım ve nişanlım bana hayır dediklerini duymayacak.

"Oh. Papaz başıyla onayladı. 'Elbette, Bayan Linton. Hemen!'

'Elbette, hizmetleri için bana fatura kesmek istiyorlarsa, taleplerini malikanede sunabilirler. Eminim Lord Ambrose onları dinlemekten büyük mutluluk duyacaktır.

Hepimiz papazın aceleyle yola çıkışını izledik. Amy sırtarak bana doğru döndü.

"Lilly... sen bir dahisin!"

"Oh, *bunun* dahice olduğunu mu düşünüyorsun? Masum bir şekilde kollarımı arkamda kavuşturdum. "Adaira?"

"Evet?"

"Sence iyi bir yalan söyleyebilir misin?"

Bana bir bakış attı.

"Sorduğumu unut. "Bana bir iyilik yapar mısın?" "Hizmetinizdeyim.

"Harika! O zaman lütfen malikâneye çıkın. Aslında teyzemin odasına."

"Ne? Adaira burnunu kırtırdı. "Neden?"

"Tabii ki Fingleton Düşesi ve Manglewood Markizi ve onların hayırsever çabaları hakkında her şeyi bilmesini sağlamak için. Bu iki asil hanımefendinin oluşturduğu örnek harika değil mi? Başlangıçta sadece düğünümüne katılmak için gelmişlerdi ama şimdi köyün içinde bulunduğu kötü durumu fark ettiler ve eski ihtişamına kavuşmasına yardımcı oluyorlar. Ve diğer tüm gönüllüleri bu yaz Düşes'in malikanesinde düzenleyecekleri av balosuna davet edeceklerine söz verdiler.

"Lilly... Fingleton Düşesi ya da Manglewood Markizi diye bir şey yok.

Ona eli kurabiye kavanozuna sıkışmış bir çocuk kadar masum bir gülümseme verdim. 'Ama teyzemin bunu bilmesine gerek yok, değil mi? Malikânede kalan, bolca boş vakti ve evlendirecek kızları olan diğer hanımların da bilmesine gerek yok.

Adaira'nın yüzünde yavaşça cevap veren bir gülümseme yayıldı. "Kız kardeşim olacağın için gerçekten çok mutlu olduğumu söylemiş miydin?"

"Sadece üç düzine kez. "Şunu otuz yedi yap!"

Beş dakika yirmi yedi saniye sonra teyzem, arkasında bir grup hanımla birlikte patikadan yukarı doğru yürümeye başladı.

"Düşes nerede?" diye sordu, akbabaya benzeyen gözleri sosyal bir tırmanıcının sinsisi hayalleriyle parlıyordu. Saygıdeğer bir yeğen olarak sevgili teyzeme yardım etmeliyim, değil mi?"

"Onu son gördüğümde çatıdaydı. Gülümseyerek duvara yaslanmış cılız bir merdiveni kaptım ve ona uzattım. "Süpürgeyle meşgul.

"Satching?"

Her zaman yardımcı olmaya istekli bir şekilde, 'yağmurun içeri düşmemesi için çatıya saman koymak' diye açıkladım.

"Sazın ne olduğunu biliyorum!"

'Mükemmel! Yardımcı olacağınızı duyduğuma çok sevindim'.

Merdiveni cılız ellerine iterek onu duvara doğru manevra yaptırdım. Ne olduğunu anlayamadan iki basamak çıkmıştı.

"Bir *düşes* mi?

'Tabii ki! Yüksek sosyetenin en saygın kadınlarının hepsi hayır işlerine yatırım yaparlar. Kendine bir bak teyze.'

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Mutlu sazlar. Onu sırtından alkışladım.

Sosyal sınıflara tırmanan orta yaşlı Viktorya dönemi hanımefendilerinden oluşan bir kalabalığın çatı sazını bu kadar hızlı öğrenebilmesi gerçekten şaşırtıcıydı. Daha doğrusu, kendileri çoğunlukla etrafta dolaşp dedikodu yaparken ve işi eleştirirken, oğullarına ve kızlarına bu işi bu kadar hızlı yaptırabilmeleri şaşırtıcıydı. Çiftçilerin talimatıyla ilk çatı tamamlandığında, hanımlar kulübenin iç kısmına geçerek temizlik, toz alma, boyama, cilalama ve mekanı parlatmak için akıllarına gelen diğer her şeyi yapıyorlardı.

"Ee..." Gözlerinde bir parıltıyla olan biteni izleyen Adaira eğildi. "Fingleton Düşesi ya da Manglewood Markizi olmadığını öğrendiklerinde ne yapacaksınız?

Omuz silktim. "O zamana kadar işin büyük kısmı çoktan bitmiş olacak.

'Evet, ama çok kızacaklar! Düşün bittikten sonra, büyük olasılıkla, bu kadınların hiçbiri bir daha seninle bir şey yapmak istemeyecek. Seni balolarına davet etmeyecekler, seninle konuşmayacaklar ya da...' Sesi soluğu kesildi ve yavaşça yüzüne bir sırıtiş yayıldı. "Sen gerçekten şeytani bir dahisin.

"İltifatınız için çok teşekkürler. Sırıttım. 'Ve eğer, Tanrı korusun, bir gün bir delilik krizi geçirir ve balolarından birini ziyaret etmek için kontrol edilemez bir dürtü hissedersen... O zamana kadar Markiz Ambrose olacağım. Beni reddedeceklerini düşünüyor musunuz?

Adaira'nın sessizliği yeterli bir cevaptı. Ne güzel bir aile özelliği.

Görünüşe göre, bugünlerde beni reddetme ihtimali olmayan tek insanlar sosyete hanımları değildi. İlk kulübeyi bitirdikten kısa bir süre sonra ana köyden zanaatkârlar geldi. Marangozlar, duvarcılar, boyacılar, kasaplar, hepsi geldi ve hemen çalışmaya başladılar. Çok geçmeden malikânedeki hizmetkârlar da Benson'ın önderliğinde bizi takip etti. Adaira, Amy, Patsy ve ben dümende, kırsala yayıldık, bir kulübeden diğerine gittik.

yazlık. Zavallı kiracılar neye uğradıklarını şaşırdılar. Bazıları sanki onlara *gerçekten* vuracağımızdan korkuyormuş gibi davrandılar. Görünüşe göre, evlerini yenilemek yerine yüz hatlarını yeniden düzenleyen toprak sahiplerine daha çok alışmışlardı.

"Hayır, hayır," dedim kapıdaki aralıktan bakan korkmuş göze. 'Evinizi geri almak istemiyoruz. Onu *onarmak* istiyoruz.

'Yemin ederim, kocam yakında kirayı ödeyecek! Geride kalması onun suçu değil. Çocuklar hastaydı ve biz... ve biz...'

"Hasta çocuklar mı?"

Arkamdan kabaca bir dirsekle yolumdan çekildim. Gözlerimi kırpıştırarak doğruldum ve Patsy, Adaira, Amy ya da başka bir tehlikeli dirsek atanı görmeyi beklerken küçük kız kardeşim Ella'nın kulübeye koşarak girdiğini gördüm. Bir anda, içinde bir sürü eski battaniye bulunan ve kıvrımların arasından üç küçük kırmızı burnun görüldüğü bir yatağın kenarında duruyordu. Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

'Ah, sizi zavallı küçük sevgililer! Doktor sizi görmeye geldi mi?'

Anne dudağını ısırdı, bir şekilde ürkek ve mahcup görünüyordu, ancak davet edilmeden bir yabancıнын evine dalacak biri değildi.

'Biz... biz basit insanlarız Leydim ve tek doktor iki kasaba ötede yaşıyor. Bırakın ücretini ödemeyi, oraya seyahat etmeye bile gücümüz yetmez.

"Ah, sizi zavallılar! Ella artık tam bir anne tavuğu modundaydı. "Böyle şeyler için endişelenmeyin! Bana doğru el salladı. "Nişanlısı bunun bedelini ödeyecek.

"Yapacak mı? Karim kaşları havai fişek atılmış iki kara çalı gibi havaya kalkarak sordu.

Ella dönüp ona ters ters baktı. "Öyle olsa iyi olur!"

Muhammed göğsünü kabarttı. Kas yığını bir gorili bile korkutabilirdi. Yine de Ella, masum küçük Ella, ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini kırpmadan onun bakışlarını üzerinde tuttu. Kerim'in arkasından başka bir figür yaklaştı ve bir el omzuna indi.

"Evet," dedi Patsy. "Öyle olsa iyi olur.

Kerim'in gözleri bir kızdan diğerine kaydı. Koruma çok iyi bir taktikçiydi. Etrafınız üstün güçlerle çevriliyse tek bir çıkış yolu olduğunu biliyordu. Omuzları çöktü.

Ella bana baktı.

Ona başımı salladım. "Merak etme. Yapacaktır. Emin olacağım.

Ve eğer yapmazsa, her zaman yeterince para biriktirim. Muhtemelen. Umarım.

"Yapacak mısın? Annesi bana baktı, gözleri dehşet içinde faltaşı gibi açılmıştı. 'Ama... o lord! Affedersiniz leydim, ama siz sadece bir kıza benziyorsunuz. Nasıl olur da-'

Bizi kulübeye kadar takip eden diğer köylü kadınlardan biri eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Tek duyduğum tek bir kelimeydi ama bu yeterliydi: 'Nişanlısı'.

Annenin gözleri büyüdü ve aceleyle öyle bir reverans yaptı ki dizleri neredeyse yere çarpacaktı. Kapıda kümelenen diğer kadınlar birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar, giderek artan bir şaşkınlık ve inançsızlık tonuyla.

"Bunu duydun mu?"

"Nişanlısı mı dedi?"

"Parasını *ödeyeceğini* mi söyledi?"

Oradan çıkma zamanının geldiğine karar verdim. Bana bakışları... Sanki cehennemde işkence gören ruhlardı ve ben de onları kurtarmaya gelmiş bir melektim. Şey... belki tam olarak bir melek değil. Belki de zift çatalı yerine bir fincan çay ikram etmeye karşı çıkmayan daha iyi şeytanlardan biriydim.

"Merak etmeyin," dedim annesine. 'Ben her şeyle ilgileneceğim, Bayan...?' 'Delaney, Leydim. Gwen Delaney.'

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum.

Elini sıkmaya çalıştım ama zavallı kadın yine reverans yaptı. Bu sefer o kadar derindi ki neredeyse düşüyordu. Evet, gerçekten de oradan çıkma vakti gelmişti.

Ancak kulübeden dışarı adımımı attığım anda bunun kötü bir fikir olabileceğini fark ettim. Görünüşe göre, bütün bir kalabalık bizi bu son kulübeye kadar takip etmişti. Kiracı çiftçiler, süt hizmetçileri, seyisler ve kaba, iş lekeli giysiler içindeki düzinelerce insan etrafımda toplanmış, sanki daha önce hiç görmedikleri egzotik bir hayvanmışım gibi beni izliyorlardı. Ve belki de bir anlamda öyleydim. Bakışlarım açık, hava koşullarından yıpranmış yüzlerde dolaştı ve benimkinden farklı bir dünyada yaşayan insanlara baktığımı fark ettim. Londra'da, baloların ve gösterişli yemeklerin dünyasında, çalışma hakkım için savaşıyordum. Burada, taşrada, sıradan erkekler ve kadınlar isteseler de istemeseler de her gün çok çalışmak zorunda kalıyorlardı. Ve çok çalışıyorlardı, bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Buradaki lüks olmayan koşullardan hiçbiri sorumlu değildi. Gerçi kimin sorumlu olduğuna dair bir şüphem vardı.

"Hanımefendi? Kadınlardan biri bana yaklaştı ve aksi yöndeki görsel kanıtlara rağmen bana muhtemelen bisküvi olan bir tabak sundu. Ne de olsa burada birinin bana bir tabak küçük çamur tuğlası ikram etmesi pek olası değildi. Öyle değil mi? "İçecek bir şeyler alır mıydınız leydim?"

"Teşekkür ederim. Bisküvilerden birini alarak bir köşesini ısırmayı başardım - neyse ki bu sırada dişimi kırmadım. Dikkatle çiğnedim. "Ne kadar... ilgi çekici. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım.

Kadın kızardı. "Teşekkür ederim! Çok nazıksınız, Leydim."

"Söleyin bana," diye sordum kadın tekrar geri çekilmeden önce, "lordunuz en son ne zaman mülkünde herhangi bir onarım yaptı?"

Köylüler bakışlarını değiştirdi.

Bir kaşımı kaldırdım. "En son ne zaman düzgün bir drenaj sistemi kurdu? Yeni tarım tekniklerini teşvik etmek için en son ne zaman adım attı? Toplumsal sağlığı teşvik etti mi?"

Yine meraklı bakışlar birbirini izledi.

"Şey..." diye boğazını temizledi bisküvi taşıyan kadın. "Pardon ama "son kez" derken neyi kastediyorsunuz Leydim?"

Ah. Belki de bunu beklemeliydim.

"Sen oradaki! Parmaklarımı şıklatarak kalabalığı işaret ettim. İşaret parmağımın ucundaki genç adam geriye doğru temkinli bir adım attı. "Ne, ben mi?"

Hayır, Noel Baba'yla konuşuyordum. Tabii ki sen! Ata binebilir misin?"

'Şey... Sanırım binebilirim. Neden?"

'Çünkü şehre giderken buna ihtiyacın olacak. Doktorla birlikte buraya dönmeniz ne kadar sürer?"

"Yarım gün kadar, eğer bir atım olsaydı, Leydim. Ama asla param yetmez _."

'Bunun için endişelenme. Benson?"

Uşak dikkat kesildi. "Evet, Leydim?"

'Bu beyefendiye malikânenin ahırlarını gösterin ve Atlar.'

"Eee... araba atları hariç, orada sadece bir at var, Leydim.

"O zaman toplamak zor olmamalı, değil mi?"

"Hayır, Leydim!"

Mükemmel. En geç yarın doktorla birlikte dönmeni bekliyorum genç dostum. Bayan Delaney ve çocukları sana güveniyor.

Hepsi şaşkın bakışlar fırlattı. Anlamamıştım, ta ki onun adını hatırladığımı fark edene kadar. Bu insanlar isimleriyle çağrılmaya alışık değillerdi, belki "Daha hızlı, daha hızlı!" ya da "İşinize devam edin!" gibi isimler dışında.

Genç adamın bakışlarıyla karşılaştım. 'Onları hayal kırıklığına uğratmasan iyi edersin, anladın mı? Senden mükemmellik ve çabukluktan başka bir şey beklemiyorum...'

"Benny, Leydim.

"Memnun oldum Benny. Şimdi, git bakalım.'

Işıl ışıl parlayan adam eğildi. 'Emredersiniz Leydim! Hemen gidiyorum Leydim!'

Benson'ın peşinden topallayarak malikâneye doğru koşmaya başladı. Herkes arkalarından bakakaldı; ta ki ben ellerimi çırparak dikkatlerini çekene kadar.

'Hepiniz ne diye dikiliyorsunuz? Yapacak işlerimiz var! Onarılacak daha çok çatı, boyanacak duvar ve incelenecek bir kanalizasyon sistemi var.

"S-sewage? Kalabalığın kenarında duran ve fevkalade dağınık görünen sevgili teyzemin yüzündeki ifade görülmeye değirdi.

Ona gülümsedim. 'İlgileniyor musun? Sevgili Teyze, halk sağlığına ilgi duyduğunu hiç bilmiyordum. Bu harika bir şey! Bu projeden sen sorumlu olabilirsin.

"Sorumlu ben miyim?"

'Bana teşekkür etmene gerek yok. Senin için her şeyi yaparım, sevgili teyzeciğim.

Sevgi dolu akrabamı gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak şekilde ayakta bırakarak döndüm ve diğer kadınlara emirler yağdırmaya başladım. Şaşırtıcı bir şekilde, sorgusuz sualsiz itaat ettiler. Sadece bu da değil, hevesle itaat ettiler, adeta emirlerimi yerine getirmek için koştular. Bay Rikkard Ambrose bile böyle anında itaat emretmemiştii. Ve ben onlara ters ters bakmayı ya da olmayan maaşlarını kesmekle tehdit etmeyi bile denemedim! Neler oluyordu?

Neler olduğunu tam olarak biliyorsun. Başından beri planladığın şey.

Gülümsedim

. "Patsy?"

"Evet, Lilly?"

"Bana şu merdiveni uzatır mısın? Sanırım çatıdaki insanlara yardım edeceğim.

"Ama yukarıda zaten yarım düzine var. "Patsy?

"Evet?

"Bana merdiveni ver.

Ve şaşırtıcı bir şekilde bunu yaptı. Beni herhangi bir neden için dürtmeden. Merdiveni duvara yaslayarak tırmanmaya başladım. Çok geçmeden, en tepeye ulaşana kadar, çatının eğiminden, yosunlarla kaplı kılı samanların üzerinden tırmanıyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Yanımdaki saman demetlerini yere bırakan çocuğa sordum. Sanki İngiltere Kraliçesi çizmelerini parlatmayı teklif etmiş gibi baktı. "Şey... evet, teşekkür ederim leydim.

"Peki, ne yapmamı istersiniz?

"Ee... acaba, um... samanı kesebilir misin? Böylesine saygısızca bir öneri yüzünden zindana atılacakmış gibi bakarak utangaç bir tavırla bana bir çift makas uzattı. Sırıtarak aldım. "Size yardım etmekten memnuniyet duyarım...?"

Tom, Leydim! Ben Tom.'

"Seninle tanışmak bir zevk, Tom. Şimdi, çatının hangi ucundan başlamamı istersiniz?

Tom bana emirlerimi verdi ve ben de kesme ve kırpma işine başladım. Nispeten monoton bir faaliyet için fevkalade eğlenceli bir işti - kısmen belki de genç Tom kısa sürede çok daha az utangaç hale geldiği ve birlikte dostça sohbet ettiğimiz için ve kısmen de samanı kestiğim süre boyunca onun Karim'in sakalı olduğunu hayal ettiğim için. Küçük bir fantezi iş ahlakınız için harikalar yaratabilir.

"İçecek bir şey alır mısınız,

Leydim? "Teşekkürler Tom.

Teklif edilen su şişesini kabul ederek derin bir yudum aldım ve çatının tepesine yerleştim. Kollarımı uzatarak kır havasını derin derin içime çektim ve manzarayı seyre daldım. Orada otururken, her yönden buğdayla altın gibi parlayan tarlaları, şurada burada yemyeşil ağaçları ve hafif bir yükseltinin tepesindeki, her şeye hakim malikaneyi seyrederken kalbime bir sıcaklık doldu. Yeni yenilenmiş bir evin tepesinde durduğumu biliyordum ama sanki dünyanın tepesinde duruyormuşum gibi hissediyordum. Sevgiyle sazdan çatıyı okşadım.

Vay, vay, Bay Ambrose. GörünüŖe göre bir ev kadını oluyorum. Sadece hayal ettiğiniz şekilde değil.

"AŖaęıda biri var," diye seslendim çatıdan, "bana ip uzatır mısın? Bu Ŗeyi desteklemeye baŖlamanın zamanı geldi!

Bir el uzandı ve bir parça ip uzattı. Onu kaptığım gibi işime doğru döndüm. "TeŖekkürler!

"Rica ederim, Bayan Linton.

Donup kaldım.

Ancak o zaman çatıda ne kadar çok sessizlik olduğunu fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, her yer oldukça sessizleşmişti. Hatta buz gibi bir sessizlik bile denebilir.

Yeni Koruma

Sessizlik hüküm sürüyordu. Daha önce havayı köylülerin gevezelikleri ve aletlerin tıkırtısı doldururken, şimdi tek bir şey vardı: sessizlik. Yanımda oturan Tom, ağzı bir karış açık, çatıdan aşağıya bir şeye -ya da birine- bakıyordu.

'Sen. Çocuk,' diye bir ses geldi arkamdan. "Git buradan.

Tom hızlı bir mermiden daha hızlı hareket etti. Bunun abartılı olduğunu düşünüyorsanız, tekrar düşünün. Son birkaç yıldır hızlı mermilerle sayamayacağım kadar çok karşılaşmışım ve onların çeşitli özelliklerine aşinaydım.

Kendi adıma benim acelem yoktu. Elimdeki ipi yavaşça samanların arasına kaydırarak gerekli düğümü attım, sıkıca bağladım ve ancak o zaman yavaşça kalkıp ona doğru döndüm.

"Merhaba, Bay Ambrose.

Çatının tepesinde durmuş, bir geminin pruvasında duran amiral gibi bana bakıyordu. Astından pek de memnun olmayan bir amiral. Buz gibi parlayan gözleri sonsuz derecede kısılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İyi işler," diye neşeyle onu bilgilendirdim, makaslara tekrar uzandım ve işime devam ettim. 'Bunun ne olduğunu bilmiyorsan, sözlükte "G" harfinin altına bakabilirsin. Kaşlarımı çattım. "Ya da belki "W "nin altında. Tam olarak emin değilim.

Bayan Linton...! BEN... BEN...'

'...asla bir sözlüğe para harcamaz mıydınız?

Dik eğimli bir çatının tepesinde kimsenin onun kadar hızlı hareket edebileceğini düşünmemiştim. Bir anda önümde duruyordu. Güçlü, uzun parmakları bileklerime dolandı ve beni kendisine doğru çekti.

"Kendini bu şekilde riske attığına inanamıyorum!

"Ne gibi? Elbette gayet iyi bilmeme rağmen sordum. 'Dalgliesh burada!

Dalgliesh!' Sesi buz gibi bir fısıltıya dönüştü.

Vücudu benimkine sertçe bastırana kadar beni daha da yaklaştırdı. *Sanki beni korumak istiyormuş gibi.* 'Ve sen korunmasızsın, açıktasın. Bunun ne anlama geldiğini herkesten çok senin bilmen gerekir.

Fırtına rengi gözleri benimkilere dikilmişti ve gözlerinin derinliklerinde Dalgliesh'in karla kaplı kulübesini görebiliyordum.

beni rehin alması, Dalglish adamlarının elinden aldığı yaraların kanı ve düşünmek bile istemediğim yüzlerce başka şey. Eli yanağıma dokundu.

Vermek üzere olduğum küstahça cevap dilimde can verdi.

Lanet olsun! Bu küstah cevabı çok sevmiştim. İyi bir mezar taşına sahip olmasını sağladım.

"Biliyorum. Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. Uzanarak yanağıma yaslanan parmaklarına dokundum. "Burada olmamın nedenlerinden biri de bu.

Başını eğdi, bakışları beni delip geçti. "Anlamıyorum. Derin, karanlık gözlerine baktım, araştırdım.

Hayır, anlamıyorsun, değil mi?

Ama er ya da geç yapacaktı.

"Leydim?

Yana doğru eğilerek, tereddütlü sesin nereden geldiğini görmek için Bay Ambrose'un etrafına baktım. Çatının kenarında, Bayan Delaney'nin bir grup kadın ve birkaç erkekle çevrili olduğunu gördüm. Gözleri kararsızca benim ve Bay Ambrose'un üzerinde geziniyordu. Aramızdaki havada çatırdayan uçucu enerjiyi hissediyor olmalıydı.

"Sen. Kadın. Bay Ambrose çiftçinin karısına, bütün orduları geri çekilmeye zorlayabilecek bir bakış fırlattı. "Git buradan.

Bayan Delaney bir santim bile kıpırdamadı. Hafifçe titreyerek çenesini havaya kaldırdı. Bay Ambrose'u görmezden gelerek bana baktı. "İyi misiniz leydim?

"Sağır mısın, kadın? Bay Ambrose'un sesi bütün bir okyanusu dondurabilirdi. Gözleri benimle Bayan Delaney arasında gidip geldi ve beni sıkıca kavradı. "Sana bir emir verdim!

'Ve o da bunu görmezden geldi,' dedim sırtarak. 'Buna itaatsizlik denir. Son iki yılını benimle geçirdiğine göre, bu kavrama aşına olacağını düşünmüştüm. Bayan Delaney'e dönerek ekledim, 'Sorun yok. Sadece konuşuyoruz.

Bayan Delaney bana tam olarak inanmış gibi görünmüyordu ama yine de tereddütlü bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ leydim. Bana ihtiyacınız olursa aşağıda olacağım.

Teşekkür ederim. Doktor geldiğinde bana haber ver irsin , değil mi?"

Kadının gözleri ısındı. "Kesinlikle. Görüşmek üzere leydim.'

"Sonra görüşürüz.

Bana reverans yaparak ve sevgili nişanlıma uyarıcı bir bakış atarak arkadaşlarına işaret etti ve merdivenden, çatıdan aşağı inmeye başladı.

Bay Rikkard Ambrose bir cevap beklediğini belli eden bir ses tonuyla "Bütün bunlar ne içindi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Kiracılarınızın güvenini kazanmaya çalışıyorum.

"Beni küçümsemelerini sağlayarak mı?" "Hayır. Ama şimdi sen söyleyince, bu oldukça kolay bir yol olabilir.

Bu konuda.' Kaşlarımı kaldırarak göğsüne vurdum. 'Bu zavallı insanlara tam olarak ne yaptın? Kapıyı çalıp müstakbel karın olduğumu söylediğimde, onları yataklarının altından sürükleyerek merhamet dilemek zorunda kaldım. Yatakları olsaydı tabii. Çoğu yerde uyuyordu.'

"Omurga için çok sağlıklı, güvenilir bir şekilde bilgilendirildim.

Gözlerim kısıldı. "Buradaki mülkünüze en son ne zaman para yatırdınız?

'Yatırımlar yalnızca rekabette öne geçmek için teknolojinin güncellenmesi gerektiğinde gereklidir. Bir öküzün sabanın önüne konulma şekli son birkaç on yılda önemli bir değişikliğe uğramamıştır.

"Doğru. Ama o öküzlerden bazıları muhtemelen yaşlanıp öldü ve bu insanlar hala onları değiştirmek için para bekliyor!

'Bayan Linton... ben... siz... yapamazsınız...'. Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyordu. Onun nesi vardı? Onu hiç böyle görmemiştim. Sanki o...

Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayıldı. 'Bay Ambrose, efendim! Sizi suçlu mu hissettiriyorum?'

Sırtını demir bir çubuk gibi dikleştirdi. "Öyle bir şey yok!

'Azarlanmaya alışık değilsin, değil mi? Tanrım, bu çok eğlenceli.'

"Durumla ilgili iyimser görüşünüzü paylaşmadığımı söylemeliyim, Bayan Linton.' Bileklerimi sıkıca kavrayarak beni kendi etrafında döndürdü ve kulübenin bacasının arkasına, muhtemelen aşağıdan izleyen hevesli kalabalığın görüş alanının dışına doğru itti. Sert taş sırtıma ve görünüşe göre önüme de bastırdı. Bir kaya ile sert bir yer arasında kalmıştım ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu. "Eğer itibarımı lekelemiyorsanız, o zaman burada tam olarak ne yapıyorsunuz Bayan Linton?

Eğer sormak zorundaysanız, henüz cevaba hazır değilsiniz demektir.

"Saygıdeğer peder bana köylüler adına sizden nasıl yardım istediğini anlatmak için geldi. Ona masumca göz kırptım. 'Konuyla henüz ilgilenmediğinize inanmadım. Bu yüzden, zamanınıza ne kadar değer verdiğinizi bildiğimden, bunu sizin için yapabileceğimi düşündüm.

"Ne kadar nazıksınız. Elleri iki yanımdaki tuğlalara çarparak beni içine hapsetti. "Ve lütfen söyleyin Bayan Linton, başlattığınız tüm bu iyileştirmelerin parasını kim ödeyecek?

"Şey... um...

"Bekliyorum, Bayan Linton.

Ben de ona yüklü bir fatura geleceğini söylemenin iyi bir yolunu arıyordum. Ancak böyle bir yol yoktu. Ben de ona elimdeki tek cevabı verdim. Yüzünü tutarak onu aşağı çektim ve öptüm.

"Bayan Linton! Bu tür taktiklerle dikkatimi elinizdeki konudan uzaklaştırabileceğinizi düşünüyorsanız, ciddi şekilde-

Ellerim saçlarına dolandı ve onu kendime doğru çektim. Boğazının arkasından bir inilti yükseldi.

Ah. Görünüşe göre oldukça başarılıymışım.

"Leydim mi? Annem merak ediyordu, Leydim!"

Çocuğun sesi beni aniden Bay Rikkard Ambrose'un kollarının arasındaki sert, kaslı cennetten kopardı. Bir iki dakika sonra Bay Ambrose'un sırtına bir şey çarptı ve küçük yumruklar sırtına vurmaya başladı.

Seni alçak! Haydut! Pençelerini Leydimden çek! Duydun mu beni! Bırakın onu!"

Bay Ambrose'un dudakları aniden benimkilerden ayrıldı. Gözlerimiz buluştu ve onunkinde bir emir vardı. *Gülmeyin. Gülmeye cüret etme.*

Ben yapmadım.

En azından yüksek sesle değil.

Bay Ambrose yavaşça dönerek uzandı, genç Tom'u yakasından yakaladı ve göz hizasına gelene kadar havaya kaldırdı. Her zaman fırsat kollayan zeki bir genç gibi Tom da bu fırsatı değerlendirerek Bay Ambrose'un burnuna bir darbe indirdi. Tom'un eli daha yolun yarısını bile kat edemedi, Bay Ambrose onu havada yakaladı.

Ancak yarım saniye sonra gelen tekmeyle yakalayamadı.

"Ngrrmph!"

"Aferin! Alkışladım, sonra bunun sevgi dolu bir nişanlı için pek de uygun bir davranış olmadığını fark ettim. "Yani, sen kötü bir çocuksun,

Tommy. Çok kötü bir çocuk.'

Sizi öpüyordu leydim! Erkeklerin evli olmadıkları kızları öpmemeleri gerekir. Bunu bana annem söylemişti.'

"Öyle mi, şimdi. Dişlerini sıkın Bay Ambrose, Tommy tekme atma mesafesinin dışında sallanana kadar kolunu uzattı. Yine de bu, cesur küçük adamın hala denemediği anlamına gelmiyordu. İnatçılığına hayran olmak gerekirdi. "Peki senin annen kim, evlat?

"Annemin adı Gwen. Çocuk meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Ve ayağını da. Ama ne yazık ki ayağına hâlâ ulaşamıyordu. "Gwen Delaney.

"Gerçekten mi?

Evet! Ve sakın konuyu değiştirme! Yapmaman gerekirken Hanımefendilerini öpüyordun. Henüz evli değilsin, değil mi?"

"Ürünü inceliyordum," dedi Bay Ambrose ona soğukkanlılıkla. "Dişlerini kontrol etmeden bir at satın almazsınız, değil mi?

Bu ona benden bir tekme kazandırdı.

"Nnng!

Tom, "O bir hanımefendi," diye işaret etti. "At değil. Bu çocuktan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım.

"Ayrıca, annem bana atları öpmemem gerektiğini de söyledi.

"Öyle mi? Sanırım annenle bir konuşma yapmam gerekecek, evlat.

"Böyle bir şey

yapmayacaksınız. Bay

Ambrose gözlerini kırptırdı.

Sonra çok, çok yavaşça bakışları bana kaydı. "Az önce emirlerimden birine karşı mı çıktınız, Bayan Linton?

"Emin olabilirsiniz! Tom'u Bay Ambrose'un elinden çekip alarak çatıya indirdim ve önünde diz çöktüm. "Hasta olan kardeşlerin mi?

Küçük çocuk alt dudağını ısırды. "Evet, Leydim.

'Merak etmeyin. Yakında iyileşecekler.

"Biliyorum. Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Sayenizde Leydim. Annem söyledi! Doktor çağırdınız, değil mi?"

"Evet. Evet, söyledim. Bay Rikkard Ambrose'un ağzını açtığını görmek için tam zamanında döndüm. "Ve sakın bunun parasını kimin ödeyeceğini sormaya kalkma! Tom'a dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım buraya bana bir mesaj vermek için geldin?

Çocuk doğruldu. 'Evet, Leydim. Annem beni buraya, kendisinin ve diğerlerinin bir araya gelip size ve diğer tüm hanımlara akşam yemeği hazırladığını söylemem için gönderdi. Yaptıklarınızdan sonra size teşekkür etmek istedik. Ama sonra o-' Tom parmağını Bay Ambrose'a doğru suçlayıcı bir şekilde salladı '-ne yaptı biliyor musunuz, ben de size söylemem gereken her şeyi unuttum.

'Ne kadar da yaramaz. Özür dilemesini sağlayacağım.'

Arkamdan boğuk bir ses geldi. Öyle bir boğuk ses ki, bu sestten sorumlu olan kişinin bir başkasını boğmayı çok istediğini gösteriyordu.

Genç Tom ciddiyetle başını salladı. 'Yapmalısın, biliyorsun. Annem kız kardeşime, bir erkek onu öpmek istediğinde ve o öpmek istemediğinde...' Dinleyen var mı diye etrafına bakınırken kulağını tuttu ve öne doğru eğilerek sadece benim duyabileceğim şekilde bir şeyler fısıldadı. Yüzüme bir sırıtma yayıldı.

'Sanırım annenle bir araya gelmem gerekecek. Benim zevkime uygun bir kadına benziyor.

Umut çocuğun yüzünü aydınlattı. "Yani... bizimle akşam yemeğine gelecek misin?" "Kesinlikle. Nişanlığımın da gelmesinin bir sakıncası var mı?

Tom düşünerek Bay Rikkard Ambrose'u süzdü. "Sanırım hayır. Eğer uslu durursa.

"Merak etmeyin. Bundan emin olacağım. Neden önden gidip annene masada fazladan bir yer ayarlaması için haber vermiyorsun?

'Şey... masamız yok Leydim. En azından yeterince büyük bir masa yok.

"O zaman piknik örtüsünde fazladan bir yer.

'Evet, Leydim! Elbette, Leydim!'

Yüzü gülen çocuk çatının kenarına doğru koştu ve merdivenden inmeye başladı. Bay Rikkard Ambrose bana doğru döndü, kara gözleri fırl fırl dönüyordu.

"Ciddi olamazsınız, Bayan Linton!

"Neden olmasın, efendim?

"Lord Dalgliesh size şantaj yapmaya çalışırken ve bize karşı kim bilir daha ne entrikalar çevirirken bir grup köylü ile piknik yapmak mı istiyorsunuz?

Omuz silktim. 'Orada yalnız olmayacağım. İyi korunuyor olacağım.

Bana doğru bir adım attı, gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmadı. 'Karim yetenekli bir korumadır. Ama mükemmel değil.

"Karim'i düşünmüyordum. Kaval kemiğiniz nasıl efendim?" Kirpiklerimi kırptırdım. "Hâlâ ağrıyor mu?"

"Sen...!"

Bay Ambrose bana doğru gelmeye başlamıştı ki Tom'un sesi çatının kenarından süzüldü. "Geliyor musunuz leydim?"

Bay Ambrose sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu çocuk," diye mırıldandı, "sinir bozucu!"

"Çocukları sevmiyorsunuz, değil mi efendim? Yüzüne dokunmak için uzandığımda ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. 'Merak ediyorum... bu sadece bu çocuk için mi geçerli, yoksa genel olarak tüm çocuklar için mi? Çünkü bu... talihsiz olurdu.

Tam o anda nadir görülen bir olaya tanıklık etme ayrıcalığını yaşadım: Bay Rikkard Ambrose, ağzı açık kalmış ve ne diyeceğini bilemez haldeydi. Parmak uçlarımda yükselip ağzının kenarına bir öpücük kondurdum ve dokunuşumun altında titrediğini hissettim.

'Aşağıda çayırda bekliyor olacağım. Beni çok bekletmeyin.'

Ve onun yanından geçerek merdivene yanaştım ve aşağıya doğru inmeye başladım.

Birkaç dakika sonra, damalı bir battaniyenin üzerinde oturuyordum, etrafıma her türlü yiyecek ve içecek yayılmıştı, etrafım mutlu, gülümseyen yüzlerle çevriliydi. Şey, biri hariç.

"Gülümseyin! Bay Ambrose'a ağzımın kenarıyla "Gülümse!" dedim.

'Yüz kaslarımı heyecanlandırmak için bir neden göremiyorum, Bayan Linton.

Dalgliesh-'

"Dalgliesh'i unut!"

İtiraz etmek için ağzını açtı ve ben de bu fırsattan yararlanarak ağzına bir parça kek tıktırdım. Benson köylülerin erzaklarını tamamlama konusunda çok yardımcı olmuştu ve tam bir ziyafet hazırlamışlardı.

"Nnng! Bay Ambrose dedi ki. "Mmm mm gmm!"

"Bu doğru! Biliyor musun, sanırım ilk defa söylediğin bir şeye tamamen katılıyorum.

Sertçe yutkunurken, Bay Ambrose uzanıp yüzümü tuttu ve beni kendine çekti. Eğlenmiş gibi görünmüyordu.

'Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsunuz, Bayan Linton? Dalgliesh'le son birkaç yılda yaşadığımız karşılaşmalardan sonra, daha iyi bileceğinizi düşünmüştüm!

Göz ucuyla etrafıma bakındım. İnsanlar bize doğru bakmaya başlamıştı. Pek de düzgün, terbiyeli insanlar gibi davranmıyorduk,

nişanlı İngiliz çift. Bay Ambrose'un derin, karanlık gözlerine bakarak, yüzümdeki tüm neşenin akıp gitmesine izin verdim ve ona içimdekini gösterdim. Aşk. Kararlılık. Ve sadece küçük bir parça korku.

'Daha iyi biliyorum, güven bana. Ama şu anda gerçekten yapabileceğimiz bir şey var mı? Neyin peşinde olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama nerede olacağını biliyoruz. Ne de olsa onunla planlanmış bir toplantım var, değil mi?

Yüzümü dikkatle inceledi ve gözlerinde bir şey parladı. "Senin... senin zaten bir planın var.

"Elbette. Parmaklarım onun yakalarına yapışmak ve onu kendime doğru çekmek için uzandı. 'O zorbaya boyun eğeceğimi ya da onu hafife alacağımı düşünüyorsanız, efendim, büyük bir yanlışlığınız. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bu düşünün önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Şu anda en büyük avantajımız Dalgliesh'in aramızda sır olmadığını bilmemesi. O yüzden şimdilik her şey yolundaymış gibi davranalım ve biraz eğlenelim. Gülümsedim. "Ya da senin durumunda her şey yolundaymış gibi davranalım.

Parmakları yanağıma dokundu. "Hayatımdaki bazı şeyler yeterliden de öte.

İçime bir sıcaklık doldu. *Bana fazlasıyla yeterli olduğumu söyledi! Fazlasıyla yeterli! Bir kız bundan daha büyük bir iltifat hayal edebilir mi?*

Muhtemelen evet, ama konumuz bu değildi.

'Ee...' Bay Ambrose sepetinden bir kiraz seçerek dudaklarıma götürdü. Belirsiz bir ısırık aldım ve dudaklarımdaki suyu yaladım. "Gündeminizde ne var Bayan Linton?

'Şimdilik oturup bekleyeceğiz. Her şey Dalgliesh'in planına göre gidiyormuş gibi davranalım. Bundan sonra ne olacağına gelince...' Gülümseyerek elini tuttum. "Diyelim ki uzun süre kışımın üzerinde oturmaktan memnun olmayacağım.

Gözlerim Bay Ambrose'dan Ella'ya, Adaira'ya, Amy'ye, diğer tüm eski arkadaşlarıma ve yeni arkadaşlarıma kaydı -Benson, Tom, Bayan Delaney... İnsanlar gülüyor, yiyecek ve içeceklerini paylaşıyorlardı ve... mutlu görünüyorlardı. Evlerinde gibiydiler. Benim evimde.

Bir evim vardı. Gerçek bir ev, sevdiğim adamla birlikte.

Bay Ambrose diğer elimi tutarak, "Ben de öyle," dedi.

Gözlerim bir an onunkileri tuttu, sonra Lord Hazretlerini en son gördüğüm kilisenin kulelerine kaydı.

Bizim için mi gelmek istiyorsun, Dalgliesh? Tüm bunları elimizden almaya mı çalışıyorsun? Gel ve dene! Ben hazır olacağım! Ve görünüşe göre, yalnız olmayacağım.

Greymail, Perde 2

'...ve köydeki kızların yarısı senin çiçekçi kızın olmak istiyor gibi görünüyor. Bu gidişle ya bir çiçek tugayı olacak ya da hiç çiçek olmayacak, çünkü bu ayrıcalık için birbirlerini boğazlayacaklar. Bence bu meseleyi çözmenin en iyi yolu Lilly! Lilly, dinliyor musun?'

"Hm? Ne?"

"Şimdi, gerçekten! Adaira başını salladı. 'Arkadaşlarının ve kız kardeşlerinin ince ayrıntılarla ilgilenmesi konusunda hiçbir sorunun olmadığını biliyorum, ama arada bir dinlemen gerekiyor. Yarın senin düğün günün! Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Bunu görecektir kadar uzun yaşayacağımın emin olmaya ne dersin?

Yarın düğün günüm olabilirdi ama bugün savaş günüydü. Bugün, şantajcımın bir randevum vardı.

"Adaira?"

"Evet mi? Çiçekçi kız konusunda bir karar verdiniz mi?"

"Hayır. Bu tartışmayı ertelememiz gerekecek. Kısa bir yürüyüş yapmam gerekiyor.

Yürüyüş mü? Koridorda yürümeyi kastetmiyorsan, umarım şaka yapıyorsundur. Hala halledilmesi gereken ne kadar çok şey var biliyor musun? Dün köyde yaptığınız küçük maskaralıklar hoş, harika ve hayırseverce olabilir ama aynı zamanda iyi kalpli pederin teklifler, hediyeler ve Tanrı bilir başka nelerle dolup taşıdığı anlamına da geliyordu. Pikniği tüm köyü düğüne davet ederek bitirmeniz de pek yardımcı olmadı! Yapmak zorundayız-'

'Adaira? Şimdi olmaz.'

Sesimden bir şeyler duymuş olmalı ki elindeki ev işleri listesini indirdi ve bana baktı.

"Lilly? Her şey yolunda mı?"

"Tam olarak değil. Ona ne çok neşeli ne de çok eğlenceli bir gülümseme verdim. "İlgilenmem gereken küçük bir mesele var.

Lütfen ne olduğunu sorma. Lütfen.

Yüzümü inceledi ve sonra bir kez daha ne kadar harika bir arkadaş olduğunu kanıtladı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hayır. Ben halledebilirim.

Bana bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra başını salladı. "Pekâlâ. Bana ihtiyacınız olursa, malikânenin arkasında çiçekçi kız adaylarını test ediyor olacağım.

Kaşları çatıldı. "Birin çiçekçi kız olarak yeteneğini nasıl değerlendirirsiniz?

Yüzünde bir sırıtma belirdi. 'Bir grup kıza bir demet çiçek veriyorsun. Teyzene ve ikiz kardeşlerine en çok vurabilenler işi alır.

"Adaira? Eğer elime bir fırsat geçerse, müstakbel kocamı seni personel departmanının başına getirmeye zorlayacağım.

Yetenekli arkadaşımı ve müstakbel kız kardeşimi çiçek balistiğinden sorumlu bırakarak odama döndüm. Orada, özellikle de geceleri pek fazla vakit geçirdiğim söylenemezdi ama zavallı Leydi Samantha'nın kalp krizi geçirmesini önlemek için kendime ait bir oda edinmenin akıllıca olacağını düşünmüştüm. Ayrıca, başkalarının girmesine izin verilmeyen bir odaya sahip olmanın bazı ek avantajları da vardı.

Komodine doğru yürüdüm, üst çekmeceyi açtım ve güvenilir tabancamı çıkardım. Beni birçok tehlikeli macerada görmüştü. Tek yapabildiğim bugün de farklı olmamasını ummaktı.

"Leydim?

Kapı çalındı. Aceleyle tabancayı elbisemin kırımlarına soktum, uzun zamandır ilk kez giymek zorunda kaldığım hantal giysiler için şükrettim.

"Evet?

Benson içeri girdi ve mükemmel bir selamlama yaptı. "Lord Hazretleri'nin... yardımcı düğün konukları geldi.

"Mükemmel!

Kâhya sanki aynı fikirde değilmiş gibi kıpırdandı. 'Ben, talep edildiği gibi yeni konuklara ahır ve ambarda yer sağladım ve personele varlıkları hakkında bilgi vermedim. Bu oldukça iyi silahlanmış beyefendilerin tören sırasında burada olmalarını istediğinize emin misiniz?

"Çok eminim.

Bu insanlar mümkün olduğunca herkesin gözünden uzak durmak zorundaydı.

Benson'a doğru ilerleyerek yaşlı adamın omzuna güven verici bir el koydum. "Merak etme. Her şey yoluna girecek.

Kâhyanın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Misafirleri *ahırda* dörde bölmek zorunda kaldım Leydim. Onlara bir fincan çay bile ikram etmeden. Dünyam bir süre daha iyi olmayacak.

'Fedakarlık buna değecek. Güven bana.'

En azından bugün planlandığı gibi giderse.

Bugün.

Dalgliesh ile buluşacağım gün.

Kâhyayı sessizce acı çekmeye bırakarak aşağıya indim. Giriş holü tamamen boş ve sessizdi. Hiç kimse, özellikle de Bay Ambrose görünürde yoktu. Sadece evin arka tarafından, düğün töreni için hazırlıkların yapıldığı yerden sesler, çadır bezlerinin hışırtısı ve çatal bıçak şıngırtısı geliyordu. Güzeldi. Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Kimse beni durdurmaya çalışmayacak ya da benim-

"Burada ne yapıyorsun kızım?

Döndüm ve...

Göz kırptım.

Halüsinasyon mu görüyordum? Rüya mı görüyordum? Yoksa bu gerçekten Bufford Amcamın gölgelerden çıkıp gelmesi miydi?

"Amca?" Burada olduğunu neredeyse unutmuştum, gözlerden uzak kalmayı o kadar iyi başarmıştı ki. "Ne yapıyorsun orada?

"Saklanmak!" diye homurdandı sakalına doğru. "Her gün olduğu gibi odamda kendi işime bakıyordum, birden Parsley adında bir kadın içeri daldı ve-

Patsy, amca. Patsy. O benim yıllardır en iyi arkadaşım.'

"Evet Parsley, aynen dediğim gibi. Hışımla odama girdi ve benden...' sakalı öfkeyle titredi, '*...çiçek süslemelerine yardım etmemi* istedi.

"Ne kadar şok edici.

"Biliyorum! Ve onu haneye tecavüz suçlamasıyla tehdit ettiğimde bile gitmedi.

Omzunu sıvazlama isteğime karşı koydum. "Başkasının evinde kalmak yerine kendi evinde olsaydın daha iyi olabilirdi.

Bufford Amca'nın sakalı kabarmıştı. Yüzünden görebildiğim kadarıyla kaşlarını çatmıştı. 'Hatırlatma bana, kızım! Bir dahaki sefere evlenmek istediğinde beni davet etme.

"Bir dahaki sefere mi? Ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bunu alışkanlık haline getirmeye niyetli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hm. Gür kaşlarının altından, şu anda bana uygun olandan çok daha fazla bir keskinlikle beni inceledi. "Bilmiyorum. Öyle misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, kızım, gerçekçi olmayan gelecekteki mutluluk hakkında fantastik hayaller kuran mutlu, kaygısız, aptal küçük bir gelin gibi görünmüyorsun.

"Ne demek istiyorsun?" Yüzüme mutlu bir gülümseme yerleştirmek için elimden geleni yaptım. 'Ben mutluyum! Tabii ki mutluyum!'

"Bu yüz buruşturma da ne? Kabız mı oldun?" 'Bu bir gülümseme!'

"Öyle mi?" Bana doğru bir adım attı, sonra aniden, yaşlı ayıdan beklediğimden çok daha büyük bir çeviklikle eli fırladı ve büstiyerimin kırımlarına kayd.

"Amca!"

"Ve sanırım bunun bir buket gül olması gerekiyordu? Kaşlarını kaldırarak tabancamı havaya kaldırdı. 'Bugünlerde düğünler için ilginç çiçek düzenlemeleri yapıyorlar. Belki de çiçek süslemelerinin yapımında ben de yer almalıyım.

"Geri ver onu!"

Beni tamamen görmezden gelerek fişek yatağını açtı ve pratik bir elle namluyu çevirerek her bir fişek yatağını kontrol etti. Namlunun yerine dönerken çıkardığı ses çok ama çok kesindi. Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı.

"Kendini neye bulaştırdın kızım?"

Hayır, hayır, hayır! O bu işe bulaşamaz! Bufford Amca olmaz! Geriye kalan tek aile büyüğüm değil.

Beğendiğim mi?

Bufford Amca'yı

severdim! Bufford

Amca'yı severdim!

Yüce Tanrım, hayatımın alt üst olmasının sonu yok muydu? Önce nişan, sonra şantaj ve şimdi de *bu* mu?

Kirpiklerimi ona doğru kırıpıştırdım ve masum bir gülümsemenin en iyi taklidini yaptım. "Sevgili nişanlım düğün ziyafeti için et sağlamayı reddettiği için tavşan avına çıkacağımı söylesem bir işe yaramaz sanırım?"

"Hayır.

Kahretsin! "Neden olmasın?" Çenemi kaldırdım. 'O da en az senin kadar cimri!

'Müstakbel kocanız gerçekten de şaşırtıcı derecede tutumlu. Hatta o kadar tutumlu ki, hizmetkarların söylediğine göre, son birkaç yıldır karınlarını doyurmak için ormanları tüm tavşan, geyik ve diğer yenilebilir yiyeceklerden boşaltmışlar.

"Oh.

İki keskin, boncuk gözle beni süzen amcam bir adım öne çıktı.

"Neler oluyor?"

"Ben, şey-

'Dur orada! Söyleyeceğin yalanı yut ve bana doğruyu söyle' dedi.

Lanet olsun! Beni nasıl bu kadar iyi tanıyordu? Çocukluğumun çoğunu benden bir kat üstteki odasında kilitli geçirmişti, Tanrı aşkına!

Öte yandan, evinin duvarları çürüktü. "Amca...

"Dinliyorum.

"Sana bir zamanlar bahsettiğim şu... aktiviteleri hatırlıyor musun?"

"Son iki yıl boyunca gizemli bir şekilde para almanıza neden olan faaliyetleri mi kastediyorsunuz?"

"Evet.

Bir duraklama.

'Ne yaptığımı hiç merak ettin mi? Hala ne yaptığımı?'

'Şey... ilk başta kendine cüzdanını dolduracak iyi bir adam bulduğunu düşünmüştüm. Ama sonra-'

"Evet?"

"Sonra nişanlıyla tanıştım.

"Ah.

"Ayrıca..." Başını eğdi ve doğrudan bana baktı. Doğrudan gözlerimin içine. Fark ettim ki bunu yaptığını hiç görmemiştim. Arada bir bana ya da teyzeme bakar, havlayarak verdiği emrin bizi odadan dışarı fırlatıp fırlatmadığını ya da daha fazla cesaret kırmaya ihtiyacımız olup olmadığını kontrol ederdi. Ama doğrudan bir dişiye bakmak? Ha! Asla bakmazdı.

Ama şimdi baktı. Doğrudan bana baktı. Eşit bir şekilde. "Ayrıca... uymazdı. Sen boş boş oturacak bir kız değilsin.

"Bırakın da işlerinizi bir erkek halletsin.

Kalbimde bir sıcaklık hissettim. 'Şey... haklısın. Bunun bir erkekle ilgisi yok.' *Bay Victor Linton'ı saymazsanız* tabii. "Para kazanmak için başka yollar buldum. Ama bu araçlar... İşler pek de beklediğim gibi gitmedi. Yüz ifadem karardı. "Benden pek hoşlanmayan birkaç kişi var ve onlardan biri...

Sesimin kesilmesine izin verdim. Zaten çok fazla şey söylemiştim.

Bufford Amca'nın kaşları, alnında kesintisiz tek bir çizgi oluşturana kadar aniden birbirine yaklaştı. İçine bir porsuk saklayabileceğiniz bir çizgi.

"Başın belada mı, kızım?

Düşündüğümde de kötüydü. Sadece Bufford Amca'yı sevmiyordum. *O da Ben.* Ve beni önemsiyordu!

Oh, kahretsın.

Yutkundum. "Evet.

"Ne?" Gözleri göbek bölgeme kaydı. "Sen-!" "O tür bir sorun değil, Amca!

"Hm. Şey...' Elindeki silaha baktı. "Sanırım böyle bir mesele için mermiye ihtiyacınız olmaz.

Uzun bir sessizlik oldu. "Amca?

"Evet, kızım?

'Zaman çok önemli. Gitmem gerekiyor.'

Bakışlarımı bir saniye tuttu. Ne daha fazla, ne daha az. "Bunu kendi başına halledebilir misin?

"Evet," diye yalan söyledim.

"Hm. O zaman buna ihtiyacın olacak.'

Çok iyi alıştırmış bir hareketle tabancayı çevirdi ve kabzasından önce bana uzattı. Ona baktım.

'Ne bekliyorsun kızım? Al şunu!'

Sersemlemiş bir halde dediğini yaptım. Elim silahın kabzasına dolandı ve bir anda yaşlı parmakları benimkileri yakalayarak beni yerimde tuttu.

'Yarın sabah tam onda seni belli bir koridorda kısa bir yürüyüş için bekliyor olacağım. Sakın kendini öldürtmeye kalkma.'

Ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Söz veriyorum.

Tek umudum bunun tutabileceğim bir söz olmasıydı. Amcama son bir kez başımı sallayarak döndüm ve kapıyı iterek açıp dışarı çıktım.

açık. Dışarıda çok güzel bir gün vardı. Güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor ve solucanlar toprakta kıpırdanıyordu. Özellikle iğrenç bir solucan hariç tabii. Bakışlarım köyün yukarısındaki kilisenin kulesine kaydı.

Lilly... Brank Teyze her zaman kiliseye daha sık gitmen gerektiğini söylerdi. İşte sana fırsat.

Tabancayı tekrar elbisemin içine sokarak köye doğru yola koyuldum. Kiliseye ulaşmak tahmin ettiğimden biraz daha zor oldu. Londra'dayken kimse bana ikinci bir bakış bile atmazdı. Ama burada... Tarlalardaki erkekler ben geçerken eğilip şapkalarını sallıyorlardı. Kadınlar evlerinden fırlayıp bana içecek, atıştırmalık ve diz eklemlerine iyi gelmeyecek kadar çok reverans teklif ediyorlardı. Sadece öğle yemeğine gelmeyi kabul ederek kaçabildim. On iki farklı kulübede. Aynı gün. Görünüşe göre, hızla büyüyen yetenekler listeme astral beden projeksiyonunu da eklemem gerekecekti.

Sonunda son evlerin arasından çıktım ve kilisenin tepemde yükseldiğini gördüm. Sabahın erken saatlerinde güneş, papazın gül bahçesinin üzerine uzun bir gölge düşürmüştü.

Bir şekilde gerçekten girmek istemediğim bir gölge.

Ama sonra... aykırı olmayı seviyorsun, değil mi?

Omuzlarımı dikleştirerek derin bir nefes aldım ve doğruca karanlığa yöneldim. Yavaşça, birkaç gün önce indiğim kilisenin etrafındaki aynı yolu takip ettim, payandaların arasındaki oyuklara dikkatle baktım. Kendimi yine gafil avlatmaya hiç niyetim yoktu. Lord Dalgliesh'in benimle oyun oynamasına izin verdiğim zamanlar sona ermişti. Ben-

"Günaydın, Bayan Linton.

Döndüm.

İşte oradaydı! Bir oyukta değil. Küçük bir yan kapı açılmış, son birkaç yıldır beni ve Bay Ambrose'u rahatsız eden uzun boyu ve keskin, ince yüzüyle ortaya çıkmıştı. Bir adım daha yaklaşırken bakışları beni delip geçti. Ondan uzaklaşıp gölgelerin derinliklerine çekildim. Yüzü bir sırtışa dönüştü.

"Şimdiden koşmaya mı başladın?

Tam olarak değil.

Geriye doğru bir adım daha atarak onu köşede beni takip etmeye zorladım; bu da tesadüfen köyün görüş alanından çıktığımız anlamına geliyordu.

'Kaçmak iyi bir şey değil. Burada kimin yetkili olduğunu çok iyi biliyorsun. Gülümsememek için epey çaba sarf etmek gerekti.

"Evet. Biliyorum.

"Yani?" diye sordu. Çelik mavisi gözler beni olduğum yere mıhladı.

"Taleplerimi yerine getirip getirmemeye karar verdin mi?

Başımı salladım. 'Gerçekten de öyle. Ama sanırım kararımı kelimelere dökmenin bir yolunu bulamıyorum. Lord Hazretlerinin arkasını işaret ettim.

"Bu yüzden açıklamasını ona bırakacağım.

"O mu? Dalgliesh kaşlarını çatarak dönmeye başladı. "Kim-

İşte o anda güçlü bir el onu arkadan yakaladı ve etrafında döndürdü. Bir an sonra, Bay Rikkard Ambrose'un yumruğu yüzüne sağlam bir şekilde çarptı.

Savaşan Bir Şans

Genel olarak müzikle ilgilenen bir insan değildim. En sevdiğim seslerin listesi oldukça kısaydı. Teyzemin botunda bir kurbağa bulduğunda çıkardığı çığlık, Patsy'nin ilk süfrajat mitingimiz için bestelediği zafer marşıyla birlikte bu listede yer alıyordu. Neredeyse kulak zarımı patlatacak kadar korkunçtu ama öte yandan, mitingimizi dağıtmak için gönderilen polisler üzerinde de aynı etkiyi yaratmıştı. Bobby'lerin hiç bu kadar hızlı koştuğunu görmemiştim.

Yine de hayatım boyunca duyduğum onca farklı ses arasında bir tanesi vardı ki, hiçbiri ona denk olamazdı: Bay Rikkard Ambrose'un Lord Dalgliesh'in çenesine indirdiği yumruğun sesi.

Tökezleyerek geri dönen Dalgliesh kilisenin duvarına çarptı. "Jeffreys!" diye bağırdı. "Holli-Aniden sesi kesildi.

"Sorun ne, Dalgliesh? Düşmanın etrafında yavaşça dönmeye başlayan Bay Ambrose yumruklarını kaldırarak saldırmaya hazırlandı. 'Yandaşlarını getirmeyi mi unuttun? Sadece çaresiz bir kadın için onlara ihtiyacın olacağını düşünmedin mi?

"Hey! İtiraz ettim. "Kim çaresiz? Beni görmezden geldiler.

"Sen mi? Dalgliesh'in gözlerinden nefret kıvılcımları fışkırdı. "İmkânsız! Bunu nasıl bilebilirdiniz-'

Wham!

Bay Ambrose'un yumruğu cümlesini yarıda kesti. Dalgliesh misilleme yapmaya çalıştı, ancak Bay Ambrose yumruğunu engelledi.

"Küçük buluşmamızdan nasıl haberi olduğunu bilmek ister misin? Yumruklar havada uçuşurken ve kaslar kaslara çarparken, Lord Hazretlerinin arkasında, neredeyse kulağına fısıldayacak kadar yakınında durana kadar dövüşçülerin etrafında döndüm. 'Gerçekten yalnız gelecek kadar aptal olduğumu mu düşündün?

'Ama...ama bu imkansız! Sana şantaj yaptım! I...'

'Bir hata yaptın, Dalgliesh. Hem de büyük bir hata. Sırf güvensiz, kendini beğenmiş küçük bir engerek olduğun için bunun dünyanın geri kalanı için de geçerli olduğunu düşündün. Ama ne kadar zengin ya da güçlü olursanız olun, ikimiz,' Bay Ambrose'a başımla işaret ettim, 'tüm servetinizden daha değerli bir şeye sahibiz: güven.

Dalgliesh tekrar saldırdı. Vuruşu Bay Ambrose'un karnına geldi ama normal bir insan gibi eğilmek yerine, en sevdiğim granit heykel yerinden bile kıpırdamadı. Bunun yerine, dizini Dalgliesh'in yan tarafına çarptı ve krallığın akranını kumtaşı bir payandaya çarptı. Bacakları bükülen Dalgliesh taş duvardan aşağı yuvarlandı. Bana bakarken gözlerinde nefret ve inançsızlığın karışımı parlıyordu.

"Sen... ona söyledin mi?

'Bu dünyanın en büyük hatiplerinden birinin sözleriyle ifade etmek gerekirse: *Aynen öyle.*' "Sen... seni küçük aptal-

Ama tam olarak ne olduğumu asla öğrenemedim, çünkü bir sonraki an Bay Ambrose'un kolu şahdamarına çarparak havasını kesti.

"Rrg!

"Ne diyordunuz? Tatlı tatlı sordum.

Bay Ambrose gözlerini düşmanının gözlerine dikerek, 'Konuşmayacak,' dedi. 'Sadece dinleyecek. Yakından dinleyecek. Buz gibi gözleri Lord Daniel Eugene Dalgliesh'e odaklandı. 'Şantaj girişiminiz başarısız oldu. Küçük entrikalarınız, entrikalarınız, entrikalarınız - burada ve şimdi durun, yoksa sizi yok ederim! Anladınız mı?'

"Evet," diye mırıldandı Dalgliesh.

"Anlıyorum. "Kollarını başının arkasına koy!

Lord Hazretleri emredileni yaptı - bir saniye kadar. Eli tekrar ortaya çıktığında, sıkılı parmaklarının etrafına metal sarılmıştı.

"Dikkat et!

Sözlerim zamanında gelmedi.

Wham!

Bay Ambrose'un yanağında sert bir kırmızı çizgi belirdi. Tökezleyerek geri çekildi ve Dalgliesh'e olan hakimiyetini kaybetti.

Hiç düşünmeden ilerledim. Ama ben onlara ulaşamadan Bay Ambrose tekrar ayağa kalkmıştı bile. Ve hepsi bu değildi. Payandalardan birinin arkasından, eli kılıcında kocaman bir gölge çıkmıştı.

"Hayır, Karim. Gözleri parlayan Bay Ambrose elini kaldırdı. "Bugün olmaz. "Ama *Sahib-*

'Hayır dedim, Karim. Bu işi kendim halledeceğim' dedim.

Kerim bir an tereddüt etti, sonra elini arkasına götürdü. Eli tekrar ortaya çıktığında, Bay Ambrose'un bastonunu tutuyordu. Bileğinin bir hareketiyle bastonu uçurdu. Bay Ambrose onu uçuşunun ortasında yakaladı.

"Şimdi," diye fısıldadı, gözleri Dalgliesh'e odaklanırken sesi kadar soğuktu. "Bunu beyefendiler gibi halledelim mi?"

'Beyefendi mi? Ha! Dalgliesh'in sesi biraz kısılmış olabilirdi ama yine de her zamanki gibi aşağılayıcı çıkıyordu. "Sopayla dövüşmek diye buna mı diyorsun?" Başını yarım çevirerek yere tükürdü. "Sanırım proleter pisliklerle kaynaşmayı seven birinden başka bir şey beklememeliydim.

"Pirinç muşta takan bir adamdan güzel sözler Lord Hazretleri. "Parmak eklemlerindeki metal, ellerindeki kirden daha iyidir. Onun yerini değiştirerek

Dalgliesh yan gözle bana zehirli bir bakış fırlattı. 'Kendinize nasıl bir aptal seçtiğinize dair en ufak bir fikriniz var mı Bayan Linton? Bunun bir adam için ne kadar acınası bir bahane olduğunu gerçekten biliyor musunuz? Yüzünde çirkin bir sırıtış belirdi. "Biliyorum. Onun hakkında her şeyi biliyorum.

"Sessizlik! Bu sadece tek bir kelimeydi ve ortalama bir sesle söylenmişti. Ama Bay Rikkard Ambrose'un sesiyle bir alayın içine korku salmaya yetiyordu. "Tek kelime daha etmeyin! Öne doğru sıçrayarak bastonunu Dalgliesh'in kafasına doğru savurdu ama Lord eğildi ve sağ kroşe ile karşılık verdi. Sırıtışı genişledi.

"Ah. Demek bilmiyor. Sorun nedir, *Lord Ambrose*? Senin gerçekte ne kadar basit bir ahmak olduğunu görürse seninle hiçbir şey yapmayacağından mı korkuyorsun?

Bay Ambrose'un dişleri sıkıldı. Ağzından tek bir kelime daha çıkmadı. Ama eli her zamankinden daha hızlı hareket ederek Dalgliesh'in göğsüne sert bir darbe indirdi. Bu darbe onu geriye doğru sendeletti ama hiçbir şekilde susturmadı.

"Sana anlatmamı ister misin?" diye alay etti, göz ucuyla bana baktı. "Gerçekte ne olduğunu duymak ister misin?

Oh, evet. Umutsuzca bilmek istiyordum. Bay Ambrose'un geçmişinin o karanlık kısmıyla ilgili her şeyi ve her şeyi bilmeyi gerçekten ama gerçekten çok istiyordum. Ama Dalgliesh'e bu kadarını itiraf etmeden önce dilimi ısırırdım.

Önemli değil. Yapmak zorunda değildim. Bunu gözlerimden okuyabilirdi. Kendi gözleri neşeyle parlıyordu.

"Merak etme. Ben onun gibi değilim. Senden geri durmayacağım. Ben zarif ve cömert biriyim. Kalbimin iyiliği için sizi aydınlatmaktan büyük mutluluk duyarım.

Bay Ambrose'un boğazından bir hırıltı çıktı. Öne atılarak sopasının kabzasını Dalgliesh'in kafasına doğru savurdu ve sadece

Taş. Yoldan çekilen Dalglish, sopanın altında dönerek dans etti ve yoldan çekildi.

'Gerçekten dokunaklı bir hikaye. Keşke kahramanı bu kadar saf olmasaydı. Yine sırttı. "Yıllar yıllar önce, sevgili nişanlınız Bayan Linton henüz toyken, onun ailesiyle ben İngiltere'nin kuzeyinde komşu malikânelerde yaşıyorduk. Ailelerimizin uzun yıllara dayanan bir tanışıklığı vardı ve yaşlı marki genç oğluna pek ilgi göstermediğinde, zavallı, ihmal edilmiş gencin, her zaman dostça bir kulak vermeye hazır olan daha yaşlı, daha deneyimli bir komşuyla arkadaşlık kurması doğaldı.

"Sessizlik!

Bay Ambrose'un bir sonraki darbesi neredeyse o 'dost kulağı' paramparça ediyordu. Lord Dalglish geri sıçradı ve uzun zamandır ilk kez gözlerinde gerçek bir endişe belirdi. Yine de bu onu caydırmadı.

Sesini sinsi bir fısıltıya alçaltarak, "Yaşlı marki bazı akılsızca yatırımlar yapıp mülkünü ipotek ettirmek zorunda kalınca, genç Lord Ambrose'un sevgili eski dostuna başvurması çok doğaldı," diye devam etti. Bunu görmeliydiniz, Bayan Linton. Çok dokunaklı bir sahneydi. Zavallı çocuk neredeyse ağlayacaktı!

Bay Ambrose görünüşe göre şimdilik sopasından vazgeçip yumruklarını tercih etmişti. Sağ kroşe Lord Dalglish'in midesinin derinliklerine saplandı. Nefes nefese kalan Dalglish iki büklüm oldu ve mükemmel bir hedef oluşturdu. Bay Ambrose'un sol yumruğu fırsatları boşa harcayacak biri değildi.

Thud!

Dalglish yere yığıldı. "Hayır.

Başka. Kelime.'

"Ne oldu? Kendini yukarı iten Lord Hazretleri sevdiğim adama sırttı. Yüzündeki o alaycı ifadeyi silmek için ani, neredeyse karşı konulmaz bir istek duydum. "Gerçeği öğrenirse sana sahip olmayacağından mı korkuyorsun?

Sessizlik.

Uzun, sağır edici bir sessizlik anı.

Sonra, neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar, Bay Ambrose'un gözleri bana dikildi ve tekrar kayboldu. Ama o an yeterliydi. Sadece bir anlığına gözlerindeki belirsizliği görmüştüm.

Aman

Tanrım.

Öyleydi.

Korkuyordu.

"Ne oldu? Sesim fısıltıdan öteye gitmiyordu ama Bay Ambrose bu ses karşısında irkildi. Gerçekten irkildi. Dalgliesh daha da geniş bir şekilde sırtarak ayağa kalktı ve kilisenin duvarına yaslandı.

Duydunuz mu Lord Hazretleri? Şimdiden bana senden daha çok güveniyor. Aşk için çok fazla.'

"Seninle konuşmuyordum, seni değersiz pislik," dedim ona, gözlerimi müstakbel kocamdan bir an olsun ayırmadan. Öne doğru bir adım atarak elimi koluna koydum. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı ve onları tuttum, gitmelerine izin vermeyi reddettim. Gitmesine izin vermeyi. "Anlat bana. Ne oldu?

Bay Ambrose ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Yavaşça kolunu sıktım, gözlerim ona yalvarıyordu.

Söyle bana. Lütfen.

Aldığım tek cevap sessizlikti. Sessizlik ve bir kez daha gözlerindeki o korku parıltısı. Ve birden fark ettim ki, onu tanıdığım süre boyunca onun için her zaman en zor olan şeyi yapmasını istemiştım: konuşmak.

"Merak etme. Ateşli feminist kalbimdeki tüm sıcaklığı ve sevgiyi gözlerime göndererek kolunu tekrar sıktım. 'Bu, zamanın ne para ne güç ne de bilgi olduğu bir durum. Acele etme.

Gözlerimiz uzun bir an boyunca birbirine kenetlendi. Lord Hazretleri tarafından fark edilmeyen uzun bir an.

Dalgliesh, "Ailesinin serveti çökmek üzereyken bu kadar ağzı sıkı değildi," diye homurdandı. Artık gözlerinde zafer ışıltısı yoktu. Sadece kin ve saf, gizlenmemiş nefret vardı. 'Onu duymalıydınız! Nasıl inledi ve ağladı! Değerli ailesi için o kadar korkmuştu ki. Altını ıslatmak üzere olan bir çocuk gibi!

'Sanırım bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin,' diye karşılık verdim, gözlerimden kıvılcımlar saçılıyordu. 'Peki, sen ne yaptın? Kalpsiz bir solucan gibi onu dışarı mı attın?

Dalgliesh'in yüzünde eski sırtışının gölgesi titreşti. 'Onu dışarı atmak mı? Tam tersine, Bayan Linton! Elbette onu içeri davet ettim ve içecek bir şeyler ikram ettim. O zamana kadar hiç gerçek bir içki içmediğini biliyor muydunuz? Birkaç kadeh şarap dilini kolayca çözdü ve çok geçmeden zavallı çocuk sevgilisine içini dökmeye başladı,

Arkadaşım. Ne yapabilirdim ki? İyi bir arkadaş olarak tek bir seçeneğim vardı: yardım teklif etmek'.

Evet, tabii ki. Ve en iyi arkadaşım Patsy çekingen küçük bir ev hanımıdır.

"Yardım etmeyi teklif ettiğimde genç yüzünün sevinçle nasıl aydınlandığını görmeliydiniz, Bayan Linton. Lord Dalgliesh bir elini kalbinin üzerine koyarak yüzünü nostaljik bir şefkat ifadesine dönüştürdü. "Zavallı çocuk minnettarlığından neredeyse ağlayacaktı.

Bay Ambrose ani bir hamle yaptı. Tutuşumu sıkılaştırarak ona tutundum. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, şu anda onu bırakmak iyi bir fikir olmayabilirdi.

"Eminim öyledir. Sesim Sahra'daki güneşli bir gün kadar kuruydu. "Ve sen de yardımseverliğin ruhuydun, değil mi?

"Kesinlikle öyleydin. Ne de olsa yardım etmek için mükemmel bir konumdaydım. Bazı yeni, karlı yatırım fırsatları ortaya çıkmıştı ve genç Rikkard'a bunları bildirdim. Çok heyecanlandı! Hemen beni eve, babasının yanına sürükledi ve ona bu muhteşem fırsattan bahsetmemi istedi. Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda yaşlı adam sevgili oğlunun kendisini etkilemesine izin verdi. Son paralarını da yüksek getiri vaat eden bazı yatırımlarıma yatırdılar.

Bay Ambrose'un boğazından bir hırıltı yükseldi. Beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek ilerlemeye başladı. Zar zor tutunmayı başardım.

"İçimden bir ses," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, "bu söz tutulmadı.

"Oh, pekala. Dalgliesh omuz silkti. 'Bu bir iş. Her zaman belli bir risk vardır. Bazen daha küçük, bazen daha büyük.

"Peki bu daha mı büyüktü?

Dalgliesh'in yüzündeki gülümseme geri gelmişti. Bu sefer zehirli değil, hastalıklı ve tatlı bir gülümsemeydi. Sanki kalbi ağrıyormuş gibi bir elini göğsüne koydu. "İnanın bana, büyük umutlar bağladığım o madenlerde hiç cevher çıkmadığında kimse benden daha fazla şaşımamıştır. Maden arayıcılarım bana zengin getiriler vaat etmişti! Ve Hindistan'daki çay tarlası...' Üzüntüyle aslan yelesini salladı. "O şekilde yanıp kül olması gerçekten korkunç bir kazaydı. Genç Rikkard'ın, ailesini evlerinden atmak üzere olan tahsildarlardan korkarak evime koştüğünü hatırlıyorum. Zavallı çocuk her şeyin bir hata olduğundan o kadar emindi ki-'

Bu kez Bay Ambrose'u tutma şansım yoktu. Öne doğru sıçradı, yumruğunu savurdu ama Dalgliesh bunu bekliyordu.

Yumruğu yana savuran Dalgliesh onu yakaladı ve sert bir yumruk atarak sendelemesine neden oldu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye fısıldadı. "Ne kadar zavallı olduğunu bilmesini istemiyor musun?"

"Onu dinlemeyin! Ben ısrar ettim. *Bu konuda iyi olmalısın. Beni hiç dinlemiyorsun.*

Dalgliesh, 'Ah evet, beni dinleme,' diye alay etti. 'Ben ne bilirim ki? Ne de olsa ben sadece ailenizin servetini elinizden alan ve sizinkini de alıp hepinizi dilenci olarak bırakacak olan adamım!

Bu sefer Bay Ambrose yumrukla karşılık vermedi. Onun yerine soğuk, sert ve meydan okuyan bir kelimeyle karşılık verdi. "Dene!"

"Memnuniyetle. Bana doğru baktı. 'Merak ediyorum... tüm işlerin başarısız olduğunda ve tamamen mahvoldüğünde, sevgili müstakbel eşin kız kardeşinle aynı yöntemlere güvenmek zorunda kalacak mı?"

Bay Ambrose sertleşti. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

Dalgliesh bir kaşını kaldırdı ve çirkin bir kahkaha attı. 'Peki, siz uzaklardayken, koloniler arasında gezip tozarken onun kendisini ve ailesini nasıl geçindirdiğini düşünüyorsunuz? Elbette yüzde yüz emin olamam. Ne yazık ki ben orada değildim ama onun durumundaki bir genç kız için hemen hemen tek bir seçenek olduğunu hayal edebiliyorum. Umarım ilk sefer zavallı kız için çok zor olmamıştır.

Bu kadar.

Bay Rikkard Ambrose hiçbir zaman sabırlı bir adam olmamıştı. Tam o anda, kalan azıcık sabrını ve onunla birlikte tüm vicdanını da kaybetti. Göz açıp kapayınca kadar bastonundaki gizli kılıcı çekti. İleri atılarak kılıcı doğrudan Dalgliesh'in göğsüne doğrulttu.

Dalgliesh dönerek yoldan çekildi ve ceketini bir kenara attı. Altında metalik bir şey parlıyordu.

"Dikkat et!"

Bu sefer uyarım tam zamanında geldi. Lord Dalgliesh'in kılıcı elinde belirlediğinde, Bay Ambrose hazırды. Dalgliesh'in ilk darbesini savuşturmak için kılıcı havaya kalktı. Sonra ikincisini. Sonra üçüncüsü.

"Sorun nedir? Tısladım. "Neden saldırmıyor?"

Karim'in eli silahının kabzasına gitti. 'Dalgliesh daha iyi silahlanmış. Uzun ve sağlam bir kılıcı var. *Sahibin* tek sahip olduğu ince bir baston kılıç. O da Dalgliesh'in silahı kadar uzun değil!

"Anlamı?"

"Yani saldırmaya kalkarsa eli kesilecek! "Oh.

Mümkünse kaçınılması gereken bir şey. Bay Ambrose'un ellerini çok severdim.

Karim de aynı fikirde gibiydi. Kendi kılıcını çekerek Bay Ambrose'a doğru bir adım attı.

"Askerler, ilerleyin!

Korumanın havlayarak verdiği bir emirle bir düzine adam kilisenin payandaları ve pederin gül fidanları arasında saklandıkları yerden çıktılar. Gülümsedim. Bay Ambrose'un yardımcı düğün konukları gelmişti. Kararlılıkla Dalgliesh'e doğru ilerlediler ve etrafını sardılar. Akranının gözleri huzursuzca sağa sola kayıyor, durumu değerlendiriyordu.

"Hayır! Bay Ambrose ısırdı.

Bekle, *ne?*

Adamları dondu kaldı. Kerim de öyle. "Pardon, *Sahib?*

'Sana söyledim Kerim, karışma! Bunu tek başıma halledeceğim. "Ama *Sahib-*

"Emrettiğimi yap!

Hayır! Hayır! Onun emirlerini yerine getirme! O bir aptal!

Muhammed isteksizce geri çekildi.

Lanet olsun! Neden bu kadar sadık olmak zorunda?

Bir bıçak parladı. Gözlerim iki savaşçıya geri döndü. Lord Dalgliesh, Karim'in dikkat dağıtmasını kullanarak ileri atılmıştı ama Bay Ambrose onu izliyordu. Granit bir heykelden asla beklemeyeceğim bir çeviklikle kenara sıçradı ve Dalgliesh'in bıçağı boş havaya saplandı. Saldırarak Dalgliesh'in kılıcını kenara savurdu ve neredeyse adamın burnunu koparacak bir kesik attı.

"Seni öldüreceğim!" diye tısladı.

"Neden? Sevgili küçük kız kardeşin hakkında söylediklerim yüzünden mi? Dalgliesh'in ağzı çirkin bir sırıtişla kıvrıldı. 'Şimdi, şimdi, Lord Ambrose. Bu kadar öfkeli olabileceğinizi hiç düşünmezdim.

'Gözlerimin içine bak. Sıcaklık görüyor musun?'

Karşı koyamadım, emrettiği gibi yaptım, Dalgliesh gibi. Ve o haklıydı. Gözlerinde sıcaklık yoktu, sadece soğuk, sert, amansız bir öfke vardı. Söyledikleri doğrudu, intikam soğuk yenen bir yemektir. Ve Rikkard Ambrose bu iş için mükemmel bir garsondu.

Bay Ambrose yenilenmiş bir vahşilikle kendini dövüşe attı. Kesiyor, savuşturuyor ve bıçaklıyordu ama hepsi boşunaydı. İki adam yetenek bakımından eşit miydi? Bunu bilmeme imkân yoktu. Kesin olarak bildiğim tek şey Dalgliesh'in kılıcının Bay Ambrose'un bastonuna sığan ince bıçaktan çok daha büyük olduğuuydu. Müstakbel kocamın yavaşça geri çekilmesini ve Dalgliesh'in yüzünde bir kez daha kötü niyetli bir sırıtışın yayılmasını izledim.

Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı!

Ah. Doğru ya.

Vardı.

Elimi cebime atarak tabancamı çıkardım, nişan aldım ve Lord Dalgliesh'i bacağından vurdum.

Alay Etmeden Soyunmak

"Gah!

Dalgliesh boğuk bir çığlıkla dizlerinin üzerine çöktü ama hâlâ kılıcını tutuyordu. Ben de tedbir olsun diye onu diğer bacağından da vurdum. Öne doğru devrildi ve çok tatmin edici bir gümbürtüyle yüz üstü toprağa düştü.

Her şey ve herkes uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra Bay Rikkard Ambrose bana döndü, koyu, deniz rengi gözleri okunamıyordu ama bir o kadar da şeffaftı. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Ne? Omuz silktim. 'Bana öyle bakma. Kerim'e karışmamasını sen söyledin, ben değil.

Bir an daha sessizlik oldu, sonra kılıcını yere bıraktı, bana doğru yürüdü, yüzümü tuttu ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu.

"Benim küçük-

"Silahşör mü?" diye sordum, ona masumca göz kırparak.

Boğazının arkasından bir hırıltı yükseldi ve beni bir kez daha kavrayarak ağzımı geri aldı. Görünüşe göre iyi nişan almamı çok takdir ediyordu. Biraz daha hedef atışı yapmam gerekecekti.

Nişan alma konusunda tek iyi olduğum şeyin silah olmadığını ona gösterme vakti gelmişti. Aramızda gizlenmiş olan elim, belli bir yere ulaşana kadar göğsünden aşağı kaydı.

"Bayan Linton!

"Biliyorum. Davetkâr bir şekilde gülümseyerek fısıldadım. "Bir kilisenin arkasında. Skandal, değil mi? Ama dürüst olmak gerekirse, Kerim'i gönderirsek bizi kim rahatsız edebilir ki?

Bir an sonra hızlı ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumuzda sorum aniden cevaplandı. İçgüdüsel olarak geri sıçradım ve Bay Ambrose'la arama biraz mesafe koydum. Akıllıca bir karar olduğu, bir iki saniye sonra pederin nefes nefese kilisenin köşesinden koşarak çıkmasıyla ortaya çıktı.

"Neler oluyor burada? Bir silah sesi duyduğumu sandım, aman Tanrım!"

Gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış olan papaz, Lord Daniel Eugene Dalgliesh'in yerde baygın yatan yüzükoyun bedenine doğru koştu. I

Sanırım nişanlımı öpmenin heyecanıyla, az önce bir adamı vurduğumu unutmuştum. Bence evliliğimiz için oldukça iyi bir haberdi bu. Papaz hızla Lord Hazretlerinin yanına diz çöktü. Ancak ben daha çok onun arkasındaki köşeden beliren figürle ilgileniyordum.

"Jenny?" diye sordum, kaşlarım havaya kalkmıştı. Bu, Lord Dalgliesh'in nalları dikme ihtimalinden bile daha ilginçti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben..."

Jenny alt dudağını ısırdı ve sonra papaza baktı ve kızardı. *Kızardı!*

Yüzüme bir sırıtma yayıldı. Canım benim. Amy'nin buna tepkisini duymayı dört gözle bekliyordum.

Bu arada papaz, muhtemelen yerde kanlar içinde yatan ceset yüzünden, havadaki romantik atmosferin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Lord Hazretlerinin üzerine eğilen peder, yaraları görebilmek için onu ters çevirdi, sonra inledi ve sallandı. Anlaşılan, kırmızı gülleri kırmızı kan sıçramasından çok daha fazla seviyordu.

"Tanrı merhamet etsin! Ona ne oldu?"

"O....err... onu bu şekilde bulduk. Bir düellodaydı! Evet, aynen öyle.' Enerjik bir şekilde başımı salladım. "Bayılmadan önce bize buraya düello yapmaya geldiğini söyledi.

Düello mu? Ama düellolar tek atımlık tabancalarla yapılır. Her iki bacağında da mermi var! Hangi canavar bunu zavallı ruha yapar?"

"Um..." Boğazımı temizledim. "Hiçbir erkeğin böyle bir şey yapacağını düşünemiyorum.

'İyi kalpliliğiniz size yakışıyor, Bayan Linton. Ama bu dünyada hayal edebileceğinizden çok daha kötü insanlar var. Etrafına bakındı. 'Çabuk, biri yardım etsin! Onu papaz evine taşımama yardım edin!'

"Ne? Bay Ambrose talep etti. Sanki az önce kokuşmuş bir kadavrayı yemek odasına taşıması istenmiş gibi konuşuyordu.

"Onu burada bırakamayız Lordum, değil mi?"

Bay Ambrose ağzını açtı -muhtemelen evet, gerçekten de yapabiliriz demek için- o sırada ayağım fırladı ve kaval kemiğine çarptı.

"Ow!"

"Tabii ki yapamayız, peder. Yüzümdeki kocaman gülümseme bana epey bir çabaya mal oldu ama bir şekilde başardım.

"Kesinlikle," Jenny bir adım öne çıktı ve bana kaçınmaya çalıştığım çok araştırmacı bir bakış attı. 'Ne de olsa *talihsiz kazalar* geçirenlerle ilgilenmek gibi bir görevimiz var, değil mi?

Peder minnetle bana baktı, sonra gülümsemesi şöyle devam etti Jenny, gerçek bir deniz feneri gibi parlıyordu. Ona bakarken gözleri buğulandı. 'Sizin gibi saf merhamet meleklerinden tam da beklediğim gibi bir tavır. Bu beylerden biri bana yardım edebilir mi lütfen? Ellerini Dalgliesh'in kollarının altından geçirerek Bay Ambrose'un adamlarının toplandığı yere doğru baktı. Karim yüzünde sanki çiğ soğanı bütün olarak yutmaya zorlanıyormuş gibi bir ifadeyle öne çıktı, Dalgliesh'in ayaklarından tuttu ve yukarı doğru çekti. Lord Hazretlerinin dudaklarından bir inilti kaçtı.

"Dikkatli ol!" diye ısrar etti peder. "Sanırım ona zarar veriyorsun.

"Söylemiyor musun? Kerim homurdandı ve bacaklarını daha sert çekerek bir inilti daha çıkardı. "Ne talihsizlik.

Karim önde, peder de arkasından tökezleyerek yürürken, Dalgliesh aşağı yukarı hızla papaz evine doğru yol alıyordu. Zaman zaman Kerim'in uzun adımları zavallı papaz için biraz fazla geliyor ve Dalgliesh kendini doğaçlama bir halat çekme savaşının ortasında buluyordu.

"Biraz yavaşlar mısınız lütfen?" diye nefes nefese kaldı peder. "Yoksa zavallı adamı parçalara ayırabiliriz!

"Olabilir miyiz? Kerim umutla sordu ve hemen hızlandı.

Tam o sırada Jenny yanımda belirdi ve bana doğru eğildi. "Neler oluyor?

'Ee... onu bir düellodan sonra mı bulduk?

Bir ifadeden çok bir soruya benziyordu.

Jenny bana bir bakış attı. "Hayatımda saçmalığı duyduğumda anlayacak kadar çok ahır temizledim.

"Ehem. Belki de yine de inanmalısın?" 'Neden?

"Makul inkar edilebilirlik .[\[32\]](#)

'Hm...' Bunu bir an düşündü, sonra sırtıttı ve başını salladı. "Mantıklı. Yardıma ihtiyacın var mı?

'Belki de papazın o adamla ilgilenmesine yardım edebilirsiniz? Sanırım bunu yapmak zorunda kalırsam, Bay Ambrose papaz evini yerle bir eder'.

"Bunu yapamayız, değil mi? Gözleri parlayan Jenny'nin gözleri papaza odaklandı. 'Hm... merhamet meleği olmak, ha? Evet, sanırım bunu yapabilirim. Planlarıma çok güzel uyardı.

İçten içe zavallı adama acıdığımı hissettim. Onun için neyin, daha doğrusu kimin geldiğini bilmiyordu.

Papaz evine yaklaştığımızda kapı açıldı ve yaşlı bir kadın -papazın hizmetçisi olduğunu tahmin ettiğim- dışarı baktı. 'Bu gürültü de neyin nesi? Peder, size bir kere söylediysem bin kere de söylerim, kendinizi fazla yormamalısınız. Bu sağlık değil, İsa, Maria ve Joseph! Ona ne oldu, zavallı adam?'

"Açıklamaya vakit yok!" diye nefes nefese kaldı papaz. 'Onu içeri götürelim.

Doktor nerede?'

'Kasabadan henüz gelmedi. Ama önümüzdeki bir saat içinde gelecektir.

"Hayır! Zavallı papaz çaresizlik içinde Dalgliesh'in cansız bedenine baktı. "Ne yapmalıyız?

"Kan kaybından ölmesine izin mi verelim? Karim bunu önerdi. Neyse ki papaz bu sözü duymamıştı.

'Burada yaraları tedavi etme konusunda deneyimi olan biri var mı? Kimse yok mu?" Birimizden diğerine göz gezdirdi. "Lord Ambrose? Siz misiniz efendim? Siz mi? Bayan Linton?'

Büyük, yalvaran gözlerle bana baktı. Çok umutlu görünüyordu. Cemaatinde yanlış olan her şeyi düzeltmeye gelen bu yeni merhamet meleğinin, Bayan Lillian Linton'ın bu sorunu d a çözebileceğinden o kadar emindi ki...

Kahretsin!

'Onu içeri götürün! Bunu ben hallederim.'

"Ne yapacaksın? Bay Ambrose, sanki ellerimin mor kavun olduğunu açıklamışım gibi bana baktı.

Omuz silktim. 'Seni bir kez iyileştirdim, değil mi? Mükemmel olmayacak ama doktor gelene kadar idare eder. *Şansımız yaver gitmezse tabii.*

'Harika! Tek kelimeyle harika! Size güvenebileceğimi biliyordum, Bayan Linton. Yüzü gülen papaz sırtımı sıvazladı, sonra kalan kolu Dalgliesh'in ağırlığı altında sarkınca elini hızla geri çekti ve Lord Hazretleri'nin kafası kapının kirişine çarptı. 'Çabuk olun! Onu içeri götürelim. Yüce Tanrı bunu unutmayacaktır, Bayan Linton. Hayırsever yüreğiniz için sizi kutsayacaktır.

Yapacak, değil mi? Bay Ambrose'a bir göz attım. *Keşke nişanlım da benzer duygulara sahip olsaydı.*

"Hadi!" diye başıyla Kerim'i işaret etti papaz. "Gidelim!"

Ve içeri girdi. Karim, Dalgliesh'in kafasını tekrar kapının pervazına vurmaya özen göstererek onu takip etti.

"Onu nereye koyalım? Ben sordum.

"Kompost yığını mı?" diye sordu bugün iyi fikirlerle dolu görünen Karim. Yatağım! Koridorun sonundaki yatak odasında, hadi!"

Koridorda ilerlediler, bu kez papaz daha hızlı hareket ediyor, Kerim ise geride kalıyordu. Hâlâ pederin fikrini değiştirip kompost yığına gideceğine dair bir umut besliyor gibiydi. Farklı hızların bir sonucu olarak Dalgliesh'in poposu yerleri süpürüyordu. Bu görüntüyü hafızama kaydettim. Piç kurusu geceyi sağ atlatırsa bile, en azından elimde hep bu olacaktı.

"Bayan Wright, lütfen kapıyı açın!" diye seslendi papaz hizmetçisine. Yaşlı kadın aceleyle öne atılarak emredileni yaptı. "Onu yatağa yatıralım ve lütfen dikkatli olun.

"Kesinlikle," diye kabul etti Kerim, Dalgliesh'in gevşemiş halini pederin yatağının üzerine kaldırdı ve başını yavaşça yatak başlığına çarptı.

"Geri çekilin lütfen. İkisini uzaklaştırdım ve geri çekildiler, sanki her an mucizevi bir iyileşme gerçekleştirecekmişim gibi dikkatle beni izliyorlardı.

Karim? Bir bıçak!"

Muhammed ceketinin içine uzandı ve kılıçla satır arası bir şeye benzeyen bir nesne çıkardı.

"Daha küçük bir şey olabilir mi?"

Homurdanarak elini tekrar ceketinin içine soktu. Tekrar ortaya çıkışında, elinde çeşitli büyüklüklerde dört farklı bıçak tutuyordu. Papaz yutkundu ve geriye doğru bir adım attı.

"Teşekkür ederim. Korumanın elinden daha normal boyutlardaki silahlardan birini aldım. "Bu iyi iş görür.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun? Karim talep etti.

"Evet," diye soğuk bir ses geldi arkamdan. "Bunu ben de bilmek isterim.

Arkamı dönmemek için çok dikkatliydim. Yapmak üzere olduğum şeyi düşünürsek, muhtemelen en iyisi buydu.

"Bu," dedim ve Lord Dalgliesh'in sol pantolonunun paçasını tutup dizine kadar kestim.

Papaz ciyak ciyak bağırdı. "Bayan Linton!

Bay Ambrose'dan daha da ilginç bir ses geldi. Yarılan bir taşın çatırtısı ile kıskanç bir aslanın hırıltısı arasında bir şey.

"Oh, içine bir çorap koy, olur mu? Öne doğru eğildim ve tam işe koyulacaktım ki Bay Ambrose dondu ve eli bileğime dolandı.

"Cesedimi çiğnemen lazım!" diye tıslayan tehditkâr bir ses

Kul

ak. "Ne dediniz Bay Ambrose?" diye sordu papaz.

"Bunun kanlı olacağını söyledim," diye yalan söyledi Bay Ambrose. bir tereddüt. "Ve Bayan Linton kana karşı hassastır.

"Ah, tabii ki! Peder başını salladı. 'Bunu düşünmeliyim! Sizin gibi narin bir hanımefendi...'

Tam ne kadar 'hassas' olduğumu açıklamak üzereydim ki Jenny öne çıktı. "Bırak ben yapayım.

"Gerçekten mi, Bayan Jenny? Papazın gözleri parladı.

"Elbette. Ayda en az bir kez bol miktarda kan görüyorum. "Bir hayır kurumunda gönüllü olarak mı çalışıyorsun?

Jenny ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. "Öyle bir şey.

"İnanılmaz! İçten sempatiniz ve dindarlığınız gerçekten çok dokunaklı!"

"Teşekkür ederim. Yanaklarında güzel bir kızarıklık belirerek yaklaştı Dalgliesh'in eğilimli hali.

"Nazik ol," dedim ona ve göz kırptım. 'Gereksiz yere canının yanmasını ya da Tanrı korusun, acı çekmesini istemeyiz, değil mi?

"Ah...? Kaşlarından biri kalktı. "Demek böyle? Dalgliesh'e bakarken yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. "Merak etme. O benimle birlikte emin ellerde.

Ve böylece Dalgliesh'in parçalanmış bacağını yakalayıp bir sarsıntıyla doksan derece çevirdi.

Knack!

Kan yatağa sıçradı. Bayan Wright çığlık atarak odadan dışarı fırladı. Papaz hemen bayıldı, geriye doğru devrildi ve bir *gümbürtüyle* yere düştü.

Karim ve Bay Ambrose birbirlerine baktılar.

"Dalgliesh'ten şimdi kurtulabilir miyiz, *Sahib*? Karim sordu.

"Yani," diye bitirdi Jenny takdire şayan bir tümdengelim becerisiyle, "sanırım bu adam senin arkadaşın değil?"

Bay Ambrose'un buz gibi bakışları uzun bir an boyunca tamamen ona odaklandı. 'Çoğunlukla. Kesinlikle. Hayır.

Arkamda, peder inledi ve yerde iki büklüm oldu. Jenny ona baktı. 'Hm. Kendine geliyor. Sanırım sarışın budala için her ne planın varsa, beklemek zorunda kalacak.

Anlaştık. Karim, a  şu  ekmeceleri! Bak bakalım bana sargı bezi olarak kullanabileceğim çarşaf bulabilecek misin?

Bay Ambrose bir adım  ne  ıktı. "Ciddi ciddi bizim-

"Evet," diye kestim sözünü kararlılıkla, "kan kaybından ölmesini engelleyeceğiz. Hatırlayacağınız üzere, ona ateş etme fikri benim naçizane fikrimdi. Hayatta kalırsa bir kadın tarafından vurulduğunu kabul edeceğinden şüpheliyim. Ama ne kadar kinci olursa olsun, kan kaybından ölmesine izin verirsek muhtemelen ölüm d şerinde suçlamayı başaracaktır. O yüzden nalları dikmesine engel olsak iyi olur. Tabii benim cinayetle su lanmamı istemiyorsanız?"

'Yargı sisteminin bazı bölümleri üzerinde önemli bir etkim var. Eğer kanıtlar sadece ikinci derece ise, yüzde yetmiş beş ihtimalle beraat etmenizi sağlayabileceğimi söyleyebilirim.

'çok teşekkür ederim. Sanırım ben kendi yolumu tercih ediyorum'.

İsteksiz Karim'in elinden çarşafı alarak yırtmaya bağladım ve parçaları Dalglish'in bacaklarına sıkıca sarmayı düşünen Jenny'ye uzattım.

"Bu ilginç bir değişiklik oldu. Sırtıttı. "Normalde insanların kıyafetlerini ben çıkarırım, başka türlüsü olmaz.

Dalglish'i iyileştirmek uzun sürmedi. Eğer bu sırada bacaklarını birbirine d ğ mleyip yatağın demirlerine bağladıysak, bu sadece bir tesadüftü. Sonunda Bay Ambrose'un doktoru getirmesi için yolladığı adam oflayıp puflayarak geri döndü.

"Doktor ş  anda Bayan Delaney'nin evinde, efendim! Çocukların iyi olduğundan emin olduktan sonra hemen buraya gelecek.

Başımı salladım. "Güzel.

Bay Ambrose sanki bunun için farklı bir kelime se ecekmiş gibi görünüyordu.

"Ne yapacağız?" diye tısladı. 'Dalglish ile bugün burada ilgilenmeyi planlıyorduk. Eğer  zel ordusuna geri dönerse...'

Cümleyi havada asılı bıraktı ve sanki Dalgliesh'i de bir ilmiğe sallandırmak istiyormuş gibi baktı.

"Göreceğiz. Kapıya baktım. 'Doktoru buraya getirelim. *Uzun* bir yatak istirahati emrettiğinden emin olalım. Bu bize çalışmak için biraz zaman kazandırır.

Gözlerimin içine baktı. 'Peki o zaman ne yapacağız Bayan Linton? İkiz kardeşinizi biliyor. Ve bu bilginin üzerine oturup hiçbir şey yapmayacak. Bize zarar vermek için kullanacak. Size zarar vermek için.'

Yutkunarak yüzüne dokunmak için uzandım. 'Ama... Aldırmadığını sanıyordum. Artık değil.

Çenesindeki bir kas seğirdi. 'Ben bilmiyorum. Ama dünyanın geri kalanı olabilir. "Peki ya ben," dedim ona, gülümsememi bastıramayarak, "sana "Dünyanın benim hakkımda ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun?" "Haklısın. Yine de...'

"Evet. Başımı salladım. "Yine de.

Ne demek istediğini biliyordum. Eğer Lord Dalgliesh hakkımda bildiklerini açıklarsa, hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Her ne kadar bundan bahsetmemeye özen gösterse de, Bay Ambrose'un ki de öyle olacaktı. İlk tanıştığımızda beni bir kadın sekreter olarak kabul etmeyi kesin bir dille reddetmişti ve kendine göre nedenleri vardı. Çileden çıkarıcı, şovenist sebepler belki ama yine de sebepler. İşi gerçeklerden zarar görecek. O incinecek. O bunu göze alabilirdi ama ben alamazdım.

Ayrıca...

Başarılarım bana aitti. Dalgliesh'in bunları kendi amaçları doğrultusunda çarpıtmasına izin veremezdim. Eğer bir gün gerçek kimliğimi dünyaya açıklamaya karar verirsem, bu kendi şartlarımla, kendi nedenlerimle ve kendi amaçlarım doğrultusunda olacaktı. Bana şantaj yapılamazdı!

Şantaj...

Bir şimşek gibi kafamda bir fikir çıktı; parlak ve şeytani bir deha ile yanıyordu. Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Tam ağzımı açacaktım ki koridordan gelen hafif kapı gıcırtısını ve ardından hizmetçinin sesini duydum.

'Merhaba, Doktor... evet, tam buradan...'

"Çabuk! Kerim'e elimle işaret ettim. "Oraya git ve onu oyala! Karim gözlerini kırptırdı. "Oyalamak mı? Sen... doktoru mu kastediyorsun? Nasıl?"

Bilmiyorum! Ona hırla! Aşk şiirleri oku! Etrafa mobilya fırlat! Ne istersen yap!"

Karim'in ahşap yüzünde alışılmadık bir ifade belirdi. Neredeyse... beklenti gibi mi görünüyordu? "Bir şey var mı?"

"Evet, ne olursa!"

Eğildi. "Dileğin benim için emirdir, *Sahiba*. Ve hızla odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Dalgliesh'in yanına koştum, ceketini açtım ve ellerimi gömleğinin içine soktum. Arkamda, Bay Ambrose'un soğuk bakışlarının ensemi dondurmaya çalıştığını *hissedebiliyordum*.

"Bayan Linton! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Bir şey arıyorum! Herhangi bir şey! Dalgliesh gafil avlanmayı beklemiyordu ve kesinlikle yakalanmayı da beklemiyordu.

"Yakalanmadı! Sayenizde papaz evinde misafir."

'Odadaki tek bilinçli kişiler ikimiz olduğumuz sürece ne fark eder ki? Buraya avantajlı bir konumda olmayı umarak geldi. Kibirli biri. Kendine aşırı güveniyor. Belki yanında kullanabileceğimiz bir şey vardır. Herhangi bir şey!'

Dalgliesh'in ceplerini biraz daha karıştırdım, bir enfiye kutusu, bir cüzdan, bir saat, çeşitli ıvır zıvırlar buldum... ama önemli bir şey bulamadım. Dışarıda sesler hızla yaklaşıyordu.

"Yardım edin! Bay Ambrose'a bir bakış attım.

"Şimdi!" "Sana yardım etmemi istiyorsun-

"Çekil!"

Üzerime yürümeden önce bana attığı bakış, bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi açıkça ortaya koydu.

'Sakın başlama! Daha hızlı!'

İstemeyerek de olsa dediğimi yaptı. Ben de aynı şeyi yaptım ve Lord Daniel Eugene Dalgliesh'in hayatımda hiç dokunmak istemediğim kadar çok yerine dokundum. Yine de kayda değer bir şey yoktu. Dışarıdaki sesler her an daha da yaklaşıyordu. Ellerim hızlandı, Dalgliesh'in pantolonunun, gömleğinin ve-

Bekle bir

dakika!

Elim dondu.

'İşte! Bunu hissediyor musun? Sert bir şey!'

"Bayan Linton!"

'Öyle sert bir şey değil! Bana bir bıçak verir misin?'

'Memnuniyetle.'

Kerim'in daha önce çıkardığı bıçaklardan birini bana uzattı. Bunun daha büyük ve daha korkunç olanlardan biri olduğunu fark ettim. Bıçağı kaptığım gibi, ne yazık ki Lord Dalgliesh'in sert uzantısını değil, gömleğini kestim. Malzeme keskin bıçağın altında kâğıt gibi parçalandı ve parlak bir şey ortaya çıktı.

"Gizli bir cep!

İçine uzandım, parlak bir şey yakaladım ve çektim. İçinden çelik gibi gümüş bir anahtarlık çıktı ve içinden en az bir düzine anahtar sarkıyordu. En sevmediğiniz akrabanızı süpürge dolabına kilitlemek için kullanılan sıradan ev anahtarlarından da değildi. Anahtarların parçaları, karanlıkta saklı sırları fısıldayan karmaşık metal labirentler gibiydi.

Ortaya çıkarmaya niyetlendiğim sırlar.

Anahtarlığı görünce Bay Ambrose'un gözleri parladı. "Bu..." "Ne? Bunun ne için olduğunu biliyor musun?"

"Şüphelerim var. Ve eğer düşündüğüm yere varırsa...."

Gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu.

Birden dışarıdan, koridordan gelen ayak seslerini duydum.

"Çabuk!

Lord Dalgliesh'in gömleğini düz bir şekilde çekerek, gözyaşlarını ve giysilerindeki yarıkları gizlemek için örtüyü kulaklarına kadar çektim. Geri adım attım, sonra tereddüt ettim. Çabucak öne çıktım ve burnunu bir kez sertçe çimdikledim. Evet! Bir rüya gerçekleşmiş, harika bir anı yaratılmıştı! Sırtarak tekrar geri adım attım, tam zamanında.

Arkamdan kapı açıldı ve doktor hızla içeri girdi. Gizli zulamı arkamda saklayarak gülümseyerek onu karşılamak için döndüm.

'Hoş geldiniz, Doktor! Bize katılabildiğinize

çok sevindim. "Benim için bir zevk, Bayan...?"

Linton, efendim. Lilly Linton. Bu da nişanlım, Lord Rikkard Ambrose.'

"Lordum. Doktor eğildi. "Arkadaşınızla ilgilenmek için elimden geleni yapacağıma sizi temin ederim.

Bay Rikkard Ambrose ona, "Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsiniz," dedi, "gözleri buz gibiydi.

"Mükemmel. Başlayalım, olur mu? Odaya adım atan doktor, görünüşe bakılırsa hâlâ yerde baygın yatan papaza baktı. Muhtemelen şimdiye kadar daha fazla dikkat etmem gereken bir gerçektir bu.

"Ah. Hasta bu mu?"

"Şey...hayır. Boğazımı temizledim. "Gerçek olan yüzünden yere yığıldı. Başparmağımı yatağa doğru uzattım. "Lanet olası.

"Merak uyandırıcı. Doktor kaşlarını kaldırarak Dalgliesh'in yanına gitti ve elindeki siyah çantayı yere bıraktı. 'Bilinci yerinde olmayan bir hastanın başka birini bayıltmayı başarması her gün olan bir şey değil. Bir bakalım...'

"Lütfen ona bol miktarda afyon tentürü verin, Doktor, olur mu? Yapabildiğim en sempatik ifadeyi takındım. "Ona acı çekirtmeyelim. *Ve mümkün olduğunca uzun süre baygın kalmasını sağlayalım.*

Doktor bana sıcak bir gülümseme verdi. 'Ona fazladan bir doz vereceğim. Siz merhametli bir kadınsınız, Bayan Linton.'

Evet, insanları vurduktan sonra her zaman ilaç vermeyi ihmal etmem. Teşekkür ederim, Doktor. Artık gitmem gerekiyor. Köydeki onarımlar henüz bitmedi.

"Ama... bekle. Papazın yüzükoyun yatan bedenine baktı. 'Pederle kim ilgilenecek? Aynı anda iki kişiye bakamam. İçlerinden biri bu kadar kan kaybederken olmaz. Başka biri olmalı-'

"Ben yaparım. Pahalı iç çamaşırlarıyla bir merhamet meleği gibi ışıldayan Jenny aşağı doğru eğildi ve papazın yanağını okşadı. "Benimle iyi geçinecek. Ona göz kulak olacağım.

'Bu harika, hanımefendi! Eminim bunu takdir edecektir.' "Oh..." Gülümsemesi genişledi. "Bundan emin olacağım.

Bay Ambrose bu fırsatı kolumdan tutup beni odadan dışarı sürüklemek için kullandı. Her şey düşünüldüğünde muhtemelen iyi bir fikirdi. Bana göre halletmemiz gereken acil işler vardı ve o da aynı fikirde görünüyordu. Kapı arkasından kapandığı anda, dışarıda koridorda bekleyen adamlarından biriyle yüzleşmek için döndü.

"Dalgliesh nerede kalıyor?"

Adam dikkat kesildi. "Onu civardaki bir malikaneden çıkarken gözlemledik. Bulunduğu yer-'

"-Güneyde, Cornwall'a giden yolun dışında, değil mi?"

Adamın kaşları havaya kalktı. "Nereden biliyorsun?"

Bu sorunun cevabını ben de öğrenmek istiyordum.

"Bu neyle ilgili?" diye sordum.

"Burası böyle bir tartışmanın yeri değil. Kolumu tekrar tutarak beni koridora doğru götürdü. Şimdilik buna izin verdim. Kaybedecek zamanımız yoktu. Ancak تنها bir oyuğa ulaştığımızda topuklarımı yere vurdum.

Söyle bana? Sorun nedir? Gözlerindeki o bakış... Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?

"Gerçekten.

Gözlerim kısıldı. "Ne?

"Pek çok şey. Ama özellikle bir konu. Gözleri buz gibi bir beklentiyle parlıyordu. "Bir süredir Dalgliesh'in büyük bir şey sakladığından şüpheleniyordum. Her zamanki gibi kolayca gizlenebilen suç faaliyetleri değil, siyasi bir şey. Gücünün temelini kırabilecek bir şey.

Gözlerim onunkilere karşılık olarak parladı. "Ve Dalgliesh'in o malikanenin içinde sık sık...

"Gerçekten de öyle. Casusumun raporlarına göre, onun en karanlık sırrını orada bulacağız.

"O zaman neden hala oraya gitmedin...oh. Anlayışım gözlerimde parlarken, bakışlarım elimdeki anahtar halkasına kaydı. Sonra, yavaşça, Bay Ambrose'un buz gibi bakışlarıyla buluşmak için yükseldiler ve uzanmış bir parmağımdan sarkan anahtarları ona uzattım.

"Erken bir düşün hediyesi ister misin, canım?

Bay Rikkard Ambrose'un gözlerinde soğuk bir parıltı belirdi ve yüzümü tuttu.

"Bayan Linton?"

"Evet?

"Sana karşı yoğun, mantıksız bir sevgi hissediyorum.

"Efendim, bazı şeyleri çok romantik bir şekilde ifade ediyorsunuz.

"Küçük bir yolculuğa çıkalım, olur mu? Elimden anahtarları alan Bay Ambrose, onları havaya kaldırdı. 'Gelinimle gezintiye çıkmak için ani bir istek duyuyorum!

Gerçek Hikaye

"Nereye gidiyorsun?"

"Malikâneye dönüyoruz. Elbisemi yukarı çekerek mümkün olduğunca hızlandım. 'Pantolonumu giymem lazım. Bu şeyle ata binemem!'"

'Bunu yapamayız. Yeterli zamanımız yok. Karim!'

Koruma yanımızda belirdi. "Evet, *Sahib?*" "Bir araba getirtin!"

"Bir araba mı? İtiraz ettim. "Ama-

'Giysilerinizi değiştirirken birkaç kez zaman tuttum, Bayan Linton. Sizi temin ederim ki yeterli zamanımız yok.

Homurdanarak ve çekilmez adamlar hakkında bir şeyler mırıldanarak Bay Ambrose'u malikânenin önündeki araba yoluna kadar takip ettim. Yolun yarısında Karim bir arabanın kasasında hızla yola çıktı. Çok geçmeden Leydi Samantha geldi, yüzü kıpkırmızı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Çabuk, *Sahib!* Kerim arabanın kapısını açarak havladı. "Takip ediliyoruz!"

"Rick!" diye seslendi marchioness. 'Rick, bekle, yapma! Düğün yarın! Bunu yapmana gerek yok!"

"Ne yapmak için? Bay Ambrose, kendini arabaya atarken Kerim'e bir bakış fırlatarak sordu. "Neden bahsediyor bu?"

Kerim'in yüzü acı dolu bir kaş çatmaya dönüştü. 'Ben, şey... *Sahiba*'yla sizin için bir araba çağırmak üzere bağırarak içeri dalmış olabilirim. Sizin ve Bayan Linton'ın kaçma niyetinde olduğunuz gibi yanlış bir sonuca varmış gibi görünüyordu.

"E... *ne?*"

"Yapma bunu, Rick! Leydi Samantha dörtmala koşan atların çektiği bir arabaya yetişmek için etkileyici bir iş çıkarıyordu. "Annenin kalbini kırma!"

"Atları daha hızlı hareket ettirin! Bay Ambrose beni arabanın içine çekerken emretti. "Ve siz, Bayan Linton, manyak gibi gülmeyi kesin!"

Üzgünüm! Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, efendim! Nefes nefese arabanın zeminine kıvrıldım. Üstümde bir yerlerde Kerim atları cesaretlendirmek için bağırıyordu.

"Gee-up!"

'Yapma, evlat! Kilisedeki tüm çelenkleri çoktan astık ve konuklar hazır ve bekliyor! Rick! Yapma bunu!'

Aptal gibi sırtıtmaktan kendimi alamayarak pencereden dışarı eğildim ve Leydi Samantha'ya el salladım. "Merak etmeyin! Yakında Gretna Green'den döneceğiz!"

"Gretna-! Bir el beni ensemden yakaladı ve zorla vagonun içine doğru çekti. İki soğuk, deniz rengi göz benimkilerle buluştu. "Yanılıyorsam düzeltin Bayan Linton, ama Gretna Green İskoçya'da ailelerinin izni olmadan kaçmayı planlayan çiftlerin evlenmek için rutin olarak gittikleri bir kasaba değil mi?"

Kirpiklerimi ona doğru kırpıttım. "Gerçekten de öyle olduğuna inanıyorum, efendim.

"Siz, Bayan Linton, hayatımda tanıdığım en sinsî insansınız.

Kolunu okşayarak ona gülümsedim. "Küçük kız kardeşini tanıdığım için bunu iltifatların en büyüğü olarak kabul ediyorum.

Ondan sonra sessizlik içinde yolumuza devam ettik. Kerim arabanın atlarını ölü gibi koşturuyordu, mecazi anlamda değil. Böyle devam ederse er ya da geç öleceklerdi. Nal sesleri ve tekerleklerin tıkırtısı birleşince öyle bir gürültü çıkıyordu ki kulak zarlarım patlayacak gibi oluyordu ve konuşmak tamamen imkânsızdı. Her halükarda denemedim. Şu anda kendi düşüncelerimle fazlasıyla ilgiliydim. Önümde Lord Dalgliesh'in ceplerinden aşırđığım eşyalar duruyordu. Bazı ipuçları sağlayabilirler miydi?

Bir bakalım.

Anahtarlar. Enfiye kutusu. Cüzdan. Altın bir iğne. Baş harfleri L.D.H.D. olan bir mendil.

L.D.H.D.?

Ne tür bir insan *unvanını* monogramlı bir mendile diktirir?

Son derece kendini beğenmiş bir göt kafalı, işte o.

Göt kafalılarından bahsetmişken.

"Bu arada," diyerek Bay Ambrose'a baktım. 'Dalgliesh'in söyledikleri doğru muydu? Siz... aileniz her şeyini kaybettiğinde onları gerçekten terk ettiniz mi?"

Bay Ambrose irkildi ve vücudu kaskatı kesilerek bir andan diğerine granit bir heykele dönüştü. Tek cevabı sessizlik oldu.

"Lütfen. Yutkunarak öne doğru eğildim ve elimi dizine koydum. "Söyle bana. Bu doğru mu?

Adem elması hareket etti. "Evet ve hayır.

Kutsal...! Şu adam. Cevap verirken bile bir şekilde hiçbir şey söylememeyi başardı.

"Lütfen. Dizini nazıkçe sıktım. "Bana ne olduğunu anlat. Yanağındaki o tanıdık kas seğirdi. Ve tekrar seğirdi.

"Çok mutluydum. Sesi zorlukla tanınır hale gelmişti. Artık pürüzsüz, soğuk ve kibirli değil, cızırtılı geliyordu, sanki... ağlamak üzereymiş gibi? "Çok mutluydum. En iyi arkadaşım, büyük Lord Dalgliesh... benim için bir ağabey gibiydi, hayır, bir idol. Bana yardım edeceğini, aileme yardım edeceğini söylediğinde, dualarımın kabul olduğunu düşündüm. Kırsal kesimde kasıla kasıla dolaşıp herkese dünyanın en iyi arkadaşına sahip olduğumu anlattım. Ailemin sorunlarının bittiğine inanarak Güney'e bir tura bile çıktım. Ve sonra, bir gün geri döndüğümde...'

Bir duraklama oldu, uzun, siyah ve boş.

"Evimin önünde at arabaları vardı. Önce babamın elinde bir top olduğunu sandım, ama sonra yaklaştım ve onların araba değil, vagon olduğunu gördüm. Bütün antika mobilyaları ve tabloları taşıyan adamlar vardı. Hatta bazıları bir zırh takımını ya da bir piyanoyu bile taşıyordu. İlk başta neler olduğunu anlayamadım. Taşınıyor muyduk? Annem yeniden dekore etmeye mi karar vermişti? Ama bir şeyler doğru gelmiyordu. İçeri koştum ve...ve...'

Bir duraklama daha. Tekrar konuştuğunda, sesi gücünü yeniden kazanmıştı ve şimdiye kadar duyduğum kadar soğuk ve sertti.

"Tabii ki onlar adam kaçırıyorlardı. Dalgliesh'in "yardımı", sözde "yatırımlar", bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Mükemmel tasarlanmış bir aldatmaca, ama yine de bir aldatmaca. İçeri koştuğumda, babamın nakliyecilere kendisinin bir lord olduğunu, onların ise haşarattan başka bir şey olmadıklarını ve yaptıklarından dolayı hapiste çürümelerini sağlayacağını haykırdığını gördüm. Sonra beni gördü.'

Yanağındaki bir kas seğirdi.

'Her kelimeyi hatırlıyorum. Çok fazla kelime. Yine o kas seğirdi. "Çok fazla. Hepsi benim hatamdı. Onu ikna etmemiş olsaydım, böyle bir şey asla olmayacaktı. Aile için bir utanç kaynağıydım. Sonunda babam dışarı çıkmam için bana bağırdı ve... ve...' Adem elması bir kez sallandı. '...ve ben de öyle yaptım.

Gözlerimi kırptım. "Çıktın mı?" "Evet.

"Neyin dışında? Odadan mı?"

Başını eğdi. 'Oda. Onun evi. Onun hayatı. "Sen... sen kaçtın mı?"

Bakışlarımı karşıladı. Soğukkanlılıkla. Gururla. On beş yaşındaki halini, aynı derecede inatçı bir babaya aynı soğukkanlılıkla bakarken hayal edebiliyordum. "Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi.

"Ve sen de *onu harfi harfine anladın*?" "Elbette.

Kafamı duvara vurmak için ani bir dürtü hissettim. Hayır. Boş ver. *Onun* kafasını duvara vurmalıydım. Bunu yapmamamın tek nedeni duvarın muhtemelen buna dayanamayacak olmasıydı.

Tam kafatasını en iyi nasıl kavrayabileceğimi düşünüyordum ki konuşmaya devam etti. Sanki sorumla kimsenin kapatamayacağı bir yara açmışım gibi kelimeler ağzından akıp gidiyordu.

"Koştum. Koştum, koştum, koştum, ta ki bir liman şehrine varana kadar, ve bir gemiye atladım, okyanusu geçtim ve..."

Bir an durakladı, zor nefes alıyordu.

'Aylarca karanlıkta titreyerek, aç ve yalnız kaldım. Anlamıyordum. Bir markizin oğluydum. Bir asilzade, varlıklı, saygın ve mutluydum. Nasıl bu hale gelebildim? Sonra bir gün, bir sokak köşesinde bir afiş gördüm:

*Çıraklar aranıyor!
37 Stone Street'e başvurun
Sabit ücret garantili*

Ve bir anda anladım. Maaş. Para. İşte buydu. Eksikliğini çektiğim ve ihtiyacım olan şey buydu. Geçmişte param olmuştu ama hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı. Hak etmek şöyle dursun, kazanmamıştım bile. Bu değişmesi gereken bir şeydi. Böylece ayağa kalktım ve 37 Stone Street'e gittim.

Gözlerimden yaşlar boşanırken uzanıp elini sıktım ve ilk kez gerçek bir anlayış hissettim. "Kendi ayaklarının üzerinde durmak istiyordun," diye fısıldadım. "Bağımsız olmak.

Yukarı bakarak gözlerimle buluştu. Gözlerinin karanlık havuzları dönüyor, beni içine çekiyordu. "Evet. Sanırım öyle. Elini çevirerek parmaklarımı sanki dünyaya tutunduğu bir çapaymış gibi kavradı. "Yıllarımı

Koloniler kurdum, ellerim kanayana kadar çalıştım, silahlandım ve tetikte bekledim, bir daha asla kimseye av olmamaya, sadaka almamaya kararlıyım. Tek bir amacım vardı: Dalgliesh'i toz haline getirecek kadar büyük bir imparatorluk kurmak!

Lanet olsun! Bir hedefe sahip olmak bir şeydir, ama onu gerçekten gerçekleştirecek kadar kararlı olmak?

Bunu nasıl yaptığını sormak, on beş yaşında bir çocuğun Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamı olmak için ne yapmış olabileceğini sormak istedim. Ama bu başka bir günün hikâyesiydi.

"Geri döndüğümde," diye devam etti, hala aynı soğukkanlı ve net rapor tonuyla, "ailemin evini ve arazilerini bir paravan adam aracılığıyla geri aldım ve onlara geri verdim. Ancak o zaman kendimi onlara açıkladım.

Yumruğunu sıktı.

"Beklediğiniz gibi gitmedi mi? Yumuşak bir şekilde sordum.

Bay Ambrose'un ağzı jilet gibi keskin bir çizgiye dönüştü. 'Servetini kaybetmemi asla affedemezdi. Ve hepsinden önemlisi, onu geri kazanmamı asla affedemezdi - kendisi kazanamazken.

Pekâlâ... Konuyu değiştirme zamanı. Belli ki bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Çenemi kapatıp bu konuşma hiç olmamış gibi davranmalıyım. Ama yine de... ve yine de...

Babası hakkında konuşmak istemeyebilir. Dinlemek bile istemeyebilir. Ama benim sunabileceğim başka bir şey vardı.

Başımı vagonun tavanına çarpmamaya dikkat ederek temkinli bir şekilde ayağa kalktım ve ona doğru uzandım. Kollarımla onu nazikçe sardım ve kendime doğru çekerek yüzünü göğsüme yasladım, parmaklarımla da başının arkasını okşadım. Dokunuşlarımla yavaşça gevşedi. Uzun bir süre bu şekilde kaldık, sonunda burnunun tam olarak nerede olduğunu fark ettim ve hızla geri çekildim.

"Şey. Kulaklarım ısınarak biraz daha geri çekildim. Tekrar koltuğuma yerleşerek Lord Dalgliesh'in ceplerinden çıkardığı eşyalara döndüm ve gözlerinden kaçmaya çalıştım. "Bakalım burada neyiz varmış?

Enfiye kutusuna uzandım ve açtım. Geçmişle ilgili düşünceleri bir kenara bırakıp şimdi ve burada olanlara odaklanmanın zamanı gelmişti. Başarmamız gereken bir görev vardı!

Enfiye kutusuna şüpheyle baktım. İlk bakışta içinde enfiyeden başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu ama Lord Dalgliesh söz konusu olunca ne olacağı hiç belli olmuyordu. Yine de parmaklarımı o şeyin içine sokarak kendime bulaştırmak istemiyordum. Mendili koltuğa yayarak kutuyu ters çevirdim.

üstünde. Enfiye düştü ama başka bir şey yoktu. İçeride gizlenmiş bir şey yoktu. Mendili toplayıp pencereden dışarı salladım.

Sonra, cüzdanıma uzandım. Bu daha çok ilgimi çekti. Daha sonraki bir tarihte incelemeye karar verdiğim birkaç mektup ve rapor içeriyordu. Bulduğum diğer ilgi çekici şey.

Gülümsedim.

"Buyurun. Cüzdanıma uzanarak kalın bir banknot destesi çıkardım ve Bay Rikkard Ambrose'a uzattım. "Bunu da erken bir düğün hediyesi olarak kabul edin.

Notlar göz açıp kapayıncaya kadar Bay Ambrose'un cebinde kayboldu. Sonra uzanıp yüzüme hafifçe dokundu. "Kalbime giden yolu gerçekten biliyorsun.

Sırıttım. 'Öyle olsa iyi olur. Neredeyse iki yıl boyunca aramak zorunda kaldım. Öne doğru eğildi, gözleri kapalı, dudaklarını nazikçe dudaklarıma dokundurdu.

Beni daha sıkı kavradı.

"Israrınızı takdir ediyorum, Bayan Linton.

Feminist bağımsızlık ilkelerimi boş verin. Parladım. Sadece parladım ve uzun, çok uzun bir an boyunca onun bakışlarının tadını çıkardım. Kerim'in arabayı bir çukurdan geçirip beni bagaj rafına fırlatmasıyla aniden kesilen bir an.

'Ah! Nereye gittiğine dikkat et, seni kılıç sallayan sersem!'

Benim dostça teşviklerime Pencapça karşılık veriyordu. Benim ve Karim'in arkadaşlığı gerçekten takdire şayan bir şekilde geliyordu.

'Ee...' Ağrıyan başımı ovuşturarak koltuğa çöktüm ve camdan dışarı baktım. "Dalgliesh'in yeri ne kadar uzakta?

"Şu anki seyahat hızıyla, otuz yedi dakika on dört saniye.

"Hm. Çenemi okşadım, her iyi şeytani deha gibi bu durum için kıvıracak bir bıyığım olmasını diledim. 'Bir plan düşünmemiz için yeterli zaman. Vardığımızda ne yapacağız?

Başını eğdi. "Açıklamak ister misin?

"Sanırım Dalgliesh'in kapısına gidip uşağından içeri alınmasını talep etmek niyetinde değilsiniz, değil mi?

"Bunu yapması için Karim'i gönderebilirim. İngiltere'de bunu reddetmeye cesaret edebilecek bir uşak tanımıyorum.

"Buna B Planı diyelim, olur mu?

Hayali keçi sakalımı çevirerek konuyu düşündüm. Bay Rikkard Ambrose azimli bir savaşçı ve finans dehası olabilirdi ama iş sinsiliğe geldiğinde, umulabilecek en yetkin uzman değildi. Öte yandan ben...

Gülümsedim.

Elimde ne vardı?

Yine elimdeki nesneleri değerlendirdim. Saat. Üzerinde kan lekesi olan bir mendil. Boş bir cüzdan-

Durakladım.

Üzerinde kan lekesi olan bir mendil.

Gülümsemem genişledi.

"Sanırım ne yapmamız gerektiğini biliyorum. "Gerçekten de.

'Şu üstün şüpheciliğini sesinin tonundan çıkar, seni şovenist bekar çocuğu! Kadınlar da akıllı fikirlere sahip olabilir, biliyorsun.

"Gerçekten mi?

"Benim parlak reklam stratejilerimi hatırlamıyor musun? Omzunu okşadım ve ona geniş bir sırıtış verdim. 'Bu plan da en az onun kadar dahiyane. Güven bana.

Cracking Dalglish

Çatlak!

"Şşşt! Bu kadar ağır yürüme!

"Ayaklarımın ağırlığını değiştirmek zor, *Sahiba*."

"Peki, dene!

Önümdeki dallardan birini kenara iterek yeşilliklerin arasından baktım. Ötede, Dalglish'in malikânesinin arka duvarı gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bay Ambrose'un mobilya mağazası kadar görkemli değildi. Anlaşılan Dalglish aceleyle bir yer edinmek zorunda kalmış ve lüks zevkine uygun bir yer bulamamıştı. Ancak Dalglish'in ihtiyaçlarından biri hiç şüphesiz bu yer tarafından karşılanıyordu: güvenlik.

Evin zemin katındaki pencerelerin hepsinde kalın demir parmaklıklar vardı. Meşe ağacından yapılmış ve çelikte güçlendirilmiş kapılar da aynı derecede sağlam görünüyordu. Evin dört bir yanında tüfeklerle donanmış ve Dalglish'in kişisel köpekleri olan başkanlık ordularının üniformalarını giymiş muhafızlar bulunuyordu.

Eve bu kadar yaklaşmayı ancak ağaçların arasında kalarak başarabilmiştik. Ancak orman evin arkasına kadar uzanmıyordu ve er ya da geç açık alana çıkmamız gerekecekti. Mevcut koşullar altında bu hareket tam bir intihar olurdu.

Umarım yakında bunu değiştirecek bir şey olur.

"Nerede o? Tısladım. Cebime uzanıp saatimin açılmasına izin verdim.

"Geç kaldı!

'Kronometreniz arızalı olmalı. *Sahib* her zaman vaktinde gelir.'

"Gerçekten mi? Bir keresinde yatakta birlikte olduğumuzu hatırlıyorum ve-'

Kerim'in öfkeli mırıltısı evin etrafından gelen bir kapı zili sesiyle kesildi. Korumalar anında tüfeklerini sıkıca kavradılar ve binanın önüne doğru döndüler. Birkaç dakika sonra bir kapının açılma sesini duydum.

"Efendim, yardımcı olabilir miyim? Uşak. Sadece bir uşağın sesi bu kadar kolalı olabilirdi. "Benden yardım ister misiniz-

"Efendiniz evde mi? Bay Ambrose'un sesi kahyanın sözlerini yarıda kesti.

"Efendim mi?

"Lord Dalglish, değil mi?

'Bunu nereden biliyorsunuz? Lord Hazretleri'nin varlığını kimsenin bilmemesi gerekir!

'Biliyorum! Başından beri biliyordum! Ben Bay Ridgeway'im!'

"Ridgeway? Korkarım bu ismi tanımıyorum, efendim.'

'Şaka yapıyor olmalısınız! Lord Hazretleri benden hiç bahsetmedi mi? Bir kere bile mi?' 'Hayır.

'Lanet olsun! Bu tür gecikmelerle başa çıkamam. Her zaman değil!'

"Neden? Aceleniz ne efendim?

'Acelen ne diye soruyorsunuz? İşte bu! Acelemiz bu!'

Uşaktan bir nefes sesi duydum. Ve nedenini çok iyi biliyordum. Bay Ambrose'un, nam-ı diğer Bay Ridgeway'in uşağa ne uzattığını çok iyi biliyordum. Kan lekeleriyle kaplı bir mendil.

"Bu Lord Hazretleri'nin mendili! "Doğru.

"Ve bu kan!

"Gözlem gücünüz dikkat çekici. "Sen! Lord Hazretlerine zarar mı verdiniz?

"Aptal olma! Sesi, sadece Bay Rikkard Ambrose'un üretebildiği buz gibi bir küçümsemeyi yansıtıyordu. 'Gücüm olsa bile, Lord Hazretlerini yaralamaya cüret edersem, sonrasında kapısına dayanacağımı gerçekten düşünüyor musun?

"Hayır, tabii ki hayır, efendim.

Başımı salladım. Tabii ki hayır. Lord Hazretlerine zarar vermesine gerek yoktu.

Sevgili nişanlısı bunun içindi.

"Lord Hazretlerine bir mesaj iletmek için yola çıkmıştım ki bunu yolda, bir itiş kakışın izlerinin yanında buldum!

"Bu gerçekten kan mı?

Hayır, domates sosu. Tabii ki kan! Muhafızları topla, dostum! Kaybedecek zamanımız yok!'

'Ama Lord Hazretleri evi korumak için kesin emirler verdi ve-'

'-ve siz ve adamları burada oturup boş bir evi korurken onun kaçırılıp öldürülmesine izin verdiğinizde Lord Hazretlerinin hizmetiniz için minnettar olacağını mı sanıyorsunuz?

"Şey...hayır, efendim.

Kesinlikle hayır! Şimdi adamlarını topla! Çabuk olun! Onlara yetişmek için çok geç olmayabilir!"

"Evet, efendim, hemen, efendim! Yüzbaşı Bryant!"

Ağır ayak sesleri evin önüne doğru gümbürdedi. Birkaç dakika sonra keskin, askeri bir ses konuşmayı böldü. "Evet? Ne oldu?"

Bay 'Ridgeway' ve kahya kısa ve hızlı sözlerle durumu açıkladılar. Saniyeler sonra ısıklar ve komutlar havada yankılandı ve evin arka tarafındaki muhafızlar silahlarını çekerek köşeden içeri daldılar.

"Şimdi mi? Karim tısladı.

"Henüz değil. Bekle!" Elimi kaldırdım. Evin etrafından önce çekiç sesleri, ardından toynak sesleri geldi ve yavaşça uzaklaştı.

"Şimdi!"

Araziyi çevreleyen çitlere doğru koştuk, başımızı aşağıda tutmaya çalışıyorduk, belki muhafızlardan bazıları geride kalmıştır diye. Eğer durum ciddi olmasaydı, Kerim'in başını ya da herhangi bir yerini eğik tutmaya çalışmasını izlemek oldukça eğlenceli olurdu. Ama tam şu anda...

Çitlere yaslanarak, gözlerim yaprakların hemen üzerine gelene kadar yavaşça yukarı çıktım.

'Temiz! Görünürde muhafız yok.'

Kerim'e kalkmama yardım etmesini işaret ettim. Parmaklarını birbirine geçirerek benim için bir üzengi oluşturdu. Yıllar boyunca beyefendilerin ayaklarına basmak için pek çok fırsatım olmuştu ama erkeklerin ellerini çiğneme şansım çok azdı. Acımasız bir sırtışıla Kerim'in omzunu tuttum ve kendimi yukarı çektim. Çitin dalları ve dikenleri elbiseme batarken tepeden yuvarlandım ve diğer tarafa indim. Birkaç saniye sonra Kerim ağır bir gümbürtüyle yanıma indi.

"Pencereleri kontrol et! Tısladım ve mucizeler mucizesi, emirlerime itaat etti.

Bana dönerek başını salladı. "İçeride de muhafız yok. "Hadi kapıya gidelim!"

Kapının yanında durana kadar duvar boyunca ilerledik. Cebimden anahtar halkasını çıkarıp ilkinin anahtar deliğine soktum. Sıgmadı. Lanet olsun! Bir sonraki. Ve bir sonraki.

"Acele et! Karim homurdandı.

"Sanki salam parmaklarınla bunu daha hızlı yapabiliymişsin gibi! "Sen...!"

Ona bir sırtış fırlattım. 'Patronun nişanlısı olmam gerçekten berbat, değil mi? Bu beni asla boğamayacağın anlamına geliyor.

"Bu," dedi Karim, sakalı kabararak, "hala tartışmaya açık. Çok tatlı biri değil miydi?"

Anlaşılan anahtar deliği de öyle düşünmüştü. Bir sonraki anahtar kolayca içeri kaydı.

Döndürdüm ve kapı klik sesiyle açıldı.

Yutkundum. Dalgliesh'in evi. Onun evlerinden birine ilk kez girdiğimden değil. Ve orada olmadığını bile biliyordum. Tanrı aşkına, onu kendi ellerimle etkisiz hale getirmiştım! Yine de şimdiye kadar, Dalgliesh'le karşı karşıya geldiğimde, Bay Ambrose hep yanımdaydı. Şimdi ise görünürde yoktu. Ve dışarıdaki muhafızlar gitmişken, içeride beni kimin ya da neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Karim?"

"Evet, *Sahiba*?"

Sesinde düşmanlıktan eser kalmamıştı. Onu bu yüzden sevdim.

Bu.

"Gözünü dört açacaksın, değil mi?"

Büyük patilerinden biri uzandı ve omzumu sıktı. "Yemin ederim seni hayatım pahasına koruyacağım *Sahiba*.

Gülümsedim. 'Kılıcın iş görür. Hadi gidelim. Kapıyı iterek açtım.

Koridorun ötesi gösterişli olduğu kadar boştu da. Peluş halılar zemini kaplıyordu. Karanlık, ahşap panelli duvarlardan, hiçbirinin Lord Daniel Eugene Dalgliesh ile herhangi bir akrabalığı olmadığından emin olduğum sert atalar davetsiz misafirleri izliyordu.

Koridorun ilerisinde, köşede zemin gıcırdadı. Kaskatı kesildim. Bir parmağım dudaklarıma gitti ve gözlerim Kerim'inkilerle buluştu. Başını salladı. Kılıcını çekerek yanımdan geçip gürültüye doğru ilerledi ve duvara sıkıca yaslandı. Koridorun diğer tarafındaki örneğini takip ederek köşeden baktım ve...

Patlat!

Evin boş olabileceğini ummuştum. Görünüşe göre, öyle olmayacaktı. İleride, cüppeli bir adam koridorda ilerliyordu. Muhtemelen tahmin etmeliydim. Muhafızlar Dalgliesh'i aramak için dışarı çıkmışlardı. Evdeki hizmetkârlar yanlarında götürülmemişti.

Hizmetçiler için çok kötü.

Öndeki adam bir kapı açtı ve içeri adım attı. Kapı bir tıkırtıyla arkasından kapandı. Kerim'e elimle solumuzdaki ilk kapıyı işaret ettim. Şaşırtıcı bir gürültüyle kapıya doğru ilerleyen iri koruma kulağını tahtaya dayadı, anahtar deliğinden hızlıca baktı, sonra doğruldu ve bana başparmağıyla onay işareti yaptı. Başımı sallayarak kapıda ona katıldım.

"Üçe kadar sayınca," diye fısıldadım. 'Eğer kaçırdıysan ve içeride biri varsa, ses çıkarmamasına dikkat et, anlaşıldı mı?

Tek cevap başını sallamak

oldu. "Bir...iki...üç!

Kapı hızla açıldı. Kerim odaya daldı, gözleri bir köşeden diğerine gidip geliyordu ama nafile. İçeride kimse yoktu. Dikkatlice kapıyı arkamdan kapattım.

"Şimdi ne olacak *Sahiba*? Karim sordu. "Tam olarak ne arıyoruz?

Arabadan ayrılmadan hemen önce Bay Ambrose ile aramızda geçen konuşmaları hatırladım.

'Anlamadığım tek bir şey var...' Anahtar halkasına bakarak kaşlarımı çattım. 'Bu anahtarlığın aradığın şeye götürdüğünü nereden biliyorsun? Özel bir şeye benzemiyorlar.

"Gerçekten mi? Şuna bir bakın. Uzanarak küçük anahtarlardan birine dokundu. Metalin üzerine kazınmış minik Ellis, Smithson & Co. yazısını fark ettim.

"Ellis, Smithson & Co kim?

"İki çok zengin insan. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, firmaları ne iş yaparsa yapsın, hiç hissesi yoktu. 'Çilingirler, soylular ve zenginler için özel yapım kasalarda uzmanlaşmışlar. Kasalarının çoğu insanların içine koyduklarından daha pahalı. Dalgliesh'in evinde bir Ellis, Smithson & Co varsa, içinde ne varsa almaya değer olduğuna bahse girebilirsiniz!

"Bir kasa. Kerim'in gözleriyle buluştum. "Bir kasa arıyoruz. Bunun yanı sıra Dalgliesh'e karşı kullanabileceğimiz herhangi bir şey.

Kerim'in gözleri hemen duvarda asılı duran iki büyük, çapraz kesilmiş Ortaçağ kılıcına takıldı.

'Cinayetten asılmadan ona karşı kullanın,' diye açıkladım. Ciddi bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Mektuplar, gizli belgeler, yasadışı eylemler için emirler düşünün. Onun gözlerine baktım. 'Eminim Dalgliesh'in Hindistan'da pek de iyi niyetli olmayan bir sürü girişimi vardır ve bunlardan bazılarının açığa çıkmasını istemez.

Birdenbire Kerim artık o kadar da hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. 'Bana güvenebilirsiniz, *Sahiba*. Eğer bu evde öyle bir şey varsa, onu bulacağım.

"Mükemmel. Şimdi, her şeyden önce...' Pelüş, zarif mobilyalarla döşenmiş pembe odaya baktım. 'Belgelerin büyük olasılıkla Dalgliesh'in çalışma odasında tutulacağını varsayıyorum. Bana Bayan Cinsiyet Önyargısı diyebilirsiniz ama burası Dalgliesh'in karargâhına benzemiyor.

"Anlaştık.

Keskin gözlerle odayı inceledim. 'Burası hanımların arka salonu ya da misafir odası gibi bir şey olmalı. Bir düşüneyim... Eğer bu malikâne normal bir ev gibi düzenlenmişse, yatak odaları üst kattadır, bu yüzden merdiveni unutabiliriz. Mutfaklar ve tuvalet, hizmetçi odaları ile birlikte evin arka tarafında, yoldan uzakta olacak. Daha iyi odalar ise ön tarafta, manzaralı bir yerde olacak. Dalgliesh'in uzun, yüksek pencereleri olan gösterişli bir ofiste poz verdiği zihnimde canlandı. Manzara. Etkileyecek bir manzara. Başımı salladım. 'Pekala, işte böyle. Bu taraftan! Parmağımınla en yakın kapıyı işaret ederek ilerlemeye başladım. 'Güneye gitmeliyiz. Manzaralı odalar her zaman güneydedir. Dalgliesh'in çalışma odası orada olacak.

"Orası doğru, *Sahiba*."

"Oh.

Tereddüt ettim, soldan sağa ve en sonunda Kerim'e baktım. Hiçbir şey söylemeden ona sert bir bakış attım. En iyisinden öğrenmiştim.

"Bu taraftan, *Sahiba*. Kerim başka bir kapıyı işaret etti. "Bunu biliyordum!

"Elbette, *Sahiba*.

Başka bir salondan ve bir kütüphaneden geçerek (umarım) güneye doğru ilerledik. Kapıdan dışarı bakan Kerim önümüzü kontrol etti.

"Ve? Tısladım.

"Başka bir koridor, *Sahiba*. Güneye gidiyor. Bir sürü kapısı var.'

Kapılar. Kapılar, başkalarının bizi rahatsız etme olasılıkları anlamına geliyordu. Keşfedilecek olasılıklar. Lanet olsun!

Şansımızı denemeliyiz.

Hadi gidelim. Ben ileriye gözetleyeceğim. Sen arkamızı koru.'

Başıyla onayladı. Kenara çekilerek koridora geçmeme izin verdi. Tabancamı çıkarıp duvara yaslanarak koridorda hızla ilerledim. Her kapıda durup kulağımı tahtaya dayadım. Hareket yoktu. Ses yok. Bir sonraki kapıya geçtim, ve bir sonraki kapıya, ve-

Arkamda bir yerden menteşelerin gıcirtısı geldi.

Döndüm. Ben dönmeyi başarana kadar Kerim çoktan koridora çıkan talihsiz aşçının üzerine atılmış ve onu kafasından yakalamıştı. Kerim'in kolunun adamın kafasından daha kalın olduğu düşünülürse, hizmetçi için talihsiz bir durumdu.

"Şimdi ne olacak *Sahiba*? Kerim sordu. "Kafasını koparayım mı?"

"Grrk!" dedi aşçı. "Gnnk ssk!"

"Sanmıyorum. Silahımı indirerek yavaşça Karim'in esirine yaklaştım. Gözlerim onunla buluştu. "Boğulmak istemez misin?"

Aşçı enerjik bir şekilde başını sallamaya başladı, sonra yüzü morarmaya başlayınca fikrini değiştirdi ve daha nazikçe başını salladı.

"Mükemmel! Gerçekten çok iyi. Gördünüz mü? Şimdiden anlamaya vardık. Şimdi, zavallı, kayıp bir bayana yolu göstermekten kaçınmazsınız, değil mi?"

Aşçı başını salladı. Neyse ki yatay hareket çok daha az kısıtlıydı.

"Ne güzel. Bana Lord Dalglish'in çalışma odasının yolunu göstermeye ne dersin?"

Aşçının gözleri büyüdü ve yine başını salladı, saçları sağdan sola ve tekrar geriye uçtu.

"Oh. Ve biz çok iyi anlaşıyorduk!"

Karim tutuşunu sıkılaştırdı. Zavallı aşçının yüzü vişneli ve yaban mersinli turta rengine dönmeye başladı.

"Şimdi, şimdi, Karim. Arkadaşımıza karşı nazik ol. Nazik olmamızı istersin, değil mi?"

'Grk! Flnk!'

"Mükemmel! Şimdi, neden bana yolu göstermiyorsun? Sonra seni... nazikçe uyutacağız ve bulunduğunda efendinin evinin ve ocağının cesur bir savunucusu gibi görüneceksin. Buna ne dersin?"

Aşçı bir an tereddüt etti, sonra kolunu uzatarak koridorun neredeyse sonundaki bir kapıyı işaret etti.

'İşbirliğiniz için teşekkür ederiz. Karim?'

Bir kolunu bırakan Kerim kılıcını kavradı, önce kabzasını kaldırdı ve sert metal topuzu bir çatırtıyla aşçının kafasına indirdi. Adam kıpırdamadan yere yığıldı.

Kerim'e sitemkâr bir bakış gönderdim. "*Nazikçe* dedim.

Kaşları çatıldı. "Kafası hala bağlı, değil mi?

Şimdi ve burada, yaşayan bir dağa anlambilimi açıklamanın zamanı olmadığına karar verdim. Koridorda hızla ilerleyerek aşçının gösterdiği kapıdan içeri baktım. Ve evet, bu bir çalışma odasıydı. Görkemli, lüks bir çalışma odası. Kimin olduğuna gelince? Bence karşı duvardaki Lord Daniel Eugene Dalglish'in devasa portresi bir ipucu sayılabilirdi.

En önemlisi de bir kasa vardı. "Çabuk! Kerim'e el salladım. "Onu buraya getirin!

Bilinci yerinde olmayan aşçıyı bir bacağından yakalayan Kerim, onu odaya sürükledi. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı, yakındaki bir pencerenin perdesini yırttı, adamı bir et rulosu gibi yuvarladı ve odanın bir köşesine attı. Onun her zaman bu kadar nazik ve kibar olmasını sevmek zorundaydınız.

Doğruca kasaya doğru yürüdüm. Gözlerimi kısarak kasayı incelemek için öne doğru eğildim ama... kahretsin! Üreticinin işaretleri anahtarın üzerindikilerle uyuşmuyordu. Ama yine de... içinde çok gizli, tehlikeli belgelerin bulunduğu bir kasa açıkta mı duruyordu?

Dalglish pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi. Bu bir tuzak olmalıydı. Ve eğer bir yem varsa, gerçeği de bir yerlerde olmalıydı.

"Hm..." Kaşlarımı çatarak odanın etrafına bakındım. "Lord Dalglish önemli belgeleri nerede saklıyor olabilir?

Haliya bir göz attım. Lord Dalglish her şeyi ve her şeyi çiğnemeyi severdi, yani... neden olmasın?

"Bana yardım eder misin?

Doğu halısının bir köşesinden tutup çektim. Kerim de aynısını yaptı ve kısa süre içinde her şeyi rulo haline getirdik. Kerim diz çöktü, zemine vurmaya başladı, boşluk olup olmadığını kontrol ediyordu.

'Bende bir şey yok, *Sahiba*. Peki ya sen?'

Yumruklarımı yere vurdum. "Burada da bir şey yok.

Zemini incelemeye devam ettik. Sonra Kerim çeşitli dolapları karıştırmaya başladı ve ilgisini çekebilecek her şeyi aldı, ben de Dalglish'in masasını karıştırmaya başladım. Bir an ilgimi çeken kilitli bir çekmece vardı ama basit bir kilitti.

Anahtarla açmak ne kadar kolaysa, kırmak da o kadar kolaydı. İçinde sadece birkaç fatura ve not ile malikanenin mali durumuyla ilgili bir rapor vardı.

"Lanet olsun! Masaüstüne yumruk attım. 'Burada bir şey olmalı! Herhangi bir şey! Dalgliesh'i tanırım. Sırlarını büyükannesine emanet etmez. Onun ulaşabileceği bir yerde olmalılar.' Gözlerim odanın içinde dolaştı. 'Ama onun gibi bir adam bunları nereye koyar? Nereye-'

Dondum kaldım, gözlerim birden ocağın üzerindeki büyük portreye kayd. Hayır.

Hayır, bu kadar kolay olamaz, değil mi? Lord Daniel Eugene Dalgliesh bile o eski saklanma yeri klişesini kullanacak kadar benmerkezci olamazdı herhalde.

Evet, dedi zihnimin en gerisindeki küçük bir ses. *Yapabilir.*

İleri atılarak resmi iki elimle kavradım ve çekiştirdim. Yana doğru sallandı ve ortaya çıktı.

Hiçbir şey.

Çiçekli bir duvar kağıdı dışında hiçbir şey yok.

'Lanet olsun! Çok emindim! Portreye sert bir yumruk attım, keşke onun öznesi olsaydım.

Thomp!

Sertleştim, sonra boyalı Dalgliesh'in suratına bir kez daha, daha sert bir yumruk attım.

Thomp!

Kerim bana dikkatlice, 'deli kadını sakinleştirelim' der gibi bir ses tonuyla, 'O gerçekten o değil *Sahiba*,' dedi. 'O gerçekten burada değil, biliyorsun-'

"Sessizlik!

Kenara çekilerek duvara sert bir yumruk attım.

Thud!

Tasvir edilene dönerek bir darbe daha indirdim. Öncekiyle aynı gümbür gümbür sesi çıkardı. Belirgin bir şekilde *içi boş bir* ses.

"Bana bir bıçak ver, Karim!

'Duygularını anlayabiliyorum *Sahiba*, ama bu sadece bir portre. Bir işe yaramayacak-'

Ona ağzını kapatan bir bakış fırlattım. Hiç konuşmadan ceketinin altına uzandı ve bir bıçak çıkardı. Önce kabzasını bana uzattı.

Silahı alarak Dalgliesh'in bir geminin önünde gururla durduğu resme doğru yürüdüm ve gülümsedim. Bunun gerçek Dalgliesh olmaması, bundan zevk alamayacağım anlamına gelmiyordu.

Sert ve hızlı bir şekilde bıçağı Dalgliesh'in kasiğına sapladım. Ya da en azından denedim.

Clang! Thomp!

"Ow!

Bıçak sert bir şeye çarptı ve brandada büyük bir yarık açarak yana doğru kayd. Tökezleyerek yere düştüm, dizlerim parkeye çarptı. Ama buna değmişti. Lord Hazretleri'nin bel bölgesinden geriye kocaman bir delikten başka bir şey kalmamıştı. Ve deliğın ötesinde demir. Sert, siyah, dökme demir.

'Çabuk! Yardım edin!'

Sıçrayarak tablonun bir tarafından tuttum ve yırttım. Karim de diğer tarafta bana katıldı ve vakit kaybetmeden tuvali sıyrıp alttaki dökme demir kapıyı ortaya çıkardık. En solda, Dalgliesh'in az önce elinin olduğı yerde bir anahtar deliğı vardı ve altında birkaç küçük ama yine de önemli kelime yazılıydı: *Ellis, Smithson & Co.*

Portrenin arkasında değil, portrenin içinde! Sinsi piç!

Kalbim küt küt atarken cebimdeki anahtar halkasını çıkardım ve söz konusu anahtarı aradım. Parmaklarımı çapraz tutarak anahtarı anahtar deliğine soktum ve çevirdim.

Tıkla!

Küçük anahtar deliğine uzanarak tırnağıımı içeri soktum. Bu ince, sinsi şeyi açmanın bir kolu ya da başka bir yolu yoktu. Dikkatle çektim ve metal kapı yavaşça açılmaya başladı.

Kariyer Hareketleri

Portrenin arka tarafındaki metal kapı açılarak ince bir bölme ortaya çıktı. Bölme ağzına kadar sıkıca yazılmış belgeler, mühürlü zarflar ve tanımlayamadığım garip nesnelerle doluydu.

"Vay, vay..." diye ıslık çaldım. "Bakın burada ne bulduk.

Kerim'in gözleri kısıldı. "Burada tam olarak ne bulduk?

"Hiçbir fikrim yok. Uzanıp kasanın içindekileri avuç avuç aldım ve ceplerime doldurmaya başladım. "Ama Dalgliesh saklamaya değer olduğunu düşünüyorsa, almaya değer olduğunu biliyorum!

"En içten şekilde katılabileceğim bir felsefe *Sahiba*.

Elini uzatarak o da kasanın içini karıştırmaya başladı. Çok geçmeden ikimizin de cepleri ağzına kadar dolmuştu ve kasa Bay Ambrose'un borçlularından birinin banka hesabı kadar boştu. Kasadan belgelerle dolu son zarfı da henüz çıkarmıştım ki, uzaklardan bir yerden donuk bir gong sesi duydum.

Etrafımda dönerek kapıya baktım. 'Lanet olsun! Saat kaç oldu?'

"Ne zaman? Kerim sanki aklımı kaybetmişim ya da en azından geçici olarak kiralamışım gibi bana baktı. "*Sahiba*?

"Ne zaman! Söyle bana!"

Kerim elini cebine atarak basit bir kalaylı cep saati çıkardı. "Öğlen olmak üzere, neden?

"Lanet olsun! Alnıma bir şaplak attım. "Demek ki öğle yemeği vakti geldi!

Kerim'in gür kaşları birbirine yaklaştı. "Ne olmuş yani? Bütün hizmetkârlar hizmetkârların yemekhanesinde toplanacak, evin geri kalanıyla bağlantıları kesilecek. Bu bizim dışarı sızmamızı daha da kolaylaştıracak.

"Belki de kendimi yeterince açık ifade edemedim," dedim derin bir nefes alarak ve parmağımla aşçının yerde yatan, hala perdeye sarılı halini işaret ettim. "*Öğle yemeği* vakti geldi.

Kerim'in gözleri büyüdü. "Oh.

'Doğru ya! Mutfaktaki yokluğunun hemen fark edileceğinden şüpheleniyorum. Kapıya doğru koştum, hafifçe iterek açtım ve koridora baktım, ama hemen tekrar kapattım.

Lanet olsun! Her yer şimdiden hizmetkâr kaynıyor! Biz ne yapacağız?"

"Bazen *Sahiba*, en kestirme yol en iyisidir.

Ben daha ne demek istediğini sormadan Kerim pencereye doğru sıçradı, koltuktan bir yastık kapıp elini sardı ve bir yumruk attı. Bir çatırtıyla cam dışa doğru kırıldı. Birkaç iyi yerleştirilmiş itiş ve camın kalıntıları dışarıda yere düştü.

"Deli misin sen? Tısladım. 'Eğer duyarlarsa-'

'O zaman hızlı hareket etsek iyi olur, değil mi?

Homurdanarak pencereye doğru yürüdüm ve bacağımı pervazın üzerinden salladım. Yere sadece bir metre kadar yakındı ve dışarıdan kimse görünmüyordu ama ormana, pencereden bakan herkesin bizi görebileceği açık araziye kadar uzun bir yol vardı. Öte yandan ahırlar...

Gözlerim ahırın kapısına doğru kayd, mesafeyi değerlendirdim.

"Gel! Kerim'e elimle işaret ederek evin duvarı boyunca kaydım, duvarda bir aralık olduğunda pencerelerin altına saklanarak gözden kayboldum. Kerim peşimden geliyordu.

"Nereye gidiyorsunuz? Karim talep etti.

"Ahırlara," diye bilgilendirdim onu. "Şimdi dinleyin. Yapacağımız şey şu..."

Hızlı ve öz bir şekilde açıkladım. İki dakika sonra ahıra girdiğimizde topallıyordum ve bir kolumla Kerim'in omuzlarına sarılarak kendimi destekliyordum. Muhteşem siyah bir aygırı ovmakta olan seyislerden biri gürültüyle bize doğru döndü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hanımım? Efendim? Nasıl... kim...?"

"Oh, şükürler olsun! Seyise en muhteşem yanıltıcı gülümsememi verdim.

"Sizin gibi nazik bir beyefendi bulduğumuza çok sevindim!

"Beyefendi?

"Elbette! Bir bayana nasıl davranılacağını biliyorsun, değil mi?"

Kirpiklerimi ona doğru fırlattım.

"Kesinlikle, Leydim!

"Bunu duymak çok güzel! Hizmetçim ve ben yoldan geliyorduk ve küçük bir kaza geçirdim. Ne yazık ki ayak bileğimi burktum. Acaba efendiniz bir doktor gönderene kadar evde bir süre dinlenmeme izin verir mi?"

Genç adam saç diplerine kadar kızardı. "Ben... Korkarım efendim evde değil, Leydim.

"Oh. Yüzümün dik bir uçurumdan en az üç mil aşağı düştüğünden emin oldum. 'O zaman... ne yapacağım? Acı... Ben... Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Şey... şey..." Zavallı genç adam dehşete kapılmış küçük bir tavşan gibi alt dudağını kemirerek etrafına bakındı. Birden yüzü aydınlandı. 'Ben biliyorum! Sana efendinin atlarından birini ödünç verebilirim. Eminim bir sakıncası olmaz.

Efendini pek iyi tanıımıyorsun, dostum.

"Sahi mi?" Ellerimi birbirine kenetledim. "Gerçekten bu kadar centilmen olabilir misin?

"Tabii, sorun değil! Bekle, sana güzel, istikrarlı küçük bir kısrak bulayım...'

'Gerek yok. Bunu ben alacağım,' dedim ve öne doğru sıçrayarak kendimi siyah aygırın sırtına attım. Hayvan şaha kalktı, neredeyse toynaklarıyla tavanı çatlatacaktı. Seyis geri sıçradı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Emin misiniz leydim? O oldukça... huysuzdur.'

Sırıttım. 'Tıpkı benim gibi. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Attan aşağı eğilerek yanağına hafifçe dokundum. "Sen benim kahramanımsın.

Zavallı çocuk neredeyse geriye doğru devriliyordu. 'Teşekkür ederim, Leydim! Çok teşekkür ederim!

"Rica ederim," dedim ona kocaman bir gülümsemeyle ve aygırı ileri iterek kapıya doğru yönlendirdim. "Gel Kerim, olur mu?

"Elbette, *Sahiba*.

Göz açıp kapayıncaya kadar ahırın kapısından geçip dışarı çıktık ve sanki onurlu konuklardan başka bir şey değilmışiz gibi patikadan aşağı indik. Bir an sonra seyis yanımızda koşarken belirdi.

"Hımm... Yeni fark ettim... Efendim atlarını nasıl geri alacak?

"Oh. Bir kaşımı kaldırdım. "Bu iyi bir soru. "Evet. Evet, öyle.

"Karim? Lord Hazretlerinin atlarını nasıl geri alabileceğini düşünüyorsun?

'O olabilir gel ve olsun onları,' Karim önerdi, çatlama parmak eklemleri, gözlerinde kana susamışlık parlıyordu.

Seyisin beti benzi attı. Zavallı adama acıdım.

'Ya da nişanlımla buluşana kadar bize eşlik edebilirsin. Sonra atları doğruca geri götürebilirsiniz.

Genç adam gülümsedi. 'Bu harika olurdu leydim! Nişanlınızla nerede buluşmayı umuyorsunuz?

"Şurada. Çok uzak değil.'

Ben atı tırısı kaldırırken genç adam hızlandı ve çok geçmeden ormanın kenarına vardık. Ev arkamızda gözden kaybolduğunda sessiz bir rahatlama nefesi aldım. Ağaçların gölgesinde uzun boylu, karanlık bir figürün durduğunu fark ettiğimde ise o kadar da sessiz olmayan bir oh daha çektim.

"Bayan Linton.

"Yaah! Seyis ürkerek yaklaşık iki metre havaya sıçradı. Gözleri karanlık figüre takılana kadar çılgınca etrafta gezindi. Belirsiz bir şekilde bana baktı.

"Her şey yolunda. Deli gibi sırtarak kendimi eyerden aşağı salladım. 'Endişelenmene gerek yok. Onunla güvendeyiz.'

"Emin misiniz leydim?

Düşündüm ve sonunda dürüst bir cevap verdim. "Çoğunlukla.

"Bunu duydum. Karanlık figür bir adım öne çıktı ve ağaçların arasından süzülen ışık, Bay Rikkard Ambrose'un yüzünü aydınlattı.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim efendim. Hâlâ gülümseyerek el sallamak için bir elimi kaldırdım. Ne yazık ki, duvara çok sert vurduğum için mavi ve sarının güzel bir tonuna dönüşen elimdi.

"Sen...!

İki uzun adımla yanıma geldi. Birdenbire demir prangaların beni sardığını hissettim, onun kolları! Sert, sağlam ve harika bir şekilde tanıdık.

"Yaralandın. Kulağıma fısıldanan kelimeler yarı tehdit, yarı intikam vaadiydi.

"Bir portreyi yumrukluyordum. Ona göz kırptım. "Kimin olduğunu tahmin et. Beni bir an için uzakta tutarak bana baktı, deniz- Renkli gözleri okunamayan duygularla dönüyordu. Sonra beni kabaca kendine doğru çekti ve yüzünü saçlarıma bastırdı.

"Bir dahaki sefere sızma için gönüllü olursan," diye homurdandı, "seni bir odaya kilitleyip anahtarı atacağım!

"Hm. İlginç olabilir. Benimle odada olacak mısın?"

Seyis boğazını temizledi. "Bu senin nişanlın sanırım?"

Bay Ambrose'un cevabı, zavallı çocuğun hızla geri çekilmesine neden olan soğuk bir bakış oldu.

"Kim," diye sordu, sesi kutup tundrası kadar buz gibiydi, "bu kim?"

"Bu nazik genç adam," dedim sevgili nişanlıma, "Lord Daniel Eugene Dalglish'in hizmetindedir.

"Söylemiyor musun? Bay Ambrose'un arkamda gizlenen kollarından biri etrafımdan kayarak aşağı indi ve bastonunda saklı kılıca uzandı.

"Ona bileğimin burkulduğunu söylediğimde," diye aceleyle devam ettim, "efendisinin atlarından birini ödünç verme ve beni buraya kadar getirme nezaketini gösterdi.

"Ne kadar da nazik. Bay Ambrose zavallı seyisi tepeden tırnağa inceledi. 'Eminim Lord Dalglish'in onun için çok... özel bir ödülü olacaktır.

Genç adamın gözleri parladı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?

"Ah, evet. Bay Ambrose başını salladı. 'Lord Dalglish'in sizin gibi insanlara "ödülleri" verdiği özel bir odası var. Genellikle o kadar büyülenirler ki çok ama çok uzun bir süre oradan ayrılmazlar.

"İnanılmaz! Genç adamın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Lord Hazretlerinin bu kadar cömert olduğunu hiç bilmiyordum!

"Hayal bile edemezsin.

Bay Ambrose'un kaval kemiğine bir tekme attım ve ona ters ters baktım. 'Ama eminim Bay Ambrose size *daha büyük* bir ödül verecektir, değil mi?

"*Ödül* mü vereyim? Sevgili nişanlım kismuk sosuna batırılmış elektrikli yılan balığını yutmaya zorlanmış gibi görünüyordu. 'I?'

"Evet. Onu tekrar tekmeledim, daha sert bir şekilde. 'Aslında, malikanenizde hala bir ahır ustası yardımcısına ihtiyacınız olduğuna inanıyorum. Bu genç adam bu iş için mükemmel olmaz mıydı?

"Ahır şefi yardımcısı mı? Delikanlının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok cömertçe!

"Evet," dedi Bay Ambrose hemen. "Öyle.

Bana göre bu, bir tekmeyle daha hak ediyordu. Biraz sonra ayak parmaklarıma çarpan ayağının da açıkça ifade ettiği gibi, aynı fikirde değil gibiydi. İkimizin tek bir kelime bile etmeden iletişim kurabilmesi ne kadar tatlı değil miydi? Gerçekten birbirimiz için yaratılmıştık.

Uzanarak Bay Ambrose'un yanağına hafifçe dokundum. "Lütfen?"

"Bayan Linton, ben öylece...

"Lütfen?

"Ben..." Boğazını temizledi. "Öte yandan... gerçekten de yeni bir ahır ustası yardımcısına ihtiyacım var.

"Gerçekten mi efendim? Genç adam temkinli birkaç adım daha yaklaştı.

"Evet. Bay Ambrose'un sol küçük parmağı kıpırdadı ve genç adama buyurgan bir bakış fırlattı. 'Tabii ki genç olduğun için maaşının sadece yarısını alacaksın. Yine de şu anki pozisyonundan biraz daha fazla kazanıyor olacaksın.

Evet, efendim! Teşekkür

ederim, efendim!" 'Gel!'

"Evet, efendim!

"Siz de, Bayan Linton!

"Bileğim burkuldu, hatırlamıyor musun? Kırpiklerimi ona doğru fırlattım. 'Ben çaresiz küçük bir kız çocuğuyum. Belki de biri beni taşımalı.

"Hm. Bay Ambrose çenesini sıvazladı. "Evet, belki de haklısınız.

İşildayarak ona yaslandım. Bazen feminizmden uzaklaşmak buna değebilirdi.

Karim! Buraya gel! Benim için bazı bagajları taşımanı istiyorum.' Kalsın!

"Ne dedin?" diye tısladım.

"Ne? Karim nalları dikti. '*Sahibim...* yapamazsınız... yapamadım...'

"Evet, yapabilirsin. Buyurun. Bay Ambrose uzanarak korumaya asasını ve bir çanta uzattı. "Bunun için ellerimi serbest bırakmam gerek. Eğilerek bacaklarımı altımdan çekti ve beni kollarının arasına aldı. Az önce ona hakaretler yağdırmak için açılmak üzere olan ağzım, tamamen farklı nedenlerle daha da açıldı.

"Seni... seni sinsi bekar oğlu bekar!

"Gerçekten. Eğilerek alnıma hafif bir öpücük kondurdu. 'Gidelim, olur mu? Yoksa başka bir şeyi çarpıtabilirsin, benim çaresiz küçük kızım.

'Seni düğümlere boğacağım, seni kibirli, şovenist-' '-

evlenmeyi kabul ettiğin adam?

Beni orada yakaladı. Lanet olsun ona!

Dönerek beni göğsüne daha sıkı bastırdı ve heyecanlı genç bir seyis ve Punjabi dilinde şoklar ve kalp yetmezliği hakkında bir şeyler mırıldanan bir koruma tarafından takip edilerek ormana doğru ilerledi.

"Herkes arabaya!

'...*kō'ī vicāra nahī?*, *asathira kama karana dī'ā?* *sathitī'ā?*-evet, *Sahib!*

Hemen, *Sahib !*^[33]

Ormanın içinde ilerliyorduk, Bay Ambrose başımızda yürüyor, bana sıkıca sarılıyordu. Ağaçların gölgelerinin altında, dudakları kulağımı okşayana kadar bana doğru eğildi.

"Peki, ne buldun?"

Bir kaşımı kaldırdım. 'Ne buldum ki? Bir şey bulup bulmadığımı bile sormadın.

Uzanıp bir eliyle çenemi yakaladı. Bir başparmağı yanağımı hafifçe okşadı. "Çünkü seni tanıyorum. Sonuçlar. Şimdi.

"Yaralı aşkına karşı çok tatlısın, biliyor musun?"

"Sonuçlar, Bayan Linton. Bekliyorum."

Ona elbiselerimin altına sakladığım belgeler hakkında her şeyi anlattım. Gözleri parlayan Bay Ambrose'un soğuk bakışları üzerimde dolaştı.

"Bayan
Linton?"

"Evet,
efendim?"

"Şu anda giysilerinizi yırtmak için hiç bu kadar yoğun bir arzu hissetmemiştim.

Ağzım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bunu bir iltifat olarak mı yoksa bir hakaret olarak mı görmem gerektiğinden emin değilim.

"İkisi de, diyebilirim.

"Bu arada, Karim'in kıyafetlerinin altına sakladığı bazı belgeler de var.

Bay Rikkard Ambrose'un yüzünde hiçbir ifade olmamasını sağlamaya çalışmasını izlemek oldukça komikti. Tam olarak başarılı olamadı.

"Bayan
Linton?"

"Evet?"

"Az önce zihnime yerleştirdiğiniz imgeleri silmek için ihtiyaç duyacağım çamaşır suyunun parasını ödemeniz gerekecek.

Bir kaşımı kaldırdım. "Senin için *temizlik* mi yapmam gerekiyor?" "Emin olabilirsin. Sadece zihinsel olarak.

"Bunun için," dedim ona, uzanıp yanağına bir öpücük kondurarak, "her zaman müsait olacağım.

Ondan sonra bana biraz daha sıkı sarıldı.

Çok geçmeden arabaya ulaştık ve koltuklarımıza yerleştik. Seyis, Kerim'le birlikte vagonun kasasına tırmandı; orada yol arkadaşıyla kılıçlar, bıçaklar ve insanları çıplak elle boğmanın yolları hakkında heyecanlı bir sohbet yaparak sürükleyici bir yolculuk geçireceği kesindi.

Otobüsün içinde, aklımdaki ilk şey sohbet etmek değildi. Esneyerek koltuğa gömüldüm, bir anda gözlerimi açık tutmakta zorlandım.

"Yorgun musun? Bay Ambrose'un soğuk sesi karanlığın içinden sordu. "Bitkinim," diye çıkmayı başardım. 'Son birkaç günün tüm heyecanı... Sanırım sonunda beni yakalıyor. Planımızı yapmamız gerektiğini biliyorum. bir sonraki adım, ama... bekleyebilir mi? Sadece birazcık?'

"Şey...evet. Merak etmeyin. Bizim...' Dilini ve onunla birlikte kelimeleri yutmamak için elinden geleni yaparken sarf ettiği çabayı duyar gibi oldum. "Bolca vaktimiz var.

Ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"Gerçekten mi, efendim?

"Gerçekten, Bayan Linton. Uyuyun. Ben nöbet tutacağım. Kimse size dokunmayacak.'

Parmaklarının saçlarımı hafifçe okşadığını hissettiğimde ve fısıltıyla söylediği son sözleri duyduğumda çoktan uykuya dalmıştım:

'Benden başka kimse. Şimdi ve sonsuza dek.'

"Bu mu?"

"Hayır.

"Peki ya bu?" "Hayır.

"Ya bu?"

"Hayır.

"Peki ya bu?"

"Hayır.

"Hayır" dışında bir şey söyleyebilir misin?

"Hayır.

"Teşekkür ederim efendim. Çok yardımcı oluyorsunuz.

Arabada oturmuş, Lord Dalgliesh'in kasasından aşırđığım belgeleri batan güneşin ışığında incelemeye çalışıyorduk. Ancak şantaj malzemesi arayışımızda şansımız pek yaver gitmiyordu. Pek çok ilginç şey bulmadığımızdan değildi. Daha ziyade...

Bunu en iyi nasıl ifade edebilirim?

"Buna ne dersiniz?" Parlayarak doğruldum ve bir kâğıdı muzaffer bir edayla havada salladım. 'Bu, Dalgliesh'in fabrikalarından birinde işçilerine ödediğı ücretlerin bir listesi. Bunların ne kadar düşük olduğunu gördünüz mü? İnsan bunun iki katıyla ancak hayatta kalabilir! Bu rezalet!

Bay Ambrose bana bir bakış attı. "Bayan Linton?" "Evet?"

"Dalgliesh'e baskı yapabileceğimiz bir malzeme bulman gerekiyor. Sonunda ondan *hoşlanmamı* sağlayacak malzeme değil.

Ona içten bir tekme attım, o da hemen karşılık verdi. Onunla çok gurur duyuyordum. Bir ilişkide eşitliğin temel önemini kavramıştı.

"Böyle şeyler söyleme! Siz çalışanlarınıza asla böyle davranmazsınız!

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Kağıda hafifçe vurdum. "Bunu görüyor musunuz? Onlara tatil vermiş.

Bay Ambrose bir ürpertiği bastırdı. "Hoşlanma konusunda söylediklerimi unutun. Elini uzattı ve ben ona bir yığın belge uzattığımda başını sallayarak belgeleri kabul etti. 'Şu belgeleri inceleyelim. Aradığımız şeyi bulduğumuz anda Dalgliesh'i avucumuzun içine almış olacağız. Ve sonunda, hiçbir şey ve hiç kimse aramıza giremeyecek.

Konuşmayı bıraktığı anda, arabanın tavanından bir kapı sesi duyuldu.

"Evet, Karim? Pencereye dönen Bay Ambrose kaskatı kesildi. 'Ne oldu?"

Bu

mu "Arkadan bir araba yaklaşıyor, *Sahib!*

?" Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Dalgliesh?"

"Olamaz. Anlamlı bir şekilde bacaklarına vurdu. 'Olacağından şüpheliyim "Yakın zamanda taşınıyoruz, unuttun mu?"

"Ama Dalgliesh'in adamları hâlâ ayakta ve oldukça canlılar. Pencereye doğru eğilerek dikkatlice dışarıya baktım. Gerçekten de bir araba vardı ve etkileyici bir hızla caddede ilerliyordu.

"Doğru. Bay Ambrose'un yüzünde olmasa da sesinde bir çatıklık vardı. Diğer arabaya doğru soğuk bir bakış gönderdi. 'Ama yine de onlar olamaz. Bizden daha hızlılar. Araba bize yetişiyor.'

Ne? Takip ediliyor olsaydınız bunu beklemez miydiniz? "Hızlarının ne alakası var?"

Bir düşünün Bayan Linton. Arabada bizimki kadar at var ve özel bir şeye benzemiyorlar. Eğer Dalgliesh'in adamları içerideyse, bizi bastırmaya yetecek kadar adam vardır, diyelim ki beş ya da altı kişi. Peşimizden tek bir adam göndermeye cesaret edemezler. Ama o kadar çok adam varsa

bizimkinden çok daha yavaş olması gerekirdi. Ve yine de...'

Sözleri kesildi ve bir kez daha takip eden arabaya doğru şüpheli bir bakış göndererek yavaşça yetiştii.

"Peki, sence neler oluyor?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Cebine uzanarak tabancasını çıkardı. Mermi olup olmadığını kontrol etmek için silindiri döndürürken alçak metalik bir vızıltı duyuldu. "Ama hazırlıklı olsak iyi olur.

"*Sahib?* Kerim'in sesi yine yukarıdan geldi. 'Hızlanıyorlar.

Mümkün olan her şekilde bizi yakalamaya çalışıyorlar. Bay Ambrose'un boğazından alçak sesle bir küfür kaçtı.

Tabancamı çıkararak ben de cephanemi kontrol ettim. "Yani savaşıacak mıyız?" "Eğer gereken buysa. Bana doğru bir bakış attı, bakışlarımı tutarak

uzun bir an için. "Merak etmeyin. Yarı doğrulup ayağa kalkan Bay Ambrose tabancasını doğrulttu. 'Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Hiçbir şey ve hiç kimse beni hazırlıksız yakalayamaz.

Tam o sırada bir araba yanımıza yanaştı. Bir an sonra, uzun kahverengi saçlı ve arsız çene sakallı, İngiliz Ordusu üniforması giymiş bir adam arabanın penceresinden dışarı eğildi ve bizim arabaya doğru dostça bir gülümseme gönderdi.

'Sizi bu şekilde durdurduğum için kusura bakmayın ama acilen yol tarifine ihtiyacım var. Bir arkadaşım bu civarda evleniyor. Acaba yolu biliyor musunuz-bekleyin! *Bayan Linton*, siz misiniz?

Unexpected Konuk

"Kaptan... Kaptan Carter?"

"Bayan Linton! Arabadan dışarı fırladı. "Sizinle burada karşılaşmak ne büyük şans!"

"Evet," diye buz gibi bir fısıltı geldi arkamdan. "Ne kadar şanslısın.

Ancak ben o anda dönemiyordum. Sadece bakabildim. 'Yüzbaşı Carter? Gerçekten siz misiniz?"

Önümdeki adam kaptan üniforması giyyordu ve Kaptan James Carter'a çok benziyordu ama yüzü hatırladığımdan çok daha bronzdu ve sağ gözünün üzerinde oldukça çapkın bir yara izi vardı. Sadece dudaklarını ayırıp sırtıttığında emin olabildim. Bu oydu.

"Başardın! Ben haykırdım. 'Gerçekten başardın! Davetiyemin sana zamanında ulaşacağını hiç düşünmemiştim.

"Davet mi?"

Arkamdan gelen ses düşük sıcaklıktan kutup sıcaklığına inmişti. Kulaklarımın kızardığını hissettim ve hızla boğazımı temizledim.

"Bu Adaira'nın fikriydi! Hemen fısıldadım.

"Hain!" diye tısladı.

Kötü Lilly! Kötü Lilly! Arkadaşını mı feda ediyorsun? Bunu nasıl yaparsın?"

Onun kız kardeşıydi. Onu öldürmezdi. Muhtemelen.

"Bayan Linton! Yüzbaşı Carter arabanın kapısını çekerek açtı ve bana sıkıca sarıldı. "Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim!"

Oysa bundan sonra kaptanı öldürüp öldürmeyeceği hâlâ tartışmaya açık.

Yanımda ağır bir gümbürtü duyuldu. Kafamı kaldırdığımda, kutudan aşağı atlayan ve şimdi sadece bir iki adım ötemde duran Karim'i gördüm, kollarını kavuşturmuş, yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade vardı. Yüzbaşı Carter'ın kollarını keskin bir kılıca kaptırmadan önce hızla onun kollarından sıyrıldım.

"Yani... evleniyor musun?" Beni omuzlarımdan tutarak, bana bakacak kadar uzağa itti. "Tebrikler!"

Ben de onu inceledim. Yüzünde en ufak bir kin belirtisi yoktu, kıskançlık ya da rol yapma yoktu. Bunu gerçekten bir arkadaş olarak söylüyordu. Muhtemelen şimdiye kadar nefes almaya devam etmesine izin verilmesinin nedeni de buydu.

"Size de efendim. Yüzbaşı Carter uzanarak elini Rikkard Ambrose'a uzattı. "Orada bulduğunuz kadın bir hazine.

Bay Rikkard Ambrose kaptanın eline bir kokarcanın kuyruğuna bakar gibi uzun bir süre baktıktan sonra uzanıp sertçe sıktı. "Gerçekten de öyle. Ve asla bırakmayacağım.

"Evet," diye hırıldadı kaptan. "Bunu görebiliyorum.

"Oy, şef! Bu sesleniş üzerine kaptanın kiraladığı arabanın üstündeki arabacıya doğru döndük. 'Gidebilir miyim? Saatlerdir buralarda dolaşıyorum. Zaten siz ve bu hanımlar ve beyler de aynı yöne gidiyorsunuz...'

"Ah, evet. Adama gülümseyerek el salladım. 'Elbette, eve gidin. Yüzbaşı Carter da bizimle gelecek.

"*Ne yapacak?* Yanımdaki Bay Rikkard Ambrose'un gözlerinden buz sarkıtları çıkmaya başladı.

Eğilerek, "Büyük rakibinin zaferine tanık olmasını istemiyor musun?" diye fısıldadım.

Birdenbire gözleri artık o kadar da soğuk değildi. Elimi tutup gözlerimin içine bakarken, kendi duygularımın onun derin, karanlık gözlerine yansıdığını gördüm. "Kendi iyiliğiniz için fazla kurnazsınız, Bayan Linton.

"Biliyorum," diye fısıldadım ve yanağına gizlice bir öpücük kondurdum.

"Gee-up! Arkamda arabacı kırbacını şaklattı ve arabasını döndürerek atları yola doğru koşturdu. Kısa süre sonra geriye sadece uzakta bir toz bulutu kalmıştı. Ellerimi çırparak kendi arabacıma döndüm, yeni yolcumuza sanki omurgasını ikiye ayırmak istermiş gibi bakıyordu. Ya da belki üç. Ya da dört.

"Çok iyi. Ellerimi çırparak herkese gülümsedim. "Hadi gidelim. Ne de olsa katılmamız gereken bir düşün var. Güzel, keyifli bir yolculuk yapalım mı?

Tek cevabım buz gibi bir sessizlik oldu. "Şey. Ehem. Err...'

İkisinin de canı cehenneme! Erkekler umutsuzdu!

Arabanın kapısını tutarak açtım ve içeri tırmandım. Başımı eğerek dışarıda duran üç ahmağa baktım. "Geliyor musunuz?

Aniden buzları çözüldü ve hareket etmeye başladılar. Karim kutuya tırmanırken, Bay Ambrose ve Yüzbaşı Carter arabanın içine girdiler. Bay Ambrose çok sert bir şekilde yanıma yerleşti ve beni pek de nazık olmayan bir şekilde iterek diğer tarafıma kimsenin oturmaması için köşeye itti.

Ona bir bakış attım. Suçlayıcı olması gerekiyordu ama...

Lanet olsun! Bunu başaramadım.

Gerçekten bittin, Lilly, değil mi?

Üstümde Kerim kırbacını şaklattı ve araba sarsılarak ilerlemeye başladı. Bay Ambrose'dan Yüzbaşı Carter'a ve geriye baktım. İlki kutupsal bir hava yayarken, ikincisi muhteşem bir ruh hali içinde görünüyordu. Elini cebine atarak bir deste kâğıt çıkardı.

"Whist oynamak isteyen var mı?"

"Oh, hayır. Telaşla başımı salladım. "Sanmıyorum-

"Evet. Bay Ambrose beni bir ustura gibi kesti. "Bahisler tur başına beş egemen olacak.

"Beş altın mı? Kaptanın kaşları havaya kalktı. 'O zaman kazanmak zorundayım, yoksa maaşım göz açıp kapayıncaya kadar gider.

"Söylemiyorsun.

"Sizi önceden uyarayım. Bu oyunda çok iyiyimdir. Size çok para kaybettireceğim.

Gözleri sonsuz derecede kısılan Bay Ambrose, kaptanın elindeki kâğıt destesini aldı ve gözün görebileceğinden daha hızlı karıştırmaya başladı.

"Kesinlikle deneyebilirsiniz.

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına sakladım.

Yaklaşık iki saat ve yirmi sterlin sonra tanıdık bir kırsal bölgeye ulaştık. Pencereden baktığımda, alçak bir tepenin üzerinde yükselen kilisenin tepesini gördüm.

"*Sahib?* Kerim dışarıdan seslendi. "Köye yaklaşıyoruz. "Bir tur için daha vaktimiz var mı? Yüzbaşı Carter bakarak sordu elindeki kartlara baktı. 'Sadece bu sefer şanslı olacağımı biliyorum! Her şeyi geri kazanabilirim ve-'

"Hayır! Neredeyse yerimden sıçrayarak aralarına uzandım, en kötüsünü önlemeye ve onu borçlular hapishanesinden kurtarmaya çalıştım. "Hayır, kesinlikle başka bir tur için vaktimiz yok.

Bay Ambrose, 'Bilmiyorum,' diye fikrini belirtti. "Daha çok zamanım var.

Şimdi mi? Şimdi zamanın var mı?

Ancak ben ayağına basamadan dışarıdan tanıdık bir ses seslendi.

Sahib? Birisi yolda duruyor. Yolumuza çıkıyorlar!

Bu Adaira *Sahiba*.

Adaira mı?

Gözlerimi kııptım. Adaira'nın burada ne işi vardı? Nedimelerin genellikle gelinin kuyruğunu tutup arkasından yürümesi gerekirdi ama yarım mil kadar yürümeyecekleri kesindi.

"Hey! Dışarıdan tanıdık bir ses geldi. "Kardeş keki yapmak istemiyorsan yavaşla!

"*Sahib?* Kerim sordu.

"Bugün krep yok, Kerim.

Kerim sakalına homurdanarak yağmurları çekti. Araba yavaşça durdu.

"Nihayet! Ayak sesleri duyuldu ve birkaç dakika sonra Adaira'nın yüzü pencerede belirdi. "Uyarmak için geldim!" Adaira gözlerini açarak Yüzbaşı Carter ve kardeşi arasında gidip geldi. Sonra gözleri sinsice parlayarak bana döndü. "Değişiyor musun?

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Bay Rikkard Ambrose sororicide suçundan suçlu olurdu.^[34]

"Kapıyı aç, ağzını kapat ve buraya gel," diye emrettim.

Düğün günündeki bir gelinin yüce otoritesi. "Uyarı hakkında ne demiştiniz?

"Um..." Adaira boğazını temizledi. 'Neden dışarı çıkıp benimle yürümüyorsun? Yürüyüş için güzel bir gün. Ayrıca, içerideki atmosfer biraz... soğuk görünüyor.

Kabul etmeliydim ki, bu konuda haklıydı. Gülümseyerek arabadan çıktım ve gerindim. Aaah! Uzun süre karanlık vagonun içinde kapalı kaldıktan sonra tekrar temiz hava kokusu almak harikaydı.

Bay Ambrose ve Yüzbaşı Carter arabadan çıkarken beni takip ettiler. Aralarındaki hava pek de temiz değildi. 'Gerginlikten çatırdıyordu' demek daha doğru olurdu.

"Bir uyarıdan mı bahsettiniz? Kaşlarımı çattım. 'Malikanede bir sorun mu var? Ne tür bir uyarı?'

"Senin için değil. Gözleri hâlâ parıldayan Adaira kardeşinin kaburgalarını dürttü, ancak bu bir mermer sütunu dürtmek kadar etkili oldu. "Onun için.

'I?' Bay Ambrose küçümseyici bir ses çıkararak kazancını cebe indirdi. 'Saçmalık! Kendi evimde korkacak neyim var ki?

"Ama-

'Sessiz ol, kızım! Bunu daha fazla duymayacağım.'

Adaira başını eğdi ve sonra omuz silkti, sanki 'Bu senin cenazen' der gibiydi. Bana doğru eğilerek göz kırptı ve dudak büktü. "Anne!

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum.

"Bir şey mi söylediniz, Bayan Linton?"

"Hayır. Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey söylemedim.

Dikkatlice, Bay Ambrose'un ilerlemesine izin verirken biraz geride durmaya özen gösterdim. Tekrarlayan kıkırdamalarımı duymaması için yeterince uzakta.

Bir süre yürüdükten sonra keyfim yerine geldi. Son birkaç saatin anıları gözümün önüne geldi. Bay Ambrose ve benim halletmemiz gereken acil bir iş vardı. Dalgliesh ile olan bu işi sonsuza dek bitirmeliydik. Ama...

Tekrar Yüzbaşı Carter'a baktım.

Bitirilmesi gereken başka işler de vardı.

Kaptanın yanında yürüyene kadar yavaşça geri çekildim.

"Yani..." Nasıl devam edeceğimi tam olarak bilemediğim için boğazımı temizledim. Eski bir sevgiliye, düğünüze katılmak için kalp kırıklığını yeterince atlatıp atlatmadığını, yıkılmadan ve hıçkıra hıçkıra ağlamadan nasıl sorarsınız? "Tam olarak nasıldın?

"Oldukça iyi, her şey göz önüne alındığında. Kaptan, muhtemelen bilinçsiz bir hareketle, bir parmağıyla alındaki yara izini takip etti. "Oldukça ilginç deneyimler yaşadım. Bir an için yüzü karardı. "Yine de kafam zafer düşünceleriyle doluyken tekrar cepheye koşacak kadar aceleci olmayacağım herhalde. Benim çok aptal olduğumu düşünmüş olmalısın.

Boğazımı temizledim. "Şey...evet.

Bana sırtıttı. 'İşte bu yönünüzü hep sevmişimdir, Bayan Linton. Çok nazik ve düşüncelisin.'

"Tüm arkadaşlarımda da onaylayacağı gibi.

"Ama cidden..." Bakışları uzaklara daldı, sanki dumanı tüten ormanların üzerinde yükselen uzak dağları görür gibiydi. 'Doğanın güzelliği, savaşın çirkinliği... Güney Amerika'da gördüğüm tüm bu şeyleri kelimelere dökmek çok zor.

Gülümsememi kontrol altında tutmayı başardım. "Oh, sanırım bunu oldukça iyi hayal edebiliyorum.

Arkamdan, Adaira'dan boğuk bir kıkırdama duydum.

Kaptan ve ben bir süre şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlik içinde yan yana yürüdük. Nedenini bilmiyordum ama aramızda

aramızda herhangi bir gerginlik olmasını istemedim. Bu konuyu tam olarak nasıl açacağımı bilemediğim için tereddüt ettim ama...

Kendine gel, Lilly! Sen bağımsız bir kadınsın! Bu, uygun olmasa bile ağzını açabileceğin anlamına geliyor.

Boğazımı temizledim.

"Kaptan?" "Evet, Bayan Linton?"

'Gerçekten iyi misin? Yani, gerçekten mi?'

Başını yarım çevirerek bana baktı. "Aslında... evet.

Kaşları havaya kalktı. 'Sen... başka biriyle evlenmemi sorun etmiyor musun?'

"Hayır.

"Şey. Gözlerimi kırptım. "Görüyorum ki sen de nazik olma konusunda pratik yapmışsın, değil mi?"

Kaptan sırtıttı. "Her Pazartesi aynanın karşısında.

'Hoşnutsuz olduğumdan falan değil... ama merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Bu ani fikir değişikliği neden?' Gözlerimi hafifçe kıstım. "Burnumda aniden bir siğil mi çıktı?"

"Sol kulağında.

Gözlerim kısıldı. "Ciddi ol!"

İç çekti. "Zor taleplerde bulunuyorsun, değil mi? Gözlerini uzaklara dikerek birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra... 'Bilmiyorum. Sanırım kampanya bana bir bakış açısı kazandırdı. Sanırım ben evlenecek bir tip değilim.

Ona bakmak için yarım döndüm. "Neden?" diye sordum. Benim de onunla ilgili hiçbir niyetim yoktu ama hayatının geri kalanını yalnız geçirmesi fikri çok üzücüydü. 'Elbette bir gün aşkı bulacaksın! Neden böyle söylüyorsun?'

Arkamda Adaira kulak misafiri olmak için öne doğru eğildi.

"Çünkü evlenmek isteyeceğim türden bir kadının bu dünyada gerçekten var olduğunu sanmıyorum. Bir kez daha iç geçirdi. 'Cazibeniz ve özgür ruhunuzla hayal edebileceğim kadar yaklaştınız Bayan Linton. Ama benim gerçekten isteyeceğim türden bir kadın...'

Sustu.

"Evet mi? Cesaretlendirdim.

'Deli olduğumu düşüneceksiniz,' diye mırıldandı.

"Merak etme. Bunu yıllardır düşünüyorum. Devam et.'

Kaptanın bronz teninin altından belli olmuyordu ama yanaklarında hafif bir kızarma başlamıştı. "Ben özünde bir maceraperestim, Bayan Linton. İster bir subay, ister bir kaşif ya da sıradan bir gezgin olayım, her zaman dünyayı görme isteğim olacak ve eğer evlenirsem, karımın binlerce mil ötede, evde oturmasını istemiyorum. Benimle birlikte dünyayı gezmeye istekli ve yanımda her türlü maceraya atılmaya cesaret edebilecek bir kadın istiyorum. Ama böyle bir kadın olabilir mi?"

Yüzümü düz tutmak için elimden geleni yaptım. Arkamdan, Adaira'nın olduğu yönden garip bir ses geldi, kahkaha krizinin ortasında boğulan bir tavuk gibiydi. "Hiçbir fikrim yok," dedim ona, soğukkanlılıkla.

"Gerçekçi olmadığımı biliyorum. Başını iki yana salladı. "Demek istediğim... Sadece evinden değil, ülkesinden de dışarı çıkmak isteyen bir kadın... bağımsız düşünmek ve hareket etmek isteyen, yabancı topraklardan ve yabancı insanlardan korkmayan biri... böyle birini nereden bulabilirim ki?"

Arkamızdan bir boğulma sesi daha geldi. Endişelenen Yüzbaşı Carter geri döndü. "Her şey yolunda mı, Leydi...?"

"Adaira. Gülüşünün son kalıntılarını da yutarak bir adım öne çıktı, beni dirsekleyerek yolumdan çekti ve kaptanın boşa kalan kolunu yakaladı. 'Adaira Louise Jannet Melanie Georgette Ambrose. İdeal kadın fikrinizden etkilendiğimi söylemeliyim. Bana daha fazlasını anlatın.'

Yolun tozunda öylece kalakalmış, ağzım bir karış açık bir şekilde arkalarından bakakalmıştım. Tanrı'ya şükür ki Bay Rikkard Ambrose, arkasında olup biten küçük sahneden habersiz, buz gibi adımlarla ilerlemeye devam ediyordu.

Ancak Kerim o kadar da habersiz değildi. Gözleri, elli adım ötedeki bir ağacı devirebilecek bir bakışla kaptanın sırtına dikilmişti.

"Şey..." Yavaşça ilerleyen arabaya doğru geri çekilirken ona baktım ve boğazımı temizledim. "Sanırım tekrar arabaya binmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Aynı fikirdeyim *Sahiba*," diye homurdandı koruma.

Hızla ilerleyerek Bay Ambrose'a ulaştım ve kolumu onunkiyle birleştirdim. 'Bir gün için yeterince yürüdüm. Arabaya geri dönmeye ne dersiniz?'

Gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. "Peki ya Yüzbaşı Carter?"

'Oh, um... Sanırım şimdilik meşgul. Ayrıca, sadece ikimiz çok daha rahat olacağız.

Gözlerinde zafer parlıyordu. "Öyle mi?"

Oh, seni zavallı cahil aptal, yaşayabildiğin kadar mutluluk içinde yaşa...

O arkamızda neler olduğunu anlayamadan ben aceleyle arabanın kapısını açtım ve onu içeri ittim. Ben de arkasından binmek üzereyken Kerim kolumu tuttu.

"Dördünüzün de arabaya geri dönmesini kastettiğinizi sanıyordum!

Ona gülümsedim. 'Yanlış düşünmüşsün. Onlara biraz zaman verelim, olur mu?'

Ve korumaya son bir kez göz kırparak arabaya bindim. İçeride, bir kol omuzlarımdan sıkıca inip beni tanıdık, sert bir göğse doğru çekmeden önce sadece bir anlığına banka yerleşmişim. Gülümsememin genişlemesini engelleyemeyerek başımı kaldırıp Bay Rikkard Ambrose'a baktım.

"İşlerin gidişatından oldukça memnun görünüyorsunuz.

İkimiz dışında boş olan arabanın etrafına baktı, sonra bakışları elimdeki yüzüğe kaydı ve sanki oraya demir atmış gibi dondu kaldı.

"Koşullar yeterli görünüyor.

Araba yeniden hareket etmeye başladığında göğsüne yaslanarak ona sokuldum. "Gerçekten de öyle, efendim, gerçekten de öyle.

Cevap vermedi, bunun yerine beni kendisine daha sıkı çekti.

Yolda ilerledikçe ve ağaçların gölgeleri uzadıkça, karanlık yavaş yavaş arabanın içine yayıldı. Güneş uzun zaman önce ufkun ötesine batmıştı ve sevgili nişanım mum alamayacak kadar cimriydi. Bay Ambrose'un kollarının sıcaklığı içime yayıldı ve beni uykulu hissettirdi. Çok uzun bir gün olmuştu... ama şimdi, birkaç saat içinde evde olacaktık ve sonunda ikimiz de güvende olacaktık.

'Rikkard Ambrose! Sen bir evlat için dünyadaki en sefil bahanesin! Hemen o arabadan in ve buraya, annenin yanına gel! Sana söyleyeceklerim var!'

Gözlerimi kırpıştırarak sabah güneşine baktım. Bu da neydi böyle? Tam da general düşman birliklerine hakaretler yağdırmaya başlamışken aniden eski bir savaş alanına mı ışınlanmışım? En azından kulağa öyle geliyordu.

'Anne, hemen kes şunu! Bir yanılgı içindesiniz. Sen-'

'Ağzını kapat ve dinle, evlat! Bu ne cüret? Annene bunu yapmaya nasıl cüret edersin? Gece vakti bir korkak gibi kaçmaya?'

'Sabahın ortasıydı-'

'Ve bir şey daha! Bayan Linton'ı nasıl böyle incitirsiniz? Hayallerindeki düğünü hazırlamak için haftalardır çalışıyoruz ve şimdi onu kuzeye sürükleyip bir İskoç demirci dükkanında sahte bir düğün yapmaya mı zorluyorsunuz? Yazıklar olsun size! Yazıklar olsun sana! O kız senin başına gelen en güzel şey ve sen ona öylece atabileceğin ya da daha kötüsü kimseyi davet etmeden evlenebileceğin bir çöp parçası gibi davranıyorsun!

Arabanın penceresinin altından tutarak kendimi oturur pozisyona getirdim, her an bir çanta, şemsiye ya da benzeri bir kadınsı merminin arabanın içine, hain oğluna doğru süzülmesini bekliyordum. Ancak, hiçbir mermi gelmedi. Ancak bu hiçbir şekilde her şeyin güvenli olduğu anlamına gelmiyordu. Anne ejderhanın kendisi hızla ilerliyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Tatlı küçük Leydi Samantha'nın bir ejderha olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi...

Neyse ki onun gazabına uğrayan ben değildim.

"Sen! Çık dışarı, hemen! Leydi Hazretleri kapının kolunu tutarak kapıyı açtı ve içeri uzandı.

'Bir dakika bekle, anne! Yapamazsın-'

Elleri adamın koluna dolandı ve sertçe çekti. 'Ng!

Anne! Anne! Şimdi gerçekten-'

"Sessiz ol, evlat!

"Güzel öneri. Yüzümdeki sırtımayı engelleyemeyerek Bay Ambrose'a göz kırptım. "Bu sizin de yürekten onaylamanız gereken bir düşünce, değil mi efendim?

Bay Ambrose bana yıkanmamış bir kokarca kadar pis bir bakış fırlattı. Pembe elbiseli minik markiz, sevdiğim adamın granit heykelini halıya ıslak bir leke bırakmış bir köpek yavrusu gibi sürükleyerek götürürken hâlâ sırtarak onu izliyordum. Arabanın içinden, ona savurduğu her şeyi duyamadım ama yakaladığım birkaç kırıntı pek de övgü dolu değildi.

'...korkunç bir davranış...aile adına utanç verici! Bir oğlumun bana haber bile vermeden kaçıp gideceği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Bunu nasıl yaparsın! Endişeleneceğimi düşünmedin mi? Çekilmez... hiç sorumluluk yok... öylece kaçıp gidemez ve evlenemez-'

Bu noktada benim de olaya dahil olmam gerektiğini fark ettim.
Görünüşüne bakılırsa, Leydi Samantha birini boğmaya hazırды.

"Leydi Samantha?

'...utanç verici! O zavallı, tatlı kıza nasıl böyle davranabildin? O çok sıcak, iyi ve nazik ve-'

-Görünüşe göre görmezden
geliniyor. "Hanımım?
Affedersiniz?"

Bu affedilemez! Bırakın düğünü, evlilik bile bu kadar hafife alınacak bir şey değil! Öylece kuzeye gidip evlenemezsiniz-'

"Pardon? Biz evlenmedik leydim.'

"Yani, gerçekten, evlat. Evlilik! Düğününüz hayatınızın geri kalanı için hazine değerinde bir şeydir! Zavallı gelininizi en yakınları ve en sevdikleri bile yanında olmadan bunu yaşamaya nasıl zorlarsınız-'

Derin bir nefes alarak ağızımın etrafında bir huni oluşturdum ve olabildiğince yüksek sesle bağırdım: "*Biz evlenmedik!*"

Leydi Samantha dondu kaldı. Yavaşça bana doğru döndü. "Pardon, canım?"

Evlenmedik dedim. Bilirsin, evlenmedik mi? Hayatımızın geri kalanı için birleştik mi? Bu tür bir şey mi?"

"Sen... yani... düğün hâlâ bugün mü? Gözlerinin kenarlarında bir şey parıldıyordu. 'Hala görebiliyorum... hala orada olabilirim...'

"Kilise yanmadığı ya da papazı yıldırım çarpmadığı sürece.

'Sen... sen...' Gözlerini bana dikerek bana doğru koştu. Kolumu kaldırdım, kendimi onun gazabından korumaya hazırdım, onu endişelendirdiğim için suçlamaların çığ gibi büyümesini bekliyordum-

"-Seni harika, harika kız! Beni arabadan dışarı çekerek minik kollarının arasına aldı. 'Sen dünyanın en nazik, en anlayışlı kadınısın. Onu bu aptalca fikrinden vazgeçirdiğin için çok teşekkür ederim!

"*Benim* fikrim mi? Yavaşça doğrulan Bay Ambrose, soğuk gözleri parlayarak annesinin beni ölümüne sıktığı yere doğru bir adım attı.

"Elbette öyleydi! Bayan Linton asla bir annenin duygularını hiçe sayarak kaçmak ve yıllarca geri dönmemek gibi soğuk ve düşüncesiz bir şey yapmaz! Ona çok anlamlı bir bakış fırlattı. "O nazik, sevgi dolu bir hanımefendi ve sizi kabul etme nezaketini gösterdiği için her gün yıldızlara şükrediyorum.

"*Küçümseyecek kadar nazikti-şimdi bir dakika bekleyin, Anne...!*"

"Güveniniz için teşekkür ederim, Leydi m. Başımı eğdim. "Ben onurlandırıldı."

"Bunu hak ediyorsun, tatlım! Elimi tutarak nazıkçe okşadı ve beni arabadan dışarı çekmeye başladı. 'Hadi gidelim! Bu senin büyük günün.

Büyük günüm mü?

Gözlerimi kırpıştırarak onun yanından geçip sabah güneşine baktım. Bir dakika... Sabah güneşi mi?

Sabah olmuştu.

Düğün günümün sabahı.

"Öncelikle seni şu kirli seyahat kıyafetlerinden kurtaralım ve bir banyo yaptıralım, olur mu?

Derin düşüncelere dalmışken, sözlerinin aklımda yer etmesi bir iki dakika sürdü. O zamana kadar beni çoktan malikâneye doğru sürüklemeye başlamıştı. Neler olduğunu anladığım anda topuklarımı yere vurdum.

"Ee... um... teşekkürler, ama hayır teşekkürler! Gözlerini kırpıştırdı.

"Neden olmasın?

"Um...

Çünkü iç çamaşırimda gizli bir belge zulası bulmanı istemiyorum, işte bu yüzden!

"Merak etme anne. Bay Ambrose'un eli diğer kolumu tuttu. "Ben bununla ilgileneceğim.

Leydi Samantha'nın gözleri ekstra büyük İtalyan pizza tabakları kadar büyüdü. Küçük kadının yapabileceğini düşünemeyeceğiniz bir güçle, adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. 'Seni ahlaksız! Evlenmeden önce bir hanımefendinin banyo odasına mı giriyorsun?

Bay Ambrose gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, ben öyle demedim-

Geri çekil! Bu tatlı, masum kızı tamamen bozmadan önce geri dön, seni haydut! Seni düzgün yetiştirdiğime inandığımı sanıyordum. Haydi, Bayan Linton. Arkadaşlarınız ve ben sizinle ilgileneceğiz. Eminim Bayan Amy ya da Bayan Cora banyonuza yardım etmekten mutluluk duyacaktır.

Bay Ambrose'un yönünden, boğa kurbağasının vıraklaması ile aslanın hırlaması arasında bir ses duydum.

"Ah evet. Gözlerimin dans etmesine engel olamadım. "Tabii ki, onlarla birlikte itibarım çok daha güvende olacak.

"Aynen öyle.

"Sadece bir şey, Leydim...?"

"Evet?"

Müstakbel damadıma doğru başımı salladım. 'Bana onunla yalnız bir dakika verebilir misiniz? Ona bir şey söylemem gerekiyor, sonra doğruca seninle geleceğim, söz veriyorum.

'Hm...' Alt dudağını dişledi, belli ki parmağıma bir yüzük sıkıştırma fırsatı bulmadan önce ikimizi gözünün önünden ayırmak konusunda oldukça isteksizdi. "Pekâlâ. Ben şurada, duyma mesafesinin dışında bekleyeceğim.

Ve seni bir şahin gibi izleyeceğim, söylenmemiş sözler havada asılı kaldı.

Elimi daha sıkı sıkı Bay Ambrose beni mermer bir heykelin gölgesine doğru sürüklerken, Leydi Samantha ön merdivenlerin başında bekliyordu. Parmaklarını omuzlarımı sıkana kadar yukarı kaydıran Bay Ambrose dikkatle gözlerimin içine baktı.

"Ne yapmamız gerekiyor? Bunun için zamanımız yok!"

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru seğirdi. "Yani yoğun programında benimle evlenmek için yer yok mu?"

Buz gibi gözleri içimi yakarken tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun değil mi?"

Elbette. Ne de olsa hâlâ sekreterinizim. Programınızı istediğim gibi yeniden düzenleyebilirim.

Eli yanağıma hafifçe dokunana kadar daha da yukarı kaydı. "Şaka yapmanın sırası değil, Bayan Linton.

"Hayır. Şimdi iç çamaşırlarıma uzanma zamanı. "Bayan Linton!"

'Şşşt! Annen izliyor. Köşkle aramda durması için ona manevra yaptırarak parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına nazik bir öpücük kondurdum. Bu hareketin etkisiyle elimi elbisemin altına soktum ve hızlıca aldığımız belgeleri çıkardım. Dudaklarım hala Bay Ambrose'un yanağında, kulağına yakın bir yerde dururken, belgeleri eline sıkıştırdım.

"İşte! Fısıldadım. 'Ben annenle gidip hazırlanacağım. Bu işi halledeceğine güveniyorum. Dalgıh'sın neyin peşinde olduğuna dair bir şüpheniz olduğunu söylemişsiniz?"

"Evet.

Güzel. Kanıt bulun. O süümüklü solucanı ezmeye yetecek kadar!"

Sert bir şekilde başımı salladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Dediğim gibi, sana güveniyorum. Ve..."

"Evet?

"Zamanında mihrapta olacağına da güveniyorum. Gözlerim mutlak bir içtenlikle onunkilere dikildi. "Geç gelenlere tahammülüm yok.

"Anlaştık. Gözlerimi tuttu ve bırakmadı. 'Hiçbir şey ve hiç kimse yoluma çıkamayacak. *Bizim yolumuzda*.

Bununla birlikte arkasını döndü ve hızla avluya doğru yürüdü. Ben ise merdivenlerden yukarı, Leydi Samantha'ya doğru yöneldim. Küçük mavi gözlü tatlı hanımefendi bana neredeyse annelik heyecanı ile dolu bir gülümseme verdi.

"Hayatının en büyük gününe hazır mısın canım?

Elimde olmadan kiliseye doğru baktım ve kalbimin hızla çarptığını hissettim. "Neredeyse değil," diye mırıldandım. "Öyleyse başlayalım.

Büyük Gün

"İnanamıyorum, inanamıyorum, inanamıyorum!" "Sakin olun, lütfen!"

Sakinleşmek mi? Nasıl sakinleşebilirim ki? Bir düğünde olacağım! Bir *düğün*! Hem de öyle sıradan bir düğün değil, bir *sosyete* düğünü!

"Evet ama önemli bir noktayı atladın Cora. Senin değil. Senin değil. "Düğün heyecanı olanın *gelin* olması gerekir.

Kimin umurunda? Gerçek hanımlar ve beyler beni *görecekt*! Benimle bile *konusabilirler*! Ve ya... ya Lord John...'

Cora sözünü kesti, yüzü domates kırmızısına dönmüştü, gözleri uzaklara dalgın dalgın bakıyordu.

Adaira Cora'nın omzuna hafifçe vurdu ve bana dönerek, "*Tamamen kafayı yemiştir!*" dedi.

Gülümsedim ve başımı sallayarak '*Biliyorum*' mesajını ilettim. *Bununla başa çık'* tek bir kelime etmeden. Ne de olsa en iyisinden öğrenmiştim.

"Lilly! Yanımdan gelen tıslama sesi Amy'den geliyordu. Kötü kalpli ve acımasız biri -bu kim olabilirdi ki- var olan en beyaz, en güzel, fırfırlı nedime elbisesini bulmuş ve onu içine tıkmıştı. "Bir sorunum var!"

Gözlerim elbisenin dantelleri üzerinde gezindi. "Bunu görebiliyorum.

'O değil, seni küçük aptal! Evet, o da var ama benim asıl sorunum o değil!"

"Söylemiyorsun.

"Uğraşamam gereken çok daha kötü bir şey var!"

"Gerçekten mi?" *Şantaj mı? Kulaklarının etrafında uçuşan kurşunlar mı?*

"Birisi bana evlenme teklif etti!"

"Gerçekten mi?"

'Bir *beyefendi*! *Saygıdeğer* biri!"

"Şok edici! Sırıttım. "Malikanenin lorduyla evlenmek üzere olan bir kadınla konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerinde kıvılcımlar çakan Amy dirseğini kaburgalarımına sapladı. Ancak ben, sağlam bir korseyle mutlu bir şekilde güçlendirilmişim. Gelinliğimi seçerken gerçekten iyi bir iş çıkarmıştım.

Sen bir hiçsin! Yardıma ihtiyacım var, duyuyor musun? Ona ne söylemem gerekiyor? Ne yapmam gerekiyor?"

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Kişisel deneyimlerime dayanarak konuşuyorum, üç seçeneğiniz var.

"Evet? Amy'nin gözleri umutla parladı.

"İlki kabul etmek.

Amy yüzünü buruşturdu. "Urgh! Yardım istediğimi söyledim, tehdit değil!" "İkincisi kibarca reddetmek olurdu.

Amy elleriyle yüzünü kapattı, belli ki acı çekiyordu. "Kibarca mı?" sesi parmaklarının altından geldi, donuk ve kıyamet doluydu. "Zorunda mıyım?

"Korkarım öyle.

"Onu öylece tekmeleyemezdim-

"Korkarım bu kabul edilemez. En azından benim düğün günümde. Programı bozabilir.'

Çaresiz genç kadın bir inilti daha çıkardı. Sonunda ellerini, bir kez daha umutla dolan gözlerini gösterecek kadar indirdi. "Peki ya üçüncü seçenek?

"Pekala," dedim neşeyle, "onu birkaç kez reddedebilirsin ama o kadar karşı konulmaz olursun ki sana tekrar tekrar teklif eder, sonunda kabul edersin ve bu süreçte kendini gerçekten iyi hissedersin. İnanın bana, bu ego için harikalar yaratır.

Amy yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü. "Sen gelmiş geçmiş en kötü arkadaşsın!" "Gerçekten de öyle. Mutlu bir şekilde başımı salladım.

'Şimdi buraya gel ve bu en kötü arkadaşaya yardım et.

"Arkadaşın saçını hiç yapmayacaksın, değil mi?

"Ne istersiniz? Amy'nin gözleri intikam arzusuyla parlıyordu. 'Gorgon tarzı mı? Saman yığını?'

"Mümkünse daha geleneksel bir gelinlik. "Hm.

Bunu göreceğiz, seni lanet hain!"

Tüm hanımların törene hazırlanmak için toplandığı büyük salonun duvarında birkaç büyük pencere vardı. Büyük pencerelerden birine yerleştim ve köye giden yolu seyretmeye başladım. *Benim* köyüme. Parlak öğle güneşinin altında dışarıya baktığımda gözlerime inanamadım. Ben yokken köylüler oldukça meşgulmüş.

'Kutsal...! Bu insanlar burada ne olduğunu sanıyor?" Keskin bir nefes aldım. "Kraliyet düğünü mü?

"Konuştuğum insanlara bakılırsa," Amy'nin sesi arkamdan geldi, saçlarımı tutup bir horozun boynu gibi bükerken

boğmak istedi, 'bir imparatorluk. Nedenini sorma ama nedense buradaki insanlar senden çok ama çok hoşlanıyor gibi görünüyor.

Saçımı çekiştirdi, görünüşe göre horozu boğmaya asmayı, çizmeyi ve dörde bölmeyi de eklemeye kararlıydı.

"Ow!

"Kıpırdanma! Pencerede hınzır bir gülümsemenin yansımasını gördüm.

"Çalışıyorum!

Hay Allah. Kendimi nasıl bir şeytanın eline teslim etmişim?

Nedime Beelzebub'ın emrettiği gibi kıpırdamadan durmaya çalıştım. Ancak öne doğru eğilip manzarayı seyretmek istememek çok zordu. Dışarıda, köylüler malikânenin kapısından kilisenin kapısına kadar uzanan direkler dikmişlerdi. Direklerden sarkan çiçek çelenkleri hafif esen rüzgârda sallanıyor, kiliseye kadar uzanan patıkada yere serilen çiçekler İran halı dokumacılarının en güzel eserlerinden daha güzel bir halı oluşturuyordu.

Yakında üzerinde yürüyeceğim bir halı.

"Lill! Lill!"

Odanın kapısı pat diye açıldı ve Ella maiyetindeki birkaç kişiyle birlikte hızla içeri girdi. Dönüp baktığımda Amy dizginleri, yani saçlarımı kararlı bir şekilde çekiştirdi.

"Kıpırdama!

"İntikamının tadını çıkarıyorsun, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok.

"Lill? Bir sorunumuz var!"

"Gerçekten mi?" diye sordum, bu kez kıpırdamadan durmaya özen göstererek. Göz ucuyla onun birkaç köylü kadınla birlikte sandalyemin etrafından dolaştığını gördüm. "Sorun nedir?"

Köylü kadınlar kendi aralarında fısıldaşıyor, endişeyle yer değiştiriyorlardı. Bayan Delaney'i en önde, neredeyse gözyaşları içinde gördüm. Amy'nin beni dizginleme çabalarına aldırmadan sertçe doğruldum.

Bayan Delaney? Ne oldu?"

Çocuklar iyi miydi? Eğer doktor parasının hakkını vermeseydi, ben... Ben...

"Leydim... Leydim,..." Yutkundu. "Kilisedeki çiçekler solmaya başladı.

Gözlerimi kıptım. "Um?"

"Çok ama çok özür dilerim leydim! Yaşlı Bayan Battersby bitkileri sulamakla görevlendirildi ve hafızası eskisi gibi değil, bu yüzden...' Sözleri sessizliğe gömüldü, gözleri merhamet diliyordu. 'Lütfen Leydim, kızmayın! Lütfen mi?'

"Şimdi bunun için zaman yok! Ella çılgınca başını salladı. "Ne yapmamız gerekiyor? Bu kadar çabuk yeni gülleri nereden bulacağız? Köydeki bahçeler neredeyse tükendi.

"Kendi bahçe çiçeklerinizi mi bağışladınız? Bayan Delaney'nin elini tuttum. "Hepsi düğünüm için mi?

"Elbette, Leydim! Kadın dudağını ısırdı. "Ve şimdi hepsi boşuna!

Şaşkınlıkla ona baktım. "Biraz kır çiçeği toplasanız olmaz mı?" "Kır çiçeği mi? Köylü kadınların nefesi kesildi. 'Mümkün değil! Biz

"Bizim için yaptığınız her şey için Hanımefendilerini onurlandırmak ve onlara teşekkür etmek istiyoruz, nezaketinize yabancı otlarla karşılık vererek kendimizi utandırmak değil!

Öne doğru eğilerek Bayan Delaney'nin elini nazıkçe tuttum. "Bana teşekkür etmek istiyorsanız, çocuklarınızın nasıl olduğunu söyleyin.

Kadının yüzü yumuşadı ve yorgun gözleri ısındı. "Oldukça iyi, Leydim, ama...

Ona gülümsedim ve araya girmek için elimi kaldırdım. "Kır çiçekleri. 'Ama Leydim... bizim için yaptığınız onca şeyden sonra...'

Gülümsemem genişledi ve öne doğru eğilerek kulağına fısıldadım, 'Lütfen. Vahşi bir kız için kır çiçekleri, tamam mı?'

Yaşlı kadından şaşkın bir kıkırdama yükseldi ve kendini düzeltti.

"Hanımefendinin ne dediğini duydunuz!" diye seslendi. Hadi gidelim! Biz Papatyalar ve çan çiçekleri bulmalıyım ve belki de...' Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Belki biraz da yabancı zambak.

"Emin misin? Ella sesini alçaltarak daha yakına eğildi. 'Bu senin düğünün, biliyorsun. Sadece bir tane alacaksın.

"Gerçekten çok eminim. Uzanıp omzunu sıktım. "Sevdiğim tüm arkadaşlarım ve ailemle birlikte sen de orada olacaksın. Sırıttım. 'Artı, nefret ettiğim ailem bile orada olacak. Bir gelin daha ne isteyebilir ki?

"Oh, Lill! Ella aniden kollarını bana doladı, bana sıkıca sarıldı ve Amy'nin bağırsaklarına kazara bir yumruk attı. 'Bu günün sonunda geldiğine inanamıyorum! Dua ettim, dua ettim ve dua ettim! Kendi kendime dedim ki, dünyanın bir yerinde herkes için doğru bir insan vardır, görgüsüz ve hanımefendi olmasalar ve dans ederken insanların ayaklarını çiğneseler bile...'

'İltifatlarınla beni bunaltma. Yüzümü kızartacaksın.' "Ama bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim! Sözlerimi görmezden gelerek

Bana daha da sıkı sarıldı, neredeyse minnettarlık gözyaşları döküyordu. "Düğünümde de orada olacağına söz verir misin?

"Eğer hayatta kalırsam,"

diye hırıldadım. "Ah.

Özür dilerim.

Beni ölümcül pençesinden kurtaran Ella bana baktı. "İstedığinin kır çiçekleri olduğundan gerçekten emin misin?

"Kesinlikle. Ona sıırttım. "Gerçi damadımı bunların aslında Güney Amerika'dan gelen günahkâr derecede pahalı ithal çiçekler olduğuna ikna etmeye çalışabilirim.

"Lill!

"Bana öyle bakma. Eğer biraz eğlenmek için bir zaman varsa, o da düğün günümüdür!

Cevap veren bir gülümsemeyle başını sallayan küçük kardeşim omzumu sıktı. 'Gerçekten de öyle. Sana dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum, Lill. Bugün ve sonraki tüm günlerde.

Cora'ya elbisesi konusunda yardım etmek ve Lord John hakkında dedikodu yapmak için arkasını dönüp koşuşturmaya başladı.

"Şimdi senin havanı bitirebilir miyim? Amy arkamdan homurdandı, intikamcı tonunu eskisi kadar iyi koruyamıyordu.

Çılgınca sırtarak ona göz kırptım. "Elbette, işkencenize devam edin.

Amy hemen kabul etti. İtiraf etmeliyim ki azmi takdire şayandı. İnatçı buklelerimi zapt etmek ve onları uygar bir şekle sokmak kolay olamazdı. İnanılmaz derecede hızlı ve verimli çalıştı ve saçıma işlediği kurdeleler çok güzeldi. Yine de...

"Beyaz mı?" Kurdelelere bakan Amy kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ella seçti onları. Elini okşadım. "Bırakın küçük hayalleri olsun.

"Senin için de bir şeyler seçeyim mi? Amy tatlı tatlı sordu. Bu da neydi şimdi? Daha önceki ihanetimi çoktan affetmiş miydi?

"Ne tür bir şey? Biraz şüpheyle sordum.

"Düğün gecen için güzel bir iç çamaşırına ne dersin? Kirpiklerini bana doğru kırıştırdı, gözlerinde şeytani bir pırıltı vardı. 'Muhtemelen senin ilgini çekecek bir ya da iki güzel parça düşünebilirim-'

"Hayır! Hayır, teşekkürler!

Affetmek için çok fazla.

"Humph! Amy beni kaburgalarımın bıçakladı. 'Bu dünyada hiç minnettarlık yok.

Daha fazla uzatmadan bakımına devam etti. Son saç tutamlarını da zarif bir topuz haline getiriyordu ki kapı çalındı.

İki vuruş değil.

Üç değil.

Sadece bir tane. Ne kadar ekonomik.

"Kim o? Amy ve diğer kızlar birbirlerine baktılar. 'Bütün kızlar burada, değil mi? Başka birini bekliyor muyuz?"

Elimi kaldırdım. "Kim olabileceğine dair bir fikrim var.

Adaira'nın kafası kapıya doğru savruldu. "Yani... hayır, hayır, hayır!" Hızla ilerleyerek, tam kapı açılmaya başlarken kapıya ulaştı. "Hayır, yapamazsın!

Kendini kapıya doğru atarak neredeyse kapıyı ezip kapatmayı başarıyordu ama tam olarak değil.

"Ne yapıyorsun?" "Belli değil mi?" "Seni dışarıda tutuyorum."

Dışarıdan soğuk bir ses geldi. Seni dışarıda tutuyorum!

'Bu kadarını ben de fark etmişim. Asıl soru şu: Neden?"

Tanrım, hiçbir şey bilmiyor musun? Bugün Lilly'nin düğün günü! Damat gelini büyük gününde, düğünden önce göremez!"

Kapı içeri doğru kaymaya başladı. "Bu, Adaira, saçma sapan bir batıl inanç.

"Tam tersine. Adaira hırıltılı bir sesle kapıyı daha sert itti ve bir şekilde yerinde tutmayı başardı. Etkilendiğim için kaşlarımın kalkmasına engel olamadım. 'Bu çok mantıklı! Eğer senin çirkin suratını görürse mihraba varmadan önce fikrini değiştirebilir ve ben de her zaman istediğim kız kardeşe sahip olamam!

'Çabalarınız biraz gecikti, kardeşim. Beni bugün zaten gördü.'

"Muhtemelen sadece karanlıkta.

Adaira! Derhal şu kapıyı aç!"

'Biliyor musun, belki de düğün için de bir duvak takmalısın. Ella'ya annemden sana bir tane getirmesini isteyebilirim.

"Ah, kardeş sevgisi..." Cora'yla işi bitmiş gibi görünen Ella kolunu omuzlarıma doladı ve nostaljik bir şekilde içini çekti. "Harika değil mi?"

Adaira ve Bay Ambrose'un halat çekme oyununu içtenlikle izlerken, 'Kesinlikle,' diye onayladım. Ya da belki kapı çekme? Hımm. Bir ara oynamak için ilginç bir oyuna benziyordu, özellikle de yatak odası kapısıyla. Ama şimdi değil. Bay Ambrose'un burada olmasının çok iyi bir nedeni olduğundan şüpheleniyordum.

Boğazımı temizledim. "Adaira? Onu içeri almayacak mısın?" "Ne? Olmaz öyle şey! Ben sadece-"

"Adaira? Ona bakarken en iyi yavru köpek bakışımı takındım. Aynada ders çalışıyordum. "Lütfen. Bugün benim düğün günüm.

"Ben de bundan bahsediyorum," diye homurdandı Adaira. "Ama eğer gerçekten istiyorsan... tamam! İç çekerek yoldan çekildi ve kapıyı açtı. "Mutlaka girmen gerekiyorsa girebilirsin.

Bay Ambrose onu soğukkanlılıkla inceledi. "Sıcak karşılama için teşekkür ederim.

Sonra bakışları onun yanından geçip odayı taradı, ta ki beni bulana kadar. Gözlerini bana dikti, saçlarım çoğunlukla toplanmıştı ama inatçı tek bir tutam serbestçe boynuma doğru düşüyordu. Oturduğum yerden bile, sertçe yutkunurken boğazının hareket ettiğini görebiliyordum.

"İşte başlıyoruz," diye inledi Adaira. "Kötü şans!

Gerçekten mi? Oturduğum yerden fena görünmüyordu.

Bay Ambrose başını çevirerek sırayla herkese baktı. "Beni ve nişanlımı biraz yalnız bırakabilir misiniz?

Küçük kız kardeşi gözlerini kıstı. 'Bu tür şeyler genellikle düğünden *sonra*, biliyorsun.'

"Adaira!

"Oh, bilmiyorum. Amy gözleri benimle Bay Ambrose arasında gidip gelirken Adaira'ya şöyle dedi 'Benim tecrübelerime göre, evli olmayan insanların
-'

Ayağına sertçe bastım. "Deneyimin hakkında bu kadar yeter!

"Gerçekten mi? Amy sırtarak ayağımdan kolaylıkla kurtuldu. 'İkiniz bir araya gelmeden önce biraz tavsiye istersiniz diye düşünmüştüm.

"Tavsiyeni *daha sonra dinlemekten* mutluluk duyarım. Ayağına bastırdım. "*Yalnız kaldığımızda*.

Amy yüzünü buruşturdu. "Oyunbozan. Oh, madem ısrar ediyorsun...'

Amy iç geçirerek kapıya doğru yürüdü ve giderken insanları kışkırttı. 'Hadi, gidelim. İki aşk kuşu "konuşmak" istiyor. Ve öyle müstehcen bir göz kırptı ki Ella neredeyse bayılacaktı.

Juicy Jenny ve Cora the Curvaceous'tan ıslık ve fısıltılar yükseldi. Adaira ise parmaklarını kulaklarına soktu, gözlerini kapattı ve mırıldandı: "Göremiyorum, duyamıyorum, burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ve her ne ise, kardeşimi ilgilendirmiyor!"

"Haydi, sen. Adaira'ya uzanan Amy, onu nazikçe kolundan tuttu ve kapıya doğru çekmeye başladı.

'...göremiyorum,
duyamıyorum-' 'Evet, evet,
gelin!

Adaira sürüklenerek odadan çıkarıldı ve kapı arkasından kapandı, odada sessizlikten başka bir şey kalmadı. Sessizlik, ben ve Bay Rikkard Ambrose. İki uzun adımda yanımdaydı. Hiç düşünmeden ellerimiz birbirimizi kavramak için havaya kalktı. Aramızda gereksiz sözlerle, selamlaşmalara, aşk itiraflarına gerek yoktu. Gözlerimiz her şeyi anlatıyordu.

"Ne buldun? Ben sordum. "Henüz
pek bir şey yok.

Gözlerim kısıldı. 'Sakın beni kandırmaya çalışma! Artık nasıl konuştuğunu biliyorum. Sana her ay ne kadar para kazandığını sorduğumu ve cevabının "O kadar değil. Daha çok çalışmalıyız!" olmuştu.

Gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. "Bugün oldukça küstah görünüyorsunuz, Bayan Linton.

Sırıttım. "Bugün" de ne demek?

Gözlerinde buz gibi bir parıltı belirdi. "Evet, Bayan Linton, haklısınız. Gerçekten de bir şey buldum.

"Ne? Anında talep ettim. "Ne buldun?

Parıltı büyüyerek soğuk bir aleve dönüştü. 'Henüz kesin değil. Ama... Sanırım haklıydım. Sanırım şüphelerimde başından beri haklıymışım. Ve eğer haklıysam, bunu kanıtlamayı başarırsam...'

Hızlı bir nefes çektim. Gözlerindeki o bakış.

O anda Lord Daniel Eugene Dalgliesh'in yerinde olmak istemedim.

Ama neyi ima ettiğini sormadan, kapının arkasından geveze sesler yaklaştı. Bir tanesi özellikle ısrarcı görünüyordu.

"Artık bu konuyu konuşma şansımız olmayacak gibi görünüyor," dedim.

Bay Ambrose'un gözleri parladı. "Lanet olsun kız kardeşime!"

Gözlerim yumuşadı, eline dokunmak için uzandım. 'Ona lanet etme. O seni seviyor.

Yutkundu. Sessizlik oldu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, neredeyse bir daha hiç konuşmayacak sandım. Ve sonra...

"Öyle mi?

Bunu söyleme şekli, daha önce söylediği hiçbir söze benzemiyordu...

Çok... belirsizdi. Açık. Savunmasız.

Neredeyse kalbim kırılıyordu. Ona baktım ve baktıkça gözlerine yansıyan, tozlu küçük bir odada gizli bir döşeme tahtasının altına saklanmış bir aile resmi gördüm.

Seninle ne yapacağım ben?

Basit, gerçekten. Ona gerçekten ihtiyacı olan şeyi ver.

"Tabii ki öyle. Gülümseyerek ayağa kalktım ve burnumun ucu onunkine değene kadar ayak parmaklarımın üzerinde uzandım. "Bu arada ben de öyle.

Bakışları bir anda savunmasızdan vahşiye dönüştü. Elleriyle yüzümü sıkıca kavrayarak beni daha da yakınına çekti.

"Tekrar söyle!

"Seni

seviyorum.

"Tekrar söyle!

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Açgözlüsün,

değil mi?" "Senin için mi? Her zaman. Şimdi

tekrar!"

"Seni seviyorum!

"Benim küçük *ifritim*! Ağzımı açgözlü bir öpücükle kaparak beni tekrar sandalyeye bastırdı. Elleri kolçaklara çarparak beni bir sıcaklık ve istek hapisanesine hapsetti. Daha fazlasını istemek. Onu istiyordum! Ağzı yavaşça ağzımın köşesinden, çenemden aşağıya, kulağımın arkasındaki bir noktaya doğru ilerledi...

"Aman... Aman...!

"Aşkım. Fısıltısı sözlerimi tamamladı. Karşılığında bir şey söylemek istedim, herhangi bir şey ama ağzımdan çıkan tek şey anlaşılmasın bir inlemeydi.

"İşte bu kadar! Kapının dışından ısıklar ve alkışlar geldi. Şimdiye kadar biraz açık duran bir kapı. "Devam et, kızım!

Bay Ambrose dondu kaldı.

"Gerçekten," dedi bana buz gibi soğuk bir sesle, "yeni arkadaşlar edinmelisin.

O anda yardım edemedim ama aynı fikirdeyim.

"Amy!" diye
bağırdım. "Evet?"

"Defol!"

"Buzz? Koridorda bir kıkırtı yankılandı. 'Demek arılar çoktan buradalar, öyle mi? Peki ya kuşlar?"

Amy!

Aldığım tek cevap bir kıkırdama daha oldu. Ancak ondan sonra ortalık sessizleşti.

"Gitti mi? Bay Ambrose sordu.

Bir süre dinledim ve sonra omuz silktim. "Umut içinde yaşıyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde," dedi bana, bakışlarımı yakaladı ve nazikçe

"Seninle tanıştığımdan beri ben de öyle düşünüyorum.

İçimde bir gayzer gibi sıcaklık fişkırdı. Onu kendime doğru çektim ve-
Kapı çalındı.

Bay Ambrose, "Eğer hemen gitmezsen, seni zampara," diye bağırdı,
"oraya gelir, seni en yakın bavula tıkar ve sürünerek çıktığın kötülük yuvasına
geri gönderirim!"

Uzun bir sessizlik anı oldu. Gerçekten
uzun bir sessizlik.

Sonra...

'Rikkard Ambrose! Sence annenle böyle konuşulur mu?"

Bay Ambrose gözlerini kırıştırdı.

Ağzı açıldı ve.... Tekrar
kapandı.

Ve tekrar açıldı.

Onu bir kez daha öpme fırsatını değerlendirmeyi düşündüm ama
yüzündeki ifade mahvedilemeyecek kadar sevimliydi.

Rikkard Ambrose! Açıkla kendini! Hemen buraya gel!" O bakış.

Yüzündeki ifade...!

Bay Ambrose'un gözleri yeniden bana odaklanırken buz gibi bir
ifadeyle kısıldı. "Bayan Linton? Gülmeyi kesin!"

"Evet, tabii ki! Omuzlarım öncekinden daha fazla titremeye başladı.

'Hemenhayhayhayhay...'

"Hala gülüyorsun.

'Sen söylemezsinhayhahay....Bu yüzden sohoohohory...!'

Bana attığı bakışa bakılırsa, derin ve dürüst pişmanlığımı gösterme şeklimi pek inandırıcı bulmamıştı. Soğuk gözlerinde parıldayan intikam duygusunu harekete geçirmeden önce kaçsam iyi olacaktı. Bir elimi ağzıma bastırarak altından sıyrıldım ve kapıya doğru yöneldim.

"Rikkard Ambrose? Leydi Samantha kapıya vurmaya başladı. 'İçeride neler oluyor? Derhal açın şu kapıyı!'

"Geliyorum Leydim," diye seslendim, daha fazla kıkırdamayı bastırmak için büyük bir mücadele verdim. "Geliyorum!"

Kapıya ulaştığımda çekip açtım ve karşımda pek de memnun görünmeyen Leydi Samantha'yı buldum. Neyse ki öfkesinin hiçbirisi bana yönelik değildi. Öne doğru eğilerek oğluna bir kaşını kaldırdı.

"Benimle ve kötülük yuvasıyla ilgili söyledikleriniz neydi?"

"*Soyağacı* dedim," diye karşılık verdi Bay Ambrose, yüzü hurdalıktaki bir saksı kadar donuktu. "*Çok iyi bir soyağacı.*"

"Hm. Leydi Samantha oğluna kuşkulu bir bakış attı ama kuşku duyma konusunda pek de becerikli olduğu söylenemezdi. Çok geçmeden yüz ifadesi katıksız bir anne sevincine dönüştü ve oğluna sarılmak için öne atıldı.

"Oh, Rick! Rick, senin adına çok mutluyum! Bu gerçekten oluyor!"

Bay Ambrose'a doğru eğildim. "İşte sana fırsat," diye fısıldadım. 'Hâlâ onu bir bavula koyup göndermek istiyor musun-'

Bacağıma tekme attı. Ben de her zamanki gibi sevgiyle karşılık verdim.

'Nnn! Ow!' Kendimi kapının pervazına yaslayarak Leydi Samantha'ya gülümsedim. "Buraya gelmenizin özel bir nedeni var mıydı?"

"Sebep mi? Sebep mi?" Küçük bir kız çocuğu gibi gülerek başını salladı ve uzaktan bir çan fırtınası başlarken yüzünün her tarafı gülüyordu. Derin, gürültülü kilise çanları. 'Evet, elbette bir nedeni var Lilly'ciğim, evet! Vakit geldi!'

Kalın ve İnce Boyunca

Vakit geldi.

Zaman.

Düğün için.

Etrafımda uçuşan ve cıvıldaşan arkadaşlarımla koridorda ilerlerken neredeyse bir rüya gibi hissediyordum. Düğün. Benim düğünüm. Sevdiğim adamlar.

Bir adama aşıktım!

Aman Tanrım, solucan nasıl da dönüyor.

Solucan, yani ben, şu anda yatak odamın hemen yanındaki küçük bir giyinme odasında kıvranıyordum. Neyse ki orada beni görecekt başka kimse yoktu. Diğerleri aşağıya inmişlerdi, benim dinleyemeyecek kadar paniklediğim bir şeyi kontrol etmeleri gerekiyordu. Gerçekten umurumda değildi. Ter nehirlerimin akmasını engellemek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Düğün modası hakkında pek bir şey bilmiyordum ama terden sıırılsıklam olmuş cadı tarzı muhtemelen pek moda değildi.

"Sakin ol, Lilly! Hâlâ zor nefes alıyordum, pencereye doğru yürüdüm ve ısınmış yüzümü soğuk cama bastırdım. Tıpkı onun gibi serindi. 'Her şey yolunda! Her şey yolunda.

Arkamda kapı bir tıkırtıyla açıldı. Arkamdan son derece tanıdık bir ses, "Ben olsam tam olarak öyle demezdim," dedi.

Döndüm ve orada duruyordu. Lord Daniel Eugene Dalgliesh, gözleri tehlikeli bir çelik mavisiyle parlıyordu. Gerçi iki koltuk değneğı üzerinde sallanıyor olması tehditkâr havasını biraz azaltıyordu.

"Daha iyi hissediyorsun, değil mi? Tatlı bir şekilde sordum.

Gözleri yarıklar halinde kısıldı. Başka bir soylu olsa bunu kendini beğenmiş bir tavır olarak algılar ve omuz silkerek geçiştirirdim. Ama Lord Dalgliesh tamamen farklı biriydi.

Bir kaplan en çok yaralıyken tehlikelidir.

Gülümsemekten kendimi alamadım.

İyi ki yanında bir aslan var, Lilly.

"Gülümseyebiliyorken gülümseyin, Bayan Linton. O çok asil yüzü çirkin bir alaycılığa dönüştü. "Uzun sürmeyecek.

Kalp atışlarımla tekrar hızlandığını hissettim ve bu sefer düğün heyecanı yüzünden değil.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Gerçi zaten oldukça iyi bir fikrim vardı.

"Ne düşünüyorsun? Yalpalayarak öne doğru bir adım attı ve bana doğru bir koltuk değneği salladı. 'Bana saldırıp bundan kurtulabileceğine gerçekten inandın mı? Eğer uslu bir kız olsaydın ve dediklerimi yapsaydın, kendimi tutabilirdim ama şimdi...' Değneği sertçe yere çarptı ve beni zıplattı. 'Seni yok edeceğim. İkinizi de.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçti.

Ben de tabii ki anında çenemi kaldırıp meydan okudum! 'Yapamazsın! Yıllardır yapamadın, şimdi nasıl yapacaksın?

Bir adım daha attı. Birden bu lanet odanın ne kadar küçük olduğunu fark ettim. 'Onun parasını alamayabilirim. Arazisini alamayabilirim. Ama onun için en önemli olan şeyi alabilirim!

"Ne demek istiyorsun?" diye tısladım. Ama çelik mavisi gözlerinin beni delip geçmesine bakılırsa, zaten şüphelerim vardı.

"Gidiyorsun," diye tısladı. 'Şimdi! Bugün! Seni yakalayamayacak.

İçgüdüsel olarak çenem daha da yükseldi. 'Peki bunu neden yapacaktım?

Cehenneme git!'

"Yapmayacağım. Ama dediğimi yapmazsan o yapabilir. Bana doğru bir adım atarak bakışlarıyla beni mızrakladı. 'O aptal herif, crossdressing yapan bir squab ile etrafta koşturup durmasını umursamayabilir,^[35] ama dünyanın geri kalanı kesinlikle öğrenecek. Herkes ikinizin bunca yıldır neyin peşinde olduğunuzu öğrendiğinde ne olacağını sanıyorsunuz? Sence kendine saygısı olan herhangi bir adam hâlâ Rikkard Ambrose gibi bir şakacıyla iş yapmak ister mi? Gözleri zaferle parlayarak bir adım daha yaklaştı. Artık neredeyse uzanıp bana dokunacak kadar yakındı. 'Eğer o küstah küçük sonradan görmenin işini mahvedemezsem, teselli ödülü olarak hayatını mahvetmeyi kabul edeceğim.

"Hayır! Hayır, yapma! Kelimeler iznim olmadan ağzımdan kaçtı.

Dalgliesh'in gülümsemesi zaferle genişledi.

"Bunu kolayca yapabilirim, aynen böyle. Parmaklarını şıklattı. 'Elimde kaç tane gazete olduğu hakkında bir fikrin var mı? Londra'ya çekilecek bir telgrafla haber tüm Britanya'ya yayılır. *İş adamı travesti fahişeye cılveleşiyor* - kulağa hoş geliyor, değil mi?

"Ne istiyorsun?" Dişlerimi sıktım. 'Senin için casusluk mu? Sana zaten söyledim, yapmayacağım!

"Dinlemiyor muydun?" Gözleri parladı. "Casusluk yapmanı istemiyorum. Gitmeni istiyorum. Gitmeni istiyorum. Ortadan kaybol!"

Ağzım kurudu. "Neden?"

Ancak, önceki sorumda olduğu gibi, nedenini zaten biliyordum.

'Harabe. Onun. Hayatını. Her kelime zehirli bir ok gibi saplanıyordu. 'İşte bu yüzden. O küçük çakal bana meydan okumaya cüret etti ve ben de ona öyle ya da böyle bunun bedelini ödeteceğim! Teklifimi kabul et ya da etme. Gidin ya da gitmeyin. Umurumda değil, her halükarda kırılacak! Ama gitmezsen, sadece kırılmakla kalmayacak, skandal ve aptallığın da adı olacak! Onunla işim bittiğinde, ülkeden kovulacak! Bayan Linton... bavullarınızı toplamanıza yardım etmeleri için adamlarımı göndereyim mi?'

Cevap vermek için ağzımı açtım ve-

Odanın diğer ucundan gelen soğuk bir ses, "Bu düğünü bir saniye ertelemektense, binlerce aptalın kahkahasını dinlemeyi tercih ederim," dedi.

-Ağzımı tekrar kapattım.

Bay Rikkard Ambrose gözleri soğuk bir ateşle parlayarak odaya girdi. Bana doğru yaklaşarak Lord Dalgliesh'in koltuk değneklerinden birine tekme attı ve onu tökezleterek geri gönderdi. Hayatımda hiç birinin engelli bir insana saldırdığını görmekten bu kadar mutlu olmamıştım.

"Bir santim bile yaklaşma. Bay Ambrose'un sesi bir kutup rüzgârı kadar soğuk ve ölümcüldü. 'Hayır. Bir santim bile. İnç.

"Bu doğru mu? Fısıldadım. 'Gerçekten benim için...?'

Cevap vermedi. Yüzünü bana dönmedi. Sadece arkasına uzandı, elimi tuttu ve uzun, sert bir şekilde sıktı. İçimde bir rahatlama hissettim.

"Yüce Tanrım, gerçekten ciddisin, değil mi? Geriye doğru dikkatli bir adım atan Dalgliesh, Bay Ambrose'a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. 'O kadar insan arasından sizi gözleri parlayan bir aptal sanmazdım! Hiçbir şey kalmayana kadar adını çamura bulayacağım!

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. 'Yıllarımı çamur kazarak geçirdim. Pislik umurumda değil. Ne de olsa sizinle konuşuyorum, değil mi?'

Dalgliesh'in yanaklarında kırmızı lekeler belirdi. 'Sakın benimle dalga geçmeye kalkma, seni küçük solucan! Seni öyle ya da böyle ezeceğim! Ben-'

Bay Ambrose gözümü kırpmamdan daha hızlı hareket etti. Bir anda Dalgliesh'in tam önündeydi. "Hata yapmayın. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, anlamak bir yana, onu zar zor duyabiliyordum. 'İstedığınız kadar ima ve dedikodu yayabilirsiniz. Gerçekten umurumda değil. Düğün gerçekleşecek. İngiltere'deki tüm gazetelerde uydurabileceğiniz tüm iğrenç detayları yayınlasanız bile

önemsiyorum. Ancak...' Birden sesi daha da alçalarak tamamen tehlikeli bir seviyeye indi. 'Ancak, şiddet içeren yöntemlere başvurmanızı tavsiye etmem. Eğer buna cüret edersen, seni bitiririm!

"Beni bitirmek mi? Dalgliesh alay etti. 'Ha! Peki bana zarar verebilecek ne yapabileceğini sanıyorsun?

"Yapmak mı? Bay Ambrose'un gözlerinde kutup soğukluğu parlıyordu. 'Hiçbir şey yapmama gerek yok. Tek yapmam gereken tek bir kelime söylemek. Öne doğru bir adım atarak Dalgliesh'e doğru eğildi, neredeyse adamın kulağına değecekti ve fısıldadı, 'Enfield!

Dalgliesh'in rengi soldu. 'Mümkün değil... *nasıl!* Nereden biliyorsun?"

Cevap olarak aldığı tek şey sessizlikti.

Buna cüret edemezsin! Bunu kamuoyuna açıklamak tüm kurumları alaşağı eder... Buna cesaret edemezsiniz!

Yine de sessizlikten başka bir şey yoktu. Bay Ambrose başını eğdi, sanki şöyle der gibiydi

Benimle tanıştın mı?

Dalgliesh'in yüzünde kalan azıcık renk de uçup gitti. "Zaten kimse sana inanmazdı!

'Gerçekten mi? İktidardaki insanlar bunu yapmayabilir. Ama kitleler yapacak. Ve anladığım kadarıyla sizden pek hoşlanmıyorlar, Lord Hazretleri.

Dalgliesh'in boğazından bir hırıltı yükseldi. "Nereden! Bu bilgiyi nereden aldın?"

Bay Rikkard Ambrose'un yüzü hiç bu kadar soğuk ve okunmaz olmamıştı. Ona bir kez daha bakmadan, sanki artık bir sinekten daha tehlikeli değilmiş gibi sırtını Dalgliesh'e döndü. 'Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Bilmen gereken tek şey, bize karşı ciddi bir adım atmaya cüret edersen...'

Parmaklarını şıklattı. Parmak şıklatmasıyla birlikte Lord Dalgliesh geriye doğru sarsıldı ve Bay Rikkard Ambrose'a sanki şeytanın vücut bulmuş haliymiş gibi baktı. Katılmak zorunda kalabilirim. *Yakışıklı* bir şeytan.

"Sen...sen...!

"Git," diye emretti Bay Ambrose. "Git ve bir daha seni görmeme izin verme. Eğer ikimizin yolları bir daha kesişirse..."

Cümlesini yarım bıraktı, anlamı açıkça havada asılı kalmıştı. Uzun bir sessizlik anı yaşandı, sonra Dalgliesh tökezleyerek geri döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı.

birkaç bacak eksikti. Kapıyı iterek açtı ve tökezleyerek dışarı çıktı. Bir gümbürtüyle kapı arkasından kapandı ve geriye sadece sessizlik kaldı.

Sessizlik ve ben.

"Enfield? Kapı kapandığı anda talep ettim. Onu öpebilir ya da sarılabılırdim, ama romantizm ve burnumu sokma arasında, her zaman burnumu sokmayı seçerdim. "Neden bahsediyordunuz? Kim..."

Gerçekleşti.

"Belgelerde bir şey bulmuşsun! Büyük bir şey! Neymiş o?
Enfield da kim?"

Uzanarak yanağımı hafifçe avuçladı. Yavaşça öne eğilerek kulağıma fısıldadı ve alçak, neredeyse duyulmayan bir sesle şöyle dedi:

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok.

"Ne? Ne demek bu konuda endişelenmeme gerek yok? O lanet belgeleri almak için oraya gizlice giren bendim! Hemen şimdi bana Enfield'ın kim olduğunu söyleyeceksin, Rikkard Ambrose, yoksa ben-'

Dudakları beni cümlemin ortasında kesti.

Oh...oh canım...

Belki de romantizm her şeye rağmen meraka tercih edilebilirdi.

"Bana söyleyeceksin! Dudaklarına karşı mırıldandım. "Öyle ya da böyle.

"Göreceğiz.

Bir kez daha sessizlik çöktü ve birbirimize sımsıkı sarıldık. Uzun dakikalar sonra ayrıldığımızda, gözlerinin içine baktım ve fısıltıyla sordum, 'Gerçekten ciddi miydin? Gerçekten kendini gülünç duruma düşürecek misin? Benim için?

Doğrudan gözlerimin içine baktı. 'Tüm mağazalarım iyi stoklanmış olmalarıyla bilinir. Ben de örnek olabilirim.

"Sen...!

Suratımı asmadan duramayarak yumruğumu göğsüne vurdum. Sonra onu kulaklarından tutup aşağı çektim ve şiddetle öptüm. O da beni aynı şiddetle öptü, dudaklarıma güvenlik ve mutluluk vaatleri fısıldadı.

Sadece uzaktaki kilise çanlarının yenilenen çınlamaları bize nerede ve ne zaman olduğumuzu hatırlattı.

"Sonunda zamanı geldi, değil mi? Yavaşça geri çekilerek sordum. Nedense birdenbire onun gözlerine bakamaz olmuştum.

"Evet. Çenemi dürterek beni doğrudan ona bakmaya zorladı. "Seni mihrapta bekleyeceğim. Sert bakışları içime saplandı, bana emirler yağdırdı.

Dikkat. "Geç kalmayın.

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Buna cesaret edemem.

Bakışlarımı bir süre daha tuttu, sonra bıraktı ve olduğu yerde döndü. Ceketinin kuyrukları arkasında kuzgun kanatları gibi çırpınarak kapıdan çıktı ve merdivenlerden aşağı, kiliseye doğru yürüdü.

Dudaklarım karıncalanarak bir an öylece durdum. Uzanıp ağzıma dokundum ve öpücüğünün yankısını hissettim. Yüzüme yayılan mutluluk dolu gülümsemeye engel olamadım.

'Lill? Lill! Başımı aniden kaldırdım ve Ella'nın kapıda dikildiğini, küçük tatlı bir şebboy için aşırı sabırsızlıkla ayağını yere vurduğunu gördüm. 'Lill, o kafanla nereye gittin sen? Şimdi hayal kurmanın sırası değil! Ella kolumdan tutarak beni odadan dışarı çekti, yüzü sevinçle doluydu. "Bu gece bunun için çok vaktimiz var.

Boğazımı temizledim ve birden Amy yanımda belirdi, yüzünde üç yüz yıllık bir paspas kadar kirli bir ifade vardı. 'Bu gece fazla hayal kuracağını sanmıyorum. Başka şeylerle meşgul olacak!

Gururla gülümsedim. Demek ki gelinlikle bile ayaklarımı yere vurma becerim hâlâ en iyi durumdaydı.

'Hadi, Lill! Sana göstermemiz gereken bir şey var! Elimi tutan Ella, merdivenlerin başında durana kadar beni koridordan aşağı çekti.

Kalbim göğsümde fırladı.

Bana gösterecek bir şey mi var?

Aklıma gelen ilk şey Dalgliesh oldu. Çoktan olmuş muydu? O şeytanın gazeteleri ne kadar hızlı çalışıyordu?

Ama hayır. Ella'nın yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. Ayrıca...

Bay Ambrose'un daha önce fısıldadığı sözler aklımdan geçti: *'Yakında bir olacağız. Birlikte her zamankinden daha güçlü olacağız. Dalgliesh'in sana asla dokunamayacağından emin olacağım.*

İçimde bir sıcaklık yükseldi.

Tehlikeye doğru yürümüyorum. Geleceğime doğru yürüyorum.

"Haydi! Ella kolumu tekrar çektiştirken gözleri parlıyordu. 'Senin için hazırladığımız güzel sürprize inanamayacaksın!

Giriş salonuna inen lüks m e r d i v e n i n tepesine ulaşan Ella, aşağıya doğru işaret etti...

"Ne oluyor be?

Çok sık

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. Biri giriş holünde peyzaj çalışması mı başlatmıştı? Odanın ortasında aniden devasa bir tepe belirmiş, etrafı köylüler, hizmetkârlar, çeşitli dostlar ve ailelerden oluşan daha da büyük bir kalabalık tarafından çevrilmişti. Birdenbire hepsi tezahürat ve alkışlara boğuldu.

"Nedir bu?" diye sordum. "Burada neler oluyor?"

"Bu kadar alçakgönüllü olma! Amy sırtıma bir tokat attı ve neredeyse beni merdivenlerden aşağı uçuracaktı. "Düğün hediyelerini unuttun mu?"

"Hediyeler?"

Gözlerimi kocaman açarak giriş holüne baktım. Hediyeler. *Hediyeler* mi? Bufford Amca ile büyürken, ulaşamayacağım efsanevi bir alemde var olduğu söylenen o efsanevi eşyaları hiç deneyimlememiştim. Ve onları damadımdan almaya gelince...

Bu kadar konuşma yeter.

Yine de Amy haklıydı. Aşağıda, büyük salonda yükselen tepe tamamen parlak ambalaj kâğıtlarına sarılmış dikdörtgen paketlerden oluşuyordu. P- kelimesine çok benziyorlardı. Ama o kadar çoktu ki!

Muhtemelen hepsi olamazdı...

"Benim için mi?" diye nefes aldım. "Hepsi benim için mi?"

"Amaç da bu zaten. Adaira sırtıttı. 'Tabii düğün töreninize aceleyle gitmek ve hediyeleri diğerlerine bırakmak istemiyorsanız-'

"Unut gitsin!"

Düğünler bir şeydi, ama bu... bu özeldi!

Pırıl pırıl parlayan gözlerle merdivenlerden aşağı koştum ve menzilimdeki ilk paketi kaptım. Ambalaj kağıdı güzel mavi çiçeklerle süslenmişti. Ve kırmızı olanlarla. Ve pembe, ve beyaz, ve altın rengi.

"Dur tahmin edeyim..." Gözlerim arkadaşlarımdan üzerinde gezindi ve sonunda birinde karar kıldı. "Flora mı?"

Durugörü yeteneğim karşısında kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl tahmin ettin?"

"Ee... Sadece küçük bir önsezi.

Kağıdı yırtarak açtığımda, düzgün, beyaz bir karton paket ve içinde...

"Ah!" Yüzümü düzgün tutamayarak gülümsedim. 'Flora, ne kadar... orijinal!' "Beğendin mi? Flora heyecanla, rengarenk çiçeklerle süslenmiş çiçek vazosunu kartondan çıkarıp havaya kaldırdı. 'Ben seçtim kendim!'

"Söylemiyorsun.

Vazoyu onun elinden alarak salonun tam ortasındaki masaya götürdüm. Ortadaki dekoratif çiçek aranjmanlarını bir kenara iterek çiçekli vazoyu buraya yerleştirdim ve masadaki en güzel çiçekleri kaldırarak vazoya dizdim. Arkamı döndüğümde tüm arkadaşlarımın orada durduğunu ve bana gülümsediklerini gördüm.

'Sıradaki benim! Sıra bende! Eve dengesiz bir tavşan gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Elindeki paketin büyük, dost canlısı, gülümseyen uzun kulaklar ile süslenmiş olduğunu düşünürsek, bu çok uygun. Çekerek açtığımda, neredeyse içinde sevimli, canlı küçük bir tavşan bekliyordum. Onun yerine...

Gözlerim kocaman oldu.

Dikkatli bir şekilde elimi içeri uzattım ve çok keskin bir bıçağı olan devasa bıçağı çıkardım. Paketin içinde on tane benzer alet vardı ve hepsi de bir kulağı kesebilecek kadar keskin görünüyordu.

Eve'e göz kırptım.

Omuz silkti. 'Madem kadın eşitliği mücadelesini bırakıp ev kadını olmaya karar verdin, bıçağa ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Bilirsiniz, yemek pişirmek için.

"Ya da yaramazlık yaparsa kocamı bıçaklamak için mi? En büyük bıçağın ağzını dikkatle yoklayarak sordum. "Ah! Çabucak parmağımı ağzıma soktum.

Eve'in gözleri dans etti. 'Bunlar çok amaçlı bıçaklar. Reklamda öyle yazıyordu.

"Ne kadar harika.

Patsy Eve'i dirsekleyerek kenara çekti. "Benim sıram!

İhtiyaten geriye doğru bir adım attım. Elindeki paketi öne doğru itti.

Hiçbir şey mi?

"Dur tahmin edeyim. Üzerinde 'kadınlara oy hakkı' yazan bir ambalaj kağıdı bulamadınız mı?

Patsy kulaktan kulağa sırtıttı. "Beni çok iyi tanıyorsun.

Paketi alıp havaya kaldırdım ve salladım. İçeriden uğursuz bir tıkırtı geldi. Kuşkuyla, hâlâ ayakta duran Patsy'ye baktım.

orada, kulaktan kulağa sırtarak.

"Ne oldu? diye sordum. 'Bir av tüfeği mi? Bir garrotte?" "Keşke. Patsy iç geçirdi.

"Hadi!" diğerleri beni teşvik etti. 'Aç şunu! Aç şunu!'

Dikkatle kapağı kaldırdım ve...

"Ah, Patsy! Gözlerim dolu dolu, çok tanıdık bir sloganı yücelten bir pankartın altındaki dört kızın çerçeveli fotoğrafına baktım. "Sen... sen sadece...!"

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. 'Bağlantını kaybetme! Asla olmaz!'

"Tabii ki hayır, aptal. Patsy hala sırtarak kulağıma fısıldadı. 'Kocanın parasını feminist dava için harcaman için seni sıkıştırmaya başlayana kadar bekle.

Bir kaşımı kaldırdım. "Beni rahatsız etmek zorunda kalacağını kim söyledi? Patsy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sakın bana bunu planladığını söyleme...

"Psst! Parmağımı dudaklarıma götürerek göz kırptım. 'Çok yüksek sesle konuşma. Henüz onunla evlenmeyi başaramadım.

Patsy, gelecekteki projelerin mutlu hayalleriyle kendinden geçerek dans etti.

Ardından, tüm akrabaları ve çocuklarıyla birlikte bir hizmetçi ve köylü akınına uğradım. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana küçük paketler uzattılar, bunların çoğu sevgiyle yapılmış ev eşyalarıyla doluydu. Çoğunun ne işe yarayacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığını söylemeye dilim varmadı. Gerçi oklava, bir gün müstakbel kocamla küçük bir anlaşmazlık yaşarsam işime yarayabilirdi.

"Çok teşekkürler! Genişçe gülümseyerek bana oklavayı uzatan küçük kızın omzunu sıvazladım. Yüzü domates gibi kıpkırmızı oldu. 'Bu evli bir kadın için çok faydalı olabilir. Bir gün göreceksin.

'Evet, Leydim. Hoş geldiniz, Leydim!'

Mutluluktan havalara uçan küçük kız, Leydi Hazretlerinin oklavaları ne kadar çok sevdiğini tüm arkadaşlarına anlatmaya hazır bir şekilde koşarak uzaklaştı.

"Sırada ben varım!" diye duyurdu Amy, sonraki birkaç köylünün önüne geçip bana ince bir paket uzatarak. 'Aç! Aç!'

Paketi temkinli bir şekilde aldım. Düz ve hafifti, ambalaj kâğıdıyla kaplanmıştı ve üzerinde...

"Amy!" Tıslayarak en yakındaki masadan bir bez aldım ve ambalaj kâğıdının üzerine attım. "Burada çocuklar var!"

Amy neşeyle, "Ve eğer benim ambalaj kâğıtlarımdan ilham alırsanız," diye önerdi, "yakında birkaç tane daha olacak.

Keşke başka bir bez alıp yanan yüzümü o n u n içine saklayabilseydim. Ne yazık ki hiç kalmamıştı.

"O şeyin içinde tam olarak ne var?" diye sordum, sesimi fısıltıya kadar alçaltarak.

"Şey..." Amy kaşlarını Cennet Bahçesi'ndeki yılan gibi oynattı. 'Düğün gecenizde çok... yardımcı olacak bir şey diyelim.

Cora öksürdü.

Jenny kıs kıs

güldü.

Başımı örtecek bir çanta diledim.

Bunu hak etmek için ne yaptım? Neden bu iblisleri arkadaş olarak görüyorum?

Çoğu insanın bir omzunda küçük bir şeytan, diğerinde ise bir melek otururdu. Bunun yerine üç şeytana sahip olmak benim şansım değil miydi?

Endişeyle yutkunarak paketi açtım ve-

"Amy! Domates kırmızısı suratımla kutuyu kapattım ve en yakın masanın altına ittim, gözden uzaktı ama ne yazık ki kesinlikle aklımdan çıkmamıştı. *Bu* görüntüyü zihnimden temizlemek için bir aylık meditasyona ve birkaç kova zihinsel sabuna ihtiyacım olacaktı. "Sen... sen...

"En iyi arkadaşın mı?" diye sordu.

Karşı çıkmadım. Kısmen ne diyeceğimi bilemediğimden, kısmen de zihnimin gerisindeki küçük bir ses onun haklı olabileceğini fısıldadığı için.

"Oh, bu da benden!

Amy'yi yolundan çeken Cora bir adım öne çıktı ve hediyesini ellerime tutuşturdu. Temkinli bir şekilde içeri baktım ve hemen tekrar kapattım. Çabucak çocuklara baktım ve güvenli bir mesafede olduklarından emin oldum.

"Ve işte benimki!

Jenny kollarını açarak bana doğru koştu. Paketi sanki her an patlayacakmış gibi elime aldım. Derin bir nefes alarak kapağı bir milimetre kadar kaldırdım ve-

"Ah!

Ellerimle gözlerimi kapatıp kapağı aşağı bastırdığımda üç kız kahkahalara boğuldu.

"Nedir bu? Ella merakla sordu ve bakmak için bir adım öne çıktı.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. İleri atılarak kendimi paketin üzerine attım ve onu hayatım pahasına korudum.

"Hayır!

"Ne? Ella bana göz kırptı, biraz incinmiş görünüyordu. "Sadece bakacaktım.

Ella'nın arkasındaki üç kız, cehennemin en derin çukurlarına lanet olsun, gülmekten yerlerde yuvarlanıyorlardı.

'Ee... um... bilmediğimden değil... yani...' Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bunu küçük kız kardeşime, onun gökkuşakları, tavşanlar ve tek boynuzlu atlarla dolu mutlu, parlak dünyasını yıkmadan nasıl açıklayacaktım? "Şey... öyle değil! Umutsuzca ona gülümsedim. "Sadece, çok fazla hediye kaldı ve düğünüme geç kalmak istemiyorum.

Arkamdan parmaklarımı çapraz yaptım. *Lütfen bu aptal bahaneye kanma! Lütfen bu aptal bahaneyi yut!*

"Oh. Ella'nın melek yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi. 'Elbette, hepsi buysa...'

Ah canım. Nişanlısıyla evlendiklerinde piyano akortçusu dükkanını devralmamasını gerçekten ama gerçekten umuyordum. Bir hafta içinde dolandırıcılar tarafından iflas ettirilirdi.

"Her neyse. Gülümsemesi genişleyen Ella bana üzerinde mavi bir fiyonk olan küçük beyaz bir paket uzattı. "İşte benim hediyem.

"Oh. Hevesle elimi uzattım. İtiraf etmeliyim ki merak ediyordum. Benim masum küçük kız kardeşim düğün hediyesi olarak ne verecekti? Arıların da gerekli olduğunu henüz bilmediği için kuşlarla süslenmiş bir mendil mi?

"Ha di ama! Aç şunu! Ella ısrar etti. Arkasındaki kıkırdamalar azaldı ve

Amy, Ella'nın omzunun üzerinden bakabilecek kadar yerden yükseldi. Görünüşe göre tek meraklı ben değilmişim. Yayı çekiştirerek küçük paketi açtım ve-

Ella'nın arkasında Amy'nin gözleri kocaman açıldı. Birinin boğazından boğulurcasına bir ses çıktı. Sesin benden geldiğini fark etmem bir anımı aldı.

"Ne... *Bu* da ne?

Gerçi sormama gerek yoktu. Biliyordum. Ama olamazdı! Olamazdı işte!

"Eldiven parmaklar," diye yanıtladı Ella neşeyle. "Onları yaparken ne kadar zorlandığını hatırladım ve... artık evlendiğine göre, muhtemelen daha fazla iğne işi yapacaksın, bu yüzden bunları kullanabileceğini düşündüm.

"Evet, kesinlikle yapabilir! Ella'nın arkasında Amy bastırılmış bir kahkahayla titriyordu. "Bahse girerim bunları kullanmak için bol bol fırsatı olacak!

"Öyle mi düşünüyorsun? Ella'nın arkasında Edmund nişanlisına gururla baktı, sonra gülümsemesini bana doğru çevirdi. "İpliği ben aldım, biliyorsun.

Oh lütfen, toprak, yut beni şimdi!

Amy kasıldı, boğulmamak için elinden geleni yapıyordu. Ona bir çamur canavarından daha kirli bir bakış fırlattım, sonra Ella ve Edmund'a gülümsedim. "Çok teşekkürler. Bu çok düşünceli bir hediye.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Ella ışıldadı. 'İstersen sana her zaman nasıl kullanılacağını öğretebilirim. Onları tabana takmak biraz zor olabilir.

..'

Ella'nın arkasında, Amy kontrol edemediği kahkaha patlamalarını kolunu ısıarak bastırmaya çalışırken düştü ve bir *gümbürtüyle* yere çakıldı.

"Bir sorunu mu var? Endişelenen Ella arkasını dönerek Amy'ye baktı. "Hasta mı?

"Hayır, hayır. Hala bir şekilde yüzümdeki gülümsemeyi korumayı başarak Jenny ve Cora'ya Amy'yi kontrol altına almalarını işaret ettim. Ne yazık ki onlar bir şezlonga çökmüş, kahkahalarla gülüyorlardı. "O sadece... benim adıma çok mutlu.

"Oh. Ella bir adım daha yaklaşarak beni kucakladı. 'Ben de öyle. Ben de öyle Lil! İkinizin mutlu çiftlerin en mutlusu olacağınıza dair bana söz verir misin?

Başımı sallayarak ona daha sıkı sarıldım. Bu tam Ella'ya göreydi. "Söz veriyorum!

"Gerçekten mi? Pinkie söz veriyor mu?"

Ella'nın arkasında Amy'nin 'parmaklar' kelimesini ağzından kaçırdığını ve bir kez daha kahkahalar içinde yere yığıldığını gördüm. Onu boğacaktım!

"Pinkie söz veriyor. Kesinlikle."

Ella burnunu çekerek ve neredeyse mutluluktan dans ederek bir mendil aramaya koyuldu. Arkasından bir sonraki iyi dilekçi yaklaştı.

Lord John'du.

"Glnk!" dedi Cora, hâlâ şezlongun üzerinde düzensiz bir şekilde yığılmıştı ve yüzü domates kırmızısının güzel bir tonuna dönmüştü.

Ha! İntikam tatlıdır!

"Lord John! Adama gülümsedim. 'Gelmeniz ne kadar hoş! Cora sizi tekrar görmeyi gerçekten dört gözle bekliyordu.

"O... o mu? Bakışları Cora'nın şezlongdaki yüzükoyun yatan, buruşuk figürüne kaydı ve gözleri Cora'nın parlak kırmızı yüzüne takıldığı anda hülyalı bir ifadeye büründü. Oh be. Durumu kötüydü.

"Oh evet. Göz kırptım. "Neden daha sonra onu dansa

kaldırıyorsun?" "Yapabilir miyim sence? Sence uygun olur mu?"

Kötü kötü sııttım. "Olacaktır.

Teşekkür ederim, Bayan Linton! Çok teşekkür ederim! İşte getirdiğim küçük bir şey. Parlak bir gülümsemeyle bana ince bir kitap uzattı. "İncelemeye vaktim olmadı ama dükkân sahibi şiddetle tavsiye etti. Karısı için bir kopyasını aldıktan sonra evliliklerinin daha önce hiç düşünmediği yepyeni bir seviyeye geldiğini söyledi. Size uzun ve mutlu bir evlilik diliyorum Bayan Linton.

Kitabı aldım ve büyük, altın renkli, el yazısı ile yazılmış başlık sayfasına baktım:

Yeni Evli Eşler için Rehber, yazar Bayan Louise Virginia Screwbottom

Yüce Tanrım.

İşte bu kadar. O ve Cora birbirleri için yaratılmışlardı.

Lord John bir selam ve masum bir gülümsemeyle şezlonga doğru gözden kayboldu ve bir sonraki kişi öne çıktı. Hediye verenlerin sırası artık oldukça azalmıştı. Lisbeth ve Gertrude gibi birkaç köylü daha ellerinde hediyelerle geldi ve ikisi de bana içtenlikle sarıldı. Sonra...

"Tebrikler," dedi Maria, yüzü sirke dolu bir küvet kadar tatlıydı, dişleri o kadar sıkılmıştı ki kelimelerin aralarına sığması zordu. "Umarım... çok... mutlu... olursunuz.

Uzanıp bana elini uzattı... Bir

el sıkışma.

Gerçekten ne bekliyordum ki?

Anne de ikiz kardeşinin peşinden giderek elini uzattı, sonra fikrini değiştirip hemen geri çekti.

"Tebrikler. Daralmış gözlerle beni inceledi. "Her şey cehenneme dönmeden önce sana yaklaşık iki hafta veriyorum.

Birbirini seven kardeşlere sahip olmak harika
değil miydi? "Oh, çekilin yoldan, siz ikiniz!

Anne'i yolundan çekerek, başka bir beyden olan kız kardeşim öne çıktı, yüzü gülüyordu, annesi de çok geride değildi.

Adaira! Leydi Samantha!

"Oh, Lilly canım! Leydi Samantha öne atılarak iki elimi de avuçlarının arasına aldı. Sesli bir şekilde burnunu çekiyordu. "Senin adına çok sevindim! Yüzünü hafif bir endişe kapladı ve öne doğru eğilerek fısıldadı: 'Ee... Umarım sen de mutlusundur?

Gözleri, ötesinde bir yerlerde oğlunun beni beklediği açık kapılara kaydı.

"Evet," dedim gülmemek için kendimi zor tutarak. "Evet, ben de kendi adıma çok mutluyum.

'Harika! Harika! Bundan hiç şüphe etmedim, gerçekten. Ricky harika bir insan, harika, sadece bazen öyle olabiliyor.... iyi, ehem, neyse. İşte, sana hediyeni göstereyim!"

Bir adım daha yaklaşarak onu sıkıca kucakladım. "Senden," diye fısıldadım, "isteyebileceğim en güzel düğün hediyesini aldım bile. Onun için teşekkür ederim.

"Ah, Lilly, canım benim! Sevgili kadın da bana sarıldı ve daha önce pek çok kez yaptığının aksine bu sevgi selinden kaçmaya çalışmadım. Kaçamazdım. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak da istemedim.

Bir anneye sahip olmak böyle bir şey olmalı.

Dudaklarımda geniş bir gülümseme belirdi. Ufuktaki yeni hayatım her geçen dakika daha iyi görünüyordu.

Leydi Samantha sonunda elini bırakıp geri çekildiğinde yüzü annelik gururuyla parlıyordu. Yanaklarındaki pırıltılı damlaları fark etmemiş gibi davrandım.

"Bunu söylediğin için çok teşekkür ederim canım. Ama yine de... Bugünün sana özel bir şey almadan geçmesine izin veremezdim.

Arkasına uzanarak, parlak pembe ambalaj kâğıdına sarılmış, üzerinde altın bir fiyonk olan bir paket çıkardı. Dikkatlice fiyonkunu çekiştirdim ve açıldı. Parlak kâğıdı açarak içindeki kartonu açtım ve-

"Oh! Leydi Samantha...!

Hanımefendi gülümsedi, gözleri parlıyordu.

Nefes nefese, beyaz kadife kaplı kutuya uzandım ve inci kolyeyi çıkardım. Beyaz-altın incilerden oluşan üç zarif halka, arkadaki merkezi bağlantı noktasından aşağıya doğru sarkıyordu. Ön tarafta, altın yayların tam ortasında, güzel yaprakları her yöne uzanan narin bir gümüş çiçek asılıydı.

"Leydim! Nefes aldım. "Şunu demek istemiş olamazsınız..."

"Bunu kendi düğünümde giymiştim. Leydi Samantha'nın bana gülümsemesi kalbimi ısıttı. 'Bunu alır mıydınız? Beni çok mutlu eder.

'Hanımefendi, çok cömertsiniz ama...' Gözlerim Leydi Samantha'nın kızı Adaira'ya kaydı. O...?

Adaira sıırttı. "Merak etme," diye fısıldadı eğilerek. 'Bu altın bir fırsat! Annemin düğün gününde ne kadar çok mücevherle ağırlaştığını biliyor musun? Eğer hepsini takmak zorunda kalsaydım, koridordan aşağı inmek için bir vince ihtiyacım olurdu. Ayrıca...' Sırtışı genişledi. 'Neden bilmiyorum ama içimden bir ses zamanı geldiğinde uzak diyarlara kaçacağımı söylüyor. Kendimi ağır bir yükün altına sokamam, değil mi?

Omzunun üzerinden baktı. Bakışlarını takip ettim ve Yüzbaşı Carter'ı gördüğümde içimden inledim.

Ve benim sayemde tanıştılar. Bay Ambrose, efendim, beni affedin.

Adaira sözlerine şöyle devam etti: 'Ama bu daha çok uzun bir zaman alacak. 'Henüz bir yuva kurmaya hazır değilim. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı, bağımsız olmayı öğrenmek istiyorum.

Leydi Samantha'nın gözleri büyüdü ve kızının sözleri karşısında ürperdi. "Ona aldırmayın," diye fısıldadı, kulaklarımı kapatmaya çalışarak. 'Bu çılgın fikirleri nereden buluyor hiç bilmiyorum!

"Merak etme. Uzaklaşarak omzunu okşadım. "Düğün biter bitmez onunla bu konu hakkında uzun uzun konuşacağım.

"Yapar mısın? Bana derin bir minnettarlıkla baktı. "Çok teşekkür ederim!

Acaba kızı için düşündüğüm moral konuşmasını dinleyebilseydi bana yine de teşekkür eder miydi?

"Dur, takmana yardım edeyim. Adaira hevesle etrafımda dolanarak kolyeyi aldı ve boynuma astı. Etraftaki tüm insanlardan bir 'Aaaw' sesi yükselirken kulaklarımın kızardığını hissettim.

Adaira hızla tekrar ön tarafa geçerek bir şey uzattı. Onun da benim için bir hediye hazırladığını anlamam bir anımı aldı.

"Al. Adaira sırtarak paketi ellerime tutuşturdu. ekip açtığımda şunu gördüm.

'Kutsal Moly! Adaira! Kolyeye tıpatıp uyan iki muhteşem inci bilezik beyaz kadifenin üzerinde parıldıyor ve ışıldıyordu.

Adaira'nın sırtışı genişledi. "Annem sır tutma konusunda berbattır. Bu yüzden onları sana uygun olarak yaptırdım. Geceleri odana gizlice girip kulaklarına delik açacak kadar gizlilik becerilerime güveniyor olsaydım küpe de yaptıırırdım.

"Bilezikleri tercih ederim, çok teşekkür ederim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Alabilir miyim?

Ellerimi uzattım ve o da güzel bantları bileklerime doladı. Kalabalıktan, özellikle de genç kızlardan bir 'Aawww' daha yükseldi.

Bana sıkıca sarılan Adaira hızla uzaklaştı ve uzaklaşırken sıradaki kişiye gülümseyip göz kırptı. Bu bile kim olduğunu anlamam için yeterliydi. Gözlerimi kaldırdım.

"Ah. Merhaba, Kaptan Carter.'

"Bayan Linton. Yüzbaşı eğildi ve bana sıcak, içten bir gülümseme verdi. Gözlerinde kıskançlık ya da öfke yoktu. Tanrı'ya şükür! Beni gerçekten aşmıştı. Güney Amerikalı isyancılar kafasında bir delik mi açmışlardı da bana karşı olan duyguları bu delikten uçup gitmişti?

Teşekkürler, acımasız, kana susamış gerilla savaşları! Teşekkür ederim! Ve amcamın çoraplarını mahvettiğiniz için sizi affediyorum!

"Haklıydın. Sesini alçalttı. 'İkimiz birbirimiz için doğru kişi değildik. Sana dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum.

"Ve ben de," dedim ona, gözlerim onun yanından Adaira'ya doğru bakarken, "sana da aynısını diliyorum.

Ve şansınız yaver giderse, sadece mutluluğunuzu değil, aklınızı da koruyabileceksiniz.

Belki de Bay Ambrose'u uzaktaki iş alanlarına uzun bir tura ıkarmalıyım.

"Ve işte. Bu da senin için. Elini cebine atarak eski gazetelere sarılı küçük bir paket çıkardı. Bana zr dileyen bir gülümseme verdi. 'Düğüne yetişebilmek için Dover'dan buraya aceleyle gelmem gerekti. Doğru drşt paketleyecek vaktim olmadı.

Amy'nin 'paketlemek' fikrini hatırlayarak ona 'Endişelenme,' dedim. "Dnn gazetesinden daha kötü şeyler de var.

Özellikle de böylesine ilgi çekici bir formu gizliyorsa. Kaşlarımı çatarak gazeteyi açmaya başladım. Yeşil, siyah ve... tuhaf bir şey ortaya çıktı. Güney Amerika'daki bir tanrının küçük bir heykelciğine benziyordu; yüzünün yarısı yılan, yarısı akbabaya benziyordu ve gözleri şeytanla doluydu, sanki beni delip geçiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ama yine de ürkütücü derecede tanıdık geliyordu.

Yine de.... öyle bile olsa

Yüzbaşı Carter'a kaşlarımı çatarak baktım. "Bu mu? Düğün hediyesi mi?"

Kaptan sırttı. 'Artık evlendiğine göre aileni geride bırakacaksın, değil mi? Bunun sana evi hatırlatacağını düşündüm. Özellikle de-'

Yüzüm aydınlandı. Tabii ya! Şimdi o sinsî, zehirli yüzün neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordum! "Brank Teyze!

"Evet mi? Ne oldu kızım?"

Ağzımı kapatarak başımı kaldırdım ve sevgili teyzem ve eniştemle yüz yüze geldim.

"Ah. Um. Ehem. Teyzeciğim! Seni gördüğüme çok sevindim.' Hala heykelciği tutan elim hızla arkamda kayboldu.

Oh neşe! Sevgili ailem! Şimdi ne güzel, ne lüks hediyeler alacağım?

Sonra Brank Teyze'nin yanında Bufford Amca'yı gördüm.

Bu kadarı da fazla.

"Al kızım!" diye homurdandı ve kraft kağıdına sarılmış ve ipe bağlanmış ince bir paket uzattı.

Gözlerimi kırptım. Birden göğsümde nadiren hissettiğim bir sıcaklık yükseldi.

"Bana *hediye* mi *aldın*?"

Satın mı aldın? Saçmalama kızım! Bu sadece etrafta bulduğum küçük bir şey'.

"Ve sen de bana vermeye karar verdin. Bedavaya.'

İki gür kaşı bir araya gelerek alnına doğru uzanan kıldan bir çit oluşturdu. 'Abartma kızım! İstiyor musun, istemiyor musun?

Deli gibi sırtarak elimi uzattım. Hediye elime alır almaz ipini koparmak ve kraft kâğıdını yırtmak istedim; sonra beni dikkatle izleyen Bufford Amca'ya baktım. Gülümseyerek, dikkatlice ipi çözmeye başladım, kağıdı açtım ve her ikisini de Bufford Amca'ya geri verdim.

Başını salladı. "Teşekkür ederim. "Rica ederim.

Sonunda derin bir nefes aldım ve bakışlarımı elimdeki değerli hediyeye yönelttim. İnce bir ciltti. Sade, siyah beyaz başlık sayfasında *Para Tasarrufu Nasıl Yapılır ve Tutumlu Bir Hayat Nasıl Yaşanır?*

-On Temel Kural, yazan Dr. Thaddeus Tightwad.

Boğazımda bir yumru hissettim. Yavaşça gözlerimi kaldırıp Bufford Amca'ya baktım.

"Teşekkür ederim," dedim ona, daha önce hiç olmadığı kadar içten. "Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. İçimden bir ses bunun uzun ve mutlu bir evlilik için çok faydalı olacağını söylüyor.

"Hm. Öyle olsa iyi olur. Uzun vadeli yatırımlar genellikle çok daha karlı.'

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Bunu aklımda tutacağım.

Sonra gülümsememi, eniştemin hemen yanında duran ve yüzünde karmaşık bir ifadeyle, çok sevdiği bir çikolatayı yeni almış ama çikolatanın hintyağı şişesinin dibinde olduğunu fark etmiş biri gibi duran sevgili teyzeme çevirdim.

Elimdeki kitabı işaret etti. "Bu ikimizden de. "Bu beni neden şaşırtmadı?

Gözleri kısıldı. Görünüşe göre hint yağı, çikolatanın tatlı olduğundan daha ekşiydi.

"İlk topunu ne zaman atacaksın?" diye sordu. 'Artık iyi bir evlilik yaptığına göre, kız kardeşlerinin uygun kocalar bulmasını sağlamak senin görevin, biliyorsun.

"Ah, biliyorum. Gülümsemem genişleyerek Anne ve Maria'ya baktım. "Kesinlikle ilginç insanlar bulabileceğime inanıyorum.

Kutsal Moly, bu eğlenceli olacaktı!

Herkes! Herkes, vakit geldi! Kollarını çılgınca sallayan, güler yüzlü bir köylü kızı ön kapıdan içeri koştu. "Araba geldi!

Herkes sustu ve bana doğru döndü.

"Eee? Kolunu bana doğru uzatan Bufford Amca, gür bir kaşını kaldırdı. 'Ne bekliyorsun kızım? Zaman kaybetmek mi istiyorsun?

Açık kapıdan, uzaktaki kilisenin silüetini gördüm. Sanki benden oraya kadar uzanan görünmez bir ip varmış gibi hissettim. Kopması mümkün olmayan bir bağ. Sertçe başımı salladım. "Bir saniye daha olmaz.

Ve dışarı çıktım, kiliseye ve geleceğime doğru.

Sessiz Kalmak

Bufford Amca ve ben malikaneden çıktığımızda, huysuz gri bir atın çektiği güzel bir araba bizi bekliyordu.

Leydi Samantha bana doğru eğildi. 'Ee... Arabayı ben temin ettim ve oğlumdan da şanslı oldukları varsayılan bir takım boz at temin etmesini istedim. İşte bunu gönderdi.'^[36]

Bana yalvaran bir bakış attı ve açıkça şu mesajı verdi: *Lütfen onu terk etme! Lütfen! Lütfen!*

Yüzüme yayılan geniş bir sırıtişla ata doğru adım attım. 'Uzun zaman oldu, görüşmeyeli! Nasılsın, eski dostum?'

Güzel atı sevmek için uzandım ve parmaklarımı koparmaya çalışarak dişlerini kırdı.

"Tıpkı hatırladığım kadar büyüleyici! Gülererek geri sıçradım. Ancak o zaman, arabanın etrafını görebildiğim için, arkasında ne olduğunu fark ettim.

Ayaklarımdan kilisenin kapısına kadar çiçeklerden bir halı uzanıyordu. Papatyadan peygamber çiçeğine, çan çiçeğinden düğün çiçeğine kadar her türden çiçek, insan elinin yapabileceği herhangi bir halıdan daha görkemli, güzel bir goblen oluşturunuyordu. Evet, bunu yukarıdan görmüştüm ama yakından... sadece...

Gözlerimin kenarından akan nemle köylülere döndüm. "Bunu siz mi yaptınız? Benim için mi?"

Soruma cevap olarak mutlu bir onaylama korusu geldi. Ne diyeceğimi tam olarak bilemeden insanlar ve çiçek halısı arasında gidip geldim. Bufford Amca beni kolumdan tutup arabanın kapısına doğru götürürken fark ettim ki, çiçeklerle dolu o güzel yol doğruca ona çıkıyordu.

Geleceğime.

Yutkundum. Bunun ne anlama geldiğini ilk kez gerçekten anlamıştım. Evleniyordum. *Evleniyordum*. Bu sadece hayatımın geri kalanını sevdiğim adamla geçirmek anlamına gelmiyordu. Aynı zamanda huysuz olduğum tüm o günleri ve gözlerini oymak istediğim o günleri de onunla geçirmek anlamına geliyordu. Ve bundan çok ama çok daha fazlası anlamına geliyordu.

Birlikte yaşıyor olacaktık. Onun olan benim olacaktı ve çok daha kötüsü, benim olan onun olacaktı. Cüzdanıma asma kilit mi takacaktı? Ayrıca, kayınvalide ne olacak? Annesi harikaydı ama

Baba... Tanrı aşkına, adam kendi oğlunun düğününe bile gelme zahmetine katlanmamıştı! Ve teyzeme gelince-

Ürperdim. Bay Ambrose henüz ona iyice, uzun uzun bakmamıştı. Ya onun nasıl bir felaket olduğunu ve pahalı balo ve partilerin parasını ondan beklediğini henüz anlamamışsa? Peki ya ev işleri? Ve aynı odada uyumak ve... ve... *eldiven parmaklarınız yoksa olan şey ne olacaktı?!*

Yanımda, Bufford Amca'nın sakalı kıpırdadı. Pek olası değildi ama bir şekilde sanki gülümsüyormuş gibi görünüyordu. "Şimdi ürkekleşmiyorsun, değil mi kızım?

Huysuz yaşlı boz ayı için içimde bir sıcaklık selinin yükseldiğini hissettim. Şu anda tam da ihtiyacım olan şeyi yapmıştı: bana hakaret etmişti!

Omurgam dikleşti ve ona doğru sert bir gülümseme gönderdim. "Tabii ki hayır!

"Pekâlâ. Öne doğru bir adım atarak arabanın kapısını açtı. "Arabaya binmenize yardım edeyim mi, yoksa siz mi bana yardım edersiniz?

"İkincisi, kesinlikle! Sırtarak arabaya atladım ve tombul amcamın merdivenlerden yukarı çekilmesine yardım ettim. Yengem, kız kardeşlerim ve diğer nedimeler arkamdan tırmandılar.

"Gee-up!

Şoför kamçısını şaklattı ve araba garaj yolundan aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Gülen ve tezahürat yapan köylüler arabanın yanında koşuyor, Amy, Cora, Jenny ve Adaira pencerelerden eğilip çılgınlar gibi kalabalığa el sallıyorlardı.

Gök gürültüsünü andıran bir ses ortalığı kapladı. İlk başta, toplanan köylülerin çılgınca bir alkış krizine girdiğini düşündüm, ama... hayır. Bu değildi.

Pencereden dışarı eğildiğimde gökyüzünde bulutların toplandığını gördüm. Kırılarda esen rüzgâr, yerdeki çiçekleri havada dans edercesine savuruyordu.

Bir fırtına yükseliyordu.

"Olamaz!" Ella'nın yüzü düştü. 'Şimdi olmaz! Töreni erteleyelim mi?

Toplanan fırtına bulutlarına bakarken yüzüme bir sırtış yayıldığını hissettim. "Hayatta olmaz!

Ella gözlerini kırptırdı. "Pardon?

Pencereyi açarak arabanın içine dolan temiz havadan derin bir nefes aldım. Peçemi çekiştirdi ve ben onu tutmadan önce neredeyse yırtıyordu. İpek etrafımda çılgınca dalgalanırken sırtışı genişledi.

'Küçük ve güzel bir esintiye kim hayır diyebilir ki?

Ella bana sanki bir vidam gevşemiş gibi baktı. Sevimli ve sevimli bir vida ama yine de bir vida. Köylüler ise benimle aynı duyguları paylaşıyor gibiydiler ve havaya hiç aldırış etmiyorlardı. Araba ilerledikçe ve yağmurun ilk damlaları arabanın çatısına vurmaya başladıkça rahatsız olmadan alkışlamaya ve tezahürat yapmaya devam ettiler.

"Hadi ama! Adaira dirseğini kaburgalarımına sapladı. 'Seni görmek istiyorlar! Sana tezahürat yapmak istiyorlar!

Kalbim küt küt atarken pencereden dışarı eğildim ve el salladım ama köylüleri göremedim. Tek gördüğüm kilisenin kapılarıydı.

İçeride bekliyor. Beni bekliyor. Aslında hiçbir şey yapmadan sadece benim için zaman harcıyor!

Kalbim daha da hızlı çarpıyordu, neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Bu gerçek aşk olmalıydı! Tepemde, kulede çanlar kalp atışlarımla eşleşiyor, yaklaştıkça daha da yüksek sesle çalıyordu. Sonunda araba kilisenin önünde durdu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bu gerçekten oluyor. Bu gerçekten oluyor!

"Peki o zaman..." Amy kötü kötü sırtarak arabanın kapısını itti. "Senin büyük anın burada. O zaman sizi yalnız bırakalım, olur mu? Gidelim kızlar! Ve böylece arabadan dışarı süzüldü. Kıkırdayarak ve sırtarak diğer kızlar da onu takip etti ve beni teyzem, eniştem ve her zamankinden daha yüksek sesle çarpan kalbimle baş başa bıraktılar. Hainler!

"Hm. Brank Teyze bana bir bakış attı. "Sanırım ben de gitsem iyi olacak. Beni ve Bufford Amca'yı yalnız bırakarak merdivenlerden indi.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık.

"Gel. Bufford Amca ayağa kalkarak kolunu bana doğru uzattı. 'Bunu dört gözle bekliyorum. Son altı ay içinde yaptığım en uzun yürüyüş olacak.

Gülmemek için kendimi zor tutarak yaşlı adamın koluna girdim ve birlikte arabadan dışarı çıktık. Dışarıda bizi gürleyen bir tezahürat karşıladı.

"Şimdi, şimdi, bayanlar ve baylar! Bekleyen Leydi Samantha tüm konukların dikkatini çekmek için ellerini çırttı. "Herkes sıraya girsin. Önce nedimeler ve sağdıç!

"Gerçekten mi? Gözlerinde şeytani bir zevk parlayan Amy'nin bakışları kilise kapısının yanında duran Kerim'e odaklandı. Geri sıçramaya çalıştı ama Amy onun sol kolunu, Patsy de diğer kolunu tuttu. Çaresizce bana baktı, gözleri yardım, merhamet ya da herhangi bir şey için yalvarıyordu.

Sadece sııttım.

'Devam edin, siz üçünüz. İyi eğlenceler.'

Diğer nedimeler üçünün etrafını evlenmeye hazır sivrisinek sürüsü gibi sarmış, kıkırdıyor ve alkışlıyorlardı. Kısa süre sonra kilisenin içinde gözden kayboldular.

Sırada ne var?

Birdenbire bir düğünün adımlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde içimde paniğin yükseldiğini hissettim. Daha önce sadece tek bir düğüne katılmışım ama o da Kraliçe Victoria ve Prens Albert'in düğünü olduğuna göre, sıradan bir tören örneği sayılmazdı! Şimdi ne yapmam gerekiyordu? İçeri mi girecektim? Bekleyecek miydim? Takla mı atacaktım?

"Henüz senin sıran değil, canım. Leydi Samantha'nın hayat kurtaran fısıltısı kulağıma ulaştı. Bana doğru eğilerek destekleyici elini omzuma koydu. İçime bir huzur yayılırken rahat bir nefes aldım ve ona minnettar bir bakış gönderdim.

"Sırada damat var," diye ekledi.

Damat mı?

Sakinlik hissi bir anda yok oldu.

"Gelinin annesi eşlik eder. Ya da sizin durumunuzda, teyze."

Sakin mi? Az önce sakın miydim? Bu kelime ne anlama geliyordu ki? Gerçekten var mıydı? "Öyle mi?"

Tam o sırada, mihrabın üzerindeki kemerli pencerelerde silueti görülen tanıdık, uzun boylu, karanlık bir figür kilisenin kapısında belirdi. Ağzım kurudu. İlerlemeye başladım ve-

"Çekil önümden! Brank Teyze beni kenara iterek yanımdan geçti ve damadıma doğru yürüdü. Panik bir kez daha içime doldu ve aceleyle mihraba olan mesafeyi tahmin etmeye çalıştım. Yirmi metre mi? Yirmi beş mi? Onu bu kadar hızlı korkutacak kadar korkunç olamazdı herhalde?

Bay Ambrose, gerçekten cesur olanların cesaretiyle teyzemi kolundan tuttu ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Şimdi onlar mihraba ulaşana kadar bekleyeceğiz," diye fısıldadı Leydi Samantha. 'Ve sonra, müzik başladığında...'

Evet mi? Evet mi? Sonra ne olacak?

Gülümsedi. "O zaman sıra sende.

Kilisenin derinliklerinde bir yerlerden kilise organının ilk, uzun süren sesi geldi. Çok geçmeden melodi güzel bir ses senfonisine dönüşerek zarif, sakın bir marş oluşturdu.

Bir yürüyüş.

Benim de katılmam gereken bir yürüyüş.

"Gidelim mi? Bufford Amca yanıma geldi ve son bir kez kolunu uzattı. Eskiden yardım eli alamayacağımı düşünürdüm, özellikle de bir erkeğin. Her şeyi kendi başıma yapmam gerektiğini, tek başıma yeterince güçlü olduğumu düşünürdüm. Ama şimdi sevdiğim insanlarla birlikte on kat daha güçlü olduğumu biliyordum.

Arkamda bir şey gelinliğimin kuyruğunu çekiştiriyordu. Arkama dönüp baktığımda, Bayan Delaney'nin küçük kızlarının sağlıklı, mutlu ve iyi bir şekilde gelinliğin eteklerini tuttuğunu görünce şaşkınlıktan neredeyse çenem düşecekti. Gözlerim kalabalığın içindeki Bayan Delaney'e kaydı. Gözleri yaşlıydı ve onun yanında Tom zıplayıp duruyor, kalabalığın üstünden kız kardeşlerine el sallamaya çalışıyordu. Benden önce başka bir köylü kızı koridorda zıplamaya başladı, sevmediği herkesin suratına çiçek fırlatıyordu.

Sırıttım. Bu gerçekten benim tarzımda bir düğündü.

"Hadi gidelim. Sırtımı dikleştirerek ileriye doğru ilk adımımı attım.

Parlak öğle güneşinden kilisenin gölgeli iç kısmına adım attığımda, ilk başta neredeyse kör olmuşum gibi hissettim. Ama bir iki dakika sonra dünya değişti ve sanki hayatımda ilk kez görebiliyormuşum gibi hissettim. Yüksek, kemerli pencerelerden yumuşak renklerden oluşan bir kaleydoskop yere düşüyor, tüm kiliseyi ve sıraları dolduran insanları gizemli bir atmosferde aydınlatıyordu. Işık bir gökkuşağı kadar güzeldi ve sonunda benim altın küpüm bekliyordu.

İçeri girdiğim anda bir tezahürat ve alkış fırtınası havaya yükseldi. Org müziğinin her zamankinden daha yükseklerle çıkmasıyla birlikte, kendimi zafer yürüyüşü yapan bir kraliçe gibi hissettim. Gözlerimi kaldırıp mihrabın önündeki uzun boylu figüre diktim. Bay Rikkard Ambrose'du ve daha sonra iade edebilmek için fiyat etiketi hâlâ üzerinde olan bir smokin giyiyordu.

Adamım benim.

Bufford Amca'yı kolundan tutarak, antika bir buhar makinesi gibi oflayıp pufplayarak mihraba doğru peşimden sürükledim. Koridorun sonuna geldiğimizde durduk. Bay Ambrose'a bakarak öylece durdum.

Kalbim balyoz gibi çarpıyordu. Her an bana doğru adım atabilirdi. Her an.

Yine de bir santim bile kıpırdamadı.

"Eee? Sesimi alçak tutarak talep ettim. "Ne bekliyorsun?"

"Sen," dedi bana, öne doğru bir adım attı ve yanağıma dokunmak için uzandı. "Beklemeye değer tek şey sensin.

"Bu konuda fikrini değiştirmedeğinden emin ol, genç adam. Bufford Amca gözlerini kısarak elimi kolundan çekti ve Bay Ambrose'a uzattı. Bakışları damadımı delip geçti ve Bay Ambrose da kendi gözleriyle karşılık verdi. Papaz sunağın örtüsünün arkasından dikkatlice çıkıp boğazını temizleyene kadar yaklaşık iki dakika boyunca bu şekilde durdular ve bakışma yarışmalarını sürdürdüler.

"Devam edebilir miyiz?"

"Hımm. Bufford Amca homurdanarak başını eğdi ve geri çekildi. 'Sanırım öyle. İş görür.

Derin bir nefes alarak Bay Ambrose'un solundaki yerimi aldım. Kalabalığın arasından Leydi Samantha, arkadaşlarım ve Yüzbaşı Carter'ın bana gülümsediğini gördüm.

Üstümüzde, düğün marşı son, muzaffer bir akorla sona erdi. Kilisenin üzerine sessizlik çöktü. Harika, mutluluk verici, umut verici bir sessizlik. Bay Ambrose elimi sıktı.

Papaz boğazını temizledi.

'Sevgili kardeşlerim, burada Tanrı'nın huzurunda ve bu cemaatin önünde, bu adamla bu kadını, insanın masumiyet döneminde Tanrı tarafından kurulmuş onurlu bir mülk olan kutsal evlilikte bir araya getirmek için toplandık-'

Yanımda, Bay Ambrose'un küçük parmağı seğirmeye başladı. Nedenini çok iyi biliyordum. Sözleşmeleri imzalamadan önce her zaman baştan sona okuyan dikkatli bir kişi olarak, Anglikan düğün töreninin elli kadar sayfasının tamamını Book of Common Prayer'dan okumuştum. Ve, şey...

Şöyle söyleyeyim: Bay Rikkard Ambrose beklemeye değer olduğumu düşünebilir, ama muhtemelen *o kadar* uzun süre değil.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, ben de o kadar uzun süre beklemeye niyetli değilim.

İçimde yükselen şiddetli sıcaklıkla başımı kaldırıp yanımda duran Bay Rikkard Ambrose'un profiline baktım. Yarısı karanlıkta, yarısı vitraydan içeri süzülen parlak, kaleydoskopik ışıkla aydınlanmıştı

pencereleri, yontulmuş çenesi ve karanlık, dipsiz gözleri her zamankinden daha güzeldi. Ve bu adam benim olacaktı. Benim, hayatımın tüm günleri boyunca sahip olacağım ve elimde tutacağım. Zafer kazanmışçasına havayı yumruklama isteği duydum ve daha önce hiç tatmadığım bir arzu içime doldu. Yeterince beklemiştim. Yeterince *beklemiştik*. Onu *şimdi* istiyordum!

'-bize Mesih ile onun ruhu arasındaki mistik birliği işaret eder.

Kilise; Mesih'in varlığıyla ve Celile'nin Kana kentinde gerçekleştirdiği ilk mucizeyle süsleyip güzelleştirdiği ve Aziz Pavlus'un tüm insanlar arasında onurlu olduğunu söylediği kutsal mülk-'

Ve kadınlar, seni lanet şovenist! Devam et!

'-ve bu nedenle, insanların bedensel arzularını ve iştahlarını tatmin etmek için hiç kimse tarafından girişilmemeli, tedbirsizce, hafife alınmamalı ya da ahlaksızca ele geçirilmemelidir.

.'

Ah, yani kadınların cinsel arzuları iyi mi? Harika! Acele edin!

'-anlayışı olmayan vahşi hayvanlar gibi; ama saygıyla, ihtiyatla, öğütlerle, ağırbaşlılıkla-'

Bu iş bittiğinde, yatak odasına girene kadar beklemeyeceğim bile! Koridorda elbiselerini yırtıp atacağım! İhtiyatın canı cehenneme!

'-ve Tanrı korkusuyla; evliliğin emredilme nedenlerini gerektiği gibi göz önünde bulundurarak.

Bunu kısa kesmek, acele etmek ve onu kendime mal etmek ihtiyacı içimde gittikçe güçleniyordu. Bu sadece onun fiziksel bir parçası değildi. Onu sahiplenmem gerekiyordu. O kanıtı parmağımnda hissetmeye, ona sımsıkı sarılmaya ve sonunda benim olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı!

Bir yanım papazın ayağına basmak istiyordu, böylece sonunda konuya gelebilecekti! Ama sonra...

Sonra Bay Ambrose'un başparmağının elimin arkasını hafifçe okşadığını hissettim. Ve en son bu şekilde durduğumuz, aynı sözleri dinlediğimiz, ellerimizin birbirine dolandığı zamanı hatırladım.

Elimi sıkıca kavradı ve göz ucuyla bana baktı. Bakışlarında bir mesaj vardı.

Bana sabırlı olmamı söylüyordu.

İçimde neşeli bir baloncuk yükseldi. O zamandan bu yana ne kadar çok yol kat etmiştik. "İlk olarak," diye devam etti rahip, "çocuk doğurmak için emredilmişti.

çocuklar-'

Sevinç balonu aniden patladı.

Kutsal Moly! Evet, çok yol kat ettik ama o kadar mı? Hemen yapmamı beklemeyecektir...? Beklemeyeceğiz, değil mi?

Saçmalık.

Belki de bunu önceden düşünmeliydim.

'-Rab korkusu ve terbiyesi içinde ve O'nun Kutsal Adının yüceltilmesi için yetiştirilmek üzere. İkinci olarak, günaha karşı bir çare olarak ve zinadan kaçınmak için buyuruldu; bekarlık armağanına sahip olmayanlar evlenebilir ve kendilerini Mesih'in bedeninin lekesiz üyeleri olarak tutabilirler.

Bu noktada artık rahibi dinlemiyordum bile. Aklım hala tamamen üreme konusundaydı. Ve işin eğlenceli kısmı değil!

Çocuklar. Çocuklar! Çocuklar! Aman Tanrım, ne yapacağım ben? Ne yapacağım-

Tam o sırada Bay Ambrose'un elinin hareket ettiğini hissettim. Parmaklarımı sıkıca tutmaya devam ederek, elimi göğsüne bastırana kadar yukarı çekti. Smokininin içinden kalbinin sakin ve sabit atışını hissedebiliyordum. Sadece benim için atan kalbini.

Birden paniğim kayboldu.

'Üçüncü olarak, hem refahta hem de sıkıntıda birinin diğerine sahip olması gereken karşılıklı toplum, yardım ve rahatlık için emredilmiştir.

Orada durduğum onca zaman boyunca ilk kez, papazın sözleriyle ifade edilen duygulara tamamen ve tüm kalbimle katılabiliyordum. Zengin de olsa fakir de olsa onun yanında olurdum. Yine de...

Bir gülümsemeyi bastıramadım. Bay Rikkard Ambrose'u tanıyorsam, daha zengin olacaktı. *Çok* daha zengin.

'Bu iki kişi şimdi hangi kutsal mülkte birleşmek üzere geliyorlar. Bu nedenle, yasal olarak birleşmemeleri için haklı bir neden gösterebilecek olan varsa, şimdi konuşsun, yoksa bundan böyle sonsuza dek sussun.

Sessizlik.

En muhteşem, en şiddetli, en harika sessizlik kiliseye yayıldı. Gözlerimi kapatarak onu dinledim. Birkaç yıl önce biri bana sesin yokluğunun hayatımda hissettiğim en büyük mutluluk hissini verebileceğini söyleseydi, kahkahalarla güler ve onu kafasını muayene ettirmesi için doktora gönderirdim. Ama şimdi...

Bay Ambrose'a bakarak, sessizliğin kalbime sızmasına izin verdim, sonsuza dek orada kalacaktı.

Gözlerini kitabından kaldıran papaz, bakışlarını bize dikti.

"Bütün yüreklerin sırlarının açığa çıkacağı o korkunç yargı gününde vereceğiniz yanıt gibi, her ikinizden de şunu istiyor ve talep ediyorum: Eğer ikinizden biri evlilikte yasal olarak bir araya gelmemeniz için bir engel biliyorsa, bunu şimdi itiraf etsin. Şundan emin olun ki, Tanrı'nın Sözü'nün izin verdiğinden başka türlü bir araya gelenler Tanrı tarafından bir araya getirilmemiştir; evlilikleri de yasal değildir.

İkimiz de tek bir ses bile çıkarmadan öylece durduk, ellerimiz birbirine daha da sıkı kenetlenmişti, asla bırakmamaya kararlıydık.

Papazın bakışları Bay Ambrose'a kaydı. Son ve çok önemli sözleri söylemek için ağzını açtı.

Sonunda.

Sonunda zamanı gelmişti.

"Bu kadını, Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal bir evlilik içinde birlikte yaşamak üzere eşin olarak kabul ediyor musun? Onu sevmeye, teselli etmeye, onurlandırmaya, hastalıkta ve sağlıkta onu korumaya ve her ikiniz de yaşadığınız sürece başkalarını bir yana bırakarak yalnızca ona bağlı kalmaya razı mısınız?

Bir Olmak

"Bu kadını, Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal bir evlilik içinde birlikte yaşamak üzere eşin olarak kabul ediyor musun? Onu sevmeye, teselli etmeye, onurlandırmaya, hastalıkta ve sağlıkta onu korumaya ve her ikiniz de yaşadığınız sürece başkalarını bir yana bırakarak yalnızca ona bağlı kalmaya razı mısınız?"

Sözler kilisede yankılandı ve kulaklarımda çan sesinden daha yüksek bir sesle çınladı. Bay Ambrose'un başı bana doğru döndü, sert gözleri içimi yakıyordu. Ben de aynı şiddetle ona baktım, elim neredeyse onunkini eziyordu.

Sessizliğini bozacak mıydı?

Yapsan iyi olur!

Papaza dönen Bay Ambrose başını hızlı ve sert bir şekilde bir kez eğdi.

"Evet.

Papaz bana doğru döndü, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Bu adamı kocan olarak kabul edip Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal evlilik bağıyla birlikte yaşamaya razı mısın? Ona itaat edecek, hizmet edecek, hastalıkta ve sağlıkta onu sevecek, onurlandıracak ve koruyacak mısın; ve her ikiniz de yaşadığınız sürece, diğer herkesi bir kenara bırakarak, sadece ona bağlı kalacak mısın? Bir kez daha Bay Ambrose'a baktım, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum. Zihnimde, uzun zaman öncesine ait kelimeler tekrarlandı. Söylenebilecek sözler gerçek evlilik yeminim olacak.

Bana bir daha asla emir vermeyeceğine yemin edersen, emirlerine her zaman itaat edeceğime yemin ederim.

Herhangi bir şey.

Bay Ambrose bakışlarımı karşıladı ve o harika buz gibi gözlerinde şunları görebiliyordum

Cevap: *Sen delisin!*

Gülümsemem genişledi. *Biliyorum.*

Gözleri biraz olsun yumuşadı. *Seni seviyorum.*

Elini sıkarak derin bir nefes aldım ve p a p a z a doğru döndüm. "Evet.

Etraftaki kalabalıktan fısıltılar ve homurtular yükseldi. Papaz kollarını açarak sesini yükseltti.

"Bu kadını bu adamla evlenmesi için kim verdi?

Bufford Amca bir adım öne çıktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Bir şeyleri vermekten *gerçekten* nefret ediyorsun, değil mi?

Fısıldadım. "Hrumph. Bana huysuz bir bakış gönderdi. "Sadece değerli şeyleri.

Sonra göğsümde bir sıcaklık filizlenirken, boştaki elimi tutup Bay Ambrose'unkine koydu. O da bize başıyla selam verdi, papaz da öyle. Dimdik ayakta duran Bay Rikkard Ambrose doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Ben, Rikkard Ambrose, seni, Lillian Linton'ı, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayıracaya kadar, Tanrı'nın kutsal buyruğuna göre, sevmek ve beslemek üzere nikâhlı karım olarak alıyorum; ve bu konuda sana söz veriyorum.

Gözlerimi bir kez bile kırpmadan onun derin, karanlık, dipsiz gözlerine baktım, sanki kendimi onların içinde boğabilirmişim gibi ve son birkaç gün ve hafta boyunca tekrar tekrar düşündüğüm kelimeleri söyledim.

"Ben, Lillian Linton, seni, Rikkard Ambrose'u, bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zenginlikte fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek, beslemek ve itaat etmek üzere, ölüm bizi ayıracaya kadar, Tanrı'nın kutsal emri uyarınca, kocam olarak kabul ediyorum; ve sana bağlılığımı sunuyorum.

Bay Ambrose sol elimi bıraktı ve cebine uzanarak basit bir altın alyans çıkardı. Üç değil, sadece bir parmağa yetecek kadar büyük olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. İçine bir şey kazınmıştı. Gözlerimi kısarak yaklaştım.

R.A. & L.L.

Kendimi ona atmak için ani bir dürtü hissettim.

Bir kez daha, gözleri benimkilere sabitlendi. "Bu yüzükle evleniyorum. Gözleri buz gibi bir ateşle parladı. 'Bedenimle sana tapıyorum...' *Gerçekten mi? Hm... bu kulağa ilginç geliyordu.* '...ve tüm dünyevi varlığımı sana bağışlıyorum' ^[37]

Sırıtarak öne doğru eğildim. "Emin misin? Fısıldadım. '*Tüm dünyevi malların mı? Oldukça büyük bir söz veriyorsun.*

O da öne doğru eğildi, gözleri beni yutmak üzere olan karanlık okyanuslar gibiydi ve dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Kesinlikle eminim.

Sonra yüzüğü parmağıma taktı. Havaya bir koro halinde 'Aawww' sesleri yükseldi ve bir an öylece durduk, papaz dua ederken birbirimizin gözlerinin içine baktık. Göklere yönelttiği son sözleri sona erdiğinde, peder sağ ellerimize uzandı ve onları birleştirerek havada tuttu.

"Tanrı'nın bir araya getirdiklerini kimse ayırmasın!

Kalabalıktan gök gürültüsünü andıran bir tezahürat yükseldi. Şapkalar ve boneler havaya fırlatıldı. Göz ucuyla Kerim'in türbanına uzandığını gördüm, sonra ne yaptığını fark edip aceleyle ellerini tekrar indirdi. Mutluluktan kendimi tutamayıp gülerек Bay Rikkard Ambrose'a baktım. Kocama mı?

"Koca. Sertçe yutkundum. Gerçekten gerçek olup olmadığını kontrol etmek için elimi göğsüne koydum. "Buna alışmak biraz zaman alacak.

Başka bir erkek *olsa*, '*Dünya kadar vaktimiz var, sevgilim*' gibi bir şey söyleyebilirdi. Ama bu başka bir adam değildi. Bu *benim* erkeğimdi. Yüzümü tutarak beni kabaca kendine doğru çekti.

'Devam etsen iyi olur, benim küçük *ifritim*. Ben sabırlı bir adam değilim. Yanımızdaki rahip boğazını temizledi. 'Br-' öpebilirsin

Bay Rikkard Ambrose hiçbir zaman kimsenin iznini bekleyen biri olmamıştı. Peçeyi yırtarak dudakları benimkilere yapıştı ve bizi hayatımızın sonuna kadar birleştirecek olan bağı mühürledi. Kilisede daha fazla tezahürat ve alkış yankılandı. Işıl ışıl parlayan rahip kollarını tekrar açtı.

"Dua edelim!

"Yapmayalım! Bay Ambrose dudaklarıma doğru homurdandı ve peçeyi fırlatıp atarak beni tuttu. Bir an için itiraz etmek istedim. Kilisede idik! Tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde! Yapamadım işte! Ama sonra öpücüğü derinleştirdi ve...

Fikrimi değiştirdiğimi söyleyebilirim. Ama bunun için değiştirecek bir zihnimin kalmış olması gerekirdi. Sert kolları beni sardığında, beni kaçınılmaz bir şekilde yakın tuttuğunda, zihnimin eriyip gittiğini hissettim. Bir mutluluk denizinde yüzüyordum ve o benim tek çapamdı. Altımda dizlerimin titrediğini hissettim. Sonunda öpüşmeyi kestiğinde, kolunun belimde kalmasına ve beni tutmasına çok sevindim.

Ona güvenebilirdim.

Tıpkı onun bana güvenebileceği gibi.

"Tebrikler! Ben farkına varmadan kalabalık etrafımızı sarmış, Leydi Samantha ve Adaira'nın başını çektiği uzun bir iyi dilek kuyruğu oluşturmuştu. Küçük Markiz öne atıldı ve elimi, onun yapabileceğini düşünemeyeceğiniz bir güçle kavradı. 'Oh, Lilly, canım! İşte oldu! Sonunda, gerçekten oldu! Buna inanamıyorum ve... Umarım çok ama çok mutlu olursun!

"Ben de öyle! Adaira annesinin bırakmasını beklemeden beni tuttu. 'Ve birbirinizi öldürmeden önce bana en az bir tane küçük sevimli yeğen verdiğinizden emin olun, tamam mı?"

Normalde kızaran biri değildim. Birincisi, yüzüm oldukça bronz olduğu için, ikincisi de beni gerçekten kızartacak çok az şey olduğu için. Ama Adaira bu sözleri söylediğinde, lav çukurunun ortasında yanan bir Noel ağacı gibi parladım. Adaira küstah bir sırıtışla oradan uzaklaştı.

Yeğen mi? *Yeğen* mi? Gerçekten... demek mi istedi?

"Her ikiniz için de en iyisini diliyorum. Adaira'nın hemen arkasından Yüzbaşı Carter geldi. Bay Ambrose'un elini, onu parçalamaya çalıştığını bile fark etmeden tutarken kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Sonra da derin ama oldukça aceleci bir selam vererek Adaira'nın peşinden koşmaya başladı.

'Hm...' Bay Ambrose kaptanın ardından baktı. 'Davranışları kesinlikle düzeldi. İstenmediği yerlerden uzak durmayı öğrendi.

"Evet. Öksürdüm, 'Bu yüzden bu kadar hızlı kaçtı. Kesinlikle.

Yüzbaşının genç bir bayanın peşinden koştuğunu fark etmesin diye, hızlı bir öpücük için yüzünü kendime doğru çevirdim. Er ya da geç cinayet işlemeye başlayacaktı ama bunun bugün olmamasını tercih ederdim.

"Tebrikler.

Yeni ses dikkatimi çekti. Bu kelimenin böylesine limon acısı bir nefretle söylendiğini nadiren duymuştum. Gülümseyerek yeni gelene döndüm. "Merhaba, Brank Teyze.

Yüzü muhtemelen gülümsediğini sandığı bir ifadeye büründü. Bana göre, sözlük tanımını kontrol etmesi gerekiyordu.

"Umarım... umarım sen... çok..." Zorlukla yutkunarak uzun bir süre kendisiyle mücadele etti ve sonunda doğasına aykırı olan o kelimeyi ağzından çıkardı: "...mutlu.

"Çok teşekkürler teyze! Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım, çünkü bunun onu çok kızdıracağını biliyordum. "Ve merak etme, eminim çok mutlu olacağım.

Ne de olsa, başka bir mutluluk kaynağı bulamazsam, Bufford Amca'nın evine uğrayıp eski günlerin hatırına çizmelerinize kurbağa tıkabilirim. Ah, ne günlerdi...

Ancak içinde bulunduğumuz günler de oldukça şaşırtıcı olacak şekilde şekilleniyordu.

İyi dilekte bulunanlar selam vermek ve reverans yapmak için ardı ardına geldiler. Patsy, Bay Ambrose'a dostça birkaç ölüm tehdidinde bulundu ve Ella kendini kollarına atarak mutluluk gözyaşları döktü. Çok geçmeden ayrılma vakti gelmişti. Geleneklere uygun olarak teyzem ve eniştem önde yürüyor, Kerim de en iyi ve en geniş adam rolüyle arkadan geliyordu.

Tam kilisenin kapısına yaklaşıyorduk ki... 'Vakit geldi kızlar! Nişan alın ve ateş edin!'

Büyük bir pirinç ve tohum yükü arkama çarptı. Gözlerimi kısarak, hınzırca sırttan Patsy & Co'ya bir bakış attım.

"Herkes doldursun! Amy kaşlarını belirgin bir şekilde sevgili kocama doğru oynattı. "Ve atışınızı kaçırmadığınızdan emin olun!

Sözde dostlarım yeni cephanelere uzanırken alkışlar yükseldi. İç çekerek Bay Ambrose'a döndüm.

"Bu özel geleneği hiçbir zaman gerçekten anlamadım. Başımı iki yana salladım. "Çok aptalca.

"Bu bir doğurganlık ritüeli," dedi Bay Ambrose soğukkanlılıkla. 'Tohumların gelinin hamile kalma şansını artırması gerekiyor-'

"Eyvah! Hışırdayarak yere eğildim ve uçan mermilerden daha fazla kaçmaya çalıştım. Göz ucuyla Patsy ve Amy'nin kıs kıs güldüğünü görebiliyordum. Sinsi şeytanlar! 'Kımıldayın! Hadi çıkalım buradan!'

"Gergin mi?

'Hayatta olmaz! Çekil!'

Arkadaşlarımızın ve ailemizin alkışları ve tezahüratları arasında kiliseden dışarı fırladık. Dışarıda insanlar çok meşguldü. Kilisenin önündeki çayırılık alana bir dizi uzun masa kurulmuştu; pastaların, turtaların, kocaman meyve suyu ve bira bardaklarının ve diğer her türlü lezzetli köy yemeğinin ağırlığı altında eğilen masalar.

"Herkesi konağa davet etmemiz gerekmez miydi? Fısıldadım.

Bay Ambrose elimi sıktı. 'Bu şekilde köylüler çok daha rahat edecekler. Bu özel gününüze bir katkıda bulunmak istediler.

Ona gülümsedim. 'Ve bu şekilde, yemek için bir kuruş bile harcamanıza gerek kalmayacak.

"Gerçekten.

"Normal şartlar altında sana karşı çıkardım ama..." Eğlenen gözlerim düğünün bir parçası olan tüm soylu lordları, hanımları ve beyleri taradı. Mideleri bulanmış gibi görünüyorlardı.

Kaba ahşap banklar ve masalardaki hayali kirleri çılgınca temizlemeye çalışıyorlardı. Şımartılmış ve pudralanmış birkaç hanımefendi, temiz kır havasının korkunç kokusundan korunmak için yüzlerinin önünde parfümlü mendiller tutuyordu. Sırıttım. "Bence açık havada bir piknik eğlenceli bir düşün yemeği olabilir.

Bay Ambrose ve ben çayırın ortasındaki büyük bir masaya yerleştik. Masaların arasında koşuşturan güler yüzlü kadınlar bize lezzetli turtalar, kızarmış et parçaları, meyve suyu, şarap ve çok daha fazlasını servis ediyorlardı. Herkes yemeğini yedikten sonra Bay Ambrose'a doğru eğildim.

"Artık benim kocamsın," diye fısıldadım, daha yakına eğilerek. 'Şimdi bana anlatmak zorundasın. Enfield nedir?'

Bay Ambrose başını eğdi. 'Düğün gününde başka bir adamı mı soruyorsun? Yazıklar olsun size, Bayan Ambrose!'

Yani bu bir insan mı? Kimmiş o? Onunla ne ilgisi var-mmm!'

Bay Ambrose yakındaki bir pastadan bir çilek koparıp dudaklarımın arasına bırakınca sözlerim aniden kesildi.

'Mmm! Mmm!'

"İlginç. Sizi susturmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydim, bu yöntemi daha önce kullanırdım'.

"Mmm...! Yutkundum. 'Sadece-' İşte o zaman dudakları çileğin yerini aldı. "Nnnmmm!'

"Yine de," diye fısıldadı dudaklarıma, "sanırım bu yöntemi daha çok seviyorum.

'Mmmm...nnnmm...!'

Ben de öyle, lanet olsun ona! Bu sinir bozucuydu! Ona sormam gereken önemli bir şey vardı! Ben....

Tekrar sormam gereken şey neydi?

Öpücüğü derinleştirdi ve birden hatırlaması çok zor oldu.

Ancak Amy & Co kurt ısıltığı çalmaya başlayınca yavaşça sersemliğimden uyandım. Üçüne baktım ve Cora'nın Lord John'un yanında, Jenny'nin de papazın yanında oturduğunu gördüm. Amy ise sayılamayacak kadar çok beyefendinin yanında oturmuş, umutsuzca onları savuşturmaya çalışıyordu. Parmaklarımı dudaklarımın arasına sokarak bir kurt ısıltığı gönderdim ve gecenin üç sertleşmiş hanımefendisinin saç diplerine kadar kızardığını görmekten ayrı bir zevk aldım.

Yaşasın! Zafer!

Sonraki bir saat kadar bir süre renk, kahkaha ve lezzetli yemek kasırgası içinde geçti. Herkes neredeyse patlayacak hale gelene kadar karnını doyurdu ve Bufford Amca da aynı şeyi masanın altındaki kutularla yaptı. Arada sırada arkadaşlarımdan biri ayağa kalkıyor ve beni utandırmak için dikkatlice hesaplanmış bir kadeh kaldırıyordu. Yine de zaman hızla akıp geçti ve çok geçmeden güneş ufka değdi ve ağaçların uzun gölgeleri çayıra uzandı.

Arkama yaslanarak ellerimi karnımda birleştirdim ve memnun bir iç geçirdim.

"Sanırım bugünlük evimize çekilme vakti geldi, değil mi?"

"Evet. Esnedim. "Oldukça yorgunum.

Bay Ambrose'un gözleri karanlıkta parlıyor gibiydi. Ben değilim. Hiç de değil

Hepsi.'

Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken kaşlarım çatıldı. Ne olmuştu da

ne hakkında? Ne demek istedi?

"Sen oradaki! Ayağa kalkan Bay Ambrose, beni desteklemek için kolunu omuzlarıma doladı ve masaların arasında koşuşturup tatlı dağıtan çocuklardan birini işaret etti. "Arabayı hazırla, olur mu?"

'Evet, Lordum! Hemen, Lordum!'

Çok geçmeden araba çakıllı yolda ilerledi ve birkaç adım ötede durdu.

"Hadi gel. Bay Ambrose'un kolu etrafımı sardı ve ayağa kalkmama yardım etti. Karşı koyamayarak bir kez daha esnedim. Beni nazikçe arabaya doğru götürürken, arkamızdan ısıklar ve çığlıklar yükseldi. Uykulu bir şekilde göz kırptım. Ne oluyordu? Arkadaşlarım neden ısıklık çalıyordu?"

"Leydim?"

Biri benim için vagonun kapısını açtı. Bay Ambrose'un küçük bir iteklemesiyle kendimi arabaya attım ve rahat koltuğuma kıvrıldım. Bay Ambrose da arkamdan bindi ama nedense bu kez diğerlerinden hiçbiri bize katılmadı. Nedimeler ve akrabalarım ne olacaktı?

"Neyi bekliyorlar? Şaşkınlıkla esnedim.

"Gelmiyorlar.

Gözlerimi kırıştıtarak Bay Ambrose'a baktım. "Neden?"

Arabanın kapısını arkasından kapatan Bay Ambrose bana doğru döndü ve yüzüme dokunmak için elini uzattı. 'Sanırım bunun sebebi, bu adamlara

"Bizi biraz yalnız bırakın Bayan Ambrose.

Bayan Ambrose.

Bu ismi duyduğumda aniden uyandım. Dik oturmak için çabalayarak derin bir nefes aldım.

"Adımı değiştirecek kişinin ben olacağımı kim söyledi? Çenemi kaldırdım. 'Belki de yapmalısın-'

Dudakları beni cümlemin ortasında kesti. İçgüdüsel olarak ona doğru uzandım, ama elleri bileklerimi sardı ve onları bankın yastıklı arkılığına çarparak beni bankın arkılığına doğru itti. Bekâr oğlu bekâr! İtirazımı öpüp yolumdan çekebileceğini mi sanıyordu? Bu evlilikte ayaklar altında ezilmek istemiyorsam, ona karşı durmalıydım! Yapmalıydım... yapmalıydım...

"Bir şey mi söylemek istiyordunuz, *Bayan Ambrose*? Bay Ambrose homurdandı. 'Sen... bırakmalısın-'

Aniden dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı. Beni pişmanlık duymadan öptü ve ben de ona izin verdim, hayal edebileceğiniz tüm şekillerde ona izin verdim. Kolları beni sardığında ve beni göğsüne doğru sertçe çektiğinde göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Sonunda ağzı tekrar benimkinden ayrıldığında nefesim kesildi.

'Şimdi, tekrar söyle...' Koyu, okyanus rengi gözler benimkilere dikildi. "Bana ne söylemek istiyordun?

Onu kısa saçlarından yakalayarak gözlerinin içine şiddetle baktım. "Beni tekrar öpmen gerektiğini söylemek istedim!

Gözleri parlıyordu. "Yeterli.

Ve bana tam olarak ne kadar 'yeterli' olduğunu göstermeye devam etti. Ancak araba malikânenin önünde durduğunda gerçek dünyaya geri döndüm. Ve gerçek dünyaya döndüğümde Bay Ambrose'un daha önce söylediği sözler aklıma geldi.

"Bizi biraz yalnız bırakmak istiyorlar.

Gizlilik.

Gizlilik için...

Kalbim çılgınca çarpmaya başladı.

Senin derdin ne, Lilly? Sanki bunu ilk defa yapıyorsun! Ne olacağını gayet iyi biliyorsun!

Evet, yaptım. Ve yine de... bir şekilde, yapmadım. Bu sadece bir erkekle geçireceğim bir gece değildi. *Kocamla* geçireceğim bir gece olacaktı. Evli bir kadın olarak ilk gecem.

Son bir çakıl çıttısıyla araba durdu. Nedenini bile bilmeden kapıdan uzaklaşıp arabanın içine doğru ilerledim.

"Lillian?

Adımı söyleme şekli kalbimi sızlattı. Birkaç dakika sonra, inanılmaz derecede nazik granit bir el yanağımı kavradı ve yüzümü ona doğru çevirdi. İki karanlık, anlaşılmaz derecede derin, deniz rengi göz benimkilerle buluştu.

"Lillian.

Bir kez daha, tek söylediği buydu. Sadece adımı. Ama yeterliydi. İçgüdüsel olarak bedenimi onun ki ne çevirdim ve göğsüne sarıldım.

"Ne oldu?" diye fısıldadı başparmağıyla yanağımı okşayarak. Ne mi oldu? *O'ydu*. Her şeydi.

Söyleyebileceğim tek bir şey vardı. Ona sevgiyle bakarak ve Gözlerimde güven, ona 'Hadi eve gidelim' dedim.

Sözsüzce başını salladı. Kollarını bana dolayarak beni banktan kaldırdı ve kapıyı tekmeleyerek açıp güzel gün batımına doğru adım attı. Yakut kadar kırmızı ışık kırların üzerinden süzülüyor ve konağın cephesini sıcak tonlara boyuyordu. Uzun bir adımla arabadan indi ve beni kollarında sıkıca kavradı. Zahmetsizce ön kapıya doğru yürüdü - ki çeşitli bölgelerimdeki cömert dolgunluğum düşünüldüğünde bu da bir şey ifade ediyordu. Değerli bir hazineymişim gibi havada taşınmak garip bir şekilde harika hissettiriyordu.

Kötü Lilly! Kötü! Omurgan yağa mı döndü? Bağımsızlığını korumalısın, unuttun mu? Kendine ait iki bacağın var!

Tam ağzımı açmış, ne söyleyeceğimi ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğimi düşünüyordum ki, Bay Ambrose aniden eşiğin önünde durdu ve tüm şaşkınlığıma rağmen beni yere bıraktı.

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. Neler oluyordu?

Başını eğerek malikânenin kapısını açtı ve gözlerimin içine bakarak bana elini uzattı. Gözlerinde tüm ihtiyaçlarımın, isteklerimin ve gizli düşüncelerimin yansımasını görebiliyordum.

"Neden birlikte içeri girmiyoruz?

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Beni seviyordu.

Beni gerçekten sevdi. Ve, çok, çok daha önemlisi: beni *tanıyordu*.

Elini tuttum ve yan yana eşikten içeri adım attık.

Merdivenlere ulaştığımızda ona sııttım. "*Şimdi* beni taşıyabilirsin.

Başını eğdi. "Yapabilir miyim?"

"Evet, efendim.

Başka bir şey söylemeden bacaklarımı altımdan çekti. Onun sert ama bir o kadar da rahat göğsüne sokularak, uzun ve zarif parmakları saçlarımı okşarken kendimi gıcırdayan ahşap merdivenlerden yukarı taşımaya izin verdim.

"Yani... Eşitlik arayışınız sizi eşikten taşınmaktan alıkoyuyor ama merdivenlerden yukarı taşınmaktan alıkoymuyor mu?"

"Elbette. Göğsüne doğru başımı sallayarak bu oldukça açık noktayı teyit ettim. 'Eşikler cinsiyetçidir. Merdivenler değil. Ayrıca, bu lanet ayakkabılar yüzünden ayaklarım ağrıyor!"

"Bilgelik incilerinizi hafızama kaydedeceğim.

"İyi fikir. Elini okşayarak ona daha sıkı sarıldım. "Bunu sen yap.

Kararlı adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Çok geçmeden odamızın kapısına ulaştık. Çünkü artık orası *bizim* odamızdı, *bizim* evimizdi. Bu farkındalık kalbimin derinliklerine yerleşirken, içimde bir sıcaklığın filizlendiğini hissettim. Hiçbir zaman gerçekten bir evim olmamıştı. Elbette, Bufford Amca'nın evinde yaşamıştım ve birkaç nadir ve özel durumda bana gerçekten hoş karşılandığını hissettirmişti. Ella ve arkadaşlarım vardı. Ama şüphesiz ve kesin olarak *benim* olan bir yere sahip olmak...

Bu benim için tamamen ve tamamen yeni bir şeydi.

Ama artık bir yerim vardı. Bir evim. Bir evimiz vardı.

Bay Ambrose odamızın kapısını iterek açtığında bir gıcırta duydum. Birkaç uzun, yavaş adım mesafeyi kapattı. Nazikçe, neredeyse şefkatle beni yatağa yatırdı. Kalbim küt küt atarak yatağa uzandım ve tepemde duran Bay Rikkard Ambrose'un uzun boylu, keskin hatlı figürüne baktım.

Bay Ambrose uzanarak yüzüme dokundu.

"Sonunda... benim! Sesi bir talep gibiydi. Bir emir. Bir doğa kanunu.

"Şovenist bekar oğlu bekar! Öfkeli görünmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Yine de bir şekilde aşk delisi bir kaçık gibi sııttım, gözlerim parlıyordu. "Kadınlar kimsenin malı değildir ve ben de kesinlikle sana ait değilim!"

Bana doğru eğildi, yumrukları iki yanımdaki şilteye saplandı ve beni içine hapsetti. Gözleri soğuk bir ateşle içimi yakıyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet!"

'Pekala, pekala...' Yatağa yumuşak bir şekilde kayarak, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olana kadar kendini alçalttı. 'O zaman sana kanıtlamam gerekecek

Yanlış!

Fırtınalı Bir Gece

Nefesim kesilmiş bir halde Bay Rikkard Ambrose'un tepemde yükselen figürüne baktım, o tek kelime kafamın içinde yankılanıyordu.

"Benim!"

Üzerime atlamasını bekliyordum ama beni tekrar yataktan kaldırdığında beni tamamen şaşırttı.

Ha? Neler oluyordu?

Yavaşça beni kaldırdı ve havada çevirerek sırtım ona dönük olacak şekilde ayaklarımın üzerine yatırdı. Yüzümü ona dönmek için arkamı dönmeye çalıştım ama omuzlarımdan kavrayarak beni yerimde tuttu. Ne yapıyordu acaba? Onun olduğumu kanıtlamaya çalışma şekli bu muydu? Eğer öyleyse, bunu pek düşünmedim. I-

İşte o an parmakları elbisemin arkasındaki düğmelere dokundu.

Oh.

Nefes alışım hızlandı. Bu... beklediğim gibi değildi. Gaddarlık bekliyordum. Ateş bekliyordum, şiddetli bir ihtiyaç patlamasıyla aramızdaki her şeyi eritmesini. Onun yerine, nazikti. Sevecendi. Olabileceğini hiç düşünmediğim her şey.

İlk düğme açıldı. Bir an sonra, tüy kadar hafif bir öpücük tam da aynı noktada tenimi okşadı. Titreyerek, omuriliğimin alt kısmına kadar inen bir ürperti hissettim.

"Hâlâ benim olmak istemediğinden emin misin?" diye fısıldadı kulağıma tanıdık, soğuk bir ses.

Hayır. Hayır, hiç emin değilim!

"Evet," diye mırıldandım.

Bir düğme daha açıldı ve bir öpücük daha tenimi okşadı. 'Benim küçük ifrit... sen *benimsin*! Şimdi ve sonsuza dek.'

Protesto etmek için ağzımı açtım ama bir düğme daha açılıp bir öpücük sırtımın ortasında bir iz bırakırken ağzımdan çıkan tek şey küçük bir nefes oldu.

"Bugün epey hediye aldığınızı duydum. Bay Ambrose doğrulurken ellerini omuzlarıma kadar yanlarımdan kaydırdı. "*Şimdi benim* hediyemi açma zamanı.

Hediyen mi? Ne demek istiyorsun-'

Bay Ambrose elbisemi omuzlarımdan sıyırıp sırtımdan aşağı düşürdüğünde sözlerim aniden kesildi. Nefes alışım telaşlandı. Kahretsin! Neden gergindim? Bunu daha önce de yapmıştım! Ben deneyimli bir kadındım! Tecrübeli! Tecrübe-

Arkamdan Bay Rikkard Ambrose'un kolları beni sardı ve beni nazik, sevgi dolu bir kucaklamanın içine çekti.

Hayır.

Hayır, bu konuda deneyimli değildim. Ama olmayı *çok* istedim.

Lütfen, sarıl bana! Daha sıkı sarıl bana!

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi kolları etrafımda sıkılaştı. Kat kat iç çamaşırlarının arasından bile sert göğsünün arkamdan bana sertçe bastırıldığını hissedebiliyordum. Bir sarsıntıyla elbiseyi sonuna kadar çekti ve yumuşak bir hışırtıyla yere düştü. Kısa süre sonra iç etekliğim ve korsem de ona katıldı. Hâlâ ona doğru dönmemiştim. Beni bırakmış olsa bile, nedense bunu yapabileceğimi hissetmiyordum. Kendimi çok... çok... utangaç hissediyordum?

Kendini topla, Lilly! Ya da daha iyisi, kıyafetlerinin geri kalanını Kapalı!

Elleri omuzlarımin üzerine geldi. Yanan markalar gibi hissettim, Vücudumdan sadece tek bir ince kumaş tabakasıyla ayrılmıştı. Kalbim yeniden hızlandı ve amansız bir ritimle kaburgalarımaya çarpmaya başladı.

"Şşşt..." Nazik parmakları enseme masaj yapmaya başladı, iç çekmeme ve ona yaslanmama neden oldu. Kolları beni sardı ve yukarıdan başımın üstüne bir öpücük kondurdu. O anda sanki her şeyden ve her şeyden korunmuş gibiydim. Elleri omuzlarıma doğru kayarak kombinezonumu kollarımdan aşağı indirdiğinde kalbim yeniden sakinleşti. Güvende. Huzur içinde.

Bay Ambrose bıraktı. Arkamda kıyafetler hışırdadı ve birkaç dakika sonra kemer tokası gibi sert bir şey gümbürtüyle yere çarptı. İçimde arkamı dönmek için yakıcı bir arzu yükseldi, ama olduğum yerde kaldım, bekledim-

"Lillian.

Birden arkamdaydı ve kolları bana sarılmıştı, ten tene. Uzun, çok uzun bir an boyunca böyle durduk, birbirimizin sevgisi ve sıcaklığıyla sarmalanmıştık. Sonra ellerim kendiliğinden hareket etmeye başladı. Onun elini tutarak yukarı kaldırdım ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

"Rikkard.

İsmin tadı dudaklarımda tuhaftı. Garip ve harika. Yüzümü arkadan kavrayarak, gözlerimiz buluşana kadar beni çevirdi. Bana yoğun bir şekilde bakarak başını eğdi.

Başımı salladım.

Güçlü kollar beni havaya kaldırdı ve nazikçe yatağa yatırdı. İçgüdüsel olarak üstümü örtmek istedim. En son birlikte olduğumuzda zifiri karanlıkta kalmıştık ama şimdi batmakta olan güneşin ışığı büyük pencerelerden içeri doluyordu ve...

Her şey görünüyordu.

Her şey.

O da dahil.

Bana doğru adım atarken bakışlarım ona yapışmıştı, yontulmuş kasları batan güneşin ışığında parlıyordu. Yatak gıcırdayarak onun gelişini haber verdi ve ardından yüzü karşımda belirdi.

Birden tüm utangaçlığım kayboldu. Onu başının arkasındaki saçlarından tutarak kendime doğru çektim ve dudaklarımız buluştuğunda sanki dünya patlamış gibi hissettim. Ateş! Ateş ve buz, soğuk ve sıcak, birlikte girdap oluşturarak beni içine çeken kaçınılmaz bir girdaba dönüştü. Ve boğulmak umurumda değildi. Hem de hiç.

"Sana ihtiyacım var! Boğazından çıkan hırıltı omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi. Bana ihtiyacı vardı! Tıpkı benim ona ihtiyacım olduğu gibi! Birbirimize ihtiyacımız vardı ve bir şekilde, anlaşılmaz bir şekilde, birbirimizi bulmuştuk.

İçgüdüsel olarak hareket etmeye başladık, nefeslerimiz hızlandı. Hafifçe titreyen elim komodine doğru uzandı. Bir düğme buldum -ve ne yazık ki kocama ait olanı değil- çekmeceyi kaptım ve açtım. İçeride, arayan parmaklarım aradıklarını buldular.

Tereddütle doğum kontrol hapına uzandılar.

Tereddütle mi?

Gözlerimi sıkıca kapattım. Neden tereddüt ediyordum ki? Buna ihtiyacım vardı!

Eğer onu kullanmasaydım, ben...ben-

Elimde kendimden emin bir dokunuş hissettiğimde düşüncelerim aniden kesildi. Gözlerimi açıp elimden Bay Ambrose'a baktım ve geri döndüm. Eli eldiven parmağını tutarak benimkinin etrafına dolanmıştı. İçgüdüsel olarak, parmaklarım koruyucu bir şekilde eldiven parmağımın etrafında kenetlendi.

Bay Ambrose başını eğdi ve gözlerimin içine baktı. Sözsüz bir soru.

Sertçe yutkundum. Geçici olarak parmaklarım açıldı ve döndü. Eldiven parmağım yere düştü, atıldı. Sözsüz bir cevap.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık! Lilly, delirdin mi? Tamamen kafayı mı yedin?

Bay Ambrose eğilerek artık boş olan elimi dudaklarına götürdü ve avucumu öptü. "Seni seviyorum.

Yutkundum.

"Ben de seni seviyorum.

La ne t olsun! Lilly, gülümsüyor musun? Şu anda neden bu kadar mutlu hissediyorsun?

Sağ elim uzun süre boş kalmadı. Öpücüğün izi hâlâ avucumda yanarken, Bay Ambrose'un parmakları benimkilerle iç içe geçti. Kısa süre sonra sol ellerimiz de birleşti ve aramızda bir nefeslik hava bile kalmayana kadar beni kendine çekti. Sert kaslarının bana baskı yaptığını ve kalbinin bana çarptığını hissettim.

Bay Rikkard Ambrose başını eğerek ağzıma vahşi bir öpücük daha kondurdu. "Seni seviyorum!

Ağzımın bir köşesi gülümsemeye dönüştü. 'Kendinizi tekrar mı ediyorsunuz, Bay Ambrose? Ne kadar gereksiz kelimeler kullanıyorsunuz!'

Koyu, deniz rengi gözler bana dikilmişti. "Sana uygulandığında değil.

Kelimeler aniden ateşlenen bir bombanın fitili gibi davrandı. Tutuşumu sıkılaştırarak ikimizi de döndürdüm ve eğilerek öpücüğüne bir buzdağını eritecek kadar sıcak bir tutkuyla karşılık verdim. Ve gerçekten de öyle oldu. Altımda, Rikkard Ambrose adındaki buzdağı yatağın içinde eridi. Sırıtişım zaferle genişledi.

"Bayan Linton!

"Vay, vay, efendim. Hafızanız bu kadar mı kısa ömürlü?" Gözlerim yanarak ona baktım. "Adım Bayan Ambrose.

Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu.

"Bayan Ambrose?" "Evet, efendim?

"Sen...

Kıpırdandım. Bay Rikkard Ambrose'un yüzünde ender rastlanan bir yüz ifadesi görme zevkine eriştim. Mucizeler asla bitmez.

Eğilerek yanağına nazik bir öpücük kondurdum.

"Ben de seni seviyorum.

Elini kaldırıp saçlarımı tuttu. Neredeyse acı verici. Kesinlikle harikaydı. Gözleri doğrudan gözlerimin içine bakana kadar beni aşağı çekti. "Sonsuza dek mi?"

Beni tuttuğu gibi onu da sıkıca kavradım ve asla bırakmamaya karar verdim.

"Sonsuza kadar!"

Sıcaklık. Yumuşak, rahat bir sıcaklık. Memnuniyetle kendi kendime mırıldanarak yastıklara daha da sokuldum. Bu çok rahat hissettirdi. Harikaydı.

Yine de aklımın bir köşesinde bir şey vardı. Önemli bir şey. Bir şey... Neydi o?

İç çekerek uzandım, elim iç çamaşırlarımı arıyordu ve bir kulakla karşılaştım. Göz kırptım.

Duvarların kulakları olduğunu daha önce duymuştum ama yataklar? Parmaklarım temkinli bir şekilde kulağın üzerinden, yüksek elmacık kemikli bir yanağın ve burnun üzerine kaydı. "Dif," diye soğuk bir ses geldi yatağın diğer tarafından, "eğer değilse fe

"Sabah tekrar görüşmeyi umuyordum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, elimi çektim.

Bay Rikkard Ambrose yatağın diğer tarafında yatıyor, yarı kalkık göz kapaklarının altından bana bakıyordu. Birdenbire dün geceki tüm anılar su gibi geri geldi.

Büyük bir seldi.

Kulaklarım domates gibi kızardı ve Bay Rikkard Ambrose'a hızlı bir bakış attım. O da bana bakıyordu. Gözleri...

Yoğun, bunun için yeterince büyük bir kelime değildi. Açgözlülük yeterince büyük bir kelime değildi.

Hiçbir kelime yeterince büyük değildi. Onun yerine sessizlik vardı. Fırtınadan sonra muhteşem, harika bir sessizlik.

Yutkundum, gözlerim parlıyordu. "Dün gece..."

Başını salladı. "Evet."

Ağzımın bir köşesi yukarı kalktı ve kulaklarımın ucunun kızardığını hissettim. 'Sen... ne yaptın...'

Çenesi hafifçe kalktı. Kibirli, muzaffer bir jestti ve ben buna hiç aldırmadım. Bir kez olsun kibirli olma hakkını fazlasıyla kazanmıştı. "Evet. Hatırlıyorum."

Bir kez daha sessizliğe gömüldük. Karşılıklı uzanarak birbirimizin gözlerine bakmaktan ve orada yepyeni mutluluk dünyaları keşfetmekten memnunduk. Keşfetmek için yanıp tutuştuğumuz dünyalar. Sadece ara sıra parmak uçlarımız birbirine değiyordu ama bu da yeterliydi. O kadar sıkı, o kadar güçlü bağlarla birbirimize bağlıydık ki, birlikte olmak için dokunmamıza gerek yoktu.

"Bayan Ambrose?"

Yeni ismim kulağımı gıdıklayan yabancı bir esinti gibiydi. Tuhaf ama dayanılmaz. Yaklaşarak kocamın elini tuttum.

Yüzü biraz tuhaf görünüyordu. Eğer Bay Rikkard Ambrose'dan başka biri olsaydı, yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu söylerdim.

"Ne oldu? Fısıldadım.

"Ben..." Dudaklarını yalayarak komodinin üzerinde duran aile fotoğrafına baktı, sonra gözleri yüzüme kaydı ve baktı, baktı ve baktı. "Ben... mutluyum.

Sözleri neredeyse kalbimi kırıyordu. Sesi, yıllarca denizde sürüklendikten sonra nihayet karaya ayak basmış bir kazazede gibiydi. Gözümün kenarından nem akma tehlikesi geçirdi. Ağzım açıldı ama ben bir şey söyleyemeden kolları öne doğru fırladı, beni tuttu ve öyle sıkı bir kucaklamanın içine çekti ki nefes almakta zorlandım.

"Benim!" diye homurdandı.

Ve ilk defa ona karşı çıkmadım.

Birbirimizi bırakmaya hazır olmamız çok uzun sürdü. Etrafımızdaki dünya yavaş yavaş canlanıyordu. Uzakta, görünüşe göre tatmin edici bir gece geçirmiş olan bir horoz, başarısını gün doğumuna duyurmak için ötüyordu. Sabah ışığı odayı pembe tonlara boyamaya başlarken, alt katta koşuşturan ayak sesleri ve tencere şingirtıları malikânede yankılanmaya başladı.

"Kalkalım mı? Bay Ambrose önerdi.

Sözlerini bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Hayır.

Başını eğdi ve sonra beni bir kez daha sıkıca kendine çekti ve battaniyeleri yukarı çekerek bana sarıldı.

"Sabah sabah tembellik mi yapıyorsunuz, efendim?" "Sessizlik! İş stratejileri üzerine meditasyon yapıyorum.

"Eminim öylesindir. Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. 'Sen meditasyon yaparken...'

"Evet?"

"Dalgliesh'e ne söylediğinizi bana anlatır mısınız? Bir anlık bir duraksama oldu.

"Hala bundan vazgeçmedin mi?"

"Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca, ne kadar sıklıkla herhangi bir şeyden vazgeçtim?"

"Yeterli nokta.

"Aynı fikirde olmanıza sevindim. Yani...' Cümlelerin anlamlı bir şekilde sona ermesine izin verdim. Bir kez daha, bir an için sessiz kaldı.

'Bu tehlikeli bir bilgidir. Ne kadar az farkında olursanız, o kadar güvende olursunuz.

"Ve bu önemli çünkü...?"

"Ciddiyim!"

"Ben de öyleyim. Yüzümü ona dönerek yüzünü ellerimin arasına aldım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. 'Bu işte beraberiz. Benimle her şeyi paylaşacağına söz vermiştin, hatırladın mı?"

'Lanet olsun! Yaptım, değil mi?"

"Kesinlikle, efendim.

"Üç kez lanetlenmiş Ortak Dua Kitabı!"

"Gerçekten. Söyle bakalım, "Enfield" kim ya da ne?"

"Pekâlâ. Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Sana anlatacağım. Ama uyarayım. Bu bilgi hesaplanamayacak kadar tehlikeli. Bazı insanların eline geçerse, destansı boyutlarda bir savaş başlatacağını söylemek abartı olmaz. Dünyanın en sıkı korunan askeri sırrı olabilir.

Kalbim bir sıçrama yaptı. Sanırım daha azını beklememeliydim. Dalgliesh'in ödünü koparabilecek bir şey... Bu ne olabilirdi ki?"

"Anlat bana," diye fısıldadım. 'Bana her şeyi anlat. Söz veriyorum, tek kelimesini bile açıklamayacağım.

"Pekâlâ o zaman. İşin sırrı, Dalgliesh'in gizli bir silah fabrikasında...' Öne doğru eğilerek sesini fısıltıya indirdi ve doğrudan kulağıma birkaç kısa ve öz cümle söyledi.

Gözlerim büyüdü ve ağzım açık kaldı. 'Bu... bu olamaz...'

Kederle başını salladı. "Bu doğru, sizi temin ederim.

"Bu o olamaz! İki elimle onu tuttum ve sarstım. 'Tereyağı mı? Büyük sır bu mu? Son birkaç yıldır takıntı haline getirdiğim şey bu muydu?"

Günlerdir mi? Az önce dünyanın en güçlü adamlarından birine *tereyağı kullandığını* açıklamakla tehdit ederek şantaj mı yaptınız?

'Hayvansal yağ.

Tereyağı değil.' "Arada

büyük fark var!

"Aslında öyle. Ve bu farkın neden bu kadar önemli olduğunu ve Dalgliesh üzerinde nasıl bir güce sahip olduğunu anlatmaya başladı. Onu dinledim, söylediği her kelimeyle ağzım daha da açıldı.

"Kutsal inek!

"Bu durum için çok uygun bir ünlem. "Yani

eğer bu ortaya çıkarsa...

"Dalgliesh'in tüm güç tabanı parçalanacak.

'Ama neden bu kadar tehlikeli bir şey yapsın ki? Yeni bir silah yaratmak için bile olsa...'

"Çünkü temel bir hata yaptı. Komodinin üzerinde duran tabancasına baktı, sonra tekrar bana döndü, gözleri çok soğuk ve acımasızdı. 'Silahların onları kullanan insanlardan daha tehlikeli olduğunu düşünüyor. Bir gün bu, zehirli dişleriyle onu ısırarak için geri dönecek. Ve ben ne onun ne de Doğu Hindistan Şirketi'nin bu deneyimden sağ çıkmasını sağlamak için orada olacağım.

"Hayır. Gülümseyerek başımı salladım ve sağ elini tutmak için uzandım.

"Sen değil. Biz.

Uzun dakikalar boyunca, birbirimizin gözlerinin içine bakarak öylece uzandık.

Dakikalar dakikaları kovaladı ve sonra- Kapı çalındı.

Lanet olsun!

Aceleyle battaniyeleri çekiştirdim ve Bay Ambrose'un ilginç her santimini örttüğümden emin oldum. Yüzüne bir yastık atmamak için kendimi çok zor tuttum.

"İçeri gel! Ben seslendim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ürkek bir genç hizmetçi odaya girdi. Bir eliyle gözlerini kapatmış, sadece küçük bir aralıktan bakıyordu.

"İçeri gel, içeri gel! Genişçe sırttım. "Zina yapmayı bitirdik.

"Evet, Leydim! Derhal, Leydim.' Aceleyle odaya giren hizmetçi, reverans yaparak eğildi. 'Aşçı kahvaltı hazırlıyor. Ne istersiniz leydim?'

'Hm...' Bir an düşündüm, sonra sırttım. 'Sosise ne dersiniz? Büyük, şişman bir-'

Bay Ambrose'un eliyle ağzımı kapatmasıyla sesim aniden kesildi. "Pastırma ve yumurta alacağız, teşekkürler.

"Ah, evet. Sırtarak Bay Ambrose'un elini ittim ve o daha tepki vermeden battaniyenin altından uzanıp poposunu sıktım. Aniden sarsıldı. "Pastırma çok lezzetli olabiliyor, sence de öyle değil mi sevgilim?"

"Ehem. Sevgili kocam kıpırdanarak en yakındaki sandalyenin arkalığında asılı duran pantolonuna uzandı. 'Bir dakika içinde aşağıda olacağız. Aşçıya haber verin!'

Bu sefer elimle ağzını kapattım. "Yatakta kahvaltı edeceğiz, teşekkürler.

Hizmetçi gözlerini kırıştırdı, sonra aceleyle tekrar reverans yaptı. 'Evet,

L e y d i m !

Hemen, Leydim!"

Telaşla odadan çıktı, aslında telaşsız biri için oldukça etkileyiciydi. Bana doğru dönen Bay Ambrose bana baktı ve başını eğdi.

"Yatakta kahvaltı mı?"

Kendimi tekrar yastıklara bırakarak keyifle gerindim ve kıvrandım. "Nasıl bir kızla evlendiğini öğrenmenin zamanı geldi.

Uzanarak başparmağıyla yanağımı okşadı. "İster inan ister inanma, aslında bunu çoktan çözdüm.

Tam kendimi ona atmaya ve kahvaltı siparişimi yumurta ve pastırmadan Rikkard ve Ambrose'a çevirmeye hazırdım ki, alt kattan bir kapının çarpma sesini ve birkaç dakika sonra da merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum.

Kapıya bakarak, 'Çok hızlıydı,' dedim. 'Söylemeliyim ki, bu insanlar çok hızlı hareket ediyor. Aşçıya bu kadar kısa sürede pastırma kızartmayı nasıl başardığını anlattırmam gerekecek-'

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve genç hizmetçi nefes nefese odaya geri döndü.

"Lordum...! Lordum...!"

"Evet? Bay Ambrose bir cetvel gibi dik oturdu. "Ne oldu?"

"Aşağıda bir adam var... diyor ki... acil bir mesajı var-

Bay Ambrose ben daha gözümü kırpmadan yataktan kalkıp odanın öbür ucuna gitmişti. Ve, bu arada, üzerine bir şey giyemedi.

"*Tanrım!*

"Nerede o? Bay Ambrose sordu.

Hizmetçinin ağzı ses çıkarmadan açılıp kapandı. Gözleri yavaşça aşağıya doğru kaydı.

Lordum! Sen...sen...'

Üzerime bir battaniye örterek yataktan çıktım ve zavallı kıza acıyarak Bay Rikkard Ambrose'un üzerine bir battaniye daha attım.

'Mmmph! Ne-!'

Vay canına. Kocam çok güzel bir kale hayaleti yaptı.

Gülümseyerek genç hizmetçiye döndüm. "Lütfen bana adamın şu anda nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?

Kız o kadar derin bir reverans yaptı ki neredeyse devriliyordu. 'Evet, Leydim!

Aşağıda, büyük salonda leydim.

"Misafirlere böyle davranmıyoruz, değil mi? Kocamın battaniye örtülü omzunu okşayarak sordum. Cevap olarak boğuk, pamuksu bir ses geldi. "Beyefendiyi sarı salona götürün ve biz hazırlanırken ona çay ve sandviç ikram edin, olur mu?

'Evet, Leydim! Derhal, Leydim!' Odadan aceleyle çıkan hizmetçi kız aşağıya indi.

Kapıyı arkasından kapatarak, tatlı gülümsemelerin en tatlısıyla kocama döndüm. 'Bay Ambrose, efendim... Bilginin güç olduğunu, zamanın para olduğunu biliyorum. Ama eğer odada başka bir kadın varken giyinmeden yataktan kalkarsanız, bu dünyada para kazanacak vaktiniz kalmaz. Anlaşıldı mı?'

'Hizmetçinin geri dönmemesi benim hatam değildi-' *'Anlaşıldı mı?'*

"Hm. Sanırım bunlar kabul edilebilir koşullar'.

"Mükemmel. Bu sorunu çözdükten sonra, kaşlarımı kaldırarak elimdeki konuya döndüm. 'Peki... şu haberciye gelince. Birini mi bekliyordunuz?'

"Hayır. Bay Rikkard Ambrose'un yanağındaki bir kas seğirdi. Kıyafetlerine uzanarak pantolonunu ve ne yazık ki gömleğini çekti. Böyle bir manzaradan mahrum kalmak gerçekten acı vericiydi. "Kesinlikle olmaz.

Ben de elbiselerimi giydim. Son birkaç yıldır Bay ve Bayan Linton arasında sık sık yer değiştirmek zorunda kaldığım için çabucak giyinme konusunda oldukça ustalaşmışım. İşim bittiğinde döndüm ve onun beni izlediğini gördüm.

"Hazır mısın?

"Hazır.

Kapıya doğru yürürken bana elini uzattı. "O zaman ziyaretçimiz ne istiyormuş bir bakalım, olur mu?"

Balayı

Kapıdan çıkıp merdivenlere doğru ilerlemeye başladık ama daha iki adım bile atmamıştık ki pusuya düşürüldük.

"Lilly, canım! Seninle burada karşılaşmak ne tesadüf!"

Işıl ışıl parlayan Leydi Samantha bir oyuktan çıktı, onu Adaira ve utançtan ölmek üzere görünen bir uşak izledi.

"Evet," dedi Bay Ambrose, soğuk bakışlarını annesinin üzerinde yoğunlaştırarak. 'Düğün gecemizin ertesi sabahı kendi yatak odamızın önünde karşılaşmamız ne büyük bir tesadüf.

Adaira utanmazca sırttı. "Tesadüfler inanılmaz şeyler, değil mi?"

"Söyle bakalım Lilly'ciğim..." Leydi Hazretleri yaklaştı, gözlerinde müstakbel bir büyükannenin umutsuz umudu parlıyordu. "İşler nasıl?"

Aman Tanrım! Gerçekten ikimizin olup olmadığını mı soruyor?

Bay Ambrose annesiyle benim arama girerek, 'Her şey yeterli,' diye araya girdi. 'Gerçekten de çok yeterli. Şimdi bize izin verersen anne, yapacak işlerimiz var.

"Ne gibi şeyler? Leydi Samantha onun koluna yapıştı, gözleri adeta Mors alfabesiyle sinyal veriyordu *Bebeklerle mi ilgili? Bebeklerle mi ilgili?*

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadı Adaira, hafifçe özür dileyen bir sırıtışla yanımda belirerek. "Korkarım vahşi atlar onu zapt edemedi.

"Bunun için endişelenme. Omuz silkerek etrafıma bakındım. "Dürüst olmak gerekirse, diğer kızların bize saldırmak için burada olmamasına biraz şaşırdım.

Adaira boğazını temizledi. 'Korkarım diğerleri dün gece biraz kendilerini aştılar. Patsy, Amy'yi içki içme yarışına davet etti ve

..'

'Aman Tanrım! İkisi de hala hayatta mı?'

Adaira'nın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Kimin kazandığını sormadığınızı fark ettim.

"Tabii ki hayır! Aptal arkadaşlarımı tanıyorum!"

"Merak etmeyin. Akşamdan kalmalıklarını uyuyarak atıyorlar ama iyiler. Yedisi de.'

Güzel. Bu iyi-bekle! *Yedisi* de mi?'

"Ah evet. Görünüşe göre diğer arkadaşlarınız... nasıl desem... ikilinin örneğinden ilham almışlar. Sonunda hepsi biraz fazla eğlenmeye başladı.

"Amy, Cora, Jenny, Patsy, Eve... bir, iki, üç..." Aklımın bir köşesinde şüpheyi saydım. Sonra aniden patladı, net ve kaçınılmaz. 'O yapışkan, sürüngen, hain... *Ella* mı? Benim tatlı masum *Ella*'mı bu işin içine mi sürüklediler?

"Sürüklenmek doğru kelime olmayabilir..."

"Onları boğacağım!"

'Buyurun,' dedi Bay Ambrose'un soğuk sesi arkamdan. 'Şirketlerim arasında birkaç cenaze evi var. Ama-'

"Bana indirim yapacak mısınız?"

'-ama bunun beklemesi gerekecek,' dedi ve son bir kararlılıkla elimi tuttu.

"Halletmemiz gereken bir iş var, unuttun mu?"

"Doğru. Doğru." Adaira'ya parmağımı salladım. "Uyandıklarında onlara hayal edebileceğin en korkunç akşamdan kalma tedavisini uygula.

Adaira'nın yüzü hınzır bir sevinçle aydınlandı. "Mutfakta serbestçe dolaşabilir miyim?"

"Evet.

Adaira kollarını bana dolayarak sıktı. "Sen gelmiş geçmiş en iyi ablasın!"

Bırakıp zıplayarak geri döndü ve parmağını sevgili kocamın yüzüne doğru uzattı. "Sakın kaçmasına izin verme!"

Ve böylece gitmiş oldu.

"Şimdi. Omuzlarımı dikleştirerek Bay Ambrose'un elini sıkıca tuttum ve sarı salonun kapısına doğru adım attım. "Bakalım beyefendi ne istiyormuş, olur mu?"

Bay Ambrose sert bir şekilde başını salladı. "Yapacağız.

Ve birlikte sarı misafir odasına adım attık. İçeride, ince, gergin, frak ve melon şapka giymiş genç bir adam pelüş bir koltuğa tünemiş oturuyordu.

"Oh, Rick! Leydi Samantha, Bay Ambrose'a sitem dolu bir bakış gönderdi. 'Misafiriniz mi var? Neden bana söylemediniz? Aceleyle ilerleyerek, anaç bir gülümsemeyle ziyaretçiye doğru eğildi. "İyi misiniz? Yolculuğunuz yorucu muydu? Bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Şey... Şey. Bir kaplanın dişleriyle karşı karşıyaymış gibi kadının gülümsemesine bakan genç adam geri çekilmeye başladı ve bir çay bardağını

Kalkan. Belli ki Bay Rikkard Ambrose'u ziyaret ederken alışık olduğu türden bir karşılama değildi bu. "Çok teşekkür ederim leydim, ama benimle zaten ilgilenildi.

"Oh. Leydi Samantha bana gülümsedi, sonra oğluna çok daha az dostane bir bakış gönderdi. '*Birinin* ailemizin iyi adını korumasına çok sevindim.

Serçe parmağı seğıren Bay Ambrose adama doğru bir adım attı ve delici bakışlarını ona dikti.

"Rapor ver!

Habercinin gözleri kararsızca Leydi Samantha'ya kaydı.

Bay Ambrose, "Annemin önünde rahatça konuşabilirsin," dedi, gözleri ise "Annemin önünde rahatça konuşmaya cüret etme!" diyordu.

"Ah. Doğru. Ehem.' Adam boğazını temizledi. "Siz... Amerika'daki kümes hayvanı çiftliğinizi hatırlıyor musunuz?

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Kümes hayvanları çiftliğim mi? "Um...evet. Boğazını temizledi. "Tavuklarının yumurtladığı kümes hayvanları,

Son derece değerli yumurtalar. Neredeyse altın kazlar gibi, diyebilirsiniz.'

"Ah. Bay Ambrose'un küçük parmağı tekrar kıpırdadı. "*Şu* kümes hayvanı çiftliği.

Ne olmuş ona?"

"Bir sorun var gibi görünüyor.

"Olamaz!" Genç adamın yanındaki kanepeye oturan Leydi Samantha narin ellerini kucağında kavuşturdu. 'Şu zavallı küçük kuşlar. Hasta değiller, değil mi?

Genç adam kıpırdandı ve Bay Ambrose'a umutsuz bir bakış fırlattı. "Şey, şey... hayır. Görünüşe göre mi-um, yani tavuklar... evet, tavuklar bir aç kurt sürüsü tarafından saldırıya uğramış.

"Yüce Tanrım! Şu zavallı küçük kuşlar. Yine de...' Leydi Samantha adama hafifçe uyarıcı bir bakış attı. 'Oğlum ve karısı daha yeni evlendi. Şüphesiz, yerel malikânenin kâhyası ve bekçisi böyle bir meseleyle ilgilenebilir.

'Şey...' Boğazını tekrar temizleyen genç adam göz ucuyla Bay Ambrose'a baktı. 'Onlar *büyük* kurtlar. *Gerçekten, gerçekten* büyük kurtlar.

"Amerika'da kurtlar genelde bu kadar büyür mü?

"Hayır, um. Nefes alış veriş hızlandı ve gözlerinde yükselen panik açıkça görülüyordu. 'Onlar özel kurtlar. Özel, büyük, tehlikeli kurtlar.

"Ama yine de..." Leydi Samantha kaşlarını çatı. "Av bekçisinin bununla ilgilenilmesi gerekir, değil mi?"

Melon şapkalı küçük adam şimdi gerçekten paniklemiş görünüyordu. "*Gerçekten* tehlikeli," diye tekrarladı, kaşlarını Bay Ambrose'a doğru çok da ince olmayan bir şekilde oynatarak. "Hatta... *cezai* açıdan tehlikeli bile diyebilirsiniz."

"Anlıyorum. Bay Ambrose sertçe başını sallayarak bir adım öne çıktı.

"Peki o zaman.

Hemen yola çıkıyoruz.'

Leydi Samantha'nın çenesi yere düştü. "*Ne* dedin sen?"

'I sevmemek için tekrarla kendim, Anne. I dedi Biz olur hemen ayrılın.'

"*Gitmek mi?* Kadın dönüp oğluna baktı. "Düğünün hemen ertesi sabahı bir *tavuk çiftliği*ni denetlemek için gelinini terk edemezsin!"

Ah canım. O gerçekten masumdu, değil mi?"

Gözlerim kocaminkilerle buluştu. Gülümsedim. Bay Ambrose başını salladı. "Tabii ki yapamam."

"Tanrıya şükür! Leydi Samantha derin bir oh çekti. 'Son terbiyesini ve sağduyusunu da kaybetmiş bir barbar yetiştirdiğimi sanıyordum-'

'Onu asla geride bırakmam. İşte bu yüzden o da benimle geliyor. Gözleri uzak okyanusların derinlikleri gibi parlayarak bana doğru adım atan Bay Rikkard Ambrose elimi tuttu. "Amerika'da bir balayı hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Ambrose?"

Yüzüme şiddetli bir sevinç gülümsemesi yayıldı. "Mükemmel bir fikir, Bay Ambrose."

SON - VE BAŞLANGIÇ

Kâr var mı yok mu, işte soru bu

Bölüm 4, 'Mutlu, Mutlu Müşteriler', Bay Ambrose'un Bakış Açısından

Avustralya'nın Wagga Wagga kentindeki tuzlanmış ringa balığı satışlarıyla ilgili raporu elimden bırakarak bileğimi salladım ve raporun altına birkaç kısa kelime not ettim.

Satışlar yetersiz. Reklamları artırın. Satış direktörünün maaşını yarıya indirin. Ambrose

Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım, bir sonraki belge yığınının uzandım ve onu görünce olduğum yerde donup kaldım. Ah, işte buydu, değil mi? *Onun* işi. işlerini yürütmek için ilk denemesi.^[38]

Gözlerimi hafifçe kısarak dosyayı açtım. Neydi bu proje hakkında tekrar? Hızlıca zihinsel arşivime göz attım...ah evet. Kokainle ilgili satış sorunu. Yeni bir pazarlama stratejisi geliştirmesi gerekiyordu. Hm... ilk deneme bahanesi olarak ne bulduğunu görmek oldukça eğlenceli olacaktı. Gözlerim başlık sayfasına takıldığında, çalışmadaki kaçınılmaz hatalar için sekreterin maaşından ne kadar kesinti yapabileceğimi hesaplıyordum bile.

Elim sarsıldı, neredeyse kağıdın her yerine mürekkep sıçırıyordu. Gözlerimi kırdım.

Derin bir nefes aldım.

Sonra, hayatımda ilk kez, gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için daha önce bir kez okuduğum bir şeyi tekrar okudum. Korkunç zaman kaybını umursamadan üçüncü kez okudum. Hâlâ aynı kelimeler gözlerime çarpıyordu. Yavaşça sayfayı çevirdim ve mantığıma aykırı bir şekilde ilk paragrafı okumaya başladım. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha, ve bir tane daha, daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.

Sonunda belgenin son sayfası da masanın üzerine düştü. Bir an için öylece oturdum. Sonra derin bir nefes alarak dosyayı kapattım ve masamın üzerinde duran küçük metal boynuza uzandım.

"Bay Pearson?"

"Evet, Bay Ambrose, efendim?" kornaya bağlı borudan uzak bir ses geldi.

"Bay Linton'ı derhal ofisime gönderin!"

Bir an sessizlik oldu. "Efendim? Bay Linton'ın ofisi sizin ofisinizin hemen yanında değil mi?"

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdim, elimdeki boynuz kavrayışımın baskısı altında inliyordu. "Öyle."

"Ee... o zaman neden sadece gidip...?"

"Çünkü adam öldürmekle suçlanmak istemiyorum, işte bu yüzden! Şimdi..."

"Onu hemen göndereceğim, efendim!"

"Ve bana bugünün gazetesini al!"

"*Bugünün* mü efendim? Dün çalışanlardan birinden ücretsiz olarak el konulan kullanılmış bir tane istemediğinize emin misiniz?"

"Kekeledim mi?"

"Hayır, efendim! Hemen gönderiyorum, efendim!" "Hm."

Elimdeki aparatı masaya vurarak en sevmediğim aktiviteye başladım: beklemek.

Bekledim.

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

Gazete geldi. Hemen reklam bölümüne göz attım ve donup kaldım. Yanağımdaki bir kasın seğırdiğini hissettim. Derin bir nefes alarak beklemeye devam ettim.

Ve biraz daha bekledi.

Ve daha fazla.

Gözlerimi sonsuz derecede kısararak ofisimin kapısına odaklandım. Beni bekleyerek zaman kaybettiğim kişiden ayıran tek şey olan kapıya. Hâlâ gelmemiş olandan. Hâlâ kapıyı çalmamıştı.

İngiltere'nin en büyük işverenlerinden biri olduğum yıllar boyunca Bayan Lillian Linton'ı oldukça iyi tanımış ve bazı önemli ofis içgüdüleri geliştirmiştım. Bu ofis içgüdüleri şu anda bana sekreterimin masasından bağlantı kapısına kadar birkaç metre yürümenin yirmi saniyeden fazla sürmediğini söylüyordu.

"İçeri gelin, Bay Linton."

Kapının diğerk tarafından alçak sesle bir küfür duydum. Bir an sonra kapı tokmağı döndü ve kapı gıcırdayarak açılmaya başladı.

"Bay Ambrose? Kapıdaki boşluktan tanıdık, kahverengi saçlı bir baş belirdi. "Beni mi görmek istediniz, efendim?

Gülümsemeye çalışıyordu. Denemeye vurgu yapıyorum. Bu, yüz ifadesinin haliya su birikintisi bırakmış bir köpek yavrusuna benzediğı gerçeğini değıştirmiyordu.

Ah. Demek ki biraz akli var.

Belki de değıldir. O belgeleri okuduktan sonra bu i h t i m a l giderek azaldı.

"Kesinlikle. Kapıyı kapat.'

"Elbette efendim," diye hemen kabul etti ve geri çekilmeye başladı. Gözlerim biraz daha kısıldı. "İçeri girdikten sonra.

"Nasıl isterseniz efendim. Yaramaz küçük *ifrit* içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ne kadar uygun. Tanık yok.

Parmaklarımı dikleştirerek öne d o ğ r u eğildim ve delikler açarak ona bakmak için elimden geleni yaptım.

"Ah. Bay Linton. Varlığınızla beni onurlandırdığınız için çok teşekkür ederim.

"Benim için bir zevk efendim," diye etkileyici ve ikna edici bir şekilde yalan söyledi.

İyi idi, hakkını vermeliyim.

"Öyle mi?" Başımı eğdim. *Çok uzun sürmeyecek.* 'Bugünlerde benim gibiler için çok meşgul olduğunu sanıyordum. Ne de olsa reklam kampanyanız üzerinde çalışıyorsunuz, değıl mi?

"Hayır, efendim. Gülümsedi. Yaptıklarından sonra *gülümsemeye* cesaret edebilmişti. "Reklam kampanyam çoktan başlatıldı.

Oh, biliyorum. Güven bana, biliyorum.

"Bu," diye cevap verdim, her hecesine buz koyarak, "*bunu* gördüğümde çıkardığım sonuç buydu.

Gazeteyi kaldırarak masanın üzerine bıraktım, ön sayfası herkes tarafından görülebiliyordu.

'Ama sonra düşündüm ki, hayır! Bay Linton orta derecede yetkin bir sekreter ve marjinal derecede akli başında bir insan. Bana planlarını göstermeden, hatta izin bile almadan yeni bir ürün için ülke çapında bir reklam kampanyası başlatmazdı!

Gülümsemesi bir santim bile değışmedi. Aksine daha da genişledi. Nasıl oluyordu da kafası hâlâ *y a r ı l m ı y o r d u*? "Oh, her zaman ne dediğini biliyorsun:

Bilgi güçtür, zaman paradır. Değerli zamanınızı nasıl boşa harcayabilirim? Sizi önemli işlerinizde rahatsız etmek istemedim.

Yanağımdaki o kas yine seğirdi. Onun kanlı yanağını düşünürsek, oldukça uygun! Kendi sözlerimi bana karşı kullanmak...

'Ne kadar düşüncelisiniz. Benim de sık sık ne dediğimi biliyor musun?'

'Hayır mı?'

'Felaket reklam kampanyaları paraya mal olur! Beceriksiz çalışanlar kovulur!'

Gözlerini kırpıştırarak başını kaşdı. 'Hatırlamaya çalışıyorum ama şu anda bunu söylediğin tek bir örnek bile hatırlamıyorum. Emin misin? Çünkü eğer söylediyse-'

"Sessizlik!

Çenesini kapattı.

"Neden?" Bu bir soru değildi. Sorgu değildi. Bir talepti. "Neden benim onayımı almaya gelmedin?"

Bir an için düşündü. "Ee... çünkü sen de bir şey vermemiş olabilirsin. Bu mu?"

Gerçekten ama gerçekten onu ensesinden tutup kafasını duvara çarpabilir. Öte yandan, duvara b u şekilde zarar vermek tamamen para ve zaman kaybı olacaktır.

"Onay istemenin *amacı* da bu zaten Bay Linton! Bunu reddetmek işvereniniz olarak benim ayrıcalığım!

Parmaklarını şıklattı. "Bu istihdam olayında hoşuma gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordum.

'Sen... sen...' Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. "Seni *ifrit*! Sırıttı. *Sırıttacak* cesareti vardı.

"Yüzünüzdeki o sırıtışı silin, Bay Linton! Bu iş ciddi!"

'Elbette efendim. Hemen efendim.'

Hâlâ sırıtiyordu.

'Bu saçma sapan planınızın nasıl bir zarara yol açacağı hakkında bir fikriniz var mı? Çılgınca, aptalca reklamlar için ne kadar para harcanacak?

"Fikrime tam olarak delilik demezdim-"

"Gerçekten mi? O zaman *buna* başka ne diyebilirsiniz?"

Gazeteyi sivriltilmiş bir mızrak gibi kaldırarak -ne yazık ki bu bir benzetmeden başka bir şey değildi- yüzüne doğru fırlattım. Oturduğum yerden ilanın kalın başlığını okuyamıyordum ama

bu onu hala zihnimin gözünde göremediğim anlamına gelmiyordu, neşeli renklerle bana bakıyordu.

KOKAIN ÖKSÜRÜK DAMLASI
Anında etkili! Mutlu çocuklar garanti!
Torba başına sadece 1 peni!^[39]

Yüzünde eleştirel bir bakışla kâğıdı incelerken onu izledim. Sonunda ne yaptığının farkına varmış mıydı? Sonunda ticarete karşı nasıl bir suç işlediğinin farkına varmış mıydı?

"Hm..." Başını salladı. "Haklısın. Çabuk bir slogan eklemeliydim. Bir şeyler eksik, sence de öyle değil mi?"

Parmaklarım kıpırdadı, kâğıdı buruşturup kafasına fırlatmak istedim. Ama direndim. Ne de olsa bu kâğıdın parasını kendi paramla ödemiştım ve onun kafasına zarar vermek için kâğıttan çok daha sert bir şeye ihtiyacım olacaktı. "Memnuniyetsizliğim bir sloganın olmamasına yönelik *değil*."

'Oh? Çalışmalarımı beğendiniz demek? Muhteşem!' Ben daha kıpırdayamadan bana doğru koşmaya başladı. Yıllarca hayatta kalmaktan doğan eski içgüdülerim devreye girerek ellerimi kaldırmama ve dövüşmek için gerilmeme neden oldu; ancak beklemediğim bir saldırıyla karşılaştım.

Bir kucaklaşma.

'Muhteşem! Onayladığınıza çok sevindim.'

Sözlerini zar zor duydum. Sarılıyordum. *Sarılmak*. En son ne zaman biri beni kollarının arasına almış ve öylece sarılmıştı? Annem dışında en son ne zaman bu kadar cesur bir kadınla karşılaşmıştım? Ve en kötüsü de şuydu: Kollarım çoktan kalkmış, ona tekrar sarılmak istiyordum!

Hemen güvenli bir mesafeye geri sıçradım.

Konsantre ol, dedim kendime. Odaklan! Ve bundan kastım elinizdeki konuya odaklanın, kollarınızda ne kadar yumuşak hissettiğine değil!

Evet. Reklamı düşünmek zorundaydım. Kâr. Parayı. Bunların hepsi, bu asi sekreterimi kollarıma alıp bir daha bırakmamak için içimde yükselen garip dürtüden çok daha önemli şeylerdi! *Kesinlikle* görmezden geleceğim bir dürtü. Evet, kesinlikle ve kesinlikle görmezden gelecektim!

Elimden gelen en keskin bakışlarla onu delip geçerek odadaki ağır uyuşturulmuş fili ele aldım.

"*Kokainli öksürük damlası* mı? Gazeteyi bir kez daha kaldırarak ilana sapladım. "Bay Linton, ciddi ciddi... yani... *çocuklar için şekerleme* mi diyorsunuz?"

Peki hasta çocukları uyuşturucu bağımlısı yapmak için yaptığı büyük ve etkili savunma neydi?

"Şey... kötü bir öksürük kokuyor.

Sakin ol, Rikkard. Sakin ol. Bu zaten yeterince büyük bir reklam felaketi. Boğulmuş bir sekreter yardımcı olmaz.

"Gençken gribe yakalandığım zamanı hatırlıyorum," diye neşeli bir tonda açıklamasına devam etti. 'Ve benimle ilgilenen sadece teyzem vardı. Huyumu ya da onunkini yumuşatacak bir şey *kesinlikle* işime yarayabilirdi. Parmaklarını şıklattı. 'Hey! Bu bir fikir. Anneler için de yeni bir tatlı serisi ekleyebiliriz! Bahse girerim bu-'

Buz gibi öldürücü bakışlarım onu susturmayı başardı. Hem de tam zamanında! Onu başka bir şekilde susturmak için kendimi ne kadar tutabilirdim emin değildim. Ellerimi mi yoksa dudaklarımı mı kullanacağımdan da emin değildim.

"Yani bu kadar mı? Bütün bir reklam kampanyasını *kişisel çocukluk deneyiminize* mi dayandırdınız?

Kulağını çekiştirdi. "Ee... Anladığım kadarıyla böyle yapmamak gerekiyor?

'Bu. Öyle.

Değil.' "Oh.

"Ülke çapında bir kampanyanın ne kadara mal olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" "Hayır, efendim.

Öne doğru eğildim, doğrudan gözlerinin içine baktım. Ve kendimi onların içinde kaybetmemek için elimden geleni yaptım. Lanet olsun ona! Neden gözleri bu kadar sıcak, bu kadar davetkâr olmak zorundaydı?

Aldırma! Alakasız!

"En az bin pound! "En az bin pound!" diye bağırdım.
gerçekten önemli.

"Ne? O kadar çok mu?"

"Bin pound! Kâğıdı masaya çarptım, elimdeki acı biraz olsun akıl sağlığımı geri getirdi. 'Bin sterlin çukurdan aşağı... Ben... Ben...'

Homurdandım, cümle belirsiz seslere dönüşerek dağıldı.

"Boğazınızla ilgili bir sorunuz mu var efendim? İlgiyle öne doğru eğilerek cebinden bir şey çıkardı. Renkli bir kâğıt torba mı? Şeker torbası gibi mi? Hayır. Hayır, kesinlikle buna cesaret edemezdi! İşte. Duydum.

Bunlar çok etkilidir. Eminim denedikten sonra kendinizi çok daha rahatlamış hissedeceksiniz-'

Orada, tam yüzümün önünde parlak, neşeli harflerle *KOKAİN ÖKSÜRÜK DAMLASI* yazan bir poşet sallanıyordu.

"Dışarı! Dışarı, Bay Linton!"

Birkaç gün sonra bir nebze olsun sakinleşmeyi başarmış ve önemli bir gerçeği hatırlamıştım: Bayan Linton'ın başarısız olmasını *istemiştim*, değil mi? Bu iğrenç reklam kampanyasını başlattığına göre, istifasını hazırlamam ve evlendikten sonra ait olduğu yerde, yani evde kalmasını sağlamam an meselesiydi. Benimle birlikte. Güvende ve emniyette.

Yine de nedense bu düşünce beni pek de iyi hissettirmiyordu. Belki de ofisimin penceresinden görebildiğim parlak, neşeli kokain öksürük damlası reklam panosu yüzündendi.

Ya da belki de bırakmak zorunda kaldığında nasıl hissedeceğini bildiğiniz içindir?

Zihnimin arkasındaki o mantıksız sesi susturarak doğruldum ve papyonumu düzelttim. Şimdi boş düşüncelerin sırası değildi. Emin olmak için Bay Linton'ın sözde 'reklam kampanyasına' bir kez daha uzun uzun baktım. Ve bu seferki kararım da farklı değildi. Sekreterim kısa bir süre sonra çağrısını almıştı.

Kapının arkasından ayak sesleri yaklaşıyordu. Vakit gelmişti.

Derin bir nefes alarak masamın arkasındaki pencereye doğru döndüm, böylece diğer pencereden görünen reklam panosunu görmek zorunda kalmayacaktım. Bunu yaparken onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için değildi.

Her an olabilir.

Kapı çalındı.

"Girin," diye emrettim. Arkamdan kapının gıcırdayarak açıldığını ve tanıdık bir çift ayak sesinin içeri girdiğini duydum.

O buradaydı.

Bir an sessizlik oldu.

"Şunu baştan açıklığa kavuşturalım," dedim, hâlâ yüzümü ona dönmeden, "Bu sana karşı hissettiklerimde hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bugün ne olursa olsun, seni hala seviyorum.

Bayan Lilly Linton'ın sesi arkamdan net ve kararlı bir şekilde, "Bildiğim iyi oldu," diye geldi. 'Ve bil diye söylüyorum, bugün ne olursa olsun, beni kovarsan senden sonsuza dek nefret ederim.

Başımı eğdim, tehdide kanmadım. Hayır. Hem de hiç. Omurgamın demir bir çubuk gibi sertleşmesi kesinlikle bir tesadüftü. "Düğünü iptal edecek kadar mı?

'Ve hayatımın intikamını alma şansımı elimden mi alayım? Senin tatlı hayatında olmaz!'

Kendime omuzlarımın rahatlamadığını söylemeye çalıştım. Hayır, en ufak bir şey bile olmadı.

Derin bir nefes alarak yüzümü ona döndüm ve işte oradaydı. Bayan Lilly Linton, tüm o sinir bozucu feminist, crossdressing ihtişamıyla karşımdaydı. Bakışlarımı ona diktim ve o sıcak, çikolata rengi kahverengi gözlerin derinliklerine dalmamak için elimden geleni yaptım. Uzun, çok uzun bir süre birbirimize baktık.

Ve bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Bu kadar zaman kaybı yeter! İşe koyulma zamanı.

"Bu en iyisi, biliyorsun. "Öyle mi?

"Evet. Bir kadının yeri evidir. Bir ofiste değil. Gemilerle dolaşmak, ormanlarda yürümek ve risk almak değil-'

Aniden ağzımı kapattım. Ama gözlerindeki bakışa bakılırsa, yeterince hızlı değildi. Söylemediğim kelimeler çoktan havada asılı kalmıştı.

Bir kadın hayatını riske atmamalı. Özellikle de benim kadını!

Bana hançer gibi bakarak başını salladı. "Anlıyorum.

Cehennem orospusu! Çoğu kadın erkeğinin onu korumasını ister.

Ama yine de çoğu kadın onun gibi değildi.

Kimse onun gibi değildi.

'Ama endişelenmene gerek yok,' diye onu rahatlattım. 'Evimin reisi olarak senin için çok iş olacak. Her şeyi planladım.

Bana bakışlarına bakılırsa, pek de rahatlamış görünmüyordu. "Biliyorsun, değil mi?

Yoksa... bana mı bakıyordu? Daha yakından incelediğimde, sanki benim içimden bakıyormuş gibi görünüyordu. Yüzü boş ve ifadesiz bir hal almıştı.

Dikkatini veriyor muydu? Evet, dikkat ediyorum. Yakında buna alışacaksın. Ne de olsa evde çalışmak bir kadının gerçek mesleğidir.

"Öyle mi?

Hala o boş ifade. Hala uzaklara bakıyor, sanki... sanki beni *görmezden* geliyormuş gibi?

Yanağımdaki bir kasın seğirdiğini hissettim.

Bay Linton! Bay Linton, beni dinliyor musunuz?"

"Ne? Oh, evet, evet. Kadınlar, meslekler, her neyse."

Nedense, doğru kadın davranışları üzerine yaptığım konuşmanın pek de etkili olmadığı izlenimine kapıldım. Başımı eğerek ona kuşkuyla baktım.

"Aklınızdan neler geçiyor, Bay Linton?"

"Aklım mı? Gözlerini bana dikti, bakışları masumiyetle dolup taşıyordu. Hiçbir şey. Oradan hiçbir şey geçmiyor.

Ona bir an bile inanmadım. Sonra tekrar... gerçekten önemli miydi? "Hm.

Pencereden uzaklaşarak ona delici bir bakış gönderdim.

Sonra masanın üzerindeki belgeye baktım. *İşten Çıkarılma Mektubu* başlıklı olana.

İşe koyulma zamanı.

'Hadi Devam et, olacaktır Biz mi?' Oturmak Aşağı, I fiske vurdu aracılığıyla belge. 'Her şey yolunda görünüyor. Ancak imzalamaya geçmeden önce -'

"İmzalamaya başlamadan önce," diye birden sözümü kesti, "beklemeniz gerekiyor, efendim.

Elim havada dondu, kalemimin yarısına kadar gelmişti. Gözlerim bir santim kadar kısıldı. Bu da neydi böyle? Geciktirme taktikleri mi? Herkesten çok onun benim üzerimde bu tür taktikler kullanmayacağını bildiğini sanıyordum.

"Pardon, Bay Linton? Ne dediniz?"

"Beklemen gerektiğini söyledim. Çenesini kaldırdı. "En azından bir ya da iki hafta.

Başımı eğdim. İtiraf edecek değildim ama biraz merak etmişim. "Peki bunu neden yapmalıyım?

Çenesini biraz daha kaldırdı. 'Reklam kampanyam hakkında yalnızca kişisel değerlendirmenize dayanarak bir yargıya varıyorsunuz. Bana iş dünyasında kararların tek bir şeye, sadece tek bir şeye dayandırılması gerektiğini öğrettin.

Hm.

Kahretsin! Haklıydı.

İş dünyasında karar vermenin tek temeli...

"Başarı. Sesim kutup denizi gibi buz gibiydi.

Yüzündeki sırıtış onu tokatlamak istememe neden oldu. Ya da öpmek. Ya da her ikisini de. "Kesinlikle, efendim.

Uzun bir süre odada sessizlik hüküm sürdü; sonra elimi belgelerden çektim ve bakışlarımı ona diktim.

"Ürününüzün başarılı olup olmadığını görmek için size koca bir hafta vermem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?

Bakışlarımdan bir saniye bile kaçmadı. "Evet, efendim.

Benim saatim sizinkinden daha hızlı işliyor, Bay Linton. Bilgi güçtür, zaman paradır. Ancak...' Düşüncelere dalmış bir halde parmağımı çene çizgimde gezdirdim. "Ancak, kimse benim adil olmadığımı söyleyemez.

Gözlerini kırpıştırdı. "Yapamazlar mı?

Sinirden tek bir kasımın seğirdiğini hissettim. "Hayır. *Yapamazlar*.

Çünkü bunu yaparlarsa onları kovar ya da dava ederdim ama konumuz bu değildi.

"Oh.

"İşte bu yüzden" diye devam ettim, kızgınlığım yerini yükselen zaferime bırakırken buharlaşıyordu, "bu yüzden sizi işten çıkarmadan önce satış departmanından birini çağırdım ve bana... şekerlemelerinizin son satış rakamlarını getirmesini istedim. Belki bu size bir ders olur.

Kapı çalındı. 'Ah. Bu o olmalı.

Girin!"

Kapı temkinli bir şekilde açıldı ve genç bir adam kafasını içeri uzattı. "İzin verir misiniz, Bay Ambrose?

Sabırsızlıkla çocuğun içeri girmesini işaret ettim. 'Evet, evet, Ellis. İçeri gel. Bu iğrenç planın bana ne kadar paraya mal olduğuna dair rakamlar var mı?

İçeri giren Ellis boğazını temizledi. "Şey, evet... bir bakıma, efendim. Ve hayır.'

Bilmecelerle mi konuşuyorsun? Benimle mi? Bu adam kovulmak mı *istiyordu*? 'Ne demek istiyorsun, dostum? Açık konuş!'

Genç adam dosyayı göğsünün önünde bir kalkan gibi tutuyordu. Şaşırtıcı derecede kalın ve hacimli olan bu klasörün içinde sadece sıfır kâr olması gerekiyordu.

"Şey, efendim... Numaralar bende var ama..." Çocuk dosyayı daha da sıkı tuttu. "Ama onlar tam olarak sizin... sizin...

Kekelemesiyle vakit kaybettiği için adamın maaşının dörtte birini kesmeyi aklıma not ettim.

"Ver şunu, dostum! Uzanarak dosyayı çocuğun elinden kaptım. Çevirerek açtım ve ilk sayfayı taradım. 'Şimdi bu çılgınlığın bana ne kadara mal olduğunu görelim...'

Sesim yavaşça tükendi ve omurgamın sertleştiğini hissettim. Önümde duran şeyi tam olarak kavrayamadan sayfaya baktım.

"Hrm. Boğazımdan garip bir ses kaçtı. Sayfayı çevirerek daha hızlı ve daha hızlı okumaya başladım.

Hayır. Hayır, bu doğru olamaz, değil mi? Bu bir hata olmalı. Bunlar doğru satış rakamları olamaz. Tabii...

Aklıma korkunç bir düşünce geldi.

Tabii Bayan Lilly Linton'ın korkunç pazarlama stratejileri gerçekten *işe yaramıyorsa*. Tabii aslında işinin *ehli* değilse.

Yardım edemedim ama ürperdim.

"Efendim?" diye sordu bu ay hiç maaş alamadığı için şanslı olan çocuk. "Ben... her şey yolunda mı?

"Evet," diye sordu sekreterim, hala orada olduğunu ve rapora göz atmaya çalıştığını şimdi fark ettim. "Bunu ben de bilmek isterim, efendim.

Göz açıp kapayıncaya kadar dosyayı kapattım. Yavaşça, çok yavaşça başımı kaldırdım ve bana bu iğrenç şeyi getiren, yakında kovulacak olan kişiye baktım.

"Ne," diye sordum, her kelimeyi soğuk ve net bir şekilde telaffuz ederek, "bunun anlamı nedir?

"Eee..." Ücret israfı yapan insan bir adım geri çekildi. "Kokain Öksürük Damlası'nın son iki günlük satışlarına ilişkin kâr raporu.

'Ben de bunu demek istiyorum! Neden kâr var? Neden? Peki neden bu kadar çok?' "Şey..." Tezgâhtar gözlerindeki şaşkınlıkla bana baktı.

"Çünkü,

İyi satıyorlar mı? Bu iyi bir şey, değil mi? Kârlar iyi mi?"

Donup kaldım.

Ancak o zaman fark ettim: Haklı değil miydi? Satışlar konusunda mest olmalıydım! Açlık greviden sonra ürünlerimin peynir ekmek gibi satılması iyi bir şeydi, değil mi?

En azından Bayan Lilly Linton'ın neşeli yüzünü görene kadar böyle düşünüyordum. İşte o zaman fark ettim: kârlar kötüydü. Korkunçtu! Korkunç!

Uzarlarda bir yerde, acı içinde kıvranan cüzdanımın yankılanan çığlığını duydum. İçimde şiddetli bir savaş vardı, doğuştan gelen içgüdülerim

işadamı ve benim mevcut planlarım şiddetle çatışıyor. Kârlar iyi! Kâr kötü! Kârlar iyi! Kârlar ba-

"Evet, bize fikrini söyle," diye teşvik etti beni sekreter olarak çalıştırdığım insan kılığındaki iblis. Ağzının kenarındaki sırıtmanın kesinlikle durumla bir ilgisi yoktu. 'Kârlar iyi midir? Her zaman öyle olduğuna inanmışımdır, ama bu konudaki fikriniz değiştiyse, elbette beni eğitin.

Küçük parmağımın seğirdiğini hissettim. "Bu konudaki görüşüm değişmedi.

"Bunu duymak ne kadar sevindirici. Başını kasvetli bir şekilde eğdi, sonra bana masum ve tamamen samimiyetsiz bir gülümseme verdi. 'Şimdi bize en yeni ürününüzün ne kadar başarılı olduğunu anlatmayacak mısınız? Hepimiz son dahiyane hamlenizin ne kadar para kazandırdığını duymak için can atıyoruz.

Ona yapabileceğim en tüyler ürpertici bakışı gönderdim ve ağzını etkili bir şekilde dondurdum. Sonra bakışlarımın sıcaklığını birkaç düzine derece daha düşürerek teslimatçı çocuğa yönelttim.

"Neden?

"Neden efendim? Çocuk birkaç adım geri çekildi. 'Neden daha başarılı olamadık? Bir dahaki sefere daha iyi bir iş çıkarabileceğimize eminim! Reklamları iyileştirmek için hemen buraya bir ressam getireceğim ve-'

'Hayır, dostum! Neden başarılı oldu ki? Bunun bir felaket olması gerekiyordu! Tam ve mutlak bir başarısızlık!'

"Ee... öyle miydi? Ama bu oldukça maliyetli olmaz mıydı?"

Evet. Evet, öyle olurdu. Ve şu anda, parlak altın Midas saçmalığı umurunda değil!

Cebimden çıkan cüzdanım, kârı göz göre göre hiçe saymam karşısında bir kez daha çaresizlik feryadı kopardı. Az önce bana yöneltilen soruyla birlikte bunu da görmezden gelmeyi seçtim. Bunun yerine, bir kez daha raporu çevirmeye başladım, gözlerim sayfaları tarayarak bunun bir anlam ifade etmesini sağlayacak herhangi bir şey aradı. 'Ne oldu? Bu nasıl oldu? Küçük çocuklar arasında daha önce duymadığım bir grip salgını mı vardı? Londra'daki anneler aniden delirdi mi? Ne oldu?'

"Şey..." Ellis boğazını temizledi. 'Bu ürünleri satın alanlar çocuklar değil. tatlılar, Bay Ambrose.'

Başımı kaldırdım. "Değil mi?"

'Hayır. Ve anneleri de değil. Şurayı görüyor musunuz? Temkinli bir şekilde öne çıkan genç adam, demografik verilerle ilgili bir istatistiği işaret etti. 'Bazıları için

Çünkü şekerlemelerin tamamı on yedi ile yirmi bir yaş arasındaki genç kadınlar tarafından satın alınmış gibi görünmektedir.

"Genç kadınlar mı?

"Evet, efendim. Yeni şekerlemeyle ilgili haberler aralarında hızla yayılmış gibi görünüyor. Bazı nedenlerden dolayı, ürün onların yaş grubunda olağanüstü popüler görünüyor. Nedenini tahmin edemiyorum.

Bakışlarım yavaşça, bu odadaki on yedi ile yirmi bir yaş arasındaki tek kadın olan sekreterime kaydı. Ne tesadüf ama. "İçimden bir ses bunun bir açıklaması olduğunu söylüyor.

"Evet, efendim.

"Ellis?

"Evet, efendim?

"Git.

Emredersiniz, efendim! Derhal, efendim! Kokain Öksürük Damlası satışlarından haberdar olmak ister misiniz? Satışların nasıl artırılabilceğine dair birkaç öneride bulunabilirim-

Parmağımı kapıya doğru uzattım. 'Dışarı! Seninle dışarı, hemen!'

'Yessirrightawaysir!'

Kapıya doğru koştu, kapıyı açtı ve sonra aniden duraksadı.

O çocuk gerçekten ölmek istiyordu, değil mi?

"Sizi rahatsız etmek istemem efendim ama bir şey daha var-" "Ne?

"Bu Bay Pearson, efendim. Dans ediyor gibi görünüyor." "O

adamin boş zamanlarını nasıl harcadığı beni neden

ilgilendirsin ki?

"Anlamıyorsunuz efendim. O dans ediyor. Şu anda.'

Gözlerimi kırdım. Kulaklarımdan en son şüphe edeli uzun zaman olmuştu. Ama bu...

"O...

"Evet, efendim. Masasının üzerinde.'

Kutup gözlerimi bir kez daha Bayan Lilly Linton'a çevirdim. Yüzündeki masum gülümseme beni bir an bile yanıltmadı.

"Ellis... bu ne kadar zamandır devam ediyor?

Birkaç dakika efendim. Bay Linton geldikten kısa bir süre sonra tuhaf davranmaya başladığı söylendi. Yukarı çıkarken yanından geçtiğimde, İngiltere Merkez Bankası Başkan Yardımcısını doğaçlama bir tango gösterisiyle selamlıyordu.

Başımı eğdim. "İyi bir performans mıydı?

"Oldukça enerjik biriydi, efendim.

Anlıyorum. O zaman başkan yardımcısından giriş ücreti alın ve beni üçüncü konferans odasında beklemesini söyleyin. Hemen orada olacağım. Pearson'a gelince... Karim'e haber verin. O durumla ilgilenecektir.'

'Emredersiniz, efendim! Nasıl isterseniz, efendim!'

Kapı bir *gümbürtüyle* memurun arkasından kapandı ve ayak seslerinin koridorda övgüye değer bir hızla geri çekildiğini duydum. Belki de, sadece belki de, her şeye rağmen kovulmayacaktı.

Ve kovulmamaktan bahsetmişken.

Ağzımda ekşi bir tatla Bayan Lilly Linton'a döndüm.

Eğer ağzının tadı ekşiyse, diye fısıldadı içimdeki ses, neden Kokain Öksürük Damlası'nı denemiyorsun? Tadının oldukça tatlı olduğunu ve poşetinin sadece bir kuruş olduğunu duydum.

İç sesime benzeyen her şeyi acımasızca bastırmamın iyi bir nedeni olduğunu biliyordum. Sessizlik altın değerindeydi.

"Eee? Bayan Linton'ın sesi beni aniden düşüncelerimden kopardı.

Başını eğerek bana baktı ve neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi davranmam için bana meydan okudu. Sözümü unutmuşum gibi davranmam için bana meydan okuyordu.

Ve insanlar benim hakkımda ne söylerse söylesin: Sözlerimi tuttum.

"Hm..." Gözlerimi masaüstünden kaldırarak onun bakışlarıyla karşılaştım. Ve gözlerinde sıcaklıktan daha fazlasını buldum. Ateşten daha fazlasını. Başka hiçbir işadamında görmediğim demir gibi bir kararlılık buldum. Bunu görebildiğim tek bir yer vardı: aynada.

Belki, sadece belki, susmak bilmeyen o hain iç ses fısıldadı, onun kelimenin tam anlamıyla bir ortak olarak yanınızda durması o kadar da kötü bir fikir olmazdı.

Hemen o sesin üzerine kapıyı kapattım. Ancak kapı çok ucuz ve kalitesiz görünüyordu, çünkü susturulmak istemeyen sesin fısıldadığını hala duyabiliyordum.

Belki de gerçekten öyle olmasını istemediğim içindir.

"Görünüşe göre dileğiniz gerçekleşti, Bay Linton. Öne doğru eğilerek gözlerini gözlerime diktim ve tüm dikkatimi ona verdim. Anlaşılan bir süre daha benim yanımda çalışmaya devam edecekti. "Pekâlâ. Kendini kanıtlamak için düğüne kadar vaktin var. Oyun başlasın!"

Onu Benim Yapmak

Bölüm 42, 'Bir Olmak', Bay Ambrose'un Bakış Açısından

"Bu kadını, Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal bir evlilik içinde birlikte yaşamak üzere eşin olarak kabul ediyor musun? Onu sevmeye, teselli etmeye, onurlandırmaya, hastalıkta ve sağlıkta yanında tutmaya ve her ikiniz de yaşadığınız sürece başkalarını bir yana bırakarak yalnızca ona bağlı kalmaya razı mısınız?"

Hayatım boyunca bana pek çok soru sorulmuştu. Çoğuna hak ettikleri tek yanıtı vermiştim: Buz gibi bir sessizlik.

Ancak bu.

Bu seferki tamamen farklıydı.

Derin bir nefes alarak sola döndüm ve yanımda duran kadına baktım. Sonsuza dek yanımda duracak olan kadına. Sıcak kahverengi gözleri yakıcı bir yoğunlukla bana bakıyordu ve ben de onun bakışlarına aynı vahşilikle karşılık vermekte tereddüt etmedim, elim onunkini sıktı.

Hiç tereddüt etmeden ağzımdan yankılanan tek bir kelime çıktı: 'Evet!'

Papaz, yakında artık Bayan Lilly Linton olma y a c a k olan kadına doğru döndü, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

'Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal bir evlilik içinde birlikte yaşamak üzere bu adamı kocan olarak kabul edecek misin? Ona itaat edecek misin?'

Yüzümün seğirmesine izin vermemek için elimden geleni yaptım. "-ve ona hizmet et-
O adam benim niyetimi kaçak bir geline mi dönüştürmeye
çalışıyordu?' -sevin, onurlandırın ve hastalıkta ve sağlıkta onu
koruyun-' Pekala, bu biraz daha uygulanabilir olabilir.

'-ve diğerlerini bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece seni yalnızca ona mı saklayacağım?

Bana baktı... ve sonra gülümsedi! O anda tüm endişelerim ve şüphelerim kayboldu. Papazın ne dediği önemli değildi. Ne olduğu önemli değildi.

söyledik. Önemli olan tek şey o anda aramızda oluşan sessiz anlayıştı.

Elimi sıkıştığını hissettim ve derin bir nefes alarak papaza doğru döndü. Sesi yüksek ve net çıkıyordu. "Evet!

Etraftaki kalabalıktan fısıltılar, burun çekmeler ve diğer gereksiz sesler yükseldi. Papaz kollarını açarak sesini yükseltti.

"Bu kadını bu adamla evlenmesi için kim verdi?

Gerçekten fark etmez. Yine de onu alırdım!

Ancak bunu yüksek sesle söylediğimden değil. Uzun meslek hayatım boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da bazen sessizliğin en iyi seçenek olduğuydu. Bu yüzden, kısa bir süre önce Bayan Linton'ın amcası olarak tanıdığım iri yarı adam mihraba doğru adım atarken öylece durup bekledim.

Adamın yüzünde oldukça ekşi bir ifade vardı. Kabızlığı mı vardı?

Hm. Alakasız.

Yaşlı adam müstakbel eşimle benim hiç dikkat etmediğim birtakım mırıldanmalarda bulundu. Ben sadece adamın onun elini tutup ciddiyetle kendi elime koymasına dikkat ettim.

Evet! Evet! Benim!

Bize başını sallayarak geri çekildi. Ya da en azından ben öyle yaptığını sanıyordum. Onu uzun zamandır farkındalık alanımdan kovmuştum. Tüm dikkatim yanımda duran kadına odaklanmıştı. *Benim kadınıma.*

Vakit gelmişti. Derin bir nefes alarak sesimi yükselttim, böylece yankılandı.

tüm kilise boyunca, herkes tarafından açıkça duyulabilir.

"Ben, Rikkard Ambrose, seni, Lillian Linton'ı, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayıracaya kadar, Tanrı'nın kutsal buyruğuna göre, sevmek ve beslemek üzere nikâhlı karım olarak alıyorum; ve bu konuda sana söz veriyorum.

Konuştuğum süre boyunca gözlerimi bir kez bile ondan ayırmadım. O da gözlerini benden kaçırmadı, sanki derin su havuzlarıymış ve kendisi de susuzluktan ölmek üzere olan bir çöl gezginiymiş gibi gözlerimin içine baktı.

Sonra konuştu.

'Ben, Lillian Linton, seni, Rikkard Ambrose, kocam olarak kabul ediyorum-'

Evet!

'-bugünden itibaren sahip olmak ve elinde tutmak için, iyi ya da kötü, daha zengin-'

Kesinlikle.

'-ya da daha fakirler için-'

Pek olası değil.

'-hastalıkta ve sağlıkta, sevmek, değer vermek ve itaat etmek için-'

Bu da ilgi çekici olasılıklar sunuyor.

"-Tanrı'nın kutsal buyruğuna göre ölüm bizi ayırmaya dek; ve bunun için sana bağlılığımı sunuyorum.

Elini bıraktım ve cebime uzanarak bana bir servete mal olan basit bir altın alyans çıkardım. Bu gerçek, nedense şu anda beni pek de rahatsız etmiyordu.

Gözlerimi alamadığım yüzüğün içindeki oymayla bir ilgisi olabilir.

R.A. & L.L.

Onun da aynı şeyi yaptığını görmek için tam zamanında gravürden başımı kaldırdım ve gözlerindeki bakışla kalbimin sıkıştığını hissettim.

Bu sefer, sessizlik altın değildi. Bu sefer konuşmam gerekiyordu.

"Bu yüzükle," diye seslendim, altın yüzüğü parmağına takarken.

"Evleniyorum. Bedenimle sana tapıyorum..." Tereddüt ederek derin bir nefes aldım.

-Sonra ileri atıldı. '...ve tüm dünyevi varlığımı sana bağışlıyorum' [40]

Sırıttı. Lanet olası küçük *ifrit* bana *sırıتما* cüretini gösterdi! 'Emin misin? Tüm dünyevi malların? Oldukça büyük bir söz veriyorsun. Daha sonra 'itaat et' cümlesini bolca kullanmak için aklıma bir not aldım. Ah, sonsuz olasılıklar...

Ama bu sonrası içindi. Şu anda...

"Kesinlikle eminim.

Sonra yüzüğü parmağına taktım. 'Seyirci' denen önemsiz arka plan gevezelik etmeye başladı, bazıları oo, bazıları awwing, diğerleri daha da anlamsız sesler çıkardı. Onlara en ufak bir dikkat bile göstermedim. Yanımdaki kadından başka hiçbir şey görmüyor ve duymuyordum. Papaz dua ederken onun gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Son sözleri bittiğinde rahip ellerimizi tuttu ve birleştirerek havaya kaldırdı.

"Tanrı'nın bir araya getirdiklerini kimse ayırmasın!

Ve Tanrı deneyen herkese merhamet etsin. Çünkü ben yapmayacağım!

Kalabalıktan gök gürültüsünü andıran bir tezahürat yükseldi. Şapkalar ve boneler havaya fırlatıldı. Göz ucuyla karımı gördüm-evet, karımı!

-Bir kulaktan diğerine gülümsüyor, yüzü bir mutluluk feneri gibi parlıyordu. Tam o anda öncelikler listem yeniden düzenlendi ve birdenbire onu her gün böyle gülümsetmek en üst sıraya yerleşti.

Belki de en tepenin hemen altında. Para kazanmaktan hemen sonra.

"Koca. Sesi beni düşüncelerimden koparan tek kelimeydi.

bu anı daha da güzelleştirebilirdi. Yumuşak elinin göğsümde durduğunu hissettim ve omurgam kaskatı kesildi.

Kilisede olduğumuzu kendime hatırlattım. Bir kilisedeyiz. Bir papazın ve iki yüz kilise müdaviminin önünde bir kadına tecavüz etmek sosyal olarak kabul edilemez!

"Kocacığım," diye tekrarladı, sıcak nefesi yanağımı gıdıklıyordu.

Yapmayın! Sakin ol! Kısıtlama!

'Koca,' kelimeyi ağzında bir kez daha yuvarladı, nefesi yine tenimi okşadı. "Buna alışmak biraz zaman alacak.

Kısıtlamanın canı cehenneme!

Onu tutarak kabaca kendime doğru çektim. 'Devam etsen iyi olur, benim küçük *ifritim*. Ben sabırlı bir adam değilim.'

Yanımızdaki rahip boğazını temizledi. "Öpebilirsin-

Adamın sözünü bitirmesini beklemeye zahmet etmeden gelininim ipek duvağını yırttım ve dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurdum. Papazın kollarını cemaate doğru açtığını belli belirsiz fark ettim.

"Dua edelim!

"Yapmayalım! Karşı çıktım ve duvağı fırlatıp atarak sonsuza dek benim olacak kadını kucakladım. Kollarımın arasında kıvrandığını hissettim. Kaçmak mı istiyordu?

Bunun için çok geç! Benim olan benimdir! Ve hiç vakit kaybetmeden bunu ona ağzım ve dilimle göstermeye başladım. Kıvrınmayı bırakıp kollarımda bir macuna dönüşmesi uzun sürmedi.

"Tebrikler!" diye sözümüzü, ölmeyi çok isteyen sinir bozucu bir sivrisinek kesti. 'Oh, Lilly, canım! İşte oldu!

Bugün kimin içini boşaltacak kadar şanssız olduğunu görmek için arkamı döndüm ve karşımda...

Annem.

Oh, ve kız kardeşim.

Sakin ol. Sakin ol. Derin bir nefes alarak on bine kadar saymaya başladım. Bin pound, iki bin pound, üç bin pound.

"Sonunda, gerçekten oldu! Annem beni kenara iterek, az önce sadece benim olduğu ilan edilen kadını kucakladı. "Buna inanamıyorum ve... Umarım çok ama çok mutlu olursun!

"Ben de öyle!" Adaira yanımdan kayarak geçti ve karıma bir kement gibi yapıştı. 'Ve birbirinizi öldürmeden önce bana en az bir tane küçük sevimli yeğen verdiğinizden emin olun, tamam mı?

Neden ailemle tekrar bir araya gelmek için geri döndüm? Altına hücum günlerimin buzlu dağları için aniden nostaljik hissettim.

Ta ki karımın elinin benimkini sıkıldığını hissedene kadar.

Belki de, sadece belki de, bir aileye sahip olmak o kadar da kötü bir fikir değildir. "Her ikiniz için de en iyisini diliyorum.

Belki de her şeye rağmen öyledir.

Bakışlarım az önce konuşan adama odaklandı. Yüzbaşı James Carter. Bu böceği Afrika'ya göndertmemiş miydim? Nakliye departmanımın başındaki kişiyle konuşmam gerekecekti. Ve bu kelime 'terfi' olmayacaktı.

Ama önce bu Carter'ı ortadan kaldırmam gerekiyordu. Gözlerim ölümcül bir güçle onu delip geçerken, karımın önünde eğilmesini ve anlamsız tebrikler mırıldanmasını izledim. Sonra döndü ve hızla uzaklaştı.

'Hm...' Spekülatif bir şekilde kaptanın ardından baktım. 'Davranışları kesinlikle düzeldi. İstenmediği yerlerden uzak durmayı öğrendi.

'Evet,' diye öksürdü yeni karım, belli ki bir sebepten dolayı eğlencesini bastırıyordu. 'Bu yüzden bu kadar hızlı kaçtı. Kesinlikle.

Bakışlarım bir kez daha, hâlâ uzaklaşmakta olan Kaptan James Carter'ın geri çekilen sırtına kayarken gözlerim sonsuz derecede daraldı...

...kız kardeşimden sonra.

Bir kez daha düşündüm de, belki de ortadan kaybolması o kadar da iyi bir fikir olmayabilir. Burada kalmalı ki onunla *bizzat* ben ilgilenebileyim. O-

Düşüncelerim iki yumuşak elin beni yakalamasıyla aniden kesildi. beni aşığdı çekti. Bir an sonra, bir çift dudak benimkini okşadı ve düşüncelerimin sönmesine neden oldu. Yine ne yapmayı planlıyordum?

Ah, evet! Karımı öpmek!

Uzun, çok uzun bir an boyunca böyle kaldık, birbirimizden ve dudaklarımızın dans edişinden başka hiçbir şeyi fark etmedik ya da umursamadık. Sonsuza kadar böyle kalabilirim. Yapabilirdim-

"Tebrikler.

-Sözümüzü kesecek kadar aptal olan her kim varsa iç organlarını deşin.

Yeni eşimden yeterince uzaklaştıktan sonra kimin intihara meyilli olduğunu kontrol etmek için başımı çevirdiğimde bir akbaba ile yüz yüze geldim.

Ah, hayır. O benim yeni yengemdi.

Eşim akbabaya baktı, beni bir dakika kadar daha öpmeye devam etti ve ancak o zaman ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle teyzesine döndü. "Merhaba, Brank Teyze.

En azından önceliklerini doğru belirlemiş gibi görünüyor.

Akbabanın yüzündeki ifade benimle aynı fikirde olmadığını gösteriyordu.

'Umarım... umarım sen... çok...' Sertçe yutkunarak, ben de dahil olmak üzere karşılaştığım herkesten daha isteksiz bir şekilde kelimeleri sıkmaya başladı. Oldukça etkileyici bir başarı. '...mutlu.

"Çok teşekkürler teyze! Kollarını yaşlı kadına dolayan karım, sırtarak ona sıkıca sarıldı. Hayatımda ilk kez bir deri bir kemik kalmış yaşlı bir kadını kıskandığımı hissediyordum. "Merak etme, eminim çok mutlu olacağım.

Ani bir nefes aldım. Bir iş adamı olarak geçirdiğim uzun yıllar boyunca insanları çok iyi okumayı öğrenmiştim. Az önce teyzesine söylediği sözlerin çoğu arsızcaydı, saygısızcaydı... ama o son cümle? Bu gerçektir, tüm gerçek ve sadece gerçek.

Evet, göğsüm olan donmuş kayanın içinde sessizce yemin ettim. Evet, olacaksın. Bundan emin olacağım.

İşlemler devam etti. İyi dilekler peş peşe geldi ve reverans yaptı. Bazı genç kadınlar, "Lilly'ye hak ettiği gibi davranmıyorsun, seni lanet olası şovenist bekar oğlu bekar!" diye ölüm tehditleri savurdular.

Varsayalım ki, onlar onun arkadaşlarıydı.

Sonra kız kardeşi geldi, mantıksız bir şekilde duygusallaştı ve bol miktarda göz sıvısı salgılamaya başladı. Hızla gerçekleri görmezden geldim ve Güney Amerika'daki ithalat işimin bu yılki kârını zihnimde hesaplamaya başladım. Normalde bu beni uzunca bir süre tatmin edici bir şekilde meşgul ederdi. Ama bugün?

Bugün düğün gecemden önceki gündü. Her nasılsa, ne kadar büyük olursa olsun, kar hesaplamak her zamanki gibi aynı cazibeye sahip değildi.

Sonunda ayrılma vakti gelmişti. Gelenekler gereği, kiliseden çıkarken eşimin velileri önden gitti ve Kerim de sağdıç rolüyle arkadan geldi. Tam kilisenin kapısına yaklaşıyorduk ki.

'Vakit geldi kızlar! Nişan alın ve ateş edin!'

İçgüdüsel olarak eğildim ve paltomun altında sakladığım tabancaya uzandım; ancak bir avuç pirinç yüzüme çarptı.

Birkaç pirinç tanesini tükürerek, Britanya İmparatorluğu'nun en güçlü iş adamını *Oryza sativa* türü ot tohumlarıyla doldurmanın iyi bir fikir olduğuna karar veren genç kadınlara buz gibi bir bakış fırlattım. Cevap olarak genç kadınlar sırtıttı ve bana doğru bir pirinç yükü daha fırlattı.

"Herkes doldursun! Ön taraftaki genç kadın kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. Adı neydi acaba? Amy miydi? "Ve atışınızı kaçırmadığınızdan emin olun!

Karıma yeni arkadaşlar bulması için yardım etmeyi aklıma not ettim.

F ile I arasında R harfi olan zebaniler yeni cephaneler kaparken kalabalıktan alkış sesleri yükseldi.

"Bu geleneği hiçbir zaman anlayamadım," diye mırıldandı arkamda siper almış olan eşim. "Çok aptalca.

"Bu bir doğurganlık ritüeli," diye bilgilendirdim onu, bu küçük bilgiyi hatırladığım için pirinç konusunda artık o kadar da üzgün değildim. 'Tohumların gelinin hamile kalma şansını artırması gerekiyor-'

"Eyvah!" diye sözümü kesti ve kafasının arkasına doğru fırlatılan yeni bir pirinç mermisinden kaçınmak için aniden eğildi. "Çekilin! Hadi gidelim buradan!

Tercümesi: Hadi düğün gecemize gidelim. Buna en ufak bir itirazım olmadı.

Cemaatin alkışları ve tezahüratları arasında, üzerimize pirinç yağdıran insanların yanından geçerek kiliseden dışarı fırladık. Dışarıda da kalabalık boş durmuyordu. Kilisenin önündeki çayırılık alana bir dizi uzun masa kurulmuştu; pastalar, turtalar, devasa meyve suyu ve bira bardaklarının yanı sıra ekmek ya da su olmayan diğer çeşitli gereksiz gıda maddelerinin ağırlığı altında eğilen masalar.

"Herkesi konağa davet etmemiz gerekmez miydi? Yanımdan fısıltıyla gelen bir soru duydum.

Karıma bakarak elini sıktım. 'Bu şekilde köylüler çok daha rahat edecekler. Bu özel gününüze bir katkıda bulunmak istediler.

Bana sırtıttı. 'Ve bu şekilde, yemek için bir kuruş bile harcamak zorunda kalmazsın.

Beni bu kadar iyi tanıyan bir kadınla evlendiğimi bilmek gerçekten rahatlatıcıydı. "Gerçekten.

'Normal şartlar altında sana karşı çıkardım ama...' Düğün partisinin bir parçası olan soylu lordlara, hanımlara ve beylere baktı, çoğunlukla annemin etkisi ve Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamı olarak sayısız yalakayı ve dilenciye çekme eğilimim nedeniyle. Tüm o sevimli yalakalar, çayıra serpiştirilmiş kaba ahşap bank ve masaların üzerindeki hayali kirleri çılgınca temizlemeye çalışırken oldukça mide bulandırıcı görünüyorlardı. Şımartılmış ve pudralanmış birkaç hanımefendi, temiz kır havasının korkunç kokusundan korunmak için yüzlerinin önünde parfümlü mendiller tutuyordu. Göz ucuyla hanım eşimin sırtıttığını gördüm. "Bence açık havada piknik yapmak eğlenceli bir düğün yemeği olabilir.

Aynı fikirde olmaktan kendimi alamadım. Bununla birlikte, yeni Bayan Ambrose'a dar, vücudu saran gelinliği içinde bakarken, akşam yemeğini atlayıp gecenin daha ilginç kısımlarına geçebileceğimize dair sessiz bir sonuca vardım. Bakışlarıyla karşılaştığımda, gözlerinde bir beklenti ışıltısıyla bana bakıyordu. Hm...görünüşe göre o da-

'Artık benim kocamsın,' diye fısıldadı, düşüncelerimi yarıda keserek. 'Şimdi bana söylemek zorundasın. Enfield nedir?'

Dondum kaldım, gözlerim sonsuz derecede küçüldü. Yani, beklenti değil. Merak. Burnunu sokmaması gereken tehlikeli bir konu hakkında. 'Düğün gününde başka bir adam hakkında soru sormak mı? Yazıklar olsun size, Bayan Ambrose!'

"Yani bu bir insan mı?" diye sordu hevesle. Benim zevkime göre fazla hevesli. 'Kim o? Onun ne ilgisi var-mmm!'

Yakındaki bir çileği tüm potansiyelini kullanarak ağzına soktum ve onu etkili bir şekilde kestim.

'Mmm! Mmm!'

"İlginç. Sizi susturmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydim, bu yöntemi daha önce kullanırdım'.

"Mmm...! Yutkundu, dudaklarındaki çilek suyunu çok ilgi çekici bir şekilde yaladı. "Sadece-

Öne doğru eğilerek çilekleri dudaklarımla değiştirdim. Bence mükemmel bir ikame. Karımı sessiz tutmak giderek daha büyüleyici bir eğlenceye dönüşüyordu.

"Nnnmmm!

"Yine de," diye fısıldadım dudaklarına, "sanırım bu yöntemi daha çok seviyorum.

'Mmmm...' Boğazından gelen alçak mırıltı omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderdi. Parmaklarım seğirdi, içgüdüsel olarak *benim* olanı almak istedim ve-

Seyirciler! Bir izleyiciniz var!

Sorun şu ki, şu anda bunu umursayacak durumda değildim. Karim'e her zaman bölgeyi boşaltmasını emredebilirdim. Ya da kasabayı. Ya da ilçeyi.

Eşimin arkadaşlarından biri kurt ısılgı çalmaya başladığında bu fikir daha da cazip hale geldi. Sonra iki kişi daha katıldı. Tam da Kerim'i misafir tahliyesiyle ilgilenmesi için göndermek yerine, neden misafirin içini boşaltmayalım diye düşünüyordum. En azından daha sinir bozucu olanları. Tam ona işaret etmek için elimi kaldıracaktım ki eşim küstah arkadaşlarına doğru eğildi ve onlara kurt ısılgı ile karşılık verdi.

Bu kadınla evlenmemin bir nedeni olduğunu biliyordum.

Sonraki bir saat yirmi yedi dakika şaşırtıcı derecede hızlı geçti. *Çok* hızlı. Normalde, çalışmadığım ya da rakiplerimin ölümünü planlamadığım zamanlarda hayatımdaki her saniye ağır çekimde akıp giderdi. Şu anda bu durum iki kat daha fazla olmalıydı. Yapmak zorunda bırakıldığım korkunç aktiviteler düşünüldüğünde...

Gereksiz yere aşırı yemek yemek?

Alkollü içecekler tüketmek?

Gülüşen ve *şakalaşan* insanları dinlemek mi?

Değerli zamanımın bu şekilde çirkin bir şekilde boşa harcanması dişlerimi gıcırdatmak istemem için yeterliydi. Ya da en azından öyle olmalıydı. Evet, kesinlikle öyle olmalıydı. Başka bir gün olsa da olurdu. Yine de, orada otururken ve değerli saniyeler birbiri ardına geçerken, kendimi umursamaya ikna edemedim. Yanımdaki kadına her baktığımda ve yüzündeki geniş, parlak gülümsemeyi gördüğümde, bunu düşünmeyi bile kendime yediremiyordum. Eşimin birkaç arkadaşının ayağa kalkması bile beni rahatsız etmedi.

bir dizi renkli kadeh kaldırdı. Tüm bunlar güneş ağaçların ardında batmaya başlayana kadar devam etti ve ben *yine* de aldırmadım. Kral Midas adına benim sorunum neydi?

Bu soruya cevap bulamadan hemen yanımdan memnun bir iç çekiş duydum ve yan tarafa baktığımda eşimin koltuğuna yığıldığını gördüm. Şişkin karnına bakılırsa, ya hamileliğe hazırlık yapıyordu ya da yemekten *gerçekten* keyif almıştı. Arkasına yaslanmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş, yüzünde geniş ama kesinlikle uykulu bir gülümseme vardı.

"Sanırım," dedim ona doğru eğilerek, "bu gece için evimize çekilme vaktimiz geldi, öyle değil mi?"

"Evet. Esnedi. "Oldukça yorgunum.

Yoruldu mu?

İçimde bir şeylerin alevlendiğini hissettim. Birdenbire, sanki yatmaya hazırmışçasına bana doğru yığılıp kalışına bakarken, artık bir an önceki kadar sabırlı hissetmiyordum. "Sabırlı değilim. Hem de hiç.

Uykulu bir şaşkınlıkla bana göz kırptı ve bende onu yakalayıp öpme isteği uyandırdı.

"Sen oradaki! Ayağa kalktım ve kolumla karımı destekleyerek masaların arasında koşuşturan ve tatlıları dağıtan çocuklardan birini işaret ettim. "Arabayı hazırla, olur mu?"

"Evet, Lordum! Hemen, Lordum!"

Bu unvanı kullandığım için bir parmağım sinirle seğirirken, geri çekilen çocuğun arkasından hançer gibi baktım. Neyse ki zamanımı boşa harcamadım ve çok geçmeden araba çakıllı yolda ilerleyerek çayırın karşısında durdu.

"Hadi gel. Kolumu uykulu karıma doladım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Esneyerek kendini arabaya bıraktı, arkamızdan yükselen ısıklık ve çığlık seslerini fark etmemiş gibiydi. Ancak ben fark ettim ve daha sonra Kerim'e iletmek üzere hepsinin ismini zihnime not ettim.

"Leydim?"

Bana göre gereğinden fazla kibar olan bir adam karım için vagonun kapısını açtı. Adamın yanından hızla geçerek arabaya binmesine yardım ettim ve onu yavaşça döşemenin üzerine oturttum. Arkasından atlayarak kapıyı kapattım ve yeni Bayan Ambrose'un pencereden dışarı baktığını, dışarıdaki nedimelerine şaşkınlıkla göz kırptığını gördüm.

"Neyi bekliyorlar?" diye esnedi. Alçak sesle homurdandım. "Gelmiyorlar.

Hâlâ yorgun bir şekilde gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Neden?

Gerçekten farkında değil mi?

Neredeyse sırtıtaçaktım. Neredeyse.

Ona doğru eğilerek nazikçe yanaklarına dokundum. "Sanırım bunun nedeni bizi biraz yalnız bırakmak istemeleri, *Bayan Ambrose*.

Yeni ismini duyunca gözlerinin açıldığını görebiliyordum.

Yeterli. Kime ait olduğunu anlamasının zamanı geldi.

"Adımı değiştirecek kişinin ben olacağımı kim söyledi? İtiraz etti. "Belki de yapmalısın-

Ağzım onun cümlesini yarıda kesti. İçgüdüsel olarak bana doğru uzandı ama bileklerini yakaladım ve bankın yastıklı arkılığına çarparak onu bankın arkılığına doğru ittim. Protestoları susturmanın tüm yolları arasında en etkili olanının bu olduğu ortaya çıkmıştı. Oh, ve aynı zamanda zevkli.

"Bir şey mi söylemek istiyordunuz, *Bayan Ambrose*? Ağzına karşı hırladım.

'Sen... bırakmalısın-'

O sözünü bitiremeden dudaklarım onunkileri sıkıca mühürledi. Onu pişmanlık duymadan, acımadan, en ufak bir tereddüt belirtisi olmadan öptüm. Yakında çok daha fazlasını yapacağımı bilerek öptüm onu. Dilimin her kıvrımı, yumuşak dudaklarındaki her okşayış bunun kanıtıydı. Sonunda öpüşmeyi kesmeye karar verdiğimde nefesi kesildi.

"Şimdi bana tekrar söyle..." Gözlerim onu sıkıyor, olduğu yerde sabitliyordu. "Bana ne söylemek istiyordun?

Hiç tereddüt etmeden beni omuzlarımdan yakaladı ve gözlerimin içine hiddetle baktı. "Beni tekrar öpmen gerektiğini söylemek istedim!

Memnuniyetle başımı salladım. "Yeterli.

Ve ona tam olarak ne kadar 'yeterli' olduğunu göstermek için hiç zaman kaybetmedim. Ancak araba malikânemin önünde durduğunda öpüşmemize bir kez daha ara verdim.

Neden mi?

Malikanem. İçinde yatak odam olan.

Tam o sırada eşim dışarıdaki evi gördü ve az önceki sözlerimin anlamını, burada olmamızın anlamını kavramaya başladı. Gözleri kocaman oldu ve başını çevirip bana baktı.

Onun iri gözlü bakışlarına kendi soğuk bakışlarımla karşılık verdim.

Son bir çakıl gıcirtısıyla araba durdu. Gözleri hâlâ kocaman olan sevgili karım arabanın kapısından uzaklaşarak içeriye doğru çekildi. Ona doğru eğildim, gözlerimi sonsuz derecede daralttım, ancak bu sefer kızgınlıkla değil, bir yırtıcının yoğun odağıyla.

"Lillian?

Adını söylediğimde göğsünün hızla inip kalkmaya başladığını *görebiliyordum*. Nefes alışımın kesildiğini *duyabiliyordum*.

Dudaklarım neredeyse, çok neredeyse, zaferle seğiriyordu.

İş dünyasının temel bir ilkesi: İşe yarayan bir yöntem bulursanız, bir kez kullandıktan sonra bırakmayın.

"Lillian.

Bir kez daha, bu tek kelime onu sarsmaya yetti. Açılan gözlerindeki panik kayboldu ve içgüdüsel olarak bana doğru eğildi.

Yeterli.

Ama yine de hafifçe titrediğini hissedebiliyordum. Göğsümde bir çekilme hissettim. Korkuyor muydu?

Ben sert bir adamdım. Ona hükmetmeye çalışmaktan çekinmezdim. Onun için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptırmaya çalışmakta tereddüt etmezdim. Ama benden korkmasını sağlamak?

Asla.

Asla.

"Ne oldu? Başparmağımla yanağını okşayarak kısık bir sesle sordum.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Bir an için hareket etmedi. Sonra yavaşça başını kaldırdı ve ateş saçan gözleri içimi yaktı. Ancak o zaman fark ettim: Endişeyle, korkuyla değil, arzuyla titriyordu.

Dudaklarını yalayarak yutkundu.

"Hadi eve gidelim.

İhtiyacım olan tek şey bu üç kelimeydi. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalktım ve onu kollarımın arasına aldım. Kapıyı tekmeleyerek açtım ve arabadan dışarı, ateşli gün batımına doğru adım attım. Yakut kadar kırmızı ışık kırların üzerine akıyor, her şeyi kıpkırmızıya boyuyordu. Başka bir zaman olsa, doğal olarak elmasları daha az değerli yakutlara tercih ettiğim için bu beni rahatsız ederdi. Ama şimdi?

Şu anda kollarımdaki kadının yüzünden başka bir şey göremiyordum.

Kadınım

benim.

Karım.

Lillian.

Uzun bir adımla arabadan inip doğruca konağın kapısına doğru yürüdüm. Kollarımda, hanımefendi karım sadece bana baktı, zor durumdaki bir genç kız gibi taşınmasına tek bir heceyle bile itiraz etmedi. Tek başına bu bile bana bu gece her zamanki kuralların unutulduğunu anlatmaya yetiyordu. Bu gece her şey farklıydı. Bu gece, sadece biz vardık.

Ama sadece bu kadardı. O ve bendik. Ve onu tanıyordum. Onu içeri götürebilirim. Ama...

Onu eşikten geçirmeden hemen önce durdum ve yere bıraktım. Hızlı bir hareketle yanağını avucumun içine aldım ve doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için onu kendime doğru çevirdim.

"Neden birlikte içeri girmiyoruz?"

Yavaşça, yüzüne ışıltılı bir gülümseme yayıldı. O anda gözlerinde o kadar çok sevgi gördüm ki...

Çok fazla gereksiz duygu. Korkunç!

En azından benim böyle düşünmem gerekirdi. Ama yapamadım. Düşünemezdim. Gülümsemesi kalbimi ve ruhumu aydınlatacak kadar parlakken olmazdı. Elimi tuttu ve birlikte eşikten geçtik. Ancak merdivenlere ulaştığımızda olduğu yerde durdu. Şaşkınlıkla ona bakarken ben de durdum ve yüzüne yayılan sırıtışı gördüm.

"Şimdi beni taşıyabilirsin.

Yanağımdaki bir kas seğirdi. "Yapabilir miyim?"

"Evet, efendim.

Ben Bay Rikkard Ambrose'dum. Hiç kimse, ama *hiç kimse* bana emir veremezdi. Öte yandan... bu benim karımdı ve benden ellerimi onun her yerine sürmemi istiyordu.

Bir saniye bile tereddüt etmeden onu tekrar kollarıma aldım. Onu göğsüme doğru çekerek merdivenlerden yukarı çıkarken boşta kalan bir elimle ipeksi saçlarını okşadım.

"Ee?" diye sordum, sesim en ufak bir alaycı tonda bile çıkmıyordu. Hem de hiç. 'Eşitlik arayışınız sizi eşikten taşınmaktan alıkoyuyor ama merdivenlerden yukarı taşınmaktan alıkoymuyor mu?"

'Elbette,' diye mırıldandı göğsüme, sanki çok açılmış gibi. 'Eşikler cinsiyetçi. Merdivenler değil. Ayrıca, bu lanet ayakkabılar yüzünden ayaklarım ağrıyor!

Başımı eğdim. "Bilgelik incilerinizi hafızama kazıyacağım. "İyi fikir. Uzanıp başımı okşadı. *Başımı okşadı.*

"Bunu sen yap.

Bu ne cüret! Bu ne cüret! Ben-

Sonra hiç endişelenmeden tekrar göğsüme sarıldı.

Çok güven verici. Çok yumuşak.

-Onu yukarı taşıyın ve hemen yatak odasına götürün!

Her seferinde üç adım atarak, bir o kadar saniye içinde merdivenlerin tepesine ulaştım. Koridorda ilerleyerek odamın kapısına ulaşmam sadece bir dakika sürdü. Benim odam, *benim* ve karım için.

Kapıyı çarparak açtım, odanın içine girdim, bir hamlede yatağa ulaştım. göz kırptı. Elimden geldiğince nazikçe onu yatağa yatırdım ve ona baktım. Orada yatıyordu, saçları çarşafın üzerinde çılgınca dağılmıştı, gelinliğinin beyazı kararan güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Masumiyeti simgeleyen beyaz.

Gözlerimiz buluştu.

Uzanıp yüzüne hafifçe dokundum.

"Sonunda... benim! Bu bir kehanetti. Değişmez bir gerçek. İnkâr edilemeyecek bir emir.

Tabii ki inkâr etti.

"Şovenist bekar oğlu bekar! Oh, sesindeki o ton... Kızgın görünmek için elinden geleni yaptı. Gerçekten denedi. Ama gözlerindeki ateşli bakış aksini söylüyordu. "Kadınlar kimsenin malı değildir ve ben de kesinlikle sana ait değilim!

Oh. Bir meydan okuma mı?

Yumruklarım her iki yanındaki yatağa çarparak onu olduğu yere hapsetti. Ona doğru eğilerek bakışlarımla onu delip geçtim.

"Gerçekten mi?

"Evet!

'Vay, vay...' Yatağa yumuşakça kayarak, yüzüm onunkinin sadece birkaç santim üzerinde durana kadar kendimi alçalttım. "O zaman yanıldığını kanıtlamam gerekecek!

Gece

43. Bölüm, Bay Ambrose'un Bakış Açısından 'Fırtınalı Bir Gece'

Altımdaki yatakta yatan mükemmellik timsaline baktım. Koyu kahverengi saçları minderin üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu, beyaz gelinliği altındaki karlı çarşafta neredeyse görünmüyordu. Keşke *gerçekten* görünmez olsaydı. Keşke gözlerimin önünde çırlıçıplak dursaydı.

Hayatımın çok erken dönemlerinde öğrenmek zorunda kaldığım bir gerçeği hatırladığımda parmaklarım büküldü: gerçek erkekler dileklerini gerçeğe dönüştürür!

"Benim!"

Bir an için üzerine atlayıp kıyafetlerini yırtmayı düşündüm. Bu çok kolay olurdu. Çok uygun.

Ama... bu elbise?

Bu elbiseye dokunulamazdı. Bu elbisenin üzerinde asla bir leke bile olamazdı. Yeminini bu elbiseyle etmişti. Kendini bana verdiği elbise.

Birkaç dakika önce onu yatırdığım yataktan aniden kaldırdığımda yüzündeki şaşkınlık neredeyse tapılasıydı - eğer 'tapılası' gibi kelimeler kullanan bir adam olsaydım. Kesinlikle öyle olmadığım için uzandım ve sırtı bana dönük durana kadar onu çevirdim. Parmaklarım elbisesinin arkasındaki en üst düğmeye dokunup onu açtığında neredeyse ne olduğunu anlayacaktım.

Isı boynuna doğru yükseldi ve tenini kırmızının lezzetli bir tonuna boyadı. İkinci düğmeye ulaştım.

Kırmızı renk kulaklarının ucuna kadar ulaşmış, parlak bir şekilde yanıyordu. Üçüncü düğme.

Nefes alış veriş hızlandı. Yeterli. Ama yeterli değildi. *Neredeyse* yetmiyordu. Öne doğru eğilerek, az önce açtığım noktaya tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. Dudaklarımın altında ürperdiğini ve yumuşak teninde tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

"Hâlâ benim olmak istemediğinden emin misin? Sesim kısık bir hırıltıya dönüşerek sordum.

Bir ürperti daha.

"Evet," diye mırıldandı.

Bir düğme daha açıldı ve bir öpücük daha. En nadide ve en değerli kristal vazolara gösterdiğim titizlikle uzandım ve tenini okşadım.

'Benim küçük *ifritim*... sen *benimsin*! Şimdi ve sonsuza dek.'

Büyük olasılıkla protesto etmek için ağzını açtı ama ona bu fırsatı vermeye niyetim yoktu. Hızla bir düğme daha açarak sırtının tam ortasına, kıcının hemen üstündeki noktaya bir öpücük kondurdum. Bu öpücüğün çıkardığı nefes, ilk milyonumu kazandığımdan beri hissetmediğim bir gurur heyecanını içime gönderdi.

Ve en iyi şey?

O kısa mutluluk anının aksine, hayatımın geri kalanında ona sahip olacaktım. Hızlı ve etkili hareketlerle giysilerimi yırtıp attım, nereye gittiğini zerre kadar umursamadan. O anda zihnimin odaklandığı şey kendi kıyafetlerimi çıkarmak *değildi*.

"Bugün epey hediye aldığını duydum. Üzerimdeki son giysinin de yere düşmesine izin vererek ellerimi omuzlarına koyana kadar yanlarından yukarı kaydırdım. "*Şimdi benim* hediyemi açma zamanı.

Hediyen mi? Ne demek istiyorsun-'

Elbisesini tek bir hareketle omuzlarından sıyırdığımda karımın sözleri ani bir nefes alışla son buldu. Yumuşak bir fısıltıyla halıya düştü. Az önce olanların farkına vardığında titrediğini hissettim.

Ancak bu, gerçekleşmek üzere olan şeyin yanında hiçbir şeydir.

Arkasından uzanarak onu kollarımla sıkıca sardım, çıplak teninin her santiminin benimkine değdiğinin yoğun bir şekilde farkındaydım. Bir an için sanki bir yırtıcı hayvanın pençesindeymiş gibi kaskatı kesildi, sonra aniden gevşeyerek bana yaslandı.

Tüy kadar yumuşak bir dokunuşla başladı. Tek bir parmak, sonra iki, sonra üç. Sonra tüm eli benimkini nazikçe kapladı ve ön tarafına doğru daha sıkı bastırdı.

Mesaj açıldı. *Lütfen, sarıl bana! Daha sıkı sarıl bana!*

Ben kimdim ki bir bayanı reddedeyim?

Evet, Bay Rikkard Ambrose. Ama mesele bu değildi. Mesele şuydu: Reddetmek *istemedim*. Hayatta olmaz.

Kollarım onun etrafında sıkılaştı. Kat kat iç çamaşırlarının arasından bile vücudunun her bir parçasının bana baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Sırtının hafif kıvrımından çok ama çok dolgun yanaklarına kadar-

Ellerim anında iç etekliklerine gitti ve onları yeni bir aceleyle yırttı. Bunlar zerre kadar önemli değildi. Korse ya da yolumu kesen diğer önemsiz kumaş parçaları da öyle. Göz açıp kapayınca kadar, Bayan Lillian Ambrose'un küçük giysilerinden geriye kalan tek şey, yere doğru süzülen bir parça ve paçavra bulutu ve son, tek, satenimsi bir katmandı.

Neredeyse saygıyla ellerimi omuzlarına koydum. *Sadece bir kat kumaş. Tek bir kat kumaş ve hemen altında...*

Sanki beni dünyanın en değerli elmasından sadece tek bir cam tabakası ayırıyordu. Tek fark şuydu: Dünyanın en büyük elması, tüm çabalarım rağmen, İngiltere Kraliçesi'nin elindeydi. Hükümdarlar, taç mücevherlerini indirimli satmaları istendiğinde garip bir şekilde sinirli görünürlerdi. Ancak tam önümdeki bu hazine... tamamen benimdi! Şimdi ve sonsuza dek!

Ve o... titriyordu?

'Şşş...' Nasıl ve neden olduğunu gerçekten bilmeden oldu. Kendimi ensesini okşarken buldum, onu sakinleştirmeye, rahatlatmaya çalışıyordum. Midas adına burada neler oluyordu? Ben, Bay Rikkard Ambrose, *bir kadını teselli* etmeye mi çalışıyordum? Sadece birkaç yıl önce biri bana bunu yapacağımı söyleseydi, onu şirketimin özel akıl hastanesine yatırır ve acil tedavi için iki katı ücret alırdım.

Ama şimdi...

Şimdi, bu doğal görünüyordu. Mantıklı. Kaçınılmaz. Ve bana yaslandığında, gerginliği yavaşça buharlaşırken, onu kollarımda sıkıca tutmak da aniden şimdiye kadar tasarladığım en parlak plan gibi göründü.

Kollarım onu sardı ve bir kez daha sıkıca kendime çektim. Öne doğru eğilerek başının üstüne nazik bir öpücük kondurdum. O anda, onu bir elmasla kıyaslamamanın tamamen aptallık olduğunu fark ettim. Kollarımda tuttuğum kadın herhangi bir elmastan, safirden ya da yakuttan çok daha değerliydi. Bu yaşayan, nefes alan bir hazineydi. O benim karımdı.

Dünyam değişti.

Bir an sonra ellerim de öyle yaptı. Hızlı bir çekişle, kombinezonunu omuzlarından indirdim. Saten bir fısıltıyla yere düştü. Hanım karım bir heykel gibi hareketsiz duruyordu, hava onun yumuşak, çıplak tenini okşuyordu. İlk defa oksijen ve nitrojen karışımını kışkırttığımı hissediyordum.

Uzun sürmeyecek!

"Lillian.

Ona uzandım.

Daha önce onu kollarımda tutmanın tarif edilemez bir deneyim olduğunu düşünmüş olsam da, *bunun yanında* hiçbir şeydi. Onu yakınımda tutmak, arada hiçbir şey olmadan. Her zaman zaptedilemez ve düzenli olan zihnim bir kaos kasırgasının içine savruldu.

Çok yumuşak. Çok sıcak.

Derin bir nefes alarak kafamı toparlamaya çalıştım.

Kontrol edin! Kendini kontrol et! Kendini kaybetme-

Tam o sırada yumuşak küçük eli benimkini tuttu, yukarı kaldırdı ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı.

"Rikkard.

Sesi beni derinden sarstı. Bu sadece bir isimdi. Yıllar boyunca, sayamayacağım kadar çok kez duymuştum. Ama tam burada, şu anda, onun dudaklarından.

Bunun ne anlama geldiğini açıklayacak hiçbir kelime yoktu. Sözcük yok. İlk defa konuşmak *istemediğim* için değil. Hayır, dilsiz kaldığım içindi.

Yüzünü arkadan kavrayarak, gözlerimiz buluşana kadar onu çevirdim. Ona baktım, bakışlarında görebildiğim şey için açlık çekiyordum. *Ona* açtım. Ve yüzündeki aç ifadeye bakılırsa, onun da bu konudaki hisleri tamamen aynıydı.

Sessiz bir soruyla başımı eğdim.

Başımı salladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kollarım onu havaya kaldırdı ve o gece ikinci kez yatağa yatırdı. Ve bu sefer, uzun, çok uzun bir süre tekrar ayağa kalkamayacaktı. İçgüdüsel olarak elleri bazı yerlerini örtmek için havalandı, yüzü kanımın kulaklarımda çarpmasına neden olacak şekilde alevlendi. Son kez birlikte olduğumuzda, her şey gecenin karanlığında olmuştu. Ama şimdi, pencereden içeri dolan gün batımının ışığında...

Her şey görülebiliyordu.

Her şeyi.

Ve her şey *benimdi!*

Bakışlarım onun her bir santimini buz gibi bir yoğunlukla delip geçiyordu. Yumuşak kıvrımlarını. Sıcak teni. Gözlerini. Onun ruhunu ve paylaşmak istediğimi hiç bilmediğim hayallerini barındıran gözler. Hareket ettiğimi fark etmeden önce, yatağın üzerinde onun üzerindeydim, gözlerim onu tarıyordu.

Ona sahip olacaktım! Onu almak için, tam burada ve şimdi! Yapacaktım.

-
İşte o zaman karım beni kısa pantolonumdan yakaladı ve Beni kendine doğru çekti, kızgın bir dişi aslanın gücüyle üzerime bir öpücük kondurdu. Hayır, kızgınlık değil. Ateş! Saf ateşti, içimdeki kutup soğuğuyla çarpışıyordu. İkisi birbirine karıştı, iç içe geçti ve kükreyen bir arzu kasırgası oluşturdu.

"Sana ihtiyacım var! Hırladım. Bu bir itiraftan daha fazlasıydı. Hâlâ sıkı sıkıya sarılmış olan tek parçamın, kalbimin açığa çıkmasıydı.

İçgüdüsel olarak hareket etmeye başladık, nefeslerimiz hızlandı. Yüzüne, boynuna, köprücük kemiğine ateşli öpücükler kondurdum. Tam daha da aşağıya dalmak üzereydim ki tüm vücudum aniden dondu.

Neden?

Çünkü komodinin bir çekmecesine uzanıyordu ve bir süre aradıktan sonra masum genç karımın elinde beklemediğim bir şey çıkardı.

Diğer taraftan.

Bu benim küçük *ifritimdi*. Neden tüm akredite yatırımcılar adına Ondan böyle bir şey beklemez miydim?

Sanki bakışlarımla o şeyi yakabilecekmişim gibi, elindeki doğum kontrol hapına hançer gibi baktım, sonra bakışlarımı ona çevirdim ve bu fikir hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyledim. Ancak... yüzündeki ifadeyi gördüğümde bakışlarım anında durdu. Gözlerindeki tereddütü gördüm.

Tereddüt mü?

Bu, gerçekten kullanmak istemediği anlamına mı geliyordu... Bu, aslında onunla benim bir-olmamızı düşündüğü anlamına mı geliyordu?

Gözlerinin içine baktım.

Anlık bir kararla uzanıp elimi onun elinin etrafına doladım ve içindeki nesneyi gözlerden sakladım. Gözleri benimkilere kaydı, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Başımı eğdim ve onun güzel yüzüne baktım, her dakika değişen ifadeyi inceledim, gözlerimde sözsüz bir soru vardı. Dışarıda buz gibi bir sakinliğin resmiydin ama içimde şiddetli bir fırtına vardı! Onu zorluyor muydum? Onu yapmak istemediği bir şeye mi zorluyordum, yoksa-

Elinin açılıp dönmesiyle düşüncelerim aniden kesildi. Doğum kontrol hapi yere düşmüş, atılmıştı. Gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu, içlerinde sözsüz bir cevap parlıyordu.

Kalbimin içindeki fırtına genişledi, hayır, şiddetli, durdurulamaz bir kasırgaya dönüştü. Ona doğru eğilerek artık boş olan elini dudaklarıma götürdüm ve avucuna bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum.

Sertçe yutkunurken boğazının titrediğini gördüm. "Ben de seni seviyorum.

Tek gereken bu sözlerdi. İçimdeki çelişkili duygular durdurulamaz bir arzu seline dönüştü ve sel kapıları derhal patladı. Elini sıkıca kavrayarak önce kolunu, sonra da diğerini yumuşak yatağa çarptım. Hayvani bir hırıltıyla, onu şiddetli, ateşli bir saniye boyunca öpmek için aşağıya daldım - sonra tüm gücümle onu kollarımla sardım, aramızda bir nefeslik hava bile kalmayana kadar onu daha da yakınımaya çektim. Vücudunun sıcaklığının içimi yaktığını, kalbinin bana karşı çarptığını hissettim.

Başımı eğerek ağzını bir başka vahşi öpücükle kapladım. "Seni seviyorum!

Azalan güneş ışığında ağzının bir köşesinin seğirdiğini gördüm. 'Kendinizi tekrar mı ediyorsunuz, Bay Ambrose? Ne kadar gereksiz kelimeler kullanıyorsunuz!'

Gözlerim amansız bir güçle ona dikildi. "Sana uygulandığında değil.

Bu sözlerin nasıl bir tepki yaratacağını tahmin etmemiştim. Gözlerinin derinliklerinde ateşli bir patlama parladı. Tutuşunu sıkılaştırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni itmeye başladı. Bir an için beni yataktan itmeye çalıştığını düşündüm - ta ki sırtüstü yatana kadar, hala yatağın üzerindeydim, o da üzerimdeydi.

O.

Üstümde. Bay Rikkard Ambrose!

Ona inmesini emretmek için ağzımı açtım - tam o sırada kızgın ağzı benimkine çarptı. Görünüşe göre, kelimenin tam anlamıyla inmeye çok kararlıydı ve ben onu durduramayacaktım. Yakıcı bir tutkuyla, daha önceki öpücüğüme karşılık verdi, ağzının her hareketi ya da dilinin her kıvrımı omurgamdan aşağı elektrik yayları gönderiyordu. Ne... tekrar ne söyleyecektim?

"Bayan Linton!

"Vay, vay, efendim. Hâlâ benimkine bastırıldığı dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü *hissede biliyordum*. "Hafızan bu kadar kısa ömürlü mü?

Gözlerimi kırıştırdım ve öpücük saldırısının yarısında bir şekilde kapanmış olan gözlerimi açtım.

"Kısa ömürlü mü?

"Evet. Daha önce gözlerinin yandığını düşündüysem, yanılmışım. Şimdi gözlerinde gördüğüm arzu cehenneminin yanında bu hiçbir şeydi. "Adım Bayan Ambrose.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve onları tutarak kabul edip etmediğini araştırdım. "Bayan Ambrose?

Dile getirmedığım sorum gözlerindeki ışıltıyla cevaplandı. "Oh evet, efendim.

"Sen...

Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar üzerimde kayarak yanağımı nazikçe okşadı ve sonra bana gülümsedi.

Sadece bir gülümseme.

Dünyada eşi benzeri olmayan güzel, görkemli bir gülümseme, sadece benim için. İşte o zaman oldu. Yüzümde alışılmadık bir karıncalanma. Sonra olmaması gereken yerde bir seğirme. O zaman... neden ağzımın kenarları

yukarı doğru hareket ediyordu? Bu garip şey de neydi?

Yüzüm mü? Çok *yanlış* hissettim!

Ve yine de, ve yine de... aynı zamanda çok doğru.

Neler oluyordu?

Eğilerek yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum.

Ve neler olduğunu fark ettim. Sadece bir saniyeliğine *gülümsüyordum*.

Elim havaya kalktı, parmaklarım saçlarına dolandı. Yüzlerimiz arasında sadece yarım santim mesafe kalana kadar onu kendime doğru çektim ve sanki gözlerinden ruhunu görebilecekmişim gibi gözlerinin içine baktım.

"Sonsuza kadar mı?

Bakışlarında ateş parıldarken, benim onu tuttuğum gibi o da beni sıkıca kavradı. Ve sonra, her zaman sessizliği seçmiş olan bana, dünyanın en güzel sözünü söyledi.

"Sonsuza kadar!

ORTA

Robert Thier'den daha fazla okumak ister misiniz? Bu ücretsiz alıntılarını deneyin:

Balıklı Küçük Denizkızı

Soyguncu Şövalye - Özel Baskı

Balıklı Küçük Deniz Kızı (Alıntı)

Uzun, çok uzun zaman önce, çok uzaklardaki büyülü bir krallıkta yakışıklı bir prens yaşamış. Ve o krallıkta, işi krallığı yönetmek olan ve yakışıklı presten bıkmış usanmış bir başbakan yaşamış.

"Majesteleri," diye içini çekti, derin bir nefes aldı ve zengin bir kahvaltıya oturmakta olan prensin önünde eğildi. "Evlilik anlaşması yapma konusundaki ilgisizliğinizden duyduğum ciddi memnuniyetsizliği bir kez daha güçlü bir şekilde ifade etmeliyim."

Prens ciddiyetle başını salladı, çünkü o iyi bir prensti ve bilge başbakanının sözlerine her zaman kulak verirdi. Böylece, "Tamam... bunu tekrar söyleyebilir misiniz, belki böylece neden bahsettiğinizi gerçekten anlayabilirim?" diye konuştu.

"Kıçını kaldırıp evlenmeni istiyorum!"

Prens bir kez daha ciddiyetle başını salladı. Çünkü o iyi bir prensti ve ciddiyetle başını sallama konusunda çok yetenekliydi.

"Anlıyorum. Peki tam olarak neden?"

"Çünkü Ekselansları, atalarınızın son ölümleri göz önünde bulundurulduğunda, halk sizin eksikliğiniz nedeniyle artan endişeden muzdarip olabilir."

"İngilizce, lütfen."

"İnsanlar endişeli çünkü ailen nalları dikti ve henüz bir varisin yok!"

"Ah, anlıyorum."

Bu gerçekten de bakanın zihnini çok uzun zamandır meşgul eden büyük bir sorundu. Hem kalp hem de zihin bilgisiyle dolu bilge bir adam olduğu için, bu soruna alışlagelmiş, benzersiz nezaketiyle yaklaştı.

"Yani, gerçekten! Sorun nedir?" diye sordu. "Bu büyülü krallıkta bir milyondan fazla, beş yüz yetmiş bir bin üç yüz kırk beş kadın var! Geyiklere ve çeşitli kurbağalara dönüştürülenleri de sayarsan beş bin daha fazla. Onlardan birini hamile bırakmak çok zor olmasa gerek, ondan sonrası da çok kolay olacak! Yani, hangi kız bir prensle evlenmek istemez ki? Bir prensle evlenmek istiyorum içgüdüsu kadınların beynine dövme gibi işlenmiştir!"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ben de biliyorum! Daha geçen hafta bu konuda bir anket yapıldı! Baksanıza!"

Devlet cübbesinin içinden parlak renkli bir yayın çıkaran bakan, prensin incelemesi için yayını havaya kaldırdı. Prens gerekli özeni göstererek inceledi. Sonra prens bakışlarını bakana çevirerek kraliyet kaşını kaldırdı.

"Kızlar için gençlik dergileri mi okuyorsun?"

Bakanın saygıdeğer yüzü, kötü kalpli bir iyilik perisi tarafından özellikle güzel bir kırmızı olması için büyülenmiş bir gül fidanının üzerindeki güller kadar kırmızıya döndü.

"Bu konunun dışında! Mesele şu ki, Ekselansları, gençlerin deyimiyle, siz 'sıcak bir meta' gibi görünüyorsunuz. Alıntı yapıyorum-" Dergiyi karıştırırken istediği sayfayı buldu. *"OMG!!!! Prens çok seksi! Fairywood'dan Maggy adında genç bir bayanın görüşü. Pixyburg'dan genç bir hanım ise ona sonsuz ve ebedi aşık olduğunu ilan ediyor ve insanların bunun imkansız olduğunu söylediğini biliyorum ama bir gün tanışacağımıza ve onun bana oracıkta aşık olacağına eminim.* Twinkle-Twinkle-by-the-Sea'den genç bir bayan *"Onu istiyorum!"* diyor. *OMG!! Kiyafetlerini yırtıp atmak istiyorum..."*

Bakan boğazını temizleyerek sözünü kesti. Daha önce de belirtildiği gibi, sadece çok bilge ve saygıdeğer bir bakan değil, aynı zamanda çok nazik bir bakandı.

Prens, "'OMG' ne demek?" diye sordu.

"Bunun bir tür kısaltma olduğuna inanıyorum, Majesteleri. Harflerin ne anlama geldiğini bulmak için bir araştırma ekibi oluşturdum ve sonuç alır almaz sizi bilgilendireceğim. Ancak," diye bir kez daha boğazını temizledi, "genç hanımların genel olarak sizin için hevesli olduklarının açık olduğuna inanıyorum. Neden içlerinden birini seçmiyorsunuz?"

Prens o anda çok üzgün görünüyordu, çünkü vermesi gereken çok ama çok kötü bir haber vardı ve bunu bilge ve sadık bakanına nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ayrıca bu korkunç haber son derece utanç vericiydi.

"Şey..." Kraliyete özgü bir rahatsızlıkla tacını yakışıklı başının üzerinde kaydırdı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..."

"Evet?"

"Bunu anlamak sizin için biraz zor olabilir ama..." "Evet mi? Evet mi?"

"Şey, ben..."

"Evet?"

Prens doğruldu ve danışmanının doğrudan gözlerinin içine baktı. Derin bir nefes aldı ve başladı:

"Bunu sana çok ama çok uzun zamandır söylemek istiyordum. Annem ve babam öldüğünden beri, sen benim için bir baba gibi oldun ve ben her zaman içimde gerçekte kim olduğumu bilmeni istedim. Bunun muhtemelen benim için isteyeceğin bir şey olmadığını farkındayım. Anlamayabileceğinin, hatta kızabileceğinin de farkındayım. Ama lütfen anlayın ki ben buyum. Bu şekilde doğdum ve elimde değil. Bunu senden sonsuza kadar saklayabilirdim ama sana yalan söylemekten nefret ediyorum. Beni gerçek ben olarak kabul etmeni istiyorum, takındığım bir maske olarak değil."

Bakan çok bilge bir bakandı. Ama ne kadar bilge olursa olsun, buna ne diyeceğini bilemiyordu.

"Görüyorsun, ben... Ben..." Prens sanki uzun bir mesafe koşmuş gibi ağır ağır nefes alıyordu. Telaşla sağa sola bakınırken öne doğru eğildi ve bakanın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bakanın çenesi düştü.

"Ekselansları, ciddi olamazsınız!"

Prensın ağzı mizahsız bir gülümsemeyle seğirdi. "Korkarım öyle."

"Ama... ama... bu mümkün değil! Kızların bacakları var! *Bütün* kızlar! İşte

"Bu dünyada hiçbir kadın...bir..." Kelimeyi söyleyemediği için havada bir sallanma hareketi yaptı. "Bu dünyada bacakları yerine *buna* sahip olan bir kadın yok!"

"Umarım öyledir çünkü aksi takdirde mahvolurum." "Ve sen bunu gerçekten *çekici* mi buluyorsun?"

"Evet."

"Peki ya pullar? Deniz yosunu kokusu mu? Şey..."

Bakan, prensin gözlerinin buğulandığını görünce durdu. "Ah..." diye iç geçirdi prens. "Hayalimdeki kız..."

Bakan bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Neden sevgili baban gibi biseksüel olamadın? Ya da en azından eşcinsel!"

Yine uzun, çok uzun zaman önce, başka bir büyülü krallıkta -su altında bulunduğu için oldukça ıslak bir krallıkta- küçük bir denizkızı yaşıyordu. Denizler Kralı Triton'un çocuğuydu ve kızları arasında en güzeliydi. Bu pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü aynı zamanda hala hayatta olan tek kızdı, diğerleri uzun zaman önce köpekbalıkları tarafından yenmişti ve bir güzellik yarışmasını kazanacak durumda değillerdi, ama yine de bu bir şeydi.

Küçük denizkızı hayat dolu bir kızdı ve etrafındaki ve üstündeki her şeyi yoğun bir şekilde merak ediyordu.

"Baba," dedi bir gün Kral'a, taht odasında, jakuzili altın tahtında otururken. "Bu büyük sarayda yalnızım ve yanımda sadece deniz yosunları var. Yüzeye çıkıp dünyayı görebilir miyim?"

Kral her zamanki gevezeliğiyle, "Hayır," diye cevap verdi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler baba," dedi küçük denizkızı, eğildi ve yüzerek taht odasından çıktı. Ve sonra, kendisine söyleneni asla yapmayan dik kafalı küçük bir şey olduğu için, yüzeye doğru yüzdü.

Yüzeye çıktığında gördüğü ilk şey, denizin dibine benzeyen ama garip bir şekilde üzerinde su olmayan bir şeyin üzerinde duran muazzam bir saraydı.

"Burası annemin bana anlattığı yer olmalı," dedi küçük denizkızı kendi kendine. "İnsanların kuru olduğu, kız kardeşlerinizi yiyen köpekbalıklarının olmadığı ve her sabah kahvaltıda deniz yosununu zorla yutmak zorunda kalmadığınız 'anakara' denilen yer. Ne kadar harika bir yer olmalı."

Şimdi, küçük denizkızı ne yapacağını düşünüyordu.

"Oh, ne olacak ki!" diye haykırdı. "Hayatımın geri kalanında yüzgeçlerimin üzerinde oturmayacağım! Hadi bir macera yaşayalım!"

Ve anakaraya doğru yola çıktı.

Tam da o sırada yakışıklı prens sarayının altındaki kayalıklarda geziniyordu. Romantik bir şekilde yardımcı olan bir rüzgâr aniden onu kavradı ve aşağıya, denize doğru fırlattı ve günlerinin sayılı olduğunu düşündü. Ama aslında sadece alfabetik sıraya diziliyorlardı.

"Olamaz!" diye bağırdı küçük denizkızı, uçurumdan düşen yalnız figürü görünce. "İslanacak! Oysa daha önce ne kadar da kuruydu!"

Prens büyük bir gürültüyle dalgalara çarptı ve okyanusta kayboldu. Aşağıya dalan küçük denizkızı çırpınan botlardan birini yakalamayı başardı ve çekti. Çizme çıkmış. Çok kötü yaşlı bir deniz yılanından öğrendiği bir laneti mırıldanarak tekrar dalıp genç adamı belinden yakaladı ve denizin yüzeyine çıkana kadar yukarı doğru çekti.

Güneş ışığına çıktıkları anda küçük denizkızının gözleri fal taşı gibi açıldı. Aşağıya dalarken, düşünmek ya da bakmak için gerçekten duramamıştı. Şimdi, ilk kez, sadece garip çocuğun değil, aynı zamanda

Yüzgeçleri yerine bacakları vardı ama geri kalanı harikuladeydi: güçlü kollar, geniş omuzlar ve o kadar yakışıklı, cesur, kare çeneli bir yüz ki, oracıkta bayılabilirdi. O güne kadar gördüğü en güzel yaratıktı! Küçük denizkızı aniden, adamın vücudunun kendi vücuduna sıkıca bastırıldığını ve üzerinde tüm küçük deniz kızlarının alışlagelmiş deniz kabuğu bikinisinden başka bir şey olmadığını fark etti.

Prens ise aynı şaşkınlıkla küçük denizkızına bakıyordu. "Yüzgeçlerin..." diye mırıldandı, gözleri parlıyordu. "Saçındaki deniz yosunu..."

Küçük denizkızı utanarak yüzünü çevirdi. O sabah saçlarını taraması gerektiğini biliyordu!

"Çok güzelsin!"

Küçük denizkızı şaşırılmış bir şekilde ona baktı. "Ne?"

"Çok güzelsin! Hayatımda gördüğüm en güzel kızsın!"

Küçük denizkızı, tüm deniz canlılarının kızardıklarında yaptığı gibi maviye döndüğünü hissetti. "Sen... sen sadece bunu söylüyorsun."

Ve sonra prens yüzünü iki elinin arasına alıp çenesini kaldırdı, böylece onun derin, derin, derin mavi gözlerine bakmak zorunda kaldı. Küçük denizkızı daha önce, okyanus tabanının yüzeyden on bin dokuz yüz doksan dört metre derinlikte olduğu Mariana Çukuru'nun derin olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı.

"Değilim," dedi prens, "sadece bunu söylüyorum." Ve sonra onu öptü.

O günün ilerleyen saatlerinde Prens, tepeden tırnağa ıslanmış ve yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle bakanının odasına girdi.

"Aşık oldum!" diye ilan etti. "Evleneceğim!"

"Nihayet!" Bakan rahat bir nefes alarak bakanlık koltuğuna çöktü. "Sonunda bu denizkızı saçmalığını sisteminizden çıkardığınız için çok rahatladım! Kim bu kız?"

EKSTRAKTIN SONU

Balıklı Küçük Denizkızı, Robert Thier'in *WARNING (UYARI!)* adlı peri masalları koleksiyonunun bir parçasıdır. *Fairy Tales* adlı derlemesinin bir parçasıdır ve hem ciltsiz kitap hem de e-Kitap olarak mevcuttur.

Soyguncu Şövalye - Özel Baskı (Alıntı)

Anno Domini^[41] 1234

Leydi Ayla gözlerini eldivenine dikti.^[42] Ne kadar basit bir giysi: beş parmaklı, deriden yapılmış, süslemesiz ve işlemesiz. Bir eldiven. Ne kadar basit bir şey. Sadece bir eldiven. Bu onun için dünyanın sonu demekti.

habercisine baktı^[43] ve alaycı bir gülümsemeyi başardı.

"Mar mezarı çok güzel^[44] benim iyiliğim için endişelenmek. Ama lütfen benden ona kalenin iyi ısıtıldığını ve eldiven giymem gerekirse, kendime ait düzinelerce eldivenim olduğunu söyleyin. Evet, bir dahaki sefere bana bir hediye göndermek istediğinde bir çift eldiven göndermesini söyleyin. Çok daha iyi bir izlenim bırakır."

Müjdecî onun gülümsemesini fazlasıyla karşıladı. Neden olmasın ki? Onun gülümsemek için dünya kadar nedeni varken, kadının kesinlikle hiçbir nedeni yoktu.

"Bunun bir hediye olmadığını çok iyi biliyorsunuz, Leydi Ayla," dedi, sesi üstün ve küstah çıkıyordu. "Eldiven sizin için değil. Babanız Kont Thomas için. Mar grave von Falkenstein bu vesileyle eldivenleri yere atıyor ve kan davası ilan ediyor^[45] ona ve duvarları içinde barındırdığı herkese karşı."

Ayla Hanım ayağa kalktı. Otururken, şimdiye kadar hayatının sonunu ilan etmeye gelen küçük adamın dar gözleriyle hemen hemen eşit seviyedeydi. Şimdi, babasının sandalyesinin bulunduğu büyük salonun sonundaki yükseltilmiş platformda ayakta dururken, onun üzerinde yükseliyordu. Bu onu biraz daha iyi hissettirdi ama sadece biraz, çünkü bunun bir numara olduğunu biliyordu. Burada kontrol adamın elindeydi. Yalnız olmasına ve onun evinde, babasının şatosunda, babasının hizmetkârlarıyla çevrili olmalarına rağmen kontrol ondaydı. Daha doğrusu efendisiydi.

"Babanızı getirme nezaketini gösterir misiniz leydim?" diye sordu müjdecî. "Böylece gelenek olduğu üzere eldivenleri alabilir mi?"

"Sen de çok iyi biliyorsun ki," dedi Ayla tehlikeli derecede kararlı bir sesle, "babam artık bırakın savaşmayı, kendi ayakları üzerinde bile yürüyemeyen hasta ve yaşlı bir adam."

Haberci içini çekti. "Oh, pekala. Sonuçta bu sadece bir formalite. İşte yasal olarak bağlayıcı belge."

Elinde bir rulo parşömen tutuyordu. Bir ucunda, parlayan kırmızı balmumu içinde Margrave'in mührünü görebiliyordu Ayla. Bunun ne olduğunu hemen anladı: Kan davası ilan mektubu. Müjdecî parşömeni hizmetkârlarından birine doğru itti, o da bir çığlıkla yakaladı ve tökezleyerek geri çekildi.

Ayla ikinci bir bakış bile atmadı. Birçok güzel kelime içeriyordu ama bunlar gerçek içeriği, önündeki taş zeminde duran eldivenin gönderdiği aynı çirkin mesajı gizlemeye yetmeyecekti: *Senin olanı istiyorum ve onu zorla alacağım.*

"Efendiniz hangi gerekçeyle bu kan davasını ilan ediyor?" diye sordu, sesi titriyordu şimdi. Öfkeyle mi? Korkuyla mı? Kendisi de pek emin değildi. "Biz ona ne kötülük yaptık ki? Eylemleri için ne gibi bir gerekçesi var?"

"Gerekçe mi?" Sırtışını gizleyen haberci omuz silkti. "Eminim bir tane bulunabilir - kalenizi yakıp yıktıktan ve topraklarınızı kendi toprakları haline getirdikten sonra. Acelesi yok."

Bu alçakça yorum Leydi Ayla'nın ağzını açık bırakırdı, ya da daha çok inanmazdı, eğer sözlerin arkasındaki adamı tanımasaydı. Falkenstein boş tehditler savuracak bir adam değildi; gerçek tehditler savurmaktan çok daha fazla zevk alırdı.

"Ama," diye devam etti haberci, "tatsızlıklardan kaçınmanın ve halkınızı gelecekteki kan davasının zorluklarından kurtarmanın bir yolu olabilir."

Ayla kaşlarını çatı. "Margrave von Falkenstein yaşlılık günlerinde yumuşamaya mı başladı? Son üç yılda beş kan davası ilan etti ve bu davaların hiçbirinde kurbanları için zerre kadar merhamet göstermedi."

"Ah, evet," dedi haberci neşeyle. "Ama görüyorsunuz, bu vakaların hiçbirinde rakibinin, babasının topraklarının sınırlarının çok ötesinde güzelliğiyle ün salmış bir kızı yoktu."

Ayla'nın omurgasından soğuk bir ürperti geçti. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" "Bu," dedi adam, beyaz müjdecî asasını sallayarak, "şu anlama geliyor

Efendimin beni buraya sadece bu eldiveni getirmem için göndermediği anlamına geliyor. Beni buraya size iki şey getirmem için gönderdi. Aralarından seçim yapman gereken iki farklı aksesuar da diyebilirsin. Ya," eldivenin hala durduğu yeri işaret etti, "bunu alırsın, ya da," elini cebine attı ve küçük ve parlak bir şey tuttu, "bunu yüzük parmağına takarsın."

Ayla habercinin elindeki altın yüzüğe baktı, dehşete kapılmıştı. Ve durumunun daha da kötüye gidemeyeceğine inanmıştı.

"Anlıyorum," dedi boğazındaki yumrunun etrafında.

Müjdecî ona tekrar gülümsedi, bu kez imalı bir şekilde. "Margrave sizin cazibeniz hakkında çok şey duydu, Leydim." Bakışları küstah bir tavırla kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Altın saçlar, bakir bir vücut, büyüleyici mavi gözler-hepsi ozanları^[46] güzel ve sevimli olduğunu söyle."

Ayla yüzünün kızardığını ve küçük yumruklarının sıkıldığını hissedebiliyordu. "Şahsen," diye devam etti haberci alaycı bir sırıtışla, "itiraf etmeliyim ki son noktada ozanlarla aynı fikirde değilim. Ben biraz daha uysal hanımları tercih ederim. Yine de Margrave'in sizinle başa çıkmakta zorluk çekmeyeceğine eminim."

"Gerçekten mi?"

Ayla gözlerinin "çarpıcı" olarak tanımlanıp tanımlanamayacağından emin değildi ama o anda sadece bir bakışla gerçekten sersemletebilmeyi ya da sakat bırakabilmeyi ya da yakabilmeyi diledi. Bu, karşısındaki küstah herifin icabına bakardı. Haberciye ateş saçan bir yoğunlukla baktı.

"Evet, gerçekten de öyle. Ve hatalarınıza rağmen, sizinle bir ittifaka girmeye ve topraklarınızı bir araya getirmeye fazlasıyla istekli olacaktır," diye devam etti haberci.

"Eminim yapardı."

"Teklifinin cömertliğini kabul etmeli ve istediğini yapmalısınız." "Oh evet. Bir genç kızdan elini istemek ve onu tehdit etmek çok cömertçe. uymazsa şiddet uygulayacağız!"

Habercinin yüzündeki alaycı gülümseme geri gelmişti. "Margrave'in koca olması gerçekten bu kadar istenmeyen bir şey mi? Zaten on yedi yaşındasın, oldukça yaşlı bir genç kızsın. Üç ya da dört yıl önce evlenmiş olman gerekirdi."

"Evlenip evlenmeyeceğim ya da ne zaman evleneceğim sizi ilgilendirmez, hele Margrave'i hiç ilgilendirmez!"

"Gerçekten mi? Her halükarda sizin için işleri halledecek güçlü bir adama ihtiyacınız var. Ülkede soyguncu şövalyelerle ilgili hikayeler dolaşıyor.^[47] Baban hastalandığından beri topraklarını istila ediyor. Ben de buraya gelirken Köln'den bir tüccarla karşılaştım, kızıl zırhlı şeytani bir soyguncu şövalye tarafından soyulmuştu."

Ayla dişlerini sıktı. Kızıl Şövalye'nin haberlerini daha önce de duymuştu ama bu kıyamet habercisi tarafından hatırlatılması, neredeyse

Halkına karşı görevini ihmal etmekle suçlanmak... Neredeyse katlanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Onun icabına bakılacak," diye tısladı. "Ve onun işlediği suçlar, efendinizin düşündüklerinin y a n ı n d a hiçbir şey."

Haberci ondan uzattığı elindeki yüzüğe baktı ve tekrar geri döndü. "Cevabınız bu mu?" diye sordu.

"Hayır. Cevabımı alacaksın. Ulrich!"

Hizmetçi aceleyle Ayla'nın yanına geldi. "Evet, Leydim?"

"Git ve zindanların arkasındaki eski odadan... parmak aksesuarını getir," diye emretti.

Hizmetçi bir an şaşkın şaşkın baktı. Sonra yüzüne dehşete kapılmış bir ifade yayıldı.

"Ama Leydim," diye kekeledi, "o odayı bir daha asla açmamamızı ya da oraya girmememizi emretmişsiniz!"

"Ve şimdi aksini emrediyorum," dedi, gözleri hâlâ habercinin üzerindeydi. "Gidin!"

"Parmak aksesuarı mı, Leydim?"

"Evet. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" "Sanırım, Leydim."

"O zaman, dediğim gibi, git."

Hizmetçi başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Birkaç dakika sonra elinde bir deri parçasına sarılı bir şeyle geri döndü. O yokken ne Ayla ne de haberci tek kelime konuşmuştu. İkisi de göz temasını kesmemişti.

Normalde Luntberg Kalesi'nin ana salonu sessiz ve rahat bir yerdi: Sıcacık bir ateşin yandığı kocaman bir şömine, yerde yatan postlar, duvardaki renkli duvar halıları, dar pencereleri kaplayan boynuzlu pencere camlarından içeri süzülen ışığın altın rengini verdiği bir yerdi. Yine de Ayla ve haberci birbirlerine bakarken, atmosfer rahatsız edici bir şekilde gerginleşti ve normalde çok rahat bir şekilde çıtırdayan ateş, şimdi çok daha büyük bir yangının, Ayla'nın evini yutacak ve onu savaşla harap bırakacak bir ateş fırtınasının habercisi gibi görünüyordu. Yırtıcı kuşlar gibi ikisi de birbirini tartıyor, her biri diğerinin ne kadar mücadele edeceğini merak ediyordu.

Ayla'nın Ulrich'in geri döndüğünü ve elinde bir şey tutarak yanında durduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Sonunda

Onun varlığını fark edince, getirmesi için gönderildiği deri kaplı nesneyi aldı ve yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle müjdecîye uzattı.

Haberci deriyi çekerek eski, paslanmış, demir bir parmak vidasını ortaya çıkardı .^[48]

"Bunu efendine götür ve ona söyle," dedi Ayla, sesi yine sakindi, Paslı, eski işkence aletini göstererek, "Bana önerdiği altın parmak vidası yerine bunu parmağıma takmayı tercih ederim," dedi.

Yükseltilmiş platformdan indi ve eldiveni almak için öne doğru eğildi.

"Kan davasını kabul ediyorum."

EKSTRAKTIN SONU

Soyguncu Şövalye-Özel Baskı, hem ciltsiz kitap hem de e-Kitap olarak mevcut olan bir ortaçağ romantizm ve macera hikayesidir.

Yazarın Notu

Bu serinin altıncı cildini beklerken gösterdikleri sabır için tüm hayranlarıma teşekkür ederim. Bu kez, dağıtımçılarımdan birinin aniden koşullarını değiştirmesinden çeşitli hastalık nöbetlerine kadar her türlü şey bu romanı yayınlamamı geciktirdi. Umarım beklediğimize değmiştir ve Lilly ile Bay Ambrose'un düğünü hak ettiği hikâyeye kavuşmuştur.

Bu serinin devam edip etmeyeceğini merak ediyorsanız, evet, kesinlikle. Siz sevgili okuyucularımin Bay ve Bayan Ambrose'un balayı maceralarını ve evlilik hayatlarını okumak istediğinizi açıkça belirten hayran mektupları alıyorum. Dolayısıyla, çok da uzak olmayan bir gelecekte yedinci cildi dört gözle bekleyebilirsiniz.

Oh, ve iyi günde kötü günde yanımda olan gönüllü editörüne - teşekkürler, Iris! Sen olmasaydın bu iş muhtemelen bir iki yıl daha sürerdi.

Yazar Hakkında

Robert Thier Alman bir tarihçi ve tarihi kurgu yazarıdır. Tarih, romantizm ve macerayı her zaman iyi bir mizah katarak harmanlaması, ona gençlerden emekli büyükannelere kadar uzanan geniş bir okur kitlesi kazandırmıştır. Tarihi, sanki kendisi de bir ortaçağ şövalyesi olarak yaşamış gibi canlandırmayı başardığı için, dünyanın dört bir yanındaki hayranları ona 'Sir Rob' lakabını takmıştır.

Robert için yazar olmak, doğal olarak tarihe duyduğu ilgiden kaynaklanıyordu. 'Almanya'da' diyor, 'hikaye ve tarih için aynı kelimeyi kullanırız. Ve ben her zaman birini diğeri kadar sevmişimdir. Bir hikaye anlatıcısı, bir yazar olmak her zaman istediğim şeydi.

Yazmanın ve tozlu eski arşivlerde araştırma yapmanın yanı sıra, bir sonraki hikayesine koyacak bir gizem arayışında olan Robert, klasik müzikten ve kırlarda uzun yürüyüşlerden hoşlanıyor. Resimde gördüğünüz kaskı bisiklet tutkunu olduğu için değil, doğuştan bir kemiği eksik olan edebi kafatasını korumak için takıyor. Robert Almanya'nın güneyinde, Üç İmparator Dağları arasındaki küçük bir köyde yaşıyor.

Robert Thier Yazarının Diğer Kitapları

Fırtına ve Sessizlik

Özgürlük - Lilly Linton'ın hayatta en çok istediği şey bu. Evlilik değil, ciyaklayan veletler değil ve kesinlikle aşk değil, çok teşekkür ederim!

Ancak kızların hayatlarını evde oturup güzel görünmekle geçirmelerinin beklendiği 19. yüzyıl Londra'sında özgürlük nadir bulunan bir şeydir. Lilly'nin aklı başından gitmiştir - ta ki karanlık, tehlikeli ve güçlü bir yabancıyla tesadüfen karşılaşması hayatını sonsuza dek değiştirene kadar...

Fırtına ve Sessizlik serisinin ödüllü ilk cildi! *Halkın Seçimi Ödülü* ve *2015 Yılın Hikayesi Ödülü* sahibi.

ISBN-10: 3000513515

ISBN-13: 978-3000513510

Fırtınanın Gözünde

Mısır... Romantizmin, gizemin ve patlayan develerin ülkesi. Lilly Linton, patronu soğuk, hesapçı iş adamı Rikkard Ambrose için bir ay çalıştıktan sonra her şeye hazır olacağını düşünüyordu. Ancak çölde tehlikeli bir ava çıktıklarında, daha önce karşılaştığı her şeyin ötesinde tehlikelerle yüzleşmek zorunda kalır: ölümcül fırtınalar, yağmacı haydutlar ve hepsinden kötüsü, bir evlilik yüzüğü!

Çölün sıcaklığı Britanya'nın en zengin finansçısının soğuk kalbini eritmeye gerçekten yetebilir mi?

Büyük beğeni toplayan *Fırtına ve Sessizlik* serisinin uzun zamandır beklenen ikinci cildi. ISBN-10: 3000513515

ISBN-13: 978-3000513510

Sessizlik Altındır

Sessiz. Soğuk. Yontulmuş mükemmellik. Bu Rikkard Ambrose, Büyük Britanya'nın en güçlü iş adamı.

Özgür ruhlu. Ateşli. Yukarıda bahsi geçen iş adamına kesinlikle çekici *gelmiyor*. Bu Lilly Linton, onun özel sekreteri ve gizli silahı.

İkili aylardır bir kedi fare oyunu oynamaktadır. Şimdiye kadar Lilly, Bay Ambrose'a duyduğu çekimi bastırmayı ve inkâr etmeyi başarmıştır. Ama aniden geçmişinin karanlık sırları ortaya çıkmaya başladığında ve Güney Amerika ormanlarında tehlikeli bir yolculuğa çıkmak zorunda kaldıklarında ne olacak? Sadece bir araya gelirlerse hayatta kalabilecekleri bir yolculuk mu?

Ödüllü *Fırtına ve Sessizlik* serisinin üçüncü cildi. ISBN-13:

978-3962600587

Sessizliği Bozmak

Aile dünyadaki en önemli şey, değil mi? Eğer kendi ailenizse, belki. Ama söz konusu olan, ofiste gizli bir ilişki yürüttüğünüz inanılmaz güçlü, inanılmaz çekici bir iş adamının ailesiyse ve onların bu ilişkiden henüz haberi yoksa, işler biraz değişir.

Lilly Linton için hayat gerçek olmak üzeredir. Kapalı kapılar ardında yaşanan tüm o çalıntı anlar, gizli öpücükler ve fısıldanan sözler onu yakalamak üzeredir. Patronu, iş adamı Rikkard Ambrose ile birlikte kuzeye, ailesinin saray gibi malikânesine giderken, gölgelerden çıkıp kaderini sonsuza dek değiştirecek güce sahip olup olmadığını keşfetmek üzeredir.

Ödüllü *Fırtına ve Sessizlik* serisinin dördüncü cildi. ISBN-13:

978-3962600594

Sessizlik Avı

İngiliz iş adamı Rikkard Ambrose, ezeli rakibiyle Fransa Kraliyet Sarayı'nda ölümcül bir casusluk ve entrika oyununda yüzleşmek için Londra'dan ayrılmış, sevgilisini çorap örüp parmaklarını oynatması için geride bırakmıştır.

Tek başına mı? Bu, Lilly Linton'ın katlanmak isteyeceği bir şey değil! Patronuna kimin patron olduğunu göstermeye kararlı bir şekilde, şimdiye kadarki en tehlikeli macerasına atılıyor ve en güçlü silahını kuşanıyor: aşk
-Ve her ihtimale karşı güvenilir tabancası.

Robert Thier'in ödüllü romanı *Fırtına ve Sessizlik*'in beşinci cildi

Seri.

ISBN-13: 978-396260-0600

Soyguncu Şövalye

Halkınızın özgürlüğü için savaşıırken, düşmanınıza aşık olmak iyi bir fikir değildir.

Korkunç soyguncu şövalye Sör Reuben, uzun zamandır Ayla'nın en ölümcül düşmanıydı. İşlediği suçlar yüzünden asılacağına yemin etmişti. Şimdi çok daha büyük bir düşmanın ordusu yaklaşıırken ikisi de kalesinde kapana kısılmıştır ve tek bir şansları vardır: Ya birlikte duracaklar ya da düşeceklerdir. Aksiyon, macera ve romantizm dolu 'Soyguncu Şövalye'ye hoş geldiniz.

Gizli bölümlerin açıklandığı ve Sör Reuben'in gizemli geçmişine dair bilgiler içeren Özel Baskı.

ISBN-10: 1499251645

ISBN-13: 978-1499251647

Soyguncu Şövalye'nin Aşkı

Ayla korkunç bir sırrı ortaya çıkarmıştır: Sevddiği adam aslında onun en büyük düşmanıdır. Güçlü bir ordu onu ve halkını yok etmek için toplanırken, kendine şu soruyu sormalıdır: Adam onu yok etmek için onlara katılacak mı? Hayatta kalmak için onu kalbinden söküp atmalı mı?

Yoksa başka bir yol mu var - bağışlama ve sevgiye giden bir yol mu?

Gizli bölümlerin açıklandığı ve Sör Reuben'in gizemli geçmişine dair bilgiler içeren Özel Baskı.

ISBN-10: 3000536590

ISBN-13: 978-3000536595

UYARI! Peri Masalları

UYARI! Lütfen bunun ısıltılı periler ve pembe tek boynuzlu atlar hakkında bir uyku öncesi hikayesi olmadığını unutmayın. Bu kitap zehirli elmalar ve cadı fırınları ile ilgili grafik betimlemeler içerebilir. Bu kitap 377 yaşın altındaki doğaüstü varlıklar için uygun değildir (vampirler ve kurtadamlar hariç).

YASAL UYARI: *Wicked Witches Inc.* ve *Evil Stepmother Enterprises*, bu kitabın okunmasından kaynaklanan herhangi bir sakatlanma, toplu cinayet veya kalıcı delilikten sorumlu değildir.

Robert Thier'in *WARNING! Peri Masalları* serisi. ISBN-10:

3000547118

ISBN-13: 978-3000547119

UYARI! Peri Masalları 2

UYARI! Bu kitabın sayfalarında büyük kötü kurtların, kötü cadıların ve zararsız görünen küçük kızların dolaştığını lütfen unutmayın. Kurt dişleri ve büyük kulaklı büyükannelerin grafik tasvirlerini içerebilir. Bu kitap 388 yaşın altındaki doğaüstü varlıklar için uygun değildir (kırmızı kukuleta giyenler hariç).

YASAL UYARI: *Wicked Witches Inc.* ve *Evil Stepmother Enterprises*, bu kitabın okunması sırasında ortaya çıkan kurt ısırıkları, vampirizm veya cadı lanetlerinden sorumlu değildir.

Robert Thier'in *WARNING! Peri Masalları* serisi. ISBN-13: 978-

3962600013

UYARI! Peri Masalları 3

SAĞLIK UYARISI! Bu kitabı okumak ani büyümlü metamorfoz ataklarına neden olabilir. Bir canavara, bir trole, bir sebzeye veya en kötü senaryoda sevimli küçük mavi bir kuşa hızlı ve tüylü bir dönüşüme neden olabilir. Gerçek aşk öpücüğü ile lanet bozma garantisi yoktur.

YASAL UYARI: *Beastly Beasties Inc.* ve *Royal Society of Enchanted Princes* yanlışlıkla mobilyaya dönüşen tanıdıklar, personel ve/veya rastgele seyircilerden sorumlu değildir. Mobilya cilası ve tüy bilgileri ayrıca satın alınmalıdır.

Robert Thier'in *WARNING! Peri Masalları* serisi. ISBN-13: 978-

3962600020

İnternet ve Sosyal Medya

Web sitesi: www.robthier.com

Twitter: <http://twitter.com/thesirrob>

Goodreads: www.goodreads.com/author/show/6123144.Robert_Thier

Telif Hakkı © 2021 Robert Thier

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde veya bilimsel bir dergide kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitabın kapağı yazar tarafından çeşitli lisanslı görseller kullanılarak oluşturulmuştur.

Sorumluluk reddi:

Bu çalışma bir kurgu eseridir. Bu eserde geçen tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar hayal ürünüdür. Gerçek isimler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylarla ya da yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap basılı kitap formatında da mevcuttur. Bu ve Robert Thier'in kitaplarıyla bağlantılı diğer konular hakkında daha fazla bilgi için:

www.robthier.com

Son Notlar

[1] Aslında aynı anda iki eliyle de yazabilen insanlar var. Hatta bazıları tek ve aynı harfi iki eliyle yazabilir, yazı satırını sol ve sağ taraftan başlatarak ortada mükemmel bir şekilde buluşmalarını sağlayabilir.

[2] Umarım bir tavuk senin mahrem erkeklik organlarını gagalar.

[3] Kara köpekler yesin seni.

[4] Sende sufle kadar beyin var.

[5] Aranızda müzisyen olmayanlar için: Müzikte 'zaman', tek bir bar (bir müzik parçasının en küçük bölümü) içinde belirli uzunlukta kaç notanın yer aldığını belirler. Marşlar genellikle dört-dörtlük zamanda, valsler ise üç-dörtlük zamanda olur.

[6] Tantalus Yunan mitolojisinden bir figürdür. Günahları yüzünden tanrılar tarafından bir gölün ortasında, bir meyve ağacının altına zincirlenerek cezalandırılmıştır. Sonsuz açlık ve susuzluk çekmekle lanetlenmişti ve ne zaman su içmeye ya da meyve yemeye çalışsa, meyveler ağzından geri çekiliyordu.

[7] Brown's Hotel, 1837 yılında kurulan Londra'nın en eski otellerinden biridir.

[8] Bu noktada küçük bir not: lütfen bunu evde çocuklarınızla denemeyin! Viktorya döneminde kokain, eroin ve afyon gibi her türlü ilaçta yüksek dozlarda kullanılıyordu. Lilly'nin tasarladığı reklam aslında on dokuzuncu yüzyılda çocuklar için diş ağrısı toniği için yayınlanan tarihi bir reklama dayanmaktadır. Ancak bir süre sonra, adını bulamadığım bir tıp dehası, küçük çocuklara kokain yedirmenin iyi bir fikir olmadığını keşfetmiş ve bu uygulamadan vazgeçilmiştir.

[9] İtalya'da Pompeii antik kentini küller altına gömmesiyle ünlü yanardağ.

[10] To 'buy the box' (tabut anlamında) ölmek ya da ölüme yakın olmak anlamına gelen İngilizce bir ifadedir.

[11] Burada küçük bir tarihsel özgürlük almış olabilirim. QWERTY klavye düzeni aslında bu hikayenin geçtiği tarihten birkaç on yıl sonra Amerikalı gazete editörü Christopher Latham Sholes tarafından tasarlanmıştır. Bay Ambrose'un eline çok erken bir prototip geçmiş diyelim. Latham Sholes'un harfleri neden unutulmaz Qwerty Uiop kelimeleriyle bir araya getirmeye karar verdiğine gelince, bunun nedeni o zamanki daktiloların iç mekanizmalarıyla ilgiliydi.

Bir daktiloda, bir tuşa bastığınızda, bir çekiç öne doğru çarparak rengi harf şeklinde kağıda bastırır. Bu çekiçlerden ikisi, tuşlarına aynı anda ya da birbirlerine çok yakın basıldıkları için çarpışırlarsa, birbirlerine yapışırlar. Bu yüzden Latham Sholes klavyesindeki tuşları, birbiri ardına en sık gelen harflerin ('th'deki 't' ve 'h' gibi) birbirlerinden mümkün olduğunca uzakta olacakları bir düzende yerleştirdi. Elbette bugün bu düzen tamamen gereksiz çünkü bilgisayar klavyeleri takılmıyor, ancak yine de buna bağlı kalıyoruz ve büyüleyici bir tarihsel anakronizm olması dışında özel bir neden olmaksızın her yıl yüz binlerce, hatta milyonlarca insana öğretiyoruz.

[12] thÖzel bir ruhsat, zaman makinesine atlayıp 19. yüzyıl Britanya'sında evlenmek istiyorsanız ihtiyaç duyabileceğiniz bir şeydir. Böyle bir durumda iki seçeneğiniz vardır. Eğer evlenmek istediğiniz kiliseye bağlıysanız, 'askı ilanı' adı verilen bir şey yapmanız gerekecektir; bu da sizin ve falancanın belirli bir tarihte evleneceğinizi resmi olarak duyurmanız ve ardından yasalarca önceden belirlenmiş bir süre boyunca beklemeniz anlamına gelir. Ancak, yaşadığınız kilisenin dışında evlenmek istiyorsanız ya da tüm bu can sıkıcı ilan işine girmeden evlenmek istiyorsanız, o zaman 'özel ruhsat' denilen şeyi alabilirsiniz. Ancak, Birleşik Krallık'ta özel ruhsat verebilecek tek kişi Canterbury Başpiskoposu olduğu için oldukça nüfuzlu olmanız gerekir. Dolayısıyla bu sistem çoğunlukla düğün gecelerini bekleyemeyecek kadar sabırsız olan, bağlantıları olan zengin aristokratlar tarafından kullanılmaya başlandı.

Bu 'özel lisans' sisteminin son derece Viktoryen ve modası geçmiş olduğunu düşünüyorsanız, kendinizi hazırlayın: 1533'ten beri bu şekilde ve bugüne kadar hemen hemen hiç değişmeden kaldı.

[13] Müslüman okuyucularımdan gelen geri bildirimlerden öğrendiğime göre bu, İslam inancında *Dua* olarak adlandırılıyor ve diz çökmeyi gerektiren geleneksel beş vakit namaza ek olarak herhangi bir zamanda yapılabilen gayri resmi bir dua

ve Mekke'ye doğru bakarak. *Dua* genellikle baş geriye yaslanmış ve avuç içleri göğe bakar şekilde yapılır.

[14] Eskiden Britanya İmparatorluğu'nun bir parçası olan bir ülkede yaşamayan herkes için: kriket, küçük bir topa tahta bir sopayla vurmayı içeren (aslen İngiliz) bir spordur. Burada size açıklayabilmek için kuralları anlamaya çalıştım ve çok başarısız oldum. En içten özürlerimi sunarım.

[15] Kuzeybatı Hindistan'dan, antik çağlara kadar uzanan uzun ve seçkin bir geçmişe sahip bir Hint-Aryan dili. Bugün hala yaklaşık 70 milyon kişi tarafından konuşulmaktadır. Etkileyici bir şekilde Gujarati, sırasıyla Hindistan ve Pakistan ülkelerinin babaları sayılabilecek Mahatma Gandhi ve Muhammed Ali Cinnah'ın ana diliydi.

[16] Viktorya döneminden önce gelinlikler, çoğunlukla mavi olmak üzere her türlü renkte olurdu. Kraliçe Victoria, Prens Albert ile olan düğününde, günümüzde neredeyse evrensel bir gelenek haline gelen, düğün sırasında beyaz giyme trendini başlatmıştır.

[17] Faustian, bilgelik, ebedi gençlik ve daha az yaşa uygun çeşitli şeyler kazanmak için cehennemden bir şeytanla sözleşme yaptığı varsayılan bir Alman ortaçağ akademisyeni olan Johann Georg Faust'un efsanesinden türetilmiş bir kelimedir. Dolayısıyla anlamı, ister gerçek ister mecazi olsun, şeytanla bir tür anlaşma içeren bir şeyi ifade eder.

[18] Viktorya döneminde 'Sarılmalar ve Öpücükler' gibi bir ifade bulmak şaşırtıcı olabilir, ancak XOXO kısaltması gibi benzer ifadelerin de aslında çok eski kökleri vardır. Ortaçağ Avrupa'sında pek çok insan okuma bilmiyordu. Bunun yerine, imzalamak zorunda oldukları belgelerin altına Hristiyanlıkta en çok bilinen sembol olan haçı yerleştiriyor ve samimiyetlerinin bir işareti olarak haçı öpüyorlardı. Zamanla haç yan çevrilerek bir 'X'e dönüştü ve öpücüğün anlamı dini olmaktan çıkıp romantik bir hal aldı. 'O' harfine gelince - bazı akademisyenler bunun büyük olasılıkla birkaç yüzyıl sonra ABD'ye gelen Hristiyan olmayan, koyu dindar göçmenlerden kaynaklandığını keşfetmiştir. Haç olarak algıladıkları herhangi bir belgeyi imzalamak istemeyen bu kişiler, bunun yerine 'O' harfini tercih etmişler ve bu gelenek modern zamanlarda X harfi sadece öpücüklerle, O harfi ise sarılmalarla ilişkilendirilene kadar yayılmıştır. Dolayısıyla, bir dahaki sefere bir mesajı XOXO ile imzaladığınızda, birçok inancı ve kıtayı kapsayan gururlu ve çeşitli bir geçmişe sahip eski bir selamlama kullandığınızı bileceksiniz.

[19] Uzun bir süre reçetesiz ilaç olarak satılan güçlü bir kusturucu madde olan ipeka şurubu.

[20] Bu aslında tarihsel olarak doğrudur. Eskiden sekreterler çok daha fazla yetkiye sahipti, patronun sağ kolu ve en güvenilir yardımcısı olarak görülüyorlardı. 'Dışişleri bakanı' ve 'savunma bakanı' gibi ifadeler buradan gelmektedir; bu ifadeler, kelimenin modern anlamıyla, ortalama bir sekreterin işinden çok farklı işleri tanımlamaktadır.

[21] 'Rahman', Müslüman inancında Allah'ın doksan dokuz isminden biridir.

[22] Lanet olsun! Sana ihtiyacı var, bu yüzden.

[23] Viktorya döneminde kurulan ve bugün hala açık ve çalışır durumda olan en eski ve en ünlü İngiliz mağazalarından biri.

[24] Bu tıbbi durum on dokuzuncu yüzyılın ortalarından beri bilinmektedir. Ancak, hastalık ve karpal bağlar arasındaki bağlantı ancak yirminci yüzyılda keşfedildiğinden, aslında o zamanlar bu isimle anılmıyordu. Yine de özenli bir araştırma yapmama rağmen Viktorya Dönemi'nde hangi isimle anıldığını bulamadım. Tarihsel olarak doğru olmayan kelime dağarcığı için en içten özürlerimi sunarım.

[25] Bir kadının özel bölgeleri için Viktoryen bir örtmece.

[26] Bir genelevin madamı için kullanılan Viktoryen terim.

[27] Payanda: payanda, çoğunlukla Ortaçağ Gotik mimarisinde kullanılan bir destek yapısıdır. Geleneksel bir sütun ile payanda arasındaki fark, payandanın bir çatıyı değil, bir duvarı desteklemesidir. Ana duvardan daha kalın ve daha sağlam olan duvarın çıkıntılı bir parçasıdır, böylece çökmesini önler. Örneğin Ortaçağ Gotik Katedralleri payandalarla doludur. Neredeyse tüm Gotik katedrallerde, özellikle de büyük olanlarda, ana katedral duvarından dışarı taşan taş unsurlar bulacaksınız.

[28] Sadece bir gün yaşayan belli bir sinek türü.

[29] Başının üzerinde sallanan bir kılıçla yaşamasıyla ünlü eski bir kral.

[30] İt oğlu it.

[31] Almanca konuşanlar için küçük bir şaka. İngilizce "nine" rakamı gibi telaffuz edilen Almanca "nein" kelimesi, "hayır" anlamına gelen Almanca bir terimdir.

[32] Makul inkar edilebilirlik hukuki bir terimdir ve kişinin bir suçtan haberdar olmadığı veya sorumlu tutulamayacağı için suçlanamayacağı anlamına gelir.

[33] İlgi yok, dayanılmaz çalışma koşulları...

[34] Soror cinayeti, bir kişinin kız kardeşini öldürme eylemidir. Latince kız kardeş anlamına gelen soror kelimesinden gelmektedir. Kız kardeş cinayetini kız kardeşlikle karıştırmamanız tavsiye edilir, aksi takdirde üniversiteye gitmek istiyorsanız önemli yasal sorunlarla karşılaşabilirsiniz.

[35] Squab - Viktorya döneminde dolgun kadınlar için kullanılan bir deyim.

[36] Bu aslında gerçek bir batıl inançtır. Bir tane gri at görmek kötü şans getirir, ancak iki ya da daha fazla at varsa bunun uğurlu bir işaret olduğu düşünülür.

[37] Geçmişte, örneğin Viktorya Dönemi'nde, kadına yüzüğü sadece erkek verirdi. Bunun nedeni, o zamanlar yüzük hediyesinin romantik bir birliktelik jestinden çok, küçük bir sigorta poliçesi veya dul maaşı gibi evliliğin çok gerçek bir ekonomik unsuru olmasıydı.

[38] Wagga Wagga, Avustralya, aslında makul büyüklükte bir nüfusa sahip gerçek bir kasabadır. Dünyanın dört bir yanında bulabileceğiniz ilginç yer isimleri gerçekten şaşırtıcı.

[39] Bu noktada küçük bir not: lütfen bunu evde çocuklarınızla denemeyin! Viktorya döneminde kokain, eroin ve afyon gibi her türlü ilaçta yüksek dozlarda kullanılıyordu. Lilly'nin tasarladığı reklam aslında on dokuzuncu yüzyılda çocuklar için diş ağrısı toniği için yayınlanan tarihi bir reklama dayanmaktadır. Ancak bir süre sonra, adını bulamadığım bir tıp dehası, küçük çocuklara kokain yedirmenin iyi bir fikir olmadığını keşfetmiş ve bu uygulamadan vazgeçilmiştir.

[40] Geçmişte, örneğin Viktorya Dönemi'nde, kadına yüzüğü sadece erkek verirdi. Bunun nedeni, o zamanlar yüzük hediyesinin romantik bir birliktelik jestinden çok, küçük bir sigorta poliçesi veya dul maaşı gibi evliliğin çok gerçek bir ekonomik unsuru olmasıydı.

[41] "Rabbimizin (İsa Mesih'in) yılında" anlamına gelen Latince bir ifade. Ortaçağ Avrupa'sında yaygın olarak kullanılmıştır. Bizim "2014 yılında" dediğimiz yerde, bir ortaçağ insanı "Anno Domini 2014" derdi.

[42] Özel bir tür eldiven. Soylular eldivenlerini yere attıklarında, bu bir kan davası ilan etmek anlamına gelirdi. Böyle bir durumda, ağır silahlı olmayan herkesin mümkün olduğunca hızlı bir şekilde canını kurtarmak için kaçması muhtemeldi.

[43] Soylular için önemli mesajlar ileten biri.

[44] Bu bir isim değil, bir unvandır. Almanca "Markgraf" (Mark Kontu) kelimesinden türetilmiştir. Mark, Kutsal Roma İmparatorluğu'nun bir sınır bölgesiydi. Sınır bölgelerinin kontrolü başarılı bir yönetim için özellikle önemli olduğundan, margravlar normal kont ve kontlara kıyasla büyük bir güce sahipti ve doğrudan Kutsal Roma İmparatoru'na bağlıydı.

[45] Bir ülke içindeki soylular arasındaki özel bir savaş. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun soyluları için kan davalarıyla savaşmak en sevilen eğlencelerden biriydi.

[46] Ülkeyi gezerek hanlarda ve şatolarda sahne alan bir şarkıcı. Ozanlar aşk türküleri ve şövalyelerin maceralarını anlatırlardı.

[47] Soyguncu şövalyeler, Kutsal Roma İmparatorluğu'nda Orta Çağ'ın sonlarında oldukça yaygın bir fenomendi. Zengin şehirlerin yükselişi ve devam eden enflasyonla birlikte, feodal sistemin alt ucunda yer alan ve sadece küçük mülklere sahip olan şövalyeler geçimlerini sağlamak için giderek daha fazla mücadele etmeye başladılar. Şehir sakinlerine kıyasla kendilerini üstün görerek yetiştirildiklerinden, topraklarından geçen veya yolda karşılaştıkları insanlardan giderek daha fazla vergi toplamaya başladılar ve bu uygulama çoğu zaman soyguna dönüştü.

[48] Vidalarla birbirine bağlanmış iki metal plakadan oluşan bir ortaçağ işkence aleti. Başparmak metal plakaların arasına yerleştirilir ve vidalar çevrilerek plakalar bir araya getirilir, bu da başparmakta hoş olmayan bir sıkma hissine ve nihayetinde başparmak püresine neden olur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.